

Giới thiệu Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta

Bạn đang đọc truyện Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta của tác giả Người Qua Đường A trên trang đọc truyện online. Tu trăm năm mới có linh khí, trải qua ngàn năm mới có dịp phi thăng thành tiên. Hắn là loài bạch long quý giá, độc nhất trong cõi trời đất này. Vì sự yêu mến của long vương nên hắn dần trở nên kiêu ngạo, gây ra hoạ lớn tày trời. Thần chủ đã phạt hắn chịu tam thế tình kiếp, để hiểu nỗi khổ nhân sinh. Bạch long khinh khinh đi đầu thai, đòi người ngăn ngui thì có gì là khó khăn cho hắn. Bạch long đâu biết trần gian vốn vô tận khổ, càng lúc càng lụy vào phiền não trầm luân. Kiếp thứ nhất ‘Hữu duyên vô phận’. Kiếp thứ hai ‘Sinh ly tử biệt’. Kiếp thứ ba ‘Trương phùng hận vẫn’. Ba kiếp chạy theo ái tình mù quáng, chưa bao giờ hoa đào lại vì hắn

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Cá Chép Vượt Vũ Môn

Thờo ban đầu thế giới chỉ toàn là một không gian trắng xoá. Không giới hạn, không vật chất, không màu sắc. Đó chính là cảnh giới của ‘vô’. Bởi vì ‘vô’ quá trắng, quá sáng nên bên trong nó dần xuất hiện một chấm đen. Đó chính là ‘hữu’, thứ đầu tiên đối nghịch với ‘vô’.

‘Hữu’ ngày càng phát triển rộng ra, như vết mực loang trên tờ giấy trắng. Thế giới bị chia tách. Trắng và đen, ánh sáng và bóng tối. Khác với ‘vô’, ‘hữu’ có hình dạng, có trạng thái và có ý thức. ‘Hữu’ muốn toàn bộ thế giới, muốn nhuộm đen ‘vô’.

‘Vô cực sinh lưỡng nghi’. Hai thứ tương sinh tương khắc, chuyển động hỗn độn, đấu tranh kịch liệt. Thế giới dần bị màu đen của ‘hữu’ chiếm trọn, áp đảo. ‘Vô’ phản ứng lại lần cuối cùng trước khi biến mất, nó tích tụ sức mạnh và sau đó bùng nổ. Vụ nổ khủng khiếp xảy ra, ánh sáng rực rỡ tắt lịm, vũ trụ hình thành. Thế giới chỉ toàn một màu đen u minh, ánh sáng của ‘vô’ tàn mác ra thành từng đốm nhỏ trôi dạt trong không gian. ‘Vô trung sinh hữu’. Mỗi đốm sáng xuất hiện một Sáng Tạo Thức.

Sáng Tạo Thức là bản ngã của ‘vô’, là ý chí của ‘hữu’. Từ trên không gian trắng xoá của ‘vô’, lấy màu đen của ‘hữu’ viết lên thế giới. Vật chất hình thành, tinh tú xuất hiện. Mỗi ‘Sáng Tạo Thức’ thành đều có sức mạnh vô hạn, thấp sáng các mặt trời, luyện thành các tinh cầu và gieo rắc sự sống

Thế giới không chỉ có một màu đen và trắng, vũ trụ không chỉ có hư không và ánh sáng. Bầu trời tách khỏi mặt đất. Màu xanh, màu đỏ, màu vàng xuất hiện. Cuộc sống sinh sôi nảy nở. Màu sắc biến thiên đa dạng, vô cơ hình thành nên hữu cơ. Sự sống xuất hiện, vận động và phát triển. Từ thời thái cổ đến kỷ hiện đại, trải qua nhiều thời gian biến đổi thăng trầm, cuối cùng hoàn thành ý chí của ‘hữu’, sự sống chiếm trọn các tinh cầu.

Thế nhưng các sinh vật vẫn mang trong mình bản ngã của ‘vô’, các ý thức bắt đầu băn khoăn về ý nghĩa của sự tồn tại. Bỏ ra thời gian dài để nghiền ngẫm, một ngày ý thức chợt ngộ ra, thoát ly thể xác phàm tục, phi thăng thành tiên, lãnh hội được sức mạnh cường đại của ‘vô’. Chúng thần xuất hiện.

Chúng thần không còn ở trên mặt đất cùng các sinh vật hạ đẳng khác, họ trở về thế giới của ‘vô’, dùng sức mạnh tạo nên thần giới, tự quản một cõi, tự đặt ra luật lệ của riêng mình. ‘Lưỡng nghi sinh tứ tượng’, bốn vị thái thần cổ đại hình thành nên thế tứ trụ cùng nhau cai quản thế giới. Tuy nhiên, họ vẫn hiểu rõ bên trên mình còn có một vị thần chủ uy quyền và mạnh mẽ hơn đang giám sát tất cả, đó chính là Sáng Tạo Thức.

^ _ ^

Vùng núi Thanh Chương là nơi thiên linh địa tú, long mạch tuôn trào, thần khí tán mác. Chúng sinh vật của vùng Thanh Chương, hết phân nửa là đã sống trên trăm năm, từ khi sinh ra đời đều đã bắt đầu tập luyện tu hành, mong có một ngày được độ kiếp, phi thăng thành tiên.

Giữa lưng núi Thanh Chương là hồ Tích Dã, trong hồ chỉ toàn loài lý ngư độc chiếm. Lý ngư thân sạch, vảy vàng, sinh ra đời đã có sẵn linh tính cùng trí tuệ. Điều quan trọng hơn hết là lý ngư có cốt và vảy rồng, sau khi tu hành được độ kiếp sẽ phi thăng lên trời trở thành thần long.

Tiểu Bạch là một con cá chép sống hơn ngàn tuổi, hắn đã trải qua thiên kiếp, giờ đây chỉ còn chờ cơ hội vượt vũ môn để mà hoá rồng. Tiểu Bạch dùng phép thuật để biến thành người, hắn một thân bạch y đứng trầm mặc bên bờ hồ Tích Dã. Gió thổi nhẹ qua tàng cây ngọn lá, một cơn mưa cánh hoa rơi xuống nhẹ nhàng xuống chỗ vị bán tiên.

Từ xa, vị thôn nữ nhìn thấy cảnh tượng đó không khỏi há miệng kinh ngạc. Người ta đồn vùng Thanh Chương linh khí hội tụ, thường hay thấy thần tiên xuất hiện, quả thật không ngoa. Tiểu Tinh ngấm nhìn thật kỹ người thanh niên tuấn tú xuất trần bên hồ. Linh khí tán mác xung quanh hắn, tạo thành một vầng hào quang mờ ảo. Không hiểu thần tiên đang làm gì nơi đây, nhưng thấy hắn lặng im như thế, nàng cũng không dám vọng động. Chỉ có gió nhẹ thổi qua, khiến mái tóc dài của hắn lay lay, cùng với nhánh đào bên cạnh tạo thành một giai điệu sóng đôi nhịp nhàng.

Tiểu Bạch từ lâu đã phát hiện sự xuất hiện của nhân loại tầm thường. Thịnh thoảng vẫn có người ở dưới chân núi đi lạc đến nơi này. Những sinh vật tu tiên thường cứ để mặc họ, nhưng vẫn có những kẻ tu yếu thường dùng họ như bữa ăn. Đây là sinh vật cùng hướng tới chân đạo, tiên yếu tuy không cùng đường nhưng vẫn là cùng chung chí hướng với nhau. Tiểu Bạch không muốn quan tâm nhiều đến người thôn nữ, bởi giờ khắc này, ‘hạn’ của hắn đã tới rồi.

Đột nhiên giữa bầu trời trong xanh xuất hiện một đốm xoáy lớn. Không gian vặn vẹo biến dị ghê hồn. Gió lốc cuồng thét gào rú, sét từ trời cao giáng xuống chỗ Tiểu Bạch đang đứng chờ. Đốm xoáy mở ra vùng vũ trụ tối tăm. Sét hòn như mưa rơi xuống mặt đất. Sinh vật muốn thành tiên chính là trái nghịch với ý trời, phải trải qua thiên khiển mới thoát thai hoá cốt, biến đổi thành tiên.

Tiểu Bạch tắt đi vầng ánh sáng bao bọc bên người mình. Lần trước cửu trọng thiên kiếp đã vượt qua, lần này mười tám đạo sấm sét sẽ giúp hấn phá toái không gian, trực tiếp phi thăng.

Vùng núi rừng xung quanh chỗ Tiểu Bạch bị đốt cháy thành bình địa. Chỉ duy nhất có gốc hoa đào sau lưng hấn là vẫn còn trơ trơ nguyên vẹn. Cây hoa đào này cũng là một tu chân sinh, đã tồn tại từ rất lâu trước khi Tiểu Bạch ra đời. Thế nhưng con đường tu chân khác nhau giữ sinh vật và thực vật là không đồng đều nổi, loài cỏ thụ tu hành thường bình lặng và chậm chạp hơn các linh vật khác rất nhiều. Đối mặt với thiên kiếp, Tiểu Bạch vẫn còn lưu lại một lớp sức mạnh làm lá chắn cho cây đào.

- Ngươi đã tu rất lâu trước ta, nhưng đến nay vẫn chưa hình thành nên kim đan cùng linh thể. Nề mặt ngươi mỗi năm đều ra hoa rất đẹp, nên ta lưu lại lớp bảo vệ này. Không thể để ngươi chịu liên lụy, bởi vì thiên kiếp của ta mà tán thân diệt hồn. Chờ ngươi được phi thăng, chúng ta hẹn gặp ở bên kia thần giới.

Hấn nói xong cười ngạo mạn một tiếng. Chưa bao giờ Tiểu Bạch nghi ngờ khả năng hoá thân của mình. Khi sinh ra, hấn đã là con cá chép màu trắng độc nhất vô nhị trong trời đất. Mười tuổi có linh khí, trăm tuổi có thể biến thành người. Trong toàn cõi lý tộc, hấn là người có khả năng ngộ đạo cao nhất, sức mạnh thần khí cao nhất. Nếu Tiểu Bạch không hoá thân, e rằng không có sinh vật nào có thể phi thăng.

Từ giữa vòng xoáy của Thiên Luân, một cột sáng xuất hiện, giáng mạnh xuống đất. Tiểu Bạch nhún người, bay lên giữa không trung, hứng trọn cột sét kia. Đạo thứ nhất đánh tan hết thần khí của hấn. Đạo sấm sét thứ hai lan vào nhục thân khiến hấn đau đớn hơn thiên đạo vạn trảm. Đạo thứ ba tấn công tinh thần, đẩy hấn vào tình cảnh thà chết còn hơn. Tiểu Bạch bắt đầu là hết kinh hoàng khi đạo sấm sét thứ năm đánh xuống. Lần trước chín đạo sấm sét đã đánh hấn tan da nát thịt. Lần này là mười tám đạo, có thể đánh hấn hồi phi diệt yền không chừng.

Đạo sấm sét thứ tám đánh hấn trở về nguyên bản. Đạo sấm sét thứ chín còn đi kèm với hoả vũ rơi đầy trời. Lớp vảy quanh người Tiểu Bạch bị đốt cháy cong queo, đen kịt. Hoả vũ rơi xuống ngày càng nhiều, dần dần hình thành nên một dòng thác hung hãn đổ xuống từ trời cao. Cửu bậc vũ môn đã hình thành. Đây chính là con đường hoá thân của loài cá chép khi biến rồng. Cứ mỗi lần vượt qua một bậc sấm hoá, là hấn đã được một kiếp.

Tiểu Bạch lợi ngược dòng chảy, cảm nhận toàn thân tan nát bởi lửa và sét cùng thiêu đốt. Thân thể bị thiêu ra tro, xương cốt gãy vụn là tả. Thế nhưng hấn vẫn vẫy đuôi bơi tới, tinh thần kiên cường chưa bao giờ có ý định buông xuôi. Mà làm sao có chuyện bỏ cuộc giữa chừng khi đang độ kiếp. Chỉ có thể vượt qua hoặc là hồn phi phách tán vĩnh viễn không siêu sinh.

Vượt qua cấp thứ sáu, hấn đã không còn cảm thấy sức nóng của lửa nữa. Toàn thân bị diệt, chỉ còn lại khối tinh thần vùng vẫy vượt vũ môn. Dòng thác lũ ào ào trút xuống, Tiểu Bạch ngược mắt, “đã có thể nhìn thấy vũ môn cao nhất”. Đạo thiên khiến cuối cùng giáng xuống. Ánh sáng chói loà rực rỡ toả khắp chung quanh. Tiểu Bạch đã đến được chân giới, đã lĩnh ngộ được cái gì gọi là sức mạnh của ‘vô’.

Hấn sung sướng gầm lên một tiếng. Âm thanh phát ra từ cổ họng hấn chấn động trời đất. Từ giữa khối cầu sáng, một con bạch long vùng vẫy thoát ra. Thân rắn, vảy cá, sừng lưu ly. Bốn chân móng vuốt, bờm đầu như sư tử, râu tre, miệng hồ có răng nanh. Tiểu Bạch đạp trên mây và lướt trên gió. Thân thể hấn uốn lượn tạo thành từng đợt cuồng phong xoáy tít. Chưa bao giờ hấn mạnh mẽ như thế này, chưa bao giờ hấn hạnh phúc như thế này. Cá chép vượt vũ môn, cuối cùng cũng hoá rồng, phi thăng trở thành thần.

^ _ ^

Bên dưới địa giới, chỗ Tiểu Bạch chịu độ kiếp trở thành vùng bình địa chết chóc. Nước hồ Tích Dã cạn khô, mặt đất cháy khét, hoá thành than. Toàn bộ lý tộc trong hồ đều trở thành nạn nhân liên lụy vì thiên khiến. Một kẻ thành thần, toàn họ bị diệt chủng không tha.

Cây hoa đào vẫn đứng sừng sững giữa đất trời lửa cháy. Vầng ánh sáng bảo vệ xung quanh gốc đào mờ nhạt hấn đi rồi tan biến thành hư không. Trận mưa rào đổ xuống, dập tắt luôn trận hoả kiếp. Dưới gốc cây, một con lý ngư nhảy tách tách muốn trở về hồ. Do áp lực của đạo sấm sét đầu tiên, nó bị đánh văng lên bờ, rơi ngay vào tầm bảo vệ của cây hoa đào. Con cá toàn thân cháy xém, vảy bị mất nhưng nó vẫn còn sống. Mưa suốt bảy ngày liên tục rót cuộc đã trả đủ nước lại cho hồ Tích Dã. Ba năm sau nơi này lại phủ kín màu xanh, cuộc sống lại tiếp tục sinh sôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hoàng Long Phi Quân

Khi hấn trở thành thần được long vương ban cho tên Duy Nhất, hiệu là Bạch Quân. Ý muốn nhắc nhở, hấn là cá thể độc đáo nhất trong long tộc, là vị thần đặc biệt được long vương yêu mến.

Trong thời gian đầu ở thần giới, hấn ngất ngây men say chiến thắng, nhận được vô số quan tâm, chúc tụng của chúng thần. Mỗi ngày nhìn hàng ngàn thiên long bay lượn giữa bầu trời, thân thể tuyệt mỹ, hoàn hảo của long tộc làm hấn mê đắm. Duy Nhất làm thơ ca ngợi chúng thần. Những câu thơ hoa mỹ, trau chuốt, bay bổng của hấn làm long tộc vô cùng thích thú. Bọn họ càng cổ vũ, hấn lại sáng tác nhiều hơn các tác phẩm miêu tả vẻ đẹp của loài rồng. Long vương ban chức cho hấn chức Văn Tinh, chuyên nghề ca phú phục vụ cho thiên giới.

Cuộc sống hạnh phúc của Duy Nhất kéo dài được năm trăm năm. Một ngày nọ, trời đất lại xoay chuyển, thiên khiến lại giáng xuống, một con rồng mới lại phi thăng lên trời. Con lý ngư ngày đó còn sống sót trong hồ Tích Dã chỉ mất năm trăm năm lại có thể phi thăng. Kẻ tự hào mình là thiên tài như Duy Nhất

lại mất một ngàn năm mới được độ kiếp. Chưa gặp con rồng mới, nhưng hắn đã quyết định vô cùng căm ghét kẻ này.

Ngày đó đứng trong điện Ngọc Tiêu, chứng kiến cảnh ban tên, phong hiệu cho con rồng mới, Duy Nhất thở phào nhẹ nhõm. Kẻ hậu bối chỉ là một con rồng với lớp vảy màu vàng tầm thường của loài lý ngư. Hơn nữa, một chân trước của nó lại bị mất do sai sót trong lúc độ kiếp. Một con rồng tầm thường như vậy, làm sao có thể sánh bằng Duy Nhất Bạch Quân của loài rồng.

Hoàng long được đặt tên là Minh Quang, biểu thị ca ngợi màu vảy sáng lấp lánh của y. Long vương lại ban hiệu cho y là Phi Quân, khiến quần thần nổi lên một trận xôn xao bàn tán. Phi Bất Phi, hiệu Phi Quân cũng như là không phải thần, lẽ nào con rồng mới lại là kẻ không xứng đáng đứng trong hàng ngũ thần linh.

Mọi người sợ hãi nhìn vị Long vương khổng lồ như một ngọn núi, vị thái thần cổ đại này đã già lắm rồi, già tựa vũ trụ vậy. Sức mạnh của ông là tuyệt đối, ý chí của ông là bất diệt. Tuy chúng long rất tiếc cho một con rồng trẻ vừa khó khăn độ kiếp, nhưng Long vương đã gọi hắn là Phi Quân, thì còn ai có thể phản bác gì đây.

Trái với những con rồng khác, Minh Quang không thích thể hiện chân thân của mình. Y thường biến thành hình dáng của loài người và chỉ sống ngao du nơi hạ giới. Duy Nhất vẫn được chúng thần yêu mến và vẫn là kẻ đặc biệt nhất của loài rồng. Thế nhưng những bài thơ của hắn đã không còn động lòng, nhưng lời ca ngợi dần trở nên sáo rỗng và nhàm chán. Một ngàn năm, hắn đã đánh mất đi sự đặc sắc của bạch long.

Trong một ngàn năm đó, cũng không có con rồng mới nào xuất hiện. Mọi người dần chuyển sự chú ý sang con rồng khiếm khuyết Minh Quang. Y hoá thân thành một võ tướng và tham gia chiến tranh của loài người. Những trận đánh đánh chém chém, những chiến trường đầm máu và tiếng la hét bị phần gây chú ý cho loài rồng. Long tộc có một sở thích mới là bay trên trời, ngắm nhìn những trận chiến có Minh Quang Phi Quân tham dự.

Họ càng tập trung vào chiến trận, càng bị cuộc sống của con người thu hút. Có một số con rồng tò mò cũng can dự vào cuộc vui. Chúng long hoá thân thành người, tham gia vào trận chiến tranh đoạt giang sơn với Minh Quang. Chỉ có một quy ước duy nhất, không được sử dụng sức mạnh thần thánh trong chiến trận. Rất nhiều con rồng tham chiến, nhưng chưa có kẻ nào thắng được Tàn Thời quốc và tướng quân Minh Quang. Long thần bắt đầu thích thú và đặt ra trò chơi cá cược, xem kẻ nào có thể soán được ngôi vô địch của Minh Quang Phi Quân.

Duy Nhất tức giận vì sự chú ý của mình bị con hoàng long kia cướp đi hết. Hắn hung hãn chạy đi cáo tội với long vương. Chẳng thể ngờ, vị thái thần cổ đại kia lại cười khùng khục, lão ban cho Minh Quang chức Võ Tinh, chuyên phụ trách toàn thể chiến long. Ngày y trở về thần giới nhậm chức, thậm chí vẫn giữ nguyên bộ dáng con người. Duy Nhất cười khinh khi, “Chẳng qua y không dám hiện thân, vì y là một con rồng không có đủ bốn chân.” Lời thì thầm của Duy Nhất, không ngờ bị Minh Quang nghe thấy, từ đây hai người chính thức kết oán với nhau.

^ _

Không gian giữa thần giới và nhân giới vốn tách biệt, thời gian giữa hai nơi cũng vận hành theo những quy luật riêng biệt khác nhau. Minh Quang sau khi nhậm chức Võ Tinh, ở lại thần giới ba trăm năm thực hiện nhiệm vụ. Sau khi công việc đã đi vào quỹ đạo ổn định, y quay trở về nhân gian tiếp tục đội lốt con người tham dự chiến tranh của Tàn Thời quốc.

Với sức mạnh của một vị thần, y có thể tùy ý lựa chọn địa điểm và thời gian xuất hiện. Dù có làm việc suốt ba trăm năm ở thần giới, nhưng khi quay trở lại, y chỉ như mới vừa đi được một khắc. Nhờ đó, Minh Quang dễ dàng sống được dưới hai thân phận, một là Võ Tinh của thần giới, một là tướng quân của đất nước Tàn Thời.

Hành động của y vốn luôn gây tò mò thắc mắc cho chúng thần. “Lý gì một con rồng cao quý, một vị thần phải chịu hạ mình phục vụ nhân loại như thế này?” Đáp án chỉ có một, chính là vì tình.

- Tướng quân! – Một giọng nói nghiêm khắc vang lên.

Minh Quang nhẹ nhàng xoay người lại. Y đã nhận ra người vừa tới từ đằng xa. Giọng nói đó, bước chân đó và cả hơi thở đó, Minh Quang đều vô cùng quen thuộc. Kẻ cận bên cạnh nàng suốt mười mấy năm trời, trông coi nàng từ tám bé đến khi trưởng thành, hình bóng nàng đã sớm khắc sâu vào trong tâm trí y, dù có trải qua trăm ngàn năm xa cách, y tin rằng mình vẫn có thể nhận ra nàng ở giữa biển người mênh mông.

- Tham kiến điện hạ! – Y vội vàng quỳ sụp xuống hành lễ.

- Ta vừa mới đi ngang qua phòng tướng quân, không thấy người. Cứ tưởng huynh đi đâu, hoá ra là đang dạo sân ngắm hoa. – Thái Hương công chúa mỉm cười nhẹ nhàng. – Minh Quang, có nhớ lúc nhỏ chúng ta gặp nhau, cũng là lúc huynh đi ngắm hoa, vô tình đi dạo ngang qua chỗ ta không?

Trong mắt Minh Quang âm thầm, y liếc nhìn cô gái vận võ trang trước mặt mình. Từ lúc nhỏ, nàng luôn ẩn mình sau bộ giáp sắt cứng ngắc, chưa bao giờ Thái Hương mặc nữ phục lần nào.

Lần đầu tiên y gặp nàng, chính là đến kỳ thiên kiếp đang kéo tới. Minh Quang đã cố tình chọn vùng núi rừng hoang vu vắng vẻ nhất, không muốn lặp lại sai lầm của Duy Nhất, làm liên lụy tất cả mọi sinh vật xung quanh. Khi xưa, y cũng là một nạn nhân xém chết khi Duy Nhất độ kiếp, vì vậy Minh Quang hiểu rõ sự đáng sợ của mười tám đạo sấm sét và hoả vũ của thiên khiên. Nơi Thiên Luân mở ra, cả chục dặm xung quanh không thứ gì sống nổi.

Khi đó Thái Hương mới năm tuổi. Y không thể hiểu nổi tại sao một đứa trẻ như nàng lại xuất hiện ở chốn này. Nhưng mọi thứ đã quá trễ để có thể cứu vãn. Thiên Luân đã mở, đạo sấm sét đầu tiên đã giáng xuống.

Y dù cố hết sức bảo hộ cho Thái Hương thì nàng vẫn bị thiêu đốt. Trong quá trình phi thăng, y không ngừng truyền linh khí cho nàng. Khi vượt qua cửu bậc vũ môn, cơ thể thoát thai hoá cốt. Y vốn có thể trở thành một con rồng toàn chỉnh, nhưng lại chịu bỏ một cánh tay để cứu mạng đứa bé kia.

Đắc đạo thành thần, y mở cửa thời không trở về thời điểm ngay sau thiên kiếp. Thái Hương nằm trên mặt đất, toàn thân bị đốt cháy thành than. Y dùng sức mạnh thần thánh của mình để chữa thương, cứu nàng tỉnh lại. Lốp vỏ than tan ra, cơ thể nàng lại được tái tạo tinh khôi như mới. Tuy nhiên, trước ngực Thái Hương lại xuất hiện một quỷ đồ hình móng vuốt, toàn thân ẩn hiện nét vấy rỗng. Đó chính là cánh tay của y, đã trở thành sinh mệnh mới cho nàng, là dấu hiệu ngay cả y cũng không thể nào xóa đi được.

“Người là ai?” Nàng mở mắt ra, ngạc nhiên nhìn y.

“Ta chỉ là một người tình cờ đi ngang qua đây.” Y cười nhẹ với nàng.

“Đây là đất của thánh thần, là vùng cấm địa của Tàn Thời. Ngoài hoàng tộc không ai được bén mảng tới gần.”

Thì ra đất y chọn để độ kiếp lại là cấm địa của hoàng tộc. Hèn gì đúng là không có dấu chân người.

“Ta đi ngắm hoa, vô tình đi ngang qua. Tiểu oa nhi, muội đến đây làm gì?”

“Ta là công chúa Thái Hương. Ta đến đây vì muốn nhìn thấy các vị thần.”

Y ngạc nhiên nhìn nàng sững sờ. Thì ra nàng là long tử của loài người.

“Ca ca, lúc huynh đến đây, có nhìn thấy một con hoàng long bay lượn trên bầu trời không? Một con rồng rất đặc biệt, chỉ có ba chân.” Nàng đột nhiên giật mình, đưa mắt nhìn y chăm chú. “Ca ca, người có phải là thần linh hoá thân thành không vậy?”

“Không, ta chỉ là một người bình thường.” Y lắc đầu chối biến.

Mới đó mà đã mười ba năm trôi qua, đời người thật sự ngắn ngủi. Minh Quang mang Thái Hương về trả về hoàng cung, nhưng trong lòng y vẫn còn cảm thấy lo lắng cùng bất an, thế nên y vẫn luôn ghé mắt trông chừng nàng công chúa nhỏ.

Nàng sau khi chết đi sống lại, có một thời gian dài chìm trong kinh hoàng và hoảng loạn. Thái Hương giữa lúc đêm khuya luôn lẫn lộn trong mê sảng, vẫn bị nhấn chìm trong trận lôi hỏa vũ khùng khiếp kia. Nhìn gương mặt nhăn nhó, đau đớn của nàng trong giấc ngủ, y không thể cầm lòng, đành phải đi vào giấc mơ của nàng mỗi đêm.

Ngày qua ngày, y vẫn phải biến thành hoàng long đi cứu nàng trong cơn bão lửa. Dần dần, y đã trở thành bạn của nàng, trở thành anh hùng của nàng, trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc đời nàng. Và công việc bảo vệ nàng, không biết từ khi nào đã trở thành trách nhiệm thuộc về y.

Minh Quang dứt khoát đội lốt người, gia nhập vào Tàn triều làm thị vệ. Thái Hương cũng đã từ trong trăm ngàn tinh binh mới tuyển, chọn ra Minh Quang, để y trở thành cận thân hộ vệ của mình. Từ ngày có y đứng gác ngoài điện Ngọc Dung, công chúa Thái Hương không còn bị ác mộng hành hạ nữa. Trong tiềm thức của nàng, Thái Hương cảm nhận được sự bảo vệ che chở của một vị anh hùng quen thuộc.

Thái Hương vì dấu vết khùng khiếp trên cơ thể, trở nên tự ti cùng lo sợ. Từ ngày đó nàng chưa từng chịu mặc nữ phục mà luôn chui vào bộ võ giáp công kên có miếng chắn lớn trước ngực. Nàng bới tóc cao như nam nhân, chuyên học cung tên kiếm kích. Nàng lớn lên thật sự là một mỹ nhân tuyệt đại, nhưng lại với bộ dáng nam nhi kiên cường. Thậm chí Tàn hoàng còn quên mất nàng là công chúa, ra chiếu chỉ phong Thái Hương là Duệ Long vương, nắm một nửa binh quyền trong Tàn quốc.

Minh Quang từ nhỏ là cận vệ cho Thái Hương, được nàng cất nhắc làm tướng quân, là tâm phúc bên cạnh vương gia.

- Huynh mau đứng dậy. – Thái Hương kéo tay y. – Giữa chúng ta không cần đa lễ.

- Tạ ơn điện hạ đã chiếu cố. Nhưng lễ quân thần tuyệt đối không được xem thường.

Y lùi lại, tránh xa khỏi cái nắm tay của Thái Hương, tự mình đứng dậy. Mười ba năm chứng kiến nàng lớn lên, Thái Hương nghĩ gì, chẳng lẽ y còn chưa rõ. Tại Tàn Thời, họ là quân thần cách biệt, trong nhân gian, người và rồng càng xa cách nhau hơn.

- Tại sao từ khi ta được phong làm vương, huynh lại trở nên thay đổi vậy? – Thái Hương thở dài.

- Thần chưa bao giờ thay đổi. Đời này kiếp này, tuyệt đối trung thành với điện hạ. – Y cứng nhắc cúi đầu.

- Trong lòng không còn ai khác?

- Thần quyết không hai lòng. – Y lại đồng loạt tuyên bố lớn.

- Tốt. – Thái Hương mỉm cười hài lòng. – Vậy tướng quân cứ tiếp tục ngắm hoa, bốn vương trở về trước đây.

- Cung tiễn điện hạ.

Bóng dáng giáp y đã đi khuất, người còn lại vẫn bản thân nhìn mãi phía sau. Cái Minh Quang có thể cho nàng, chỉ là một vài lời hứa hẹn phù phiếm. Đời này kiếp này của con người, chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt của thần thánh. Người và tiên vốn cách biệt, định sẵn trước là họ chẳng thể nào có thể ở mãi bên nhau.

Gió thổi rào rào, mặt nước lay lay, vài bông hoa đào rơi xuống Thủy Kính của Duy Nhất. Hắn đã quan sát hết tất cả biểu tình này giờ của Minh Quang.

Thật là một con rồng ấu trĩ, y vì nhân loại mà hạ thấp thân phận của long tộc quá rồi.

- Đào hoa lão, ta thấy con rồng kia rất không vừa mắt. Có lẽ, phải đích thân dạy dỗ y một phen.

Duy Nhất dựa vào gốc cây đào cổ thụ. Nơi hạ giới, hắn chỉ thấy được chỗ cây đào này là tương đối sạch sẽ. Lão bằng hữu của hắn tuy trải qua ba ngàn năm tu hành vẫn là một gốc đào trơ trọi, chỉ tàn mác ra một chút ít linh khí. Lão chưa từng trả lời hay hiện thân với hắn lần nào. Thế nhưng Tiểu Bạch luôn thích nói chuyện với lão, cũng chính bởi vì lão sẽ không đem chuyện của hắn đi nói lung tung khắp nơi.

Gió lại thổi qua, vài cành cây lay động. Cái lắc lư đó không đủ để hắn hiểu rằng, thật sai lầm khi chen vào chuyện của người ta.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Duy Nhất Xuất Hiện

Trong chiến dịch Hoài Đồng, đại quân của Tần Thời chia làm hai nhánh giáp công quân địch. Nhánh thứ nhất do Duệ Long vương dẫn đầu bọc đánh phía tây, đi theo đường núi Đại Lâm. Nhánh thứ hai do Minh Quang tướng quân dẫn binh, tập kích ở vùng Thiểm Hà. Đây là chiến dịch quan trọng nhất, có ý nghĩa sống còn đối với quân Tần Thời. Minh Quang tuy không hề muốn rời xa nàng chút nào, nhưng Thái Hương lại nhìn thẳng vào mắt y mà cười.

- Ngoài huy nh ra, ta chẳng thể nào tin người nào khác.

Ba hôm trước, đại quân hơn bốn vạn ở Bắc Linh sụp bẫy, toàn bộ trận vong. Mà sự việc đằng sau, chắc chắn là bị người ta giăng kế hãm hại. Vì vậy Duệ Long vương vô cùng cẩn trọng khi tiến hành chiến dịch lần này. Nếu không giành được thành trì quan trọng ở Hoài Đồng, thế trận chắc chắn gãy vỡ, quân Tần Thời thua cuộc chỉ là chuyện trong nay mai.

- Thần tuân chỉ. – Minh Quang lập lúc đập đầu lĩnh mạng.

Đôi mắt của nàng có bao nhiêu là chua chất lẫn bi thương. Tuy đại quân do Minh Quang dẫn đầu bách chiến bách thắng, nhưng với khả năng của một con người, y không thể nào khiến cho mọi trận chiến có quân Tần Thời tham dự đều có thể thắng theo.

Việc loài người tranh đấu, vốn không phải là thứ thần long để ý. Thứ duy nhất mà y quan tâm, chính là an nguy của công chúa Thái Hương. Việc nàng lo lắng bất an, y cũng phải tìm cách giải vây, phân ưu cùng công chúa. Xem ra, chỉ có thể tách ra, mới khiến nàng yên lòng.

Y sau khi nhận lệnh phân phó liền xoay lưng ra ngoài chuẩn bị. Nàng ở phía sau đột ngột gọi.

- Minh Quang.

Y chỉ có thể quay lại, nhìn nàng chờ đợi.

- Cẩn thận. – Nàng nhấp máy môi, nói nhẹ như hơi thở.

Trong lòng y đột nhiên nổi lên một trận xôn xao kỳ lạ. Vài trăm năm bình yên, y đã quên mất cảm giác này gọi là gì. Chỉ là y không kèm được phải nhoeun miệng cười với nàng một cái. Đôi mắt Thái Hương ngay lập tức lấp lánh, nụ cười cũng bắt gặp nở ra, chói lọi và sáng ngời như viên lưu li trên Thần Long điện. Y hoảng sợ quay đầu, không dám nhìn lâu vào gương mặt như hoa kia. Rất cuộc là tại sao sâu trong tim y lại thất lại một cái mạnh? Cảm giác ngọt ngào, khó thở này là do đâu mà có đây?

^ _ ^

Đường sơn đạo cực kỳ khó đi và hiểm trở. Cộng thêm lớp tuyết dày đóng lại, đoàn quân của Tần Thời cũng khó có thể tiến nhanh hơn. Trời trong veo sau một đêm đông tuyết lớn, Thái Hương cười ngửa dẫn đầu, chẳng mấy chốc đã vượt trước một khoảng khá xa.

Bỗng nhiên nghe tiếng sấm vọng từ trời cao, nàng ngược đầu chỉ thấy một bóng trắng khổng lồ vừa vượt qua sau ngọn núi.

- Là rồng! – Thái Hương hét to.

Đám binh sĩ chỉ kịp thấy vương gia thúc ngựa thật mạnh. Hồn huyết bảo mã là con vật quý giá vô song mà hoàng thượng đã ban cho Duệ Long vương, không con vật nào trên đời có thể sánh được với sức mạnh và tốc độ của bảo mã. Dù đang ở trên vùng gập ghềnh hay núi cao, bảo mã cũng chỉ cần dùng vài bước đã phóng lên khỏi đồi dốc. Đám phó tướng sợ hãi lập tức thúc ngựa đuổi theo, nhưng chẳng mấy chốc đã mất dấu vương gia.

Nàng phóng như điên xuyên qua khu rừng ngập đầy tuyết. Mỗi lần ngược đầu nhìn, chỉ thấy được cái đuôi bạch long chực biến mất phía chân trời. Đến khi bình tĩnh nhìn lại, Thái Hương nhận ra mình đã rời xa đoàn quân binh như thế nào. Xung quanh nàng chỉ toàn là tuyết trắng và những thân cây đen trơ cành trong mùa đông giá.

Một tiếng thét vang, thu hút sự chú ý của nàng về phía đó. Tuy không biết là chuyện gì, nhưng Thái Hương liền thúc ngựa đi theo. Nghe tiếng kêu hình như là của người đang bị nạn. Tuy nơi đây là chiến địa, nhưng vẫn chưa tới phạm vi mà quân địch đang chiếm đóng. Rừng cây đột nhiên mở ra và một thảm cảnh la liệt xác chết đập ngay vào mắt nàng.

Một mũi tên bắn tới, Thái Hương liền đưa gươm lên gạt đỡ. Thế nhưng lực tên quá cường đại, tuy không bắn được vào đầu nàng, nhưng lại xuyên ngay qua khe giáp trên vai. Thái Hương không kêu một tiếng bẽ ngay mũi tên để lấy thân tên ra. Lớn lên giữa quân doanh, nàng đã sớm rèn luyện cho mình ý chí sắt đá và sự chịu đựng kiên cường cần có của một dũng tướng.

Đứng giữa đồng xác chết là một nam nhân đang giương cung chờ đợi. Toàn thân hắn vận bạch y, thanh khiết như khu rừng phủ đầy tuyết xung quanh. Những xác chết có người là do tên bắn, có người là do loạn đao. Thế nhưng toàn bộ đều cách xa chỗ hắn đứng đúng năm bước. Máu me xung quanh, không thể nào vào được vòng tròn màu trắng tinh khôi kia được.

Thái Hương điều khiển ngựa lùi lại khỏi phạm vi chiến trường. Khi nàng di chuyển vòng tròn xung quanh, đầu mũi tên của hắn cũng bám sát theo nàng tới đó. Thái Hương dừng lại, quan sát thật kỹ người trước mặt. Dong dỏng dáng điệu như thư sinh, mái tóc đen dài ngang thắt lưng để xoả tung bay trong gió. Chiếc mũi cao, đôi môi mím chặt cương nghị. Trước mắt hắn có bằng một tảng vải trắng. Do bị mái tóc che khuất, nên khó khăn lắm Thái Hương mới nhận ra hắn đang dò theo vị trí của mình hoàn toàn dựa vào thính giác mà thôi.

- Ta không phải kẻ địch. - Nàng lên tiếng.

- Một cô nương! - Hắn thẳng thốt kêu lên. - Nàng là ai, vì sao lại ở chỗ này? Nàng có nhìn thấy những người mặc đồ đen, mang gia huy hình cánh cung xung quanh đây không? Chúng ta bị kẻ địch tập kích. Hiện nay, ta không còn nghe thấy tiếng nào của người quen nữa.

Quả thật xung quanh hắn các xác chết nằm la liệt cũng có vài người mặc đồ đen thêu gia huy. Bọn họ toàn bộ đều bị loạn đao chém chết, máu chảy lênh láng. Những xác chết còn lại chắc là phe địch, chỉ toàn người râu ria mặt sẹo cầm đại đao thuộc dạng cướp đường. Tiếng thét cuối cùng mà Thái Hương nghe được hẳn là của phe cướp đường, mà nguyên nhân không gì ngoài mũi tên trí mạng của hắn.

- Bọn họ chết hết cả rồi.

Nàng vừa nói xong, bạch y công tử hơi lão đảo người. Hắn đánh rơi cây cung xuống đất, gương mặt tỏ vẻ bi thương. Nàng có thể nhìn ra được hắn có bao nhiêu là thất vọng cùng đau buồn. Kể sống sót cuối cùng của một cuộc thám sát không phải là một anh hùng, hắn chỉ là một kẻ cô đơn bị mọi người bỏ lại.

- Ta là Thái Hương. Chẳng hay công tử tôn tính là gì? Tại sao chàng lại đến đây?

- Tại hạ là Duy Nhất, môn chủ của Thiên Cơ các. Chúng ta vừa mới vượt biên từ Hoài Đồng trở về, vì có thông tin quan trọng muốn báo cho Duệ Long vương.

Thái Hương giật mình. “Thì ra hắn là môn chủ của tổ chức kỳ bí trong giang hồ. Nghe nói Thiên Cơ các chuyên thu thập tin tức khắp nơi, mua bán bí mật là kể sinh nhai, bất chính bất tà, hành sự vô cùng khó đoán”.

Thế nhưng, chẳng hiểu sao Thái Hương lại bỏ qua mọi nghi ngờ. Nếu có tin tức quan trọng từ Hoài Đồng, liên quan tới thắng bại chung cuộc, nàng không thể không mạo hiểm.

- Ta chính là Duệ Long vương.

Duy Nhất nghe nàng nói thì liền nhủ mảy dấn đo. Cũng giống như nàng, hắn không thể nào tin tưởng vào người lạ dễ dàng được.

- Nàng có gì để chứng minh?

- Đây là lệnh bài của bốn vương. - Nàng đưa ra lệnh bài hoàng gia bằng vàng để chứng tỏ thân phận.

Thế nhưng, Duy Nhất chỉ xoè tay ra chờ đợi. Nàng giật mình, sao lại quên mất dải băng trắng trên mắt người kia. Thái Hương xuống ngựa, băng qua khu đất la liệt xác chết xung quanh. Nàng để khối lệnh bài vào giữa lòng bàn hắn. Những ngón tay thon dài lần theo nét hõ phù chạm nổi trên kim bài, hắn lầm bầm ba chữ chữ khắc phía sau.

- Duệ Long vương. - Đại danh như sấm rền bên tai, hắn ngay lập tức phục người xuống hành lễ. - Tiểu dân xin bái kiến điện hạ.

Nàng lại theo thói quen lấy tay nâng Duy Nhất lên, quên mất bà vai vừa bị một tiễn xuyên qua. Thái Hương bị động thương, không kêu được rên một tiếng.

- Điện hạ đã trúng tên? - Hắn sợ hãi kêu lên. - Tiểu nhân quả thật mắt mù không thấy đường, lỡ tay ngộ thương điện hạ. Thật đáng chết.

- Môn chủ chỉ là do vô tình. - Nàng cười khổ, làm sao có thể trách tội một kẻ mù cho được.

- Điện hạ, có thể cho phép tiểu dân ... - Hắn lo lắng nắm tay nàng.

Thái Hương biết hắn muốn chữa trị cho mình, nhưng nàng dự định phải từ chối khéo. Vừa hay vào lúc máu đột nhiên từ vết thương tràn ra ướt áo, chẳng mấy chốc từng dòng từng dòng đỏ thấm chảy dọc theo cánh tay nàng, làm ướt đầm cả tay Duy Nhất.

Không đợi nàng cho phép, hắn đã nhanh tay lần về phía vai bị thương. Đầu ngón tay thon thả chọt vào khe giáp khiến nàng kêu lên đau đớn.

- Điện hạ đừng lo, tiểu dân chỉ điểm huyết cầm máu mà thôi.

Nói xong hần đỡ Thái Hương ngồi xuống. Đột ngột mất máu nhiều, nàng thật sự cảm thấy hơi choáng váng mắt rồi. Hần lần tay muốn tháo giáp nàng xuống, Thái Hương giật mình, giờ tay ngăn cản hần ngay.

- Điểm huyết chỉ cầm máu được trong tức thời. Phải mau chóng băng bó lại, nếu không máu sẽ tiếp tục chảy, rất nguy hiểm.

Rồi dường như cảm nhận được sự dẫn dắt do dự của nàng, hần giờ tay tháo đi dải băng buộc trên mắt mình ra. Lần đầu tiên nàng có thể nhìn thấy rõ dung mạo toàn chỉnh của người này, thật sự là rất tuấn tú, rất cuốn hút. gương mặt thanh nhã, mũi cao mày kiếm, chỉ là trong mắt hần hoàn toàn là một màn sương mù, đôi con ngươi chỉ còn là một nét mờ đục trong rõ hình dạng.

- Vì sao? – Nàng không nên được tò mò hỏi.

- Ba tháng trước ở Hoài Đồng trúng độc, đã không còn cách gì chữa trị được nữa rồi. Thật ra tiểu dân đã phát hiện có gian tế ở bên ta chuyên cung cấp tin tức cho kẻ địch. Duy Nhất vội vã trở về, là muốn chỉ chứng người này với Duệ Long vương?

- Đó là kẻ nào? – Nàng ngay lập tức chú ý. Quả nhiên là có gian tế, nếu không sao đại binh có thể thua dễ dàng.

- Tiểu dân không biết tên y, nhưng tiểu nhân đã có gặp mặt qua.

Thái Hương thờ dài thất vọng, bây giờ Duy Nhất đã không còn thấy đường, làm sao chỉ chứng kẻ phản bội được đây. Nghe tiếng thờ dài của nàng, hần hình như đã đoán được ý. Duy Nhất nở nụ cười sáng bóng như trên châu.

- Tiểu dân có thể nhận ra kẻ đó qua giọng nói.

Trong lúc Thái Hương bị phân tán sự chú ý vào việc gian tế, hần đã thành công tháo đi lớp giáp trên vai nàng. Bộ giáp rời xuống, chiếc cổ áo trễ bên trong lộ ra lớp da trắng muốt, vẫn vẹn những vết bớt đỏ hình vây cá. Thái Hương mỗi lần nhìn thấy thân thể mình thì đều cảm ghét, chán nản. Nàng không biết năm xưa mình bị bệnh gì, đột nhiên nổi lên rất nhiều vết bớt đáng sợ. Nhất là ở phần ngực trước, có quỷ ký như móng vuốt, ghê tởm vô cùng.

Thế nhưng trước mặt kẻ mù như Duy Nhất thì chẳng có gì là đáng sợ. Hần bạo dạn kéo áo nàng ra, rồi dùng sợi dây vải trắng băng bó xung quanh. Không hiểu sao Thái Hương cảm thấy thật nhẹ nhõm. Khi cơ thể nàng nổi bớt, cả cung nữ, thái giám đều kinh hãi không dám nhìn, mẫu phi của Thái Hương cũng tránh xa nàng như bệnh dịch. Tần hoàng thậm chí đã mời đến rất nhiều pháp sư, thầy phép về chữa trị. Các đạo sĩ cao tay đều đoán chắc là mạng của công chúa đã tận mắt rồi. Thế nhưng Thái Hương vẫn cứ khỏe mạnh sống sót đến giờ này, ngoại trừ những dấu vết xấu xí, sức khỏe của nàng vẫn trắng kiện.

Giấu mình phía sau giáp bảo vì bản thân nàng cũng sợ phải nhìn cơ thể của chính mình. Lần đầu tiên, có một kẻ hoàn toàn bình thân khi ‘nhìn’ Thái Hương. “Phải rồi, hần bị mù mà.” Không hiểu sao nàng lại quái ác, cười vào khiếm khuyết của kẻ khác.

Trong lúc Thái Hương không để ý, đôi mắt trắng của Duy Nhất đột nhiên xuất hiện một khe đồng tử hẹp. Cho dù hần không bị mù thì nhân loại làm sao có được con ngươi sọc đứng như loài rắn như thế này. Tiểu Bạch thích thú nhìn long vân trên cơ thể Thái Hương. Hần đang cố đoán Minh Quang đang giấu bí mật gì trên người tiểu nữ tử.

“Hèn gì lại bám cô ta không rời một bước. Trên người Thái Hương quả thật tản mát ra long khí. Chẳng lẽ cô ta là một nguồn năng lượng bồi bổ cho loài rồng?” Hần kín đáo giấu đi ý cười thích thú của mình. “Xem ra cuộc chơi này lại càng lúc càng thú vị hơn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Rượu Cùng Trăng, Nhạc Cùng Thơ

Duệ Long vương nửa chừng mất tích đã xuất hiện trở lại. Hơn nữa phía sau lưng nàng còn có một bạch y nam tử cỡi chung bảo mã. Phải biết Thái Hương là hoàng thất vương gia, là ái nữ quý giá của Tần hoàng, ít kẻ nào dám tiếp cận gần nàng, chứ đừng nghĩ đến chuyện có thể cỡi chung một con ngựa như thế.

Thái Hương chẳng hiểu sao cơ thể mình càng lúc càng mệt mỏi rã rời. Chỉ là một vết tên bắn, lại có thể khiến tay chân nàng mất sức, thậm chí ngồi trên ngựa còn không vững, phải dựa vào hết nam nhân phía sau.

- Mau đến trấn gần nhất, Duệ Long vương đang bị thương.

Nàng lơ mơ nghe được tiếng của Duy Nhất hô lớn. Tuy Thái Hương còn tỉnh, nhưng nàng lại chẳng thể nói được tiếng nào. Mơ hồ cảm nhận được sự ấm áp quen thuộc.

Phải rồi, từ lúc nàng còn rất nhỏ, cũng đã từng cưỡi chung một con ngựa với người ta như thế này. Khi đó mới năm tuổi, nàng đã bạo gan một mình trốn lên

núi cấm. Thiên hạ đều đồn rằng núi Thanh Chương có thần tiên sinh sống, nàng thật muốn nhìn xem thần tiên thật ra là cái bộ dạng nào.

Thái Hương đã từng nhìn thấy một con hoàng long tung bay giữa bầu trời đầy sấm chớp. Ký ức của nàng không rõ ràng lắm về những chuyện đã xảy ra, chỉ đến khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trong vòng tay kẻ lạ. Đó chính là lần đầu tiên nàng gặp Minh Quang, người cận vệ trung thành đã đi theo nàng từ ngày ấy.

Đoàn hộ vệ áp sát ngựa của vương gia, Thái Hương tuy mờ mắt nhưng hình như không còn tỉnh táo. Phía sau nàng là một nam nhân tuấn lãng nhưng hai mắt bị mù. Không ai dám tiến đến đỡ lấy vương gia trong lòng hân, đành phải để hai người tiếp tục ngồi chung ngựa. Họ kẻ sát để dắt bảo mã lên đường.

Đi đến trấn nhỏ, Tàn quân ngay lập tức trung dừng toà biệt viện lớn nhất trấn. Vẫn là không ai dám tiến đến đỡ vương gia. Duy Nhất tự xuống ngựa, nhẹ nhàng bế nàng trên tay như một con mèo nhỏ.

- Xin quan gia dẫn đường. – Hân yếu ớt nhờ vả.

Không biết việc tự mình bế vương gia và để cho kẻ mù bế, cái nào nguy hiểm hơn. Thật may mắn là trên đường đi Duy Nhất không hề vấp lần nào, thuận lợi đưa nàng đến được nơi an toàn.

^ _ ^

Khi Thái Hương tỉnh dậy là lúc đêm khuya, trăng đã lên cao. Nàng bị một tiếng đàn réo rắc bị thương đánh thức. Đám thị nữ cận vệ đã thay cho Thái Hương bộ áo bằng tơ lụa mỏng. Hai mép áo khoét sâu hở ra phần ngực trắng nõn nà với vô số nốt đỏ vân vân trên đó. Thái Hương cúi nhìn xuống, cảm thấy vô cùng bức bối. Dù cho mười mấy năm qua, nàng vẫn không quen với những dấu vết xấu xí này.

- Ngân Bình, Mỹ Kỳ. Ta khát, mau mang nước vào đây. – Nàng lớn giọng gọi hai thị nữ cận thân.

Tiếng đàn bên ngoài đột nhiên nín bật, một lát sau đó là tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

- Mau vào.

Nàng mệt mỏi chống tay gối đầu chờ đợi. Nào ngờ người xuất hiện không phải hai người thị nữ, mà là một dáng bạch y tiêu sái bước vào. Duy Nhất một tay lần cửa, một tay cầm ấm trà, cười ấm áp với nàng.

- Điện hạ, nước mang đến rồi đây?

- Là công tử? Vì sao chàng đến đây, hai thị nữ của ta đâu?

Nàng hoảng hốt ngồi bật dậy, sửa soạn lại quần áo cho thật nghiêm chỉnh. Thái Hương chưa từng để người lạ nhìn thấy mình trong bộ dáng phong túng, tùy tiện như thế này.

Tuy nhiên Duy Nhất vẫn như thế cười thật nhẹ nhàng. Hân bỏ tay khỏi cửa, cẩn thận bước từng bước nhỏ về phía cái bàn, bàn tay đưa ra dò dẫm trước mặt thật đáng thương. Thái Hương rời giường, nàng nắm lấy bàn tay đang quờ quạng giữa không trung như người chết đuối của hân. Duy Nhất quả nhiên thở phào nhẹ nhõm, hân siết nhẹ tay nàng một chút, tỏ vẻ biết hơn lần cảm kích sâu sắc. Thái Hương dẫn hân đến bàn trà, chăm chút cho Duy Nhất ngồi xuống, rồi chính bản thân mình mới an toạ.

- Xin lỗi điện hạ vì sự bất tiện này. – Hân đặt ấm trà lên bàn, cười thật đau khổ. – Tiểu dân mất ngủ, nên nhờ các vị thị vệ tìm cho một cây đàn giải sầu. Nào ngờ cảm nghe thô thiển, làm toàn bộ họ ngủ gục hết rồi. Nghe tiếng điện hạ gọi, tiểu dân đành phải thay họ đưa nước vào, xem như là tạ tội.

- Bọn nô tài này ... – Nàng nhú mày tức giận. - ... thân làm thị vệ sao có thể ngủ gục. Nếu có kẻ địch tập kích thì sao?

- Xin điện hạ bớt giận. – Trên mặt hân hiện rõ nét lo âu. – Toàn bộ quân binh ngày hôm nay liên tục vượt rừng trèo núi, quả thật đã đạt đến cực hạn của thể lực rồi. Nếu muốn trách, xin hãy trách tiểu dân kiến họ lao khổ. Nếu không phải tiểu nhân ngộ thương điện hạ ...

Đôi mày của hân chau lại, gương mặt ủ dột khiến Thái Hương lấy làm không nỡ. Nàng là tổng chỉ huy quân đội, ra sa trường giết giặc biết bao nhiêu năm nay, đầu rơi máu chảy đã thấy nhiều, nhưng chưa từng thương xót chi vì một cái nhú mày của ai như hân.

- Bạch công tử, ta đã nói không tính toán, chàng hà tất phải nhắc lại làm gì. – Nàng đành phải đầu hàng khi tuấn nam đau khổ.

- Tạ ơn điện hạ.

Hân mừng rỡ quỳ xuống tạ. Nhưng không ngờ lại đập đầu vào cạnh bàn, kêu lên một tiếng rõ to. Rõ ràng hân đã bị chấn động mạnh, khụy xuống ôm đầu, choáng váng một lúc mới tỉnh được. Duy Nhất đau đớn nắm mạnh tay xuống đất. Điều bộ sưu khổ, phần uất của hân có thể dễ dàng lọt vào được trong mắt nàng. “Quý đôi mắt, khó đôi tay” Hân từ một môn chủ lưng lẩy giàng hồ bị biến thành tên đui mù vô dụng thì làm sao có thể dễ dàng chấp nhận được. Tuy bình thường Duy Nhất hay cười, nhưng có lẽ vẫn ngày đêm thầm khóc trong tim.

- Cẩn thận.

Nàng dịu dàng kéo tay hân lên xem, rõ ràng những đốt ngón tay đã trầy da chảy máu.

- Ta đã từng nghe qua cảm khúc của công tử. Quả thật kỹ thuật tinh thông, tráng khí lấy lòng. Một đôi tay chơi đàn hay như vậy, phải nên giữ gìn, đừng tự tổn thương bản thân. – Nàng trầm giọng, lựa từng lời cẩn thận nói với hân. Có lẽ do đêm khuya, âm thanh vang lên mang theo ý ám áp cùng quan tâm sâu

sắc.

- Đa tạ điện hạ an ủi. Được gặp điện hạ ngày hôm nay, chính là phần phước của tiểu dân. Nếu không có người, chắc tiểu dân không thể thoát được khoảng rừng kia.

Lại là nét chua chát xót xa xuất hiện trên mặt hắn. Thái Hương chưa từng thử qua phải an ủi người. Cách duy nhất nàng biết làm, chính là đòi sự chú ý của hắn sang việc khác.

- Bạch công tử, ta vừa nãy cũng đã ngủ nhiều. Đêm hãy còn dài. Nếu công tử cũng không ngủ được, có thể vì bốn vương tấu thêm vài khúc?

- Tiểu dân tài thô học thiếu, được phục vụ điện hạ là phần phước của thần. Vương gia, xin mời.

Hắn kính cẩn giơ tay mời nàng đi trước, nhưng Thái Hương đi được hai bước, lại chột dừng chân. Nàng quay lại nắm tay hắn dắt đi, để Duy Nhất đi một mình, thì biết bao lâu mới tới chỗ.

Ngoài tiền phòng có đặt sẵn một cây đàn tranh, bên cạnh có án hương, đĩa trái cây và bình rượu đầy. Nàng mỉm cười. Bọn thuộc hạ cũng đã cẩn thận an bày cho quý khách, không làm mất mặt chủ nhân. Nàng như tân lang ngày cưới, diu nương tử ngồi vào hương án. Duy Nhất đưa tay lần mò, chạm được vào dây đàn, gương mặt hắn chột giãn ra đầy thoải mái.

- Chẳng hay điện hạ muốn nghe khúc nào?

- Tùy ý.

Hắn bắt đầu bằng một khúc 'Đông từ' nhẹ nhàng.

Bảo lư bát hoả ngân bình tiểu,

Nhất bôi La Phù phá thanh liễu.

Tuyệt tương lãnh ý thấu sơ liêm,

Phong đệ khinh băng lạc hàn chiếu.

Mỹ nhân kim trướng yêm lưu tô,

Chi hộ vân song phiến phiến hồ.

Ám lý văn hồi xuân thế giới,

Nhất châu phương tín tiểu sơn cô.

(Đông từ - Ngô Chi Lan)

Bình bạc nhỏ, lò hương xông

La phù một chén thêm nồng khí mai

Tuyệt đưa hơi lọt rèm cài

Gió đưa băng nghe rơi dài mặt ao

Người buồn rừ rừ gấm thao

Song mây giấy dán kín vào như bung

Ngắm như nữu lại xuân cùng

Chồi mai nở báo tin mừng đầu non

Nàng hững hờ rót rượu ra chung. Trong vùng băng giá, rượu đặc biệt cay nóng, hương vị cũng thật nồng nàn. Nàng hít sâu một hơi đầy hương rượu, nhấp môi uống một ngụm, ngậm trong miệng để vị rượu từ từ thấm vào lưỡi. Cái cách thưởng rượu đầy tinh tế, trau chuốt thế này cũng chỉ có ở một tay sồi đời. Không có người khác nhìn mình, Thái Hương tự nhiên cũng buông lỏng bản thân, thoải mái thưởng thức rượu và nhạc.

Duy Nhất kín đáo liếc mắt nhìn. Nàng có dáng dấp một nam nhi khoáng đạt. Một cổ anh khí lẫm lẫm, khí phách ngời ngời không ngờ lại có thể tồn tại trên người nữ nhi. Hắn nhếch mép mỉm cười, nhớ lại một cảm xúc mình đã từng sáng tác ra.

... Nhân đối cảnh hoa gian nguyệt chiếu

Cảnh liêu nhân thụ sảo phong xuy

Giá bán liệu thiếu nhân tri

Nhàn lai phong nguyệt dữ thù vì thu

Thi tứ tuyệt di du nhĩ ái

Từ tam bôi tiêu sái li hoài

Đặng tiền độc đối thư trai

Thương tâm khách địa hữu hoài cổ nhân ...

(Trích ‘Thu dạ lữ hoài ngâm’ – Đinh Nhật Thân)

... Người đối cảnh hoa gian trăng tỏ

Cảnh trên người ngọn gió rung cây

Nỗi niềm ai biết chẳng ai

Cùng ai trăng gió đêm này với thơ

Thơ nhĩ ái bốn câu buông vãn

Rượu ly hoài ba chén làm khuấy

Trước đèn một chốn thư trai

Chạnh lòng đất khách nhớ người đời xưa ...

Nàng quả nhiên bị ý thơ lay cảm. Thái Hương ngửa cổ dốc hết chung rượu đầy. Hơi rượu bốc lên làm gò má nàng ửng đỏ. Mỹ nhân say rượu thế gian này mấy ai đã có dịp thấy qua. Cái chất ngang tàng mà bá giả, trong nhân loại được xưng tôn là long tử, Thái Hương sinh ra đã có ngạo khí ngất trời. Duy Nhất nhìn thấy mỹ nhân cũng phải rung động vài phần. Hắn không ngờ mình cũng có lúc phải vì nhân loại mà phổ khúc.

Tần Vương ký hủ du bát cực

Kiểm quang chiếu không thiên tự bích

Hy hoà xao nhật pha ly thanh

Kiếp khôi phi tận cổ kim bình ...

... Động Đình vũ cước lai xuy sính

Từ hàm hát nguyệt sử đảo hành

Ngân hà tiết tiết dao điện minh

Cung môn chương sự báo nhất canh

Hoa lâu ngọc phượng thanh kiều ninh

Hải tiêu hồng văn hương tiên thanh

Hoàng nga diệt vũ thiên niên quang

Tiên nhân chúc thụ đối yên khinh ...

(Trích ‘Tần vương ẩm tửu’ – Lý Hạ)

Tần vương cỡi cạp đi tám hướng

Kiểm tòa khắp trời xanh như ngọc

Ngày trong êm nghe tiếng pha lê

Khói loạn nghìn xưa đã lắng chìm ...

... Mưa Động Đình êm như sên thối

Rượu say rồi bắt ngược đường trăng

Ngân hà dày đặc soi điện ngọc

Chường sự trong cung bảo canh đầu

Lầu hoa phượng gáy đánh kiều mị

Chữ hồng trên biển lụa thom xinh

Thiên nga xuống múa thân ngay ngắn

Người tiên đốt đuốc khói nhẹ vòng ...

Nàng cười sáng khoái khi nghe tiếng đàn của hân. Rút ra thanh kiếm treo trên tường, Thái Hương vừa ngâm lại lời thơ vừa múa bài Kiếm khúc. Hân nhìn nàng, chấn động trong lòng. “Thế ngao lăng vân”.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thiên Tiên Giáng Trần

Hân đứng giữa sảnh, thu hút hết mọi ánh nhìn của chúng tướng. Vẫn là bộ bạch y nổi bật, mái tóc đen xoã dài và băng vải trắng bịt mắt. Trên tay hân là thanh cung ngự tứ của Duệ Long vương, sau lưng mang giỏ tên vẫn còn đầy ắp. Nhạc sư bắt đầu chơi một điệu nhạc bằng chuông đồng mười hai cung bậc, đặt vòng xung quanh mà chỗ hân đứng là vị trí trung tâm. Tiếng tinh tang vang lên một khúc nhạc vui tươi.

Nhạc vừa dứt đoạn cũng là lúc Duy Nhất thể hiện thần kỳ. Hân rút tên bắn trúng chuông đồng, những âm thanh tinh nhã vang lên điệu nhạc không sai một nốt. Cả đám đông ồ lên kinh ngạc. Đùng nói là việc bắn trúng chuông nhỏ đã khó, hân còn bắn nhanh, và không trật nhịp nhạc chút nào. Người bình thường tiền nghệ đã không ai sánh bằng Duy Nhất. Càng kinh khiếp hơn, hân là một người mù.

Toàn bộ binh đoàn của Thái Hương, từ cấp kỵ uý trở lên đều được dời tới tham gia tiệc rượu. Cả chục người đồng loạt bàn tán xôn xao, thật ồn ào không khác một cái chợ. Duy Nhất thể hiện tiền thuật xong vẫn đứng nguyên tại chỗ chờ đợi. Người mù thì thính giác tự nhiên càng linh mẫn, trong đám đông mấy chục người, hân vẫn có thể phân biệt được từng giọng nói.

- Duy Nhất. – Nàng cất giọng gọi.

Duy Nhất mỉm cười nhẹ nhàng, hân tiêu sái đi về phía Thái Hương. Cho dù là một người bình thường, bị băng vải bịt mắt như vậy cũng lấy làm khó khăn. Nhưng hân vẫn một mực đi thẳng tắp, dáng điệu vô cùng lẫm liệt oai phong. Không trách gì Duệ Long vương mấy chục năm giữ thân như ngọc, nay cũng phải tiếp nhận giữ hân lại bên mình.

- Trước mặt ba bậc cấp, tới hai bước là bàn tiệc. – Nàng lại nhắc nhở.

Hân thong dong làm theo đúng lời nàng nói, không hề va vấp chút nào. Chỉ có cái dáng lẫm mẫm bước bàn ngồi xuống, chỉ có bàn tay của Duệ Long vương dìu hân, người ta mới có thể tin được kẻ ấy thật sự bị mù.

Chúng tướng cúi đầu không dám nhìn cảnh thân mật giữa hai người họ. Nam sủng mới quả thật có cân lượng. Hân được đặc cách ngồi cùng bàn với vương gia, được chính tay điện hạ mời rượu. Xem bàn tay của họ cứ lần lượt chạm nhau thì biết, là quan hệ thân thiết, là khoảng cách thân cận.

Thái Hương hơi nghiêng nhẹ về phía Duy Nhất thì thầm.

- Có nhận ra tiếng của tên gian tặc không?

- Y không có ở đây. – Duy Nhất lắc đầu.

- Có thể chàng nghe chưa kỹ. – Nàng không muốn nghi ngờ khả năng của hân, nhưng bữa tiệc này thật sự rất đông người.

- Có tổng cộng bốn mươi chín người mặc giáp, kể cả điện hạ là năm mươi. Thị nữ phục vụ hai mươi, thị vệ canh gác bốn mươi. Thế nào, ta không có nghe lầm chứ?

- Duy Nhất, chàng quả nhiên đoán trúng hết.

Nàng kêu lên kinh ngạc. Từ sau đêm đối ẩm nghe đàn, Thái Hương đã thắng hẳn lên trở thành tri kỷ, xưng hô thân thiết, bỏ cấp lễ nghi.

- Không phải là đoán, mà đếm được một cách rất chắc chắn.

- Giọng nói của từng người đều nghe được?

- Mỗi người đều có thanh âm khác nhau. Thân là môn chủ Thiên Cơ các, lẫn lộn ngoài gian hồ đã lâu, tự nhiên cũng phải có chút bản lãnh. Phân biệt giọng nói, hơi thở của từng người không có việc gì khó. – Hắn nhếch mép cười nhẹ rồi nói tiếp. - Ví như hai vị ngồi ở góc đông bắc từ bàn chúng ta, một người trên dưới ba mươi, một người chỉ vừa hai mươi hai.

- Đó là Kỵ đô úy và phó úy của ông ta.

Thái Hương đưa mắt nhìn, quả nhiên Duy Nhất chỉ ra người hoàn toàn chính xác. Hai người kia cũng đã phát hiện ra vương gia đang nhìn về phía mình, họ nâng ly kính rượu. Thái hương cũng kính lại đáp trả. Nàng uống cạn chén rượu rồi sáng khoái đặt xuống bàn, tự mình rót tiếp một ly khác.

- Họ đang nói điện hạ dung mạo thoát tục, anh khí bất phàm, trí dũng song toàn, là báu vật trời ban cho Tần quốc.

Hắn không nóng không lạnh thuật lại. Thái Hương không dám chắc có phải hai người kia đang tăng bốc mình không, nhưng lời khen xuất phát từ miệng hắn khiến nàng ngại ngùng đến đỏ mặt. Nàng là Duệ Long vương nữ dũng, là đại tướng quân của kỳ binh Tần Thời, chưa bao giờ vì chút chuyện nhỏ lại lộ ra nét đáng yêu của nữ tử.

Chúng tướng tham dự tiệc hoảng hồn khi thấy Thái Hương giơ tay dấm nhẹ vào vai Duy Nhất. Còn hắn lại mở miệng cười to thật đắc ý. Nhìn thế nào cũng giống một đôi tình lữ đang đùa giỡn với nhau. Đầu mắt rồi đại tướng quân uy nghiêm của họ?

^ ^
_ _

Cách đối xử của Duy Nhất khiến Thái Hương có cảm giác mình chỉ là một cô gái nhỏ. Hắn hay chọc nàng cười, trêu ghẹo Thái Hương cho đến khi má ửng phím hồng thì thôi. Nàng chưa bao giờ nếm trải thời gian nào ngọt ngào hơn ba ngày ở Cổ gia trang, chưa bao giờ thêm khát sự giản đơn bình dị đến thế.

Hắn, một người xa lạ, sao có thể dễ dàng đến bên cạnh Thái Hương. Cách hắn tiếp cận nàng nhẹ nhàng như nước thấm vào đất, không vồn vã mà tự nhiên, chậm rãi. Đến khi nàng nhìn lại, thì cảm giác ngọt ngào đã sâu vào tận trong lòng. Trái tim nàng vốn từ lâu đã đóng kín, chỉ dung chứa hình bóng của một người quen thuộc. Tại sao giấc mơ mỗi đêm của nàng, không chỉ có khuôn mặt nghiêm nghị của Minh Quang, mà bây giờ còn ẩn ẩn nét cười tiêu sái của Duy Nhất.

Nàng sợ hãi muốn đẩy kẻ lạ mặt đi xa khỏi mình. Ngày hôm đó khi Duy Nhất chủ động nắm tay nàng, Thái Hương đã mạnh bạo gạt ra. Khuôn mặt hắn sững sờ, sau đó chuyển biến thành nét bi thương, đau đớn.

- Tiểu dân đã mạo phạm điện hạ rồi. – Hắn cười chua chát. - Thời gian qua được điện hạ thương hại chiều cố, tiểu dân lại quên đi bản thân mình là phế vật mù loà. Thật là không biết thân biết phận. Mong điện hạ thương tình đừng trách phạt.

Nàng nghe tim thất mạnh, không dám đối mặt với vẻ thất vọng cực độ của hắn. Thái Hương quay lưng bỏ đi, kẻ mù kia vẫn đứng lặng im dõi theo bóng nàng. Khi giáp bảo đã đi khuất, trên mặt hắn chỉ còn lại vẻ cười hài lòng. Đôi đồng tử khe hẹp giãn ra, chiếc lưỡi chẻ liềm môi đầy kích thích. “Nàng phản ứng lại như vậy, hẳn nhiên đã nhận ra tình cảm của mình rồi”.

Không khí xung quanh hắn cuộn tròn như ốc xoáy. Thân hình Tiểu Bạch dần nâng cao lên khỏi mặt đất, áo trắng tóc đen bay phấp phới giữa trời như vị thiên tiên. Hắn dùng thuật ẩn thân bay đi khỏi Cổ gia trang nhẹ nhàng gió thoảng, biến mất bí ẩn như chưa từng tồn tại trên đời.

^ ^
_ _

Thái Hương sau một hồi tĩnh tâm suy nghĩ, nàng thấy bản thân hình như cũng đã phản ứng hơi mạnh quá rồi. Do trước đó nàng đã nhiều lần chủ động nắm tay hắn, Duy Nhất không thấy đường nên vẫn theo thói quen dựa dẫm vào nàng. Kẻ đáng trách có lẽ chính là do nàng suy nghĩ qua nhiều. Hành động vô ý nhưng có vẻ như đã tổn thương hắn sâu sắc. Thái Hương đi tìm Duy Nhất để xin lỗi.

Nàng hoảng sợ khi quay lại chẳng thấy bóng dáng hắn đâu cả. Trong phòng, ngoài sân, khắp cả Cổ gia trang cũng không thấy người. Nàng hốt hoảng chạy đi tìm kiếm khắp nơi. Khi khẳng định hắn không còn ở trong trấn, nàng lấy bảo mã chạy đi xa hơn để tìm. Duy Nhất tuy có võ công cao cường, nhưng hai mắt đã chẳng nhìn thấy gì. Không có ai bên cạnh hắn, thật khiến Thái Hương lo lắng như lửa đốt.

Ngoài trời tuyết đang rơi thêm dày đặc, tuy nhiên dấu chân ngựa vừa rời đi vẫn còn rõ mồn một trên đường. Thái Hương thúc bảo mã hối hả đuổi theo, nàng sợ chỉ chậm một chút thì toàn bộ dấu vết đều sẽ bị xóa sạch.

Quả nhiên kẻ mù như Duy Nhất thì làm sao có thể đi đúng đường cho được. Dấu chân ngựa rời khỏi đường cái mà chạy thẳng vào rừng. Thái Hương càng lúc càng trở nên hoảng sợ, nơi đây có bao nhiêu là nguy hiểm rình rập xung quanh.

Nàng phát hiện ra con ngựa một mình đứng bên thân cây ngã ngang đường. Linh tính cho nàng biết thật đã có chuyện không hay xảy ra. Thái Hương tìm cương lại, hét to tên hắn. Nhưng bốn bề chỉ có một mảng tĩnh mịch tuyết rơi.

- Duy Nhất, chàng ở đâu?

Thái Hương nhảy xuống ngựa, gọi thêm lần nữa. Nàng xoay xung quanh, tìm dấu vết còn sót lại của người kia. Lòng nàng quặn đau khi phát hiện những cành cây nhỏ bị gãy ở bên mép dốc. Nếu không làm thì con ngựa thấy súc cây ngang đường đã chồm người dừng lại, hất Duy Nhất ngã lăn xuống sườn núi mất rồi.

Dấu vết trượt trên tuyết, cùng những nhánh cây gãy khiến nàng bất an lo lắng. Hắn nằm dưới đáy cốc, bạch y như lẫn vào trong nền tuyết, chỉ có mái tóc đen xoả tung như một đoá hoa mỹ lệ. Nàng nhào tới đỡ lấy hắn. Trên trán Duy Nhất là một vết thương đang ứa máu, làn da hắn tái mét không sức sống, cả người lạnh không thua gì băng tuyết xung quanh.

- Duy Nhất, Duy Nhất.

Nàng sợ hãi lay gọi hắn tỉnh lại. Hơi thở của hắn yếu đến nỗi khó mà cảm nhận được nữa. Hắn đã nằm bao lâu giữa trời tuyết giá như thế này. Thái Hương tháo băng bị mắt của hắn, nàng muốn nhìn thấy đôi mắt đầy sương giá của hắn mở ra.

- Duy Nhất, tỉnh lại đi. Là ta không đúng, ta không nên đẩy chàng ra khỏi người. Thái Hương xin lỗi. Chàng mau trở lại bên ta đi.

Nàng cảm nhận mắt mình trở nên cay cay. Sự bình tĩnh lạnh lùng vốn có đã biến đi đâu hết rồi. Nàng chỉ là một cô nương, cũng có những nét mềm yếu trong trái tim, cũng có khát khao bình dị được nam nhân yếu chiều chăm sóc. Nàng đã ở trong bộ chiến giáp này quá lâu, đã đóng cửa trái tim của mình nhiều năm đến mức quên cách để mở. Hắn chính là chiếc chìa khoá đánh thức bản ngã của nàng, nữ nhân yếu đuối trong nàng xuất hiện cũng chỉ vì có hắn.

- Hương Nhi. – Hắn lẩm bẩm gọi nàng trong tha thiết.

- Duy, chàng mau tỉnh dậy. Mau mở mắt nhìn ta đi.

Đôi mi của hắn khẽ động, sau cùng ánh nhìn trắng xoá kia cũng xuất hiện. Hắn lại nở nụ cười chua chát quen thuộc.

- Thật xin lỗi, dù có mở mắt ra, cũng không thể nhìn thấy nàng.

Tay hắn giơ lên giữa không trung tìm kiếm. Thái Hương nắm lấy bàn tay đó áp vào má mình. Nàng lắc đầu nguây nguây.

- Không sao. Chỉ cần chàng tỉnh lại là tốt rồi.

Nước mắt nóng ẩm của nàng trào ra. Không rõ vì sao lại thế, chẳng hiểu nàng đang buồn hay vui mà lại không thể ngăn lại dòng lệ chảy. Ngón tay hắn khẽ động, lau đi những giọt nước mắt ướt đầm trên mặt nàng. Hắn lần theo bờ má của nàng, nhẹ nhàng như chạm vào một bảo vật hiếm có trên thế gian.

- Ta đã muôn ngàn lần tưởng tượng ra dung mạo nàng. Đôi mắt to sáng ngời như mặt trời giữa ngày đông. – Ngón tay hắn chạm vào rèm mi cong vút của nàng, sau đó lại lần miết trên đôi mày như vầng trăng của Thái Hương. - Nàng có đôi chân mày thanh nhã, chiếc mũi thẳng xinh đẹp, đôi môi hồng nhuận và một khuôn trắng xoan đào. Thật là tuyệt diệu mỹ lệ.

- Không phải, ta là một nữ nhân xấu xí, rất thô lỗ.

- Trong lòng ta, chỉ thấy nàng đẹp nhất trên thế gian này.

- Duy, chàng bị đập đầu nên hồ đồ mất rồi.

- Làm gì có, nét đẹp của nàng là xuất phát từ tận trong tim. Chỉ có những kẻ phàm phu tục tử mới không nhìn ra được. Ta tuy bị mù nhưng có thể thấy được ánh sáng mạnh mẽ phát ra từ trái tim nàng. Màu vàng, lung linh, chói lọi như thái dương mùa hạ. – Hắn mỉm cười, nhìn thẳng vào nguồn long khí cuồn cuộn bên trong ngực Thái Hương.

- Chàng nói cứ như mình không phải người trần vậy. – Nàng xấu hổ khi nghe hắn nói.

- Đúng, ta là thiên tiên, bởi vì say đắm nàng nên mới chịu bị đày xuống hạ giới.

Hắn nói xong, ngừng thở cười với nàng. Thái Hương bất động, kinh ngạc nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Yêu Nghiệt Hiện Hình

Tuy hắn chỉ nói đùa, nhưng Thái Hương cảm thấy rất ngọt ngào. Chưa từng có ai đối xử với nàng chỉ như nữ nhân bình thường, chưa từng có ai khiến nàng trở nên yếu đuối và mê đắm như vậy. Nữ nhi yêu bằng tai. Hầu hết mọi người đã quên nàng cũng chỉ là một cô gái, không ai nói với nàng những lời dịu ngọt cả.

Trước mặt bá quan văn võ và cả phụ hoàng của nàng, Thái Hương chỉ là một Duệ Long vương anh dũng, tay nắm giữ trọng binh. Không ai nhìn ra khát khao trong nàng, chỉ có một mình Duy Nhất là thấy được. Hắn tuy bị mù nhưng lại thông tuệ nhân tâm, biết cách thu phục lòng người. Thái Hương nghĩ không phải chỉ nàng, mà hắn còn có thể khiến tất cả mọi người trên thế gian này yêu mến. Vì vậy, việc nàng có hảo cảm với hắn, hoàn toàn là việc bình thường mà thôi.

Thái Hương đỡ hắn ngồi dậy. Duy Nhất ngoai trừ vết thương trên trán thì cơ thể không có gì phải lo lắng. Tuy nhiên khi nàng cố đứng dậy bước đi, thì một chân lại nhói đau, khiến nàng kêu lên.

- Sao vậy? – Nét lo lắng hiện rõ trên mặt hắn.
- Ta nghĩ lúc nãy trượt vội xuống dốc, nên cổ chân bị trật rồi. – Nàng nhăn nhó ôm lấy chân mình.
- Lên đây, ta cõng nàng đi. – Hắn xoay lưng lại, chờ đợi.
- Nhưng mà ... – Nàng do dự.
- Hương Nhi ... ta biết mình bị mù vốn đã trở thành phế vật. Nhưng chỉ chút ít chuyện như vậy, nàng có thể để ta giúp được không?
- Không phải. – Nàng sợ hãi la lên, mỗi lần nhắc đến chuyện đôi mắt của hắn, đều khiến tim nàng quặn thắt. – Là ta đang mặc võ giáp, rất nặng.
- Không sao. – Hắn cười như hoa nở. – Duy Nhất ta cũng không phải là kẻ thù sinh yếu đuối. Ta có thể làm chân cho nàng.
- Vậy thì ta sẽ trở thành nết cho chàng.

Nàng không khách khí nữa mà leo lên lưng hắn. Quả nhiên Duy Nhất có thể dễ dàng đứng lên. Hắn dựa theo lời của Thái Hương mà đi ngược trở lại trên đỉnh dốc. Duy Nhất đặt nàng lên bảo mã, rồi cùng nàng cười ngửa về chung.

Lần thứ hai quân binh lại thấy Duệ Long vương được người ta bế vào phòng. Lần này nàng rất tinh táo, hai má phính hồng còn có nụ cười nhẹ, ngọt ngào, hạnh phúc. Ngoai trừ Minh Quang tướng, bọn họ chưa từng nhìn thấy diện hạ vui vẻ như thế bên cạnh bất kỳ nam nhân nào. Họ biết, kẻ này tương lai có thể trở thành hoàng gia khoái tể.

^ ^
—

Minh Quang tuy nhận lệnh điều quân hướng Thiểm Hà, nhưng hằng ngày y vẫn dùng Thủy Kính dõi theo tình hình phía bên Thái Hương. Đã ba ngày rồi, tin tức của nàng hoàn toàn biến mất. Cả công chúa và đoàn quân sáu vạn người có thể bị giấu chỗ nào? Y hoá thành con chim cất lưng sục khắp vùng núi Đại Lâm, cho dù tuyết dày, gió mạnh vẫn không hề nao núng.

Đêm nay đột nhiên một tiểu trấn hiện ra trong mắt y. Khu vực này Minh Quang đã kiểm tra nhiều lần, nhưng chưa từng phát hiện ra có người sống. Đôi mắt tinh tường của y có thể nhìn thấy rõ cờ xí của Tần quân đang treo cao giữa trấn, nhưng đồng thời y cũng nhìn thấy vầng ánh sáng chói bạc của con bạch long đang ở giữa đại quân.

Việc giấu diếm cả một thị trấn lớn như vậy, chắc chỉ có thần tiên mới làm nổi. Tên Bạch Quân kia vốn từ đầu đã thù địch với y. Nay hắn tiếp cận Thái Hương, không lẽ có ý đồ gì khác? Minh Quang đảo cánh hạ xuống sân, y từ lốt chim biến thành dáng người.

Trong tiền phòng chỉ thấp vài ánh nến mờ, có tiếng nhạc du dương réo rắc bay ra. Thái Hương nằm dài trên tháp thượng mê mê tỉnh tỉnh. Bộ áo lụa tơ tằm xóc xếch trên người, cổ áo khoét sâu lộ ra cả phần da thịt nõn nà dưới cổ. Minh Quang biết, nàng vô cùng xinh đẹp. Khi còn nhỏ đáng yêu, lớn lên càng là bậc quốc sắc thiên hương. Nàng chỉ mặc giáp sắt, chưa từng thử qua nữ phục. Lần đầu tiên y mới có thể nhìn nàng xoã mái tóc đen dài, thân thể mềm mại ẩn hiện sau lớp quần áo mỏng manh kia. Y ngẩn ngơ nhìn.

- Ai đó?

Duy Nhất chụp ngay thanh kiếm của Thái Hương phóng về phía kẻ vừa đến. Minh Quang lách người né qua, nhưng vẫn bị kiếm khí cắt một đường trên má. Nếu là đao kiếm của phạm nhân thì sao có thể đã thương được y. Sức mạnh này chỉ có thể là người của long tộc.

Thái Hương giật mình ngồi bật dậy, kéo quần áo chỉnh tề trở lại. Nàng đã dặn thị vệ bao vây xung quanh đây, sao lại có kẻ tiến vào được không gian nghỉ ngơi của nàng.

Minh Quang từ ngoài sân tới bước vào trong phạm vi ánh nến. Vừa nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị của y, ngay lập tức nụ cười trên mặt nàng nở rộ.

- Minh Quang. – Nàng hào hứng gọi tên y.

- Lại đây.

Lần đầu tiên y nói với nàng bằng giọng lạnh lùng ra lệnh như thế. Bởi vì Minh Quang đã nhìn thấy con bạch long hoá thân thành người đang ở bên cạnh nàng. Y biết Duy Nhất vốn khinh ghét phạm nhân, hắn đến đây chắc chắn là không có ý gì tốt. Ngoài long tộc, thì tất cả sinh vật khác trên đời đối với hắn đều là không khác hơn hạt cát. Năm xưa hắn phi thăng có thể liên lụy cả lý tộc diệt vong. Mỗi lần hắn bay lượn đều tạo ra gió lốc giết chết nhân loại vô số. Một con rồng tàn bạo, ích kỷ như thế làm gì có chuyện rảnh rỗi xuống hạ giới mà không có ý đồ gì.

Thái Hương có lẽ vì quá vui mừng khi đột nhiên gặp lại Minh Quang, nàng không do dự bước ngay về phía y.

- Hương Nhi.

Duy Nhất hoảng hốt gọi tên nàng. Hắn gấp đến độ quên mất trước mặt mình là chiếc bàn, cứ như vậy bước tới, liền té dài trên đất. Hắn lồm cồm ngồi dậy, hai tay mò mẫm khắp nơi, Thái Hương chưa xót liền quay lại đỡ hắn dậy. Duy Nhất mừng rỡ siết chặt tay nàng, hắn thì thâm vào tai Thái Hương.

- Chính là giọng của kẻ đó. Y chính là gian tế thông đồng với địch quốc.

Nàng kinh ngạc mở to mắt nhìn Minh Quang đứng ở phía cửa. Khuôn mặt thân quen đã đi theo nàng suốt mười mấy năm nay. Y có nét mặt nghiêm nghị, rắn rỏi. Đôi mắt sâu thẳm như hồ thu, hai chân mày lúc nào cũng nhíu lại đăm chiêu. Khi Thái Hương tiếp nhận quân vụ, y cũng cùng nàng xông pha sa trường, dầm mưa dãi nắng. Minh Quang là cánh tay mặt của nàng, là trái tim của nàng. Mọi người đều có thể gian tế phản bội nàng, nhưng Thái Hương tin rằng kẻ đó không phải là y.

- Duy, chắc chàng nghe lầm. – Giọng nàng run rẩy sợ hãi.

- Ta chưa bao giờ nghe lầm. Nếu không tin, nàng thử chờ xem, có phải việc tiếp theo y muốn chính là giết ta diệt khẩu.

Giọng của Duy Nhất quả quyết càng khiến Thái Hương dao động dữ dội. Tuy chưa quen biết người này lâu, nhưng Thái Hương tự cho rằng Duy Nhất là kẻ có thể tin tưởng được. Hắn vì đi điều tra gian tế, đích thân chạy vào thành trì địch, chịu mất đi đôi mắt mới có thể quay về báo tin với nàng. Sự hy sinh của Duy Nhất sao có thể là giả được. Nhưng mười mấy năm tình nghĩa với Minh Quang cũng chẳng phải là sương khói thoáng qua.

- Điện hạ, xin tránh xa hắn ra. Người này rất nguy hiểm. – Giọng Minh Quang không dấu được vẻ căm thù.

Trong lúc Thái Hương đang phân vân thì sát ý của Minh Quang càng nổi lên nồng đậm. Có phải đúng như lời Duy Nhất nói, y muốn giết người diệt khẩu phải không? Thái Hương nâng Duy Nhất đứng dậy, rồi đứng chắn trước người y. Gương mặt nàng đanh lại, đôi mắt như rực lửa nhìn Minh Quang.

- Tướng quân, tại sao ngài lại ở chỗ này? Chẳng phải bốn vương đã điều ngài đi Thiểm Hà áp trận. – Nàng lạnh giọng hỏi.

Quả nhiên trong mắt Minh Quang thoáng chốc hiện lên nét hỗn loạn. Mười ba năm, nàng vốn vô cùng quen thuộc với con người này. Từng từng nét mặt, cử chỉ nhỏ của y, Thái Hương đều có thể nhận ra. Y đang bối rối, đang cố nghĩ ra một lý do cho sự xuất hiện đường đột của mình.

Minh Quang chẳng thể nói mình đã hoá thành chim cất bay đi tìm kiếm nàng. Y chẳng thể nói mình là thần thánh và kẻ giả dạng kia cũng vậy. Y chẳng thể nói Duy Nhất là một con rồng hẹp hòi, hắn tiếp cận nàng chắc chắn là có ý đồ xấu xa. Y chỉ có thể nói.

- Điện hạ, kẻ ở sau lưng ngài là yêu nghiệt hại người.

Thái Hương kinh ngạc nhìn y sao đó lại nhìn Duy Nhất đứng sau lưng mình. Đôi mày hắn chau lại vì nghe được lời tố cáo bất ngờ như vậy.

- Người có thể nghĩ ra lý do giết ta đơn giản hơn được không? – Duy Nhất bật cười khinh miệt.

“Quả nhiên là vu cáo”, Thái Hương giận dữ nghĩ. “Minh Quang vô duyên vô cớ xuất hiện nơi đây, vừa mới chạm mặt đã toả sát khí thù địch với Duy Nhất. Nếu không phải giống như lời chàng nói, y là gian tế. Thì mình không còn nghĩ ra được lý do nào khác.”

Duy Nhất đứng phía sau lưng nàng nhếch miệng cười với Minh Quang. Đôi đồng tử hẹp dài của loài rồng xuất hiện trong mắt hắn. Chiếc lưỡi chẻ thò ra khỏi miệng, liếm liếm trong không khí, xem tí nữa là đung vào vành tai của Thái Hương.

Minh Quang gầm lên một tiếng tức giận. Y không thể chịu nổi với trò khiêu khích trắng trợn của Duy Nhất. Y lẳng không phóng tới, kiếm nhắm thẳng vào cổ họng của tên kia. Thái Hương không do dự chụp ngay lưỡi kiếm chặn lại. Thân kiếm tiếp tục đâm tới, cắt sâu vào da thịt nàng. Thái Hương vẫn không hề nao núng tăng thêm lực đạo, siết chặt tay. Mũi kiếm dừng lại giữa chừng, chỉ cách cổ họng của Duy Nhất có vài phân.

Nàng phẫn uất nhìn Minh Quang trách móc. Một giọt lệ không kiềm được rơi tách xuống. Minh Quang kinh hoàng nhìn bàn tay đầm đìa máu của Thái Hương. Y chưa từng nghĩ nàng vì bảo hộ kẻ khác bất chấp tổn thương bản thân. Mà đau đớn nhất chính là ánh mắt căm hận của nàng dành cho y. Bao nhiêu yêu thương, trù mến hoàn toàn biết mất. Cái còn lại chỉ có thất vọng, cùng oán tránh mà thôi.

Thái Hương vận chưởng đánh gãy ngang thanh trường kiếm. Nàng lui lại phía sau, đẩy Duy Nhất tránh xa kẻ nguy hiểm kia. Minh Quang ngẩn ngơ nhìn lưỡi kiếm chỉ còn lại một nửa trong tay mình. Phía bên kia Thái Hương tay không cầm lưỡi kiếm, chia về phía y thủ thế.

- Điện hạ, ngài phải tin ta. – Y tuyệt vọng kêu. Đôi mắt sắc lém của Duy Nhất đang nhìn y cười chế nhạo.

- Ta đã cho huynh cơ hội giải thích rồi.

Nàng lắc đầu, nước mắt lại tuôn rơi nhiều thêm. Đột nhiên nét mặt Thái Hương đanh lại. Nàng hét to, gọi thị vệ xung quanh.

Hàng trăm binh sĩ mũ giáp tràn vào tiền phòng. Một bên là Duệ Vương gia đang máu chảy đầm đìa, một bên là Minh Quang tướng quân vẫn còn cầm lại nửa thanh kiếm tang chứng. Họ cùng hô lớn xông vào bắt Minh Quang lại. Y chỉ chống trả nhẹ nhàng, lui ra sân rồi lắc mình hoá thân thành chim cất bay lên cao.

Toàn quân chấn động. Thiên Hương sững sờ. Mọi người ngược đầu lên nhìn cánh chim bay lượn giữa trời đêm. Y còn chưa chịu bay đi mà vẫn còn quần

đảo xung quanh kêu quang quác đầy cảnh báo.

- Có chuyện gì? – Duy Nhất từ phía sau ôm ngang thắt lưng Thái Hương kéo vào lòng.

- Y ... y ... – Nàng lấp bắp. – Minh Quang biến thành chim bay lên trời rồi.

- Hừ ... thì ra y chính là loài yêu nghiệt. – Duy Nhất nhún mày tức giận. – Cung tiền đâu?

Lúc này đám quân lính mới giật mình. Bọn họ chạy đi lấy cung tiền, có người còn giao một bộ vào tay Duy Nhất. Họ vẫn chưa quên màn biểu diễn ấn tượng ngày hôm đó của hắn. Chim cất bay lượn trên trời không ngừng kêu quang quác.

Đĩ nhiên là chẳng có mũi tên phạm trần nào có thể tổn hại đến Minh Quang. Chỉ duy nhất có mũi tên đầy thần khí của Duy Nhất là bắn trúng y. Thái Hương nhìn thấy cảnh đó kêu lên một tiếng lo lắng. Nhưng ngoài vài dấu máu còn sót lại trên nền tuyết trắng, chẳng ai có thể tìm thấy tung tích của Minh Quang.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Nhị Long Tranh Châu

Nàng ngồi trên đỉnh lầu giữa mặt nhìn trời cao. Bầu trời thăm thẳm bao la với dãy ngân hà toả sáng lấp lánh. Nhớ lại bóng chim bay của Minh Quang đầy tự do giữa trời, “Thì ra y thật sự là yêu nghiệt hoá thành người hay sao?” Nàng nhắm mắt hồi tưởng lại lần đầu tiên hai người gặp gỡ. Là vùng đất Thanh Chương huyền bí với nhiều chuyện kể về thần tiên và quỷ quái. Y xuất hiện trước mắt nàng chẳng thể nào là sự tình cờ. Mười mấy năm sống cùng, dung mạo y vẫn nguyên như trước không hề thay đổi. Chỉ có một mình nàng nhìn ra điều đó, nhưng tại sao Thái Hương chưa từng có chút thắc mắc nghi ngờ.

Nàng tự giận bản thân khi phát hiện ra y là gian tế vẫn còn lưu luyến. Tại sao trong giây phút y bay lên trời cao, nàng lại muốn gọi tên y? Giờ đây Thái Hương nhớ Minh Quang da diết, nàng sợ y sẽ không bao giờ trở về gặp mình nữa. Thái Hương ở trên lầu cao suy tư và cũng là đang chờ đợi. Y có khi nào nhìn thấy nàng, hay quay trở lại đón nàng đi cùng không?

- Hương Nhi. – Duy Nhất xuất hiện dưới sân, tay cầm theo vò rượu lớn. – Có muốn cùng uống không?

- Sao chàng biết ta ở đây? – Nàng dùng khinh công nhảy xuống đất.

- Trái tim của nàng, dù ở chỗ nào ta cũng có thể nghe thấy, hơi thở của nàng dù ở đâu ta cũng có thể ngửi thấy. – Hắn cười dịu dàng. – Nhất tuyền giải thiên sầu.

Thái Hương nắm tay hắn dắt đi đến bên bộ bàn ghế đá trong đình viện. Duy Nhất khui vò rượu ra, tự mình uống trước một ngụm. Đã đầy hơi, hắn ngậm nga vài câu thơ.

“Thiên trùng giang thủy, vạn trùng san

San lý thanh xuân độ nhật nhân

Thả hương bạch vân cầu nhất túy

Mạc giao sầu mộng đáo hương quan”

(Đối tửu thi thân học đồ sĩ – Đối Thúc Luân)

“Ngàn lớp sông dài, vạn lớp non

Thanh xuân ngày một mãi hao mòn.

Hương mây trắng xóa cầu say khướt

Đừng chờ mộng sầu lại xóm thôn.”

Nàng giữa cổ uống tiếp cùng hắn, là cái cách uống vội vã mong chờ được say. Hắn biết nàng tửu lượng rất cao, mỗi lần uống đều qua hơn chục tuần rượu. Hắn yêu mến cái bộ dáng tiêu dao đầy hào khí của nàng ngày đó, khi nàng uống vì say cảm thơ, vì vui với gió trăng. Tư thế bá giả cao ngạo của nàng từng khiến hắn mê đắm và khát khao. Nhưng giờ đây, nàng chỉ còn là một phạm nhân trần tục mà thôi.

“Nhân sinh sao lại chỉ vì một cuộc chia ly mà đau buồn?” Thần long sống qua ngàn năm như hắn không bao giờ hiểu nổi. Nhưng khi thấy nàng ủ ê thế này, chẳng hiểu sao hắn lại cảm thấy bức bối vô cùng.

- Con người khi buồn sẽ khóc. Hương Nhi, nàng có khóc vì y không? – Hấn nhẹ giọng hỏi.

- Không có. – Nàng quyết liệt trả lời.

- Còn vì ta?

Nàng đặt vò rượu xuống, lặng im chưa dám trả lời. Nếu nói có, chẳng lẽ đã đặt hấn lên trên Minh Quang? Không thể nào, vì nàng biết trong lòng mình sâu đậm nhất là hình bóng của ai. Nếu trả lời không, chắc chắn sẽ khiến hấn thương tâm, hành vi của Duy Nhất đã biểu lộ rõ tình cảm của hấn dành cho nàng.

- Có. – Nàng tự dối lòng mà trả lời.

- Hương Nhi, vậy bây giờ nàng khóc vì ta đi. – Hấn dịu dàng mỉm cười.

- Sao lại khóc?

- Vì ta cầu xin nàng.

- Từ nhỏ đến lớn, tất cả mọi người đều nói với ta rằng không được khóc. Chỉ có chàng là nói ngược lại.

- Vì ta yêu nàng. Ta biết bây giờ nếu nàng khóc, thì có thể làm cho nỗi buồn vui bớt đi. – Hấn nghiêng đầu như lắng nghe thứ gì đó. Bàn tay giơ lên, dò dẫm về phía nàng.

- Chàng làm gì vậy?

- Ta đã bắt nàng phải khóc, vì vậy ta có nhiệm vụ phải lau nước mắt cho nàng.

- Bỏn vương không có khóc.

- Vậy sao ta lại nghe được tiếng nước mắt rơi.

Tay hấn chạm nhẹ vào má nàng nóng rực. Từ lúc nào nước mắt đã lặng lẽ lăn dài. Nàng muốn giấu tất cả mọi người, không muốn ai biết mình yếu đuối. Quả nhiên, chỉ có Duy Nhất mới khiến nàng uỷ mị như thế này. Thái Hương gục đầu tựa mặt vào vai hấn. Tiếng nức nở nặng nề không kềm lại được. Cảm xúc đau thương, tiếc hận dâng cao như thủy triều. Bờ đề chán của nàng đã bực vỡ, bao nhiêu oán than từ nước mắt mà trôi ra ngoài hết.

Hấn vòng tay ôm lấy cơ thể của nàng, đỡ dành trong từng cơn nấc nghẹn. Hấn chẳng thể hiểu tại sao đêm đó mình kỳ lạ vậy, chỉ vì hi vọng ái ố của một con người mà lại lo lắng trong lòng. Là thần long đã từng nhìn thấy ‘vô’ trong chân giới, lẽ ra hấn đã phải thấu hiểu hồng trần, quên đi hết tham sân si.

Nhưng đôi lúc quên không có nghĩa là thấu hiểu. Các vị thần luôn liên tục phải chịu qua tai kiếp, độ cấp tiến lên nấc cao hơn trong con đường tu chân. Đến khi đã hiểu hết mọi thứ trên đời mới có thể tiến nhập về ‘vô’. Hấn không thể ngờ, mình vừa bước vào tình kiếp.

Nàng khóc xong, mệt mỏi ngủ gục trên vai hấn. Duy Nhất với tay, bế nàng đặt trong lòng như một bảo vật quý giá nhất thế gian. Hấn chợt nhận ra mình đã thấu hiểu vì sao Minh Quang là thần, nhưng lại cam tâm xuống hạ giới làm nô. Vì y đã tìm được thứ quan trọng còn hơn cả thế giới này gộp lại. Duy Nhất mỉm cười đắc thắng, hấn đã đoạt được thiên hạ trong lòng, thật nóng nực muốn biết con rồng kia sẽ tức tối như thế nào.

Linh quang chợt loé, Duy Nhất tạo ngay lớp thần khí bao bọc cả hai người lại. Đạo sấm sét đánh thẳng vào chỗ hấn, cây cỏ xung quanh bốc khói đen nghi ngút. Mới vừa nhắc xong, y đã tới. Giữa bầu trời đêm xuất hiện hình dáng khổng lồ của con hoàng long. Duy Nhất lắc mình phi thẳng lên trời, trở về với chân dạng một con rồng trắng khổng lồ. Thái Hương vẫn đang ngủ say giữa lớp tinh quang bảo vệ. Duy Nhất cảm khối tinh cầu hết như một viên long châu.

Sấm chớp lại nổ ra đầy trời, ánh chớp loé phản chiếu trên lớp vảy vàng của Minh Quang sáng lấp lánh. Đêm hôm đó mọi người ngược đầu lên trời cao đều có thể nhìn thấy hai con thiên long đang quần thảo, một bạc một vàng tranh đoạt viên long châu.

Hoàng long nhe răng gầm thét, âm vang lan xa đến tận tứ cõi thần giới. Chẳng ai hiểu được tại sao một con thần long lại đột nhiên hạ phàm, biểu thị sự giận dữ cuồng nộ đến mức này. Gió cuốn mây bay, sấm chớp do hoàng long tạo ra liên tục hướng về phía kẻ địch.

Bạch long tạo ra gió lốc, thân thể uốn lượn né tránh từng đạo sấm sét của kẻ thù. Đồng thời hấn cũng phản kích, dùng Phong Dao tập kích vào con rồng ba chân. Dù sao Duy Nhất cũng có hơn Phi Minh Quang đến ngàn năm đạo hạnh. Trong lúc hoàng long hạ giới thì bạch long ở thần giới chỉ chuyên tập trung tu luyện. Không gian hai bên tách biệt, thời gian trôi qua khó có thể so sánh.

Lớp vảy của hoàng long bị chém rách, máu rồng rơi xuống mặt đất bốc cháy, tạo thành kịch độc giết chết vô số nhân loại bên dưới. Rồng là thần vật của thế gian mang đầy linh khí, sức mạnh vô biên, con người làm sao có thể chịu nổi trước những cuộc tranh đấu của thần thánh. Mặt đất trong phút chốc loang lổ những giun từ địa.

Duy Nhất há miệng cười to ngao nghế, Minh Quang chỉ là một đứa trẻ trước mặt hấn. Tinh cầu có chứa Thái Hương bị hấn ném qua ném lại như một món đồ chơi. Minh Quang thấy vậy càng găm to tức tối. Y lại kiên quyết xông tới, bất chấp bản thân có phải chịu thêm bao nhiêu vết cắt do Phong Dao.

Nụ cười của Duy Nhất càng lúc càng lịm dần. Đây không còn là một cuộc đùa giỡn nữa rồi. Phi Minh Quang đang dùng cả sinh mạng của y để tiến tới tranh đấu, tuy bản thân trọng thương đến máu me đầy người vẫn không chịu lùi bước. Duy Nhất há miệng gầm to một tiếng, Phong Thần Thuần xuất hiện đập mạnh về phía kẻ địch kia. Nhưng Minh Quang vẫn cương ngạnh xông tới, bên mép vẫn còn nhều lông tóng máu do bị nội thương.

Chân trước của hoàng long chồm về phía Duy Nhất, hấn vì bất ngờ nên nhận trọn một cái tát mạnh vào mặt. Quá choáng váng, Duy Nhất đánh rơi tinh cầu trong tay. Minh Quang ngay lập tức chồm theo, ngậm tinh cầu vào miệng.

Kẻ địch vì đoạt báu nên hoàn toàn sơ hở phòng bị. Duy Nhất tức giận vì cú tát kia, hấn dốc hết sức mình tạo thành Đại Phong Dao, một nhát chém sâu vào phần lưng đối thủ. Minh Quang thọ thương lao đảo rơi xuống mặt đất. Mây gió mịt mù đã sớm che khuất y khỏi tầm nhìn của Duy Nhất.

Hắn phóng người đuổi theo, nhưng ngoài vũng máu lớn thì không còn thấy tung tích Minh Quang đâu. Duy Nhất tức giận gầm to một tiếng cho hả dạ. Hắn vì quá khinh địch nên sơ hở trong phòng thủ, để cho kẻ thù lợi dụng thời cơ đoạt mất bảo vật chạy đi. Bầu trời đầy tiếng gió cuồng bạo gào thét, giông tố nổi lên. Vùng phụ cận xung quanh chẳng mấy chốc bị lốc xoáy san thành bình địa, không còn nhìn thấy dấu vết gì của trận hỗn chiến giữa hai con rồng. Đây là cách mà Duy Nhất muốn che dấu thân giới. Không còn bằng chứng gì, thì kẻ nào có thể truy tới hắn bây giờ.

^ _

Thái Hương thức dậy, kinh ngạc nhận ra mình đang nằm trong một sơn động. Rõ ràng nhớ đêm qua nàng đã mệt mỏi ngủ gục trên vai của Duy Nhất, tại sao giờ này lại ở một nơi xa lạ không có bóng người. Nàng giật mình quay lại nhìn về phía ngoài cửa sơn động. Một khối đồ sộ, lấp lánh ánh hoàng kim đang phi phò thờ ra từng hơi nặng nhọc. Thái Hương giật mình thét lên khi nhận ra đó là một con rồng đang cuộn mình nằm ngủ. Nàng vội vã tự bịt chặt miệng mình, nhưng mọi chuyện đã quá muộn rồi.

Hoàng long chợt bật mở mắt. Đôi con ngươi với hai đồng tử hẹp chuyên chú nhìn nàng. Gương mặt dữ tợn của loài linh thú khiến hai chân nàng run rẩy. Bờm sư tử, hai cái sừng hươu, thân dài như rắn, vẩy như cá, miệng đầy răng nanh ... Quả nhiên chân mạo của rồng càng oai phong, dữ dội hơn lời kể và tranh vẽ rất nhiều.

Rồng vốn được xưng là thần nhưng lại không phân thiện ác. Thủy long có thể phun nước làm mưa tạo phúc cho bá tánh, nhưng độc long và hoả long cũng có thể tàn hại người vô tội, mang lại tai ương cho thế gian. Thái Hương không thể biết được con rồng này thuộc về phe thiện hay ác, không khỏi lo sợ.

Con rồng nhúc nhích thân người, một chân chống lên muốn đứng dậy. Thái Hương hoảng hốt lùi về sau trong vô thức. Nàng không hiểu tại sao mình bất giác bị bắt về, nên không thể không nổi tâm đề phòng. Hoàng long vừa mới đứng lên đã sập người ngã xuống. Thái Hương đã nhận ra đây là con rồng ba chân, bay lượn giữa bầu trời đầy sét trong giấc mơ của mình. Hơn nữa, lớp vẩy của nó lại hiện lên vết cắt thâm thương, những thứ chất lỏng ánh vàng đang rướm ra ướt đầm.

- Là ngài? – Nàng bạo dạn lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thật Sự Là Huynh?

Hoàng long nằm im, mũi chỉ khịt một tiếng xem như trả lời nàng. Thái Hương thấy nó không có ý định lại gần mình, nên mới có thể buông rơi cảnh giác. Nàng ngược lại, thận trọng tiến thêm mấy bước, để nhìn rõ những vết thương trên thân rồng. “Thứ chất lỏng ánh vàng kia không phải là máu chứ?”

- Ngài có phải đang bị thương không? – Nàng lo lắng hỏi.

Con rồng lại khịt mũi thêm lần nữa. Chẳng hiểu sao Thái Hương lại hiểu được cái cử chỉ ấy, nó đang khinh thường nàng. “Nhìn là biết bị thương, còn hỏi cái gì nữa.”

- Ngài bắt tôi về đây hả?

Một cái chớp mắt biểu thị cho sự xác nhận.

- Vì sao?

Lần này là ánh mắt lảng tránh. Cái kiểu phản ứng này thật sự rất quen thuộc. Thái Hương ngay lập tức liên hệ đến một người mà không cần suy nghĩ nhiều.

- Minh Quang? - Nàng gọi.

Con rồng liền quay đầu đi chỗ khác, tỏ vẻ nó không muốn tiếp tục nói chuyện với nàng. Đột nhiên Thái Hương vô cùng tức giận, nàng quên bén mất sự sợ hãi, hùng dũng đi đến trước mặt con rồng. Hoàng long cũng ngạc nhiên khi thấy sự bạo dạn của nàng. Rõ ràng là lúc này Thái Hương còn vô cùng kinh sợ y, sao bây giờ đã trở về bộ dạng Duệ Long vương đang chuẩn bị xông trận.

- Thật sự là huynh. – Nàng chỉ thẳng vào mặt y xem như phán tội.

Minh Quang lại quay đầu đi chỗ khác, tránh khỏi ngón tay của nàng.

- A ... lại tránh! Huynh tưởng không lên tiếng thì bổn vương sẽ không nhận ra ư? Nhớ lại năm đó, ta lần đầu thấy huynh bay lượn trên trời, sau khi tỉnh lại chẳng phải đang ở trong tay huynh. Vậy mà không nghĩ ra huynh chính là hoàng long hoá thân thành. Tại sao giấu ta?

Nàng lại đi vòng về phía trước mặt y. Minh Quang kiên quyết không nhận lời buộc tội đó. Thái Hương giận dữ nắm râu rồng kéo lại. Y vì đột ngột đau quá, quay lại gầm to một tiếng. Nàng bị tiếng gầm tập kích, té bật ngã về phía sau, cả người chấn động, hồn bay phách lạc.

Y nhận ra mình đã phản ứng quá mạnh rồi, đôi mắt hiện lên vẻ lo lắng, bèn chống chân đứng dậy xem nàng có ổn không. Cả người y toàn là vết thương chí mạng, quả nhiên không chống chọi nổi, toàn thân nặng nề sụp xuống. Thái Hương đã sớm nhận ra tình trạng của y, nàng phui mỏng đứng dậy, đi về phía y.

- Nằm im đi, muội không việc gì. – Nàng lại gần thân thiết vuốt ve cái bòm ánh kim lấp lánh của y. – Thật không ngờ, huynh lại có cái bộ dáng đáng yêu, xinh đẹp đến mức này.

Minh Quang sững sờ quay lại nhìn nàng. Y biết Thái Hương vốn có bản tính rắn rỏi, không sợ trời, không sợ đất. Nhưng bá đạo đến mức khen một con rồng dễ thương thì nàng cũng là người đầu tiên ở trên đời này. Thân thể y đột nhiên vãn vẹo co rút lại, chẳng bao lâu sau Minh Quang con người lại xuất hiện trước mặt nàng.

- Không được nói ta dễ thương. – Y tức giận la lên. Bởi vì trong lớp rồng chỉ phát ra long ngâm, người phàm như nàng không cách nào nghe được.

Thái Hương đột nhiên sụp khụy người xuống, nàng vòng tay ôm chặt lấy y.

- Quả nhiên đúng là huynh rồi. - Nàng nức nở. - Vậy mà muội cứ sợ, sợ cả đời không được gặp lại huynh nữa.

Y lại một lần nữa bị nàng dọa cho kinh ngạc. Hình ảnh nàng trước mặt y, có bao giờ yếu đuối uỷ mị đến mức này. Minh Quang run rẩy đặt tay lên lưng nàng, y vuốt ve mái tóc nàng triều mền, chưa bao giờ có cảm giác thoải mái như thế này. Thì ra đã từ lâu y khát khao được chạm vào nàng đến vậy.

Đột ngột, y ho khật một tiếng, máu từ trong miệng tràn ra đầm đìa. Thái Hương buông y ra, ánh mắt hỗn loạn, nước mắt tèm lem.

- Huynh bị gì vậy?

- Ta mang trọng thương, không thể duy trì hình dáng này lâu ...

Vừa nói xong cơ thể y vãn vẹo biến đổi. Hoàng long lại xuất hiện, nằm bất lực trước mặt nàng.

- Huynh vì sao bị thương nặng?

Cụp mắt không trả lời.

- Có phải hôm qua bị Duy Nhất bắn trúng?

Lắc đầu. Mũi tên nhỏ đó thì đâu thể gây ra tình trạng như thế này. Đúng là do Duy Nhất đánh y bị thương, nhưng là dùng Đại Phong Đao đánh. Thái Hương thở phào nhẹ nhõm, “May là không phải do Duy Nhất bắn bị thương là được rồi”.

- Muội có thể giúp gì được cho huynh không?

Lắc đầu từ chối. Nhân loại yếu ớt thì có thể làm gì cho một con rồng.

- Huynh có đói không? Hay muội đi săn vài thứ?

Lại lắc đầu. Thần long không phải là sinh vật trên thế gian, ăn uống cũng không tùy tiện như thú nuôi được.

- Vậy muội phải làm gì bây giờ?

Y gừ gừ vài tiếng trong cổ họng. Nàng ngồi xuống bên cạnh y, ôm lấy cổ y, vuốt ve phần bòm vàng.

- Được, muội ở cạnh bên huynh.

Quả nhiên là tình cảm mười mấy năm sớm tối bên nhau, y không cần nói, nàng cũng có thể hiểu rõ mọi ý. Minh Quang thoả mãn nhắm mắt lại. Thứ y cần nhất trong lúc này là nghỉ ngơi điều tức, dùng chính thân khí của mình để tu bổ lại cơ thể. Đã có Thái Hương ở bên cạnh, thì y còn lo lắng gì chứ. Bên ngoài cửa động đã có giăng kết giới, không sợ con bạch long kia tới quấy rối, làm phiền. Y để ý thức trôi vào trong vũ trụ của “vô”, luân chuyển sức mạnh để vận công trị thương.

^ _

Minh Quang thức dậy không thấy nữ nhân bên cạnh đâu. Y ngóc đầu ngó dáo dác xung quanh tìm kiếm. Trong hang chỉ toàn đất đá và thạch nhũ, không gian im lặng đến mức nghe được từng tiếng nước chảy tong tong. Sự lo lắng cuộn cuộn trỗi dậy, y cố chống người ngồi dậy, bò ra khỏi hang đi tìm nàng.

Bên ngoài nắng vàng đã lên cao trên đỉnh đầu. Đây là vùng đất phụ cận Thanh Chương, lúc y tu hành vẫn thường hay tới đây thiền định. Lóp kết giới đã

được giăng từ cả trăm năm trước, mang sức mạnh của y không cho bất kỳ thứ gì đến làm phiền.

Con rồng vàng vừa lú đầu khỏi hang, bị ánh nắng chiếu vào toả sáng lấp lánh. Không phải vì y đang quay đầu ngoáy đầu óc, Thái Hương đã cho rằng đây là một pho tượng bằng vàng đặt tại Tần cung.

- Minh Quang. – Nàng vừa chạy tới vừa vẫy vẫy tay.

Y đã nhận ra nàng nên thở phào nhẹ nhõm. Cứ ngỡ trong lúc mình ngủ, nàng đã bị thứ gì bắt đi mất rồi. Thái Hương đến gần, y liền gừ gừ mấy tiếng trách mắng, “Đã dặn phải ở cạnh ta, tại sao lại bỏ đi?”

Nàng cười rạng rỡ xách hai con thỏ lên khoe.

- Huynh xem, muội vừa mới săn được chúng.

Minh Quang nhìn hai con thỏ có nanh mà sững sờ kinh ngạc. “Đây là giống thỏ yêu có thể tấn công cả sói, sao nàng có thể bắt được?” Duệ Long vương của y quả nhiên bản lĩnh càng lúc càng cao cường. Đêm trước chặn được đòn tấn công của y, bệ đôi lưỡi kiếm vốn chẳng phải là do may mắn. Thực lực của nàng ngày càng khó lường hơn. Có phải là do long khí của y đã biến đổi cơ thể nàng đến như vậy, khiến Thái Hương đã vượt trội hơn người thường.

Y ngược đầu lên trời cao, cẩn thận quan sát thêm lần nữa. Bên ngoài hang không có kết giới, chẳng biết Thái Hương đã đi xa đến đâu, y lo sợ tung tích của nàng bị lộ. Đứng chờ một hồi, không thấy gì lạ, y mới phi một tiếng rúc trở vào trong hang.

Thái Hương tháo vạt tự nhóm lấy đồng lửa, mồi thịt thỏ rồi xỏ vào xiên nướng. Chẳng mấy chốc hương thịt nướng thơm lừng đã bay ngào ngạt khắp hang. Y đang nằm ngủ cũng phải mở mắt ra nhìn, vừa lúc nhìn thấy nàng đang gặm xong hai cái đùi thỏ. Minh Quang chồm đầu tới gần, dụi dụi mũi vào lưng nàng nũng nịu. Thái Hương cười ha hả, rút ngay một con thỏ nướng ném vào miệng y. Minh Quang mồm nhồm nhai rồi rút trở lại chỗ mình nằm.

- Ăn nữa không? – Nàng giờ nửa con thỏ còn lại hồi.

Y lắc đầu từ chối, phần thịt đó để cho nàng. Hơn nữa, chỉ có một nhúm thịt thỏ bé tẹo như thế này, thì làm sao đủ cho y. Kỳ thực Minh Quang chỉ muốn được chính tay nàng dứt ăn, tận hưởng cảm giác được nàng chiều chuộng. Y lại tiếp tục nhắm mắt nằm ngủ, cảm giác ngọt ngào lẫn hạnh phúc tràn ngập trong tim.

Trong lúc y ngủ, Thái Hương dọn dẹp xong bữa ăn của mình. Nàng bỏ lớp chiến giáp xuống, cởi luôn lớp ngoại y, chỉ mặc lại trung y. Thái Hương dùng áo của mình cùng nước ngâm tinh khiết nhũ từ trên trần hang xuống, lau vết thương cho con rồng vàng.

Y đã tỉnh lại, nhưng vẫn nằm im lìm, mặc cho nàng kỳ cọ. Mỗi lần nàng chạm vào vết thương chưa khỏi hẳn, cơ thể y lại run lên nhẹ nhẹ. Thái Hương biết được y đang đau, nên cẩn thận, tỉ mỉ hơn hẳn.

Lau tới chỗ mồm cụt ở chân trước của y, nàng dừng lại tư lự. “Loài rồng là thần vật, sức mạnh cường đại vô cùng, y vì chuyện gì mà lại mất đi chi trước, thậm chí cả phép thuật cũng không thể phục hồi lại sao?”

Thật ra nàng không biết, bởi vì chân trước của y đang phong ấn trong cơ thể nàng. Nó vẫn còn đang tồn tại, thì làm sao Minh Quang có thể dùng phép thuật tái tạo lại cho được.

Thấy nàng trầm ngâm cứ nhìn chỗ khiếm khuyết của mình, cơ thể rồng vàng vận vẹo biến đổi. Y biến lại hình dạng con người, chau mày la mắng nàng.

- Không được nhìn ta.

Rõ ràng là y đang xấu hổ. Long tộc là loài có ngạo khí cao nhất thiên hạ, một con rồng mất chân thì càng tự ti và đau khổ hơn bất kỳ linh thần nào. Nàng dịu dàng mỉm cười xoa dịu y.

- Huynh là con rồng đẹp nhất trên thế gian này.

Gương mặt y bỗng chốc đỏ bừng lên. Bởi vậy y mới ghét con người, tình cảm bên trong thế nào đều dễ dàng thể hiện ra bên ngoài hết. Y lại biến trở về cơ thể rồng, giấu đi sự xấu hổ khi nàng khen mình trắng trợn như vậy. Nhưng Thái Hương đã nhìn thấy hết tất cả, nàng cười khúc khích càng làm y rối loạn trong lòng.

Thái Hương lau cả người y sáng bóng. Lớp vảy vàng còn đẹp hơn bất kỳ thứ kim loại nào trên mặt đất. Nàng lại giặt sạch áo, treo lên phơi, đồng thời nhìn dòng suối trong vắt chảy giữa hang. Thái Hương lấy nhánh cây làm thành một cái giá, dùng ngoại bào đang phơi phủ lên, tạo thành lớp bình phong. Con rồng vàng hơi nhúc nhích quay lại xem nàng đang làm gì. Thái Hương chun mũi với y, nghiêm túc dặn dò.

- Không được nhìn muội.

Y phi một tiếng, quay đầu đi, dáng bộ không thêm. Kỳ thật nàng đã quá xem thường khả năng của thần thánh. Y dù không quay đầu cũng có thể nhìn thấy tất cả, từ lúc nàng cởi lớp nội y cho đến lúc nàng bước xuống dòng suối trong veo kia. Cơ thể Thái Hương hơi run lên vì bị lạnh. Nhưng lát sau, khi đã quen với nhiệt độ, nàng thích thú kỳ cọ khắp người. Làn da trắng ngần cứ như trân châu, cơ thể mềm mại uyển chuyển không khác gì long thần đang uốn lượn. Những lớp vảy rồng trên người nàng rất đẹp. Y thầm ao ước phải chi nàng sinh ra đã là rồng.

Nhưng thật ra cơ thể con người cũng rất đẹp. Không suôn thẳng mà có chỗ nhấp nhô uốn lượn. Hai bầu ngực đung đưa gợi tình khiến tim y đập lên rộn rã. Cơ thể nàng cũng hương ứng cùng y. Thái Hương không hiểu sao bên trong nàng đột ngột nóng lên, cảm giác sắc tình bóng cháy cùng khát khao thiêu đốt.

Sinh mạng của nàng cũng là một phần cơ thể của Minh Quang, cảm xúc của y có thể lan toả đến tận chỗ của nàng. Thái Hương đột ngột kêu lên một tiếng ‘á’ đầy mê hoặc. Minh Quang nhòe đầu ngồi dậy, y chẳng thể nào khống chế bản thân mình được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Lưỡng Tình Tương Duyệt

Y biến thành cơ thể phàm nhân đi đến chỗ Thái Hương đang tắm rửa. Chiếc áo che chỗ nàng được vén ra, xuân cảnh mê ly xuất hiện trước mắt Minh Quang. Thái Hương hơi giật mình, nàng quay lưng về phía y, xấu hổ khi để Minh Quang nhìn thấy những vết bớt xấu xí trên cơ thể.

Nàng nghe tiếng lôm bôm khi y tiến xuống nước. Cơ thể trần trụi áp sát vào da thịt nàng nóng rực. Y vòng tay ôm lấy thân nàng vào trong lòng mình.

- Minh Quang. – Nàng ngại ngần vùng vẫy, nhưng y vẫn giữ chặt lấy, không chịu buông ra.

- Ta đã yêu nàng – Y thì thâm vào tai nàng. – Từ rất lâu rồi, ta đã yêu nàng.

Cơ thể nàng ngay lập tức cứng đờ. Thái Hương không phản kháng nữa, nhưng giọng nàng nghèn nghẹn.

- Huynh có biết mười năm nay mười tám tuổi, vì sao vẫn chưa xuất giá như những công chúa khác của Tần Thời không?

- Vì nàng là nhất quốc chi bảo, không có bất kỳ nam nhân nào xứng đáng với nàng. – Y trả lời.

- Sai. - Nàng lắc đầu. - Bởi vì trong lòng muội từ đầu đã có ý trung nhân. Tất cả mối hôn sự phụ hoàng đưa ra đều đồng loạt bị muội gạt bỏ.

Vòng tay của y nói lỏng ra một chút. Nàng xoay lại, đối mặt với y, nhìn sâu vào trong đôi mắt của y.

- Đó chính là huynh. – Ngón tay của nàng chỉ thẳng vào ngực y. – Muội ngỡ huynh e ngại khoảng cách giữa công chúa và thị vệ, giữa tướng quân và vương gia. Muội vẫn cứ chờ đợi mãi, chờ huynh đáp lại lòng của mình. Nhưng bây giờ thì không phải. Huynh là long thần, muội chỉ là người phàm trần. Huynh có thể chấp nhận muội đào bồng, mong muốn được gần gũi một con rồng cao quý không?

Y sững sờ, kinh ngạc nhìn nàng. Phép thuật có chút xao động, đôi mắt y biến thành ánh nhìn với khe hẹp đứng, đặc trưng của long tộc. Minh Quang chưa bao giờ nghĩ thì ra không chỉ một mình y lo lắng về khoảng cách giữa hai người. Y yêu quý nàng, còn Thái Hương cũng thích y. Hai bên lưỡng tình tương duyệt, hà cớ gì lại phải chịu đựng, dẫn vật lẫn nhau.

- Vậy nàng có thể chấp nhận ta không phải là nhân loại được không?

- Thiếp yêu chàng.

Vậy là toàn bộ rào cản bị dỡ xuống hết. Y thêm khát hôn lên mặt nàng, liếm nhẹ trên cổ nàng. Thái Hương rên lên những tiếng gọi cảm khi y xoa bóp cơ thể của mình. Nàng không biết con người hoan ái như thế nào, càng không biết một con rồng sẽ làm gì mình. Y thè cái lưỡi chẻ ra liếm liếm không khí, cảm nhận hương vị của nàng, nhiệt độ của nàng và cả mùi hương của nàng.

Dòng nước xoáy mạnh, tách ra khỏi chỗ hai người đứng. Nàng thấy mình bị nâng lên, trôi bồng bềnh trong không trung. Bản thân y thì cứ cuốn lấy nàng, triền miên trên từng tấc da thịt của nàng. Đôi chân y chà xát bắp đùi non của nàng, hai tay y tách chỗ kín của nàng ra xem xét.

Thái Hương xấu hổ khép chân lại. Nàng xoay người, hoảng sợ khi thấy bản thân đang lơ lửng cách mặt đất khá xa. Đây là trần hang, đây là vách hang, không thể nào phân biệt rõ. Cơ thể nàng quay cuồng, đầu óc bị y biến thành mê loạn. Ngoài thân thể trần trụi của y, nàng không còn chú ý được vào thứ gì nữa.

Có phép thuật thì ra rất tốt, muốn biến thân thành hình dạng gì cũng được. Cơ thể nhân loại của Minh Quang thật quá mê người, vòm ngực rộng mở, bắp tay cuộn cuộn. Vỗ tướng mà, eo thon, mông chắc thì có gì lạ đâu.

Nàng còn phát hiện một thứ kỳ lạ khác mà mình chưa từng thấy qua. Đó chính là vũ khí tối thượng của đẳng nam nhi. Ban đầu chỉ là một vật yếu ớt, sau đó mạnh mẽ đứng dậy, cương rắn như một chiếc dùi. Y vẫn tiếp tục mân mê cơ thể nàng, tiếp tục đốt cháy nàng trong hỏa dục. Thế nhưng khi Thái Hương nhìn thấy thứ thần vật kỳ diệu đó, bên dưới nàng đột ngột nổi lên trận co thắt, nàng cảm nhận nước từ trong người mình trào ra hết như nước ngầm trong hang.

Chiếc lưỡi chẻ của Minh Quang lại liếm liếm trong không khí. Y mỉm cười sung sướng khi cảm nhận thời cơ đã chín mùi rồi. Y dùng tay kiểm tra vị trí và phương hướng, sau đó mạnh bạo dùng vũ khí đâm vào chỗ tối yếu của nàng. Thái Hương la hoảng lên một tiếng, cảm nhận cơ thể mình như bị nong ra và xé nát. Nàng bầu vào vai y, nước mắt rạn rụa van xin.

- Nhỏ lại được không?

Y nheo mắt nhìn nàng. Tuy rất xót xa khi nàng khóc, nhưng mới có chút xíu này không chịu nổi, thì làm sao có thể đón nhận chân thân của y bây giờ.

Minh Quang rút nhẹ ra để nàng bớt đau, sau đó lại lợi dụng thủy triều để trườn vào trong lần nữa. Thái Hương kinh ngạc cảm nhận y đi càng lúc càng sâu, sắp xò xuyên thân nàng như que nường xỏ qua thân thỏ. Nàng không kiềm được rên lên một tiếng sáng khoái khi y tiếp tục ngo ngoáy bên trong. Mềm dẻo nhưng mạnh mẽ, khiến nàng muốn bùng nổ. Y nhìn gương mặt mê ly của nàng, hải lòng đến mức quên đi phép thuật, cơ thể lại biến trở lại thành hoàng long đuôi dài. Minh Quang đáp xuống đất, nằm ngửa ra để nàng ở trên bụng. Hai trái tim đập thành thịch ở cạnh nhau. Cơ thể mệt mỏi nháp nhở thờ, mồ hôi tuôn ra đầm đìa như vừa đánh trận xong.

Đột nhiên Thái Hương giơ tay cào cào vào bụng y. Bụng rỗng vốn là chỗ mềm yếu, nhạy cảm. Y há miệng cười khùng khục vì bị nhột. Nàng phát hiện ra điểm yếu này, thì càng làm tợn. Tay càng cào nhiều hơn, khiến y cười rung rinh cả người.

Minh Quang le lưỡi dài liếm lên cơ thể nàng. Y cũng ngo ngoáy chọt vào những điểm nhạy cảm trên cơ thể người. Thái Hương giống y cũng há miệng cười lớn, thân thể vận vẹo để tránh đòn phản kích kia. Y đầu thế dễ dàng bỏ qua cho nàng như thế. Hai chân sau bầu chặt lấy đùi nàng tách ra, chiếc lưỡi chẻ lại ngo ngoáy tiến vào trong quây một trận.

Thái Hương thở hắt mạnh ra, từng tiếng ni non vọng ra theo mỗi đợt ra vào của y. Khi Minh Quang kết thúc đòn trừng phạt của mình, nàng đã mềm nhũn cả người, nằm ngoan ngoan trên bụng y.

Chỉ được vài phút, nàng lại ngo ngoe làm loạn. Thiên Hương trườn tới trườn lui khiến bụng y cũng phải nóng lên. Y gầm lên một tiếng bắt nàng mau yên phận. Nhưng Thái Hương lại ngóc đầu dậy, đôi mắt trong veo, ngây thơ hỏi y.

- Vậy chứ cơ thể này, thì cái ấy ở chỗ nào?

Y dĩ nhiên là sốc đơ hết cả mặt. Không ngờ nàng lại cường bạo đến mức này, không biết ngại ngùng mà còn dám hỏi một con rồng cái ấy ở chỗ nào. Nếu có người thấy thần long bị đè ngửa thế này, hỏi một câu mà y không cách nào trả lời được, thì chắc Minh Quang trốn luôn xuống đất, vĩnh viễn không trở về thần giới.

- Mau, mau nói đi.

Nàng nũng nịu chống tay lên bụng y, cơ thể lắc lư khiến phần nữ tính đúng đũa trước mặt y nhúc nhật. Y há miệng gầm một tiếng nữa, bảo nàng mau đang hoàng đi. Thế nhưng cái phần bản năng trong y lại không muốn thế. Cái đôi của y cong lên, toàn bộ lông dựng đứng như ra hiệu cho nàng.

Thái Hương đứng dậy, cơ thể trần trụi uyển chuyển đi dọc trên tám thân dài sọc của y. Nàng đi tới phần đuôi, vạch một miếng vảy lớn đặc biệt ra tìm kiếm.

- Thì ra là ở đây? – Thái Hương cười tít mắt.

Y lại gầm tiếng nữa, nhắc nàng mau cẩn thận ngôn hành. Nhưng nàng hình như đã chẳng coi thần uy ra gì. Thái Hương ngồi xuống, lấy tay tóm lấy vũ khí của y mà trêu ghẹo. Con rồng lại gầm lên, nhưng không phải muốn nói gì, chỉ đơn giản là gầm lên theo cảm xúc. Cơ thể y vận vẹo vì phải chịu đả kích, nhưng phần đuôi vẫn cố giữ yên, sợ nàng đang ngồi đó bị té xuống đất.

Thấy y đau khổ quá, nàng lại cầm lấy thứ ấy quyết quyết lên mõng mình. Minh Quang càng gầm to, vật vạ nhiều hơn. Nàng cười hích hích, cảm thấy thoải mái vì một con rồng bị mình hành hạ đến mức này. Minh Quang ngửa đầu gừ gừ mây tiếng. Thái Hương nhìn vật của y, rồi quay lại lắc đầu.

- Không được, thiếp không chịu nổi đâu.

Y tức giận lắc người một cái, Thái Hương bị hất văng lên cao. Nhưng nàng không hề rơi xuống mà trôi bồng bềnh giữa hang giống như lần trước. Minh Quang lại thu mình biến thành người, y bay lên chụp lấy cơ thể nàng lại. Đôi mắt kẻ sọc nhìn nàng đầy đe dọa.

- Hư quá, dám hí lộng cả thánh thần.

Sau đó y cúi xuống hôn lên bầu ngực của nàng, dùng kích thước nhân loại để dạy dỗ nàng cho phải phép. Y có thể chờ, chờ cho đến lúc nàng đủ rộng để dung chứa chân thân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Mãi Bên Cạnh Nhau

Cơ thể hoàng long cuộn tròn như cái tổ, Thái Hương nằm ở giữa một mối thờ hỗn hển. Y vì vận động quá sức, vết thương trên lưng lại nứt toát ra, nên bây

giờ phải ngủ để dưỡng thương tiếp. Nàng liếc nhìn gương mặt hung dữ của con rồng mà cười ngọt ngào. Chờ đợi Minh Quang, chờ đợi đến không thể chịu được nữa, đến cơ thể như bị xé nát, đến trái tim rỉ ra rướm máu. Bây giờ thì nàng đã có được y, được chia sẻ toàn bộ thân thể thật sự của y. Một con rồng, nàng làm sao có thể nghĩ ra được kẻ mà mình yêu lại là một con rồng cho được. Lại còn cùng rồng làm chuyện hoan ái, nàng xấu hổ la lên một tiếng, sau đó cuộn tròn lại dấu mặt đi.

Minh Quang gằm gừ trong giấc ngủ. Nàng cứng đờ người, lắng nghe xem y có tỉnh lại không. Thế nhưng tiếng phì phò lại vang lên đều đặn, Thái Hương thở phào nhẹ nhõm. Lẽ ra nàng không nên la lên như thế chứ, y đang bị thương nặng, cần ngủ nhiều để điều tức lại thân thể. Nàng ngọt ngào gổi đầu lên chân y, ngậm khe khẽ một bài hát ru xưa cũ. Tay nàng vuốt ve lớp vảy vàng rực của y, vuốt ve phần thịt mềm ngay chỗ cái chân bị mất của y, ngẫm nghĩ lý do vì sao lại thế.

Đột nhiên trong đầu nàng hiện lên một chớp sáng. Nàng nhìn những vết bớt vân vện trên cơ thể mình. Long vân trông giống hệt lớp vảy của trên người Minh Quang. Nàng lại nhìn cái chân trước của y, so sánh bộ vuốt và quỷ ký trên ngực mình, hoàn toàn trùng hợp. Nàng đột nhiên hoảng hốt nghi ngờ, sao lại có thể giống nhau đến thế.

- Minh Quang, Minh Quang. – Nàng lay y dậy.

Nhưng tâm thần đồ đó vẫn ngủ say như chết. Thái Hương lay càng mạnh hơn, nhưng rốt cuộc chỉ nhận được mấy tiếng gừ gừ cản nhằn trong mơ của y mà thôi. Nàng bực tức ngồi dậy, nắm lấy râu y mà kéo. Minh Quang đau quá, giật cả mình, y gằm lên một tiếng to. Tuy lỗ tai Thái Hương ong hết cả lên, nhưng nàng đã bắt đầu quen, không còn run rẩy hoảng sợ như trước.

Y nhú mày nhìn nàng trách mắng, “Tại sao không để cho một con rồng bị thương ngủ yên, có biết kéo như vậy đau lắm không?”

- Minh Quang, nhìn nè.

Nàng đi tới chỗ chân trước của y nằm song song theo đó. Hai chân gác lên chỗ mõm cụt, phần ngực có dấu vuốt rồng nằm bằng ngang với cái chân kia của y.

- Giống không? – Nàng háp háp mắt nhìn y chờ đợi.

Minh Quang lại gục đầu xuống ngủ tiếp, ra hiệu y không muốn nói chuyện với nàng.

- Này đừng giả chết nữa, mau giải thích cho thiếp. - Nàng lồm cồm bò dậy, đi đến chỗ cái râu của y. – Nếu không, nhổ đứt râu chàng luôn.

Nghe thấy lời đe dọa này, y quả nhiên không thể ngủ được nữa. Minh Quang biến lại thành người, vừa dụi mắt vừa nhìn nàng nhăn nhó.

- Một quá, có thể để cho ta ngủ được không?

- Không giải thích không cho ngủ.

Nàng ngồi xuống ôm tay y lay lay. Khi Minh Quang biến thành người có thể biến ra tứ chi đầy đủ, tại sao khi trở lại lớp rồng lại thiếu mất một chân.

- Giải thích cái gì? – Y không biết nên giận hay nên vui với thái độ nũng nịu của nàng.

- Vậy thì nói từ dấu vết trên ngực thiếp đi. – Nàng ưỡn bầu ngực trần ra đầy từ hào.

- Thì nàng thấy thế nào thì nó là thế ấy.

Y vòng tay ôm lấy nàng, Thái Hương càng lúc càng trở nên nguy hiểm rồi, nàng cứ tiếp tục khiêu khích như thế này, y chắc là phải tiếp tục lao lực vận động.

- Chàng là kẻ trù ếm thiếp chết sớm. – Nàng hoảng sợ la lên, vùng ra khỏi vòng tay y. Các pháp sư xem cho nàng lúc nhỏ đều phán dương thọ Thái Hương đã tận.

- Không phải. – Y lập tức phủ nhận. Xem ra không nói chuyện này rõ ràng, chắc sẽ không được yên.

Minh Quang đành đem chuyện xưa khi mình phi thăng kể lại chi tiết tường tận. Thái Hương vừa nghe xong, trong mắt đã động lại một vòng nước. Nàng dụi mắt vào ngực áo của y, tay dầm dẫm vào vai y.

- Ngốc, sao lại tự chặt tay của mình như thế. Thiếp với chàng có bà con gì đâu mà giúp. Là do thiếp ngu ngốc đi vào vùng thiên khiển, có phải bị chàng hại đâu mà dẫn đo.

- Không, ta đến tận bây giờ vẫn không hề hối hận. – Y vòng tay ôm gọn nàng vào lòng. – Chi là một cánh tay thì có việc gì đáng ngại. Nếu không cũng chẳng thể thấy nàng lớn lên xinh đẹp, kiều mị đến thế. Có được nàng, cả trái tim ta cũng có thể mọc ra đem cho.

- Ngốc, Minh Quang là con rồng ngốc nhất thiên hạ. – Nàng vừa khóc vừa gào la.

- Nàng mới ngốc, vì chuyện xưa lắt lưa lơ lại khóc. – Y cười cười, vuốt ve mái tóc dài của nàng.

Y nằm ngả xuống, cố duy trì hình dạng con người. Nàng trong lòng y, vẫn còn thút tha thút thít.

- Bây giờ phải làm sao? Làm sao trả lại tay cho chàng đây? – Nàng mếu máo hỏi.

- Không được hàm hồ. – Y mắng. – Sinh mạng nàng vốn đã tận rồi. Sống đến tận lúc này đều là nhờ long khí của ta. Không được nói chuyện trả lại nữa. Tay là của ta, ta thích để đâu thì để chỗ ấy. Nàng chỉ việc bảo vệ mạng mình cho tốt là được rồi.

- Được. – Nàng vói tay chùi hết nước mắt. – Thiếp là của chàng, sau này bám dính chặt lấy chàng.

- Ngoan. – Y cười tươi rạng rỡ, sau đó lại hôn xuống đôi môi mọng đỏ của nàng, cảm thấy tốt đỉnh hạnh phúc

^ _ ^

Sau đó bọn họ lại tiếp tục trốn sâu trong núi. Minh Quang hằng ngày vẫn tiếp tục ngủ vùi, Thái Hương thì đi loanh quanh săn bắt hái lượm gì đó tự kiếm sống. Minh Quang thỉnh thoảng mới hé mắt thức dậy, chủ yếu là xem coi tình hình nàng thế nào. Y cảm nhận nàng càng lúc càng tiêu tụy. Một con người đột nhiên phải sống trong hang động, không quần áo, không vật dụng thế này, thì làm sao có thể thoải mái được. Y cũng muốn mang nàng về hoàng cung Tần Thời, nhưng lại sợ con bạch long kia tới phá nên lại thôi.

Cả bản thân Thái Hương cũng bồn chồn không yên. Nàng và y đột nhiên biến mất, vậy là hai đạo quân chủ đạo của Tần Thời cùng lúc không có ai trông coi. Một hôm nhân lúc y thức dậy, Thái Hương chủ động đến gần hỏi.

- Minh Quang, rốt cuộc chàng phải ngủ bao nhiêu lâu?

Đôi mắt ngái ngủ đột nhiên bật mở, y quả nhiên quên mất thứ vô cùng quan trọng như thế này. Thời gian, đó chính là sự khác biệt lớn nhất giữa thần và người. Với mấy vết thương nặng như thế này, y cần khoảng vài trăm năm ngủ vùi là khỏi hẳn. Nhưng còn Thái Hương thì sao, nàng là người trần, đâu thể chờ y đến hết bao nhiêu đó năm. Minh Quang lại biến trở lại thành người, đôi mắt đăm chiêu nhìn nàng nói.

- Chúng ta đi xuống núi.

^ _ ^

Thời gian chỉ mới chớp mắt mà vật đổi sao dời. Họ trở lại, kinh hoàng nhìn hoàng cung Tần Thời bốc cháy. Từ trên trời cao, hoàng long giáng thế. Tia sáng chói loà khiến người người khiếp đảm tránh ra xa. Sau khi ánh sáng biến mất, chỉ còn thấy một đôi nam nữ đứng giữa sân lớn, tay họ nắm chặt với nhau.

Tuyết vẫn rơi nhiều, không gian trắng xóa thật âm đạm. Thành quách tiêu điều, khung cảnh xác xơ. Đại đình trước Thiên Tư Môn bị lật ngửa chổng chơ, kỳ đài nghiêng ngã những lá cờ rách rưới. Chìm trong tuyết trắng là giáo mác gãy nát. Những công trình kiến trúc vị phá vỡ, cửa bị đập đổ, đồ vật bị hất tung. Gió lạnh mà lòng người cũng lạnh. Nàng tưởng chừng như mặt đất dưới chân mình cũng sụp đổ luôn rồi.

Toàn bộ đại quân đột ngột bị tiêu diệt, Tần Thời thất thủ, quân Thát Chân đã tiến vào tận kinh đô, cửa hoàng cung bị giật sập, hoàng tộc nhà Tần hoàn toàn bị bắt giữ. Mấy trăm người bị cột lại mang treo treo trên giá cao, phơi nắng phơi gió đã đứng ba ngày. Thái Hương nắc nhen đau lòng, hai mắt nhoè lệ. Nàng vùng khỏi tay của Minh Quang, chạy đến Phong Nguyệt đài, vốn đã bị biến thành nơi hành hình của họ nhà Tần.

- Phụ vương, mẫu hậu. – Nàng la lên đến thương tâm liệt phế.

Những thân thể rách nát bị treo trên giá im lìm không rõ sống chết. Toàn bộ bọn họ thương tích đầy mình, máy me đầm đìa, xem ra tất cả đều đã trải qua nhục hình tra tấn. Quân lính Thát Chân không biết từ góc ngách nào tràn ra như thác lũ, bao vây kín Phong Nguyệt đài. Một chiếc kiệu lớn xa hoa được khiêng tới, người ngồi trên đó cất tiếng cười ngạo nghễ.

- Ha ha ha ... Hương Nhi, ta chờ nàng quay lại đã lâu.

Nàng đưa khuôn mặt đầm nước mắt quay lại nhìn hắn. Chính là Duy Nhất tuần lăng, ôn nhu của nàng. Hắn vẫn vận bộ bạch y phiêu dật, mái tóc xoã dài tung bay trong gió, nụ cười vẫn toả sáng lấp lánh, chỉ thiếu đi một tầng vải trắng băng ngang mắt mà thôi. Đôi mắt của hắn nhìn nàng chăm chú.

- Ngươi là gian tế! – Nàng giận dữ chỉ tay về phía hắn quỵết.

Từ trên trời cao, một đạo sấm sét giáng xuống ngay chỗ Duy Nhất. Cổ kiệu bị đánh tan nát, bụi bay mù mịt. Thế nhưng khi khói tan ra, Duy Nhất vẫn tiêu sái bay lơ lửng giữa trời. Đôi mắt đồng tử hẹp của hắn ánh lên tia nhìn độc ác, chiếc lưới che liếm môi đầy khiêu khích.

- Hắn là Bạch Quân. – Minh Quang trả lời thay.

- Phi Quân, ngươi còn dám quay lại sao? – Duy Nhất khinh miệt hỏi lại.

- Bạch Quân, đây là việc tốt của ngươi đó hả? Dám tự tiện dùng phép thuật mê hoặc chúng sinh, thay đổi lịch sử của nhân gian.

Minh Quang đã nhìn thấy đôi mắt trống rỗng của quân lính Thát Chân. Toàn bộ họ đã bị tước hồn đoạt phách, hoàn toàn trở thành những cỗ tử thi sống nghe theo Duy Nhất sai khiến.

- Chúng chỉ là nhân loại hèn kém, ta giết bớt vài kẻ thì có sao đâu? – Duy Nhất lại tiếp tục cười ha hả. – Chỉ là trong lúc chờ Hương Nhi quay lại, quả thật hơi nhàm chán.

Hắn vừa mới dứt lời, một đạo sấm sét lại bổ xuống. Duy Nhất thoát thân trong chớp mắt. Hắn hoá thân thành con rồng trắng tung bay lên cao. Đồng thời

một đòn Phong Dao lại phóng tới chỗ Minh Quang. Đất đá bị chém nát tung bay tã lả. Một vết cắt vừa dài vừa sâu hiện trên nền đá. Minh Quang biến mất, trên trời lại xuất hiện thêm một con hoàng long giận dữ gầm thét. Cuồng phong bão tố xuất hiện. Sấm chớp đầy trời, gió lốc nổi lên tứ phía. Bầu trời vẩn vù, nhật nguyệt lu mờ. Nhị long tranh đấu, thiên hôn địa ám.

Trong lúc Minh Quang đang bận lo đối phó với đại địch, Thái Hương nhanh tay giải thoát cho phụ hoàng và mẫu hậu của mình. Nhưng thứ mà nàng đoạt được chỉ là những cỗ thi thể cứng lạnh vô tri. Nước mắt Thái Hương chan hoà, cổ họng tan nát. Nàng đã mất hết tất cả rồi, đất nước diệt vong, hoàng tộc bị thảm sát. Chỉ mới hôm qua còn đứng trên ngôi cao chí thượng, hôm nay lại trở thành kẻ trắng tay. Nàng cắn hận rút gươm chỉ thẳng lên bầu trời, tức giận chửi rủa.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Vật Hoàn Cổ Chủ

Sấm chớp lại nện vang ầm ầm, Ần hiện trong đám mây mù vẩn vù là bóng dáng hai con rồng quần ẩu. Một con mưa hoàng kim rơi xuống đầy Phong Nguyệt đài, tiếng long ngâm gầm thét, vang vọng trời đất. Con mưa máu rồng vừa chạm vào da thịt bọn binh sĩ, tất cả đều như phải bỏng, gào rú thê lương. Da thịt họ bắt đầu tan chảy, cơ thể bị thiêu đốt, chẳng mấy chốc sau đã trở thành những cỗ thi thể nhام nhỏ, nằm la liệt khắp nơi.

Thái Hương kinh hoàng chứng kiến toàn bộ khung cảnh khủng khiếp kia. Nàng có cảm tưởng như mình vừa bị đánh xuống tu la địa ngục. Xung quanh chỉ toàn là tiếng gào thét khóc than, thi thể chất thành đống đống lóp lóp. Thái Hương giơ đôi tay ướt đầm chất lỏng hoàng kim kia lên nhìn. Tại sao toàn bộ địch binh đều bị máu rồng ăn mòn, chỉ có mình nàng bình an vô sự? Phải rồi, bởi vì bên trong nàng có phong ấn cánh tay của Minh Quang, nên mang linh lực của y, không bị dòng máu của y làm hại.

Mà vừa nhắc đến Minh Quang, y liền xuất hiện. Một khối không lồ rơi ầm xuống, đất đá văng tung toé. Cơ thể hoàng long nằm gọn trong hố sâu, lớp vảy trầy trụa te tua, toàn thân đầm máu. Lại thêm một tiếng rầm nữa, con bạch long đáp trên người y, móng vuốt bầu chặt thân thể y. Duy Nhất cúi đầu cắn xé cổ họng Minh Quang. Thái Hương chứng kiến cảnh tượng hãi hùng đó, cất giọng kêu lên xé ruột.

- Minh Quang.

Y đưa đôi mắt thâm tình lo lắng nhìn nàng. Con bạch long quay lại, miệng ngâm đầy máu, gầm lên một tiếng hung bạo. Nàng nhìn thấy hằn nhe răng, thấy đôi mắt Duy Nhất cong lên. Hắn đang cười với nàng, nụ cười sung sướng của người chiến thắng.

- Không. – Nàng lắc đầu.

Duy Nhất bỏ qua kẻ thua trận Minh Quang đang nằm trong hố thoi thóp. Hắn tiến về phía nàng, từng bước nặng nề làm lún cả nền đá.

- Không ... không được tới gần.

Nàng sợ hãi giật lui lại, bốn bề của đài cao đều trống rỗng, con rồng to lớn đến nhường này, thì làm sao Thái Hương có thể chạy thoát kịp đây. Nàng chia mũi kiếm về phía hắn, gương mặt rúm rỏ vì hoảng sợ.

Duy Nhất lại biến trở về hình dáng con người của mình. Hắn chán ghét Minh Quang, cảm thấy đó kị khi y chiếm hết sự chú ý của mình, cảm thấy y phục dịch cho loài người là làm mất mặt long tộc, muốn đích thân dạy dỗ y một phen. Âm mưu của Duy Nhất chính là phá hoại thứ mà Minh Quang yêu thích nhất, cướp đi khoái lạc trần gian của y. Thế nhưng hắn chẳng hiểu sao lại bị sụp bẫy của chính mình. Khi gần gũi với Thái Hương, hắn lại không thể ra tay phá hủy nàng được.

Đêm đó ngồi dưới trăng thường đàn, cơ thể nàng như sáng bừng khi chất thần tiên. Mỗi động tác rót rượu, ngửa cổ uống đều vô cùng bá giả, ngạo nghễ. Hắn phải công nhận, mình đã say, say vì sắc đẹp kiều diễm của nàng. Văn Tinh Bạch Quân của long tộc lại cam chịu hạ mình, vì nàng mà phổ riêng một khúc nhạc. Nàng cười hào sảng, rút kiếm múa vũ khúc uyển chuyển đầy mê hoặc. Hơi thở của hắn như nín lại trong phổi, tim đập lên rộn ràng vì khung cảnh kỳ ảo kia. Lần đầu tiên hắn nổi tâm chiếm đoạt. Loài rồng luôn ham thích tất thấy những báu vật trên đời.

Cận kề nàng đứng là thủ đoạn do hắn dàn dựng, nhưng đối xử với nàng thật sự là chân tâm. Khi nàng điên cuồng đuổi theo trong rừng giữa trời tuyết đậm, khi mất nàng do hoe thét gọi tên hắn đầy lo âu, Duy Nhất biết, hắn không thể chịu nổi khi nàng đau khổ. Hắn muốn xoá bỏ hết tất cả gánh nặng của nàng. Hắn không như tên Minh Quang hèn kém đó, hắn có thể chặt đứt hết gông xiềng đang đè nặng trên vai nàng.

Minh Quang, quân binh, đất nước, phụ mẫu của nàng, Duy Nhất đều dẹp bỏ hết. Đến cuối cùng, đối mặt với nàng sẽ chỉ còn lại một mình hắn mà thôi.

- Hương Nhị. – Hắn dịu dàng gọi nàng như những ngày xưa cũ. Nàng đã không còn gì ràng buộc trên đời, đã có thể toàn tâm toàn ý đến bên hắn chưa?

- Đứng lại, đừng qua đây.

Nước mắt nàng ràn rụa, hết nhìn hắn hoảng sợ, lại liếc mắt lo lắng tới chỗ con rồng vàng. Duy Nhất phát tay, một đạo Phong Dao từ trời cao đập thẳng

xuống chỗ Minh Quang. Đất đá văng tung toé, khói bụi mịt mù. Y gào rú lên thảm thiết, vùng vẫy khiến máu me bắn đầy đất. Thái Hương càng khóc lóc đau khổ hơn, mũi kiếm chia về phía Duy Nhất run lên bần bật. Nàng ní non.

- Xin người, đừng đến đây.

- Hương Nhi, mau nắm tay ta. – Hấn nhú mày ra lệnh. Đến lúc này mà nàng vẫn còn lưu luyến con hoàng long kia, không muốn ở bên hấn sao?

- Đừng ... – Nàng thều thảo trong cổ họng.

- Hương Nhi. – Hấn gần lên từng tiếng tức giận, chân vẫn bước nhanh về phía nàng.

Thái Hương lại liếc nhìn về phía Minh Quang, thân thể vàng óng của y đang nằm im bất động. Nàng quay đầu về phía gương mặt tức giận của Duy Nhất. Đôi chân mày nhíu chặt, nàng tuyệt vọng rơi vào tận cùng của sự đau khổ. Thái Hương lại một lần nữa lắc đầu từ chối hấn.

Nhanh như chớp, lưỡi kiếm trở ngược, cắt ngang qua cổ nàng. Dòng máu nóng phun ra mặt đất đầy tuyết. Hành động của nàng đột ngột đến mức Duy Nhất không kịp phản ứng. Hấn lao tới đỡ lấy Thái Hương, trước khi thân thể nàng ngã xuống đất.

Duy Nhất cố dùng phép thuật hàn gắn lại vết thương trên cổ nàng, nhưng Thái Hương lại chụp tay hấn gạt ra. Máu tràn ra nhanh như nước đê vỡ, tiếng ọc ọc trong cổ họng nàng, cùng với bọt khí nổi lên.

- Ta hận người!

Một đạo ánh sáng vàng kim từ cơ thể Thái Hương bay lên, sau đó ghim thẳng xuống chỗ hoàng long đang nằm. Y gào lên đau đớn khủng khiếp. Thân thể đỏ sộ bò lên khỏi hố, gương mặt hung tợn, sát ý nổi lên đầy trời. Cuối cùng phần cơ thể bị mất đã trở lại bên y, điều đó có nghĩa là sinh mạng Thái Hương đã đoạn.

Ở bên này Duy Nhất cũng rung rung nhìn gương mặt cứng đờ của nàng. Thái Hương ra đi nhanh đến mức mà hấn cũng không sao ngờ được. Hấn đâu biết, sinh mạng nàng chỉ là một thứ tạm bợ được gắn kết bởi phép thuật. Hấn sợ hãi nhìn những đường nứt lằn tăn nổi lên khắp người nàng. Duy Nhất gào lên, truyền long khí ào át lên người Thái Hương, cố định lại những thứ đang chuẩn bị bục vỡ.

Minh Quang chống người đứng dậy, gào lên một tiếng phẫn nộ. Long khí cuộn cuộn toả ra xung quanh cơ thể, toàn bộ sức mạnh của y đã được hoàn thiện, nhưng y lại cảm thấy mất mát trống rỗng. Bầu trời sấm vang chớp giạt, Minh Quang nguyên rủa kẻ đã giết chết nàng, y giáng xuống đầu hấn tất cả sức mạnh mà mình có.

Duy Nhất tạo thành một quả cầu sáng bao bọc lấy cơ thể Thái Hương. Hấn hoá thân thành bạch long, cấp tinh cầu bay đi mất. Minh Quang tức giận đuổi theo. Họ vừa đi vừa đánh nhau từ vùng Ưu Hạ đến miền Thượng Ngàn. Để lại sau lưng biết bao nhiêu mảnh đất bị tàn phá tan hoang. Sinh linh đồ thần, tiếng ca oán vang vọng tận trời xanh. Hai con rồng vì tranh đoạt một viên châu mà gây nên đại tai kiếp cho nhân loại.

Sấm sét đánh lở núi, Phong Dao chém nát đất. Hạ giới bị cày xới thành một bãi chiến trường thảm liệt. Sông mới hình thành, vực cao xuất hiện. Có thể nói hai con rồng đã đem toàn bộ tu vi của mình ra mà tử chiến một trận điên cuồng như thế này.

Duy Nhất lê lét chạy được tới Hàn Băng Cung ở miền cực bắc của nhân giới. Nơi đây vốn thuộc vùng cai trị của Huyền Vũ thần tộc, quanh năm âm lãnh giá rét. Đặc biệt tồn tại một thánh tích gọi Vĩnh Diệt Kinh, một khối băng thượng cổ, nghe nói đã tồn tại từ thời Sáng Tạo Thế.

Những kẻ canh gác Hàn Băng Cung xông ra cản phá hai con rồng điên đang tràn vào chỗ của mình. Phong Dao của Duy Nhất đánh tới, Lôi Tiễn của Minh Quang giáng xuống, quy thần ngã xuống hàng hàng lớp lớp. Duy Nhất cố luôn lách tránh né, Minh Quang thì điên cuồng trả thù không phân biệt đúng sai. Họ đánh sâu vào trong địa cung, chạy thẳng tới chỗ Vũ tộc thờ phụng thánh tích.

Duy Nhất dùng tới Phong Thần Dao chém thẳng vào Vĩnh Diệt Kinh. Giữa khối băng xuất hiện một vết nứt lớn. Hấn nhanh chóng nhét tinh cầu có chứa Thái Hương vào trong vết nứt đó. Khối băng kêu lên rồn rột, sau đó vết nứt dần dần khép lại, giam chặt tinh cầu lẫn Thái Hương vào bên trong. Quả cầu năng lượng của Duy Nhất bục vỡ. Băng Vĩnh Diệt lan toả, nhanh chóng ghim chặt lấy cơ thể nàng, vĩnh viễn nhốt nàng đến tận cùng tận thế.

Những vết nứt trên cơ thể của Thái Hương không thể lan ra nữa, cơ thể nàng sẽ không thể nào tan biến, sắc đẹp của nàng sẽ mãi mãi được cố định trong Vĩnh Diệt Kinh. Hấn mừng rỡ cười lên sung sướng, bạch long gầm rống những tiếng đắc ý trước khối băng khổng lồ.

Một đạo sấm sét phóng xuống ngay phía sau lưng hấn, Duy Nhất kêu khùng khục ngã xuống, máu loang đầy sàn. Đến lúc này, hấn mới phát hiện ra cơ thể mình đã đầy vết thương bê bết máu, sức cùng lực kiệt chẳng thể nào nhúc nhích nổi nữa rồi.

Minh Quang phóng tới, bốn chân bấu chặt vào khối băng giam giữ Thái Hương bên trong. Y cào cào lên lớp đá, mong muốn được lấy nàng ra khỏi đó, mong muốn được chạm vào nàng dù là lần cuối thôi.

- Người đừng lại. – Duy Nhất kêu lên hốt hoảng. – Người sẽ huỷ diệt cả cơ thể nàng.

Con bạch long phóng tới, dùng sức mạnh ý chí kéo hoàng long tránh xa khối băng thánh tích. Toàn bộ sức mạnh của họ đã gần như cạn kiệt vì đánh nhau suốt trên đường. Bây giờ chỉ còn móng vuốt cùng răng nanh, nhị long quấn ầu nhau như lũ chó hoang trong rừng, dùng sức mạnh cơ bắp để giải quyết mọi chuyện.

Đột nhiên vô số tiếng động ầm ầm phát ra xung quanh họ. Duy Nhất và Minh Quang cứng đờ trong tư thế vật lộn, trợn mắt lớn nhìn Hàn Băng cung từ từ bay lên khỏi mặt đất. Chỗ họ đánh nhau chỉ còn là một cái hố toang hoác lộ liễu. Phía trên cao xuất hiện khoảng không cuộn cuộn xoáy. Bầu trời tối sầm, cánh

cửa thông tới thần giới mở ra cực đại, nhìn rõ cả thiên hà. Giữa bóng tối âm u xuất hiện hai khối khổng lồ phát sáng. Nhị vị thái thần cổ đại là Thanh Long và Huyền Vũ cùng nhau giáng thế.

Họ sợ hãi nhìn cơ thể khổng lồ như núi của hai vị thái thần. Việc gì mà làm kinh động đến Long vương và Vũ vương đã trăm vạn năm không đi khỏi điện thờ. Huyền Vũ nhìn xác rùa la liệt trên mặt đất thì gầm to một tiếng đầy phẫn nộ. Thanh Long trợn ngược mắt, râu ria dựng đứng lên giận dữ vô cùng. Xem ra lần này, bọn họ khó mà thoát được kiếp số.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phái Nữ Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Tam Thế Tình Kiếp

Hai con rồng nhỏ tách nhau ra, vội vàng phủ phục nằm dưới đất. Chúng dù có cuồng ngạo cỡ nào, cũng không thể bất kính với hai vị thái thần. Khí lạnh băng hàn đột ngột kéo tới, dù có là thần long cũng cảm thấy buốt tận xương tủy. Duy Nhất và Minh Quang biết chắc đây là năng lực của Huyền Vũ, thực lực vị này có thể sánh ngang với Long vương.

Cả khối lớn Vĩnh Diệt Kính kêu răng rắc bốc lên khỏi mặt đất. Duy Nhất há hốc nhìn khối băng lớn tựa một toà thành lơ lửng giữa không trung. Thì ra chỗ hấn đặt Thái Hương vào chỉ là một góc nhỏ xíu của Vĩnh Diệt Kính, Duy Nhất không ngờ thánh vật của Huyền Vũ lại khổng lồ đến mức này.

Vĩnh Diệt Kính xoay xoay giữa không trung toả ra ánh quang mang mãnh liệt. Đột nhiên một đứa trẻ xuất hiện trên đầu rùa, khối Vĩnh Diệt Kính dừng lại, xoay góc có Thái Hương về phía đứa bé kia.

Nam hài chạm nhẹ vào mặt kính, khối băng tan ra, cơ thể Thái Hương ngay khi vừa tiếp xúc với không khí rạn vỡ thành muôn ngàn mảnh, một cơn gió quét qua cuốn tất cả tro bụi phân tán vào không gian.

Hai con rồng giận dữ gầm lên. Bọn họ không còn quan tâm gì đến cái gọi là cấp bậc tôn ti, đồng thời phóng tới như mũi tên, quyết ăn thua đủ với kẻ đã tổn hại đến báu vật mà họ yêu quý nhất.

Một vàng sáng bao bọc lấy Huyền Vũ và cả đứa bé trên đầu rùa. Hai con rồng hung hãn bị một sức mạnh vĩ đại đập văng xuống đất. Tình cảnh chưa hết thảm, Long Vương đích thân ra tay, mỗi chân đạp lên một con rồng, giẫm xéo chúng như lũ giun dế hèn mọn.

Nam hài đó độ chừng ba tuổi, gương mặt mập mạp đáng yêu, trước ngực yếm đỏ, trên đầu cột một chùm tóc, trên chân mang theo chiếc chuông kêu leng keng. Huyền Vũ cũng đạp xuống đất, cúi đầu để đứa trẻ có thể nhìn gần hai con rồng hơn.

- Chắc chắn, là hai đứa trẻ ngỗ nghịch, thật làm phiền lòng cha mẹ. – Đứa bé lắc đầu than oán ra vẻ cụt non. – Có biết hôm nay các ngươi gây ra hoạ lớn gì không?

Minh Quang ỉu xiu nằm bẹp, ra chiều “Ta không còn thiết tha gì, muốn chém muốn giết tùy ý.” Ngược lại Duy Nhất âm ỉ dấy dục, “Ta không có làm gì sai hết, sai là ở con rồng kia cứ tranh giành với ta.”

- Đến chết cũng không hối cải. – Đứa bé nhàu mày, dĩ nhiên đã đọc hết ý nghĩ trong đầu hai con rồng. – Cả ba lực địa bị các ngươi cày nát, hơn trăm vạn sinh linh bị diệt đã làm Thiên Luân lệch vòng quay. Vĩnh Diệt Kính bây giờ bị mất một góc. Nhị linh của thần giới xem nữa đại chiến vì các ngươi.

Thanh Long cùng Huyền Vũ liếc mắt nhìn nhau. Sự việc Hàn Băng cung bị hai con rồng náo loạn dĩ nhiên đã mau chóng đánh động đến Vũ vương. Ông ta vô cùng tức giận, đi tìm Long vương tính sổ. Hai vị thái thần cổ đại mà đánh nhau thì thế giới này chắc sẽ sụp đổ hết một nửa. Sự việc nghiêm trọng đến mức đã đánh thức sức mạnh vĩ đại nhất của vũ trụ thức dậy. Thần của các vị thần, Sáng Tạo Thức lại một lần nữa giáng lâm.

Trận chiến của nhị linh đã được can giảng. Nhưng hậu quả do hai con rồng điên gây ra thì khó mà khắc phục ngay được. Có quá nhiều người bị liên can trong trận chiến này, ít nhất cũng phải tìm ra kẻ chịu tội cho mọi việc.

- Thiên khiển. – Lời của Long vương trầm hùng như sấm sét.

- Tận diệt. – Lời của Vũ vương âm âm như núi lở.

Duy Nhất sợ hãi tê tái hết cả người. Hình phạt bị cột lên lôi đài, mỗi giờ mỗi khắc chịu ngũ lôi oanh đình cho đến khi hồn phi phách tán, quả là hình phạt tàn khốc nhất của thần giới. Nam hài mồm mím liếc nhìn hai vị thái thần, sau đó lại nhìn hai con rồng đầy cân nhắc.

- Chưa đủ nặng. – Một lời phán ra còn khiến người ta kinh tâm động phách hơn. – Cho chúng đầu thai làm người, chịu đủ tam thế tình kiếp đi.

- Thừa ngài ... – Huyền Vũ ngửa đầu chen vào. – Tam thế tình kiếp đầu phải là là hình phạt, đó là thử thách để độ kiếp mà.

Trong tay đứa bé không hiểu từ đâu xuất hiện ra một cuốn sổ và một cây viết. Nó vừa cầm cùi ghi, vừa lẩm bẩm nói.

- Nếu đánh chúng biến mất thì có gì gọi là trừng phạt. Để chúng ném trái nhân gian phiền não, như vậy mới gọi là giáo dục trẻ nhỏ. Lần này ta cũng đã thức dậy rồi, vài ngàn năm sắp tới nếu không có chuyện gì xảy ra thì sẽ nhàm chán đến mức nào. Đích thân ta sẽ viết mệnh cách cho chúng. Tam thế tình kiếp này chắc chắn sẽ cực kỳ thú vị cho coi.

Đưa trẻ ngấn đầu lên khỏi quyền sở, phẩy tay một cái, hai con rồng bị gió lốc cuốn lấy, bay mất trong hư không. Không gian yên lặng chỉ còn nhị vị thái thần nhìn nhau trầm ngâm. Đứa bé nhảy xuống khỏi đầu Huyền Vũ, biến thân thành một cô gái trăm cái lượt đất yếu điệu thướt tha. Trên tay vẫn là quyền sở và cây viết, nàng vừa đi vừa lăm bắm với hai vị thái thần.

- Thôi các người đi về đi, hết việc rồi.

- Thưa ngài ... – Thanh Long lên tiếng.

- Trước giờ quản lý thế nào thì cứ như thế ấy. Ta đã nói là không nhúng tay vào. Từ giờ ta chỉ là người qua đường quan sát mọi chuyện. – Giọng nói có phần hơi cau gắt.

- Dạ vâng. – Hai vị thái thần đồng loạt cúi đầu nhận mệnh.

Bóng dáng đơn độc kia đã đi được một quãng xa, thân thể lung linh lại biến thành một lão đạo sĩ phơ phơ tóc trắng. Miệng vẫn lăm bắm một mình, tay vẫn liên tục hí hoáy viết vào cuốn sổ mới, trắng tinh.

“Kiếp thứ nhất.

Chuyện bắt đầu vào thời Ngũ Hình năm thứ hai mươi tám, phủ Tiết Châu, Việt Quốc bấy giờ ...”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta

Chuyện bắt đầu vào thời Ngũ Hình năm thứ hai mươi tám, phủ Tiết Châu, Việt Quốc bấy giờ. Đất nước đã trải qua cả trăm năm thái bình thịnh vượng, dân cư đông đúc, cuộc sống sung túc, nhà nhà no ấm. Phải nói là vào đời của Ngũ Hình, văn hoá cực kỳ phát triển, ca múa vũ nhạc, thơ từ thi phú đâu đâu cũng thấy. Đây là triều đại mà người ta chú trọng hưởng lạc hơn bất kỳ giai đoạn lịch sử nào của nhà Lư.

Thời đó vua Ngũ Hình ngoài mở khoa cử cho văn nhân thi công danh, cũng mở tú hội cho tài nữ thi lấy phẩm vị. Nam nhân thì muốn làm trạng nguyên, nữ nhân thì muốn làm hoa khôi, chức vị đều hãnh tiến như nhau cả. Ra đường lúc nào cũng thấy người người ôm sách, cái gì mà hồ đã chi giả ... Trọng văn khinh võ, cả đất nước chỉ toàn người ốm gầy nhược yếu. Nữ nhân thì đua nhau làm đẹp, bó chân siết eo, sống chết luyện thanh, luyện vũ. Cho dù có thân tàn ma dại cũng muốn trở thành vũ cơ của nhạc phường.

Nhạc phường cũng giống như thư trai, là nơi giáo dục chuyên dành cho nữ giới. Thư sinh có công danh sẽ được nhà nước trọng dụng, tài nữ có phẩm vị cũng được kính trọng không khác gì báu vật. Vì vậy nhà nhà có con gái lớn đều nhất định không cho làm việc nặng nhọc, nhất định phải học múa, học hát mới có thể giúp quang tông diệu tổ, rạng danh dòng họ.

Phủ Tiết Châu là vùng phía nam Thần Châu, non nước hữu tình, phong cảnh đẹp đẽ, xứng đáng với cái tên địa đẳng hạ giới. Nơi đây cũng là đất sản sinh ra biết bao bậc kỳ nhân tuấn nhâ, mỹ nữ tuyệt luân. Mỗi hội khoa cử, trong tam khôi nhất định sẽ có một người ở Tiết Châu. Mỗi hội tuyển tú, trong đám tài nhân cũng nhất định sẽ có người của Tiết Châu. Sơn linh địa tú, đất sinh nhân tài.

Trương Quý Thuận đứng bên cầu tàu trông ngóng. Con thuyền dài lặng lẽ khua mái chèo nhàn nhả trên Đông hồ. Đám đông lao xao chờ đợi thuyền khách cập bến, ông cũng như những người xung quanh, chen vào chờ đón người thân từ phương xa.

- Lão gia, đừng chen vào chỉ cho mệt, chúng ta đứng đây, lát nữa họ đi ra cũng sẽ thấy người thôi.

Liễu Thị nắm tay phu quân kéo lại, bà vô cùng miễn cưỡng mới phải cùng ông đi ra chỗ hỗn tạp này. Đáng ghét hơn là phải giả vờ chào đón những kẻ sắp tới. Bà chỉ là vợ lẽ, còn người kia mới là chính phẩm phu nhân.

Người ngòm hàng hàng chen nhau đi ra khỏi bến. Ai đã gặp được người thân thì cùng nhau chen ra, ai chưa thấy được thì lại tiếp tục lách vào. Những người phu phen vừa nặng nhọc khiêng hàng, vừa hét to cho những hành khách khác tránh xa. Bến tàu chật hẹp nhốn nháo toàn người qua kẻ lại.

Chợt thấy được bóng người quen thuộc, Trương Quý Thuận vẫy vẫy tay mừng rồi rít.

- Tổ Quyên, Tổ Quyên.

Một người phụ nữ quê mùa, đôi khăn nâu quay mặt nhìn lại. Đó là một thiếu phụ khá xinh đẹp với đôi mắt u buồn và rèm mi cong dài. Tuy hơi bần hàn, khắc khổ nhưng có thể hình dung ra thời thiếu nữ nàng từng là bậc quốc sắc thiên hương thế nào. Liễu Thị chề môi kinh bi. Chỉ là một chính thất bị ép gả vào nhà họ Trương khi còn trẻ, Trương Quý Thuận phần lớn thời gian đều làm việc ở Tiết Châu, có bao giờ trở về nhà với ả ta đâu.

Người phụ nữ tên Tô Quyên nở nụ cười mệt mỏi, nàng kéo theo một nam hài đi đến chỗ Trương Quý Thuận.

- Tướng công. – Lời chưa nói xong nước mắt mừng rỡ đã tuôn rơi. – Chi Lang, phụ thân kia con.

Liễu Thị liếc đứa trẻ bị Tô Quyên kéo đến. Khi nó ngẩng đầu lên nhìn nàng, Liễu Thị giật mình sợ hãi bật lên tiếng kêu. Đứa bé kia nửa gương mặt bình phàm có thể nói là thừa hưởng được nhan sắc của mẫu thân, những nửa gương mặt bên trái lại chỉ toàn vết sẹo phỏng chiếm chỗ. Trương Quý Thuận nhìn thấy phản ứng của bà ta thì buồn bã giải thích.

- Chi Lang lúc còn nhỏ bị té vào nồi nấu rượu của mẫu thân.

Nhắc lại chuyện buồn, lại không kèm được gửi đến Tô Quyên một ánh mắt trách mắng. Không chỉ gương mặt Chi Lang mà một bên cánh tay của hắn cũng bị phỏng đến co rút, không thể dùng được nữa. Có lẽ chính vì Tô Quyên đã hại trưởng tử của ông đến mức này, nên Trương Quý Thuận mới dần lạnh nhạt với người vợ cả. Suốt cả bảy năm trời để mẫu tử bọn họ dưới quê mà không về thăm. Sự vui mừng đón chào hoàn toàn bị khúc mắc cũ làm cho lụi tàn. Trương Quý Thuận vẫy tay, chỉ nói hai chữ.

- Đi về.

Bầu đoàn thể từ ba người lúp xúp đi theo. Liễu Thị nắm lấy tay phu quân, thể hiện rõ ngôi vị đương sủng của mình. Tô Thị lẻo đẻo đi theo sau, hèn mọn như một người hầu. Chi Lang bám chặt lấy mẹ, úp nửa mặt vào tay bà. Hắn rất sợ đám đông, và càng sợ hãi hơn những người xa lạ thường hay khinh khi gương mặt hắn.

Trương Quý Thuận tuy mới ngoài ba mươi nhưng lại có thể làm được tới chức tổng quản trong nhà họ Hạ. Đây vốn là một dòng họ lâu đời có truyền thống ca vũ, thường sản sinh ra biết bao vũ cơ ngự dụng của triều đình. Trang viên họ Hạ nằm ở tây thành, sau lưng dựa núi. Đất đai bao la bạt ngàn, trạch viện mênh mông thênh thang.

Mẹ con của Chi Lang được dắt vào khu biệt viện dành cho hạ nhân. Dù là vợ con của tổng quản, nhưng muốn bước vào nhà họ Hạ thì vẫn phải mang thân phận nô tài làm việc phục vụ chủ nhân. Trương Quý Thuận vừa đi vừa giải thích gia quy cùng các điều cần biết khi sống ở Hạ gia. Còn Chi Lang thì chỉ để tâm đến phong cảnh kiến trúc xa hoa của nơi ở mới. Cái gì cũng lớn, cái gì cũng đẹp. Hắn ngây ngất mê li với sự thay đổi chóng mặt như thế này.

Họ đi qua một dãy hành lang dài ngang vườn thượng uyển. Có một nhóm tiểu oa nhi mặc quần áo màu hồng đang tập luyện bên bờ hồ. Bé gái nào cũng phúng phính má hồng, tóc búi hai trái đào. Toàn bộ bọn họ đang đứng một chân như hạc trên cầu tròn để học giữ thăng bằng. Quán giáo dùng những chiếc gối nhỏ ném về phía họ để thử thách.

“Quả thật là rèn luyện nghiêm ngặt vô cùng.”

Lúc hắn đang say mê ngắm nhìn thì chẳng hiểu sao có người cũng quay lại. Bốn mắt vô tình chạm nhau, những lại không thể dứt ra. Một chiếc gối bay tới, hắn hoảng hốt muốn mở miệng nhắc. Thế nhưng bản tính nhút nhát cứ giấu mặt sau tay của mẫu thân không dám lộ ra.

Nàng né được chiếc gối nhưng cả người lại lao đảo. Một chân đứng trên cầu tròn run run, cuối cùng cũng té xuống đất. Hắn thấy vậy hoảng hồn quay mặt, vừa đẩy vừa kéo mẫu thân mình đi nhanh qua khỏi đoạn hành lang kia.

Mùa xuân năm đó Chi Lang vừa tròn chín tuổi. Lần đầu tiên hắn chạm mặt tam tiểu tư nhà họ Hạ vừa mới lên bảy, bắt đầu trải qua thời thơ ấu ngọt ngào và hạnh phúc nhất của mình.

^ _

Chỗ của mẹ con họ sống là gian phòng bên cạnh nhà củi. Trương tổng quản tuy có phòng riêng nơi khác, nhưng lại không thể cùng lúc chứa được nhiều người. Đã có ông và Liễu Thị ở đó, thì làm sao có thể dung chứa thêm một Tô Quyên. Lại còn lấy lý do thằng con nhút nhát không bao giờ rời xa mẹ, ông đẩy họ vào chỗ chỉ dành cho hạ nhân sinh sống.

Tô Quyên bị đưa vào khu giặt giũ, Lang Chi ngay lập tức đi theo phụ xách nước. Các bà thím trong phòng giặt mới đầu thấy hắn cũng giật mình e sợ, nhưng dần dần thấy thằng nhỏ làm lì ít nói nên cũng quen dần. Hắn cứ như con thoi đi qua đi lại gánh nước cho cả một phòng giặt lớn, từ khi có đứa trẻ này, mấy bà thím đỡ vất vả hơn nên ngày càng yêu quý. Thình thoảng có bà còn chỉ hắn đi vào nhà bếp, ông chồng mình làm trong ấy nhất định sẽ cho ăn thêm.

Hắn hí hửng cầm tô bánh phục linh trốn vào vườn thượng thú. Sau khi gói lại phần nửa dành cho mẹ, hắn mới khoan khoái bỏ cái đầu tiên vào miệng. Bánh chưa chạm lưỡi đã nghe tiếng ti tê khóc lóc. Chi Lang tò mò chạy đi đến đó xem sao.

Bức tường ngăn giữa các khuôn viên đều có những ô gạch trang trí để thông gió. Hắn theo thói quen lú nửa mặt ra để quan sát phía bên kia. Một khu vườn rất đẹp, được cắt tỉa gọn gàng chứ không um tùm như miếng đất ở bên chỗ người ở. Có hồ sen tao nhã, có lương đình hóng mát sơn đỏ nổi bật giữa nền cây.

Tiểu oa nhi áo hồng, tóc búi trái đào đang ngồi khóc. Hắn ngạc nhiên nhận ra cô bé đã té ngã vào lần đầu tiên hắn gặp nàng. Đôi mắt long lanh to tròn đỏ sưng ướt nước mắt, đôi môi mím chặt như đau đớn cam chịu. Chẳng hiểu sao hắn lại thấy xót xa không ngăn nổi, lần đầu tiên chủ động bắt chuyện với một người lạ mặt chưa từng quen.

- Tiểu muội, vì sao lại khóc?

Nàng hoảng hốt gạt hết nước mắt, ngó dáo xung quanh khu vườn.

- Ta ở đây. – Hần hớn hờ vẩy tay thu hút sự chú ý của nàng.

- Ca ca là ai? – Nàng mở mắt tròn ngầy thơ nhìn hần.

- Ta là Chi Lang. Còn muội tên gì?

- Muội là Như Thi. – Nàng ngoan ngoãn trả lời.

- Thi muội, có muốn ăn bánh phục linh không? – Hần vui vẻ đẩy đĩa bánh qua ô gạch.

- Quán giảo không cho ăn, vì đồ ngọt sẽ làm muội mập.

- Không mập đâu, ta ăn rất nhiều đồ ngọt cũng không mập.

- Nhưng không được lấy đồ của người lạ. – Nàng e dè nhìn hần, sau đó lại nhìn đĩa bánh thèm thuồng.

- Ta là ai?

- Lang ca.

- Muội đã biết tên ta thì ta đâu phải người lạ nữa. – Hần nhoeo miệng cười, tay cố đưa đĩa bánh ra xa hơn.

Nàng nhìn hần đắn đo, rồi sau đó không cưỡng được, chồm tới bóc một cái bánh. Như Thi cẩn thận cắn một miếng nhỏ bánh, hạnh phúc cảm nhận vị ngọt ngào dần lan trong miệng mình. Từ nhỏ nàng bị cấm ăn đồ ngọt, chỉ một chút xíu cũng không cho. Gia đình nàng có truyền thống làm vũ cơ, tất cả tiểu thư đều phải nghiêm ngặt kiêng ngọt.

Thấy nàng ăn vui vẻ như vậy, hần cũng mỉm cười đắc ý. Mẫu thân hần từng bảo, ăn đồ ngọt sẽ khiến người ta hạnh phúc hơn. Mỗi khi những đứa trẻ trong xóm trêu chọc gương mặt xấu xí và cánh tay què quạc của hần, mẫu thân đều làm bánh cho hần ăn. Quả thật Chi Lang cũng cảm thấy được ăn ngọt sẽ vô cùng hạnh phúc. Vì vậy khi thấy ai không vui, hần đều sẽ đem bánh mời người ta.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hoa

Mẫu thân Chi Lang kể khi hần còn nhỏ đã chạy vấp té vào nồi mè rượu nóng sôi, một tay chống vào đó, cả nửa mặt cũng up xuống. Vì vậy không chỉ gương mặt biến dạng, mà cả cánh tay bên trái cũng bị co rút ghê hồn. Vì không thể sử dụng được, nên cánh tay cứ dần teo tóp. Hần tuy đang tuổi thiếu niên nhưng một bên tay lại quắc queo như xác chết khô, các ngón tay co quắp không thể cầm nắm gì cả. Phần nhiều việc hần chỉ dùng mỗi tay phải mà làm.

Khi kéo nước trong giếng hần cũng chỉ dùng một tay. Cứ kéo được một đoạn thì lấy chân đạp lên dây rồi mới vòng tay kéo tiếp. Một hôm phụ thân hần đi ngang thấy cảnh đó thì về đánh mẫu thân hần. Chi Lang bị mất chức gánh nước trong phòng giặt mà bị phải đi quét sân. Nhưng bởi vì e ngại nửa bên mặt xấu xí của hần nên Chi Lang chỉ được quét ở khu người ở. Toàn bộ khuôn viên của người Hạ gia, hần không được bén mảng đến gần.

Thời gian trôi qua, mọi người đã dần quen với gương mặt hần mà không còn kinh ngạc giật mình nữa. Thậm chí Bát thúc làm ở nhà bếp, người hay cho hần bánh ngọt, cũng thường kéo Chi Lang đến tâm tình.

- Con biết không, bác vốn là thợ làm bánh ngọt. Tuồng vào làm trong Hạ gia sẽ có lương cao, được phát huy hết sở trường của mình. Nào ngờ cái gia tộc ham đẹp này tuyệt đối kiêng đồ ngọt. Các tiểu thư thì chỉ có rau luộc, cơm trắng; các lão gia thì chỉ toàn đồ bỏ với mỗi nhấm rượu mà thôi. Ta nhớ nghề muốn làm bánh cũng không có ai chịu ăn.

- Có con ăn mà. Bát thúc làm đồ ăn rất ngon. – Hần vừa dòn xong cả cái bánh quế hoa lớn vào miệng. – Mà ai nói ăn ngọt mập, con có bao giờ mập đâu.

- Ở đúng vậy nhì. – Bát thúc xoay qua ngắm nghía thân hình mỏng manh của Chi Lang. – Tại sao con ăn nhiều như vậy mà không mập nhì. Chả bù với bà nhà ta, ăn mỗi ngày có hai chén cơm mà cứ tăng cân vù vù. Các tiểu thư nhà này mà thấy con chắc sẽ ghen tị lắm, bao tử không đầy mà, ăn bao nhiêu cũng không sợ tăng cân.

- Mọi người gặp con đều sẽ bỏ chạy hết. – Hần buồn bã cúi gầm mặt xuống.

Thấy hấn lại tự ti về vết phỏng trên mặt mình, Bát thúc đành vỗ vai an ủi.

- Nam nhi không cần chú trọng dung mạo. Chủ yếu là tấm lòng và phải có tài năng. Như ta đây xấu xí cũng có thể cưới được Bát thắm xinh đẹp của con, chính nhờ hết vào tay nghề làm bánh khiến bà mê mết.

Chi Lang nghe được chia sẻ, liền lấy làm hào hứng. Hấn chớp chớp mắt sùng bái, nhìn Bát thúc đợi chờ.

- Có thật biết nấu ăn sẽ được yêu mến? Vậy Bát thúc dạy con nấu ăn đi.

- Ồ, cái này ...

Lão trầm ngâm liếc nhìn cánh tay hấn luôn dấu trong áo. Tại sao ông trời lại trừng phạt một thằng nhỏ tội nghiệp đến thế này, mặt mũi đã khó coi lại thêm cánh tay bị tật thì biết dùng vào việc gì. Lão hắng giọng, cố tìm ra lời giải thích.

- Kỳ thật tài năng cũng không chỉ có nấu ăn. Bát thắm con sau khi lấy ta lại không chịu ăn bánh ngọt nữa. Bà bảo rằng chính ta hại bà mập tròn như bây giờ. Vậy nên nấu ăn sẽ không được ngưỡng mộ dài lâu. Con có lẽ nên đi tìm một môn khác để học đi.

Hấn xụ mặt, tuy nhiên cũng tiếp nhận lời giáo huấn của Bát Thúc.

- Vậy phần bánh còn lại này, con mang đi được chứ?

- Ta đã thừa phần cho mẹ con và các thím bên phòng giặt rồi.

- Không, là con muốn ăn thêm – Hấn cười như hoa.

- Được rồi, cái thằng này, sao lại háu ngọt đến thế kia?

- Tạ ơn Bát thúc.

Chi Lang cúi chào rồi hớn hờ cầm đĩa bánh đi. “Bây giờ trời bắt đầu xế chiều, có lẽ thời gian cũng vừa vặn”. Hấn lén lút chui vào lùm cây rồi đi về phía bức tường ngăn của đình viện. Nhòm qua khe ,thấy sân viện im lìm không có dấu chân người.

“Muội ấy vẫn chưa tới.”

Hấn thất vọng dựa lưng vào tường chờ đợi. Họ thường hẹn nhau giờ này trong suốt mấy tháng qua. Chi Lang không có bạn và dường như Như Thi cũng vậy. Bên khu người làm cũng chỉ có mình hấn là trẻ con. Còn bên chỗ nhạc phưởng của Như Thi thì có rất nhiều bạn nhỏ, nhưng tất cả đều không thích Như Thi nên không ai chơi với nàng. Hấn cảm nhận được sự đồng cảm khi nàng cũng như hấn bị bạn bè xa lánh. Lần đó hấn đã có thể dễ dàng tâm sự giải toả khúc mắc trong lòng Như Thi. Hấn trở thành người bạn đầu tiên của Như Thi, còn nàng cũng trở thành người bạn duy nhất của hấn. Nhiệm vụ của bạn là mỗi ngày đem đồ ngọt cho nàng, cũng như nghe nàng tâm sự chuyện luyện múa cực khổ mỗi ngày.

“Meo meooo...”

Hấn mừng rỡ nghe tiếng mèo quen thuộc kêu. Đây là ám hiệu chung của bọn họ, chuyên dành để gọi nhau. Hấn lú mắt ra phần gạch thông tường, theo thói quen chỉ lộ ra nửa bên mặt lạnh lặn.

- Thi muội. – Hấn gọi.

- Lang ca. – Nàng mừng rỡ kêu lên. – Hôm nay là món bánh gì?

- Muội thật ham ăn.

Tuy nói vậy nhưng hấn vẫn đặt đĩa bánh lên trên tường gạch, lấy tay đẩy qua phía nàng.

- A là bánh quế hoa, muội rất thích. – Nàng ngay lập tức bốc lấy một miếng cho vào miệng. Dáng vẻ ăn ngon lành khiến hấn cũng phải bật cười. – Hôm nay nha, muội tập một vũ khúc rất khó. Muội không làm được, nhưng A Hà kia lại làm được. Nó nghênh mặt lên với muội như vậy nè. Nhưng muội đâu có thèm chấp nó. Tội nghiệp, nó có bao giờ được ăn bánh như muội đâu. Nè, muội cắn ... muội cắn ... tưởng tượng đến khuôn mặt chết thèm của nó ...

Nàng bắt đầu huyền thuyên kể những chuyện xảy ra trong ngày của mình. Chi Lang hết nhìn nàng chun mũi, lắc đầu, lại le lưỡi. Mỗi động tác, mỗi dáng bộ đều vô cùng xinh đẹp đáng yêu. Bất chợt hấn lại nhớ đến lời Bát thúc, hấn hỏi nàng

- Thi muội thấy thế nào là tài năng đáng quý trọng?

- Dĩ nhiên là múa được vũ khúc khó nhất, Vũ Phụng Triều Hoàng rồi. – Nàng trả lời ngay tắp lự.

- Không phải, nam nhân không múa được. Tài năng khác đi.

- Vậy thì giống như các nhạc sư đi, biết chơi đàn, chơi sáo rất hay.

- Vậy ta cũng học đàn. – Hấn quả quyết nói.

Nàng ngay lập tức cười tươi cổ vũ.

- Đúng vậy, Lang ca mà biết chơi đàn, còn muội thì biết múa. Vậy mai mời huynh đàn, muội múa thì rất là vui.

- Nhớ đó nha. Mai mời ta biết đàn rồi, muội phải múa cho ta xem.

- Ai bội ước là chó con. - Nàng giơ ngón tay út lên chờ đợi.

- Ai bội ước là chó con. - Hắn đưa ngón tay qua, ngoé lấy tay nàng.

^ _ ^

Đáng tiếc, khi Chi Lang về nói chuyện muốn học đàn với mẫu thân thì bà chỉ thờ dài, nhìn hắn ưu phiền. Tổ Quyên dắt hắn đến chỗ các nhạc sư luyện tập mà nhìn kè. Cuối cùng Chi Lang cũng hiểu mẫu thân hắn thờ dài là do đâu. Không chỉ đàn tranh, sáo trúc, đàn kim ... tất cả nhạc cụ đều phải dùng cả hai tay mới chơi được. Hắn tức giận vùng khỏi tay mẫu thân chạy đi, một nỗi buồn bức đặng nghẹn trong tim khiến nước mắt hắn chỉ chực trào ra. Chi Lang muốn chạy đi tìm một chỗ khóc.

Hắn đến một đoạn hành lang vắng không bóng người mới ngồi bệt xuống đất. Trước mắt hắn đã nhoè lệ không nói nên lời. Ông trời tại sao lại bắt công, bắt hắn chịu một số phận tàn tật như thế này. Hắn đánh vào cánh tay què quác của mình, nhưng cuối cùng cũng chỉ có hắn là kẻ chịu đau.

Đang chìm ngập trong sầu khổ, đột nhiên hắn bị một cây gậy trúc gõ lên đầu. Lão nhân tóc bạc phơ phơ không biết lúc nào đã ở bên cạnh dùng gậy đánh hắn.

- Tiểu tử, ngươi đang cản đường ta.

Hắn hoảng sợ ngay lập tức nép qua, thế nhưng lão nhân không có ý định đi tiếp. Lão ngồi xuống chỗ bên cạnh hắn. Bên hông lấy ra một bầu rượu rồi tự tiện nhấp nhâm.

- Xú tiểu tử, ngươi có phải nam nhi không? Có gì lại ngồi khúc tì tê như oán phụ thế kia?

Chi Lang không hiểu sao lúc đó mình lại bạo gan ngồi xuống cạnh lão. Có lẽ do tâm trạng không tốt, nên bệnh sợ người lạ của hắn cũng không thấm thía gì. Hắn bắt đầu khổ sở kể cho lão nghe về tai nạn lúc nhỏ của mình, về ý tưởng muốn trở thành người có ích của mình, về nỗi thất vọng khi phát hiện ra sự thật phũ phàng là mình không thể học nhạc được.

- Hồ đồ, bất kỳ ai cũng có thể chơi nhạc. - Lão nhân trở nên bức dọc.

Lão lấy bầu rượu gõ gõ xuống sàn, sau đó chu miệng huýt một giai điệu nhẹ nhàng khoan thai. Hai mắt Chi Lang chợt sáng lên.

- A ... con biết bài này.

Thế rồi hắn bắt đầu hát theo giai điệu mà ông lão đang huýt sáo.

“Nhân sinh quý thích chí

Tu phú quý hà vi

Nhi cầm, nhi kỳ, nhi tửu, nhi thi

Thú vui thú, an bản thoát tục

An phận thân vô nhục

Tri cơ tâm tự nhàn

Mãng vui chơi nhịp phách cung đàn

Trúc tơ nổi tiếng khoan chen tiếng nhật

Khóm đào lý rườm rà đông chặt

Chồi quế lan xanh tốt khoe tươi

Một năm mười hai tháng thành thời

Ban vận sáu ngàn ngày thông thả

Chữ thích chí lằng lằng đã thoà

Mặc dù ai xa mã thị thành

Mãng chi lỗi lợi, đường danh”

(Nhân sinh thích chí – Khuyết danh)

Hắn giật mình quay lại khi thấy lão lấy cây đàn nhị sau lưng ra kéo. Chi Lang kinh ngạc tính dừng lại, nhưng lão nhân gia liên tục bắt hắn phải hát hết bài.

- Thấy chưa, bất cứ lúc nào ta cũng có thể chơi nhạc. Tiểu tử khá lắm, giọng rất tốt, có muốn học nhạc với ta không?

- Không! Con muốn học đàn. – Hắn kiên quyết trả lời.

- Tay như vậy sao học đàn?

Lão nhân gia nổi giận với hắn. Lão đây là Thái Văn Quốc nhạc sư nổi tiếng Kinh Châu. Hạ gia phải dùng vàng muôn bạc vạn mới có thể thỉnh lão về đây một tháng dạy cho đám nhạc sư của Tiết Châu. Đồ đệ của lão đều là tài tử nổi danh khắp chốn. Hôm nay lão vui vẻ mới có hảo tâm nhận dạy cho cái tên nhóc này, vậy mà xú tiểu tử còn không biết thân phận từ chối. Nếu không phải lão nể mặt cái giọng hát như chim hoàng oanh kia, thì sức mấy lão thêm nhận dạy hắn đâu.

Nào ngờ tiểu tử xấu xí lại bị câu nạt của lão làm cho nước mắt lưng tròng. Lão là tới đây khuyên can, như thế nào lại biến trở về trạng thái cũ vậy. Nhưng lần này cảm giác tội lỗi lại đè nặng, hình như lão đã làm sai việc gì rồi. Người ta nói người tàn tật rất tự ti, sao lão lại đập ngay vào chỗ đau của hắn?

- Á aa ... người đừng khóc. Nếu không người ta lại bảo lão già ăn hiếp con nít thì chết. Người muốn thế nào mới chịu ngừng khóc đây? – Trước giờ lão không quen dỗ trẻ con, nhất là trẻ con đang khóc.

- Con muốn học đàn. – Hắn gào la trong nước mắt đầm đìa.

- Sao cứ nhất thiết phải là đàn.

Chỉ có tiếng thút thút trả lời lão.

- Người không nói ta sẽ không dạy đâu?

- Lão nhân gia có biết chơi đàn không?

- Ta thử nhạc cụ nào cũng biết chơi.

Lại im lặng thút thút.

- Người không nói thì ta đi.

- Khoan khoan ... lão công ... nếu biết chơi đàn thì dạy con đi. – Hắn bám chặt vào người Thái Văn Quốc.

- Như thế nào người lại kiên quyết học đàn? – Lão cố công hỏi thêm lần nữa.

- Là con đã hứa với Thi muội, nếu không làm được sẽ là chó con.

Chi Lang nói xong thì gục đầu vào gối khóc. Lão nhân gia gãi gãi bộ râu xồm xoàng trắng như cước. “Đúng là lũ con nít mà. Mới lớn tí đã bày đặt thề thốt này nọ. Nhưng nếu là vì nữ nhân, thì lão cũng không thể bỏ mặc được rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Lời Hứa

Hoa đào có phải nở vì ta

Phần một

Lão già quắc mắt nhìn Chi Lang.

- Người mau đưa tay ta xem.

Chi Lang khóc thút thít chìa bàn tay cho lão xem.

- Không phải, là tay kia.

Hắn dù bất mãn cũng đành quay người lại, vén tay áo cho lão xem cánh tay co quắp của mình. Thái nhạc sư cầm bàn tay cứng còng của hắn lên xem xét.

- Có xoè ngón tay ra được không?

Hắn lắc đầu

- Xoay cổ tay?

Lại lắc đầu

- Co duỗi cánh tay?

- Rất hạn chế. – Hắn thử nhúc nhích cho lão xem.

Thái Văn Quốc cố thử kéo cánh tay hắn duỗi thẳng ra thêm, nhưng rốt cuộc chỉ có thể nghe tiếng la oai oái vì đau của Chi Lang. Đến đây thì lão cũng phải thôi dài. Tay trái chuyên dùng để bấm phím đàn; dù là đàn tranh, đàn tỳ bà, đàn nhị ... thì đều cũng phải thế cả. Đột nhiên trong đầu Thái nhạc sư loé lên một ý tưởng chớp nhoáng.

- Chỗ vai hoạt động bình thường chứ?

Chi Lang gật đầu. Tay hắn chỉ bị phỏng lên tới trên chó gối một chút, phần vai không bị gì, dĩ nhiên là cử động bình thường rồi.

- Ta có ý này.

Lão nhét cây đàn nhị vào tay phải Chi Lang, sau đó lão dùng dây vải cột cung vĩ vào tay trái. Thái Văn Quốc cẩn thận chỉnh ngón tay phải của hắn vào đúng vị trí phím, sau đó lão ra lệnh cho Chi Lang kéo đàn đi.

Tiếng đàn nhị thể lương nẻo nề vang lên. Tuy chỉ có hai nốt, nhưng quả thật cũng đã tạo ra âm nhạc. Lão sung sướng cười như mình vừa mới tạo ra kỳ tích, vỗ vỗ đầu Chi Lang hài lòng.

- Cái này cũng gọi là đàn đấy. Thế nào, có muốn học chơi đàn tay phải không?

Chi Lang lần này cực kỳ nhanh nhạy bò tới quỳ lạy lão.

- Lão sư, xin nhận đồ nhi ba lạy.

- Ha ha ... cuối cùng cũng biết sự lợi hại của ta rồi. Tiểu tử, sau này mỗi chiều chạy đến đây, ta sẽ dạy ngươi kéo đàn.

- Nhưng ... – Hắn đắn đo, nhớ rằng giờ chiều mình cũng có hẹn với Thi muội. – Lão sư, có thể học vào giờ khác được không?

Thái Văn Quốc lập tức trợn mắt hung hãn nhìn hắn. Người đến quỳ lạy xin lão dạy không có một chục cũng vài trăm. Trước giờ lời lão nói chính là vàng là ngọc kẻ nào dám cãi. Nhóc con này là ai, mà lại muốn ra giá với lão đây?

- Không muốn học thì thôi, ta đây không có rãnh giờ khác. – Lão giả vờ tức giận, hùng hổ bỏ đi.

- Đệ tử học, đệ tử nhất định phải học. – Hắn bò tới, ôm chân lão khóc. – Nhưng có thể bắt đầu từ ngày mốt không?

- Tuỳ ngươi, ta chỉ ở Tiết Châu này chỉ có một tháng thôi. Còn phải xem ngươi có khả năng học được bao nhiêu phần bản lĩnh.

Nói xong lão đi rồi, cảm thấy hả hê trong bụng. “Ta thật là oai phong.”

Chi Lang nhìn lão đi rồi mà nước mắt vẫn lã lã chảy. Chiều hôm sau hắn không ăn miếng bánh ngọt nào, toàn bộ mang hết đến cho Như Thi làm quà chia tay, với lời hẹn một tháng sau gặp lại.

^ ^
_

Người ta nói ông trời rất công bằng, lấy đi cái này thì lại bù cho cái kia. Hắn tuy bị huỷ dung và có cánh tay què quặc, nhưng khả năng âm nhạc thì đúng là thiên phú bẩm sinh. Thái Văn Quốc được người đời xưng tụng là thiên tài. Còn Chi Lang lại chính là thứ thiên tài được thiên tài công nhận.

Ban đầu lão dạy cho hắn chơi kéo đàn cũng chỉ vì tội nghiệp và cảm thông. Nhưng khi đã bắt đầu thì lại hết sức toàn tâm toàn ý truyền thụ cho hắn tất cả. Bởi lão phát hiện mình đã tìm được một khối ngọc quý. Mà ngọc càng đũa thì càng sáng bóng hơn.

- Ngươi khóc cái gì, mau xuống cho ta.

Lão giận dữ lấy gậy tre gõ vào đầu Chi Lang. Không chỉ dạy hán học đàn, lão còn buộc hán học xướng âm, học nhạc phổ ... càng ép hán chừng nào Chi Lang lại càng tiến bộ đáng kinh ngạc chừng nấy. Đôi lúc bởi vì hán quá xuất sắc, nên lão lại quên mất đây chỉ là một đứa trẻ mới chín tuổi. Lần nào kết thúc buổi học Chi Lang cũng khóc sưng cả mắt, giọng cũng khàn đến nỗi không nói nên lời.

Mẫu thân của hán cũng xót xa lắm, nhưng thấy con mình kiên quyết như vậy cũng không dám can. Tuy Chi Lang lúc nào cũng nước mắt lưng tròng, nhưng ngọn lửa quyết tâm luôn cháy hừng hực trong tim.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, kỳ hạn một tháng đã mau chóng qua đi. Thái Văn Quốc tuy rằng không nỡ, nhưng vẫn phải trở về Đại Đô cho kịp hội thi tuyển tú ba năm một lần. Lão chỉ có thể lưu lại cho hán một bộ nhạc phổ cùng cây đàn nhị yêu thích làm quà chia tay. Lời cuối không có nhiều, chỉ là một câu khúc.

Thân như điện ảnh hữu hoàn vô

Vạn mộc xuân vinh thu hựu khô

Nhiệm vận thịnh suy vô bố úy

Thịnh suy như lộ thảo đầu phô

(Thị đệ tử - Vạn Hạnh thiền sư)

Kiếp người tựa chớp đến rồi đi

Xuân thắm, thu khô có lạ gì

Tụ, tán lẽ thường đừng hốt hoảng

Sương phai ngọn lá chẳng hề chi

Chẳng biết rằng Chi Lang có hiểu được lời lão không, chỉ thấy hán khóc như đê vỡ. Lão phát tay đi, không hề quay đầu lại. Tên đệ tử mít ướt này, đã làm mất lão cay cay rồi này.

^ ^
_

Cuộc sống của hán bình lặng trở lại, không có người la mắng, chẳng ai ép xướng âm. Thế nhưng hán lại vô cùng tự giác tập luyện, mỗi ngày đều chạy ra sau núi kéo đàn một mình. Không còn sự phụ dạy dỗ, hán chỉ đánh dựa hết vào phổ khúc mà tự luyện đàn.

Lão sư đi thi có chút buồn, nhưng được gặp lại Như Thi thì lại là niềm vui khôn tả. Đến kỳ hạn một tháng, hán hăng hái bung đĩa bánh ra bức tường khuất ngồi chờ, tìm đập rộn rã tưởng tượng cảnh nàng xuất hiện. Hán đợi rất lâu cũng không nghe tiếng meo meo. Chi Lang cầm đĩa bánh đi về, đêm đó tiếng đàn nhị vang lên lại càng thê lương hơn.

Chờ đợi liên tục suốt một tháng, cũng chờ được ngày nàng xuất hiện. Hán vừa lú mắt sau bức tường, đã nhìn thấy Như Thi khóc như mưa.

- Lang ca. Thật nhớ huynh quá.

- Thi muội, ta đã luôn chờ muội. Có việc gì xảy ra vậy.

Nàng nhích ra khỏi tường, dáng vẻ vất vả như bị đau chân, tay còn cầm theo cây gậy chống nhỏ.

- Mẫu thân bắt muội phải bó chân, thật đau quá đi. Chẳng thể chạy nhảy được.

Thấy nàng khóc thê thảm, hán cũng buồn bã muốn khóc theo. Thì ra thời gian qua không chỉ hán chịu cực mà nàng cũng chịu khổ không kém. Chắc phải đau đớn lắm, nàng mới phải chống gậy đi như thế này.

- Thi muội, đừng khóc nữa, mau ăn bánh ngọt đi. Ăn rồi sẽ hết đau. – Hán đưa đĩa bánh qua khe gạch.

Nàng vát và đi lại gần, đưa tay bốc nguyên khối bánh lớn cho vào miệng luôn. Nước mắt lưng tròng, miệng nhồm nhoàm nhai bánh nhưng nàng vẫn cố nói.

- Lang ca, chỉ có huynh tốt với Như Thi thôi. Mẫu thân bó chân muội, phụ thân lấy banh chọi muội, các tỷ tỷ cười khinh thường muội. Không ai thương muội hết.

Hán sững sờ khi nghe nàng kể lể. Thì ra gia đình của Như Thi không tốt với nàng thật, sao đối xử với một đứa trẻ như vậy. Ít ra cha hán chưa bao giờ đánh hán, nhị nương chỉ liếc xéo hán không bao giờ đến gần. Nhưng được cái mẫu thân vô cùng yêu quý hán, đại thúc đại thẩm cũng không ai la mắng hán, mà còn cho đồ ăn. Xem ra cuộc sống của hán vẫn tốt hơn nàng nhiều.

- Thi muội ngoan đừng khóc nữa. Không ai thương muội, thì ta thương muội. Huynh đã học đàn rồi, chừng nào luyện xong nhạc phổ sẽ tấu cho muội nghe.

- Lang ca nói phải giữ lời, huynh phải thương muội suốt đời nha, còn mang bánh cho muội nữa.

- Được ta hứa.

Hắn có nói vậy nàng mới chịu chịu nước mắt, gương mặt ngây ngô cố rặn ra một nụ cười. Chi Lang nghĩ, nàng vĩnh viễn vẫn là đẹp nhất khi đang cười. Hắn nguyện lòng làm mọi thứ trên đời chỉ để thấy được nàng cười vui vẻ.

Thời gian thấm thoát trôi đi, cuộc hẹn bí mật của họ vẫn diễn ra đều đặn tại bức tường ngăn của tây viên. Hè qua thu tới, mới đó mà đã năm năm, Chi Lang đã mười bốn tuổi.

Như Thi mới mười hai tuổi nhưng đã xinh đẹp tuyệt trần. Mái tóc dài như suối mơ huyền diệu, đôi mắt lấp lánh rạng ngời, nụ cười lúng liếng đảo điên chứng sinh. Nàng cũng đã cao hơn, đã có thể đứng nhìn qua khe gạch. Chi Lang lại càng phải cẩn thận, hắn chỉ dám lộ nửa khuôn mặt ra nhìn nàng, sợ nàng phát hiện ra chân diện của mình.

- Lang ca, thấy thế nào?

Nàng thở hồn hển, kết thúc một điệu múa mê hoặc khiến hắn ngẩn ngơ.

- Đẹp ... đẹp lắm – Hắn lấp bắp đến nỗi không nói nên lời.

Được lời khen tặng của hắn, hai gò má nàng ửng đỏ như bồ quân chín mọng. Gương mặt e thẹn nhìn hắn cười, khiến người đứng bên tường cả hít thở cũng không thông.

- Muội đã luyện điệu múa này rất vất vả.

- Ta biết.

Hắn đưa tay qua khe gạch, lấy tay áo chậm chậm sờ hời trên trán nàng. Như Thi đứng yên cho hắn chạm vào, màu đỏ phớt lan xuống tận cổ.

- Lang ca, sao huynh cứ lấp ló núp sau tường vậy? – Nàng nghiêng đầu nhìn, thắc mắc vì sao lúc nào cũng chỉ thấy được nửa khuôn mặt anh tuấn kia.

- Không cho hỏi! Nếu hỏi nữa, ta không bao giờ đến gặp muội. – Hắn quát nạt.

Như Thi ngay lập tức cup mắt xuống, vè mặt hời hởi, nước mắt lưng tròng.

- Như Thi sẽ không bao giờ hỏi nữa, Lang ca đừng biến mất, đừng bao giờ không thương muội.

- Ta đã hứa sẽ không bao giờ ngừng yêu thương muội. Nhưng nếu muội cứ tiếp tục tò mò. Ta sẽ biến mất ngay. – Hắn vỗ vỗ đầu nàng.

- Muội biết rồi. – Nàng bậm môi cam chịu, nắm chặt lấy tay áo hắn không buông.

- Chiều tối rồi, về nhà ăn cơm đi.

Tuy hắn rất muốn được gặp nàng nhiều hơn một chút, nhưng để giữ bí mật, những lần gặp mặt không được quá lâu, tránh bị nghi ngờ. Nàng bất lực bỏ tay áo hắn ra, lại ngược đôi mắt to trong veo nhìn hắn.

- Không được biến mất. – Nàng dặn dò.

- Ngay mai huynh lại tới. – Hắn mỉm cười.

Thế nhưng hôm sau hắn lại không thể làm như lời hứa hẹn. Chẳng biết có phải do ăn bậy bạ gì không, thượng thổ hạ tả, rốt cuộc không bỏ dậy nổi khỏi giường. Bình thường không tới thì thôi, hề bệnh tới cứ như núi lở, không cách gì chống nổi. Thương hàn nhập thân, hắn sốt mê mang suốt cả tuần lễ. Vừa mới tỉnh dậy lại bỏ ra bức tường tây viên chờ người. Nàng lại không tới, hắn ngất xỉu nằm trong vườn. Đến khi có người phát hiện được mang về, thì bệnh tình càng trầm trọng, suốt cả thời gian dài nằm bẹp dí, uống thuốc thay cơm để mà cầm cự.

Hắn không biết nàng cũng đang khổ sở trên giường bệnh. Ngay hôm hắn hù dọa biến mất, nàng đã lo lắng bất an đến không ngủ được. Hôm sau chờ mãi không thấy người, nàng lại lo lắng khôn nguôi. Chờ từ chiều cho đến tối, mỗi ngày đều chờ như vậy, cuối cùng không chờ được, cũng ngã bệnh nằm xuống.

Cứ hôm nàng trốn ra, thì hắn không tới. Có hôm hắn bỏ tới được, thì nàng sốt mê mang trên giường. Ông trời cứ như đùa cợt bọn họ, hai con bệnh sức khoẻ hư hao, ngày càng tiêu tụy. Tương tư càng làm tình hình nghiêm trọng hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Cung Oán Ngâm Khúc

“... Đêm phong vũ lạnh lùng có một

Giọt ba tiêu thánh thót cầm canh

Bên tường thấp thoáng bóng huyễn

Vách sương hót gió đèn xanh lò mọ

Mắt chưa nhấp đồng hồ đã cạn

Cảnh tiêu điều ngao ngán đường bao

Buồn này mới gọi buồn sao?

Một đêm nhớ cảnh biết bao nhiêu tình ...”

(Trích “Cung oán ngâm khúc” – Nguyễn Gia Thiều)

Trong đêm vắng vang lên tiếng đàn nhị và tiếng ca ai oán đến thế. Tin tức này chẳng bao lâu đã đến tai những chủ nhân nhà họ Hạ. Trương tổng quản có một ngày cũng bị buộc phải mang con trai mình đến trước mặt Hạ lão gia và Hạ phu nhân. Hắn quỳ giữa sảnh đường, lo sợ nhìn đám đông những người tập trung xung quanh.

- Ngẩng mặt lên cho ta xem! – Hạ lão gia trầm giọng ra lệnh.

Hắn len lén hơi ngẩng mặt lên. Mái tóc dài che nửa mặt trượt qua, để lộ phần sẹo phỏng ghê rợn ở bên dưới.

- Thật là xấu xí. – Hạ phu nhân lấy khăn che miệng, gương mặt tỏ rõ vẻ bất nhẫn.

- Ngươi biết kéo đàn nhị? – Hạ lão gia vỗ vỗ tay phu nhân trấn an, sau đó lại nghiêm mặt hỏi hắn.

Chi Lang hoảng sợ gật đầu, rồi tiếp tục cúi gầm mặt xuống đất.

- Kéo thử một khúc xem sao.

Hạ lão gia vừa ra lệnh, Trương tổng quản liền mang cây đàn nhị của Chi Lang đến nhét vào tay hắn. Chi Lang lo lắng nhìn phụ thân, nhưng chỉ thấy ông ta gật đầu ra lệnh. Hắn nhận lấy cây đàn quen thuộc, lấy dây vải buộc cung vĩ vào tay trái, tay phải bấm nốt kéo lên một đoạn nhã nhạc êm đềm.

Tuy mọi người nhìn thấy hắn xấu xí lại què quác nên vô cùng khinh thường, thế nhưng nghe xong đoạn nhạc, ai nấy đều gật gù tán thưởng. Hạ lão gia nhắm mắt lìm dìm trong giao đoạn trầm bổng, ông cũng là người âm hiểu âm luật, biết nhận ra người tài.

- Mang đến đình viện đi. – Hạ lão gia ra lệnh.

Hạ phu nhân ngay lập tức nắm lấy tay phu nhân lắc lắc ra chiều phản đối, nhưng ông chỉ vỗ về an ủi bà.

- Để cho hắn ở bên ngoài sân kéo đàn. Dù sao Thi Thi nằm mãi rồi cũng không thể nào khá lên nổi. Còn nước còn tát, thử luận cậu thiếu niên này thì có hại gì đâu.

- Nhưng mặt hắn ... – Hạ phu nhân lại e dè liếc nhìn Chi Lang.

- Thi Thi nằm trong phòng sao có thể thấy mặt cậu ta. – Sau khi bàn xong với phu nhân, Hạ lão gia lại quay sang phân phó. – Trương tổng quản, mang tiểu tử của ông đến đình viện chỗ tam tiểu thư.

- Dạ vâng, thưa lão gia.

Phụ thân của hắn kính cẩn cúi đầu nhận lệnh. Trương tổng quản kéo tay Chi Lang đứng dậy, lôi hắn đi nhanh chẳng khác nào áp giải tội phạm mang ra pháp trường. Chi Lang ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì xảy ra. Trên đường đi, phụ thân hắn mới bắt đầu giải thích. Tam tiểu thư của Hạ phủ thì ra đang mắc bệnh nghiêm trọng, thuốc thang uống mãi không khỏi, trong mê sảng chỉ luôn nhắc tới đàn nhị. Đại phu nói tâm bệnh phải giải bằng tâm dược. Vì vậy Hạ lão gia đã cho đòi toàn bộ nhạc sư trong phủ đến kéo đàn mà tình hình không khả quan. Thậm chí nhạc sư trong toàn Tiết Châu cũng đã thử qua hết. Nay thật quá tuyệt vọng, nghe nói ai biết kéo đàn nhị cũng muốn mang tới chỗ của tam tiểu thư để mà thử qua.

Hắn kinh ngạc khi mình được dẫn đến khu vườn quen thuộc. Kia là hồ sen, là mái đình son hấn vẫn thường thấy. Thì ra cái lỗ gạch mà hắn hay nhìn qua lại nhỏ và nằm trong góc khuất như vậy. Bên cạnh đó có một cái thùng gỗ bị úp ngược mà Như Thi hay lấy làm chỗ ngồi để trò chuyện với hắn. Chi Lang bắt đầu run rẩy sợ hãi, hắn sợ nàng sẽ đột ngột xuất hiện, ở chỗ trống trải này, hắn biết trốn đi đâu.

Trương tổng quản mang cho hắn chiếc ghế gỗ ngồi đối diện với gian phòng lớn xa hoa. Tuy cửa sổ mở ra hết, nhưng rèm buông che kín khó thấy bên trong. Chi Lang bắt đầu so dây rồi kéo bài “Tình nhi nữ” mà hắn thông thuộc nhất. Đây cũng là nhạc điệu mà Như Thi thích nhất.

<http://youtube.com/watch?v=tsr6tf5u8K8>

“... Uyên ương cùng đậu, hồ điệp cùng bay

Vườn xuân sắc thắm lòng người đắm say

Lặng hỏi thánh tăng

Nhi nữ có đẹp hay không?

Tinh nhi nữ có đẹp hay không?

Nói gì đến vương quyền phú quý

Sợ chi những giới luật thanh quy

Chỉ mong sao địa cửu thiên trường

Cùng người thiếp yêu sớm tối sum vầy

Yêu chàng rồi, yêu chàng rồi

Nguyên đời này mãi mãi bên nhau ...”

Chi kéo chưa được nửa khúc, bên trong phòng đã vang lên tiếng ồn ào loảng xoảng. Sau đó cánh cửa phòng bật mở. Như Thi đầu tóc rối bời, áo quần xốc xếch xuất hiện. Bên cạnh có hai nha hoàn vừa đỡ vừa kéo lại, nhưng Như Thi chỉ nhất quyết chạy ra ngoài. Hấn vừa ngẩn mặt lên cũng đồng thời nhìn được vẻ sững sờ kinh ngạc của nàng. Chi Lang giật mình quay mặt đi. Thôi rồi, nàng đã trông thấy gương mặt ghê sợ của hấn.

- Tiểu thư, tiểu thư.

Hấn nhìn lại thì thấy Như Thi đã ngất đi trong tay hai nha hoàn. Cõi lòng Chi Lang tan nát. Hấn không ngờ lại gặp nàng trong hoàn cảnh này, không ngờ nàng vừa nhìn mặt mình xong lại ngất xỉu. Trước giờ người lạ nào gặp hấn cũng giật mình, chê bai hoặc kinh sợ. Nhưng đến nỗi ngất đi như nàng thì cũng là lần đầu tiên. Hấn cảm thấy trong lòng đắng ngắt, một khối xót xa chua chát dâng lên. Trong lúc mọi người hoảng hốt lo lắng cho Hạ Như Thi, hấn quay đầu bỏ đi.

“Lạc hoa lạc điệp lạc phân phân,

Tận nhật tư quân bất kiến quân.

Trường dục đoạn hề trường dục đoạn,

Lệ châu ngân thượng cánh thiên ngân.

Ngã hữu nhất thốn tâm,

Vô nhân cộng ngã thuyết.

Nguyên phong xuy tán vân,

Tổ dữ thiên biên nguyệt.

Huê cảm thượng cao lâu,

Lâu cao nguyệt hoa mẫn.

Tương tư vị tất chung,

Lệ trích cảm huyền đoạn...”

(Trích ‘Trường tương tư’ – Lương Ý Nương)

“Hoa rơi lá rụng dầu dầu

Suốt ngày mong nhớ nào đâu thấy nàng

Nhớ thương đứt ruột, bầm gan

Lệ rơi sùi sụt, từng hàng châu rơi!

Em có một tác lòng
Biết cùng ai chia sẻ
Nhờ gió đuổi mây đi
Cùng trăng phân mọi lẽ.
Ôm đàn lên lầu cao
Lầu cao hoa trắng đầy
Khúc tương tư chưa dứt
Lệ rơi, đàn đứt dây...”

Kéo tới đây thì lệ đã rơi ướt đầm, hần buông đàn, không thể kéo hết bài. Trăng đã lên cao, có biết người bên ấy thế nào? Nhìn gương mặt nàng tái nhợt, má hồng xuống thật tiêu tụy, đã mất đi nét lạnh lợi tinh nhanh như ban đầu. Chi Lang quệt nước mắt, bước lên lên ra khỏi gian phòng. Nhờ ánh trăng soi lối, hần lại trở về bức tường quen thuộc.

Tâm trạng đang rối bời, nhưng hần vẫn nhận ra bóng đen lơ mờ loay hoay trên đỉnh tường. Chi Lang vội bước tới gần, nhận ra cô gái nhỏ đang ngồi vắt vẻo trên bờ tường cao. Hần núp vào gốc đào bên cạnh, theo thói quen chỉ lộ nửa bên mặt ra.

- Muội đang làm gì vậy?

Giọng hần không lớn, nhưng trong đêm vắng lại thanh vang hơn hần. Như Thi ở trên đầu bờ tường, giật thót mình rõ mạnh. Đêm trăng không sáng lắm, nhưng do hần mặc bộ đồ trắng, nên nàng dễ dàng nhìn ra người núp sau gốc cây. Cái kiểu lấp ló như thế, làm sao Như Thi không nhận ra được. Nàng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

- Lang ca mau đỡ muội xuống. – Nàng vẫy tay với hần.

- Làm cách nào muội lên được đó?

- Muội lấy thang dựng vào tường rồi leo lên.

- Vậy thì cứ theo lối thang đó mà xuống. – Hần lạnh giọng trả lời.

- Muội muốn xuống ở bên này.

- Làm gì?

- Gặp huynh.

- Không cho.

Cái kiểu co người, vai run run lên như thế, hần biết ngay là nàng đang khóc. Tiếng hích hích nhỏ biến thành tiếng oa oa ngày càng lớn dần. Nàng lấy tay dụi mắt, chuẩn bị há miệng ra la lớn.

- Im ngay. – Hần hoảng sợ chặn trước. - Bây giờ đang giữa lúc đêm khuya, có người nghe thấy thì sao?

- Hu hu ... Lang ca không thương muội nữa. Lang ca không muốn gặp muội. – Nàng đã cố nói nhỏ đi, nhưng âm thanh vẫn vang vọng trong đêm.

- Ai nói ta không thương muội? – Ngón tay hần bấu chặt lấy gốc cây xù xì.

- Vậy sao huynh không đến đây nữa?

- Ta bị bệnh. Nhưng ngay khi hết bệnh ta đã đến đây. – Giọng hần lại trở nên chua chát. – Gương mặt ta vốn xấu xí kinh hồn như vậy, muội thấy ta còn phải ngại xù. Thi muội, sao bây giờ còn đến làm gì nữa?

- Muội cũng bị bệnh mà. – Nàng gào lên. – Vừa nghe tiếng đàn nhị, muội đã biết là huynh đến. Muội lấy hết sức chạy ra, nhưng chưa kịp gặp đã ngã đi luôn rồi.

Hần kinh ngạc nhìn nàng. Thì ra là do vấn đề sức khỏe chứ không phải là do sợ hãi hần đến ngắt đi. Tuy trong tim bắt đầu nở hoa, nhưng hần vẫn ẻ dè. Chi Lang hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí đi ra khỏi bóng cây. Hần đứng ngay dưới chỗ tường mà Như Thi đang ngồi, ngửa mặt lên nhìn nàng. Mái tóc rẽ ra, toàn bộ khuôn mặt được ánh trăng soi rõ, chắc chắn Như Thi ngồi trên tường có thể nhìn thấy chân diện hần.

- Sao, bây giờ đã nhìn rõ chưa? Ta vốn rất xấu xí. Muội có thể trở về rồi. – Bàn tay hần đang nắm chặt, bấu vào da thịt đến đau điếng.

Nào ngờ bóng đen trên tường lao xuống chỗ hấn. Chi Lang hoảng hồn chụp lấy. Nhưng bởi vì chi dùng được tay phải nên Như Thi trượt xuống mạnh, đè hấn nằm sổng xoài trên nền đất. Hấn lấy tay xoa ngực mình, cảm thấy đau đến nín thở.

- Sao ta lại cho muội ăn nhiều bánh ngọt như vậy? Quả nhiên rất mập, rất nặng à nha. – Hấn than van.

Như Thi hoảng hốt ngồi dậy, nàng nắm tay hấn kéo lên, nhưng lại nắm ngay tay trái của Chi lang, có cảm giác mình nắm vào que củi khô vậy. Hấn kêu oai oái giật lại, tự mình dùng tay phải chống ngồi dậy. Chi Lang tựa lưng vào bức tường, tay vẫn xoa ngực không thôi. Lúc này không biết chân nàng, hay tay nàng đập vào, bây giờ hấn chỉ cảm thấy tức ngực khó thở.

Nàng cũng ngoan ngoãn ngồi cạnh hấn, bàn tay nhỏ bé cũng phụ xoa xoa vào ngực hấn.

- Như Thi không có mập. – Nàng phụng phịu.

- Sao lại nhảy xuống? – Hấn trách mắng.

- Muội sợ huynh bỏ đi.

Hấn lại lặng im nhìn nàng. Đôi mắt ngây thơ trong sáng vẫn nhìn thẳng không chút e ngại. Ngoại trừ mẫu thân của Chi Lang, chưa ai nhìn hấn bằng đôi mắt bình lặng không gợn lên chút e dè nào.

- Có sợ ta không? – Hấn hỏi.

Nàng ngay lập tức lắc đầu nguây nguây. Như Thi đưa tay vén mái tóc của hấn ra, nhìn vào phía bên mặt bị sẹo phòng kia.

- Bị tóc che như vậy có đâm vào mắt không?

Hấn kinh ngạc sững sờ, nhưng cuối cùng cũng nở ra nụ cười hiền từ với nàng.

- Mắt trái của ta cũng hỏng rồi.

- Vì sao?

- Bị phỏng lúc nhỏ.

- Có đau không?

- Lâu quá nên quên mất.

Nàng kéo tay áo hấn lên, nắm lấy bàn tay cong queo cứng đờ của Chi Lang.

- Cái này cũng vậy hả?

- Ừ

Rồi nàng ngồi xích lại bên hấn, ngồi tựa vào vai hấn.

- Như Thi không sợ Lang ca. Bởi vì Lang ca là người yêu muội nhất.

Hấn cảm nhận những ngón tay nhỏ bé của nàng đang sờ nắn bàn tay mình, bóp bóp bẻ bẻ trong vô thức như đang chơi với vật lạ.

- Qua bên đây ngồi đi. – Hấn kéo nàng qua bên phải.

- Sao vậy? – Nàng tuy thắc mắc nhưng vẫn làm theo hấn.

Chi Lang khoát tay lên vai nàng, kéo nàng sát lại ngực mình.

- Không sao cả. Như vậy thoải mái hơn!

Như Thi cũng không nói gì cả, để mặc cho hấn ôm ấp. Chỉ cần Chi Lang không biến mất, không ngừng yêu thương nàng là được rồi. Hấn ngược đầu nhìn mặt trăng đang treo trên ngọn cây, cảm thấy cuộc sống lại trở về về hạnh phúc như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lại Bái Sư

Đĩ nhiên là việc tam tiểu thư đêm khuya trèo tường ngay lập tức bị phát hiện. Lúc nha hoàn đưa nàng đi, Như Thi khóc lóc như mưa, la hét kêu gào tên hấn. Chi Lang bị cha mình kéo đến trước mặt Hạ lão gia, đánh cho một trận thừa sống thiếu chết, đồng thời mắng hấn không biết thân phận. Ngay trong đêm, mẹ con Chi Lang bị đuổi khỏi Hạ phủ. Cha hấn dúi cho một gói bạc, bảo tạm thời tìm một chỗ ở trọ đi, vài hôm nữa ông sẽ ghé qua an bài cho cuộc sống sau này.

Giương mặt hấn thấm đẫm nước mắt, thân thể đau đớn được mẹ cố đỡ. Lần này hấn rất ân hận, hại cả mẫu thân và phụ thân chịu liên lụy. Bệnh cũ chưa hết, thương tích mới lại đến. Hấn lại nằm bẹp giường, vừa chịu con sốt hành hạ, vừa bị vết roi đánh giày vò. Mẫu thân hấn ngày đêm chăm sóc bên cạnh, phờ phạc đến rạt của người.

Ngay khi hấn tỉnh lại, lại chịu ngay giáo huấn. Cái gì mà lễ giáo, cái gì mà thân phận? Hấn không muốn nghe gì hết. Thế nhưng nhìn nước mắt của mẫu thân, hấn đành phải hứa sau này yên thân yên phận, không bao giờ đeo bông các vị tiểu thư nữa. Chỉ có trong lòng hấn là gào lên không phục. Thế gian này, ai phân ra giai cấp, là ai chia ra giàu nghèo, là ai định ra thân phận? Muốn được người ta kính trọng, ngoài gia thế thì phải có chức tước. Con đường duy nhất mà hấn có thể thoát khỏi thân phận hạ tiện của mình, chính là phải lấy được công danh.

Bây ngày sau khi bị đuổi, phụ thân hấn mang đến một gói bạc, bảo hai mẹ con Chi Lang trở về quê mà sống đi. Tổ Quyên dĩ nhiên khóc lóc van xin được ở lại. Lúc trước họ ở dưới quê cả bảy năm trời, Trương Quý Thuận còn không có về thăm một lần. Sau khi nhận được thư của ông gọi lên Tiết Châu sống, bà đã bán hết ruộng đất, dùng làm lộ phí lên đường. Nay lại đuổi bọn họ về quê, thì lấy cái gì để sống?

Phu thê bọn họ cự cãi một hồi, rốt cuộc Trương Quý Thuận giận dữ đòi bỏ vợ. Dù sao nhị nương Liễu Thị mấy năm qua đã sinh cho ông một trai một gái thông minh xinh đẹp, Trương Quý Thuận cũng không còn tình cảm gì với Tổ Thị. Cả thằng con xấu xí tật nguyên này, ông cũng không muốn nhận. Chẳng phải nó hại ông xem nữa mất việc hay sao?

Hấn thật sự không ngờ cha mình lại có thể bạc bẽo đến như vậy. Cả vợ và con, nói bỏ một tiếng là có thể bỏ luôn. Bao nhiêu năm qua hấn ít nói, nhưng Trương Quý Thuận cũng không thường xuyên ghé qua. Đôi lúc, hấn cũng quên mất mình có một người cha thật sự. Khi có việc thì mới lôi hấn ra, lãnh cảm vô tình, chưa từng có hành vi nào quan tâm. Chi Lang nhìn bóng lưng của người đàn ông đó mà sôi trào tức giận. Mẫu thân của hấn quỳ sụp dưới sàn khóc lóc, thương tâm liệt phế.

Bọn họ rời khỏi Tiết Châu trong nhục nhã lẫn ê chề. Mẫu thân hấn cứ dờ dẩn dẫn hấn đi, mà chẳng rõ mình phải đi về phương nào. Bà ngày càng trầm mặc, không cười không nói, nước mắt lúc nào cũng lăn dài như thế đó là việc tự nhiên. Họ cứ đi thẳng về phía trước cho đến khi lộ phí đã cạn, người đã một mõi. Tổ Quyên ngã xuống và không bao giờ tỉnh lại nữa. Bà vì quá đau buồn, khóc đến kiệt sức mà chết.

Chi Lang bị bỏ lại lạc lõng giữa dòng đời. Hấn lại tiếp tục lang thang, sống cuộc đời hành khất. Sẵn có gương mặt xấu xí và cánh tay què quặc, hấn đến phố chợ kéo đàn xin tiền tạm bợ qua ngày. Hấn cứ tưởng cuộc đời mình sẽ vĩnh viễn chìm trong bóng tối, cho đến ngày một bàn tay vươn ra kéo hấn lên.

Bà ta là Mục Hiền Cầm, một tài nữ xuất chúng ở vùng Giang Tô, cũng là người tự xưng chủ nợ của Thái Văn Quốc, sư phụ của hấn.

- Tại sao lão già đó lại cho người cây đàn?
- Sự phụ trước khi chia tay mạng đàn tặng con. – Hấn run rẩy sợ hãi.
- Cây đàn đó vốn là lão chôm của ta. – Mục Hiền Cầm lạnh lùng nói.

Chi Lang ngay lập tức ôm chặt lấy cây đàn lo lắng, bây giờ đàn nhị là kế sinh nhai của hấn. “Không lẽ bà ta đến đòi, muốn vật hoàn cổ chủ hay sao?”

Nhìn thấy ánh mắt hoang mang của hấn, Mục Hiền Cầm không nóng không lạnh nói tiếp.

- Người kéo thử một khúc, nếu làm ta vừa ý, ta sẽ không đòi lại cây đàn kia.

Ngay lập tức Chi Lang cột cung vĩ vào tay, kéo nhạc khúc mà mình đặc ý nhất. Muốn xin tiền người ta, bí quyết chính là những bài thể thảm, não nề đến đứt gan đứt ruột như thế này.

“... Cảnh hoa lạc nguyệt minh đường ấy,

Lửa hoàng hôn như cháy tằm son,

Hoàng hôn thôi lại hôn hoàng,

Nguyệt hoa thôi lại thêm buồn nguyệt hoa!

Buồn vì nổi nguyệt tà ai trọng?

Buồn vì điều hoa rụng ai nhìn?

Tình buồn cảnh lại vô duyên,

Tình trong cảnh ấy, cảnh bên tình này...

... Chiều tịch mịch đã gầy bóng thò,

Về tiêu tao lại vỗ hoa đèn,

Muốn đem ca tiểu giải phiền,

Cười nên tiếng khóc, hát nên giọng sầu ...”

(Trích “Cung Oán ngâm khúc” – Nguyễn Gia Thiều)

Mắt Mộc Hiền Cầm đột nhiên sáng loá lên khi nghe hần vừa đàn vừa hát. Bà đột ngột đập bàn, đứng dậy. Hần hoảng sợ dứt ngang nhạc khúc, nhìn ánh mắt bà cứ như sắp bốc lửa lên.

- Mau đập đầu ba cái.

Chi Lang sợ hãi đập đầu theo giọng hét.

- Được, từ bây giờ ngươi sẽ là đệ tử của ta. – Bà cười rộ lên thích chí. – Lão già say xin, điên khùng kia như thế nào lại vứt bỏ một khối ngọc ra giữa chợ thế này.

Mộc Hiền Cầm nhìn lại liếc nhìn gương mặt ngờ ngàng của Chi Lang, bà tiếp tục nói.

- Sao, có gì bất mãn không?

- Dạ, không có bất mãn.

- Vậy mau kêu sư phụ đi.

- Dạ, kêu sư phụ cũng được sao? Con đã có sư phụ rồi.

- Vậy thì kêu sư nương. Hay ngươi lại thích lang thang đầu đường xó chợ làm ăn mày.

- Đa tạ sư nương đã thu nhận đệ tử. – Hần ngay lập tức đập đầu lạy tạ.

Rời khỏi vòng tay bảo bọc của cha mẹ, không nhà không quê lưu lạc khắp bốn phương, hần đã luyện được một thân bản lãnh. Chẳng còn e dè mắc cỡ với người lạ, chẳng còn ngại ngùng khi tranh đoạt với người ta, chẳng còn xấu hổ khi bị chê xấu xí. Mấy thứ tầm thường đến thế, làm sao có thể sánh được với đạo sinh tồn.

Vậy là từ ngày đó Chi Lang trở thành đệ tử trẻ nhất của nữ quan Mộc Hiền Cầm, người phụ nữ quyền cao chức trọng trong triều đình Ngũ Hình.

^ ^
—

Kỳ thật Mộc Hiền Cầm tài nghệ không thua gì ngự sư Thái Văn Quốc. Hai người, một long một hổ, đều là bậc kỳ tài, là Thái Sơn Bắc Đẩu trong giới nhạc sư của đất nước này. Thái Văn Quốc lúc đầu nghiêm khắc bao nhiêu, thì Mộc Hiền Cầm lại càng khó khăn bấy nhiêu. Bà không chỉ chú trọng bồi dưỡng cảm nghệ cho Chi Lang mà còn triệt để thay đổi con người của hần.

- Đệ tử của Mộc Hiền Cầm ta sao lại có cái dáng đi rúm ró, khép nép đó? Mau đứng thẳng người lên, mau uốn ngực ra. – Một cây roi quất vào đít.

- Ngươi có giọng hát tốt như vậy, sao khi nói chuyện lại lý nhí giống như khuê nữ? Mau nén giọng xuống, ép hơi phát âm lớn cho ta. – Một roi gõ vào bụng.

- Ăn uống sao lại thô tục như vậy? Ngày mai theo đạo sư học cung tắc đi.

Đi đứng, ăn nói tất thầy đều bị sửa. Y phục của hần đều bị đổi thành loại thượng hạng nhất, xa hoa nhất, đẹp nhất; toàn bộ đều là một màu trắng toát. Mộc Hiền Cầm bắt hần mang một chiếc mặt nạ che đi nửa bên mặt bị phỏng, mái tóc dài rũ xuống tăng thêm vẻ thần bí, phiêu trần của một nhạc sĩ. Mặt nạ che đi bớt vết phỏng, người ta sẽ chỉ tập trung nhìn nửa khuôn mặt lạnh lặn còn lại. Vốn dĩ hần được thừa hưởng nét đẹp của mẫu thân. Đôi mày cong như tranh vẽ, đôi mắt phượng với rèm mi dài mà bất kỳ nữ nhân nào cũng phải ước ao, chiếc mũi cao thẳng đầy thu hút, đôi môi đỏ mọng, khoe miệng hơi cong lên điển đào chúng sinh.

Mộc Hiền Cầm còn mời y sư đến chữa cánh tay cho hần. Chi Lang bị cắt thịt lột da, kéo cánh tay hần ra, nẹp thẳng lại một lần nữa. Suốt cả nửa năm hần chịu đau đớn dày vò, lại thêm nửa năm cần rang tập phục hồi chức năng cho cánh tay. Tay trái của hần vẫn thẹo vẹo và teo tóp như que củi, nhưng ít nhất hần cũng có thể tự do co duỗi được, cử động thoải mái hơn lúc xưa.

Chi Lang bắt đầu được huấn luyện sử dụng đàn tranh và đàn nguyệt. Mộc Hiền Cầm đã đoán đúng, hần là một viên ngọc càng mài càng sáng. Chỉ cần cần đôi ngược tay dùng, tất cả bộ dây, đều không thể làm khó hần.

Hai năm sau tới kỳ tuyển tú, Mộc Hiền Cầm dắt hần trở về kinh thành để làm tròn trọng trách nữ quan triều đình. Thiên hạ lại xôn xao về vị học trò mới của thượng quan. Bạch y tiêu sái, mặt nạ thần bí, cảm nghệ tuyệt luân, âm trầm ít nói. Hần tự là Hy Ngõn, năm ấy vừa tròn mười tám tuổi.

Chương 18: Cú Ngỡ Như Mơ

Các kỳ tuyển tú không chỉ để chọn tú nữ vào hậu cung, mà còn là dịp chọn ra tài nữ để phụ trách các vị trí nữ quan, có vai trò không kém thi khoa cử tuyển chọn trạng nguyên. Cứ ba năm một lần, kinh thành trở nên sôi động náo nhiệt vì sự tập trung của mấy ngàn con người tham gia khoa hội. Nam nhân đều là cử nhân tài hoa, nữ nhi đều là bậc quốc sắc thiên hương trong thiên hạ. Tuy không tham dự thi tuyển, nhưng đến kinh thành dự náo nhiệt cũng tốt. Nam tài nữ mạo, biết đâu chừng lại có thể gặp được ý trung nhân thì sao.

Trong kỳ tuyển tú, công việc của thượng quan Mục Hiền Cầm dĩ nhiên phi thường bận rộn. Chi Lang là đệ tử của bà, cũng bị lôi vào hoàng cung phụ giúp. Đối với đệ tử trẻ tuổi của Mục Hiền Cầm, mọi người đều tò mò quan tâm. Chi Lang bị phái vào dàn tấu nhạc phục vụ thi tuyển hoa khôi, các nhạc sư khác đều bày ra muôn vàn gian khó để thử thách hấn. Nhưng toàn thể vũ khúc loại nào hấn cũng biết tấu, chỉ cần là bộ dây thì tất thấy hấn đều biết dùng, kiến thức âm nhạc đều có thể trả lời trôi chảy, xướng âm thì khiến ngay cả kếp hát cũng phải cúi đầu xấu hổ. Mọi người trầm trồ thán phục, không lẽ lại chê hấn không biết múa mà lấy đó làm khuyết điểm hay sao.

Khi Lan Chi kéo đàn, phong thái xuất trần. Mái tóc trước của hấn buông dài che đi nửa mặt, nửa mặt kia lại tuấn mĩ tuyệt điểm đến như thế nào. Ngày càng nhiều cung nữ kiểm chuyện chạy tới nhạc bộ để ngắm nhìn bạch y công tử luyện tập. Danh tiếng hấn lan ra xa khỏi phạm vi hoàng cung. Ngay cả trà quán cũng đang bàn tới nhạc sư ngự dụng mới xuất hiện này, hấn trở thành nhân vật truyền kỳ được đám nữ nhân hâm mộ. Rất nhiều tú nữ tham dự thi tuyển bắt đầu nhộn nhạo lòng xuân, tơ tưởng gió trăng.

Trong số đó có một cô nương không hề quan tâm đến Hy Ngôn nhạc sư, bởi trong lòng nàng, vĩnh viễn không có ai kéo đàn nhị hay hơn Chi Lang được cả.

^ ^
—

Hạ Như Thi đang lúc mười sáu tuổi trăng tròn, xinh đẹp như thiên tiên giáng trần. Hai năm nay vũ nghệ của nàng đã nổi danh khắp Tiết Châu. Nàng lại là người của Hạ gia tiếng tăm lâu đời trong làng nhạc vũ, các vị tỷ tỷ đều đã lần lượt lấy được phẩm vũ ưu. Vì vậy trong kỳ tuyển tú này, Như Thi là ứng cử viên quan trọng cho chức hoa khôi tiếp theo.

Khi hấn gặp lại nàng, là lúc chuẩn bị ghép nhạc cho phần tập múa. Các vũ cơ đều đã tập trung đầy đủ giữa sảnh, đang luyện những động tác cuối cùng cho vũ khúc tập thể lúc khai mạc. Dàn nhạc bắt đầu tiến vào. Đi sau cùng chính là công tử Hy Ngôn áo trắng đang được bàn tán xôn xao khắp nơi. Hấn có dáng người cao gầy, mái tóc dài ngang lưng được buộc sơ sài bằng dây vải trắng, mái rẽ một bên, che nửa khuôn mặt đeo mặt nạ. Không ai biết vì sao lại thế, nhưng ai nấy đều phải trầm trồ mê mẩn nhìn nửa khuôn mặt phong hoa tuyệt đại kia. Hấn thật sự rất đẹp, đẹp đến nữ nhân cũng không thể sánh bằng.

Quả nhiên là một nam nhân điển đào chúng sinh. Vũ cơ đang được nâng phía trên cao nhất trượt chân té xuống, nàng đau đớn ôm lấy cổ chân của mình. Hấn đang đi thì quay đầu nhìn lại, bốn mắt chạm nhau, không nói nên lời.

Trong phút chốc thời gian như ngưng trôi, không gian như biến mất. Thế giới chỉ còn lại hai người nhìn nhau không chớp mắt. Bốn năm đã qua đi, cả hai đã thay đổi rất nhiều. Nhưng chỉ cần liếc qua một cái, đã có thể nhận ra nhau giữa biển người đông đúc. Gương mặt thân quen mỗi đêm lại hiện ra trong mơ đó, bây giờ đã có thể chính thức gặp lại rồi.

Nước mắt của Như Thi lặng lẽ tuôn rơi, hấn nhìn thấy liền nhú mảy khó chịu.

- Bị đau phải không?

Công tử Hy Ngôn vốn kiêu lòi như ngọc mà lại đột nhiên lên tiếng. Âm thanh vang lên vừa ấm vừa thanh khiến toàn bộ người trong sảnh đều kinh ngạc sững sờ. Chỉ có một người bình tĩnh gật gật đầu với hấn. Chi Lang quay lại với vị trưởng quan vụ trách toàn bộ nhạc sư.

- Trưởng quan, tại hạ phải mang người đi chữa thương. Hôm nay lỗi hẹn một ngày.

Rồi không đợi ai nói thêm tiếng nào, hấn đi đến gần nàng vũ cơ nhỏ bé đang ngồi dưới sàn.

- Lang ca. - Giọng nàng run run xúc động.

- Ôm cổ ta. — Hấn ra lệnh.

Như Thi không chút e ngại, ngay lập tức choàng tay qua vai hấn. Chi Lang chỉ dùng tay phải nâng nàng lên, mang Như Thi đi nhẹ nhàng như bế con mèo nhỏ. Mọi người lặng câm nhìn một màn thân mật đột nhiên xảy ra. Đến khi bóng dáng bọn họ đã đi khuất rồi, mấy chục đôi mắt vẫn dõi theo chăm chú, chưa kịp hiểu chuyện gì.

Nàng gục trên vai hấn, nước mắt thấm đẫm áo bào. Hấn không nói một lời, căn rằng bế nàng đi đến tư viện của thượng quan Mục Hiền Cầm. Bây giờ là lúc

ai nấy đều bận đến tối mịt tối mịt, trong tư viện vắng lặng như tờ, không có người qua kẻ lại. Hấn đem nạng vào nhạc phòng luyện đàn của mình, ở đó có một chiếc trường kỷ có thể nghỉ ngơi được.

Như Thi được đặt xuống trường kỷ nhưng vẫn ôm cổ hấn không buông, Chi Lang phải gỡ tay nàng mới thoát thân ra được.

- Lang ca. - Nàng ngược đôi mắt đầm đìa lên, nắm chặt tay áo hấn không buông.

- Ta đi lấy thuốc xoa cho muội. - Hấn dứt tay áo rồi đi.

Nhưng rất nhanh chóng sau đó, Chi Lang đã xuất hiện trở lại với một bình rượu thuốc. Hấn kéo ghế ngồi bên cạnh trường kỷ, gương mặt lạnh lùng nhìn Như Thi vẫn đang còn đầm nước mắt kia.

- Đau chân nào?

Nàng đột nhiên rút chân vào trong váy. Hấn đặt bầu rượu thuốc lên bàn, biết ngay đó là cái chân đau mà nàng muốn giấu. Hấn nắm chân nàng kéo ra, là bàn chân nhỏ xíu ba tác kim liên. Chi Lang nhớ lại năm đó, bắt đầu từ bảy tuổi nàng đã bị bó chân, đau đớn suốt cả thời gian dài mới có thể đi lại được.

Hấn cởi giày nàng ra, cảm nhận được cổ chân đang nhanh chóng sưng vù lên. Như Thi xấu hổ rút chân lại, bàn chân bị bó của nàng đã bị biến dạng đến ghê sợ, đừng nói là người ngoài, cả Như Thi cũng không muốn nhìn vào.

- Không đưa chân ra thì làm sao thoa thuốc? - Hấn giận dữ la nàng.

- Nhưng ... - Nàng bậm môi. - Huynh đừng nhìn chân muội ... rất xấu xí.

Hấn giận dữ đưa bàn tay trái lên, dùng răng lột bao tay ra. Bàn tay teo tóp, cong vẹo đầy sứt sẹo xuất hiện trước mặt nàng.

- Bàn tay này có xấu xí không?

- Không, không có. - Nàng lắc đầu mạnh đến muốn treo cổ.

- Vậy thì ngồi yên để ta thoa thuốc.

Chi Lang nhanh chóng cởi bỏ lớp vải dày quấn quanh chân nàng. Quả thật tặc bó chân là một tục lệ độc ác nhất đối phụ nữ cổ đại. Bàn chân bị cuốn lại, biến thành một khối dị dạng. Xương chân gãy nát, móng bị cắt sát đến mức gần như bị rút hết đi, mọi thứ đều vận vẹo, không khác gì với người tàn tật là bao. Vậy mà mỗi ngày nàng đều phải đi qua đi lại, nhảy múa với một đôi chân như thế này sao? Hấn đau lòng đến lệ cũng tuôn rơi. Chi Lang cúi mình, hôn lên chân của nàng.

Như Thi giật mình sững sờ. Nàng cứ ngỡ hấn đang giận dữ, từ đầu tới cuối chỉ ra lệnh cùng quát nạt mình. Nhưng thì ra Lang ca vẫn là Lang ca của ngày xưa, vẫn chưa từng ngừng yêu thương nàng vô điều kiện. Như Thi với tay tháo mặt nạ của hấn ra, nàng vén tóc hấn, hôn vào phần mặt đầy sẹo phỏng đó.

- Lang ca. - Nàng thiết tha gọi tên hấn trong nghẹn ngào.

- Thi muội. - Hấn xúc động ôm nàng vào lòng.

Cả hai người cách xa bao nhiêu năm mới gặp lại, hạnh phúc ngập tràn, nước mắt cứ chảy suốt.

Nàng gối đầu trên đùi hấn, nắm lấy tay trái hấn, bẽ cho nhưng ngón cong vẹo kia thẳng ra. Tay phải của hấn thì đang mân mê mái tóc nàng, những ngón tay luồn vào suối tóc mơ mềm mại, cảm nhận muôn vàn sợi tơ trời tuyệt qua tay. Chi Lang dựa mình vào thành trường kỷ, cảm nhận sự êm đềm đầy mật ngọt. Hấn đâu có cầu mong gì nhiều, chỉ là muốn nhìn mặt nàng, được chạm vào nàng như thế này thì đã mãn nguyện lắm rồi.

Nhưng sư nương Mộc Hiền Cầm của hấn trở về, đem Như Thi trả lại cho ma ma phụ trách tú nữ. Hấn bị một trận giáo huấn tan nát về thân phận, cũng như lễ giáo trong cung. Sư nương cũng giống như mẫu thân của hấn, là người có công ơn tái tạo và dưỡng dục. Chi Lang im lặng nghe trách phạt, trong lòng chỉ có tự kêu gào không phục, không phục mà thôi.

Hấn không hề biết, đêm đó đã xảy ra một chuyện kinh thiên động địa. Dung mạo diễm lệ của Như Thi đã lọt vào mắt xanh của kẻ đó. Giữa đêm khuya, ngay trong hoàng cung, nàng bị đào hoa tặc thâm hương.

Thật ra là kẻ nào thần thông quảng đại đến mức tung hoành ngay trong cung cấm, thần không biết, quỷ không hay? Như Thi chỉ biết cảm hận tẩm tức khóc một mình. Chuyện nhục nhã đáng xấu hổ đến như thế, làm sao có thể nói ra cho người ngoài biết. Lấy cố chân còn đau, nàng trốn biệt trong phòng không gặp ai. Kể cả nhạc sư Hy Ngôn, vốn là bà con cũ đến thăm, nàng cũng từ chối không gặp mặt.

Mọi người từ đầu đã không tra gì vũ cơ được xem là hạt giống như nàng, lại càng căm tức hơn khi thấy Như Thi có mối quan hệ mờ ám với bên nhạc bộ. Nàng đóng cửa trốn trong phòng, họ cứ tưởng Như Thi bị thương nặng lắm, xem ra cơ hội thắng giải của mình đã được nâng lên cao rồi, nên không ai quấy rầy, cứ để mặc cho Như Thi một mình gặm nhấm nỗi đau.

Chỉ có Chi Lang là lo lắng như điên, hấn cứ ngỡ nàng lại vì thân phận cách biệt mà buồn rầu. Khi hấn là gia nhân còn nàng là tiểu thư thì bị ngăn cản. Khi hấn là nhạc sư, nàng là vũ cơ thì cũng bị cấm đoán. Vậy thì bọn họ phải trở thành thứ gì thì mới có thể ở bên cạnh nhau đây trời?

Tiếng đàn của hấn mỗi lúc mỗi nheo nheo thế lương. Kể cả bài “Xuân tiêu du” cũng bị biến thành mùa đông ảm đạm. Vũ cơ nào mà xui xẻo thì ở hội đồng nhạc

của hắn, ngay lập tức mất hứng mà rút ngay. Không ai qua nổi vòng loại.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Chiêu Quân Thương Khúc

Đến khi hắn gặp lại nàng, đã là ngày chung kết cuối cùng của cuộc thi. Như Thi xuất hiện trong áo bào đỏ rực, mái tóc búi cao đội kim mào dắt đầy trâm cài. Nàng trang điểm rất đậm, rất dày như một lớp mặt nạ cứng đờ. Thế nhưng hắn có thể nhìn ra đôi mắt to tròn long lanh của nàng không còn sáng rực rỡ như củ nứa. Cả một cái liếc mắt, nàng cũng không thêm giành cho hắn. Cuộc thi đang diễn ra, hắn không thể bỏ vị trí, chạy đến chỗ nàng mà hỏi cho ra lẽ.

Âm nhạc du dương nổi lên, Như Thi bắt đầu múa. Một điệu ‘Chiêu Quân thương khúc’ da diết xót xa, đau như đâm vào tim người. Cứ như dùng thẻ tre mà cắt ruột, day dứt không xong, đau hoài không hết. Mỹ nhân vũ nghệ phi thường, nam nhân lại xuất thần dụng cảm. Thậm chí đến giữa điệu nhạc, công tử Hy Ngôn đột nhiên cất cao giọng hoà ca, hiệu quả càng kinh tâm động phách.

<http://youtu.be/chmDnTdrkiM>

“Hoàng Chiêu Quân nàng ...

Chờ, chờ ta theo ...

Nói lên lời ... ly cách

Môn Quan rẽ chia tình thâm ...

... Tim ta héo hon sầu đau

Chiêu Quân hồi, ta thiết tha ... yêu nàng

Cho đến ngàn năm sau.

Cao xanh trớ trêu làm chi?

Phân tình ngư thủy, thương yêu còn chưa phi

Nay phải dâng cho người chung gối chăn ...”

Khúc đàn ‘lạc nhạn’ ngày nào lại khiến nước mắt thế nhân chảy xuống. Như Thi tung mình nhảy cao như cánh chim, hai ống tay áo bung ra, muôn ngàn hoa giấy là tả khắp vũ đài. Nàng đẹp như thiên tiên bay lượn, như đoá hoa tường vi rực rỡ ngày xuân. Toàn bộ ban giám khảo phải vỗ bàn đứng dậy, đồng loạt khen hay. Buổi biểu diễn mau chóng trở thành truyền tích. Mỗi khi nhắc đến hoa khôi năm đó, người ta không thể không nhắc đến điệu ‘Chiêu Quân thương khúc’ thần kỳ kia.

Như Thi được ma ma chăm sóc dịu xuống đài. Nước mắt nàng tuôn rơi, gương mặt nhăn nhó đau đớn. Chân nàng còn chưa khỏi hẳn, cố gượng đứng biểu diễn. Nhưng chính vì giọng hát của hắn mà nàng đột nhiên quên mất vết thương, diễn cuồng hoà theo lời nhạc. Bởi vì trong tim nàng còn đau đớn hơn muôn ngàn lần. Vũ khúc đó, cũng chính là lời từ biệt. Sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ với gia tộc, nàng có thể nhẹ nhõm ra đi được rồi.

Kiếp này đã không thể giữ thân trong sạch để trao trọn cho quân lang, nàng còn mặt mũi nào để sống nữa? Nếu lập tức chết trong cuộc thi tuyển tú, như vậy là bất kính với hoàng thượng, là mang tội tru di. Nàng với tinh thần nhảy múa một lần duy nhất cuối đời, xuất thần vượt xa các vũ cơ khác, thuận lợi đoạt luôn chức hoa khôi. Chiêu truyền ban xuống, phong nàng làm Thần Phi tài nhân. Đến lúc này lại càng khó chết hơn nữa.

^ _

Hắn không có cách nào tiếp cận được tân hoa khôi vừa được ban chức tài nhân. Vũ cơ thì dù sao cũng là dân nữ, người của bộ lễ nhạc còn có thể gặp mặt. Nhưng tài nhân là người có phẩm vị, đã thuộc sự quản chế của hậu cung, khó có thể nào tiếp cận được. Vực thăm ngăn cách hai người ngày càng sâu, càng rộng.

Chi Lang ngày nào cũng ngập chìm trong sầu não. Chi không gặp mười mấy ngày, hắn đã sáng tác ra cả chục nhạc khúc bị ca mong nhớ nàng. Tất cả đều đặt là Tương Như, gom lại thành trường khúc Tương Tư Như Thi. Đêm nào trong nhạc viện cũng vang lên tiếng đàn náo nê ai oán, khiến người người mất ngủ mà không ai dám lên tiếng. Công tử Hy Ngôn đang trong giai đoạn bi tình, cũng chính là cảnh giới xuất thần nhất của con đường sáng tác. Trong cuộc đời nhạc sĩ, ít ai có thể đạt đến trình độ mỗi ngày cho ra đời được vài tác phẩm như hắn, vì vậy dù có phiền lòng, nhưng mọi người đều lấy đó cảm thông.

Đêm nay hắn lại mất ngủ vì nhớ tới người con gái tuyệt điểm mỹ lệ kia. Vì sao nàng không chịu gặp hắn, vì sao không quay đầu nhìn hắn, vì sao không nói

một câu? Tim hần tan nát như bị dao đâm, lòng hần quắc quay, ngày đêm sầu khổ mong nhớ.

Chi Lang dạo bước ra vườn, trong tay vẫn là cây đàn nhị vật bất li thân. Người chẳng thấy đâu, chỉ còn đàn làm bạn. Trong đời của hần, thân thiết nhất cũng chỉ có cây đàn này, hoạn nạn không rời. Cũng chỉ có đàn là nói lên được hết nỗi lòng của hần, thay Chi Lang cất tiếng ca oán với thế nhân.

“Túc tích bất sơ đầu,

Ty phát bị lưỡng kiên.

Uyển thân lang tất thượng,

Hà xú bất khả liên.

Thùy dục thức lang thì

Lưỡng tâm vọng như nhất.

Lý ty nhập tàn ky,

Hà ngộ bất thành thất?”

(Trích Tỷ dạ ca – Tỷ Dạ)

“Đêm xưa quên chẳng bụi đầu,

Đôi bờ vai phủ kín màu tóc xanh.

Thân mềm là xuống gối anh,

Chỗ nào mà chẳng được tình đôi ta.

Thuở đầu mình mới biết ta,

Những mong hai trái tim là một thôi.

Tơ trên khung cửi rồi bởi,

Vì sao chẳng vẹn lứa đôi hời nàng?”

Lời ca u sầu cùng tiếng nhạc bi ai. Chi Lang đang chìm ngập trong u uất thì đột nhiên nghe tiếng nàng gọi văng vẳng trong gió. Hần dừng đàn, cố lắng tai nghe xem thật sự mình có bị lầm không. Tiếng gọi ngày càng gần, sau đó là một bóng đen lú đầu trên tường rào. Tim Chi Lang đập nhanh và mạnh liên hồi. Hần bỏ đàn trên ghế, chạy lại chỗ người mới xuất hiện.

Chi Lang ngần tính, vịn tính, cũng không tính được. Như Thi lại một lần nữa trèo tường chạy đến chỗ hần. Gương mặt thân quen được ánh trăng soi rọi, huyền ảo như mơ. Hần thấy mình như quay lại thời ấu thơ, nhớ lại lần đầu tiên nàng vì hần mà vượt tường tây viện.

Không cần nói nhiều, hần gơ tay ra chờ đợi nàng. Như Thi không ngần ngại lao vào vòng tay của hần. Chi Lang ôm chặt nàng vào lòng, lần này thật sự đã có thể giữ được nàng trong tay, thật sự đã có thể cảm nhận giữa hai người không còn khoảng cách nào tồn tại. Khoảnh khắc im lặng không nói nên lời, hần để mặc cho nỗi nhớ được khoả lấp, cho trái tim đau được xoa dịu.

Như Thi cũng giống Chi Lang, bàn tay ôm chặt cổ hần, sợ hãi không dám rời ra. Chỉ có người này mới khiến nàng cảm thấy an toàn và ấm áp. Lang ca của nàng, Lang ca suốt đời yêu thương và quý trọng nàng. Nước mắt lại chảy ra, hần cũng chính là người khiến nàng phải đau đớn đến mức không muốn sống nữa. Bởi vì nàng đã phụ hần mất rồi.

- Lang ca, xin cứu muội ...

Nàng gục mặt trong lòng hần, khóc như mưa như lũ. Chi Lang siết chặt nàng vào lòng. Cơ thể nhỏ bé lạnh ngắt, run lên bần bật như lá thu trong gió.

- Sao muội lại trốn ra? – Hần xót xa vỗ về nàng.

- Họ ... họ muốn kiểm tra muội.

Nữ nhân khi được ban phẩm tài nhân cũng tức là phải vào cung làm quan, là người của hoàng thượng, tuyệt đối phải thuộc hàng hoàng hoa khuê nữ, phải được kiểm tra sức khỏe toàn diện. Cái mà Như Thi sợ hãi chính là họ muốn kiểm tra xức thân của nàng.

- Đó là cung quy ... Muội chịu khó, vàng thật thì đâu sợ lửa.

Nào ngờ nàng giặt mình rất mạnh, người càng run lên kịch liệt hơn. Chi Lang kéo nàng ra khỏi ngực mình, hần mở mắt to nhìn về tái mét trên gương mặt nàng. Một dự cảm đáng sợ hơn hiện lên trong đầu hần.

- Thi muội, cuối cùng đã có việc gì xảy ra rồi? – Hấn như hét vào mặt nàng.

- Muội ... muội đã ... phụ lòng huynh rồi. – Nàng đau đớn gục mặt xuống, nước mắt tràn ra thêm nhiều hơn. – Ngày hôm đó muội đã muốn chết đi, nhưng lại sợ tội liên lụy đến gia đình. Muội chỉ muốn hoàn thành xong cuộc thi, muốn được từ xa nhìn thấy huynh một lần sau cuối. Nhưng muội đâu ngờ mình sẽ thắng được cuộc thi, đâu ngờ mình sẽ bị triệu vào cung ...

Hấn càng nghe nàng phân trần càng phần nộ dữ dội. Tay phải nắm lại, đấm thẳng vào tường gạch. Một đấm, hai đấm đã khiến máu đào tuôn ra. Như Thi đau xót chụp tay hấn lại.

- Lang ca, là lỗi ở muội. Huynh muốn đánh thì đánh muội đi, đừng tổn thương chính mình. Lang ca ... – Nàng nức nở nghẹn ngào.

- Là ai, khi nào? – Hấn nghiêng răng ken két.

- Sau khi từ chỗ huynh trở về khu vực của tú nữ. Muội không biết tại sao lại có người lạ vào đó được. Ban đêm y đột nhiên bò vào phòng muội ... – Nàng nấc lên, sau đó vỡ òa ra khóc. – ... muội sợ lắm.

Chi Lang muốn điên lên khi nghe nàng kể. Bông hoa bách hợp trắng tinh của hấn rốt cuộc là bị kẻ nào vậy bần? Hấn muốn tìm ra kẻ đó, muốn được bám vằm y thành vạn đoạn cho hả cơn tức. Nhưng hấn lại nhìn về phía Như Thi, thấy nàng nức nghẹn, lệ rơi chan hoà. So với cơn giận dữ, hấn càng đau lòng hơn khi chứng kiến nàng bị tổn thương. Cuối cùng cũng phải giơ tay ra, cũng phải đem nàng bỏ vào lòng. Dù có xảy ra bất kỳ chuyện gì, cũng không thể ngừng yêu thương Như Thi được.

Hấn lên dẫn nàng ra khỏi cung. Sự việc không chỉ đơn giản chỉ là Như Thi không còn là hoàng hoa khuê nữ, mà mất xử thân còn là tội khi quân. Nàng đã có lòng muốn chết, nhưng tội khi quân là chém đầu cả họ, liên lụy đến rất nhiều người. Chi Lang đã quyết tâm bỏ hết tất cả, cùng nàng cao bay xa chạy, đến nơi không có thân phận hay định kiến nào chia cách họ. Nhưng ngay tại cửa cấm thành, họ đã bị quân của đại nội thị vệ bao vây.

Từ đằng xa, một võ tướng cười con hắc mã phi thẳng tới. Cao to uy dũng, mày kiếm mắt sao, khí chất bá ngạo toả ra từ chân tơ kẽ tóc. Người có thể nghênh ngang cười ngửa trong hoàng cung, thì còn ai ngoài thái tử Phúc Vãn. Nàng vừa thấy mặt kẻ đó đã run lẩy bẩy đến mức không thể đứng vững được, khuôn mặt úp chặt vào ngực hấn trốn tránh. Chi Lang cuối cùng cũng biết là kẻ nào đã ra tay cắt đoạn đường duyên.

Hấn bị đại nội thị vệ trời gô lại nhét vào ngục. Như Thi khóc ngặt bị người ta mang đi. Hai lần tương ngộ, hai lần chia ly. Có thật là ông trời đã định số kiếp họ mãi mãi cũng chẳng thể ở bên nhau? Mãi mãi cũng chỉ là hai người hữu duyên vô phận.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Thái Tử Phúc Vãn

Ngày y sinh ra đời, nghe nói bầu trời xuất hiện mây ngũ sắc. Các pháp sư trong cả nước đồng loạt dâng chiếu lên vua, cho rằng đó là điềm lành cực tốt, thập hoàng tử là hoàng long tái sinh, số mệnh định sẵn sẽ trở thành kẻ đứng đầu thiên hạ. Chính vì vậy, dù không phải trưởng tôn, nhưng Phúc Vãn vẫn được phong làm thái tử từ lúc còn ẵm ngửa trên tay, cả đời sống trong sự yêu sủng vô hạn của Ngự Hình hoàng đế.

Đất nước y thiên hạ thái bình, bốn phương phẳng lặng. Nhân dân no ấm, quanh năm ca xướng, trọng văn kính võ, chìm trong hưởng lạc. Ngự Hình hoàng đế cũng là người chuộng văn tài, vì vậy tân hoàng tử vừa chào đời đã đặt tên là Phúc Vãn, với mong muốn y lớn lên tài hoa phong nhã, thi thư lễ nghĩa, thấu tình đạt lý, có thể mau chóng trở thành một phúc tinh sáng soi cho muôn dân.

Phúc Vãn lớn lên không phải nói là đã phụ sự kỳ vọng đó, y vẫn được giáo dục đầy đủ, nhưng lại có hứng thú với con đường binh nghiệp nhiều hơn. Mỗi ngày một giờ học văn, chín giờ học võ, thời gian còn lại là ăn ngủ vui chơi. Trái với toàn bộ quan nhân bộ dạng văn nhược yếu đuối trong cung, y cao to tráng kiện, uy vũ hiên ngang. Nhận được sự yêu sủng của hoàng đế, Phúc Vãn dần trở nên độc đoán ngạo mạn, ý muốn của y chính là ý chỉ của trời, cả Việt Quốc này không ai có thể chống lại được.

Năm đó, mười sáu tuổi, y dẫn đầu đoàn quân Phong Châu đi săn bắn ở rừng Tiên Sa, lúc nào cũng là kẻ hùng dũng chạy đi xa nhất. Khu rừng này vốn âm u cổ kính, chỗ nào cũng là gốc đào. Chạy loạn một hồi, Phúc Vãn thật sự đã lạc mất đoàn quân hộ tống. Y dừng cương ngựa, ngó xung quanh chỗ mình. Góc nào cũng nhìn giống góc nào, toàn bộ thân cây đều cong queo kỳ dị, cây lá xanh rì, khó phân biệt đông tây.

Y tiếp tục thúc ngựa đi lững thững nhìn ngắm khắp nơi, tâm trạng chưa từng biết cái gì là bối rối sợ sệt. Mạng y là hoàng long chuyển thế, là thiên tử trời ban, phúc thọ tề mi, mấy chuyện còn con trên đời khó mà ảnh hưởng y được.

Thế nhưng hết cả sáng, qua cả trưa vẫn còn lạc mãi trong rừng. Ngựa cứ tiếp tục đi lang thang, người thì càng mệt lả. Y biết mình phước lớn mạng lớn, nhưng những cực nhọc dọc đường như thế này, y cũng khó mà chống nổi. Cuối cùng thái tử Phúc Vãn mệt mỏi gục trên ngựa. Bạch mã không hay biết vẫn tiếp tục bước đi đến nơi vô định.

Lần lạc đường định mệnh đó đưa y đến Đào Hoa cốc. Hai bên sườn núi hoa đào ngập tràn, cả một vùng phủ đầy sắc hồng kỳ diệu. Đang là độ mà hè về mà gốc đào nào cũng tung bừng khoe sắc, thật là đáng kinh ngạc giật mình.

Giữa khu rừng ngập tràn sắc hồng, có một thiếu nữ đang say mê múa hát. Bộ áo hồng bung xoè như cánh hoa rực rỡ, thân thể nhẹ như chim yến tung bay giữa trời. Mái tóc nàng như mây trôi mềm mại, đôi mắt to long lanh như sao sáng trên trời, gương mặt trái xoan thanh tú, miệng lúng liếng cười duyên. Thật là một sắc đẹp kinh diễm tuyệt luân, phi phàm xuất chúng.

Y ngẩn ngơ đứng nhìn, cứ ngỡ mình đang mơ gặp được đào tình xuất thế. Một cơn gió thổi qua, hoa đào tung bay tán loạn trong gió. Không gian đột nhiên trở nên huyền ảo như cõi bồng lai. Hình ảnh mỹ nhân múa trong cơn mưa hoa đào vĩnh viễn khắc sâu vào trong tâm khảm Phúc Văn. Mỗi lần nhắm mắt lại, y đều có thể hình dung ra rõ mồn một bóng dáng nàng ngày đó. Phúc Văn biết rằng trong phút chốc, y đã yêu sâu sắc người con gái này, trọn kiếp sẽ chỉ có thể nhìn thấy một mình nàng.

Năm đó Như Thi mười ba tuổi. Sau khi Chi Lang bị đuổi khỏi nhà họ Hạ, nàng cũng cấp tốc bị gởi đến chỗ Hoa bà bà trong núi sâu để mà tập luyện, tuyệt đối xa lánh khỏi thế gian trần tục. Hạ lão gia cứ ngỡ nàng sẽ cắt đứt mọi trần duyên mà chuyên tâm luyện múa, nào ngờ trần duyên cứ tự tiện chạy đến gõ cửa trái tim nàng. Hai người phải gặp nhau, đó chính là số mệnh.

Phúc Văn thúc ngựa xông thẳng tới chỗ mỹ nhân đang luyện vũ. Vừa nhìn thấy người lạ, Như Thi liền giật mình ngừng lại. Vùng này vốn thanh vắng hoang vu, nàng cứ ngỡ ngoài mình, chắc chẳng có ai đi đến. Như Thi tò mò ngược đôi mắt to nhìn vị dũng sĩ trên ngựa, cảm thấy y ngao bá bức nhân.

Y đến gần nàng, càng nhìn rõ dung mạo của Như Thi thì tim càng đập mạnh liên hồi. Kìa kìa, đôi mắt to tròn kia đang ngược lên nhìn y, long lanh như một tiểu thỏ bạch.

- Người đầu mà dung mạo xuất chúng, phần điểm diện như mai khuê thân xuất, lưỡng mi như sơn nguyệt giao đầu, nhân quang như ngọc chiếu thủy châu, khiến bốn công tử ngẩn ngơ say đắm. – Phúc Văn liền buông lời trêu ghẹo.

- Người đầu mà không biết lịch sự, vừa cất tiếng đã buông lời ong bướm, da mặt dày như tường thành biên ải, độ vô sỉ dài tận đại hải, khiến bốn tiểu thư mặt cỡ dùm người. – Như Thi ngay lập tức đáp trả, nàng chưa từng gặp loại người nào trắng trợn như Phúc Văn.

- Chà chà ... giọng mỹ nhân như chuông bạc thanh tao, tiếng động lại văng vẳng bên tai nghe êm dịu. Dù là nàng đang buông lời trách mắng, ta vẫn nguyện cả đời nằm kề bên gối để nghe. – Phúc Văn càng thích thú với sự phản kháng của nàng.

Quả nhiên Như Thi tức giận đến hai má đỏ bừng. Nàng không biết có loại người dù bị người ta mắng vào mặt, vẫn có thể ngông nghênh đến vậy.

- Chà chà ... gương mặt cũng dễ nhìn nhưng tính tình thật quá tệ hại, lời nói ra thật vô phép vô kỷ. Người giữa ban ngày ban mặt mà muốn chọc ghẹo con gái nhà lành sao? – Nàng cố giữ bình tĩnh để chống chế lần cuối.

- Đa tạ.

- Vì chuyện gì? – Nàng ngạc nhiên.

- Vì đã khen ta tuần tú. Ta biết mình soái ca hấp dẫn, nhưng được nàng khen vẫn thấy ngại ngùng.

- Người đồ hoang tưởng, ai khen người bao giờ? – Máu đỏ trên má lại ngày càng đậm hơn.

- Chỉ là ta cảm nhận được như vậy. Chẳng phải mỹ nhân nhìn ta thẹn thùng đến má đào đỏ thắm hay sao.

- Người ... người tự kỷ.

Nàng vừa mắng xong giận dữ bỏ đi ngay. Tuy không biết kẻ này là ai, nhưng ở gần y khiến nàng tức giận. Như Thi vừa xoay người, nam nhân đã xuống ngựa. Chưa bao giờ y cảm thấy được trêu chọc người khác cũng là một thú vui đầy ý vị như thế này.

- Tiểu thư, nàng thật vô phép.

Có tiếng nói vọng từ sau lưng, Như Thi tuy không muốn vẫn xoay người nhìn lại. Nàng liếc mắt nhìn hắn, muốn hỏi “Ta vô phép chỗ nào?”

- Nói với nàng đã quá ba câu, tiểu thư vẫn chưa xưng danh xưng tự.

- Ta không cần nói tên với hạng vô sỉ như người.

- Thì ra nàng là phượng vô danh tiểu tốt. - Hắn bật cười sáng khoái. – Vô danh với vô sỉ cũng thật xứng đôi.

- A ... người ... người này ... – Nàng tức lên, nhưng ngoài ‘vô sỉ’ cũng không biết mắng người ta bằng từ gì khác.

- Tại hạ là Lương Thần Phi. – Đột nhiên y nghĩ ra cái tên này, không muốn nàng biết mình là thái tử.

- Tiểu nữ là Hạ Như Thi. – Nàng giới thiệu tên mình theo phép lịch sự. Nói xong là giật mình, che miệng không kịp.

- Như Thi, Như Thi. Người đẹp như thơ, nhẹ nhàng nhu nhã, phiêu dật xuất trần. Tên rất hay. – Y ngâm nga tên nàng đầy thích thú.

- Không nói với người nữa. – Nàng giận dỗi kéo váy bỏ đi nhanh.

- Khoan đã Thi Nhi.

Y chạy theo nắm tay nàng kéo lại. Như Thi hoảng sợ giật tay ra, ngoại trừ Chi Lang, nàng chưa từng nắm tay người nào khác.

- Người quá phận, mau buông tay. – Nàng giận dữ mắng y.

- Tại hạ thất lễ quá.

Phúc Văn đã nhận ra sự hoảng sợ trong đáy mắt nàng. Y biết hành động đột ngột của mình là không phải phép nên lập tức xin lỗi. Như Thi giống như con thỏ nhỏ gặp động liền co người lại, hai mắt long lanh nhìn y đầy cảnh giác. Mà cái điệu bộ này của nàng lại càng làm người ta thấy yêu hơn, muốn dang tay ôm lấy nàng vào lòng để mà bảo vệ. Nhưng lý trí cho Phúc Văn biết y làm như vậy là sai hoàn toàn. Muốn có được nàng, thì phải từ từ chậm rãi mà bủa lưới vây bắt.

- Muốn lần xin lỗi tiểu thư, vạn lần xin lỗi tiểu thư. – Y thật sự diễn bộ đáng ăn năn, chấp tay cúi đầu nhận lỗi. Ngoại trừ hoàng thượng, thái tử Phúc Văn chưa từng biết cúi đầu với bất kỳ kẻ nào. – Tại hạ là kẻ lạc đường vô tình đi ngang. Đã ba ngày nay ta không có gì vào bụng, mắt hoa chân run, đầu óc không được minh mẫn mà vô tình mạo phạm tiểu thư. Xin tiểu thư rộng lòng bỏ qua.

Như Thi nheo mắt đánh giá người lạ trước mặt. Nàng là một nữ nhân khuê môn bất xuất, vốn ít tiếp xúc với bên ngoài thì làm sao có thể biết đánh giá con người. “Hoạ hổ hoạ bì nan hoạ cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm”. Lòng người thâm sâu khó dò lại nhiều phần đen tối, thế nhưng trong mắt Như Thi lại không có ai là người xấu, bởi vì nàng chưa từng gặp người xấu bao giờ. Thấy người ta đã thật lòng xin lỗi, nàng cũng không để bụng chấp nhất làm gì, bèn bỏ xuống con giận mà nhẹ giọng nói với y.

- Nếu công tử là người giữa đường gặp nạn, vậy xin ghé qua nhà tiểu nữ một chút, dùng cơm canh đạm bạc rồi tiếp tục lên đường.

Gương mặt y lập tức sáng bừng hân hoan, vẻ tiểu tụy ốm đói không còn sót lại một mảnh.

- Vô cùng đa tạ tiểu thư. Nàng thật là hiền lương thực đức. Sau này ai lấy được tiểu thư nhất định là phúc khí ba đời. – Y cười như hương dương mùa hạ.

- Lương công tử ... người.

Như Thi thật không còn lời lẽ nào để nói với kẻ này. Mỗi câu y buông ra đều nhất định phải chọc cho nàng đỏ mặt mắc cỡ. Miệng mồm ba hoa không khác các bà mai trong thành Tiết Châu là bao.

- Xin đi theo tiểu nữ. – Nàng quay đầu đi trước dẫn đường.

Phúc Văn nhìn thấy vẻ thẹn thùng đáng yêu của nàng thì ngửa cổ cười lớn. Y chạy lại dắt ngựa rồi lẻo đẻo đi theo, đằng sau không ngừng gọi.

- Thi Nhi, Thi Nhi ... mau dừng chân chờ ta với.

Nhưng y càng gọi nàng lại càng muốn bỏ chạy. Sao lại có người mới gặp đã mau chóng tỏ ra thân thiết với nàng như thế này. Tim Như Thi càng lúc càng đập mạnh, gò má càng nóng bừng lên thật khó chịu. Nàng muốn mau về nhà, muốn uống nước để hạ cơn lửa đốt đang luộc nàng đỏ như tôm thẻ này.

^ _ ^

Phúc Văn vừa gặp được Hoa bà bà, sự phụ dạy múa của nàng thì liền than phiền.

- Tiền bối thật quá sơ suất quá rồi, nơi đây sâm lâm mù mịt, hồ beo lang báo nhiều, sao có thể để Hạ tiểu thư một mình trong rừng vắng. Lỡ như gặp chuyện hiểm nguy thì sao? Chi bằng để tại hạ đưa hai người vào trong trấn, ở nơi đông người dù sao cũng tốt hơn trốn trong hang cốc. – Y thở dài.

- Ta cả đời sống trong cốc này thanh tu ưu nhã, chưa từng gặp dã thú nào. Nay lần đầu tiên mới thấy được một con sói chạy vào đây nói nhiều lời như vậy. Ta cho rằng công tử đây mới là thứ nguy hiểm nhất trong cốc Đào Hoa. – Hoa bà bà bình thản nhấp môi một miếng trà.

Y nhìn bà già nhăn nheo như yêu quái ngàn năm kia, sau đó khoé môi cong lên đầy thương thức. Như Thi vốn bản tính rất nhút nhát, lúc này gắng sức đối đáp với y, chắc chắn là do ảnh hưởng của sự phụ này mà ra. Lão yêu bà thật không dễ đối phó.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Người Là Cái Đồ Vô Sĩ

Thái tử Phúc Văn quên mất tình trạng bản thân đang đi lạc, nhàn nhả ăn bám trong nhà Hoa bà ba, quyết liệt theo đuổi Hạ Như Thi. Hoa bà ba mắt thấy sói tấn công chó bạch, dĩ nhiên ra tay ngăn cản không ngừng. Cuộc thi đấu giữa đại lang và lão yêu ngày nào cũng tung bùng khói lửa, bất phân thắng bại. Mãi cho đến ba ngày sau, đoàn quân hộ tống của thái tử kéo đến ngoài cửa cốc, thì y mới đành phải kết thúc sớm kỳ nghỉ trong núi.

- Thi Nhi, mau cầm lấy ngọc bội. – Y nắm tay nàng, nhét Thiên Long ngọc bội vào, đồng thời hai mắt lăm lét nhìn xung quanh xem lão yêu bà có đột ngột nhảy ra không.

- Tiểu tử, mau buông tay. – Hoa bà ba đột ngột xuất hiện, lấy gậy đánh vào cánh tay y đau điếng.

- Lão yêu bà, mấy ngày nay ta nhịn bà nhiều rồi nha. – Y vì đau nên buông tay ra, giận dữ hét.

- A aa ... con hôi lang này, hôm nay nguoi đã lộ ra nguyên hình rồi, muốn cắn chết bà già này phải không? Thi Thi, con hãy nhìn kỹ, đây mới chính là mặt người dạ thú. Sư phụ chết rồi, con phải báo thù cho ta. – Hoa bà ba tỏ vẻ bi thương, ôm Như Thi vào lòng.

- Thi Nhi đừng nghe bà ta nói bậy, ta là chính nhân quân tử nha.

- Con sói dói, nguoi mau chui mép rồi cắt đi xa. Đám người của nguoi đứng kín lối vào nhà ta rồi. Biến đi cho đỡ chật đất. – Hoa bà ba lớn giọng quát mắng.

- Bà già lắm, hôm nay ta có việc phải đi, không ở lại tranh cãi quấy với bà. – Y lại liếc nhìn Như Thi lần cuối, cố ghi nhớ gương mặt yêu kiều diễm lệ vào tim. – Thi Nhi ta sẽ quay lại đón nàng.

Rồi như sợ mình không giữ nổi bình tĩnh sẽ bắt nàng đem về, Phúc Văn quay đầu đi thẳng. Y ra ngoài cửa cốc, nhảy phốc lên ngựa rồi nhanh chân chạy đi mất. Cả đoàn nhân mã mấy trăm người rần rần phóng đi, khói bụi mù mịt.

Đứng lại bên này chỉ có một lão bà và một tiểu cô nương kinh ngạc nhìn đội ngũ hùng hổ đó. Như Thi ngẩn ngơ, vậy là y đã đi mất rồi. Ba ngày liên tục nghe những lời ve vãn ong bướm của y giống hệt như một giấc mơ. Cả lời từ biệt cuối, nàng cũng chưa kịp nói. Như Thi muốn trả lại y ngọc bội. Nàng cũng muốn cho y biết, mình không cần y tới đón, nàng vẫn đang một lòng chờ đợi Lang ca.

Dĩ nhiên thái tử Phúc Văn cũng không dễ dàng bỏ đi đơn giản như vậy. Như Thi không hề biết là từ đó, bên cạnh nàng luôn có một tiểu đội mười người bí mật bám theo không rời. Từ lúc nàng rời Đào Hoa cốc trở về Hạ gia, từ lúc nàng dự thi tuyển tú cho đến lúc đoạt chức hoa khôi, mỗi ngày tin tức đều được báo cáo đầy đủ cho Phúc Văn. Y cho rằng hai người quả thật có lương duyên tiền định, Phúc Văn chưa kịp đi tìm Như Thi, nàng đã chạy vào cung, tiến sát đến chỗ của y mất rồi.

Hôm Như Thi tập múa ở nhạc viện bị ngã, ngay lập tức có mật thám cấp báo cho thái tử. Y liền nôn nóng đi tìm nàng. Phúc Văn vì không muốn nàng phản tâm khỏi cuộc thi nên không ra mặt, dự định khi Như Thi chính thức đoạt hoa khôi sẽ cho nàng một món quà kinh hỷ.

Nào ngờ người bị kinh hoàng lại chính là y. Chạy như thằng ngốc đến nhạc viện chỉ để nhìn thấy cảnh mùi mẫn của người khác. Tên nhạc sư áo trắng đó kéo chân nàng lên hôn, Như Thi vén mái tóc của kẻ kia ra, hôn trả vào má hấn. Cả hai người quấn quýt lẫn nhau, ôm chặt lấy không rời. Không khí tình nồng ý đượm bay cả ra ngoài, xông tới chỗ y đang đứng.

Phúc Văn nghe trong đầu nổ ra muôn ngàn tia sấm chớp. Y như điên lên trước sự phản bội của nàng. Thì ra Như Thi là một người lẳng lơ, dâm loạn đến vậy. Nhạc sư kia cùng nàng chỉ mới gặp lần đầu, một cái liếc mắt đưa tình đã cùng người ta ôm ấp mật rồi. Thật sự là y đã nhìn lầm người, trao trái tim nhầm chỗ.

Bàn tay y như muốn bóp vỡ khung cửa. Đầu muốn vỡ tung ra vì giận dữ ghen tuông, trong lòng chỉ còn một cỗ sát ý muốn giết người. Y vội vã quay lưng bỏ đi, lúc này đi vào phòng, chẳng phải càn đánh mất thân phận.

Phúc Văn ra lệnh cho thái giám đi gọi thượng quan Mục Hiến Cầm trở về ngăn cản cái màn bại hoại đạo đức kia. Y quay về đông cung, nổi điên đập phá. Phúc Văn càng giận càng uống nhiều rượu. Thử men cay không làm y quên được nỗi bức tức ghen lòng. Bây giờ dù có dùng thứ gì cũng cảm thấy đắng chát. Trong mơ màng lại nghe thấy tiếng nàng cười thanh tao như chuông bạc, dáng điệu như hoa vũ khúc thần tiên giữa khu rừng ngập sắc hồng.

- Như Thi, Như Thi. – Y gào thét tên nàng.

Khi thái tử rời khỏi đông cung thì trời đã sập tối. Đám cung nữ, thái giám chạy theo hầu liên bị y gạt ngang. Phúc Văn muốn ở một mình, y loang choạng biến mất trong bóng đêm mù mịt. Khi ngược mắt nhìn lên, đã nhìn thấy bức tường cao của tú nữ viện, y biết nàng đang ở phía bên kia, chỉ cách mình có đúng một bức tường.

Dùng khinh công công nhẹ như phi yến, Phúc Văn dễ dàng vượt qua bức tường bao. Mười người cận vệ theo sát Như Thi đồng loạt hiện thân. Chỉ một cái phẩy tay của Phúc Văn mọi người đã hiểu y không muốn bị làm phiền. Bán kính ba mươi mét xung quanh căn phòng của nàng ở ngay lập tức bị phong tỏa.

Y thô bạo xô cửa bước vào trong căn phòng toà đầy hương hoa đào. Nàng, y phục xốc xếch, từ trong mộng say giật mình tỉnh dậy. Ánh trăng len vào cửa, hắt thứ ánh sáng mờ ảo huyền hoặc lên cơ thể nàng. Thứ tơ tằm dùng để may nội y đó thật sự mềm mại và mịn nhẹ, ôm lấy những đường cong trên thân hình quyến rũ của nàng. Vùng cổ áo hơi trễ thấp xuống, lộ ra phần da thịt trắng trẻo tuyết sương. Mái tóc đen óng ả xoả ra buông dài trên vai nàng, uốn lượn thành từng dòng suối nhỏ. Gương mặt mịn hoặc như thần tiên trong ảo ảnh, đôi môi hồng thắm cắt lớn giọng như chuông bạc.

- Nguoi là ai?

- Không quan trọng. – Giọng y khàn đặc vì rượu và vì cứ mãi thét gọi tên nàng.

Chẳng phải bất cứ ai cũng được sao? Chỉ cần là người đó có quyền cao chức trọng, chỉ cần người đó có thể cho nàng chiến thắng được cuộc thi hoa khôi chết tiệt này. Nàng là nữ nhân kinh tởm nhất mà y từng biết, muốn chiến thắng thì dù là thủ đoạn nào cũng có thể làm. Y tiến nhanh đến giường của nàng. Như Thi hoảng sợ lui mình vào góc. Phía sau lưng nàng là bức tường vững chãi, còn có thể trốn được đi đâu?

- Áa ... bỏ người ta ... làm ơn có ai đó cứu tôi với. – Nàng bắt đầu kêu gào la hét.

Phúc Văn mở miệng cười lớn.

- Dù hoàng đế có đến đây cũng không cứu được nàng đâu.

Y nắm lấy tay nàng kéo giật về phía mình. Như Thi đánh mạnh tay chống chọi. Nhưng tất cả những nỗ lực của nàng đều là vô ích, thỏ bạch thì không thể chống lại đại lang, nhất là một con sói say xỉn đang bốc cháy vì ghen tuông. Y chế trụ cả hai tay nàng, đè hôn xuống môi nàng, cuồng nhiệt, khát khao và căm tức. Trong miệng Như Thi chỉ còn lại tiếng rên rỉ trong cổ họng phản đối. Nước mắt nàng trào ra dữ dội vì tức giận.

Phúc Văn giật mình rời khỏi môi nàng, cảm nhận vị máu mặn trong miệng, nàng dám cắn y. Lại cười như điên lên vì bị kích thích, y tiếp tục cúi xuống hôn nàng. Mặc cho Như Thi có đầy đủ thể nào, từng vết từng vết hôn ngân xuất hiện khắp trên cơ thể nàng. Y muốn trừng phạt nàng, nhưng càng lúc càng điên thêm, không thể kiểm soát nổi. Vì vậy y xé nát áo nàng.

Chỉ có một lớp vải mỏng manh ngăn cách cơ thể kiều diễm của nàng với con mắt của y. Tiếng tim đập mạnh rộn rã khi lần đầu tiên y nhìn thấy hai nụ hoa hồng thắm. Nàng chính là tinh hoa đào, nàng chính là yêu quái hạ phạm trên ghẹo Phúc Văn. Y không thể chịu đựng hơn nữa, bèn rút đai lưng ra cột hai tay nàng vào cạnh giường. Như vậy là y đã có thể thưởng thức mùi da thịt của yêu nghiệt.

Như Thi gào khóc, nàng van xin y buông tha cho mình, nhưng có lời nào lọt được vào tai Phúc Văn. Y là con thú dữ đang điên cuồng vì mồi ngon trước mắt. Vuốt sói chộp lấy bánh hoa đào mà vô nắn, mà cắn nát. Như Thi tức tưởi hét lên to hơn, từ van xin chuyển qua chửi rủa mắng nhiếc y. Nhưng nàng vốn không biết chửi người, vòng đi vòng lại cũng chỉ có mấy câu vô sỉ, hỗn đản.

Đúng vậy, y là phường vô sỉ mới đi yêu một cô gái lăng loạn. Nàng không ngại bán đi thân xác, sao lại còn tỏ ra tiết liệt. Y đem hạ khổ của mình cời ra luôn, toàn bộ cơ thể nam nhân cường tráng oai dũng xuất hiện trước mặt nàng.

- Nói đi, cơ thể ta và tên ẻo là trong nhạc viện đó ai tốt hơn?

- Người là đồ lang sói, đi chết đi. – Nàng đã khóc đến khàn cả giọng.

Y hạ người xuống, cạo sát bụng dưới mình với cơ thể nàng. Miệng tiếp tục hút lấy mật ngọt trong nụ hoa của nàng. Miệng mại, nảy nở căng tròn, quả thật không có thứ bánh nào sánh nổi, làm y ăn một chút rồi lại một chút thêm thèm thuồng.

Như Thi vịn vào cơ thể để né tránh y, nhưng càng cử động, càng khiến cơ thể hai người cọ sát nhiều hơn mà thôi.

- Xem nè yêu nữ, vì nàng mà ta không thể ngồi yên được nữa.

Y quì gối, choàng chân qua bụng nàng, để nàng nhìn thấy sức mạnh đàn ông của y đang đứng thẳng oai vệ.

- Áa ... người là cái đồ vô sỉ. – Nàng hét lên với những tông cao nhất.

Như Thi quay đầu đi để khỏi nhìn thấy thứ vũ khí kỳ lạ kia. Nhưng Phúc Văn lại hể hả kéo mặt nàng quay trở lại. Y muốn nàng nhìn mình, y muốn nàng biết mình tốt hơn bất kỳ gã đàn ông nào trên đời.

- Nhìn ta. – Y quát mắng – Mau nhìn ta.

Nhưng Như Thi chỉ kiên quyết nhắm tịt mắt.

- Được rồi, nếu không nhìn thì để nàng tự cảm nhận lấy vậy.

Phúc Văn lùi trượt xuống dưới. Y tách hai chân Như Thi ra mà chui vào giữa. Y bắt đầu hôn vào hạ thân của nàng, bàn tay xoa bóp xung quanh kích thích nàng. Như Thi rên xiết, quằn quại vì những động tác của y. Nàng luôn miệng van xin y buông tha cho mình.

- Buông tha? Đừng tỏ ra đức hạnh, chẳng phải nàng đang ham muốn ta sao?

Phúc Văn lấy ngón tay thăm dò vùng kín của nàng, nước đã tuôn ra như hoàng hoà vỡ đê. Y hưng phấn nâng mông nàng lên, tìm đúng vị trí và đâm thẳng vào nguồn suối kỳ bí kia. Nhưng dù có nhiều nước hơn cũng không thể giúp y vào được dễ dàng hơn. Lối đi quá chật và quá bó khít, y gào lên hải long khi đã khó khăn vào được bên trong.

Như Thi hét lên một tiếng đau xé lòng, sau đó hoàn toàn mềm nhũn. Y mặc kệ nàng bây giờ có phản đối hay đồng ý, bắt đầu nhịp điệu tiến quân cường bạo của mình. Nhưng y đã cảm thấy sự kỳ lạ của Như Thi, Phúc Văn chồm lên trên, thấy rằng Như Thi đã hoàn toàn ngắt xỉu.

Một nỗi lo sợ khủng khiếp nổi dậy trong lòng, y từ trong cơn say giật mình tỉnh dậy. “Mình đang làm điều gì thế này, đi cưỡng bạo một nữ tử chân yếu tay mềm hay sao?” Y muốn tháo quần lui bình nhưng càng kinh hãi hơn khi không rút ra được. Cơ thể Như Thi bó chặt lấy y càng lúc càng mạnh. Nàng giống như chiếc vòng kim cô ngày càng siết y đau đớn. Phúc Văn cố nhúc nhích cơ thể, cố chạy thoát thân sớm được chút nào hay chút đó. Nhưng y đã hoàn

toàn bị kẹt, không thể nào rút chân ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Phản Khách Vi Chủ

Y thôn thức trong bất lực, càng hoảng loạn không hiểu sao lại càng căng cứng, sức ép dữ dội khiến y chịu không nổi, cũng phải rên la đau đớn. Chưa bao giờ y đối mặt với tình trạng này, nằm đây chờ chết cũng không được, gọi người tới giúp cũng không xong.

Phúc Văn nằm đè nên cơ thể Như Thi, bất lực trong cái bẫy chết người của nàng. “Không lẽ đây là trời phạt vì hành vi đồi bại của mình”. Phúc Văn ngẩn đầu nhìn gương mặt nhăn nhó đau đớn của nàng trong hôn mê, y cảm thấy hối hận lẫn đau lòng vô hạn. Y tháo dây trói đang cột tay nàng, ôm lấy cơ thể mềm mại của nàng, xoay người lại để Như Thi có thể ở trên dễ thở hơn.

Y vượt nhẹ cơ thể nàng, y thì thầm gọi tên nàng. Phúc Văn cảm nhận thứ mà mình thật sự yêu thương chính là người con gái tên Như Thi này. Thứ mà y muốn chiếm đoạt không phải là cơ thể nàng mà chính là trái tim của nàng. Giọt nước mắt hối hận lặng lẽ tuôn dài.

Đột nhiên cơ thể trong lòng y ngo ngoáy, Như Thi ngẩng đầu dậy khỏi lòng ngực y, hít mạnh lấy một hơi đầy khí. Nàng bị y ôm đến chết ngộp, bản năng sinh tồn buộc nàng phải tỉnh lại mà hít thở. Cuối cùng nàng phát hiện ra tư thế lả lơi của mình, và cả tên nam nhân đáng ghét đang nằm bên dưới. Như Thi tát thẳng một bạt tay vào mặt y, sau đó nàng thét lên những lời dài kinh hoàng.

Như Thi cố gắng vùng vẫy để thoát khỏi cơ thể y, nhưng nỗ lực của nàng lại càng khiến y đau đớn hơn, cảm thấy như một phần quan trọng của cơ thể sắp bị nàng kéo đứt.

- Thi Nhi, Thi Nhi ... mau bình tĩnh lại.

Y cố gắng không chế cơ thể nàng, nắm chặt lấy hai bàn tay đang vùng vẫy khắp nơi của nàng.

- Á á ...

- Thi Nhi mau dừng lại, nếu không cả hai ta đều bị đau.

Nàng nhìn y bằng đôi mắt sợ hãi sững ướt nước mắt. Cuối cùng nàng cũng đã nhận ra y, nhận ra tên vô sĩ đã trêu ghẹo mình năm đó trong Đào Hoa cốc. Cuộc đời nàng đã gặp được bao nhiêu người đau.

- Là ngươi, tên vô lại. – Nàng quát mắng.

- Là ta. – Y cười buồn. – Mà sao cũng được, chúng ta cần thoát khỏi tình trạng này. Nghe lời ta được không.

- Là do ngươi, tất cả là do ngươi.

Nàng tức giận giật tay ra, đánh vào ngực y. Nhưng với sức lực của một nữ nhi, hoàn toàn không gây đau đớn gì cho đối phương. Phúc Văn bình thản nhìn nàng, mặc cho Như Thi trút giận, y vẫn nàng thật bình tĩnh.

Về mặt của y cho nàng cảm giác mình bị khinh miệt. Ngay lập tức Như Thi kéo tay y lên, cắn một cú thật mạnh vào bàn tay. Lần này Phúc Văn cũng phải la lên, chưa có chuẩn bị tinh thần sẽ bị trừng phạt theo cách này. Y ngồi bật dậy, hốt hoảng rút tay khỏi miệng nàng.

- Để ta cắn chết ngươi. - Như Thi cười đầy độc ác.

- Khoan. - Y lấy tay ngăn lại. - Muốn ta chết cũng được, nhưng hãy để ta chết có tôn nghiêm. Chúng ta tách nhau ra rồi mặc cho nàng muốn cắn muốn giết gì cũng được.

Như Thi lại ý thức được tình trạng của mình, nụ cười của nàng tắt ngấm, nước mắt lại tuôn ra ồ ạt.

- Làm sao thoát được đây, làm sao bây giờ, đồ bất lương? Tại sao ngươi lại dính với ta như thế này? Thoát ra làm sao đây?

- Ta đang bị kẹt. - Y giải thích. - Muốn thoát ra được, thì nàng phải giúp ta.

- Làm thế nào?

- Ta nói gì thì nàng nghe ấy.

Rồi Phúc Văn nhàn nhã nằm xuống giường, hai tay vòng ra sau lui về thế thụ động. Trong đầu y đột nhiên loé lên một tia ranh mãnh, nếu như y không làm gì nữa, thì đầu tỉnh là cường bạo dân nữ đầu. Phúc Văn muốn Như Thi tự mình hoàn thành nghi thức ái tình. Y hướng dẫn nàng động tác cười ngửa trên thân mình. Như Thi vừa hoảng sợ vừa mắc cỡ khi nghe y mô tả, nhưng dù có chết nàng cũng phải thoát khỏi sự liên hệ với người này. Như Thi bắt đầu chuyển động nhẹ nhàng trên người y.

- Nhanh nữa đi. - Y nhắc nhở.

Nàng tăng thêm tốc độ của mình.

- Xoay tròn được không?

Nàng lại xoay tròn như chiếc cối. Chẳng bao lâu những tiếng nỉ non nhục dục vang lên khắp trong phòng. Hai người không ai phân biệt nổi là kẻ nào đã phát ra những tiếng đáng xấu hổ kia. Chỉ có mùi hoan ái nồng đậm, chỉ có mồ hôi lao động tuôn ra đầm dề. Cơ thể hai người đỏ bừng vì kích động. Phúc Văn trong vô thức uốn người muốn đi sâu vào trong hơn. Như Thi ở bên trên như bị điểm huyết, chỉ có thể phát ra những tiếng ú ớ không rõ nghĩa.

Nàng hận y, nàng ghét y, nhưng Phúc Văn lại đang làm cho nàng cảm thấy tốt độ hạnh phúc. Mái tóc dài của nàng xoã tung ra, dính bết vào cơ thể, nét hấp dẫn của phụ nữ ẩn hiện càng làm Phúc Văn bị mê hoặc say đắm. Bàn tay nhỏ nhắn của nàng bầu vào ngực y, cào những vết trầy rướm máu mỗi khi quá kích động. Như Thi cảm nhận được vòng ngực nở nang của y, những cơ bắp rắn chắc như đá đang rung lên mãnh liệt vì nàng. Cuối cùng Phúc Văn cũng gồng cứng hết cả người, phóng xuất hết tinh hoa của mình vào cơ thể nàng.

Lao động cực nhọc đã có thành tựu, vũ khí của y đã mềm lại, có thể rút ra khỏi cái hang động chật hẹp đáng sợ kia. Nhưng lúc này Như Thi cũng đã sức cùng lực kiệt, nàng là người nằm trên ngực y. Hai cơ thể bê bết mồ hôi bị dán chặt vào nhau thành một khối.

Phúc Văn hạnh phúc ôm lấy cơ thể mềm mại của nàng. Y xoay qua để nàng nằm trên giường, kéo chân đắp lấy hai cơ thể một môi yếu ớt. Y ôm nàng trong ngực với vẻ hài lòng không thể tả nổi. Phúc Văn cẩn nhẹ lên vành tai nàng, thì thầm vào trong giấc mơ của nàng.

- Thi Nhi đã vất vả rồi. Nàng làm rất tốt.

Sau đó y cũng say sưa chìm vào giấc ngủ.

^ ^

Nàng trong giấc mơ nhìn thấy Chi Lang đang bỏ đi về phía rất xa. Như Thi sợ hãi muốn đuổi theo, nhưng thân dưới của nàng đã bị dính chặt lại, không cách nào thoát ra được.

- Lang ca, Lang ca đừng đi. Đừng bỏ muội. - Nàng gào thét trong nước mắt.

Phúc Văn cảm nhận cơ thể nàng đang vùng vẫy mạnh. Y thức dậy vừa lúc nghe được câu kia và thấy cả nước mắt chan hoà của nàng. Là đang nhớ nhưng tới già nào? Nằm trong lòng y mà nàng vẫn nhớ đến người đàn ông khác. Y tức giận buông tay khỏi nàng, cảm thấy ghê tởm lần bị xúc phạm. Y thân làm thái tử, lại đi làm hạnh một thường dân, hơn nữa lại là một thường dân không trong sạch. Y tung chăn ra, phải mau chóng rời xa nữ nhân ô uế này.

Y bước xuống giường tự mặc lại đồ, bọc mình kinh khủng khi nghe nàng vẫn thiết tha gọi tên kẻ kia. Phúc Văn phải tự kiểm chế để không giết chết nàng tại chỗ. Nhưng khi nhìn khuôn mặt kiều diễm đó, lại mềm lòng, lại thương tiếc không nở ra tay. Vì vậy, cách tốt nhất chính là bỏ đi.

Đến khi phát hiện ra thất lưng bị mất, y đành phải bò lên giường tìm lại. “Đêm qua dùng để trói nàng, sau đó lại tháo ra vứt đi đâu mất rồi nhỉ?”

Ngoài thất lưng, y còn tìm thấy một thứ khác đầy kinh hi. Lạc hồng của Như Thi vẫn còn dính đầy giường, thì ra nàng vẫn là hoàng hoa khuê nữ toàn bích. Y nghe trong bụng quặng lên một hồi, sau đó lại nhòe miệng mỉm cười. Phúc Văn cúi xuống hôn lên trán Như Thi.

- Xin lỗi, là ta hiểu lầm nàng. - Y thì thầm vào tai Như Thi.

Nhưng nàng lại ú ớ gọi tên Chi Lang.

“Thật đáng ghét” Y nhún mày.

- Đừng mơ đến kẻ khác nữa. - Y giận dữ la lên. - Nàng là của ta. Mãi mãi vĩnh viễn sau này cũng là của ta.

Hết xong, y lại giận dỗi bỏ đi. Đàng sau y là một cô nương vừa mới tỉnh lại. Cơ thể nàng đau nhức rã rời, nhìn chỗ nào cũng đầy dấu vết tím đỏ cho y gây ra. Nàng loã lổ không mảnh vải che thân nằm trên giường mình, vẫn còn một chút máu dính trên đùi là chứng nhân cho cuộc hoan ái. Như Thi đau đớn gục xuống khóc tức tưởi. Thì ra tất cả không chỉ là mơ, thì ra nàng đã bị thất thân cho tên vô lại. Hình ảnh Chi Lang quay lưng lại bỏ đi hiện rõ mồn một trong tâm trí.

- Lang ca, muội xin lỗi huynh. Đồi này kiếp này Như Thi mắc nợ huynh rồi.

Ngoài sân, Phúc Văn búng tay thu đội cận vệ. Mọi chuyện đã xong, không cần cách ly khu vực nữa. Y vội vã nhảy qua tường rào trở về đồng cung của thái tử, nào ngờ cơ thể mất thăng bằng té ngã xuống đường. Đám cận vệ ngay lập tức đến diu thái tử dậy. Y không ngờ mình lại yếu đến mức hai chân lại run rẩy. Chín phần mười là do cả đêm bị kẹp chặt nên mới hao mòn sức lực. Sự việc kỳ quái như thế này, phải tìm hiểu kỹ càng để có cách đối phó lần sau.

- Mau truyền thái y.

Phúc Văn giận dữ kêu lên. Cuối cùng có người ngồi kiệu hồi cung chứ không đi về nổi.

^ _ ^

Thái y giải thích, đó là vu vật quý hiếm, bẩm sinh có thể hoạt động theo ý chí. Những người khác chỉ có thể co thắt bên dưới theo phản xạ của cơ thể. Nhưng với những người đặc biệt giống nàng, thì có thể tập luyện điều khiển bên trong theo ý muốn. Việc Phúc Văn bị kẹp chặt, chắc là do tâm lý muốn phản kháng của nàng. Như Thi muốn bài xích y ra khỏi cơ thể, nhưng chưa làm xong đã bị ngắt đi.

- Ta cảm thấy rất kỳ lạ. - Y trầm ngâm hồi tưởng.

- Bên trong giống như có xúc tu liên tục xoa bóp cho thái tử đúng không? - Thái y nhìn Phúc Văn trông đợi.

- Khó mà nói chính xác, chỉ biết là tuyệt. - Y đột nhiên bùng tỉnh, hét to để che dấu sự xấu hổ. - Mà tại sao ta phải nói cho người?

- Bẩm điện hạ, thần phải hỏi chính xác mới có thể chẩn đoán đúng được. Những thứ vu vật như vậy chỉ có thấy viết trong sách, trên đời chưa ai từng biết qua. Chúc mừng điện hạ, tìm được thể gian chí bảo - Thái y quý xuống tung hô y.

- Tốt vậy sao? - Y cười cười âm hiểm.

- Vậy có tốt không ạ? - Thái y ngược mắt nhìn y đầy ẩn ý.

- Quả thật rất tốt. - Y cười vang cả điện lớn. Nghe cũng đủ hiểu quả thật là rất tốt.

Ngày hôm sau, thái y liên tục kê đơn tẩm bổ mạnh cho thái tử. Đối với nữ nhi thường tình, thái tử có thể chiến sợ ba hiệp. Nhưng với vu vật thì phải cẩn thận chuẩn bị đôi sách. Nếu không đủ sức lực sẽ bị chiếm mất phu cương, mà người cao ngạo như Phúc Văn chắc chắn sẽ không để chuyện xấu hổ đó xảy ra lần thứ hai.

Thám tử hồi báo, nàng đóng cửa nhốt mình trong phòng không tiếp xúc ai, y vô cùng an tâm ở đông cung dùi mài kinh sử, quyết tâm khi gặp lại sẽ cho nàng biết thế nào là tay hảo hán.

Vòng chung kết tú hội chưa diễn ra, chiếu chỉ phong tài nhân của nàng đã được soạn sẵn. Nào ngờ Như Thi thật sự chiếm ngôi đầu bảng với một vũ khúc đã trở thành huyền thoại. Đáng chết nhất là truyền kỳ đó có một nửa thuộc về tên nhạc sư áo trắng ngày trước. Nghe nói hán đã vì nàng mà xướng khúc ‘Chiêu Quân’.

“Nàng cũng phải về tay ta”. Y đập tay mạnh xuống bàn, trừng mắt cho công công đi tuyên chỉ.

Ngay đêm đó nàng bỏ trốn.

“Thật ngại thोर quá, đây là hoàng cung mà muốn trốn thì trốn sao?”

Nhưng đã quá nửa đêm nàng vẫn bật vô âm tính. Phúc Văn giận điên người, đích thân dẫn quân đi lục xét khắp nơi, thiếu điều muốn lật ngược cả hoàng cung lên mà tìm kiếm.

Chặn được họ ở ngay cổng hoàng cung trong sát na không biết là may hay rủi. Nhìn nàng nép trong lòng kẻ khác mà y muốn giết người. Phúc Văn thô bạo kéo nàng lên ngựa bỏ đi. Tên nhạc sư bị cấm vệ quân trói gô đi bất nhốt. Nghe hai người gào thét thê lương mà y càng lúc càng giận dữ. Từ bao giờ cái vai người xấu đã thuộc về Phúc Văn mất rồi?

Y không cần quan tâm nhiều đến con mắt của thế nhân. Y là thái tử, là hoàng đế tương lai của đất nước này. Phàm là việc y muốn thì không có gì là không được. Kể cả sinh mạng con người hay trái tim của một cô gái cũng vậy. Rốt cuộc là y đúng hay sai?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thỏa Hiệp Với Số Mệnh

Lần đầu tiên, y là đào hoa tặc trộm hương. Lần thứ hai, y là cường đạo cường gian. Dần dần phong phạm đế gia cũng đều không giữ lại. Vì nàng mà y lần lượt vừa trộm vừa cướp, kể cả cầm thú cũng có thể làm.

Nàng muốn mắng chửi, muốn nhục mạ y, Phúc Văn sẽ dùng hành động để buộc nàng câm miệng, từ phản kháng đến chuyển qua van xin ban cơn mưa móc.

Nhưng quả thật đúng như lời thái y đã từng nói, vu vật quả thật là quý hiếm, độc đáo vô cùng. Cuối cùng không biết là y đang trừng phạt nàng hay trừng

phạt mình. Lần nào cũng gằm lên đầu đống, sau đó van xin nàng hợp tác thả mình ra. Chục trận vừa đủ chục lần, bị nàng bắt chẹt bao nhiêu phen, vẫn muốn làm cường đạo.

Đồng cung đóng cửa suốt bảy ngày không tiếp khách. Đích thân hoàng thượng chạy tới xem chừng coi có việc gì xảy ra không. Nào ngờ ngay cả vạn tuế gia cũng không qua nổi hàng thủ vệ. Toàn bộ thân binh của y chỉ biết thái tử chứ không biết hoàng đế. “Quả thật là loạn rồi, làm phản rồi.”

May mà trước khi cấm vệ quân xông vào đồng cung lối bắt thái tử ra, y đã mở cửa dâng hàng thư. Hoàng thượng nhìn con trai bảo bối của mình tiêu tụy hốc hác, quả nhiên nổi trận lôi đình. Hoang dâm vô độ là cái gốc của bạo quân, ông là hoàng đế anh minh, là một ông bố tốt thì phải ngay lập tức chinh đồn lại thái tử. Như Thi bị bắt vào lãnh cung để thái tử có thể tu thân, cũng như an tâm điều dưỡng sức khỏe. Nàng nhận được chiếu chỉ mà vui mừng đến rơi lệ. Còn trẻ mà vào lãnh cung, vẫn còn hạnh phúc hơn ở bên con sói đói đói.

Nào ngờ thái tử vẫn tật quen không bỏ, đêm đêm lại mặc y phục dạ hành chạy đến lãnh cung thâu hương. Tình hình không chuyển biến gì nhiều, chỉ là thay vì y sống ở đồng cung, bây giờ không chính thức chuyển đến lãnh cung mà ở.

Chế độ canh chừng bảo vệ Như Thi vẫn nghiêm ngặt hơn cả bảo vệ cung phi. Từ mười người, bây giờ đội hộ vệ của nàng đã lên tới năm mươi người. Ngay cả ti nữ, ma ma cũng đều là người võ công hạng nhất. Bảy biện trang hoàng nơi nàng sống cầu kỳ xa hoa không khác gì chỗ của thái tử. Vì vậy nàng như con chim bị nhốt trong lồng chỉ biết mỗi ngày chờ y tới lao động cực nhọc. Ngay cả chủ trương cho mình nàng còn không làm được, huống chi nghĩ đến chuyện tự tử xa xôi. Như Thi bắt đầu mất hết ý chí, nàng như một cái xác không hồn ngày ngày chỉ biết than thở chờ sinh mạng mình kết thúc.

Lâu ngày ân ái, Phúc Vãn càng yêu sùng nàng bội phần. Y bỏ bê hết mọi chuyện, giờ khác nào cũng chỉ mong nhớ nàng, tâm trí luôn bay bổng chạy tới chỗ nàng, bao nhiêu suy nghĩ cũng chỉ để dành xem có cách nào làm nàng vui. Thế nhưng Như Thi vẫn cứ như con rối gỗ không thèm liếc mắt để ý đến Phúc Vãn chút nào. Lòng nàng để chết, tình cũng nguội. Nàng gắng gượng sống, cũng chỉ vì Phúc Vãn đã từng buông lời đe dọa sẽ làm hại Hy Ngôn. Nàng đã phụ Lang ca, sao có thể để hấn vì mình mà chịu tội liên lụy.

^ _ ^

Trong lúc đó, Chi Lang cũng đã được nhậm vị sự phụ của mình cứu ra ngoài. Mục Hiến Cầm và Thái Văn Quốc vốn thủy hỏa bất hoà, nay lại đồng lòng vì ái đồ của mình mà cầu tình. Một người là thượng quan, một người là ngự sư nên tiếng nói có trọng lượng không ít. Tuy nhiên quyền lực của thái tử cũng không phải là nhỏ. Mục Hiến Cầm lẫn Thái Văn Quốc đồng loạt dùng ô sa của mình để đổi mạng cho hấn một lần. Cả ba người rời khỏi kinh thành, nhạc sư Hy Ngôn bị cấm tiết không được bước vào Đại Đô nửa bước.

Hắn đầu đống cùng sự phụ, sư nương trở về núi Lan Chu, từ lúc này mới biết môn phái của mình cũng có tên là Lan Chu. Tuy nhiên Thái Văn Quốc và Mục Hiến Cầm lại thuộc hai nhánh khác nhau. Họ Mục và họ Thái đều tự nhận mình là Lan Chu chánh tông phái, không ai chịu nhường ai. Đã trải qua mấy chục đời đương gia, mấy trăm năm cãi vả vẫn không phân ra được thắng thua. Hai trang viện lại nằm sát vách nhau, cho nên xung đột vẫn chưa từng ngừng nghỉ.

Ngay khi Chi Lang đến đây, chiến tranh lại lập tức nổ ra. Chi bởi vì hấn đứng là thuộc Lan Chu phái, nhưng thân lại ở hai nhà. Họ Mục và họ Thái đều nhất quyết không bỏ qua vị cao đồ xuất chúng. Hấn ở giữa bị giằng xé, bên nào cũng là sư phụ, biết chọn theo ai đây.

Cuối cùng cũng không có kết quả, Chi Lang một mình dọn lên đỉnh núi, ở trong một tiểu trúc ba gian bị bỏ hoang nhiều năm. Hấn đã đau lòng muốn chết thì còn thiết gì đến cuộc sống. Trong mắt hấn chẳng còn nhìn được gì ngoài bóng dáng yếu điệu thương tha của Như Thi. Hấn lại ngày ngày kéo đàn ca oán, ngày ngày càng làm dày thêm trường khúc Tương Như của mình.

Tình yêu của hấn chỉ nằm trong nhớ nhung quá khứ, trong đau đớn giấy vò, trong vực sâu khoảng cách. Ở kiếp này, Chi Lang và Như Thi mãi mãi là hai kẻ hữu duyên vô phận mà thôi.

^ _ ^

Nơi lãnh cung, nàng như chú chim bị giam trong lồng chỉ biết nhìn bầu trời đầy tự do thèm khát. Nàng ngồi bên cửa sổ ngắm vàng trăng tròn vành vạch, tự hỏi có phải lúc này Chi Lang cũng đang cùng ngắm một mặt trăng với mình. Sống mà không được gặp nhau thì còn đau khổ gì bằng. Tuy nhiên, tâm nguyện duy nhất của Như Thi bây giờ chỉ là mong hấn mãi mãi bình yên khỏe mạnh. Còn nàng, vốn đã buông xuôi tất cả hết rồi.

Tiếng kẻo kệt vang lên khi có người đẩy cửa bước vào. Nàng không giật mình, cũng không quay lại, còn lạ gì với tên đạo tặc đêm đêm vẫn chạy tới lãnh cung. Phúc Vãn từ đằng sau nhẹ nhàng vòng tay qua thắt lưng nàng, kéo nàng vào lòng mình ôm sát rạt. Y hôn vào cổ nàng, thì thầm vào tai nàng những lời yêu thương.

- Thi Nhi, sao lại ngồi ngẩn ra như thế? Không mặc thêm áo choàng, chẳng sợ gió độc hại thân hay sao?

Nàng không trả lời y, cứ để mặc kẻ này tự biên tự diễn một mình đi. Đã dẫn vật nàng như một kỹ nữ hèn hạ, còn giả bộ giờ thói quan tâm làm gì. Tốt nhất là có một con gió độc nào đó thổi qua đây ngay lập tức. Để nàng chết, hoặc y chết đều là kết thúc mỹ mãn vô cùng.

Phúc Vãn lại trầm ngâm cảm nhận sự lạnh lùng của nàng. Như Thi không còn phản kháng, hay đánh chửi y. Nhưng nàng không phải vì chấp nhận y mà là đã thật sự buông xuôi mọi việc. Thậm chí Như Thi đã từng nhiều lần tìm đến cái chết. Nếu y không dùng hết biện pháp đe nạt ép buộc, thì cũng không giữ nàng được đến lúc này. Y bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã chiếm hữu nàng quá sớm. Tuy có được cơ thể nàng, những đã làm tan vỡ trái tim của Như Thi.

Giữa đêm tối, trong phòng chợt vang lên tiếng thở dài phiến muộn. Cứ tiếp tục như thế này, thì còn tương lai nào dành cho nàng và y hay không?

Con gió lạnh chợt thổi qua, nàng hắt hơi một tiếng. Phúc Vãn nhú mày, giờ tay đóng cửa sổ lại.

- Thấy chưa, ta đã nói nàng sẽ nhiễm lạnh rồi mà. - Y tự tung tự tác bế nàng lên, mang về giường.

Nàng lạnh ngắt nghĩ, “Tối rồi, đã tới giờ hoạt động của y.”

Phúc Văn leo lên giường, dựa lưng vào tường, cứ như thể để nàng trong lòng mà ôm chặt. Suốt cả canh giờ y vẫn bản thân như người mất hồn. Như Thi kiên nhẫn nằm im mà vô cùng hoang mang lo lắng. Hôm nay thật sự đã xảy ra chuyện gì? Lẽ ra giờ này y đã bộc phát bạo tính rồi mới phải.

Cảm nhận được sự ngo ngoáy bất an của nàng, y bật cười.

- Hôm nay không làm chuyện gì hết, chỉ đơn giản là ta muốn gặp nàng.

Như Thi Xoay người lại, cố nhìn biểu hiện trên mặt Phúc Văn. “Lần này y lại tính giờ ra thủ đoạn âm mưu nào thế?”

Y nhận ra nét cảnh giác trong mắt nàng, tuy miệng cười phớt, nhưng trong lòng chưa xót không kể xiết.

- Ta sắp phải đi xa.

Nàng tò mò nhưng cố ra vẻ hững hờ không quan tâm. Y đã đoán trước được trong lòng nàng đang nghĩ gì, nên ngay lập tức đưa ra đáp án.

- Bên Sa quốc đột nhiên dấy binh lên làm loạn ở biên giới nước ta. Đám quân thần văn nhược trong cung không có kẻ nào đứng ra lãnh binh hết. Toàn là một đám ăn hại yếu nhót. Chính vì lẽ đó nên mới để đích thân thái tử gia ta xuất chinh ...

“Y sắp đi đến sa mạc Hối Hối sao?” Lòng nàng vui mừng như xuân tới.

- Ta định mang nàng theo ...

Mùa đông âm ảm đột nhiên ủa về khiến nàng tê dại. Y nhìn thấy hết biểu hiện trên mặt nàng, tim lại nhói lên đau đớn.

- ... nhưng chiến trường là nơi binh đao loạn lạc. Dù có yêu nàng bao nhiêu, ta cũng không thể để Thi Nhi đi đến nơi nguy hiểm vậy.

Nàng thở phào nhẹ nhõm.

- Có cần phải biểu hiện lộ liễu vậy không? - Y đột nhiên nổi khùng hét lớn. - Ta sắp xuất chinh mà nàng vui vẻ ra mặt luôn rồi kìa.

Như Thi thừa cơ vùng người ra khỏi lòng ngực y, nàng bất giác nổi tâm phản kháng.

- Thái tử điện hạ ngày tới phải đi xa, mỗi đêm không còn ai đến làm phiền, nô tỳ dĩ nhiên vô cùng cao hứng a. - Nụ cười cay nghiệt nở trên môi Như Thi.

- Nàng là yêu tinh vô tâm vô phách. Ta thật lòng yêu thương nàng đến vậy, cũng không chút cảm động sao?

- Có cảm động, là cảm động đến muốn giết người. - Nàng khoanh tay, quay lưng đi, không muốn nhìn mặt y.

- Bất kính, dám nói chuyện với thái tử như vậy. - Y hét lớn.

- Là nô tỳ bất kính, điện hạ mang nô tỳ đi chém là tốt rồi.

- Vậy thì chém luôn cả nhà họ Hạ, vì họ đã dạy dỗ ra yêu nghiệt như nàng. À còn cái tên Hy Ngôn đó nữa, tùy tiện định một tội rồi tiến hấn đi luôn. - Phúc Văn gầm gừ đe dọa.

Quả nhiên chiều này hiệu quả, Như Thi ngay lập tức ỉu xiu. Đây là đại đại ác bá, là cực cực ác nhân; nàng là tiểu nữ nhân chân yếu tay mềm, không thể đấu lại cường quyền của thái tử.

- Nô tỳ xin ở chỗ này ngoan ngoãn chờ điện hạ khái hoàn trở về, ngày ngày cầu nguyện với trời cao phù hộ cho thái tử bình yên vô sự. - Nàng gục đầu, tráo trở nói ra lời trái lương tâm.

- Ngoan. - Y nhếch miệng cười hài lòng, tay giờ ra chờ đợi.

Như Thi hiểu ý, lết đến gần y, tự động nạp mạng, mặc cho Phúc Văn muốn ôm ấp kiểu gì cũng được. Nàng nép mặt vào lồng ngực to lớn của nam nhân oai dũng, đột nhiên nhớ tới vòm cơ bắp rắn chắc bên dưới trang phục mỗi khi y tập kích mình. May là giữa đêm nàng không có thắp đèn, nếu không y đã nhìn thấy vẻ lúng túng xấu hổ của Như Thi trong lúc đó. Nàng nghĩ mình đã bị bệnh rồi, càng lúc càng thân thuộc với con người y, trong đầu luôn xuất hiện những ý nghĩ xấu hổ về cơ thể y. Quả nhiên là ‘gần mực thì đen’, nàng đã bị tình yêu nhục dục của Phúc Văn lây nhiễm.

- Nếu ta lập chiến công, có thể xin ân xá của hoàng thượng, mang nàng về Đông cung. Thi Nhi, nàng sẽ là thái tử phi của Phúc Văn này. Ta nhất định không thể để nàng tiếp tục ở lãnh cung chịu khổ.

Nàng nghe được nhịp trái tim mạnh mẽ trong lồng ngực y. Từng lời, từng chữ nói ra vừa kiên định vừa chân thật. Y thật sự có ý định thành thân với nàng sao? Như Thi dao động. Nàng không ngờ Phúc Văn lại có nhiều suy tính lâu dài đến thế. Bản thân nàng đã từng nghĩ đến chuyện gì? Như Thi chỉ biết im lặng, mỗi ngày chờ đợi đến thời khắc nhắm mắt xuôi tay, lìa khỏi trần thế. Thật sự là cả cuộc đời vẫn còn rất dài ở phía trước, mà con đường duy nhất của nàng, là không có khả năng rời khỏi Phúc Văn. Không thể phản kháng, chỉ còn một cách chính là chấp nhận.

Như Thi buồn lòng cả người, vui mặt vào ngực Phúc Vãn, hy vọng mình chết ngộp đi là tốt hơn. Sao nàng lại có suy nghĩ đáng kinh là có lẽ nên chấp nhận y, thử một lần mở cửa để con sói nguy hiểm này bước vào trái tim mình. Ngày mai y đi xa cũng thật tốt, để nàng có thời gian để bình tâm suy nghĩ kỹ. Sự tấn công dữ dội, miệt mài của Phúc Vãn làm Như Thi hoang mang quá.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Bình Tâm Suy Nghĩ

Triều đại của họ Lưu bắt đầu từ Thánh Minh tổ hoàng đến Ngũ Hinh đã là đời vua thứ tư. Đất nước trải dài từ biển Nam Dương đến Thiên Mầu Sơn, phía tây chiếm trọn Đại Lâm Phong ngăn cách với Miên Cung bởi Trường Lý Sơn, phía đông tiếp giáp với Sa quốc chủ yếu bởi sa mạc Hồi Hộc. Bởi vì người dân Sa quốc có thói quen sống cuộc đời du mục, bao gồm nhiều dân tộc nên nền chính trị vô cùng rối ren bất ổn. Mai ông vua này lên, một ông vua kia lên, mà mỗi người lại có một chính sách cai trị khác nhau.

Cũng bởi vì Việt quốc và Sa quốc lấy sa mạc làm mốc nên ranh giới hai nước thường xuyên biến đổi theo mùa. Lúc mùa mưa cây cối tươi tốt thì sa mạc lui về phía đông. Thế rồi khi mùa khô kéo tới, đất đai hoang hoá, sa mạc lại xâm chiếm nghiêm trọng về vùng đồng bằng phía tây. Sự bất ổn này đã kéo dài suốt mấy trăm năm từ thời Sở Định hoàng đế thống nhất cửu quốc, lập nên triều đại nhà Lưu cho đến giờ.

Sự kiện chiến tranh năm đó cũng chính bởi vì một mùa khô khắc nghiệt nhất trong lịch sử Việt quốc. Sa mạc đã lấn chiếm cho đến Cát thành, vốn là thành trì tiền tiêu của Việt quốc ở phía đông. Quốc vương Sa quốc thừa cơ đẩy quân xâm lấn, lấy hẹn ước với tổ tiên Lưu gia rằng sa mạc đến đâu, thì lãnh thổ Sa quốc liền kéo dài đến đó, để mà làm cớ. Nhưng thật ra Cát thành vốn đã cách xa biên giới hơn bốn mươi dặm, nếu nhường luôn cả toàn thành này, thì cũng như nhường cho Sa quốc cả ba tỉnh phía đông. Người dân Việt quốc sống tại ba tỉnh này không chịu, quan viên triều đình cũng nhất định không chịu. Chính vì thế, chiến tranh nổ ra.

Chiến tranh vệ quốc vốn không phải điều kỳ lạ gì để đáng bàn cãi. Đáng nói ở đây là triều đình Ngũ Hinh vốn đã sống an lạc mấy chục năm qua, chưa từng biết đến chiến tranh là gì. Các tướng lĩnh đứng đầu quân đội cũng đều là lão tướng tiền triều, phần còn lại chỉ toàn là quan văn chỉ biết khua môi múa mép.

Vì lẽ đó nên Phúc Vãn mới tự mình lãnh soái ấn, đích thân dẫn quân xuất trận để bảo vệ bờ cõi tổ quốc. Thân là thái tử, tự nhiên y thấy mình phải có trách nhiệm với nước nhà. Hơn nữa Phúc Vãn quả thật là võ tài hiếm có, từ nhỏ thông thuộc binh thư, trưởng thành trong quân doanh, được toàn bộ triều đình công nhận là người có thực lực nhất trong thời điểm hiện tại.

Tuy nhiên Ngũ Hinh hoàng đế cực lực phản đối đề nghị của y. Phúc Vãn là người thừa kế ngai vàng tương lai, sao lại có thể mạo hiểm thân chinh xông ra đầu trận tuyến. Thế nhưng tin xấu từ biên quan liên tục kéo tới. Quân đội của Sa quốc đã áp sát Cát thành, giờ trò cướp bóc giết người. Lời ca thán của người dân đã vang thấu trời xanh.

Hoàng đế thức mấy đêm liên tục cũng không nghĩ ra đối sách, không tìm được kẻ nào có thể thay thế được vị trí của thái tử. Chẳng lẽ lại gọi quốc công bảy tám chục tuổi dẫn đầu các lão tướng, mang bộ xương già đi đánh giặc. Chính bản thân Phúc Vãn cũng ngày ngày hỏi thúc phụ hoàng, tình hình Cát thành đã khiến y vô cùng nóng ruột. Cuối cùng Ngũ Hinh cũng phải nén lòng ban soái ấn cho Phúc Vãn, long trọng mở lễ tế cờ, khao quân, tiễn thái tử ra trận.

Chỉ trong thời gian ngắn y đã thành công điều động hết hai phần ba quân lực của Việt quốc đến biên phía đông. Luyện võ suốt mười mấy năm trời, cuối cùng cũng đã được tung hoành vùng vẫy cho thỏa chí tang bồng. Đó chính là niềm khát khao của một võ tướng, niềm mong ước của một thanh kiếm. Chỉ có trong chiến tranh, Phúc Vãn mới có thể cảm nhận mạnh mẽ sự tồn tại của bản thân. Y sinh ra đã là một võ tướng, chiến đấu chính là một phần bản năng trong y. Những nhà chiêm tinh dự đoán y là hoàng long giáng trần, nhưng họ lại quên nói với Ngũ Hinh hoàng đế rằng thái tử cũng được Võ tinh chiếu mệnh.

Chỉ là không ngờ chiến tranh như thế lại kéo suốt cả hai năm trời vẫn chưa kết thúc được. Việt quốc có địa lợi là hậu phương vững mạnh, lương thực dồi dào. Nhưng phía bên Sa quốc lại có những chiến binh dũng mãnh, trưởng thành từ sa mạc chết chóc. Nếu không phải nhờ triều đình dốc cạn quốc khố để đồ về tiền tuyến, thì có lẽ cả Phúc Vãn cũng khó mà giữ nổi Cát thành cho đến tận bây giờ.

Trong hai năm đó, cuộc sống ở Đại đô cũng có ít nhiều thay đổi. Người dân không còn ngày ngày hát ca hoan lạc, cuộc sống bắt đầu bị thắt chặt để vét hết tài lực đồ ra tiền phương. Cũng trong thời gian đó ngự sư Thái Văn Quốc vì bạo bệnh qua đời. Chẳng bao lâu sau thượng quan Mục Hiến Cầm cũng nổi gót quy tiên. Hai người đó là một đôi oan gia đã đầu nhau suốt cả đời. Nay một người đi rồi, thì người kia cũng buồn bực đi theo. Có lẽ Mục Hiến Cầm muốn tiếp tục xuống âm phủ để mà tranh cãi với Thái Văn Quốc.

Một người là Thái Sơn, một người là Bắc Đầu. Hai cây đại thụ qua đời, để lại một khoản trống lớn trong giới hàn lâm của nước nhà. Thế là mọi người liền chuyển dời sự chú ý sang đệ tử chung duy nhất của bọn họ. Tuy cả đời họ nhận rất nhiều đệ tử, nhưng lúc cuối đều đồng loạt giao hết sự nghiệp chỉ cho một mình Chi Lang. Sau cả trăm năm, Lan Chu phái cuối cùng cũng được thống nhất; họ Mục, họ Thái bây giờ đều chỉ có một đại sư duy nhất tên là Hy Ngôn.

Chuyện cũ đã qua lâu, thái tử lại vắng mặt nên không còn ai cản được bước tiến của hắn. Dưới sự đề cử của tất cả ngự sư, Chi Lang được hoàng thượng ban cho chức quan làm việc trong nhạc viện. Bởi vì tài năng của hắn thật sự đã được chứng minh, chỉ có thể nói là văn tài xuất chúng. Không chỉ cảm nghệ mà thi thư ca phú gì Chi Lang cũng đều đặc biệt xuất sắc. Hắn vốn không nói nhiều, một lần cất tiếng đọc thơ liền khiến cả hàn lâm viện chuyển sang làm người hâm mộ nhiệt thành. Ngũ Hinh vốn là người trọng văn tài nên vô cùng sủng ái tân ngự sư. Chi Lang trong thời gian ngắn đã trở thành người có địa vị

không hề nhỏ trong hoàng cung.

^ _ ^

Phúc Vãn đi hai năm, Như Thi tưởng như mình đã chết đi hai năm. Lãnh cung vẫn âm u im lìm như vậy. Cây lá xơ xác trụi cành, nhà cửa mục nát xiêu vẹo. Những người trong đội bảo vệ nàng lần lượt có nhiệm vụ phải chạy ra tiền phương tiếp viện, cuối cùng chỉ còn lại một người bà bếp già hằng ngày mang cơm cho Như Thi. Ngay từ đầu, nàng đã quyết định không chấp nhận Phúc Vãn. Vì vậy đối với người của y, Như Thi cũng coi như không hề tồn tại. Rốt cuộc, tất cả cận vệ đều cho rằng nàng trời sinh lãnh đạm, không thích cùng người khác nói chuyện, nên cũng không ai rảnh rỗi dư hơi muốn đi bồi chuyện cùng nàng. Cứ như vậy Như Thi tiếp tục sống cuộc đời gỗ đá; không nói, không cười, mỗi ngày ngồi im bên cửa sổ mà nhìn lên bầu trời xanh thăm thẳm.

Nàng tưởng niệm y.

Người trắng sứ áo lam đột nhiên xuất hiện giữa khu rừng hoa đào đỏ rực. Y như thể bá ngạo kiêu dũng. Gương mặt sáng rực đầy tự tin, ánh mắt thẳng tắp, miệng cười tươi rực rỡ như vàng dương quang. Nàng chưa từng gặp người nào cường tráng, cao lớn như y. Ngay cả những hộ vệ của Hạ phủ đem ra so cũng không thể nào sánh được. Y không phải hạng võ biên, mà chắc chắn là thế gia công tử. Thế nhưng Như Thi vô cùng bất ngờ khi câu đầu tiên y nói ra, lại là đùa cợt trêu ghẹo mình.

Nàng sao lại vì y mà trái tim đập mạnh, gương mặt nóng bừng ửng đỏ. Như Thi chỉ có thể dùng sự tức giận của mình, để che dấu đi vẻ thẹn thùng, mắc cỡ khi đối diện với y. Cái cách Phúc Vãn nhìn nàng, cái cách y nói chuyện với nàng ... tất cả đều làm Như Thi rối loạn không còn suy nghĩ gì được trong đầu. Chưa từng có ai khiến nàng bối rối như vậy, cũng chưa từng có ai hướng đến nàng, biểu đạt tấm lòng nồng nhiệt đến vậy.

Mọi người ở thế giới của nàng đều đề cao quy tắc lễ nghi. Đi cũng phải đẹp, ăn nói phải đẹp, ngay cả hắt hơi cũng phải tạo dáng thật đẹp. Có ai đã từng khen nàng mới gội đầu xong chưa kịp chải tóc là thật mỹ lệ không? Có ai đã từng thấy nàng ngáp vào sáng sớm mà khen là đáng yêu không? Khi nàng đoan trang thùy nị thì y cho rằng thật giả tạo. Khi nàng giận dữ mắng người, y mới cười vui vẻ khen nàng cá tính thật hay. Cái y bị thu hút chính là toàn thể những mặt khiếm khuyết mà nàng muốn dấu đi. Phúc Vãn cho nàng cảm giác thật lạ, giống như hai người đã thân quen từ muôn kiếp trước.

Con người y là như vậy, luôn tin rằng điều mình nghĩ là đúng, luôn chắc chắn rằng mọi sự trên đời đều phải chiều theo ý bản thân. Phúc Vãn yêu thích Như Thi, không cần hỏi han cũng tự coi nàng là người của mình. Chính vì vậy, khi y say rượu liền bỏ tới cường đoạt nàng. Như Thi hận y, cũng như hận chính bản thân mình. Vào đêm đó, nàng không thể tự dối lòng rằng mình chưa hề thích thú và phấn khích vì y.

Nàng đã phản bội Lang ca, cũng phản bội luôn người con gái hiền lương thực đức mà bản thân bao nhiêu năm xây dựng. Nàng phát hiện ra bản ngã cuồng nhiệt trong mình mỗi khi hoan ái với Phúc Vãn. Nàng yêu thân thể y, nàng thích mỗi khi y cận kề bên.

Như Thi vùng vẫy, cố dùng lý trí để lấn át tiếng gào thét trong tim. “Nàng là một kỹ nữ dâm loạn, là một đảng phụ đáng khinh miệt.” Nàng muốn chạy trốn, muốn trở về thế giới mộng mơ xinh đẹp mà suốt bao nhiêu năm trời nàng sống trong êm đềm. Lang ca mới là người nàng yêu nhất. Tình cảm trong sáng thời bé con của nàng, sự nhẹ nhàng ấm áp mà Chi Lang đã mang lại cho nàng. Đó mới chính là thế giới thuần khiết và xinh đẹp nhất. Phúc Vãn chỉ gọi cho tâm hồn xấu xa trong nàng vùng vẫy mà thôi.

Khi Phúc Vãn tóm được nàng tại cửa hoàng thành, nàng kinh sợ khi nhìn thấy một tia đau khổ trong mắt y. Không, không ... nàng không muốn ở lại bên cạnh y nữa. Chi cần thêm một khắc nữa, nàng sẽ yêu y mất thôi.

Phúc Vãn không chỉ đem lại cho nàng nỗi mê mẩn thể xác, y còn đem lại cho nàng một sự quan tâm yêu sủng vô hạn. Mỗi khi y bắt gặp nàng từ đằng sau, mỗi khi y thì thầm vào tai nàng thân mật, Phúc Vãn lại ngày càng đi sâu vào trái tim nàng, phá hoại hết tất cả những gì nàng từng coi là lẽ phải trên đời. Như một vị bạo vương chuyên chế nhất, Phúc Vãn chiếm giữ trái tim nàng, không để Như Thi có thể suy nghĩ được bất kỳ thứ gì khác ngoài y.

Thế nên nàng phải tỏ ra ơ hờ lãnh đạm với y. Như Thi sợ rằng có một ngày mình sẽ làm lộ ra hết toàn bộ những ý nghĩa xấu xa tăm tối trong đầu. Chỉ nội việc mỗi đêm nàng rên xiết dưới người y, cũng đã xấu hổ đủ để treo cổ. Nếu việc nàng khát khao y mà lộ ra, Như Thi thà tự lấy dao đâm vào tim mình cho rồi.

Phúc Vãn sùng bái nàng, vì Như Thi sẽ không bao giờ trao trái tim cho y. Nếu nàng đầu hàng, động cơ muốn chiếm hữu biến mất, y sẽ không tiếc vứt nàng đi như vứt một miếng giấy chùi tay không còn giá trị nào.

Đêm trước khi xuất chinh, y lại tìm đến nàng lần cuối. Y dịu dàng ôm nàng vào lòng, sự thương tiếc lưu luyến trào dâng khiến nàng xúc động kinh hồn. Phúc Vãn cũng để nàng sâu trong tim, cũng yêu nàng cuồng nhiệt như tình cảm của nàng đối với y ư? Sao bây giờ nàng mới có thể nhìn thấy thứ gọi là chân tình kia chứ.

Nhưng tất cả đã muộn rồi. Y đã sớm rời khỏi nàng, đi biệt biệt suốt hai năm chưa từng quay về. Khi xa cách, nàng quả nhiên đã có đủ thời gian để bình tâm suy nghĩ kỹ càng. Như Thi yêu Phúc Vãn, chỉ bởi vì y đã đáng trọng con tim mình cho nàng. Yêu và được yêu, sự đời vốn chỉ đơn giản có như vậy mà thôi.

Khi đã nhìn thấu rõ trái tim, nàng lại một lần nữa đối mặt với thử thách. Thật sự khi yêu, người ta chỉ có thể yêu một người?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nữ Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Kha Vương Tử

Vương tử Kha Tuấn Nam hai năm trước đã từng dự khán hội tuyển tú trong kinh thành. Từ khi tận mắt nhìn màn biểu diễn của Thần Phi tài nhân thì đêm ngày nhung nhớ không thôi. Đáng tiếc, bảo vật ưu tú đã thuộc về tay thái tử. Y chỉ là con của một phiên vương, lấy tư cách gì mà tranh giành với Phúc Văn đây?

Nào ngờ hai năm sau, khi cùng phụ vương vào kinh triều bái, Tuấn Nam lại nghe được tin Như Thi đã bị đày vào lãnh cung. Nhìn hoa đào trong vườn ngự uyển lại nhớ tới màu áo đỏ rực của nàng tung bay trong khúc Chiêu Quân. Nàng xinh đẹp như thiên tiên giáng trần, đôi mắt ưu tư khiến người ta mê đắm, trầm luân trong vẻ đẹp kiều sa của nàng. Y thật sự không thể nào quên được mỹ nhân trong mộng.

Tuấn Nam trong biểu tiệc triều đình long trọng, thuận miệng nhắc về cuộc ghé thăm hai năm trước về trước, thuận miệng đề cập tới vị tài nhân kia, lại thuận miệng bày tỏ nguyện vọng muốn xem lại một màn vũ nhạc truyền kỳ như thế.

Ngữ Hinh hoàng đế thật sự đã quên mất trong lãnh cung của mình còn có nhốt một Thần Phi. Năm xưa ông còn chưa kịp nhìn mặt tân hoa khôi, chỉ nghe mọi người không ngừng bàn tán về vũ nghệ phi phàm của nàng. Sẵn đang tức giận chuyện hoang đâm của Phúc Văn, ông đã ra lệnh đày nàng vào lãnh cung không cần suy nghĩ. Nay cũng đã qua một thời gian dài, Phúc Văn vẫn đang tận tụy vì quốc gia chiến đấu nơi sa trường, con giận cũng đã nguôi, có lẽ ông nên tha cho nàng ta ra được rồi.

- Hy Ngôn. - Ông gọi vị ngự sư ưa thích nhất của mình. - Giữa tháng sau trăm sẽ mở tiệc thưởng hoa đặc biệt chiêu đãi Kha sứ quân, người hãy chuẩn bị một màn diễn cho vừa lòng Kha vương tử.

- Hạ thần xin tuân chỉ. - Chi Lang run rẩy dập đầu.

Sớm quá, không ngờ thời cơ lại đến sớm như vậy. Hân ẩn nhẫn nơi này hết sức chiều lòng hoàng thượng, lấy sự tin tưởng của ngài cũng chính vì muốn có một cơ hội mang Như Thi ra khỏi lãnh cung. Nào ngờ chỉ vì một vị vương tử thuận miệng đề cập tới, hân đã có thể cùng Như Thi hội ngộ. Trong lòng hân nở hoa, mà trong lòng Kha Tuấn Nam cũng nở hoa. “Mong rằng sớm được gặp nàng”.

^ _ ^

- Thần Phi tài nhân, hoàng thượng có chỉ, đưa ngài ra khỏi lãnh cung. - Vị thái giám nghiêm nghị đứng ngay trước mặt nàng tuyên cáo.

Như Thi bừng tỉnh khỏi cơn mơ màng. Kết thúc rồi sao? Phúc Văn đã thực hiện được lời hứa của mình, y đã chiến thắng trở về, xin được hoàng thượng một cái lệnh ân xá rồi sao. Nàng vội vàng đứng dậy dọn dẹp, lại cẩn thận nhìn mình trong gương. Sao thần sắc lại tiêu tụy thế này? Sao quần áo lại giản đơn thế này? Mặt mũi nào mà đi gặp y.

Thấy nàng tần ngần, vị công công bèn lên tiếng nhắc nhở.

- Tài nhân, mau đi thôi. Có người đang chờ ngài ngoài cửa.

Bị hối thúc, nàng đành buồn bực rời đi. Như Thi cũng vô cùng mong nhớ Phúc Văn, không thể nào chần chừ được nữa. Hai năm qua, y đã như thế nào? Chiến trường vất vả, y đã cực khổ nhiều rồi. Như Thi hình như đã nghĩ thông suốt. Lần này nàng sẽ mở rộng cửa, chào đón y bước vào trái tim của mình.

Bóng dáng người kia đứng bên ngoài cấm cung kiên nhẫn chờ đợi. Ánh nắng từ sau lưng y rọi tới làm nàng loá cả mắt. Muốn đến gần hơn để nhìn kỹ y như thế nào, nàng vội khua chân lên, bàn tay không kèm được vurun về phía y.

Chi Lang yếu ớt cầm lấy tay nàng, xúc động nhìn Như Thi đang lao tới. Nàng đang đồ lẹ sao?

- Thi muội. - Hân gọi.

- Lang ca. - Nàng ngỡ ngàng nhận ra hân chứ không phải Phúc Văn

Nàng vừa trả lời, nước mắt lại lăn tăn chảy xuống. Bàn tay gầy guộc của Chi Lang, giọng nói trầm ấm nhẹ hẫng của hân, sao nàng có thể quên được chứ. Hai năm qua bị Phúc Văn làm cho hồ đồ, nàng không nhớ rằng trong đời mình vẫn còn một người luôn chờ đợi, yêu thương mình. Thì ra nàng đã bị bỏ quên trong lãnh cung, chỉ duy nhất có người này là còn nhớ đến. Người cứu nàng ra khỏi cảnh giam cầm tù đày, không phải Phúc Văn mà lại là Chi Lang.

Như Thi nấc nghẹn, nàng không thể nói được thêm lời nào nữa. Lời hứa suốt đời suốt kiếp yêu thương nàng, Chi Lang vẫn chưa bao giờ quên.

^ _ ^

Đối với hoàng mệnh Ngữ Hinh đã ban ra, mọi việc chuẩn bị cho buổi tiệc ngắm hoa đều do Hy Ngôn nhạc sư phục trách. Vậy là hân đường đường chính chính dẫn nàng đi ra khỏi cung. Chi Lang dùng quyền lực của mình, lấy cớ phải tập luyện vũ khúc cho nàng, hân mang Như Thi về nhạc phường. Hai năm trước hân đã từng nói sẽ dẫn nàng rời khỏi cung, hai năm sau mới có dịp để hoàn thành lời hứa đó.

Trên đường nàng chỉ có thể khóc, khóc ướt đầm khuôn mặt. Chi Lang không hiểu nàng quá xúc động vì mới được thả ra, hay là buồn bực oán tức lâu ngày mới có thể giải. Siết nhẹ bàn tay nhỏ nhắn mình đang nắm, hân thề rằng không bao giờ mình buông nàng ra nữa.

Việc trước mắt, là phải đối phó cho xong bữa tiệc chiêu đãi Kha phiên sứ. Hiện nay hẳn đang mang trọng trách trong người, bao nhiêu con mắt đều xoáy vào nhìn, làm gì có cơ hội bỏ trốn. Ngày ngày, tiếng nhạc vẫn đều đặn vang ra từ phòng tập, Như Thi vẫn theo lời yêu cầu của hắn mà múa trở lại. Tuy nhiên thời gian qua sức khoẻ hao mòn, vũ kỹ không được rèn luyện, nàng thường xuyên cứng đờ hoặc té ngã. Mà mỗi lần như vậy, Như Thi cũng chỉ biết bật khóc. Vật đổi sao dời, hai năm đã khiến nàng không còn là Như Thi của ngày trước nữa.

Đối với nàng, Chi Lang vẫn chỉ một lòng thương tiếc. Mỗi lần Như Thi khóc, hắn chỉ biết nắm tay nàng dỗ dành. Lòng tốt của hắn khiến Như Thi sợ sệt. Nàng vùng ra khỏi vòng tay ấm áp của Chi Lang mà bỏ chạy. Tuy nhiên đôi bàn chân ba tác kim liên kia không thể dùng để chạy. Vừa ra khỏi hành lang, nàng đã vấp ngã, té lăn xuống đất. Chi Lang vội đuổi theo, kéo nàng đứng lên.

- Đứng đứng vào muội, cơ thể của muội bần lăm. - Nàng gạt tay hắn ra.

- Muội kinh thường bàn tay kinh tởm của ta, nên không muốn đụng vào phải không. - Đôi mắt tối tăm của hắn nhìn nàng, khiến Như Thi run rẩy.

- Không phải. - Nàng hét lên, tức nghẹn trong lòng, nước mắt chỉ biết tràn ra mà không thể nói gì hơn nữa.

Chi Lang quỳ xuống bên cạnh nàng, lại một lần nữa nắm tay Như Thi, dịu dàng ôm nàng vào lòng.

- Thi muội không bao giờ bỏ. Dù muội có té vào đầm lầy, hố sâu, cũng không bao giờ bỏ. Năm xưa chính muội đã trèo qua tây viện, muốn giữ ta ở lại. Bây giờ dù muội có ra sao, ta cũng không thể rời đi được. Như Thi, khó khăn lắm mới gặp được muội, đừng chạy khỏi ta có được không? - Lời của hắn cũng nhẹ nhàng như gió thoảng, len vào tận trong lòng nàng.

- Lang ca. Muội xin xin lỗi, muội xin lỗi huynh.

- Ta không chấp nhận lời xin lỗi. Bởi vì nàng không có lỗi gì hết. - Hắn kiên quyết phủ nhận tất cả.

- Muội xin lỗi. - Ngoài ba chữ này, nàng cũng không biết nói gì hơn với hắn nữa.

Tâm chân tình của hắn, nàng làm sao đáp trả bây giờ. Cả thể xác lẫn trái tim nàng, từ trước đã bị Phúc Văn cướp đi mất hết.

Chi Lang thăm thở dài, tổn thương trong lòng Như Thi quá sâu nặng rồi. Dù hắn đã phải đem tới thương tật của mình ra mà níu kéo nàng, Như Thi hình như vẫn chưa thể hồi tâm chuyển ý. Phải làm sao, hắn mới có được nàng đây.

^ ^

Chuyện khúc mắc giữa hai người còn chưa được giải quyết, thì một kẻ phá đám lại xen vào. Đột nhiên vương tử Kha Tuấn Nam đến thăm, da đầu Chi Lang tê rần lên. Hắn chậm chậm cảm nhận kẻ vừa mới xuất hiện, nhận ra y cũng không kém phần phiền phức như Phúc Văn. Tuấn Nam, phụ vương của y cũng đủ phô trương để đặt cho con mình một cái tên như vậy.

- Bẩm vương tử, Thần Phi tài nhân mấy ngày qua không được khoẻ, vẫn còn đang nằm nghỉ trong nội phòng. Nhọc công vương tử đại giá quang lâm, nhưng thật sự là nàng không thể ra tiếp được. - Chi Lang mượn lời khéo léo để trục khách.

- Vậy sao? Bệnh tình có nghiêm trọng không? Bỏn vương tử phải đến thăm nàng mới được. - Tuấn Nam ngay lập tức không khách sáo bước vào trong.

- Như vậy cũng không hay lắm. Hay để hạ quan cho người vào gọi nàng. Dù sao tài nhân cũng là người có phẩm vị, tuy bây giờ nàng không ở trong cung, nhưng vẫn là nên giữ quy củ một chút.

Vừa nói xong, Chi Lang đã nhanh chóng cho người vào trong thông tri. Bản thân hắn thì ở ngoài sảnh cầm chân Kha Tuấn Nam lại. May mà Kha vương tử vẫn còn hiểu thế nào là quy củ phép tắc. Tài nhân cũng là tài sản quốc gia, không thể tự tiện ở riêng một phòng với nam nhân xa lạ.

Kha Tuấn Nam ngồi ở vị trí thượng khách, nhân nhả uống một ngụm trà. Chỉ là lá trà xanh tầm thường, nhưng lại mang hương vị thanh tao u nhã. Y đưa mắt nhìn quanh đại sảnh, đây là nhạc phường mà Hy Ngôn nhạc sư đứng đầu. Trong sáu ngự sư thượng đẳng, hắn là người trẻ và nổi tiếng nhất. Tuấn Nam vốn nổi danh ở phiên xứ là vương tử hào hoa phong nhã, phong thái vạn người mê; nhưng khi đến kinh đô rồi, y mới biết núi cao còn có núi cao hơn.

Tên tuổi Hy Ngôn vốn đã vang lừng khắp vùng kinh bắc, cầm nghệ tuyệt luân, văn tài xuất chúng. Hắn vô cùng bí ẩn, ít giao du với mọi người. Thế nhưng ai nấy đều coi hắn như tri kỷ mà ngưỡng mộ. Công tử bạch y, tóc xoã ngang thắt lưng, chỉ dùng một sợi vải buộc lại sơ sài. Nửa mặt tuy che kín, nhưng nửa khuôn mặt còn lại cũng đã đủ điên đảo chúng sinh rồi. Mỗi cử chỉ đều nhẹ nhàng tao nhã, giọng nói trầm ấm như gió thoảng thổi vào tai. Tuấn Nam suyết chút nữa đã đỏ mặt khi lần đầu diện kiến hắn. Ông trời thật bất công, sao lại ưu ái cho hắn nhiều điểm tốt như thế này.

Khi đang mãi xăm xoi nhìn kẻ bí ẩn kia, Tuấn Nam giật mình khi Như Thi được hạ nhân mời tới. Nàng hành lễ với y, sau đó lui về bàn trà bên cạnh Hy Ngôn. Nàng có vẻ hơi tiêu tụy so với hình ảnh trong trí nhớ y. Nhưng Như Thi bây giờ lại có thêm một nét phong tình vạn chủng thành thực hơn khi xưa. Đôi mắt nàng vẫn mang nét buồn lắng đọng khiến tim y nhói lên từng hồi. Bộ áo trắng khiến nàng mỏng manh như sương như gió.

Đến lúc này Tuấn Nam mới phát hiện ra hai người đó ở bên cạnh nhau lại cùng phát ra một loại khí tức vô cùng đặc biệt. Sự u buồn cứ lắng đọng xung quanh họ, như màu trắng tang tóc, như màu đen bi thương. Vừa mỹ lệ, vừa thật đáng sợ. Có phải chăng những người thuộc về nghệ thuật đều như thế, đều mãi mãi không thể giống như kẻ phàm trần. Như Thi và Hy Ngôn đều cùng cho người ta cái cảm giác không ai có thể bước vào thế giới của họ.

Như vậy là như thế nào? Hai năm trước Tuấn Nam đã vì một thái tử nên rút lui. Hai năm sau, y há có thể chùn tay trước một nhạc sư nhỏ bé.

- Ta là Kha Tuấn Nam vương tử.

Được một câu, y lại chẳng biết tiếp theo phải nói những gì. Toàn bộ tâm hồn của y đều bị Như Thi hút đi mất. Tuấn Nam bắt giác rời khỏi chỗ thượng khách, đi khỏi tới gần nàng.

- Thần Phi tài nhân, có nhớ hai năm trước bốn vương tử đã từng gặp nàng nơi hội tuyển tú.

Như Thi cúi gằm mặt tránh né ánh mắt sắc bén của y. Nàng sao có thể nhớ rõ chuyện xa xôi đến như vậy. Trong mắt nàng khi đó, vốn chẳng thể nhìn thấy ai khác ngoại trừ Chi Lang.

- Xin thứ lỗi cho tiểu nữ không thể nhớ nổi.

- Không, không sao. Chi cần bây giờ bắt đầu nhớ là được. - Nụ cười ưu ái lộ liễu dành cho nàng. - Nghe nói tài nhân không được khoẻ?

- Dạ vâng, tiểu nữ bị nhiễm phong hàn.

- Đã thuốc thang gì chưa?

- Dạ thưa, ngự sư đã cho mời thầy thuốc rồi.

- Ừ, mau bình phục sớm. Bốn vương tử trông ngóng màn biểu diễn đặc sắc của tài nhân. Điệu ‘Chiêu Quân thượng khúc’ đó, suốt hai năm qua ta không thể quên được.

Như Thi bỗng nhiên giật mình, nàng nhìn vào mắt Tuấn Nam, sau đó lại nhanh chóng quay đi. Ánh mắt này sao giống Phúc Văn ngày đầu tiên gặp nàng quá. Có phải thêm một con sói nữa xuất hiện trong đời nàng không? Bàn tay nàng bỗng nhiên vận vẹo không yên, mồ hôi toát ra ướt trán, đôi mắt hỗn loạn thất thần. Sự bối rối, hoảng sợ của nàng ngay lập tức đập vào mắt Chi Lang.

- Vương tử, tài nhân vẫn còn đang mệt. Cố sức ra chào ngài đã là tận lực. Ngài xem, có lẽ nên cho nàng về nghỉ ngơi được rồi.

Tuấn Nam nhú mày, nhìn nàng đột nhiên tuôn mồ hôi đầm đìa, quả nhiên là người bị bệnh. Nhưng y còn chưa kịp nói tiếng nào, Hy Ngôn đã tự tiện phẩy tay cho nha hoàn đưa Như Thi vào trong. Tuy không cam lòng nhưng Tuấn Nam cũng đành phải kết thúc sớm cuộc viếng thăm.

“Hừ, ai nói Hy Ngôn kiệm lời như ngọc. Ta thấy hẳn thật sự là quá mức nhiều chuyện rồi.” Tuấn Nam một bụng bực bội đành phải phẩy tay áo đi về. Nhưng đó chỉ mới là ngày đầu tiên trong chuỗi cố gắng theo đuổi của Tuấn Nam. Mỗi ngày, Kha vương tử lại kiên nhẫn đến thăm Như Thi thường xuyên như ăn cơm bữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Kim Đồng Ngọc Nữ

Khó khăn lắm mới mang được Như Thi ra khỏi lãnh cung sâu thẳm, nay lại hằng ngày nhìn nàng sợ sệt trước sự tấn công ồ ạt của Tuấn Nam, Chi Lang lấy làm buồn bực lắm. Nàng là bông hoa thơm xinh đẹp nhất trên trần đời nên thu hút rất nhiều ong bướm ve vãn. Nhưng tại sao hết thái tử rồi đến vương tử, toàn những kẻ quyền cao chức trọng mà người thường như Chi Lang khó lòng gần gũi. Hẳn phải mang nàng đi đâu mới được an toàn đây?

Chi Lang bắt đầu chiến dịch đối phó của mình. Có hôm Kha Tuấn Nam đến thì ngay lúc Hy Ngôn đem tài nhân vào nhạc viện trong cung, có khi y đến bọn họ đang lên núi tìm cảm hứng sáng tác nhạc.

- Hẳn sáng tác nhạc thì liên quan gì mà mang Thần Phi tài nhân đi theo? Nói, hôm nay bọn họ lại đi đâu? - Tuấn Nam nắm cổ áo tên tổng quản của nhạc phường.

- Dạ dạ bẩm vương tử, họ đi Thái hồ câu cá rồi, nghe nói canh cá tốt cho bệnh tình của tài nhân.

- Tốt đến mức nào cũng đâu cần nàng đích thân đi câu cá chứ? - Y hét vang trời trong tức giận.

Sau đó Tuấn Nam quay lưng bỏ đi. Chi Lang hình như đánh giá thấp sự kiên trì của Kha vương tử rồi. Y trực tiếp đâm đầu chạy tới Thái Hồ truy sát bọn họ.

^ _ ^

- Thi muội, như vậy đã được chưa? - Chi Lang nhẹ giọng hỏi.

- Như vậy là tốt nhất rồi. - Như Thi trả lời.

Bọn họ đến Thái hồ đã thuê một chiếc xuồng nhỏ, nhưng hoàn toàn chẳng muốn câu cá gì, chỉ để mặc con thuyền trôi vô định trên mặt nước. Mặt trời đang ở xa xa nơi phía tây, chiều dần buông xuống, gió thoảng nhẹ qua, không gian im lặng đến phi thường.

Ngắm cảnh hoàng hôn bất chợt khiến lòng người tĩnh lại. Hình ảnh diễm lệ của Thái hồ, chiếc thuyền câu và mặt hồ phẳng lặng, tất cả đều rất tốt với trái tim đã chịu nhiều đau đớn của Như Thi. Nàng ngồi tựa mạn thuyền, đưa ánh mắt nhìn ra xa, trầm mặc đến xuất thần.

Bỗng nhiên một tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, nàng kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy Chi Lang đã bắt đầu thổi tiêu. Hắn đã cời gẩy tay trái ra, thuận thực bám vào từng nốt chặn. Tay trái của Chi Lang vốn bị phế nhưng nay lại có thể sử dụng để tấu khúc, Như Thi thật vui mừng, cảm động làm sao.

Là bản ‘tình nhi nữ’ mà nàng thích nhất, lần đầu tiên được hắn dùng tiêu tấu lên. Như mùa xuân năm đó bên đình viện, lần đầu tiên gặp được Chi Lang, khiến nàng cảm nhận được sự ấm áp dịu dàng nhất trần đời. Nàng nhìn sâu vào đôi mắt đầy yêu thương của hắn, nước mắt trào ra, nhưng miệng lại mỉm cười.

“Nói gì đến vương quyền phú quý

Sợ chi những giới luật thanh quy

Chỉ mong sao địa cửu thiên trường

Cùng người thiếp yêu sớm tối sum vầy

Yêu chàng rồi, yêu chàng rồi

Nguyên đời này mãi mãi bên nhau ...”

- Lang ca, muội đã nhận được rồi ... - Nàng thôn thức nói.

Trong lòng Chi Lang sáng bừng như muôn ngàn tia pháo hoa rực cháy. Chỉ cần nhìn thấy được Như Thi cười, đời này kiếp này hắn đã thỏa mãn lắm rồi.

Chiếc thuyền câu xoay xoay giữa hồ, tự do tự tại trôi về phương trời chưa biết tới. Cũng giống như bọn họ lúc này, không cần tương lai, không biết quá khứ. Thế giới thì có gì quan trọng chứ, chỉ cần nhìn thấy đối phương ở trước mặt mình là đã quá đủ rồi. Nàng là máu đẻ trái tim hắn đập lên rộn rã, hắn là hơi thở giúp nàng có thể tiếp tục sinh tồn.

Ánh hoàng hôn đỏ ối một màu. Ngày chuẩn bị tắt, chim mới bay về tổ cũ. Chi Lang nói hắn sẽ mãi là mái nhà ấm áp cho nàng trở về; dù ngàn năm, vạn năm cũng yêu Như Thi không thay đổi.

- Muội thật hạnh phúc vì đã được huynh yêu thương. - Nàng cười với hắn, rực rỡ như ánh nắng cuối ngày.

Vô cùng xinh đẹp, nhưng lại báo trước sự tàn khốc của bóng đêm.

Chiếc thuyền câu trông thành mạn, Kha Tuấn Nam vương tử đã đến rồi.

^ _ ^

Bọn họ bị thô bạo mời lên đại thuyền của vương tử. Đó là cả một khách điểm nổi trên hồ, cực kỳ rực rỡ xa hoa. Tuấn Nam không chỉ tới một mình, mà còn đem theo rất nhiều khách nhân quyền quý trong kinh thành. Y gọi đêm đó là hội ngắm trăng thưởng nguyệt.

- Bỏn vương tử đang có nhã hứng cùng các vị đồng liêu dạo thuyền trên hồ. Thật may mắn làm sao lại gặp được nhị vị nơi đây, quả là hữu duyên. Mời được đệ nhất tài tử kinh thành Hy Ngôn nhạc sư và đương kim hoa khôi Thần Phi tài nhân, chính là phúc phần của bỏn vương tử.

- Tại hạ không dám. - Chi Lang thành thực hành lễ với y, Như Thi khép nép đứng phía sau, thể hiện rõ nàng hiện nay đang nương nhờ vào ai trên con thuyền này.

Mọi người ngạc nhiên nhìn hai kẻ nổi danh kinh thành, họ đều đã trở thành truyền thuyết. Hy Ngôn nhạc sư khí chất bất phàm từng có nhiều kẻ nhìn thấy, nay lại được chiêm ngưỡng Thần Phi tài nhân, quả nhiên được mở rộng tầm mắt rất nhiều. Kim đồng ngọc nữ, nhân gian khó ai sánh bằng.

Chi Lang vốn ít khi cùng người khác giao lưu, Như Thi lại đã quen với cuộc sống tịch mịch. Bị vây giữa một gian phòng ngột ngạt đầy nghẹt người, bọn họ liền trở nên lạc lõng. Vậy mà trong mắt người khác, họ như một đôi thiên tiên thoát tục, không vướng bụi trần. Xung quanh họ cứ như đã được giăng kết giới, không ai dám xen vào mạo phạm thánh thần.

Tuấn Nam tức tối đập mạnh chung rượu đang uống dở xuống bàn. Quả nhiên là tên nhạc sư to gan đó đã có ý cùng y tranh hoa. Còn bày ra bộ dạng thanh cao, kiêu ngạo như vậy trước mặt y nữa. Được rồi, hôm nay phải quyết phân cho được kẻ nào cao thấp.

- Nghe nói tài nhân là phẩm vị được vua ban, thuộc hàng quản lý của hậu cung. Tại sao chiều nay hai người có thể trùng hợp gặp nhau trên Thái hồ được vậy? - Tuấn Nam bắt đầu chiêu công kích của mình.

- Khỏi bẩm vương tử, chúng thần đang đàm đạo về tiết mục biểu diễn trong hội ngắm hoa. Đây là sự kiện thường niên trong cung, bệ hạ đã đích thân giao cho thần xử lý, Hy Ngôn tất nhiên không dám lơ là, ngày đêm không quên dốc lòng vì nhiệm vụ. Thần Phi tài nhân là vũ cơ chính do hoàng thượng đặc biệt

khâm điểm, hạ quan tất nhiên cũng phải cẩn thận bàn bạc cùng nàng mới không phụ sự kỳ vọng của ngài.

Mọi người lấy làm kinh ngạc nhìn một màn đối đáp. Đó chính là Hy Ngôn kiêu lòi như ngọc đó sao? Một lần nói ra đã nhiều hơn cả tháng trước đây gộp lại, thật sự là sự kiện thất thường như tuyết rơi tháng sáu.

- Vậy chẳng hay hai vị đã bàn bạc đến đâu rồi? Sự kiện ngắm hoa thường niên, bốn vương tử cũng có phần tham dự. Ta cũng cần nghe xem ý tưởng của các vị thế nào? - Tuấn Nam cố gắng cười gượng mà nói tiếp.

- Chỉ là vài vấn đề chuyên môn giữa nhạc và vũ mà thôi.

Ai nấy đều nghe ra được ý khước từ của Chi Lang, “Chúng ta nói chuyện chuyên môn rất cao siêu, người thường như người nghe không thể hiểu.” Đáng tiếc là ý tại ngôn ngoại, Tuấn Nam dù có ghen tức cũng không làm gì được.

Dưới sự can gián của vài vị quan đi cùng, không khí sức nức mùi chiến tranh mới được vãn hồi lại. Tuấn Nam bị mọi người cuốn vào tiệc rượu, Chi Lang vẫn giữ thái độ tách biệt của mình, hần lảng lảng ngồi vào vị trí đã được các vị quan viên khác chừa sẵn. Trước mặt mọi người, hần và Như Thi không tiện ở gần. Nàng bị tách ra cùng với những phu nhân khác, thỉnh thoảng lại đưa mắt hướng phía Chi Lang mà cầu cứu liên hồi. Đáng tiếc, bọn họ đang ở trên thuyền, không tiện rút lui được. Hần âm thầm chuyển tín hiệu cho nàng, “Hãy ấn nhấn chút đi!”

Mấy hành vi đó lọt vào mắt Tuấn Nam chỉ toàn là cảnh liếc mắt đưa tình. Rượu càng lúc càng làm ngọn lửa ghen tuông bùng lên mạnh mẽ. Kha vương tử quyền kinh thế trọng, há lại không sánh bằng một tên nhạc sư nhỏ nhoi hay sao? Rồi đột nhiên không có chút nào báo trước, Kha Tuấn Nam trực tiếp nhảy về phía Chi Lang, y ra tay đánh Chi Lang té văng xuống đất.

Chiếc mặt nạ của hần rơi ra, trước mặt biết bao nhiêu khách nhân trên tàu, Chi Lang phơi ra nửa bên mặt bị phỏng khủng khiếp của mình. Có vài tiểu thư ở gần đó sốc quá độ, trực tiếp la lên hoảng hốt, các đấng nam nhi cũng kinh ngạc hít thở không thông. Đây chính là gương mặt thật của Hy Ngôn đó sao? Mọi người luôn thắc mắc tại sao hần tuần tú như vậy lại luôn che đi nửa mặt, thì ra là vì vết sẹo phỏng xấu kinh người.

Tuấn Nam không ngờ một quyền của mình lại có hiệu quả như vậy. “Vốn muốn đánh hần thành đầu heo để không thể ra ngoài liếc mắt đưa tình với các cô nương nữa. Nào ngờ hần đã bấm sinh xấu xí sẵn, làm sao có đủ tư cách tranh giành mỹ nhân với bốn vương tử đây.” Y sáng khoái ngửa cổ cười to.

Đột nhiên một cái đĩa bay thẳng vào trán y, rơi xuống đất vỡ tan tành. Mọi người sửng sốt nhìn máu từ đầu Kha vương tử chảy ra đầm đìa. Phía bên kia Thần Phi tài nhân vẫn tỏ ra ung dung như không có việc gì. Như Thi lại không hề để tâm đến ánh mắt của thế nhân, nàng chạy đến đỡ Chi Lang ngồi dậy, tay vén tóc xem mặt hần có bị thương không. Gương mặt xinh đẹp hiện lên nét tức giận, khi phát hiện trên môi Chi Lang có một vết rách tươm máu. Như Thi quay đi, muốn đánh cho Tuấn Nam cũng phải có một vết thương như vậy.

- Đứng.

Chi Lang hoảng hốt kéo tay nàng lại. Người ta đã bị nàng ném vỡ đầu chảy máu, còn muốn hành hung gì thêm nữa. Hần tuy bị đánh đau, nhưng lại thấy rất vui, vui vì nàng đã xem trọng hần đến như vậy.

Thật là một hồi phong ba bão táp khinh hoàng. Chiếc thuyền hoa mau mau chóng chóng cập bến, khách nhân tháo chạy tán loạn như bên trong thuyền có quái vật. Kha vương tử được chở đi ngay đến đại phủ. Tuấn Nam vốn thuộc tộc phiên sứ, nếu chẳng may y có mệnh hệ nào, dễ có thể gây ra quốc gia chính biến.

Cuối cùng chỉ có một đôi quái vật bạch y bước xuống thuyền. Chẳng cần quan tâm đến giáo điều lễ nghi, họ nắm tay nhau, cùng nhìn đám người bỏ chạy lấy làm thích thú.

- Có lẽ gương mặt ta dọa người thật. - Chi Lang bật cười.

- Phải nói là hành động của muội dọa người mới đúng. - Nàng cũng khúc khích theo.

- Không ngờ chúng ta có hiệu quả giải tán đám đông đến vậy.

- Sau này sẽ càng có chức năng thu hút đám đông hơn.

Quả nhiên đúng với lời của Như Thi, ngày hôm sau bọn họ đã thành công thu hút một đám đông khủng khiếp đến trước cổng hoàng cung. Lần này đích thân hoàng đế thẩm tra vụ án Kha vương tử bị người đã thương trên thuyền hoa. Mà đối tượng bị kiện là ôn nhu văn nhã Hy Ngôn nhạc sư và thanh tao dịu dàng Thần Phi tài nhân.

Kết quả làm người ta vô cùng kinh ngạc, bọn họ cùng đồng lòng nhận mình là kẻ đã thương vương tử, không ai chịu nhường ai. Nhưng do có nhiều người làm chứng kẻ ra tay là Như Thi, nàng nàng liền bị phán tội lăng trì, bảy ngày sau xử quyết.

- Đừng lo, ta sẽ ngay lập tức đến. - Hần cười dịu dàng với nàng.

- Muội chờ huynh.

Hai người nắm chặt tay nhau như keo sơn không rời. Đám binh lính càng kéo họ ra, dân chúng càng được thưởng thức một màn chia tay lâm li đầy nước mắt.

- Muội rất hạnh phúc. - Nàng hét lên trước khi bị lôi đi.

- Ta cũng rất hạnh phúc. - Hẳn là lớn hết mức để nàng có thể nghe được lòng mình.

Bên ngoài, nhiều người cảm động đã bắt đầu sụt sùi khóc. Câu chuyện tình yêu của kim đồng ngọc nữ bị đẩy xuống trần gian đã nhanh chóng lưu truyền trong kinh thành. Bọn họ là người nhà trời nhưng vì ái tình nên phải bị đẩy xuống hạ giới. Hình phạt chính là lời nguyền khiến họ đời đời kiếp kiếp phải chịu cảnh phân ly.

Tất nhiên, kết cục của Như Thi càng tô đậm thêm sắc màu huyền bí cho câu chuyện đó. Lời nguyền đã linh nghiệm, bắt Thần Phi và Hy Ngôn phải cách biệt âm dương sao?

Ngày nàng bị xử trảm, người dân kéo đến bu đông nghẹt của pháp trường.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Là Tâm , Là Phế, Là Tình

Bầu trời mưa rào nhẹ, thế nhưng dân chúng ở Đại đô không ngại khó nhọc đến xem màn hành hình tài nữ nổi tiếng nhất kinh thành. Nàng nhỏ bé lọt thõm giữa pháp trường rộng mênh mông, dù có cùm xích dưới chân vẫn không che đi được nét đẹp phi phàm thoát tục. Như Thi liếc mắt nhìn đám đông bên ngoài, cảm thấy bơ vơ lạc lõng. Cái chết không phải là ước vọng của nàng sao? Nàng vốn rất mong đợi cuộc đời này mau chóng chấm dứt mà.

Giờ ngo ba khắc chính là thời điểm hành quyết, bây giờ vẫn còn đến nửa nén nhang để tra tấn tinh thần tử phạm trước khi lên đường. Đây là một nghi thức chuyên dùng để đối xử với người mạo phạm vương tộc các phiên. Bị lôi lên pháp trường sớm, chứng kiến cảnh đao phủ mài dao, thử chém gà và nghi thức té máu, tất cả nhằm làm tử tù kinh hãi, tuyệt vọng trước khi bị giết. Quả nhiên chỉ cần nghe đến tiếng mài dao rột roẹt, người xem đã cảm thấy gai ốc, nổi hết da gà lên. Nàng bị bỏ đứng trên đài cao vơ vơ, hai chân run rẩy đến mức khụy xuống.

Roẹt ... roẹt ... tiếng mài đều đặn không ngơi nghỉ. Tinh tinh tính tính ... từng nốt nhạc cũng bỏ đều theo cái nhịp vô cảm kia. Nàng thở phào, nhận ra Chi Lang đã đến rồi. Trên đường đến cứu tuyền, thì ra nàng không hề cô độc. Làm sao có thể nói hết lời cảm kích với hắn bây giờ. Nàng cười thật tươi, tay chân lại tự nhiên vũ động theo điệu nhạc kia.

Người dân ò lên trầm trồ khi nhìn thấy tử tù nhảy múa. Hai chân nàng bị xích lại, nhưng động tác vẫn không ngừng hoa lệ uyển chuyển. Đám đông tách ra, Chi Lang ngồi ở tận ngoài xa, sử dụng cảm nghệ mức danh của mình đệm cho nàng múa. Trong ngày đau thương như thế này, hắn lại chơi bản “Khô tận cam lai, chi sum vậy”.

Như Thi cười, Chi Lang cũng cười. Mọi người cảm lạnh nhìn bọn họ độc diễn. Màn múa đẹp đến mức kinh tâm động phách. Đây là vũ khúc cuối cùng mà nàng có thể múa, là lời tri ân sâu sắc mà nàng dành riêng cho Chi Lang.

“Cảm ơn huynh chưa từng ngừng yêu thương muội. Cảm ơn số phận vì đã để Như Thi quen biết huynh.”

“Cảm ơn muội vì đã bước vào cuộc đời ta. Được yêu muội chính là hạnh phúc lớn nhất của Chi Lang.” Âm nhạc của hắn trả lời nàng.

Giờ ngo vừa tới, hắn đột nhiên phun ra một ngụm máu. Thời gian quả nhiên chính xác vô cùng. “Đường đến hoàng tuyền tối tăm đáng sợ như vậy, sao có thể để muội một mình vượt qua. Ta sẽ xuống trước, đứng chờ muội ở thế giới bên kia.”

Thuốc độc của Đường môn, bỏ ngàn vàng mua được, muốn độc phát chính xác vào giờ nào nào, liền chính xác như thế ấy. Âm nhạc đột nhiên dứt ngang, trong không gian chỉ nghe tiếng hét thương tâm liệt phế của nàng. Chi Lang gục xuống tại chỗ, người dân xung quanh liền bu lại kiểm tra xem sao. Trên đoạn đầu đài, Như Thi sụp xuống, cảm nhận nỗi đau không thể nói nổi thành lời. Toàn bộ sinh lực của nàng đều trôi tuột đi hết, cả sự bình thản trước cái chết, cả tâm lý vứt bỏ hết mọi thứ trên đời, đều không sánh nổi với việc nhìn thấy Chi Lang ra đi. Hẳn là hơi thở của nàng, hơi thở đã dứt thì làm sao Như Thi sống nổi nữa. Giờ ngo hai khắc, nàng đã ngất liệm bất tri bất giác.

^ _

Nàng không biết được dân chúng nhìn thấy cảnh sinh ly tử biệt của hai người mà nảy sinh đồng cảm. Họ bùng lên thành một cuộc bạo động đòi phóng thích cho tử tù. Cuộc chiến kéo dài thêm đúng nửa nén nhang, vừa vặn có người đến cướp pháp trường. Võ tướng đã phi ngựa ba ngày ba đêm không ngơi nghỉ từ biên cương về đến kịp lúc. Thái tử Phúc Văn bộ dạng tả tơi, râu tóc rối bù, hai mắt vẫn đỏ như quỷ dữ. Lúc đầu chưa ai nhận ra kẻ mới tới là người nào nên mạnh tay trấn áp. Phúc Văn đã nhìn thấy nữ nhân bị kéo đến đoạn đầu đài nên cũng nổi lên máu điên cuồng. Kết quả là Như Thi chưa chết nhưng có nhiều người đã lột xác cho nàng trước. Thái tử cướp được Như Thi chạy đi, người dân cũng tràn ra cản đường quan binh truy đuổi. Lần đầu tiên Đại đô lại có một màn náo loạn đến thế.

Lúc Như Thi tỉnh lại thì đã thấy mình đang ở trong một phủ đệ bỏ hoang ngoài kinh thành. Người xuất hiện trước mắt nàng không phải Chi Lang đã xuống hoàng tuyền trước, mà lại là Phúc Văn, kẻ đã bỏ rơi nàng. Y nay lại xuất hiện ở đây làm gì, sao lại khuấy lên trong lòng Như Thi những cảm giác mà nàng cố đè nén?

Nhìn thấy gương mặt của Như Thi, Phúc Văn vừa buồn bã vừa tức giận. Y nghe được tin nàng bị xử trảm đã ngay lập tức trở về giải cứu. Bây giờ nhận được cái gì đây, không có một lời cảm ơn, chỉ có khuôn mặt nhẵn nhụi đăm đăm.

- Nàng là người không có trái tim thật sao? Chưa từng nghĩ đến ta, chỉ muốn tìm đường chết phải không? - Y đột nhiên bùng phát sự tức giận đè nén trong suốt thời gian qua. - Ta đã nói nàng là người của bốn thái tử, ta chưa cho phép, nàng không được chết. Đừng mơ được cùng tên kia thành ma tiêu dao với nhau.

Y vừa mắng xong thì cổ họng đắng nghét, chột ho lên mấy tiếng khàn khực. Phúc Văn quay người lại, đưa lưng về phía Như Thi. Y đã không thể nói gì được nữa. Nàng dù chết cũng không muốn ở cùng y, Phúc Văn quả thật đã triệt để thua mất ván cược này rồi.

- Hắn cũng như nàng, vẫn còn sống. - Phúc Văn thông báo. - Hắn đã được đưa đi đại phu kịp thời, độc cũng đã giải được rồi.

Chỉ có thể nén giận nói được vài lời, y đành phải bỏ ra ngoài. Bàn tay nàng vươn ra chụp huyệt y trong sát na đó. Sao Phúc Văn không chịu quay lại nhìn nàng, sao y không nhận ra nước mắt nàng đã tràn đầy mi mắt rồi. Rốt cuộc là nàng yêu ai nhất, chính bản thân Như Thi khó có thể định nổi. Muốn chết cùng Chi Lang, muốn sống bên Phúc Văn; nàng có lẽ là nữ nhân tham lam nhất trên đời này.

^ _ ^

Bởi vì quân tình gấp rút, Phúc Văn chỉ xuất hiện ở kinh thành trong tích tắc rồi lại phóng ngựa như điên trở về tiền tuyến. Chờ đợi y hai năm, chỉ nhận được đúng sáu câu, trong đó có đến bốn câu là trách mắng cùng đe dọa. Nàng chỉ biết khóc rồi lại khóc, vừa hối hận lại ăn năn. Bởi vì không thể quyết đoán, nên Như Thi đã bỏ đi cơ hội cuối cùng của mình. Phúc Văn không muốn gặp lại nàng nữa, y đã đầu hàng, đã thật sự bỏ rơi Như Thi. Thân tín của y đã bảo hộ nàng đến Kim Các tự lẫn trốn, nơi đây Phúc Văn sắp xếp cho nàng hội ngộ cùng Chi Lang. Trong hai con đường, nàng chỉ có thể chọn một mà thôi.

Nàng lao vào vòng tay đang đón chờ của Chi Lang.

- Muội xin lỗi. Rốt cuộc muội đã hiểu mình cần cái gì rồi. Muội giữ huynh lại chỉ vì sự ích kỷ của bản thân, chỉ vì muội cô đơn và cần một người che chở. Nhưng trái tim này đây, lại chỉ chịu đập thổn thức vì một người khác. Lang ca, muội muốn đến bên cạnh y. Hãy tha thứ cho tiểu muội khờ dại này một lần nữa được không?

Chi Lang cứng đờ sừng sốt, đôi tay đang ôm nàng, chỉ có thể buông lỏng thể hiện sự bất lực. Nàng lại ngược đôi mắt bị thương lên nhìn hắn trông đợi.

“Như Thi, muội độc ác lắm. Muội có biết đôi mắt này sẽ khiến huynh đau đớn thế nào không. Tại sao huynh lại yêu muội nhiều đến thế? Yêu đến mức chỉ cần muội được vui vẻ, thì muội có muốn đến với ai cũng được.”

Trong mắt hắn diễn ra một hồi hỗn loạn phức tạp. Cuối cùng hắn chỉ tay ra cửa, rồi một mực quay lưng đi không thèm nhìn lại nàng nữa. Như Thi biết rằng hắn đang vô cùng tức giận. Mỗi lần nam nhân tức giận, đều không ai thèm nhìn mặt nàng.

- Muội xin lỗi...

Nàng lăm bắm thêm lần cuối rồi mới lau nước mắt bỏ đi. Đến khi tiếng vó ngựa đã cất tiếng hí vang xa, Chi Lang mới đuổi theo ra tới cửa. Hắn cất tiếng gọi nàng, nhưng toàn bộ âm thanh đều tắc nghẽn trong cổ họng. Tuy liều thuốc độc kia chưa thể giết được y, nhưng đệ nhất nhạc sư kinh thành, từ nay sẽ chẳng thể nào cất tiếng nói được nữa. Hy Ngôn thật sự là đã trở thành vô ngôn mất rồi.

Hắn nhắm chặt lấy phần áo trước ngực, cảm nhận sự đau đớn tột cùng khi trái tim rạn vỡ. Chi Lang sụp người xuống ngay cửa, nước mắt cảm lạnh chảy dài trên má. Trong đầu hắn triệu triệu lần gọi tên Như Thi, nhưng nàng không bao giờ quay đầu nhìn lại. Ánh tà dương đỏ ối, hắn ngỡ như toàn bộ thế gian đều phủ đầy một màu máu tươi. Ý nghĩa cuộc đời hắn, trái tim của hắn đã chết theo cùng nàng từ ngày đó.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Chuộc Lỗi

Bởi vì Như Thi không thể cưỡi ngựa đi nhanh, hai người hộ vệ đành phải để nàng đi trong xe kéo. Tuy thái tử Phúc Văn chỉ ra lệnh họ phải bảo vệ Thần Phi tài nhân đến Kim Các tự, nhưng nàng lại khẳng khái muốn theo họ ra biên cương thì phải làm thế nào. Chứng kiến cảnh thái tử như phát điên chạy về kinh thành giải cứu từ từ, cũng đủ thấy nàng trong lòng điện hạ có giá trị thế nào. Lại thêm khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành khóc lóc cầu xin của Như Thi, hai người thị vệ thật sự không cách gì từ chối được. Đẳng nào họ cũng thẳng đường ra tiền phương, mang theo một cỗ nương, coi như là tiền phạt tới Tây Thiên vậy.

Trong ba ngày đầu tiên, Như Thi thật sự đã là hết người vì say xe và không chịu nổi cực nhọc. Ấy vậy mà bọn họ vẫn chưa đi qua hết nửa đoạn đường. Thế mới hiểu Phúc Văn đã vội vã đi cứu nàng thế nào. Ai biết được y đã trải qua bao nhiêu gian khổ mới về được kinh thành thân tốc như vậy. Nhớ lại từng hành vi cử chỉ quan tâm của y, nàng lại càng hối hận. Phúc Văn đã yêu chiều nàng đến cỡ nào, vậy mà Như Thi thật sự đã tổn thương y nhiều quá. Khi gặp

lại, nàng nhất định sẽ chuộc hết tội với y, sẽ quỳ dưới chân y mà cầu xin tha thứ.

Ngày thứ tám của cuộc hành trình, cuối cùng Cát thành đã xuất hiện trước mắt. Toà thành cổ hiện lên sừng sững giữa vùng đại mạc đầy gió cát. Vừa vặn có một cơn bão mới ập tới. Cuồng phong thổi cát bay tứ phía, quất vào người đau rất cả thân. Như Thi dùng tấm khăn lớn trùm hết mặt mũi lại, thế nhưng cát vẫn chui vào làm hai mắt nàng xót đau khủng khiếp. Đây là xử sở gì vậy, nàng chỉ mới vừa mới tới đã thấy không thể sống nổi, vậy mà Phúc Văn đã trấn giữ nơi đây suốt hai năm trời sao. Nàng càng lúc càng cảm phục y vô cùng.

Người thị vệ đập mạnh cửa thành. Một lát sau, cánh cửa gỗ khổng lồ mới vừa hé ra một tí. Chiếc xe ngựa len qua khe hẹp, dừng lại ở một góc khuất để tránh gió. Nàng vừa bước xuống xe, đã cảm nhận được sức mạnh dữ dội của thiên nhiên. Dù có một người thị vệ kéo lại, Như Thi vẫn bị cơn bão cát thổi cho té ngã, nàng lăn vài vòng trên đất, chặt vật vô cùng.

- Tiểu thư.

Người thị vệ hoảng sợ la lên. Những người khác thấy cảnh đó liền đội cát chạy ra kéo nàng vào.

- Cảnh Nam, đây là ai? - Một đại hán thân mình cao lớn, với hàm râu rậm hung dữ lên tiếng.

- Phó tướng. - Thị vệ Cảnh Nam giật mình nhìn thấy cấp trên, nhưng hắn đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. - Là người ở kinh thành.

Hắn dự định giới thiệu nàng là Thân Phi tài nhân, là người của hoàng thái tử, nhưng bởi vì thân phận Như Thi bây giờ là khâm phạm triều đình, nên Cảnh Nam đành phải nói tránh đi một chút.

- Người ở kinh thành? Là người nào, đến đây làm gì? - Trương phó tướng nghiêm khắc nhìn ba kẻ mới tới.

- Là người của thái tử? - Cảnh Nam bối rối trả lời.

- Ta hỏi là người như thế nào? Chức vụ, mục đích. - Phó tướng lớn giọng lặp lại từng chữ.

- Nô tỳ là Như Thi. - Nàng vọt miệng trả lời trước, tránh cho những người thị vệ mang mình tới đây khó xử.

- Nô tỳ? Cung nữ trong cung hay sao?

- Dạ vâng. - Nàng nhỏ nhẹ trả lời.

- Tại sao trong cung lại phái tới một người ốm yếu, ngay cả gió thổi cũng bay thế này. Trước giờ những hộ vệ bên cạnh điện hạ ai cũng một thân võ công tuyệt luân. Người thật ra có trách nhiệm làm gì?

- Dạ, nô tỳ hầu hạ thái tử.

- Vậy đưa cô ta đến khu nữ công đi. - Trương phó tướng ra lệnh.

- Nhưng thưa ...

Cảnh Nam dự định giải thích thì Như Thi đã nắm tay hắn giật lại. Hắn giật mình hoảng sợ, lần đầu tiên lại có mỹ nhân nắm tay mình như thế, không tránh được kinh hỷ quá độ. Thật sự là Như Thi chỉ muốn mọi việc êm thấm một chút. Vị Trương phó tướng này mặt mũi hung dữ, tính tình cương liệt, chắc chắn là người nghiêm minh. Nếu để cho ông ta biết một nữ tử từ tù như nàng chạy đến đây, không lý không do, chắc chắn khó mà dung nạp được. Nàng sợ việc này sẽ ảnh hưởng đến uy tín của Phúc Văn đối với thuộc cấp. Làm tỳ nữ cũng được, làm nữ công cũng được, trước mắt là nên vào trong tránh đi cơn bão cát khủng khiếp này đã. Vì vậy, thị vệ Cảnh Nam đành phải im lặng mang nàng đi về khu vực của những nữ hậu cần phục vụ trong quân doanh.

^ ^

Trái với vẻ tiêu điều xơ xác bên ngoài trời, phía trong những toà nhà không khí làm việc vô cùng khẩn trương. Đây là thành trì đang trong lúc chiến loạn, toàn quân toàn dân đều phải cật lực phục vụ cho quốc gia. Quân đội chính quy ngoại trừ bộ binh, kỵ binh ... thì vẫn còn những nhóm người đặc biệt khác nữa. Họ là đặc công chuyên do thám quân tình, là sứ giả truyền tin, là hậu cần vận tải. Khu vực mà Như Thi được đưa đến là chỗ của những nữ công, họ phụ trách quân trang, dọn dẹp và nấu ăn.

Nói ra thì có vẻ đó chỉ là những việc nội trợ nhẹ nhàng. Nhưng mỗi ngày khâu vài cái áo, quét dọn nhà cửa hay nấu một bữa cơm cho gia đình thì có gì đáng kể. Đàng này chỉ có khoảng một trăm cô gái, phải phụ trách nấu ăn, dọn dẹp, giặt giũ cho mấy vạn người thì mới biết công việc nặng nhọc, bận rộn cỡ nào. Như Thi bị choáng ngợp khi nhìn thấy căn phòng giặt lớn khổng lồ, những nữ công làm việc cần mẫn như một toán kiến thợ chăm chỉ.

Cảnh Nam và Như Thi vừa bước vào cửa, một người phụ nữ mập mạp, to con, với một thau đồ đầy ắp liền bước tới.

- Có việc gì? - Lý ma ma đã quen với việc bên quân doanh đưa những mệnh lệnh xuống thường xuyên.

- Má Lý, đây là cung nữ mới tới. - Cảnh Nam giới thiệu. - Tạm thời cho cô ấy ở chỗ bà, sau này có lẽ sẽ sắp xếp về nơi của thái tử.

- Cô tên gì?

- Dạ, là Như Thi. - Nàng nhỏ nhẹ trả lời.

- Đây cầm lấy. - Lý ma ma đưa ngay thau đồ đầy ắp cho nàng. - Mau mang ra chỗ kia giặt đi. Không cần biết sau này cô được điều về đâu, nhưng ở chỗ chúng tôi phải làm việc ngay lập tức, bận rộn lắm.

- Má Lý, cô ấy ... - Cảnh Nam ái ngại lên tiếng.

- Sao, còn có việc gì? - Lý ma ma bức bối vì người ta cản trở bà tiếp tục làm việc.

- Không, không có gì, con sẽ đi làm ngay. - Như Thi ngoan ngoãn trả lời.

Nàng tức tốc đi theo Lý ma ma tới chỗ làm việc của mình. Thi ra công việc hậu cần phục vụ cho quân đội lại phi thường bận rộn đến như vậy. Đột nhiên Như Thi cảm thấy những người phụ nữ ở đây vĩ đại biết bao. Họ trực tiếp làm việc ở trong vùng chiến sự như những người lính. Họ chịu trách nhiệm về việc ăn ở cho mấy vạn người, được góp công sức không hề nhỏ cho chiến thắng của tổ quốc. So với những vũ cơ suốt ngày chỉ biết nhảy múa giống Như Thi, họ là những người vô cùng hữu dụng. Vì vậy Như Thi cũng muốn mình trở thành một người có ích giống họ, có thể góp sức lực nhỏ bé của mình để chia sẻ gian khổ cho binh lính ngoài chiến trường.

“Sống như vậy, thì mới đáng sống chứ.”

Cảnh Nam thờ dãi nhìn cô nương mảnh mai ôm chậu gỗ đầy ắp đồ đi theo Lý ma ma. Từng bước chân nhỏ xíu của nàng đều rất vất vả trong nền cát lún. Thần Phi tài nhân cũng giống như biết bao thiên kim quý tộc trong kinh thành, đều bị bó chân. Nàng sao có thể đi lại dễ dàng trên vùng đất quanh năm cát phủ như thế này. Cảnh Nam cảm thấy xót xa, hần ngay lập tức quay đi, tìm thái tử để bẩm báo sự việc.

^ ^

Phúc Văn ngồi sau hương án, trầm mặc nghe Cảnh Nam báo cáo lại hết mọi việc từ Kim Các tự cho đến hành trình trở về Cát thành. Càng nghe gương mặt y ngày càng u ám. Cảnh Nam tưởng rằng kể về những gian khổ mà Như Thi phải chịu đựng trên đường sẽ đánh động lòng thương xót của thái tử, điện hạ sẽ cảm động và ngày càng sùng ái Thần Phi tài nhân hơn. Nào ngờ Phúc Văn lại nổi trận lôi đình, đem hần ra phạt trượng vì dám cãi quân lệnh.

- Ta đã nói gì với ngươi? Đem cô ta đến Kim Các tự, sau đó lập tức quay về. Vậy mà ngươi bây giờ mới trở về, lại còn bạo gan mang theo cô ta theo. Biết tội gì chưa?

Ngoại trừ khi đối mặt với kẻ địch, thái tử chưa bao giờ hung hãn như thế này. Chỉ có sự nghiêm khắc, sự cứng rắn của một người chỉ huy, Phúc Văn không vô cớ nổi giận với thuộc hạ bao giờ. Cảnh Nam trước khi bị lôi đi vẫn còn cố gắng nói theo.

- Điện hạ, tài nhân hiện nay đang ở chỗ những nữ công. Nhưng nàng sẽ không can đáng nổi công việc ở chỗ Lý ma ma đâu.

Càng nhiều lời, chỉ càng chuốc thêm thịnh nộ. Từ hai mươi hèo, hình phạt bị tăng thành năm mươi hèo. Một là vi phạm quân lệnh, hai là quá quan tâm đến người không nên quan tâm.

“Hạ Như Thi, nàng to gan lắm, còn muốn chạy đến chỗ này. Muốn làm ta tức chết phải không?” Phúc Văn đập tay mạnh xuống bàn, toàn bộ bút viết, sổ sách đều nảy lên, văng xuống đất tung toé.

Ở chỗ lều của những nữ công, Như Thi hất xì một cái rỗ to, không biết là do ngâm nước đã lâu hay là do gió cát nữa. Cuộc sống nơi Cát thành quả nhiên không hề thích hợp cho những cô gái vùng Tiết Châu chút nào.

“Nhưng chỉ cần được ở gần chàng, ta cảm thấy vô cùng xứng đáng.” Nàng mỉm cười với niềm vui nhỏ nhoi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nhớ Ai , Ai Có Nhớ Mình Hay Không ?

Dù đã chuẩn bị tinh thần đối mặt với sự giận dữ của Phúc Văn, nhưng Như Thi không thể ngờ y lại chẳng biểu lộ gì cả. Dù bình thường vẫn nhìn thấy thái tử đi qua đi lại trong quân doanh, nhưng tuyệt nhiên y chẳng hề nhìn nàng một cái, cũng chẳng có động tác nào gọi là nhận ra nàng. Mỗi lần như vậy, Như Thi lại càng thêm buồn bã. “Con giận của y thật không nhỏ mà.”

Nàng chỉ còn biết ngoan ngoãn cam chịu sự ghẻ lạnh của Phúc Văn. Như Thi bị chôn vùi trong công việc vất vả của những nữ công. Mỗi ngày giặt đến vài chục thau đồ, những ngón tay thon mịn của nàng nứt toát ra chảy máu. Cứ như vậy ngâm trong nước, cứ như vậy vò vắt liên tục; thậm chí đến mức mỗi lần bụng bắt com lên ăn, hai tay run rẩy đến không thể lùa com vào miệng được. Những nữ công khác lúc đầu rất bài xích Như Thi, bởi vì bộ dáng nàng không hề giống như một nữ tử phải quen lao động chân tay, nhưng ngày ngày chứng kiến cái kiểu sống thâm thương của nàng, cũng có vài người lấy làm mũi lòng thương hại.

- Này mau ăn đi, sắp hết thời gian nghỉ rồi. - Một vị tỷ tử cùng bàn gấp rau bỏ vào chén nằng.
- Cảm ơn Hoàng Lan tỷ. - Nằng mỉm cười sung sướng đón lấy. Đây là cử chỉ quan tâm đầu tiên nằng nhận được khi đến nơi này.
- Muội là ai, từ đâu đến? Ta nhìn muội chẳng giống một nữ công chút nào?
- Muội ở trong cung ... - Như Thi ngập ngừng, không biết nói gì cho phải.
- Thảo nào ... Những nô tỳ trong cung đều vô dụng giống muội sao? Họ chỉ tuyển mỹ nữ, không cần làm được việc ư?
- Không phải. - Như Thi cúi đầu xấu hổ khi bị cho là vô dụng. - Những người khác đều làm việc, riêng muội thì múa hát giúp vui cho mọi người.
- Là ca kỹ hả?
- Không giống.

Như Thi lập tức phản đối, nhưng lại không biết giải thích như thế nào cho một dân nữ như Hoàng Lan hiểu. Ca kỹ là cô nương múa hát trong thanh lâu. Còn Như Thi là một vũ cơ, một người có phẩm vị do triều đình ban tặng, chỉ chuyên phục vụ hoàng gia.

Đột nhiên nằng ngẩn người, cảm thấy những sự việc trước giờ được cho là đương nhiên thì lại biến thành vô lý quá. Ca kỹ và vũ cơ, đều là những kẻ mua vui cho người ta, có khác biệt gì đâu mà phân ra sang hèn. Điều khác biệt duy nhất là ca kỹ múa trước mặt những người bình dân, còn vũ cơ thì múa trước mặt hoàng đế, bá quan trong triều mà thôi.

- Cũng không khác nhau cho lắm. - Nằng sửa lại câu trả lời của mình.
- Nhưng muội đến đây làm gì? Chỗ này có chiến tranh, chúng ta không cần ca kỹ. - Hoàng Lan cao giọng hỏi.
- Muội ... muội muốn góp sức mình cho quốc gia. - Nằng ấp úng trả lời.
- Đừng gạt ta, lão tỷ ăn muối nhiều hơn muội ăn cơm. Cái gì mà quốc gia với đại nghĩa hả, chỉ là cái rắm thối. Tất cả chúng ta ở đây đều vì tiền mà đến, cũng có người là thân nhân của quan binh nên đi theo. Nói, muội là thuộc dạng nào?
- Là ...
- Muội không giống người thiếu tiền. - Hoàng Lan triệt để cắt ngang cơ hội nói dối của nằng.
- Là đi tìm người.
- Oa ... thấy chưa. Tỷ đoán không sai mà, chỉ có sức mạnh tình yêu mới khiến cô nương yếu đuối như muội chạy đến nơi hoang vu thế này thôi. Mà sao rồi, có tìm thấy người chưa? Hẳn là ai, ở doanh nào?
- Muội ... muội không nói được.
- Ha ha ... lại còn bày đặt mắc cỡ dấu điểm nữa. Kệ muội, chuyện ai thì tự lo. Chỉ là cẩn thận mình, nơi đây vẫn là vùng chiến sự.
- Dạ, cảm ơn tỷ tử.

Như Thi cười tươi hơn hờ, được một tỷ tử tốt bụng như vậy quan tâm, nằng cảm thấy mừng rỡ vô cùng. Trong đời nằng gặp gỡ được rất ít người, nhưng hình như toàn bộ họ đều là người tốt cả.

Hoàng Lan nhìn cô bé ngốc nghếch ôm chén cơm cười khúc khích, trong lòng cũng mềm ra một chút. Một nữ nhân kiêu diễm, đáng yêu như thế này, ai mà lại không thương cho được. Tuy bề ngoài nhu nhẹ nhưng nội tâm lại cương liệt vô cùng. Ngần dậm chạy theo tình lang, đảm khí thật không phải nhỏ. Chỉ mong rằng chiến tranh khốc liệt sẽ không làm người có tình phải vội phân ly.

^ _ ^

Cuối cùng, những cơn bão cát hoành hành dữ dội cũng chịu tạm lắng xuống. Bầu trời xanh thăm thẳm, trong vắt hiện ra. Nắng vàng chiếu sáng rực rỡ khiến ai nấy tâm tình đều thoải mái. Liên tục nhiều ngày trốn trong nhà, mọi người đều cảm thấy tù túng, ngột ngạt hết toàn thân. Người dân trong Cát thành tràn ra đường, hối hả làm việc của mình. Quân sĩ thao binh diễn tập, quân doanh nô nức người ra kẻ vào. Đám ngựa được thả ra cho chạy vận động. Vũ khí được khiêng ra ngoài trời, lau chùi đánh bóng lại. Riêng nhóm của Như Thi có nhiệm vụ đi lập dàn phơi đồ. Mấy thứ quần áo không được phơi dưới nắng đã lên mùi ẩm mốc thật khó chịu. Như Thi cũng bị cuốn vào không khí hân hoan của mọi người, nằng vừa làm việc vừa nhảy múa reo ca. Mọi người nhìn thấy cảnh đó, đều phải bật cười trước cách diễn tả cảm xúc sống động của nằng.

Trên tường thành cao, cũng có một đôi mắt say đắm nhìn nằng nhảy múa. Thái tử Phúc Văn đang chuẩn bị đi tuần tra xung quanh thành, đột nhiên lại nghe được những tiếng cười hiên hoi phát ra. Đã lâu lắm rồi, y mới thấy người ở Cát thành cười vui như thế. Nằng đang vừa múa vừa hát quanh những chậu đồ vừa mới giặt. Những nữ công khác cũng luôn tay làm việc của mình, cùng hoà giọng theo bài ca lao động vui tươi của Như Thi.

Chợt trong đám binh sĩ đang lau chùi vũ khí gần đó, có một chàng trai trẻ cao giọng hò vài câu chọc ghẹo những nàng nữ công. Đây là một nét đẹp văn hoá của vùng sông nước Cửu Long, khi cùng nhau làm việc, họ thường xem hò đối đáp như một hình thức giải trí.

“Bánh cả mâm, sao em kêu rằng bánh ít (ích)?

Trầu cả chợ, sao em gọi là trầu không?

Trai nam nhi không đối đặng. Gái má hồng, xin thử đối xem!”

Một tài nữ như nàng sao có thể không biết được hình thức hò vè đối đáp này. Như Thi bèn quay mặt lại, tay vẫn giữ giữ chiếc áo vừa mới giặt, treo lên giàn phơi.

“Trái cau lửa, sao mà anh gọi là cau không nóng,

Tóc dợn sóng, sao mà sóng không trào.

Trai nam nhi mà đối đặng gái má đào xin theo.”

Đám nữ công liền cười rộ lên trước sự đối đáp khôn ngoan của nàng. Phía bên kia binh sĩ cũng lấy làm cao hứng, chàng trai trẻ liền đứng dậy khỏi vị trí, cất cao giọng hò tiếp.

“Cá bóng đi tu,

Cá thu nó khóc,

Cá lóc nó sầu,

Phải chi ngoài biển có cầu,

Anh ra đến đó giải sầu cho vui.”

Những người binh sĩ huyết sáo rầm rộ, cổ vũ cho chàng trai trẻ. Các cô nữ công liếc mắt nhìn nhau thăm hỏi, không lẽ trò chơi chỉ mới bắt đầu, họ lại phải chịu thua. Đột nhiên Hoàng Lan cười ranh mãnh bước ra.

“Ai làm cá bóng đi tu,

Ai làm nước mắt cá thu buồn rầu.

Phải chi ngoài biển có cầu,

Em ra em vớt đoạn sầu cho anh.”

Bên nam nhân không chịu thua kém tiếp tục tấn công.

“Anh nói với em hũy hũy hoài hoài,

Biểu em đừng kết nghĩa với ai,

Xin em kết nghĩa lâu dài với anh.”

Như Thi đột nhiên nghĩ ra câu hò hay, bèn cất giọng đáp lại.

“Anh đừng có bỏ giọng trầm,

Lời ngon, tiếng ngọt để cầm duyên em.

Anh đừng lên xuống ngó xem,

Em nghe ba má nói không lâu rồi.”

Lần này nàng nhận được một tràng vỗ tay kịch liệt từ phía chị em nữ công. Đám binh sĩ gãi đầu bức tóc, vỗ vai nhau hối thúc. Quả nhiên trong đám đó, chỉ có chàng binh sĩ trẻ là thuộc nhiều ca dao nhất, chàng ta vội buông lời chống trả cho phe mình.

“Anh thương em, trầu hết lá lươn,

Cau hết nửa vườn, cha với mẹ nào hay.

Dầu mà cha mẹ có hay,

Nhứt đánh nhứt đay, hai lẽ mà thôi.

Guom vàng để đó em ơi,

Chết thì chịu chết, lia đôi anh không lia.”

Cả đám đột nhiên vỡ oà ra vì câu hò của chàng trai trẻ. Đây thì “Chết cũng không lia”, mọi người đều cười vui chúc tụng cho thái độ khẳng khái đó. Như Thi cũng e thẹn đỏ mặt, không ngờ lại bị lật ngược thế cờ, đang dẫn điếm trước, lại bị người khác giành giật hết uy phong.

Mọi người đang vui vẻ trong đợt ‘giao lưu’ thì đột nhiên một bóng người áo vàng đi tới. Ai nấy đều kín đáo trao đổi ánh mắt rồi lẳng lặng trở về vị trí của mình. Như Thi ngỡ ngàng nhìn Phúc Văn từ trên thành cao đi xuống. Y đã đứng đó từ lúc nào, y đã nghe được những gì?

Phúc Văn chỉ trao cho nàng một ánh mắt kịch liệt, sau đó lớn giọng nhắc nhở mọi người nên trật tự làm việc. Thái độ đó sao mà trịch thượng, đáng ghét đến thế. Nàng nhớ lại, từ khi đến Cát thành này cũng chưa từng thấy thái tử cười lần nào. Chuyện gì đã xảy ra vậy, nam nhân đã từng yêu nàng say đắm, với nụ cười toả sáng như mặt trời đâu rồi? Nàng đau lòng đến nhỏ lệ.

“Anh đi biệt tích phương xa,

Để em ôm bóng trắng tà năm canh.

Hai vai một gánh chung tình,

Nhớ ai, ai có nhớ mình hay không?”

Mọi người kinh ngạc nhìn cô nương vừa cất lên tiếng hò. Như Thi có biết chẳng người này chính là vô cùng tôn kính hoàng thái tử. Nàng không nhận ra trò chơi của họ đã kết thúc rồi sao, không nhận được tình huống hiện thời hay sao?

Phúc Văn đã bỏ đi, nghe được lời của nàng thì trong lòng nổi lên một phen rung động. Y vừa mới quay lại, môi chưa kịp nói lên lời nào thì một mũi tên bất chợt từ trên trời cao thao thẳng xuống đất.

Hành động còn nhanh hơn bất kỳ lời nói nào, y phi thân bay tới, kéo nàng ra khỏi vị trí nguy hiểm. Hai người lăn vòng tròn trên đất, vừa vặn cơn mưa những mũi tên cũng ào ào đổ xuống.

“Địch tấn công.” Tiếng gào thét bắt đầu vang lên khắp nơi. Những hồi còi dài báo động cho toàn bộ Cát thành chuẩn bị ứng chiến. Như Thi vừa mới ngẩn đầu lên đã thấy một trảng máu me trước mắt. Những người đứng xung quanh nàng, mới lúc nãy còn đối hát vui vẻ, bây giờ đã đầm đìa máu tươi. Phúc Văn kéo được Như Thi vào một mái hiên nhà, y khăn trương lay lắc vai nàng.

- Như Thi, có nghe ta nói không? Như Thi? - Y hét vào mặt nàng.

- Điện ... điện hạ. - Nàng lắp bắp trả lời.

- Mau trốn vào trong nhà, không được ra ngoài. Đi.

Bây giờ Như Thi mới cảm nhận được thế nào là con giận dữ của Phúc Văn, nàng vội vàng theo lời y, chạy vào trong căn phòng lớn của nữ công mà lánh trốn. Những người bị thương khác cũng vừa vận được kéo vào. Như Thi lại hốt hoảng phụ giúp băng bó cho họ.

Lúc này Phúc Văn đã nhanh chóng bỏ đi. Chỉ một lúc sau, những tiếng trống trận vang lên thùng thùng. Quân Việt quốc đã chinh đồn xong binh mã, thái tử đích thân dẫn đầu đoàn quân, xông ra ngoài thành nghênh đón kẻ địch.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Hoài Nghi

Chiến tranh không chỉ còn là lời kẻ, mà nàng thật sự đang lâm vào một cuộc chiến thật sự rồi. Quân Việt quốc đã giằng co với quân địch đúng năm ngày đêm bên ngoài Cát thành vẫn chưa phân thắng bại. Trong thành sôi trào lên vì nhiệm vụ hậu cần. Tuy quân chúng ta không thiếu, nhưng quân địch lại quá đông mãnh kiên cường. Những người con ưu tú nhất của sa mạc, lớn lên trên lưng ngựa, với đao kiếm là đồ chơi; không phải là những kẻ có thể dễ dàng đánh bại.

Quân binh tiền phương liên tục được thay đổi bởi vì không ai có thể kéo dài thời gian phục vụ ở vùng đất khắc nghiệt này. Bao nhiêu của cải, vũ khí được đổ về chi viện cũng không thể giúp chúng ta áp đảo được đối thủ. Phúc Văn thật sự đã sa lầy trong cuộc chiến với Sa quốc. Y những tướng binh cường tướng mạnh của mình có thể dễ dàng đánh lui kẻ địch ra khỏi biên giới, những tướng trong thời gian ngắn có thể ca khúc khải hoàn trở về.

Thực chiến là thế giới của bi thương và nước mắt, là đùa giỡn sinh mạng mình trên ngọn đao lưỡi kiếm. Những binh sĩ quanh đây, có ai mà chưa từng đổ

máu của mình xuống sa mạc khô cháy bỏng. Kể cả thái tử tôn quý như y cũng đã hy sinh rất nhiều cho toà thành tiền tiêu này.

Ngày thứ sáu, binh sĩ Sa quốc cạn lương phải rút về. Đây chính là lợi thế duy nhất mà quân Việt quốc có được, một hậu phương dồi dào năng lực. Và cũng chính là mục tiêu duy nhất mà kẻ địch đang lăm le nhắm tới. Tất cả chỉ vì vùng đất trù phú phía sau Cát thành mà thôi.

Tướng quân hồi doanh, mệt mỏi không tả xiết. Hoàng thái tử thậm chí không xuống nổi ngựa, phải có người kè y mang về phòng. Suốt năm đêm không được ngủ yên, có người nào mà đi nổi được nữa chứ. Như Thi nghe tin y đã trở về, vừa mừng, vừa lo chạy ngay tới trường doanh.

Nhưng phàm đã là nơi thái tử nghỉ ngơi, há có thể dễ dàng để người ngoài vào được. Bị binh sĩ canh gác chặn lại, Như Thi bức tức đến bật khóc. Nàng đã nóng ruột chờ mong y suốt mấy ngày qua, đã chờ đến phát điên lên rồi. Làm sao nàng có thể biết chiến tranh lại hung tàn đến vậy. Làm sao nàng có thể biết Phúc vẫn ngày ngày đều trải qua hoàn cảnh nguy hiểm sinh tử như vậy. Nếu nàng biết, đã chạy đến đây từ hai năm trước rồi. Sao có thể trách mắng khóc than, không hiểu cho sự cực khổ của Phúc Văn.

- Thái tử điện hạ, thái tử điện hạ ...

Nàng vừa khóc vừa la như thế, giống như nhà có điều tang không bằng. Tuy lo sợ sẽ làm phiền thái tử nghỉ ngơi, nhưng khi đối diện với mỹ nhân khuynh thành đang khóc, lại không có ai dám mạnh tay lôi Như Thi đi.

Hai bên đối đầu, cũng phải có một bên chịu thua. Thị vệ Cảnh Nam xuất hiện ngoài cửa, truyền lệnh của thái tử cho Như Thi được vào trong. Nàng ngay lập tức vui mừng rồi rít, tay lau hết nước mắt, hối hả đi theo hẳn.

Phúc Văn nằm trên giường đưa đôi mắt dửu tợn nhìn người vừa đến.

- Điện hạ. - Như Thi kêu lên một tiếng ngọt ngào, chạy đến ngay bên cạnh giường của y.

- Ta đang rất mệt mỏi, mọi việc chờ ta ngủ dậy sẽ tính sau. - Giọng y không kèm được nét bức dọc.

- Ngài cứ ngủ đi. Như Thi sẽ chờ. - Nàng cười rặng rỡ như hoa nở.

Phúc Văn lập tức nằm im nhắm mắt. Y đã vô cùng mệt mỏi rồi, mệt đến mức không thể nổi giận với nàng được nữa. Như Thi ngồi bên chân giường, nắm bàn tay y áp vào mặt mình. Thật vô cùng nhớ nhung quá. Đã bao lâu rồi, nàng mới cảm nhận được sự ấm áp thân quen này. Như Thi ngoan ngoãn như một vật nuôi trung thành đợi chủ. Phúc Văn trong lòng thoải mái, chẳng bao lâu sau hơi thở trầm ổn, y bắt đầu chìm trong giấc mộng hoan hỉ của mình.

Cánh rừng rực đỏ màu hoa đào, nữ nhân yêu kiều xinh đẹp như thiên tiên giáng trần đang nhảy múa. Phúc Văn sững sờ đứng đó nhìn nàng, sau đó, khoẻ mỗi nhếch lên một nụ cười hài lòng. Nàng phải là của y.

^ _ ^

Khi y tỉnh lại đã là chuyện của hai ngày sau. Đối diện với Phúc Văn là đôi mắt sưng mọng của Như Thi. Nàng cứ ở yên bên cạnh giường chờ đợi y ngủ dậy, chờ đợi mòn mỏi rồi tự khóc trong câm nín. Nhìn thấy cảnh này, y lại thấy tâm trạng bất an, nổi bực dọc phát ra không kèm chế được.

- Nói, rốt cuộc là ai mới chết, mà nàng khóc ra thành cái bộ dạng này?

- Không có ai chết. - Nàng rụt rè sợ hãi, cúi gầm mặt không dám nhìn y.

Trước cũng là sợ hãi y, sau cũng là sợ hãi y. Khi Phúc Văn dịu dàng yêu chiều, nàng lại không biết hưởng mà chọc giận y. Bây giờ Phúc Văn đã trở mặt rồi, làm sao nàng có thể khiến y hồi tâm chuyển ý đây.

- Mau cút, nhìn mặt nàng là ta thấy khó chịu trong lòng rồi. - Y thẳng tay chỉ ra ngoài cửa.

Như Thi sững sờ, tình cảm của y dành cho nàng thật sự đã cạn kiệt rồi sao. Hai hàng lệ lại rầm rức tuôn rơi. Phúc Văn nhũn mảy đứng dậy, đi ra khỏi phòng để khỏi phải nhìn thấy cảnh đau lòng kia.

- Điện hạ. - Nàng gào lên, ôm chặt chân y. - Là thiếp sai rồi. Thiếp không nên đẩy điện hạ đi như thế. Từ hai năm trước thiếp đã bắt đầu hối hận rồi. Cuối cùng thiếp đã hiểu trái tim mình nên đặt ở đâu mới đúng. Thiếp chỉ muốn được ở bên điện hạ. Khi không có ngài cạnh mình, thiếp thật chỉ muốn chết mà thôi.

- Thật chỉ muốn chết? - Y cười gằn. - Chẳng phải trước đây nàng cũng chỉ một lòng muốn chết hay sao? Còn câu ta ban cho mình tội lắng trì. Hạ Như Thi, bốn thái tử cũng lần đầu tiên mới thấy một người đáng ghét như nàng. Có thể đem sinh mệnh của bản thân ra đùa giỡn, hành hạ tinh thần người khác.

- Bởi vậy thiếp mới nói là mình sai rồi mà. Điện hạ, xin hãy tha lỗi cho Như Thi đi.

- Tại sao không ở kinh thành, đoàn tụ với tên tình lang khốn kiếp của nàng đi. Chẳng phải ta đã đưa nàng đến tận cửa chỗ hắn ở rồi sao?

- Là do thiếp ngu ngốc đã hiểu sai tất cả. Lang ca là người rất quan trọng trong lòng Như Thi, nhưng huynh ấy cũng giống như huynh trưởng trong nhà, tình cảm của thiếp với huynh ấy hoàn toàn là tình cảm gia đình. Nhưng điện hạ, người mới là trái tim của thiếp, là mặt trời của thiếp. Như Thi biết rằng trên đời này, không ai có thể thay thế vị trí của điện hạ trong lòng mình. - Nàng vừa sụt sùi vừa kể lể.

- Nhưng ta đã không còn cần nàng nữa. Biến đi. - Y cắn răng nói từng chữ.

Như Thi như bị thụi một cú mạnh. Nàng buông tay, không níu kéo người đàn ông sắt đá này nữa.

- Thiếp hiểu rồi. Tất cả đã kết thúc. - Nàng thần thờ nói.

- Đúng vậy, tất cả đã kết thúc. - Y nặng nề lặp lại.

Như Thi lao đảo đứng dậy, nàng vội vàng chạy thẳng ra khỏi phòng. Phúc Văn nhú mày, xót xa khi nhìn khuôn mặt mỹ nhân đã thấm đẫm đầy nước mắt. Nàng có biết mỗi giọt nước mắt của mình, chảy vào trái tim đầy vết thương của y sẽ gây đau đớn đến nhường nào không? Y muốn chạy theo, muốn giữ chặt nàng lại, nhưng rốt cuộc lại không có dũng khí đó.

Hai năm trên chiến trường đã làm sự tự tin trong y hoàn toàn sụp đổ. Y chỉ còn có hoài nghi cùng lo sợ. Y hoài nghi nàng sẽ không thật lòng với mình. Y lo sợ mình sẽ chẳng thể mang lại hạnh phúc cho Như Thi. “Nàng sẽ phản bội ta chạy theo nam nhân khác chẳng? Mình sẽ không thể kèm được rút kiếm chém thẳng vào người nàng chẳng?” Sự hoang mang trong y càng lúc càng chất chồng cao hơn. Trước khi cái bi kịch ấy xảy ra, y quyết định sẽ buông tha nàng trước. Bởi vì nếu ở bên cạnh y, nàng phải dành chỉ cho độc nhất một mình y.

Rốt cuộc, y cũng chẳng thể nào đặt nổi niềm tin vào tay nàng. Cả một thời gian dài cùng y cộng chăm, nàng đều gọi tên người khác trong mơ. Hai năm y đi vắng, có tổng cộng sáu người viết chiếu chỉ cầu hoàng thượng thả nàng ra. Lần cuối cùng do Kha vương tử lên tiến cầu tình mới được. Nàng được thả liền dọn đến chỗ Hy Ngôn ở, mỗi ngày đều có Kha vương tử ghé qua thăm. Tất cả đều được thám tử của y cài tại kinh thành báo lại. Thậm chí ở chỗ này chưa được nửa tháng, nàng đã trở thành đề tài bàn tán hăng nhất trong đám binh sĩ. Nàng đã trở thành nữ thần trong lòng họ.

Như Thi quá kiều diễm và xinh đẹp, thế nên có rất nhiều ong bướm vây xung quanh nàng. Mỗi lần nàng xuất hiện, đều thu hút biết bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ lẫn thèm thuồng. Y biết nàng rất phong tình. Từ năm năm trước, gặp nhau trong rừng hoa đào, y đã bị nét phong tình của nàng cuốn hút. Khuôn mặt nàng, ánh mắt nàng luôn luôn ám ảnh trong tâm trí y. Cũng từng đó năm y bắt đầu theo dõi nàng từng ly từng tý, đánh bật biết bao kẻ địch muốn đến gần đoá hoa của mình. Chiếm được thể xác nàng, nhưng không thể đoạt tâm. Đến khi nàng quay lại, muốn dâng trái tim cho Phúc Văn thì y đã không còn dũng khí để tiếp nhận. Đối với nàng, y quả thật vẫn còn vương vấn. Nhưng lớn hơn tất cả, sự nghi ngờ đang dần vật y.

“Yêu nhưng lại không tin tưởng. Như vậy đó có còn là tình yêu chân chính hay không?”

Tiếng lòng vật vã của y bị cắt ngang bởi tiếng của tên cận vệ thân tín.

- Bẩm điện hạ, Như Thi cô nương mới vừa nhảy xuống tường thành ...

- Cái gì? - Y hét lên kinh hãi.

Tường thành cao đến gần mười thước, người có võ công cũng ai không ai dám nhảy, chứ đừng nói đến phận liễu yếu đào tơ như nàng. “Như Thi, ta ghét nàng nhất trên đời.”

Y học tốc chạy thẳng ra tường thành, trước mắt như nhoè đi vì tức tối. Mới vừa la mắng nàng xong, Như Thi lại tiếp tục đem tính mạng bản thân ra hành hạ y. Phúc Văn phải xử với nàng kiểu gì mới đúng đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Nắm Chặt Trong Tay

- Bẩm điện hạ, Như Thi cô nương nhảy xuống tường thành ...

- Cái gì? - Y hét lên kinh hãi.

Y học tốc chạy thẳng ra tường thành, trước mắt như nhoè đi vì tức tối. Mới vừa la mắng nàng xong, Như Thi lại tiếp tục đem tính mạng bản thân ra hành hạ y. Phúc Văn phải xử với nàng kiểu gì mới đúng đây?

Nhìn thấy nàng ngồi thất thần trên bờ tường thành, y thờ phào nhẹ nhõm, đồng thời liếc nhìn Cảnh Nam đầy hăm dọa.

- ... nhưng đã bị lính tuần vệ giữ lại. - Cảnh Nam quỳ xuống thờ hỗn hển. Từ nãy giờ, hần chỉ có một việc là chạy đuổi theo thái tử gia. - Thuộc hạ chưa kịp nói hết câu thì điện hạ ngài đã chạy đi mất rồi.

Phúc Văn chợt nghĩ tới hoàn cảnh lúc này, thật sự là điếng hồn khi nghe nàng tự tử. Y đã bị nàng làm cho đầu óc rối bời, chẳng thể suy nghĩ gì thêm. Phúc Văn đi đến chỗ Như Thi, ngồi xuống đối mặt với nàng.

- Vì sao lại muốn chết?

- Điện hạ đã không còn cần Như Thi nữa. Thiếp sống để làm gì? - Nàng đưa đôi mắt đầm lệ nhìn y.

- Nữ nhân này, nàng thật là độc ác. - Y hét vào mặt nàng. - Còn muốn làm ta đau lòng như thế nào nữa mới chịu đây. Ta đã buông tha cho nàng, sao lại còn ngu ngốc đâm đầu vào chỗ chết vậy hả?

- Được ở bên điện hạ, dù là địa ngục Như Thi cũng sẽ bước vào.

Đến lúc này, Phúc Văn thật sự rất xúc động, y liền choàng tay ôm nàng vào lòng, cảm thấy như thế gian này không có thứ gì sánh được niềm hạnh phúc đang dâng trào trong tim. Chỉ cần nàng, tất cả đớn đau của y đều sẽ biến mất. Đôi tay này, đã biết bao nhiêu ngày nhớ đến thân thể mềm mại của nàng. Phúc Văn không thể kiềm được, y nâng mặt nàng lên, trao cho nàng một nụ hôn say đắm. Nàng chính là độc dược mà suốt cuộc đời này Phúc Văn cũng không mong giải được. Dù có bóp chết nàng, y cũng sẽ giữ Như Thi trong tay.

^ _ ^

Nội trong ngày hôm đó, Như Thi bước vào phủ Thái Tử. Toàn bộ Cát thành đều biết thái tử đã ôm lấy mỹ nhân xinh đẹp nhất trong số nữ công về chỗ của mình. Nhiều người chê cười, ghen tị với cô gái tầm thường một bước lên tiên; nhiều người lại tiếc hận, tại sao ông trời bất công luôn để thái tử chiếm được những thứ tốt nhất.

Chỉ có hai người bỏ ngoài tai mọi chuyện, chỉ chuyên tâm chú ý vào người trước mắt mình.

- Điện hạ, mau mở miệng. Aaa ... - Như Thi cầm chén cháo dí sát vào mặt Phúc Văn.

- Mau dừng tay, ta có thể tự ăn được.

- Chẳng phải ngài mệt mỏi lắm sao, để Như Thi hầu hạ ngài mà. - Nàng nũng nịu.

- Hai năm nay ta cũng đã quen vất vả.

- Không được, từ nay về sau Như Thi sẽ gánh hết vất vả cho ngài.

- Nàng cuối cùng lại trở về vẻ ương bướng như khi xưa rồi.

- Chẳng phải điện hạ thích thân thiếp sống thật với bản thân mình sao.

- Vậy hoá ra bướng bỉnh mới là bản chất của nàng sao? - Y cười cợt.

- Chỉ với duy nhất một mình điện hạ thôi. - Nàng bền lên.

- Được, chỉ duy nhất với mình ta thôi.

Y mở miệng cười lớn, cảm thấy tâm tình vô cùng thoải mái. Phúc Văn để nàng ngồi vào lòng, Như Thi bung chén cháo, đút từng muỗng từng muỗng cho y. Nam nhân thích chí bên đề nàng ngửa cổ ra, mớm hết cháo trong miệng cho nàng. Sau đó y nở nụ cười rạng rỡ như mặt trời mùa hạ.

- Thần Phi có công, nhất định phải ban thưởng.

- Điện hạ. - Như Thi đỏ hết cả mặt. Nàng hít lấy từng hơi thở sâu đầy mị hoặc.

Phúc Văn nghe từng hơi thở dồn dập đó, hai mắt cũng muốn phun hoả. Nàng chắc chắn là yêu nghiệt đội lốt. Ở bên cạnh Như Thi chưa bao lâu, y đã muốn biến thành dã thú ăn thịt người.

Đột nhiên Phúc Văn lấy tay捏 mũi Như Thi, sau đó y buông nàng ra.

- Hư lắm, dám câu dẫn bản thái tử. Nhưng hôm nay ta rất mệt, mau lui xuống đi.

Sau đó, trước vẻ sững sờ của Như Thi, y mau chóng rút lui. Nhìn bóng lưng của thái tử, Như Thi cảm thấy trong lòng tràn ngập sự thất bại. Hai năm qua thật đã khiến người ta trưởng thành, Phúc Văn đã không còn là tên cường đạo lỗ mãng như ngày trước nữa. Người bây giờ, thật sự là một trang nam nhi đỉnh thiên lập địa, Như Thi còn mong muốn gì hơn.

^ _ ^

Y ngâm mình trong hồ nước mát. Cát thành này không có gì tốt, chỉ tốt nhất chỗ của thái tử ở. Thật ra mọi công lao là của thành chủ trước kia mà có, lão già gian chuyên vơ vét của công để xây dựng nên dinh thự đồ sộ này. Phúc Văn khi vừa đến Cát thành đã lập tức tra rõ chuyện tham ô của lão, sau đó khẳng khái tịch biên tất cả của cải xung công, đem lão đi chém để làm gương cho thiên hạ. Bây giờ nghĩ lại, lão già ấy thật có công cứu giá. Không có căn phòng tắm cẩm thạch trắng rộng mênh mông này, Phúc Văn không biết mình đã trải qua hai năm nơi biên cương như thế nào.

Có tiếng bước chân đang tiếp cận ngoài cửa, Phúc Văn ngay lập tức vơ lấy thanh kiếm bên cạnh, sẵn giọng hét to.

- Ai đấy?

- Điện hạ, là thiếp. - Giọng của Như Thi nghe rụt rè hoảng sợ.

Y thở phào nhẹ nhõm, đặt kiếm xuống, “Hình như càng lúc mình càng đa nghi mất rồi.”

- Ở bên ngoài đi. - Giọng của y vô cùng nghiêm khắc vang lên.

Như Thi quả nhiên không dám tiến vào một bước. Nàng lặng lẽ đi ra ngoài. Lại thêm một bước thất bại. Trên đời này không có gì tuyệt đối cả. Sự mê đắm của Phúc Vãn với nàng cũng dần tàn lụi theo thời gian. Ba lần bốn lượt muốn tiếp cận y vẫn không xong. Như Thi nghi ngờ rằng y giữ mình lại lúc này chắc chỉ vì thương hại.

Cứ mãi nghĩ ngợi lung tung, càng lúc nước mắt càng tuôn ra. Nàng cứ tưởng mình sẽ bắt đầu cuộc sống thê lương mới với chuỗi ngày bị ghẻ lạnh. Thế nhưng tâm tư của nàng làm sao qua được Phúc Vãn. Đã để ý nàng lâu đến như vậy, mọi suy nghĩ, hành vi của nàng, y đều đã nắm rõ trong lòng bàn tay. Tiếng thút thít ảm ức vang đến tai y như muôn ngàn đao đâm vào tim. Phúc Vãn thờ dài, bước ra khỏi hồ tắm, khoát áo vào.

Quả nhiên y đã đoán đúng. Như Thi chưa đi đâu xa, mà đang ôm cây cột ngoài hành lang khóc lóc thảm thương. Y không hiểu mình mà xui quẻ kiến thế nào lại yêu nhầm một yêu tinh mít ướt. Y từ đằng sau ôm lấy thân thể nhỏ bé đang run lên từng hồi của nàng, nhẹ giọng nói vào tai nàng.

- Thi Nhi, mau nín đi.

Đã biết bao nhiêu lần y gọi nàng như thế trong mơ. Nay tất cả đều đã thành sự thật, y đã ở cạnh bên nàng, đã ôm nàng vào lòng, thì Như Thi còn khóc để làm gì. Tất cả chỉ là những linh cảm không căn cứ, những suy nghĩ viển vông của một cô gái đã yêu quá sâu đậm. Nàng sợ rằng mình sẽ vĩnh viễn mất y.

Như Thi trở mình ôm lấy cổ y, siết chặt như thể có một lực vô hình nào đó đang kéo hai người ra xa.

- Điện hạ, thiếp không muốn phải xa người nữa. Hai năm qua Như Thi rất đau khổ.

Y ngăn người khi nghe lời thổ lộ của nàng. Trước khi xuất chinh, trong lòng nàng chỉ nguyện rửa cho y mau chóng chết đi. Nhưng không ngờ trong suốt hai năm đó, nàng lại không giây phút nào không nhớ đến y. Thì ra yêu và hận lại gần nhau đến thế. Đều là khắc cốt ghi tâm, đến chết cũng không quên.

Trong vô thức, vòng tay của y cũng siết chặt nàng thêm một chút. Thật ra chẳng phải chỉ vì việc chiến sự, mà y vẫn còn lý do khác không thể trở về gặp nàng.

Như Thi cố một lần nữa phá bỏ sự xa cách của hai người. Nàng hôn môi y, kêu lên ngọn lửa tình nhục dục của y. Mái tóc y ướt đầm còn chưa kịp lau khô, mùi long diên hương thoang thoảng trong chiếc áo choàng lụa. Nàng đặt tay lên ngực y, cảm nhận vòm ngực săn chắc đầy mê hoặc. Phúc Vãn cũng bị cuốn theo nhiệt tình của nàng, y bắt đầu hôn ra đằng sau tai nàng, trượt trên chiếc cổ thon xinh xắn của nàng. Như Thi rên lên những tiếng kêu mê hồn. Thế là cơ thể y bắt đầu bị đốt nóng bùng bùng. Trong lúc tình mê ý loạn, Như Thi đột nhiên sờ soạn vào vùng hạ tiết. Phúc Vãn kinh hoàng định chỉ động tác, mạnh mẽ xô nàng té xuống đất.

Gương mặt nàng sững sờ đầy kinh ngạc. Phúc Vãn như nổi giông bão, đôi mắt tối tăm nhìn nàng. Sau đó, gom hết kiềm chế không ra tay sát nhân, y quay lưng bỏ đi.

Nàng chợt tỉnh, lao về phía Phúc Vãn, ôm chặt lấy chân y.

- Buông ra. - Y hét lên lạnh lùng.

- Không buông. - Nàng lắc đầu quày quặt.

- Biết rồi rồi sao còn chưa buông.

- Thiếp đã nói rồi, suốt kiếp này sẽ đi theo điện hạ. Cho dù ngải xuống địa ngục, thiếp cũng theo cùng.

Phúc Vãn sput đồ. Y ngồi xuống nền nhà, ngay bên cạnh Như Thi. Lần đầu tiên, nam nhi biết roi lệ. Như Thi bò lại gần ôm chặt cơ thể đang run lên vì nước nở của y. Đi hai năm biệt biệt không về, bởi vì thân y đã mang trọng thương. Lúc này sờ loạn một hồi, nàng mới biết thứ vũ khí đáng tự hào của y đã không còn được toàn vẹn như xưa.

- Thiếp yêu ngài. Thiếp vĩnh viễn yêu ngài. - Nàng hôn lên mặt y, hôn lên những giọt nước mắt đau khổ của y.

Thì ra nàng chưa từng bị y ghét bỏ. Phúc Vãn cũng chưa từng hết yêu thương nàng. Tất cả chỉ vì nỗi sợ hãi ám ảnh, nên y mới đưa nàng đến chỗ Chi Lang. Còn nỗi đau nào hơn khi một người đàn ông bất lực, không thể đem hạnh phúc đến cho một cô gái. Nàng bây giờ mới hiểu, y có bao nhiêu là buồn khổ trong lòng. Chính vì vậy, Như Thi quyết tâm dùng cả đời mình để đem lại hạnh phúc cho y.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Như Thế Nào Mới Đủ ?

Hai người họ vẫn ngồi giữa đoạn hành lang dẫn vào phòng tắm. Đây là khu vực cấm người ngoài lai vãng, nên hiện nay chỉ có bọn họ mà thôi. Y nằm gối đầu trên đùi nàng, tay trái gác trên trán để che đi đôi mắt đỏ kè của mình. Như Thi mỉm cười dịu dàng, những ngón tay luồn vào mái tóc bắt đầu khô của y.

- Ta không biết thì ra khóc lóc lại là một việc cực nhọc đến thế. Sao nàng lại có thể khóc lóc tối ngày mà không bị mất sức. - Giọng khàn khàn bất chợt vang lên.

- Bởi vì quá buồn nên mới khóc. Khóc xong sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Đó không phải là biểu hiện của sự yếu đuối, đó là một cách để giải thoát linh hồn khỏi đống đau. - Nàng lựa lời an ủi y.

- Như Thi ...

- Dạ?

- Ta có thể ích kỷ giữ nàng lại bên cạnh không?

- Thiếp là người của điện hạ, cả đời này cũng sẽ không xa rời ngài.

Y bỏ tay xuống, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của nàng. Không có bất kỳ tia dối trá nào trong đó.

- Ta không thể đem lại hạnh phúc cho nàng.

- Được ở bên cạnh ngài, chính là hạnh phúc của Như Thi.

Chưa bao giờ nàng dành cho y nụ cười đẹp hơn lúc đó. Lời nhẹ như mây, như mật ngọt rót vào tai y, xoa dịu trái tim mệt mỏi của y. Nàng cũng như khi đó, xinh đẹp tựa đào hoa. Ông trời phái nàng xuống đây, chính là vì muốn cứu vớt linh hồn tội nghiệp của Phúc Vãn. Y cảm thụ tình yêu của nàng rõ ràng hơn bất kỳ lúc nào khác. Không có bất kỳ sự sợ hãi, hay hoài nghi nào có thể chen vào mối quan hệ của hai người được nữa. Tình yêu thì ra xuất phát từ tâm hồn chứ không phải thể xác phàm tục. Có lẽ điều may mắn nhất đời y, chính là đã yêu nàng.

^ _ ^

Thật lạ là khi yêu người ta có thể làm được nhiều điều vĩ đại tưởng chừng như không thể. Chỉ trong vòng bốn tháng, Phúc Vãn đã ép được Sa quốc phải viết thư đầu hàng, sau này đời đời kiếp kiếp không bao giờ xâm phạm vào Cát thành nữa.

Thì ra chiến tranh lại phụ thuộc rất nhiều vào chủ tướng đứng đầu. Thái tử Phúc Vãn đột ngột bộc phát thần uy, dẫn đầu đội hùng binh đánh cho địch không còn manh giáp. Tin tức chiến thắng nhanh chóng lan ra khắp cả nước. Chiến tranh kết thúc đã là niềm vui không nhỏ, kết cuộc chiến thắng lại làm dân chúng cao hứng cùng cực. Thái tử rút quân về kinh trong sự hò reo cổ vũ của mấy trăm vạn bách tính đổ ra đầy đường.

Địch thân hoàng thượng ra ngoài thành hai mươi dặm đón quân. Chưa bao giờ Việt quốc lại có một lễ hội nào tung bừng hơn thế. Đừng nói bây giờ Phúc Vãn muốn xoá tội cho Như Thi; dù y có muốn cái ngai hoàng đế, Ngừ Hinh cũng sẵn sàng nhường chỗ.

Tin vui lại đến dồn dập, đúng một tháng sau, bọn họ cử hành hôn lễ trang trọng nhất trong kinh thành. Dân chúng được nghỉ ngơi vui chơi suốt ba ngày ba đêm không biết mệt mỏi.

Trên môi ai nấy đều giữ mãi một nụ cười. Đặc biệt đôi tân nhân trẻ lại có nụ cười đẹp nhất, hạnh phúc nhất. Trải qua toàn bộ nghi lễ của hoàng gia, gặp mặt hết toàn bộ những người cần gặp mặt, cuối cùng họ mới có thể được ở riêng với nhau trong tân phòng đỏ rực màu.

- Chúc điện hạ và thái tử trăm năm hảo hợp, bách tử thiên tôn.

Lời của những người tham dự như sấm vang đánh thẳng lên đầu Phúc Vãn. Như Thi rất lo lắng, không biết y còn có thể chịu thêm được bao nhiêu lâu nữa. Nàng ngồi trong tân phòng mà lòng bồn chồn không yên. Khi có tiếng hô “Thái tử hồi cung” nàng suýt tý nữa đã nhảy cẫng lên mừng rỡ. Như Thi tự tức khấn thầm đầu lên, nàng chạy ngay đến ôm chầm lấy y. Quả nhiên, lúc này tâm tư y mới có thể mềm lại, không còn sát khí đầy mặt như mới vừa nãy.

- Ái phi, sao lại không ở yên chờ ta? - Y cười nhẹ với nàng.

- Chờ sao, đã sớm chờ đến mòn mỏi rồi. - Nàng phụng phịu dúi mặt vào ngực y.

- Ha ha ha. - Y cười sáng khoái, hai tay liền bế nàng lên dễ dàng như bế một đứa trẻ.

- Á ... người điện hạ đầy mùi rượu nha.

- Ái phi không thích sao?

- Thích, cái gì của điện hạ thần thiếp đều thích. Yêu điện hạ nhất trên đời.

- Ta cũng rất yêu nàng. - Y bá đạo hôn lên làn môi mềm mại của nàng. - Vĩnh viễn cũng chỉ yêu một mình nàng.

Nàng dịu dàng rời khỏi người y, đi rót hai chung rượu. Họ liếc mắt nhìn nhau, tình nồng ý đậm, sau đó cùng cạn chén giao bôi. Như Thi hiền thực thay thái tử coi đi bộ ngoại bảo, đích thân nàng rửa chân cho phu quân như một nghi thức suốt đời sẽ phục tùng chồng. Phúc Vãn im lặng nhìn nàng làm tất cả mọi việc, trên môi chỉ ẩn ẩn một nụ cười hài lòng không khi nào có thể dừng lại.

Như Thi thổi tắt đèn cây sau đó cùng y đồng sản cộng chằm. Phúc Vãn ôm nàng vào lòng, cắn nhẹ vào tai Như Thi, sau đó hạnh phúc chìm vào giấc ngủ. Đêm xuân tiêu đáng giá ngàn vàng cứ như thế mà trôi qua. Và có lẽ cuộc sống tương lai sau này của bọn họ, cũng chỉ có thể như vậy mà trôi qua.

^ _ ^

Một năm sau hoàng tộc bắt đầu hối thúc thái tử lập trắc phi cùng thị thiếp. Dĩ nhiên là Phúc Vãn cực lực phản đối. Nhưng bởi vì Như Thi sợ y sẽ phải tiếp tục nghe những lời làm nhảm như bất hiếu hữu tam vi đại vô hậu, nên nàng phải mở cửa sau đón những mỹ nữ con quan kia vào đông cung. Thế nhưng thật bất hạnh cho bọn họ, Phúc Vãn chỉ sủng ái một mình thái tử phi của mình, ngoài nàng ra cũng không có làm hạnh một ai khác.

Ba năm sau, tấu thư dồn dập gửi tới yêu cầu truất phế thái tử. Ngừ Hinh có đến hai mươi ba hoàng tử, sao lại để một người chưa có con thừa tự nắm giữ ngai vàng.

Như Thi dù không muốn cũng bị cuốn vào vòng tranh chấp thị phi. Ở tại đông cung, không thể nào không chịu sóng gió. Đầu tiên là mẫu phi của Phúc Vãn triệu kiến nàng trách mắng, sau đó là đến lời đàm tiếu của các vị trưởng bối. Lời nói nặng nhẹ của những thị thiếp trong đông cung, lời thì thầm to nhỏ của toàn thể hạ nhân trong cấm thành ... “Tại sao thái tử gia lại đi yêu thương một cái cây không ra quả?”

Tất cả những lời ác ý của thế gian nàng đều có thể chịu đựng được hết. Chỉ là không thể chịu đựng được khuôn mặt nổi điên của Phúc Vãn mỗi khi lâm triều trở về. Người ta công kích nàng, nhưng thật ra kẻ bị thương lại là Phúc Vãn. Y ngày càng trầm lặng, khốc liệt làm nàng càng lo sợ. “Lời nói không có dao, nhưng đâm vào tim người vẫn có thể rướm máu.” Phúc Vãn bởi vì chịu nhiều áp lực, ngày càng sa lầy vào rượu chè bê tha.

Sự việc đỉnh điểm khi nàng hay được tin đông cung xảy ra chuyện. Một thị thiếp họ Hà đã thừa lúc thái tử ngủ say mà bỏ lên người y. Khi Như Thi chạy tới nơi, chỉ thấy nền nhà bê bết máu. Nữ nhân họ Hà kia đã trở thành một cái xác không hồn. Phúc Vãn đứng đó, đôi mắt điên cuồng nhìn chằm chằm vào xác chết. Trên tay y vẫn còn cầm thanh kiếm nhuộm nhiều máu long tong.

Như Thi vô cùng kinh hoàng khi thấy máu người. Nhưng nàng biết vẫn còn nhiều điều đáng lo hơn là mạng của người thị thiếp.

- Điện hạ, điện hạ. - Nàng lay tỉnh y trong cơn cuồng loạn. Nhìn Phúc Vãn giống như một tên điên đã đánh mất chính bản thân mình.

- Ái phi ... - Y lắp bắp trong cơn mê chưa tỉnh.

- Là thiếp đây. - Đôi mắt nàng đã hiện lên một ngấn nước.

- Nàng ... nàng ta ...

- Không có việc gì hết. Y phục của điện hạ bị bẩn rồi, thiếp đưa ngài vào trong thay đổi.

Y ngây ngốc được nàng dắt đi chỗ khác. Như Thi đem y đến dục phòng, để tẩy sạch toàn bộ vết máu dính trên người. Nhiều năm qua, cái ăn, cái mặc của y đều do đích thân nàng sắp xếp. Khi thái tử tắm rửa cũng chỉ một mình thái tử phi mới được hầu hạ ngài.

Đến khi thay đồ, nàng lại phải nhìn vết sẹo chiến tranh trên người y. Một nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, sao lại chỉ vì thiếu đi một mẫu thịt bé xíu liền không thể ngăn mặt với đời.

- Nhiều năm như vậy, nhìn vẫn thấy đáng sợ đúng không? - Đột nhiên một giọng lạnh lùng từ trên đầu nàng đổ xuống.

Như Thi ngược nhìn đôi mắt tối tăm dọa người của y, sao đột nhiên Phúc Vãn lại biến thành một vị nô quý như thế này. Nàng mỉm cười, lắc đầu với y.

- Sao có thể sợ chứ? Tất cả những thứ thuộc về điện hạ, thần thiếp đều yêu.

- Nàng có biết lúc này, cô ta hét lên kinh hoàng như thế nào khi nhìn thấy nó không.

Nàng lại lắc đầu.

- Rất đáng chết. Kẻ biết được bí mật của ta đều phải chết.

- Đừng quan tâm đến mọi người xung quanh. Bọn họ đều là những kẻ ngu ngốc. - Nàng gần như van xin, xin y hãy mau chấm dứt cơn điên này, mau mau trở thành Phúc Vãn ấm áp của nàng.

- Sao có thể không quan tâm? Ta là thái tử, là hoàng đế tương lai của Việt Quốc. Ta phải lắng nghe lời nói của thần dân mình. Bọn họ muốn có một người nối dõi. Nàng có hiểu không?

Y nắm lấy vai nàng rất chặt. Những ngón tay mạnh mẽ bầu vào da thịt nàng, khiến Như Thi đau đớn.

- Thiếp không cần gì hết, thiếp chỉ cần điện hạ mà thôi. - Nàng bắt đầu gào lên.

- Để làm gì? Một thằng đàn ông vô dụng chỉ có thể nhìn nàng, ôm nàng mỗi đêm, biến nàng thành goá phụ thủ tiết từ năm mười bảy tuổi sao?
- Bởi vì điện hạ đã cho thiếp quá nhiều, đã yêu thiếp nhiều đến nỗi cả cuộc đời này Như Thi không thể đáp lại đủ cho ngài. Điện hạ, thiếp xin ngài hãy bình tĩnh lại đi. Chúng ta ở bên nhau như thế này chưa đủ sao?
- Không thể đủ được. - Y lắc đầu. - Một gã như ta có hơn gì lũ thái giám trong cung. Thế gian đang nhìn vào ta, đang nhạo báng ta không thể có con nối dõi.

Lần này, đôi mắt y vẫn lên những chỉ đỏ đáng sợ, sau đó từ trong hốc mắt, một dòng lệ trong suốt, tinh tế ứa ra ngoài. Như Thi hoảng sợ khi nhìn thấy y như thế. Còn hơn cả nỗi điên, còn hơn cả đau đớn. Y đang chết dần chết mòn trong tuyệt vọng. Nàng có cách nào để cứu giúp được y bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hồng Trần Vương Lụy Thân

Nhiều năm về trước, nàng đã bắt đầu đi lễ chùa báỉ phật, bởi vì tâm cứ mãi vương bận một nỗi ân hận khôn nguôi.

“Xin ngài hãy che chở cho Lang ca được bình yên, khoẻ mạnh. Con đã nợ huynh ấy quá nhiều, dù phải đổi đi tuổi thọ mình để khiến huynh sống hạnh phúc thì con cũng nguyện cam lòng.” Nàng đã cầu khẩn với bồ tát như thế. Nhưng hình như với những kẻ đầy tội lỗi thì bồ tát không chứng giám.

Nàng lạc bước trong sân chùa thanh tịnh, chợt nghe được tiếng đàn nao lòng kia. Tiếng đàn nhị quá đỗi quen thuộc khiến tim nàng nhói đau, nước mắt cứ như thể trào ra ướt mặt. Đôi chân cứ bất giác lần theo tiếng đàn đi đến hậu viện của nhà chùa.

- Thái tử phi, xin ngài dừng bước. Phía trước là chỗ tọa thiền, không cho người ngoài vào - Trữ trị già nua bước ra ngăn cản nàng.

Như Thi ngóang nhìn về phía cánh cổng khép hờ của hậu viện, tiếng đàn nhị nào nê đã tắt từ lâu.

- Đại sư, xin hỏi là người nào vừa mới kéo đàn vậy? - Nàng cố lấy lại bình tĩnh, nhẹ giọng hỏi han.

- Là sư đệ của bản tăng.

- Vậy ra là tiếng đàn của một lão sư phụ. - Nàng thất vọng thở dài.

Trữ trị già mỉm cười hiền từ.

- Tiếng đàn đầy bi ai đó chắc đã làm phiền thái tử phi rồi. Sư đệ của bản tăng đạo hạnh chưa cao, mấy năm gần đây ngồi diện bích nhưng vẫn chưa rũ bỏ hồng trần được.

- Nói vậy ra sư đệ của trụ trì xuất gia chưa được bao lâu.

- Đúng vậy, chỉ trước khi sư phụ của bản tăng viên tịch đúng một tháng.

- Xin hỏi tên của sư đệ ngài là gì?

- Sư đệ của bản tăng pháp hiệu Vô Ngôn.

^ ^

Kẻ tu hành tứ đại giai không, hẳn đã không còn giữ lại bất cứ thứ gì, kể cả tên của mình. Vô Ngôn im lặng ngồi đối diện với bức tường đá sáng loáng. Hắn đã nhìn vào đó chăm chăm hàng năm trời, chưa ngộ ra đạo phật ở chỗ nào, chỉ thấy được hình bóng xinh đẹp dịu dàng của nàng mà thôi.

“Vẫn là tu hành chưa đủ.” Hắn thở dài, cảm thấy suốt đời mình có lẽ cũng không thể nhập vào chốn niết bàn. Số phận của hắn có lẽ sẽ vương vào vạ nỗi phiền não, bởi vì hắn sẽ đời đời kiếp kiếp chạy theo hình bóng của nàng.

Khi tâm bắt đầu loạn như ma, hắn lại tiếp tục kéo đàn. Vô Ngôn không thể nói. Từ nhiều năm trước, hắn đã đánh mất giọng nói của mình. Bây giờ chỉ có cây đàn nhị mới có thể thay hắn cất lời mà thôi.

“Đạm nhiên tự thủ,

Duy đức thụy vụ.

Hoặc vân thiên ngôn

Quyền quyền nhất cú.

Tâm vô bị ngã

Ký tuyệt hôn mai.

Nhật dạ trắc giáng,

Vô hình khả trú.”

(Đạm Nhiên, Trí Thiện Thiền sư)

“Lấy đức làm trọng,

Thanh đạm giữ mình.

Một lời nói phải,

Ghi nhớ đỉnh ninh.

Lòng không bị, ngã,

Sáng sủa quanh mình.

Đêm ngày cảm cách,

Chẳng thấy tâm hình.”

“Thái tử phi, xin dừng bước ...” Lời của lão sư huynh khiến hấn giật mình hoảng hốt. Phải rồi, bây giờ không còn ai gọi nàng bằng tên nữa, nàng không còn là Hạ Như Thi, nàng là thái tử phi cao sang quý giá. Ngày đó bỏ lại hấn trong sân chùa Kim Giác tự, nàng đã nói rằng muốn đi tìm hạnh phúc của bản thân. Thật tốt là nàng đã tìm thấy hạnh phúc. Hấn khẽ mỉm cười, bởi vì hạnh phúc của nàng chính là hạnh phúc của hấn. Vậy mà hình ảnh hấn phản chiếu trên vách đá sao lại đau khổ như thế này, sao lại nhần nhó như mười tám vị la hán trong sân chùa. Hấn ... hấn thật sự đang rất vui về mà.

^ ^

Nàng mỗi ngày rằm đều đi lễ phật, đi phát chẩn cho người nghèo, đi quyên góp cho chùa. Nàng không phải có tư tâm gì, nàng chỉ muốn các vị sư phụ trong chùa có được môi trường tu hành thuận lợi mà thôi.

Mỗi lần đi chùa lại lâu hơn một chút. Có khi nán nà chờ một bữa cơm rau dưa, có lúc thì nghiền ngẫm nghe trụ trì giảng đạo. Lần nào cũng vô tình đi lạc vào hậu viện, vô tình đứng đó hàng canh giờ liền hít thở khí trời. Đợi cho được một tiếng đàn nhị ảo não ưu sầu, sau đó lại rơi lệ, đau lòng mà rời đi.

Phúc Văn đang ngày càng suy sụp hơn. Ngự y đã chẩn ra bệnh này gọi là trầm cảm, do chịu nhiều áp lực quá mà sinh ra, hao mòn sức khoẻ. Hoàng thượng tuy rất đau lòng, nhưng cũng buộc phải hạ chiếu chỉ truất phế thái tử, phong cho Phúc Văn một cái chức An vương, cấp cho toà biệt phủ lớn như một cung điện để tịnh dưỡng. Y vừa nhận được thánh lệnh thì trực tiếp ngất xỉu. Ngự y lại nói, “Nộ khí công tâm, thật là vô cùng nguy hiểm.”

Từ đó y ra ngăn vào ngor, dường như lý tưởng cả đời đã mất, y cũng không thiết làm người nữa. Nàng chứng kiến sự xuống dốc của y thì càng sầu bi. Mỗi lần y say rượu đều lăn lộn trên nền nhà, miệng lầm bầm. “Một đứa con, ta chỉ cần một đứa con mà thôi.” Sau đó quậy phá một đêm, tỉnh lại tiếp tục uống rượu. Như Thi chẳng còn nhận ra thiếu niên tươi sáng như mặt trời năm đó đâu, nàng cũng không còn thấy được tướng quân oai dũng dẫn đầu đoàn quân nơi biên cương. Giờ đây y chỉ còn là một tên say rượu, một kẻ bất đắc chí, một người sống như đã chết.

Nàng muốn cứu Phúc Văn.

^ ^

Đó không phải là ngày rằm, thế nhưng An vương phi lại ghé qua chùa để bái phật. Không phải sáng sớm đến mà là chiều tà mới tới. Trụ trì tuy rất ngạc nhiên nhưng vẫn nồng hậu tiếp đãi. Trời đã chập tối, cũng không thể nào đuổi phu nhân chân yếu tay mềm cùng người thị nữ xuống núi được. Trụ trì mời vương phi một bữa cơm chay, sau đó sai mấy chú tiểu chuẩn bị phòng khách cho các vị nữ thí chủ ở lại qua đêm.

Đêm ba mươi, ánh trăng khuyết đến nỗi khó có thể nhận ra hình dạng. Người thị nữ không hề biết vương phi vừa cho mình một chung trà mê dược, bà ngủ mê man trong chiếc giường phụ bên ngoài phòng chính. Nàng khoát lên mình chiếc áo choàng bằng huyền lụa. Như Thi dễ dàng đi thẳng đến phòng điện bích.

Nhiều năm đã lui tới chùa này, nàng biết rõ hậu viện vốn luôn đóng kín, chỉ có một vị sư phụ ngồi tại đây tọa thiền. Ngoài ra, những người khác đều sống ở khu nam viên.

“Bao nhiêu năm rồi, huynh vẫn tự nhốt mình nơi thạch động. Đã nghiền ngẫm ra cái gì gọi là nhân sinh chưa? Nhân sinh chính là ích kỷ, vì hạnh phúc của

mình có thể có thể huỷ hoại đi hạnh phúc của người khác. Muốn cứu một người, nhất định phải hy sinh một người.”

Nàng xô cửa thâm nhập vào bên trong thiền viện. Con đường quanh co rải đầy sỏi trắng nổi bật trong đêm. Tiếng ếch nhái ộp oạp trong ao. Tiếng côn trùng rả rích trong từng bụi cây. Căn nhà gỗ dựa lưng vào núi vẫn còn đang sáng đèn, tiếng đàn nhị vang vọng hoà ca cùng khúc nhạc tự nhiên của đêm đen. Còn ai có thể chơi một khúc nhạc thần kỳ, tuyệt diệu như thế được chứ. Chi Lang là một nhạc sĩ thiên tài, là một nhạc công thượng thặng. Qua tiếng đàn nhị này, nàng có thể khẳng định, mình đã tìm đúng người rồi.

- Lang ca. - Nàng nhẹ nhàng gọi tên hắn.

Đường như đã xa, xa lắm rồi khi cô bé búi tóc trái đào thỏ thẻ gọi tên hắn.

- Lang ca.

Hắn nhắm mắt, muốn ngăn mình quay lại nhìn phía sau lưng. Thật sự đây là ảo giác sao, hay là một sự trừng phạt của trời cao đối với kẻ tội đồ gửi thân nơi cửa phật, nhưng tâm chưa hề an phận. Vô Ngôn không thể niệm lời kinh của phật, còn trong đầu hắn đang vô cùng hỗn loạn, tâm ma đã tới, yêu quái đã xuất hiện. Còn ai cứu rồi được linh hồn tội lỗi của hắn không.

Người diện bích vẫn như bức tượng không hề nhúc nhích. Người mới đến cũng kiên nhẫn đứng yên tại chỗ. Nàng không gọi tên hắn nữa, Vô Ngôn đã bỏ đi cái tên của mình. Nhưng hắn vẫn không thể bỏ đi ký ức của mình.

“... Uyên ương cùng đậu, hồ điệp cùng bay

Vườn xuân sắc thắm lòng người đắm say

Lặng hỏi thánh tăng

Nhi nữ có đẹp hay không?

Tình nhi nữ có đẹp hay không?

Nói gì đến vương quyền phú quý

Sợ chi những giới luật thanh quy

Chỉ mong sao địa cửu thiên trường

Cùng người thiếp yêu sớm tối sum vầy

Yêu chàng rồi, yêu chàng rồi

Nguyên đời này mãi mãi bên nhau ...”

Trời ơi, là bài “Tình Nhi nữ”. Bài hát nàng thích nhất và cũng là bài hắn sở trường nhất. Là bài hát ám ảnh nhất, và là lời nguyện đã ứng lên số phận của hắn. Đêm nay, nàng lại hỏi hắn, “Tình nhi nữ có đẹp không?”

Bàn tay hắn bầu chặt vào lớp áo nâu trên gối, cự tuyệt nhớ lại khuôn mặt của nàng. Chẳng cần nhớ gì cả, người con gái đó đã được hắn khắc trong tim, có bao giờ hắn lại không thấy được khuôn mặt nàng đâu. Đèn dầu trên bàn vụt tắt. Vô Ngôn rùng mình, có ai đó vừa áp chặt thân vào lưng hắn. Như Thi cảm lấy bàn tay đang run rẩy của hắn, giọng nàng nức nở.

- Lang ca, xin huynh. Làm ơn giúp muội một lần này thôi.

Nước mắt nàng thấm vào áo hắn, tan chảy trong tim hắn, gột trôi biết bao ngày nam mô a di đà của hắn. Vô Ngôn ngửa đầu, chẳng thấy ánh sáng kim quang của phật tổ đâu cả. Người không thể cứu vớt đệ tử đêm nay được.

Nàng cầm tay hắn áp vào má mình, cảm giác thân quen đến kỳ lạ. Ngón tay hắn vô thức mân mê làn da nàng, cảm nhận sự run rẩy của nàng. Không chỉ hắn đang hoảng sợ, mà kẻ cả nàng cũng sợ.

- Muội còn có thể nhờ cậy được ai ngoài huynh? - Nàng ní non.

Hắn mãi mãi sẽ là người cuối cùng yêu nàng, mãi mãi sẽ đứng chờ đợi nàng cho đến ngày tận cùng thế giới, mãi mãi sẽ đáp ứng mọi lời cầu khẩn của nàng.

Vô Ngôn quay lại, vòng tay ôm cơ thể mềm mại của nàng vào lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Những Điều Tội Lỗi

Trong bóng tối mịt mù của đêm đó, họ chỉ có thể nghe được hơi thở của đối phương, cảm nhận thân thể của nhau. Như Thi nắm lấy bàn tay gân guốc của hắn, những ngón tay đan xen, như cái đêm nàng treo tường qua tây viện gặp hắn. Mới đó mà đã hơn mười năm trời. Tình bạn thuở thiếu thời không ngờ lại đưa đẩy họ đến với nhau trong tình trạng này.

“... Nói gì đến vương quyền phú quý

Sợ chi những giới luật thanh quy ...”

Lời của nàng rót vào tai hắn, như một câu thần chú đẩy hắn vào trầm mê. Lần đầu tiên hắn dám chạm vào bờ môi nàng. Khẽ kháng, run rẩy như sợ ảo ảnh sẽ chợt tan biến như bọt nước. Nàng giống như một lọ thuốc phiện, tuy biết chết, nhưng hắn vẫn nhất quyết lao đầu vào. Bởi vì hắn yêu nàng, đến chết cũng không sợ.

Như Thi len tay vào vạt áo của hắn, cởi banh chiếc áo nhà sư cũ kỹ ra. Cơ thể trần trụi của nàng áp vào ngực hắn, đung đưa gợi tình. Hắn sợ hãi, ngay lúc này muốn lên tiếng kêu nàng dừng lại, họ đang làm điều trái với luân thường đạo lý. Một phụ nữ đã có chồng, và một người đang nương nhờ cửa Phật, thật là tội lỗi. Nhưng cổ họng hắn lại chẳng thể phát ra âm thanh nào rõ ràng. Năm năm trước uống thuốc độc không chết, có lẽ chính vì khoảnh khắc này. Khoảnh khắc không có gì ngăn cản hắn chạy theo con tim của mình. Vô Ngôn đặt tay lên chiếc eo thon thả của nàng, ép chặt cơ thể nàng vào lòng mình.

Như Thi đã đạt được mục đích mà nàng mong muốn. Vô Ngôn đứng thẳng dậy, tiến nhập vào cơ thể nàng. Cũng giống như bản tính thường ngày của hắn, trầm tĩnh, ôn nhu. Mọi việc diễn ra thật chậm, thật nhẹ nhàng. Hắn đối xử với nàng trân quý như một bông hoa yếu ớt mỏng manh. Nước mắt nàng chảy dài, vì nàng biết mình sẽ tổn thương hắn nhiều hơn nữa. Nàng không thể yêu Vô Ngôn, nàng chỉ muốn mượn của hắn một hạt mầm sự sống mà thôi.

^ _

Chỉ có một lần duy nhất, nàng ngay lập tức bỏ đi khi gà còn chưa gáy. Quyết liệt, dữ dội giống hệt như khi đến, Như Thi không chút lưu tình với người ở lại, hắn cũng chẳng cất tiếng van xin nàng. Có lẽ đây là một kết thúc đẹp nhất, cứ để mọi thứ trở thành một cơn mơ hoang đường đi.

Hắn giương mắt nhìn người con gái mình yêu nhất đời bỏ đi. Một lần rồi lại một lần, Như Thi đều phải rời xa hắn, mà Vô Ngôn chẳng thể nào giữ lại. Bởi vì hắn và nàng là mệnh cách ‘hữu duyên vô phận’.

^ _

Đứng với sự dự đoán của Như Thi, Phúc Văn đang ôm một vò rượu rỗng nằm lăn lóc trên nền nhà. Không có nàng, chẳng ai khuyên bảo hay chạm vào y được. Vĩnh viễn, Phúc Văn chỉ cho một mình vương phi của mình động vào. Kết cục của thị thiếp họ Hà đã cho toàn thể hạ nhân một bài học quý giá. Bởi vậy, dù y có té chết ngoài vườn, cũng không ai dám đến nhặt xác của vương gia.

Nàng áp bàn tay lạnh giá lên gương mặt y. Như Thi đã xuất phát trong buổi chiều mà y bắt đầu uống say, và trở về lúc tờ mờ sáng khi Phúc Văn chưa kịp tỉnh lại.

- Điện hạ, mau cùng thiếp trở về phòng ngủ đi.

Phúc Văn mở mắt ngái ngủ nhìn nàng.

- Ái phi, bàn tay nàng lạnh quá.

- Bởi vì không có điện hạ sưởi ấm, thiếp mới trở nên lạnh như thế này.

Y có vẻ vẫn còn chưa tỉnh táo, vậy mà đã nhanh như cắt chụp lấy tay nàng. Hai bàn tay to lớn của y bao bọc tay nàng, rồi y thổi vào đó những hơi ấm nóng thoang thoảng mùi rượu.

- Nàng không biết bảo vệ bản thân sao?

- Đúng vậy, thế nên điện hạ phải bảo vệ thiếp nhé.

- Ừ, chắc là vậy rồi. Còn có ai yêu ái phi hơn ta đâu. - Y mỉm cười ngốc nghếch.

Như Thi ngã vào lòng y, cảm thấy lương tâm dày vò và cắn rứt. Nhưng việc đã xảy ra rồi, hối hận cũng chỉ là muộn màng.

^ _

Ba tháng sau, vương phi ngã bệnh, ăn thứ gì vào cũng ói ra hết, rất ghê gớm. Ngự y chẩn đoán nàng đã mang long thai. Mất nàng ngăn những vòng nước lo sợ nhìn Phúc Văn, còn y sững sờ như người bị chém cho trăm ngàn nhát mà bây giờ mới phát hiện. Người ngoài đã đi hết rồi, y mới bắt đầu nổi giông nổi bão với nàng.

- Mang thai? Làm cách nào mà nàng mang thai? Ngủ với một tên thái giám cũng có thể mang thai ư?

Y nổi điên, vợ được thứ gì trong tầm tay là bắt đầu ném vào tường cho vỡ nát. Một tay nắm thóp thóp xuống bàn, cho đến khi chiếc bàn gãy vụn cũng là lúc bàn tay y tuơng máu.

- Điện hạ, xin đừng làm vậy nữa. Mau cẩn trọng long thể.

- Cẩn trọng, cẩn trọng cái gì? Thứ quan trọng nhất của ta đã mất đi rồi. Nàng nói xem, ta còn cái gì để cẩn trọng?

Đôi mắt y giống như ác quỷ từ diêm la đội đất chui lên. Nếu được, y đã một kiếm xuyên qua trái tim độc ác của nàng. Nhưng tất cả chỉ có một cái tát tay dành cho kẻ phản bội.

- Ta đã nói rồi, nàng muốn ở bên cạnh ta, thì chỉ có thể dành cho một mình ta thôi.

Y thô bạo xô nàng xuống giường, mạnh tay xé nát trang phục của nàng.

- Đương phụ, thêm khát đàn ông lắm phải không? Ta đã để nàng chết khô chết mòn rồi phải không?

Phúc Văn vừa hét vừa ra tay dày vò cơ thể nàng. Y cúi đầu xuống cắn muốn nát bầu ngực của nàng. Như Thi hét lên đau đớn, nhưng cơ thể quằn quại, uốn éo của nàng chỉ càng khiến Phúc Văn điên thêm. Y tiếp tục cắn nát làn da của nàng, để khắp nơi trên thân thể nàng đều có dấu hôn của mình. Như Thi bắt đầu rấm rức khóc, y đã trở về thành thái tử cuồng bạo chiếm đoạt nàng khi xưa. Lần này Phúc Văn không cần cời đồ. Y bạnh chân nàng ra, dùng tay cấu nhéo vào bên trong. Nàng hét lên kinh hoàng. Càng lui người né xa y lại càng mạnh tay trừng phạt.

- Điện hạ, xin đừng. Thiếp đã có hài tử trong bụng rồi.

- Đó chính là thứ mà ta muốn lôi ra khỏi bụng nàng ngay.

- Không được, đây là con của chúng ta, là thứ sẽ đưa điện hạ trở về đông cung.

- Hoá ra là nàng tiếc cái đông cung đó quá nhỉ. Chỉ vì muốn một lần nữa bước lên ngai cao thái tử phi, thủ đoạn nào cũng không từ.

- Không phải, thiếp là vì ngài ... - Nàng khóc nức nở.

- Vì ta nên mới phản bội hay sao. Nàng cũng thật giỏi nguy hiểm.

Cứ sau mỗi câu, y lại ra tay đánh nàng càng mạnh hơn. Đến khi Phúc Văn bình tĩnh lại, cơ thể nàng đã trầy trụa khắp nơi, cả giường đều dính bết máu. Nàng nằm im trên giường, một bên má đã bắt đầu hiện lên vết bầm tím. Làn da tái mét không sức sống, nàng giống một xác chết mới vớt từ dưới sông lên.

Y nắm chặt tay, cảm thấy đau đớn không kể xiết. Nàng vĩnh viễn là điểm yếu của trái tim y, là vết thương chưa bao giờ lành lại, mỗi khi tái phát chỉ khiến y càng muốn chết đi cho mau. Phúc Văn phẩy tay áo bỏ đi trong khi nàng vẫn bất lực nằm im ở đó. Trận đòn này, nàng không hề giận y, bởi vì đây là thứ xứng đáng dành cho nàng. Bởi vì nàng đã phá nát tình yêu của hai người quan trọng nhất trong đời mình.

Bảy ngày sau, thánh chi ban xuống, phục hồi chức thái tử cho An vương. Đồng thời tin tức cũng lan ra, khi hoàng tôn được sinh hạ, hoàng thượng cũng sẽ đồng thời thoái vị nhường ngôi. Cuối cùng mọi yếu tố hội tụ đã đủ, không còn ai dám nghi ngờ tư cách của Phúc Văn. Y oai phong lẫm liệt trở về đông cung, còn công thần trong vụ đông sơn tái khởi này bị y đưa vào biệt viện.

Từng trải quả hai năm cô độc ở lãnh cung, lần này bị đẩy vào biệt viện cũng không hề làm nàng sờn lòng. Thứ duy nhất mà nàng quan tâm lo lắng, chính là tình hình của Phúc Văn hiện nay. Y bên ngoài tuy tỏ ra bình thường, nhưng hành vi càng lúc càng cô ngạo, tàn bạo. Bởi vì thái tử phi đang mang long thai, những trác phi và thị thiếp khác bắt đầu được triệu vào thị tẩm. Mỗi đêm là một mạng người, đông cung chẳng mấy chốc trở thành nơi u ám đầy gió tanh mưa máu.

Có một ngày Như Thi đang ngồi tĩnh lặng trong phòng, một nữ nhân xinh đẹp lao ngay xuống bên cạnh chân nàng gào khóc.

- Thái tử phi, thái tử phi. Xin hãy cứu lấy nô tỳ. Tất cả những ai bị đưa vào phòng thái tử đều trở thành thi thể đầm máu được khiêng ra ngoài. Nô tỳ không muốn chết, xin thái tử phi cứu nô tỳ.

Nghe lời nàng ta nói, Như Thi chấn động cả người. “Từ khi nào y đã biến thành ma vương độc ác cuồng bạo giết người như thế này?” Một đám thị vệ ngay sau đó xông vào biệt viện mà nàng đang ngụ, tuy nhiên với chức vị thái tử phi của nàng, bọn họ vẫn chưa dám làm càn.

- Bẩm thái tử phi, chúng thuộc hạ nhận lệnh của thái tử đến bắt giữ tội nhân. - Tên giáo đầu đứng ra lớn giọng nói

- Thái tử phi, xin cứu nô tỳ. - Nàng kia khóc lóc đến thảm thương.

Như Thi đưa tay ngăn không cho người thị nữ nói thêm được nữa. Nàng rời chỗ của mình, đưa mắt uy nghiêm nhìn bọn thị vệ kia.

- Người này, ta đã tiếp nhận rồi. - Giọng lạnh lùng không cao không thấp.

- Nhưng ... thưa nương nương, người này phải đưa đến chỗ thái tử.

- Vậy thì đưa ta đến thay vậy.

Nói xong, nàng không đợi bọn thị vệ phản đối, ngay lập tức bước về phía tẩm cung của Phúc Văn. Bọn thị vệ lúp xúp đi sau nàng, bối rối không biết làm gì cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phái Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Gửi Gắm Cho Chàng

Tẩm cung của y vô cùng u ám. Ngay giữa ban ngày cũng đóng kín không để ánh mặt trời rơi vào. Vừa mở cửa, mùi hương hoa anh túc cháy khét xộc ngay vào mũi. Nàng đưa tay che mặt, tránh phải hít vào thứ thuốc phiện chết người kia.

Trong phòng có rất nhiều người đang nằm ngời vất vưởng. Nam có, nữ có; ăn mặc hoa lệ, diêm dúa nhưng gương mặt nào cũng tiều tụy, kinh hoàng. Nàng không biết rằng y đã lập nên một cái xuân cung đậm mùi nhục dục như thế này. Không chỉ thị thiếp mà còn bao luôn cả nam sủng. Nàng nghe mình như bị ai đâm một cú vào ngực, đau đến nghẹt thở.

Phúc Văn nằm trên giường lớn, một tay gối đầu, mắt nhắm hờ để đám thái giám xoa bóp tay chân.

- Thần thiếp tham kiến điện hạ. - Nàng nhún mình hành lễ trịnh trọng như quân thần.

Y dường như không nghe thấy gì hết, cứ lìm dim chìm trong cõi hoang đường. Nàng kiên nhẫn giữ nguyên tư thế. Nhưng cái bụng nhô cao làm nàng nặng nhọc hô hấp không nổi, đôi chân sưng phù không cho phép đứng được lâu. Tư thế vẫn rất chuẩn, gương mặt vẫn bất biến, chỉ có từng giọt mồ hôi lạnh lẽo tuôn ra, người ta mới biết nàng đang gắng sức chịu đựng như thế nào.

http://i1068.photobucket.com/albums/u443/nguoi_qua_duong_a/hoa_dao_co_phai_no_vi_ta/536054_189504831184604_274427833_n_zpse6dfee50.jpg

Đây mà là thái tử phi cực kỳ được sủng ái hay sao, là người đang mang trong mình hoàng tử tương lai của Việt quốc. Một bà bầu bảy tháng có thể giữ tư thế hành lễ này được bao lâu chứ? Nàng vẫn ngược mắt nhìn y chờ đợi, động tác không có lấy một điểm nhúc nhích. Một vũ cơ thượng thặng, một tài nhân phi thường, nàng có sức chịu đựng thật kinh người. Những người khác nhìn thấy nàng, cũng nóng ruột không yên, chốc chốc lại ngo ngoáy người, nhìn về phía Phúc Văn trông đợi.

- Thái tử điện hạ.

Tên thái giám bạo gan nhắc nhở, ngay lập tức nhận được một chưởng khiến gã văng xuống khỏi giường.

- Thần thiếp tham kiến điện hạ. - Nàng chọn ngay thời điểm để xen vào, lúc này y không thể giả vờ là không nghe thấy nữa.

Phúc Văn quay sang nhưóng mày nhìn nàng, sao đó nở một nụ cười cuồng dã.

- A, đây chẳng phải là ái phi của bốn cung hay sao. Mau, mau bình thân. Nàng đang mang thai con của ta, sao có thể chịu quỳ cực nhọc như thế.

- Tạ ơn điện hạ.

Nàng bình thân nói, dự định đứng lên, nhưng đôi chân lại không chịu nghe lời. Như Thi ngã sấp xuống, nàng nhanh chóng dùng hai tay chống lại, kiên cường bảo vệ đứa trẻ trong bụng mình. Các tỷ nữ thấy vậy đều kinh hoàng chạy tới đỡ thái tử phi. Tương lai nếu đứa trẻ này ra đời, Phúc Văn sẽ lên ngôi hoàng đế, đứa bé cũng sẽ là tân thái tử, vạn phần không thể mất được.

Y nhìn thấy cảnh đó, bàn tay bắt gặc nắm chặt lại, vừa tức giận vừa đau lòng. Nhìn nàng vất vả như thế, nhìn nàng khổ sở như thế bảo vệ hài nhi, y lại muốn bốc hỏa vì ghen tuông. Bởi vì đứa trẻ kia không phải là con y, bởi vì nàng cũng không còn là vợ y. Phúc Văn chỉ muốn xách kiếm đâm xuyên qua bụng nàng, giết chết đứa con hoang, giết luôn cả người mẹ lơ đãng. Nhưng một lần nữa, y không dám làm như thế.

- Điện hạ, thiếp trong thời gian này chuẩn bị lâm bồn, cần có thêm người phụ giúp, điện hạ có thể để thiếp thu thêm nhiều người không?

- Sao lại không được, nàng là thái tử phi mà. Thái tử phi quyền cao chức trọng ở đông cung này muốn gì mà không được. - Y cười chua chát.

- Tạ ơn điện hạ. - Nàng lại chập vạt hành lễ.

Một lần rồi lại một lần tỏ ra yếu đuối, nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi. Phúc Văn biết bên trong nàng là lòng dạ làm bằng sắt đá. Nàng không biết yêu là gì, không biết đau lòng là gì, chỉ biết mưu toan tranh giành quyền lực mà thôi. Nàng vì muốn bước lên ngai cao hoàng hậu, thủ đoạn tàn nhẫn nào cũng có thể làm. Hy sinh thân xác mình, giẫm đạp lên tình yêu của y, thậm chí dâng mình cho kẻ khác ... Nàng còn có gì mà không dám làm.

Dưới con mắt u ám của Phúc Vãn, nàng triệu hết thị nữ tại tẩm cung đi. Các nàng nghe được lệnh, chỉ còn thiếu điều mừng rơi nước mắt. Bọn họ không biết ai sẽ là nạn nhân tiếp theo bị đưa lên giường của thái tử, bọn họ đều không muốn bị ma vương giết uống mạng mà chẳng hiểu lý do gì. Đông cung bị chia ra làm hai nửa. Một bên là thái tử cùng đám thái giám và nam sủng, một bên là thái tử phi và toàn bộ nữ nhân trong đông cung. Từ ngày đó, không còn hồn ma oan uổng nào bị giết.

Đầu mùa đông, thái tử phi lâm bồn.

Tiếng la hét, gào thét vang vọng đông cung. Phúc Vãn như điên lên khi nghe được thứ âm thanh bí ẩn đó. Y ngay lập tức bỏ đi xa chỗ khác, làm sao có thể sống nổi khi nghe được những tiếng kêu xé ruột xé gan của nàng.

Đứa trẻ vừa chào đời, đã cất tiếng khóc lạnh lạnh vang vọng. Tất cả cung phi và thị nữ đều vô cùng hớn hờ. Không ngờ lại nghe thái tử phi tiếp tục hét lên một tiếng đau đớn. Bà mẹ kinh hoàng lâm bầm không nói nên lời.

- Không hay rồi, là song thai, là điềm dữ bất hạnh.

Một hoàng tử khác lại vừa đi qua khung cửa hẹp mà bước vào thế giới mới. Nàng nước mắt lưng tròng, nhìn hai hài nhi được thị nữ bồng đến cho xem.

- Thái tử phi, xin hãy chọn đi. Trong hai vị hoàng tử chỉ có thể cứu được một. - Bà mẹ quý gối bên giường nàng, giường đôi mất buồn bã nhìn nàng trông đợi.

- Là như thế nào? - Nàng sợ hãi la lên.

- Trong cung có một quy định, hễ khi trong hoàng tộc xuất hiện song thai, phải ngay lập tức giết đi hai đứa trẻ. Bởi vì thần toán tử từng gieo sấm ngôn, nếu xuất hiện song thai thì một trong hai đứa trẻ sẽ gây diệt vong cho Việt quốc. Thái tử phi, việc này vẫn còn chưa ai biết. Nếu giết đi một hoàng tử, thì vẫn có thể cứu mạng được người kia.

- Không. - Nàng gào lên, cổ họng khản đặc vì suốt mấy canh giờ liên tục gào thét. - Đưa cho ta, đưa cả hai cho ta. Ta không thể để bất cứ ai làm hại chúng.

Nàng bật khóc, đây là hài tử nàng đã dứt ruột sinh ra, dù là đứa nào, nàng cũng không thể nhẫn tâm giết chết được.

- Thái tử phi, xin người hãy kiên cường lên. Chỉ một lúc sau quan nội vụ sẽ đến. Lúc ấy cả hai đều không thể giữ lại được.

Những thị nữ trong phòng cũng bắt đầu khóc. Các nàng là được thái tử phi cứu về, nếu không ai nấy đều chẳng qua khỏi kiếp số bị thái tử giết chết. Công ơn cứu mạng còn cao hơn núi, ai nấy đều một lòng lo lắng cho thái tử phi.

Như Thi dường như không thèm để ý gì đến những lời can ngăn nữa. Nàng âu yếm nhìn hai đứa trẻ đỏ hồng, nhỏ xíu trong lòng mình, miệng cười thật ấm áp.

- Các con của ta, các con là những đứa trẻ đáng yêu nhất trên thế giới này.

Rồi nàng cho con mình bú sữa, âu ếm vuốt ve chúng, dịu dàng ôm chúng vào lòng. Như Thi đột ngột đưa con cho bà nữ mẫu già luôn thân thiết hầu hạ nàng.

- Đây là hoàng tử của Việt quốc, bà hãy chăm sóc cẩn thận. - Nàng nghiêm giọng dặn dò.

- Lão thân hiểu rõ. - Bà nữ mẫu run rẩy nhìn hoàng tử trong tay, sau đó lại ngược mắt nhìn thái tử phi đầy thắc mắc.

Nàng bước xuống khỏi giường, thay ra chiếc váy vẫn còn bết máu.

- Mau đi chuẩn bị ngựa.

- Thái tử phi?

- Mau. - Nàng hét thật dữ dội.

Đám cung nữ ngay lập tức lúp xúp làm theo. Bản thân Như Thi lấy một mảnh vải cột chặt đứa bé sơ sinh vào trước ngực mình, sau đó nàng choàng thêm áo khoát lông dày bên ngoài để che lại.

- Không được báo với ai. - Nàng dặn dò cẩn thận. - Chuyện hôm nay, không được nói lời nào.

- Chúng nô tỳ hiểu rõ. - Đám cung nữ nước mắt đầm đề nhìn nàng đầy lo lắng.

Như Thi lấy ngay con hãn huyết bảo mã quý giá nhất của Phúc Vãn, với con ngựa này, sẽ không ai đuổi kịp nàng cả. Thái tử phi phóng nhanh ra cổng hoàng cung, đám thị vệ không ai dám tiến ra ngăn cản khi thấy lệnh bài của thái tử. Nàng một đường phóng đến chân núi Phổ Độ sơn. Tuyết đang rơi trắng xóa con đường nàng thường hay đi lại. Như Thi xuống ngựa, nhìn một ngàn bậc thang quanh co dẫn lên núi. Muốn tham bái cửa phật, dân chúng nhất định phải có quyết tâm cao.

Nàng ôm đứa trẻ quý giá trong lòng, không có thứ gì quan trọng hơn sinh mạng nhỏ nhoi này. Cơ thể nàng không còn cảm giác gì cả, chỉ nhận ra tình mẫu

tử linh thiêng ám áp. Mỗi bước chân của nàng đều để lại một dấu máu trên bậc thang đầy tuyết. Sức mạnh bộc phát trong lúc này, chắc chắn là ánh dương quang le lói của buổi chiều tà.

Vừa đi, vừa hát những bài ru triều mến, nàng cảm thấy an lòng khi đứa trẻ yên ổn ngủ say. Mắt nàng đã bắt đầu hoa đi, chân nàng run rẩy không còn điều khiển được nữa.

- Nữ thí chủ, xin hỏi ngài ...

Như Thi gạt ngang chú tiểu nhỏ đứng canh cổng chùa. Nàng một đường đi thẳng tới thiền viện phía sau vách đá. Các vị sư sãi kinh hãi nhìn nữ nhân tóc tai bê bết, gương mặt tái mét dọa người. Đáng sợ hơn là chiếc váy nàng đang dính bê bết máu. Như một con ốc sên chậm chạp, nàng bò được tới gian nhà tranh kia.

- Lang ca. - Nàng khẽ gọi, hơi thở mong manh như ngọn nến sắp tàn.

Cánh cửa bao nhiêu ngày đóng im chột bật mở. Nàng nở nụ cười hạnh phúc khi cuối cùng cũng có thể gặp mặt hân rồi.

- Muội muốn nhờ huynh một việc. - Nàng tháo dây vải, trao hài nhi vào tay hân. - Mang con của chúng ta trốn đi được không?

Hân trước hết rung động một hồi. Hết nhìn về hấp hối của nàng, lại nhìn tới đứa trẻ còn đỏ hỏn trong tay. Vô Ngôn muốn lay nàng hỏi cho rõ ràng mọi thứ, nhưng Như Thi đã bắt đầu một mối gục vào vai hân.

- Nhanh lên, Phúc Văn sắp đuối kịp rồi. - Giọng nàng mệt nhọc, chỉ còn là vài tiếng thều thào khó mà nghe rõ.

Hân lại lấy dây vải của nàng buộc đứa bé sơ sinh vào người, sau đó quàng tay, muốn kéo Như Thi đi.

- Vô ích thôi. - Nàng đẩy hân ra. - Muội sẽ làm chậm chân huynh mất. Mau chạy đi, Phúc Văn sẽ giết chết đứa trẻ này. Đây là nguyện vọng cuối cùng của muội, chỉ có thể gửi gắm cho huynh.

Nàng biết hân chưa từng từ chối bất kỳ yêu cầu nào của mình. Nàng biết đây là quả báo khi mình hết lần này đến lần khác làm tổn thương hân.

“Bỏ tất ỏi, chỉ cần làm huynh ấy hạnh phúc, con nguyện đánh đổi tuổi thọ của mình.”

Nhưng bởi vì nỗi đau của hân quá lớn, tội lỗi của nàng quá cao, nên toàn bộ tuổi thọ của nàng cũng không thể nào bù đắp được.

- Đi đi. - Nàng cố hét lên.

Vậy là lần đầu tiên trong đời, không phải nàng bỏ hân, mà là hân bỏ rơi nàng. Như Thi nhìn bóng lưng của Chi Lang, mỉm cười hài lòng. Nàng ngược mắt nhìn ra bầu trời đầy tuyết bay lất phất. Từng hạt từng hạt rời khỏi những đám mây, rơi xuống mặt đất tràn trề. Từng giọt từng giọt sự sống rời khỏi nàng. Thi ra cuộc sống lại mong manh như vậy.

- Thi Nhi. - Nàng nghe tiếng hét hung dữ vang vọng bên tai.

“Đến rồi, đến rồi. Dù có chạy đi bao xa cũng không thể nào thoát khỏi tay chàng được.” Như Thi mỉm cười.

- Tham kiến điện hạ, đã để ngài nhọc công đuổi theo thiếp đến đây.

Phúc Văn kinh hoàng nhìn nữ nhân bê bết máu đang ngồi dựa bên gốc cột. Từ dưới chân núi đến chỗ này, vệt máu ghê gớm kia toàn bộ đều là của nàng sao? Như Thi tái mét, yếu ớt như nụ hoa trái mùa nở trong đông sớm, chưa kịp tỏa hương thì phải vùi lìa cành.

- Nữ nhân độc ác này. - Y la lên, hai mắt nhoè lệ. Bàn tay mạnh mẽ ôm nàng vào lòng, cảm nhận thân thể nhỏ bé đã sớm lạnh như băng. - Nàng chạy đến đây làm gì?

- Mèo chết không thấy xác, đầu càn để điện hạ nhìn thấy giây phút cuối cùng xấu xí của mình. Kéo làm ngài chướng mắt.

Nàng thều thào, cả sức lực đẩy y ra cũng không có. Phúc Văn lại siết tay chặt hơn, mạnh mẽ như muốn ép chết nàng

- Đừng ngu ngốc, có lúc nào mà ta không yêu nàng đâu. Yêu đến muốn giết nàng, để không còn bất cứ kẻ nào chạm vào nàng được nữa. Yêu đến mức nếu có kiếp sau ta cũng sẽ truy lùng nàng, giam giữ nàng để dành cho riêng mình. Yêu đến thiên trường địa cửu, nhật nguyệt có phai mờ vẫn muốn tận kiếp cùng nàng ...

Như Thi gục trên vai y, một giọt nước mắt hạnh phúc trào ra khỏi khoé. Bàn tay nàng đặt trên vai Phúc Văn buông thõng xuống đất. Thật may mắn, phút cuối cùng trong đời lại được nghe y nói rằng yêu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Cậ Nại Hà , Sông Vong Xuyên

“Mỹ nhân tự cô như danh tướng

Bất hứa nhân gian kiến bạc đầu”

Mùa đông năm đó, thái tử phi sau khi hạ sinh hoàng tử Hồng Cảnh thì qua đời, mọi người đều vô cùng thương tiếc. Mùa xuân sang năm, Phúc Văn chính thức kế vị ngai vàng, trở thành vị vua thứ năm của triều đại nhà Lưu, Hồng Cảnh mới ba tháng tuổi được phong làm thái tử. Phúc Văn tại vị được gần hai mươi năm thì mất, Ngữ Hinh thái thượng hoàng tiếp quản triều đình thêm một năm, sau đó thì băng hà, Hồng Cảnh nối ngôi lên làm vua.

Chi Lang cùng đứa nhỏ kia đã chạy thoát được. Đáng tiếc, hẳn lại không có trái tim kiên cường như Phúc Văn, khi Vô Ưu chỉ mới năm tuổi, Chi Lang đã bạo bệnh qua đời. Nhưng phần lớn đại phu đều biết nguyên nhân thực sự, bởi vì hẳn quá đau buồn, không thiết sống thì làm sao có thể chống chọi được với bệnh tật. Vô Ưu bắt đầu lưu lạc giang hồ, hai mươi năm sau trở thành một đạo tặc khét tiếng vô lâm, quan viên khi nghe đến hai chữ Hoắc Ứng đều vô tai bút tóc vô cùng tức tối.

Số phận, duyên nợ lại khiến hai huynh đệ song sinh gặp gỡ nhau trong một trận chiến mới. Hoắc Ứng đột nhập phủ thái tử, trộm đi bức mỹ đồ Tiên Thi do chính tay hoàng đế Phúc Văn hoạ ra. Chi là một bức tranh vẽ tiên nữ áo hồng nhảy múa trong rừng đào thắm sắc, nhưng chính vì vậy lại khiến Vô Ưu mang họa diệt thân.

Hai thanh cuộn của bức tranh đều là ống tre chứa đựng những bí mật kinh hồn. Một là chiếu chi phê thái tử của hoàng đế Phúc Văn trước khi qua đời, đồng thời muốn đưa Thanh vương, là anh trai mình kế thừa ngai vàng. Một là trang ghi chép của vị đại phu năm xưa đã chữa thương cho thái tử Phúc Văn tại Cát thành. Nguyên nhân được ghi rõ ràng, thái tử bị trọng thương ở chỗ hiểm, không thể có con nối dõi.

Thái Tử Hồng Cảnh đã nắm giữ hết tất cả chứng cứ. Khi hoàng đế Phúc Văn qua đời, y ém nhem hết mọi việc, âm thầm chờ đợi thời cơ đăng ngôi. Hoắc Ứng trở thành nỗi đau nhức nhối trong Hồng Cảnh, là con ác mộng luôn ám ảnh y mỗi đêm. Hồng cảnh bắt đầu thời đại cai trị tàn bạo của mình. Đa nghi cực đoan, hoang dâm vô độ, tàn hại trung lương ... Mười hai lộ sứ quân khai quốc công thần toàn bộ bị diệt, gây ra cơn sóng gió bão táp khủng khiếp nhất trong lịch sử Việt quốc, “Loạn tam vương ngũ sứ.”

Tất cả những biến cố sau này, người đi trước khó mà hình dung ra được. Thì ra trang đen tối nhất trong lịch sử đất nước, chỉ do một chữ tình mà ra.

^ _ ^

Diêm vương thân thể to lớn như một toà nhà đang ngồi đánh cờ với lão già lụ khụ, khô đét như một gốc cây. Bỗng nhiên một tiểu quỷ chạy tới, mặt lấm lét sợ hãi.

- Dạ bẩm đại vương. Một hồn rỗng đang quậy phá tanh banh bên ngoài Quỷ Môn Quan.
- Đã đến rồi sao? - Lão già khô đét mở hàm răng sún ra cười.
- Thượng thần, xin nhờ người vậy, hồn rỗng vốn không phải là phạm vi quản hạt của ti chức.
- Ta biết, nhưng muốn ép hắn đi vào cõi luân hồi, thì phải mượn lực đạo của nhà ngươi thôi. - Lão già lụ khụ đứng lên.

Bên ngoài Quỷ Môn Quan, bạch long Duy Nhất đang vùng vẫy gào rú. Sau khi kết thúc tình kiếp thứ nhất, hắn đã nhớ ra hết rồi. Hắn là Bạch Quân cao quý của long tộc tại thần giới, trải qua mấy ngàn năm tu hành, tiến nhập cõi vô, thoát khỏi sinh tử. Chỉ vì một cái lỗi nhỏ xíu lại bị đẩy xuống trần gian, hoá kiếp thành người, chịu cuộc đời mấy chục năm vô cùng tang thương đau khổ. Hắn đã lấy lại được ký ức cùng sức mạnh của mình, ngu gì lại không chạy thoát đi cho mau. Tình kiếp kia quả thật vô cùng khủng khiếp, chẳng những bắt hắn làm nhân loại tầm thường, còn khiến hắn tàn tật, xấu xí, cả đời ôm một mối tình tuyệt vọng, tức hận chết đi.

Đám quỷ sai dùng lưới hoàng phù cùng vô số đạo cấm chú cầm chân hắn lại. Duy Nhất có thể bút thoát ra được, nhưng lại mất đi khá nhiều thời gian. Diêm vương cai quản ma giới chắc chắn sẽ mau chóng xuất hiện, kể cả vị thái thần cực đại kia cũng không biết khi nào sẽ lại chui ra.

- Bạch Quân. - Một cái giọng khàn khàn gọi tên hắn, khiến Duy Nhất sồn mình, đình chỉ động tác.

Diêm vương mặt mày hung tợn, đầu đội kim mào, thân vận hắc bào, cơ thể cao hơn toà nhà đang âm ỉ đi tới. Trên tay ông ta còn có một lão già khô đét như gốc cây, cười cười khoe hàm răng sún, ôm theo một cuốn sổ to. Lần đầu tiên nhìn thấy thần chủ, đó là một đứa oa nhi yếm hồng chưa đầy ba tuổi; lần này ông ta lại mượn lột cụ già trăm năm này xuất hiện trước mắt hắn.

- Kiếp vừa rồi, chơi có vui không? - Thần chủ lên tiếng.

- Ông muốn hí lộng ta? - Duy Nhất gầm lên.

- Để cho ngươi trải nghiệm cảm giác của Phi Quân một chút. Trước đó chẳng phải ngươi cũng nhảy vào đoạt bảo của y hay sao. Thế nào, có biết mình sai chỗ nào chưa?

- Ta không sai, ta muốn có nàng là không sai. - Hắn vùng vẩy lưới lóp cắm chú đang ngày càng đè nặng. - Tại sao Thái Hương lại ở đó, chẳng phải nàng đã chết rồi sao?

- Đồ ngu, nàng là nhân loại có linh hồn bất diệt. Nhân loại sau khi chết sẽ tiến nhập luân hồi tiếp tục vòng quay bất tận của mình. Không giống với loài rồng tuy bất tử, nhưng cũng có thể biến mất vĩnh viễn. Hai con rồng các ngươi chỉ vì một cái xác không hồn đã gây ra đại thảm họa cho nhân gian, khiến mấy trăm vạn sinh linh đổ máu.

Diêm vương thay mặt thần chủ mắng mỏ hắn. Ông vẫn chưa hết bực mình khi thời gian đó phải xử lý một khối lượng lớn âm hồn bị chết ào ạt đổ về địa phủ. Vụ náo động của song long đã làm chấn động đến bảy cõi thế giới, cả thiên luân cũng bị lệch vòng quay, thiên đình bị hư hao biết bao nhiêu là quyền sở cách mệnh, dây tơ hồng bị đứt cháy hơn phân nửa. Vườn bần đào cũng không thể ra trái trong mười vạn năm tiếp theo. Thiên địa hỗn loạn, chỉ vì hai con rồng tranh giành tình nhân gây ra.

- Nàng ở đâu? Bây giờ nàng ở đâu? - Hắn không quan tâm đến bất kỳ thứ gì khác ngoại trừ tông tích cả Thái Hương.

- Dĩ nhiên là lại đi đầu thai sang kiếp khác rồi. - Lão già răng rụng cười hi hi. - Thế nào có muốn đi cùng không?

Bạch Duy Nhất cúi đầu âm thầm, sau đó hắn không vùng vẩy nữa, để mặc do lũ quỷ sai kéo lưới mang đi.

- Ta cũng báo trước cho ngươi biết trước, kiếp tiếp theo sẽ là sinh lý từ biệt. Tùy vào việc ngươi có nhận ra bài học của ta không, mà hình phạt có thể được giảm nhẹ hay tăng thêm.

Giọng nói của thần chủ vọng theo, nhưng hắn hoàn toàn không thêm đề tâm đến. Thì ra nàng không phải vĩnh viễn biến mất, thì ra nàng vẫn có thể tiếp tục đầu thai. Được gặp lại nàng, được yêu nàng khiến hắn vô cùng phấn chấn. Tuy đã trở lại thành rồng nhưng ký ức của kiếp vừa rồi cũng đã trở thành một phần ký ức của hắn luôn.

“Yêu nàng, cho dù sinh từ kiếp ta cũng sẽ yêu nàng; cho dù trải qua ngàn năm, vạn năm cũng sẽ yêu nàng. Bởi vì được yêu nàng, chính là hạnh phúc của đời ta.”

Bạch Duy Nhất bị lôi đến điện Diêm La thứ mười, đi qua Vong đài để xóa bỏ các ký ức một lần nữa, Tam Sinh thạch sẽ giúp hắn lưu trữ hết toàn một những ký ức của kiếp vừa rồi. Và sau đó hắn bị kéo đến bờ sông Vong Xuyên.

- Cầu Nại Hà chỉ dành cho linh hồn con người. Ngươi chịu khó tự lợi qua sông nhé.

Đám quỷ sai ném hắn xuống dòng sông đen kịt trời nổi đủ thứ oán niệm. Những con quái thú, quỷ dữ của lòng sông chồm lên tấn công hắn. Tuy hình như đã quên thứ gì đó, nhưng hắn vẫn nhận ra đám nhãi nhép này không phải là đối thủ của mình. Bạch long gầm lên, tiếng vang rung chuyển thập điện Diêm La. Lần đầu tiên bầu trời trên sông Vong Xuyên xuất hiện sấm chớp giáng xuống. Đoàn linh hồn chuẩn bị đi đầu thai vì kinh sợ quá độ nên bỏ chạy tán loạn. Đám quỷ sai phải chật vật đuổi theo bắt lại.

- Hắn lại gây họa nữa rồi. - Diêm vương ảo nhảo nhìn trần cung điện rung lên bần bật. - Thần Chủ, tại sao ngài lại gạt hắn, linh hồn của nữ nhân kia vẫn đang bị chúng ta giữ lại đây.

- Ha ha, không phải ông muốn tống hắn đi sớm sao? Dù sao thời gian ở nhân giới và địa phủ không có liên kết với nhau, hắn đầu thai lúc nào, ở đâu đều do ta quyết định. - Người thanh niên phục sức hoa lệ, tay ôm một quyển sổ to cười lớn - Mười sáu năm sau con rồng thứ hai lại sẽ đến đây.

- Thần chủ, vẫn còn rắc rối mang đến cho ta sao? - Diêm vương nhướng mày nhìn vị thần chủ không có hình dạng cố định này, ông ta cứ liên tục biến thành người này người kia.

- Ông yên tâm, tới lúc đó ta lại ghé qua địa phủ một lần nữa.

Vừa nói xong người thanh niên hoa lệ ôm theo quyển sổ nhanh nhẹn biến đi mất. Trong không gian chỉ còn vắng vắng tiếng lầm bầm vọng lại.

“Năm Khai Nguyên thứ bảy mươi tám, tại Cổ thành, Việt quốc ...”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Nghi Thức Thần Khí

Năm Khai Nguyên thứ bảy mươi tám tại Cổ thành, Việt quốc, diễn ra đại hội mùa xuân lớn nhất cả nước. Lễ hội này kỳ thực là một cuộc thi thể thao tổng hợp dành cho giới quan chức triều đình họ Hàn, chủ yếu là tôn vinh con cái nhà quyền quý và hậu nhân của các danh tướng. Đại hội mùa xuân được tổ chức

luân phiên qua khắp các châu, mục, chỉ đặc biệt năm nay mới đến toà bạch thành bí ẩn này.

Cổ thành là một phiên thổ do Miêu vương cai trị, có sự độc lập tương đối với kinh đô. Mà người Miêu lại chỉ sống tập trung ở rừng Ma cát, phong tục tập quán cũng khác với người kinh, chính vì thế ai ai cũng cho rằng bọn họ kỳ lạ và bí ẩn. Nhưng quy định cuộc chơi đã được đặt ra, dù nhiều người không cam lòng, thì đại hội vẫn cứ diễn ra ở Cổ thành.

Vị phiên vương của Cổ thành là Phan Kiến Phong vừa tròn hai mươi lăm tuổi. Hắn tiếp nhận vị trí tối cao này lúc còn trẻ cũng chỉ vì đôi phụ mẫu ham chơi đã xin cáo lão hồi hương. Làm phiên vương trên đất tổ tiên thì có gì mà gọi là cáo lão với lại hồi hương? Thật ra bọn họ chỉ muốn vứt bỏ trách nhiệm, ngao du thiên hạ làm thần tiên quyền lữ. Kiến Phong vừa nhận chức được đúng một tháng thì một đạo thánh chỉ phóng tới kêu hắn mau mau chuẩn bị đại hội mùa xuân. Một cái đại lễ có tầm vóc quốc gia quan trọng như thế lại đổ xuống đầu phiên vương tân nhiệm chưa ngồi nóng ghế, thật sự là làm người ta phiền não.

- Phụ thân đã biết trước chuyện này, nên mới quyết định cùng mẫu thân bỏ trốn phải không?

Hắn gào la với bầu trời đêm yên tĩnh ngoài cửa sổ cho đỡ bức tức. Người đã đi từ lâu, lấy ai mà nghe nổi lòng của Kiến Phong đây. Đại hội này lớn như vậy, biết bao nhiêu là quan chức, đầu sĩ, cùng khách quan rông rần kéo đến Cổ thành. Nội lo lắng cho việc ăn uống, đi lại, tiếp đãi ... cũng đã khiến hắn bận rộn muốn điên lên. Lại còn phải xây dựng lời đài, đầu trường cho hơn mười tám cuộc thi đấu của giải; mời thỉnh các chuyên gia, trọng tài ... Chuyện tổ chức lễ khai mạc, chuẩn bị sân bãi, cung cấp dụng cụ ... thật là một mớ bòng bong rối rắm không lời giải đáp.

Chẳng những phải lo việc an ninh cho hoàng tộc, còn phải lo tiếp đãi sứ thần các quốc gia. Miên Cương và Hương Bang là hai quốc gia đang có tranh chấp, sứ thần lại cùng tới đây tham dự, phải lo lắng họ đụng mặt nhau. Thanh Trà là một quốc gia rắc rối, đi tới đâu cũng thích bày trò thách đố, phải chuẩn bị sẵn một đám mưu sĩ để đối phó với bọn họ. Sa quốc là đất nước hung hăng nhất, họ gặp ai cũng không sợ, dễ dàng đánh nhau gây chiến, phải tách họ ra ở một khu biệt lập ... Kiến Phong vò đầu bứt tóc, viết viết vẽ vẽ vào bảng phân phối nhiệm vụ. Đã hơn tháng nay, hắn ngày nào cũng phải thức khuya dậy sớm, lo lắng đến phờ rạc người. May mắn từ nhỏ đã luyện võ, cơ thể bẩm sinh khoẻ mạnh cường tráng, hắn mới có thể dễ dàng trụ vững qua thời gian khó khăn này.

Chợt bên ngoài có tiếng ồn ào lao xao, một lát sau có quan nội vụ hét hơ hét hải chạy vào báo cáo.

- Bẩm vương tử ... dạ quên, là bẩm đại vương, có chuyện gấp gáp thỉnh ngài tới giải quyết.

- Là chuyện gì? - Kiến Phong mệt mỏi ngồi tựa vào ghế, neho mắt hỏi.

- Bẩm đại vương, công chúa Y Na của Miên Cương cùng người của Sa quốc đang xảy ra tranh chấp ngoài chuồng ngựa.

- Lại tới nữa rồi, tới nữa rồi. Con nhóc đó quả nhiên muốn chống đối với ta mà. Mau dẫn đường.

Phan Kiến Phong giận dữ đập tay lên bàn, sau đó rời khỏi vương toạ. Tang Y Na, đại công chúa của Miên Cương, mới mười hai tuổi, tại sao hoàng đế của họ lại cử nàng đi làm đại sứ tham dự đại hội mùa xuân cơ chứ. Nàng là thám hoa, là tai ương, là cả một đồng rắc rối chạy linh tinh ngoài đường. Ba ngày một vụ nhỏ, bảy ngày một vụ lớn; bộ nàng chê hắn chưa đủ phiền, nên muốn tạo thêm rắc rối cho hắn hay sao?

^ _ ^

Chuồng ngựa bốc cháy, đám binh lính tuần tra đang hồi hả xách nước đập lửa. Kiến Phong hốt hoảng la lớn.

- Chẳng phải ông nói là cãi nhau, sao bây giờ trở thành đám cháy thế này?

Quan nội vụ nhìn thấy cảnh ấy cũng vô cùng hoảng hốt, đầu đồ đầy mồ hôi trả lời.

- Dạ bẩm đại vương, lúc hạ quan rời đi quả thật chỉ là một đám cãi nhau. Sứ giả Sa quốc cười ngựa vào thành, gây hỗn loạn trên phố, vừa lúc Y Na công chúa đi ngang, họ làm công chúa rớt mất viên kẹo ...

- Khỏi phải hỏi, cãi vã là ít, ta e rằng họ đã đánh nhau rồi.

Kiến Phong bức mình chạy nhanh đi về phía trước, không đợi quan nội vụ kể lể dài dòng. Dựa vào sự hiểu biết của hắn về người Sa Quốc và công chúa Y Na, hai bên đều bạo lực, ngang tàng, không ai chịu thua ai.

Vượt qua khỏi khu vực chuồng ngựa đang cháy, hắn đã có thể nhìn thấy tàn tích của hồi ác chiến. Cửa quán bị xô ngã, đồ đạc bẽ nát quăng lung tung, người dân sợ sệt ngó chăm chăm lo lắng. Kể cả phiên vương có đang đi ngang qua, họ cũng không kịp nhận ra, bởi vì trước mắt quả thật là một màn đặc sắc.

Năm người dị quốc với trang phục cấm bảo, đôi đầu bầy đại hán mặc quần áo lũng nhùng gấp li. Bên Miên Cương tuy thân người nhỏ bé nhưng linh hoạt, sử dụng loan đao nhanh như thêm điện, bốn người như một, tận lực bảo vệ kẻ thứ năm nhỏ nhắn ở giữa. Bên Sa quốc toàn là đại hán cao to, sử dụng đủ các loại vũ khí như trọng kiếm, trường đao, phương kích ... sở trường đánh trên mặt trận lớn. Hai bên đều là cao thủ nhất lưu, người bọn họ bảo vệ đều là nhân vật trọng yếu của đất nước.

Trong đám người lớn đang tích cực giao thủ, lạc lõng nhất chỉ có một cô bé con đang hươ tay múa chân. Khỏi cần hỏi cũng biết nàng chính là trung tâm của sự hỗn loạn, công chúa Tang Y Na của Miên Cương.

Nàng tuyệt đối là mối thảm họa di động nguy hiểm nhất mà Kiến Phong từng biết. Y Na xoay loan đao trong tay như một thanh chong chóng. Nàng vừa hạ tấn, xoẹt một đường đã cắt qua nhũn chân của đối thủ. Cả một gã hộ pháp nặng nề vì thế mà té ngã trên mặt đất, ôm chân kêu la om xòm. Kiến Phong

nhu mảy bất bình. Tại sao một cô nhóc còn nhỏ nhưng đã học người ta ra tay độc ác như vậy. Thủ pháp thuần thực tàn độc, tuy không gây ra vết thương chí mạng, nhưng lại khiến đối phương tàn phế suốt đời.

- Mau dừng tay! - Hấn lấy hết hơi, lớn tiếng la lên.

Hai bên đang giao đấu, nhìn thấy bạch y công tử đi tới liền thu tay dừng cuộc đấu. Tử đại hộ vệ của Miên Cương giống như con gió thoảng nhảy lùi về phía sau công chúa. Bọn họ đứng im lặng thành một hàng, điềm tĩnh như chưa từng có gì xảy ra.

- Sao lại dừng, bốn công chúa có kêu các người dừng tay sao?

Y Na hung hãn chỉ tay la mắng bọn thuộc hạ, nhưng mắt lại liếc về phía kẻ đáng ghét đang phá ngang cuộc vui của nàng. Kiến Phong giận dữ liếc trả lại con nhóc ngạo mạn đó, rồi nhanh chóng quét mắt quan sát toàn bộ hiện trường. Năm người của Miên Cương hầu như không sút một cọng tóc, nhưng riêng bảy người của Sa Quốc toàn thân đều đã chịu không ít vết đao.

- Người đầu, mau đến đưa các vị sứ giả Sa Quốc đi đại phu. - Kiến Phong lớn giọng la lên.

- Phiên vương, ngài phải phân rõ chuyện này. - Sứ giả Sa Quốc cũng dữ dội không kém đối thủ.

- Các người làm ta rơi mất một viên kẹo, ta lấy một chân của các người coi như đền bù. - Y Na hình mũi nhìn đám người cao to hơn mình thách thức.

- Ở đâu lại có cái lý như vậy? - Người Sa Quốc la làng.

- Vậy như thế nào mới có lý. Giống như các người hung hãn chạy ngựa trên đường, để ngựa giẫm gãy chân ông cụ thì mới là có lý hay sao?

- Là do ông ta tự nhiên cản lối, đó là do ông ta tự chuốc họa.

Hai bên từ động thủ chuyển sang động khẩu. Kiến Phong đứng giữa nhìn nước miếng văng qua văng lại mà đau hết cả đầu. Hai bên đều là khách, đều là sứ giả, hấn khó lòng mà phân xử cho ra nhẽ. Nếu là người của hấn thì tốt rồi. Đám cuồng đồ phi ngựa trong thành, dùng đại bản đánh cho năm mươi trượng. Cô nhóc hung dữ đem nhốt vào nhà lao bảy ngày. Haizz ... đáng ghét là hấn không có quyền làm vậy với những người này. Vì vậy, Kiến Phong đành trưng ra bộ mặt hoà nhã thân ái, cười lấy lòng cả hai bên.

- Các vị, dĩ hoà vi quý.

Nào ngờ bọn họ đang cãi nhau hăng say, quên mất thân phận lễ nghi, đồng loạt quay về phía hấn nạt.

- Không bao giờ!

Nụ cười trên mặt hấn cứng đờ. Con nóng giận như bão giông ầm ầm kéo đến đầy đầu, Kiến Phong nắm chặt bàn tay để phía sau lưng mình, đám thủ hạ của hấn bắt chợt hoảng sợ lùi xa năm bước.

- Các vị đều là khách của bốn vương. - Hấn gần giọng nói từng chữ, nhắc nhở cho đám vô phép tắc đó biết thân phận. - Có nên nề mặt người gia chủ này một chút không?

- Nhưng con nhóc láo xược này làm bị thương thuộc hạ của ta. - Sứ giả Sa Quốc tuy đuối lý nhưng không mất thế, tiếp tục làm dữ.

- Đám man di này làm bị thương người vô tội, ta chỉ thay mặt đại vương dạy dỗ cho chúng biết điều thôi. - Y Na cười tươi thật vô tội. Nàng đột nhiên thay đổi chiến thuật, kéo Kiến Phong làm lá chắn cho mình.

- Nhị vị sứ giả càng tranh cãi chỉ càng làm cho bốn vương khó xử. Ai đúng ai sai, hay dựa vào quyết định của thần linh đi.

- Là sao?

- Đây là nghi thức cổ truyền của tôn giáo Nguyệt Thần. Chúng ta cùng lập đàn mời thần chứng giám, dùng cung tiễn đã được lời chúc phúc của thần bắn vào người kiện cáo. Nếu mũi tên xuyên qua trái táo trên đầu người đó, thì kẻ này là vô tội. Nếu bị bắn trúng, ắc là họ đã sai nên bị Nguyệt thần trừng phạt.

- Còn nếu bắn trật ra ngoài. - Sứ giả Sa Quốc tiếp tục hỏi.

- Có lẽ là do Nguyệt Thần chưa chứng giám. Ta cứ tiếp tục nghi thức, hoặc là trúng quả táo trên đầu, hoặc là trúng người thì sẽ phân ra được ai đúng ai sai thôi.

Kiến Phong thân nhiên trả lời, dùng cái kẻ sách rung cây dọa khi này khiến hai bên xung đột không ầu ả với nhau nữa. Thật sự là nghi thức này có từ lâu đời ở Cổ thành, dựa vào niềm tin tôn giáo bắt dân chúng tuân phục quyết định dựa vào sự may rủi. Giống như chơi cá cược với xúc xắc, một ăn hai thua. Nếu chỉ là những vụ tranh chấp vô lý, người ta đều sẽ lo lắng thân thể bị thương nên không dám kiện cáo nữa. Chỉ có những người thật sự oan khuất mới dám mạo hiểm tính mạng mình để đòi lại lý lẽ công bằng.

Quả nhiên cả hai bên Sa Quốc và Miên Cương đều chùng sặc e ngại. Chỉ là vụ va quệt nhỏ nhất ngoài đường, có cần làm nghiêm trọng đến mạo hiểm mạng người vậy không. Đừng nói đao kiếm vô tình, thật sự là vũ khí thì làm gì có mất. Trái táo kia nhỏ xíu như vậy đặt trên đầu người ta, bắn tó không trúng mà trúng chỗ hiểm thì có phải chết oan ức không? Sứ giả Sa Quốc quả nhiên là người thức thời, lão lập tức nói.

- Đây là tôn giáo riêng của dân tộc ngài, tôi thật không dám có ý kiến. Dù sao chúng tôi cũng mang thân phận sứ giả, thật không nên gây mất tình ban giao giữa hai nước. Chuyện hôm nay cũng không đáng làm lớn. Nể mặt đại vương ngài, Sa quốc không truy cứu với đám dị tộc kia nữa.

Nghe lão cáo già lên tiếng, Kiến Phong ngay lập tức gạt đầu hài lòng. “Tốt, kẻ biết điều thì mới sống dài được”. Hắn lại đánh mặt về phía những người Miên Cương. “Các ngươi cũng mau bắt chước lão già kia giả vờ bác ái đi. Xong rồi ai về chỗ nấy, ngủ im cho ta nhòe.”

Bất chợt, hắn giật mình khi nhìn thấy vị tiểu công chúa kia chợt nhủu mày một chút. Sau đó đôi môi anh đào bật mở, khoe miệng hơi cong lên đầy gian ý.

- Giữa Miên Cương và Cổ thành vốn chỉ cách nhau một dãy núi. Hai dân tộc chúng ta vốn có nền văn hoá tương đồng với nhau. Nguyệt thần của đại vương cũng là Nguyệt thần của ta. Dĩ nhiên bốn công chúa hoàn toàn tin tưởng sự công chính do thần linh phán quyết. Đám man di kia vốn đã sai nên e ngại không dám bước qua thử thách. Nếu ta hôm nay cũng rút lui, há chẳng phải lại nhận mình sai sao. Bốn cung quyết vì ông lão kia đòi lại công đạo. Chúng ta tiếp nhận thử thách của thần.

Quả nhiên là thâm hoạ luôn muốn gây rắc rối. Kiến Phong đã bắc thang cho, nàng ta vẫn ngu ngốc không muốn xuống là sao.

- Nhưng bù lại, nếu thật sự thần linh chứng thực chúng ta không sai. Xin đại vương đừng ngại phải trừng phạt đám người kia thật nặng.

Y Na hung hãn giơ tay chỉ thẳng đám người Sa quốc. Bên kia ngay lập tức nhao nhao lên như đám chó bị xích, hùng hổ yêu cầu mau lập tức tiến hành nghi thức đi.

Kiến Phong bức bối thở dài một hơi. Sao lại trở thành thế cuộc như ban đầu, hai bên tiếp tục đấu võ mồm, không coi vị phiên vương như hấn ra cái gì hết.

- Im lặng hết coi. - Lần đầu tiên hấn rống lớn như vậy, sau đó không cần giữ hình tượng, hung hãn liếc mắt tất cả mọi người. - Ngươi đâu, mau chuẩn bị lập đàn ở Tế Nguyệt đài, đêm nay chúng ta thực hiện nghi thức Thần Khí.

Đám thuộc hạ sau lưng hấn lập tức cập rập chạy đi chuẩn bị mọi việc. Cả hai bên tranh chấp vẫn ngoan cố lờm lờm nhau, tuy không cãi vã nữa, nhưng lại mang theo khí thế chuẩn bị động võ. Kiến Phong tin tưởng rằng chỉ cần mình quay lưng đi bọn họ sẽ lại tái chiến. Xem ra đêm nay không có đổ máu, sẽ không thể kết thúc êm thấm vụ này.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Phán Quyết Của Thần

Tế Nguyệt đài vốn là một địa phương thần thánh, chuyên để tiến hành các nghi thức trọng đại trong Cổ thành. Đêm nay bất ngờ Tế Nguyệt đài bị thấp sáng rực rỡ. Người dân tuy không biết có chuyện gì, nhưng thấy ánh đuốc thì ngay lập tức kéo đến rần rần tu họp. Kể cả những tư tế trong đền thần đi ngủ sớm cũng bị đánh thức dậy, theo lệnh của phiên vương thực hiện nghi thức Thần Khí.

Sáu người áo trắng, đeo mặt nạ đang nhảy múa quanh đồng lửa, thực hiện lễ bộ kêu gọi thần linh. Một người mặt nạ đen và một người mặt nạ đỏ nâng cây cung lớn luôn được để trong thần điện ra ngoài. Họ đọc lời sấm nguyện, lời trăn trăn về vụ việc xảy đến cần thần linh phán quyết. Một nhóm bột nhỏ bị thả vào ngọn lửa, ánh sáng chói xanh bùng lên đầy kỳ ảo. Những người chứng kiến im lìm đắm chìm trong không khí nghiêm trang của buổi lễ.

Kiến Phong đã thay ra triều phục của mình, đầu đội mũ miện thể hiện đúng khí chất tôn quý của người đứng đầu một phiên thổ. Hấn ngồi trên ngai cao với vai trò của người chứng kiến, vị quan toà tối cao có trách nhiệm đảm bảo quyết định của thần linh sẽ triệt để thi hành.

Tiếng trống thùng thùng vang lên chậm rãi. Một người trong sáu tư tế bước ra khỏi vị trí, nhận cây cung thần từ tay chủ tế.

- Ai là người sẽ chấp nhận thử thách của thần? - Người tư tế lớn giọng hỏi.

Trước đó, một trong bốn cận vệ của Y Na đã được phát cho một quả táo đỏ, người này sẽ chịu trách nhiệm đại diện cho bên Miên Cương nhận thử thách này. Đột nhiên một chiếc bóng nhỏ vượt qua, giật quả táo đỏ trên tay gã bước ra giữa đài.

- Là ta. - Y Na đồng dạng lên tiếng.

Phía trên cao này, Kiến Phong giận dữ nắm chặt tay thành nắm đấm. “Tới mức này vẫn còn muốn làm loạn.”

Không biết vô tình hay cố ý, Y Na liếc mắt về phía Kiến Phong thách thức. Hấn nhủu mày, muốn nói cho Y Na biết lần này nàng đã sai lầm rồi.

Phong tục giữa Miên Cương của nàng và Cổ thành có chút khác biệt. Vì để đảm bảo tính công chính của quyết định thần linh, người thực hiện nghi thức sẽ bị bịt mắt lại, bắn trúng người hay táo, hoàn toàn dựa vào may rủi rồi.

Tang Y Na tự tin đặt táo đỏ lên đầu rồi đứng yên chờ đợi. Tuy nhiên thấy người tư tế kia rút ra mảnh vải trắng cột mắt lại, mặt nàng liền đột ngột sa

sầm. Cứ nghĩ rằng mình đích thân chịu thử thách thì phiên vương sẽ nương tay, kêu người ta bắn trúng tảo để mình giành phần thắng. Nào ngờ ở Việt quốc này người ta chơi thiệt tình như thế, hoàn toàn dựa vào ý thần, bịt mắt bắn lung tung như vậy lỡ trúng người thì sao.

Cánh cung được gior lên, cũng là lúc mồ hôi của nàng đã đổ ra đầy mặt. Cặp mắt hoảng loạn hết nhìn người tư tế lại nhìn về phía Phan Kiến Phong cầu cứu. Hắn nhắm mắt bất lực, lảng tránh ánh nhìn của nàng. Đám người Sa quốc hí hửng nhìn kẻ ngu chịu tại họa.

Sai rồi, lần này nàng đã ngoan cố không đứng chỗ rồi. Mũi tên bật tung ra khỏi dây cung, lao vun vút về phía người con gái nhỏ. Nàng kinh hãi bật té về phía sau, mũi tên vun vút sượt ngang, cắm phập vào thân cây phía sau lưng. Y Na nhìn đuôi mũi tên rung lên bản bậc mà thân hồn khiếp đảm. Nếu nàng không té thì đã chịu một mũi xuyên người rồi. Thế là Y Na bật khóc.

Tiếng la khóc vang vọng cả tế Nguyệt Đài khiến ai nấy đều rung động. Có vài người thương xót, cũng có vài người buồn cười. Dù bình thường nàng tỏ vẻ già dặn ngang ngược, nhưng quy chung cũng là một đứa bé con. Bây giờ háo thắng gây họa, cũng chỉ biết khóc cha khóc mẹ mà thôi.

Kiến Phong thờ dài phiên muộn, sau đó rời khỏi ngai vị của mình. Hắn đến chỗ của Y Na, kéo tay nàng đứng dậy.

- Hu Hu ... đại vương ... hức hức ... ta không chơi nữa đâu. - Nàng khóc lóc đến mặt mũi tèm lem.

- Chơi? Công chúa nàng cho rằng đây là một trò chơi hay sao? - Hắn lạnh mặt nhìn nàng, lộ ra vẻ nghiêm khắc của bậc trưởng bối. - Nếu không muốn làm mất mặt quốc gia thì mau đứng lên cho ta. Chỉ có thể hoàn thành nghi thức mới có thể bước xuống đài này.

Nói xong, hắn phẩy áo bỏ đi. Y Na thấy người duy nhất có thể cứu mình lúc này buông tay thì vô cùng thất vọng. Tiếng khóc tu tu vẫn nỉ non vang lên. Cả bốn hộ vệ của nàng muốn xông ra giải cứu cũng đều bị quân lính Cổ thành khống chế. Mấy ngày qua dung túng cho bọn họ quá nhiều, đám người này thật sự tưởng rằng có thể tự tung tự tác mãi sao.

Những người Sa quốc nhìn thấy Y Na bị dọa phát khóc thì trong bụng lấy làm hả hê lắm. Đứa nhóc dữ dằn kia cuối cùng cũng bị trừng trị thích đáng rồi. Nàng vì sợ làm mất mặt quốc thổ nên đành quay về chỗ của mình, bản thân tự giác đặt trái táo lên đầu một lần nữa. Nàng có chết cũng phải có tôn nghiêm, nhất định phụ vương sẽ vì nàng mà kéo quân sang đây đòi lại công đạo. Tên phiên vương ác ma này sẽ phải trả giá vì đã nhục mạ nàng ngày hôm nay.

Nhưng thay vì đi về ngai của mình, Kiến Phong lại bước tới chỗ tư tế cầm cung. Hắn cời lớp áo choàng nặng nề cùng vương miện của mình giao cho quan đại thần. Tự tay lấy khăn vải bịt mắt rồi sau đó lấp tên vào cung.

Y Na nhìn người đàn ông bạch y trước mặt mình mà sửng sờ kinh ngạc. Con gió mạnh thổi qua khiến mái tóc đen dài của hắn tung bay phấp phới. Ánh sáng dịu nhẹ toả khắp cả người hắn mang theo một hương vị thần thánh cao quý. Nàng đột nhiên cảm thấy hình ảnh này thân quen đến lạ kỳ. Y Na chỉ giật mình hoảng hốt khi cảm nhận trái táo trên đầu bị giật đi một cú mạnh. Nàng kinh ngạc nhìn lại. Mũi tên tên cắm thẳng vào thân cây đã xuyên ngay giữa tâm trái táo đỏ. Quả nhiên Y Na đã đạt được mục đích của mình, phiên vương vì sợ tổn thương công chúa lần bang đã thiên vị cho nàng thắng cuộc.

Kiến Phong vội vàng tháo băng bịt mắt ra, nôn nóng muốn nhìn thành quả của mình. Tuy hắn là một tay thiện xạ, nhưng cũng không dám chắc rằng kết quả sẽ thành công tuyệt đối. May mà nhờ Y Na liên tục thút thít khóc hắn mới có thể đoán được chính xác vị trí của nàng mà ra tay. Nhìn quả táo bị mũi tên ghim trúng, Kiến Phong lúc này mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng khóc nức nở lại vang lên phá vỡ bầu không khí nghiêm trang của buổi lễ. Phan Kiến Phong nhíu mày, mọi chuyện đã qua hết rồi, nàng lại khóc đòi cái gì nữa đây. Hắn chầm rãi đi về phía Y Na đang đứng, nhẹ giọng hỏi.

- Công chúa?

Chỉ có tiếng khóc lớn trả lời hắn. Kiến Phong giật mình khi nhận ra dưới chân nàng tự nhiên xuất hiện thêm một vũng nước nhỏ. Quả thật nàng đã bị hù dọa đến kinh hách quá độ rồi, đợt này hắn cũng cảm thấy áy náy trong lòng. "Haizz ... vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi." Kiến Phong khom người, đưa tay xoa xoa đầu nàng.

- Y Na đừng khóc nữa. Bỏn vương xin lỗi, không nên hù dọa công chúa đến mức này.

Tiếng nấc nghẹn tức tưởi trả lời hắn. Nàng đưa tay dụi mắt liên tục. Nước mắt ngày càng đổ ra nhiều hơn. Có thể nói là trên dưới đều đã hoàn toàn ướt đầm. Kiến Phong bất đắc dĩ thờ dài, hần giờ tay kêu quan nội vụ gần đó lại. Kiến Phong không ngại bẩn, đem áo choàng của mình khoát lên người Y Na, sau đó bế nàng lên tay.

- Về thay đồ thôi. Chuyện hôm nay coi như kết thúc.

Lời của phiên vương nhẹ nhàng buông ra, các nghi thức cuối cùng hoàn toàn bị bỏ dỡ. Đám sứ giả Sa quốc hả hê cười lăn cười bò khi thấy Y Na sợ đến mức tiểu ra quần. Kiến Phong hung hăng trừng mắt nhìn họ một chút, trong đầu lại vạch ra kế hoạch tiếp theo để dạy dỗ bọn người này.

Đám cận vệ của Y Na đã được quân binh Cổ thành thả ra. Bọn họ lẻo đẻo đi theo công chúa của mình, bây giờ đang gục trên vai phiên vương mà khóc lóc.

- Nào Y Na ngoan đừng khóc nữa. Chuyện gì đã qua thì cũng qua rồi, xấu hổ cũng xấu hổ rồi, khóc cũng có ích gì. - Hắn lựa lời an ủi nàng.

- Mất hết thể diện rồi, lần này chết mất thôi. - Nàng dùng những tiếng hừ hừ nức nở trả lời y.

- Có gì mà chết. Con nít đái dầm là chuyện bình thường thôi. Y Na chỉ mới mười hai tuổi, mai mốt lớn lên thì mọi người đều đã quên hết. - Hắn buồn cười nhưng phải cố nhịn, nếu không công chúa nhỏ này dám chết thật lắm.

- Bốn công chúa sau này không thể ngược mặt nhìn đời. Là tại người, tại người hết. - Nàng giãy nảy, khóc càng lớn tiếng hơn.
- Phải, tại bốn vương. Cho ta xin lỗi đi mà. Làm ơn đừng khóc nữa.
- Hu hu ... ta sau này không thể làm người ... đại vương chịu trách nhiệm đi.
- Chịu trách nhiệm như thế nào?
- Ta nếu không thể gả đi, sau này tất sẽ do đại vương phụ trách.
- Được, sau này công chúa quá mười tám tuổi không thể gả đi, bốn vương sẽ phụ trách.

Hắn lớn giọng hứa chắc. Chỉ là trẻ con, khóc xong một trận, ngủ một giấc thì ngày mai sẽ quên hết tất cả. Hơn nữa, đời người dài như thế, đến khi nàng trưởng thành, chắc chắn đã quên mất đại thúc này rồi.

Giọng nức nở giảm dần, chỉ còn lại vài tiếng nấc. Y Na khóc lóc mệt mỏi trên vai Kiến Phong, chẳng mấy chốc đã lăn ra ngủ say. Hắn phì cười, nhẹ nhàng giao nàng vào tay cung nữ. Trẻ con cũng chỉ có vậy, hết khóc rồi cười, hết ăn rồi ngủ ... thật sự là quá mức đơn thuần.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Lời Hứa

Dựa vào phán quyết thần linh đêm hôm trước, Kiến Phong ra chỉ trừng phạt đám sứ giả Sa quốc đã làm náo loạn, bắt họ chịu đại bản vì tội chạy ngựa trong thành, đền tiền thuốc cho lão già bị gãy chân. Hồi ra mới biết bọn họ chẳng đụng chạm gì tới Miên Cương công chúa cả. Là do nàng tự tiện đến gây sự, lấy cớ làm rơi kẹo để trả thù cho ông lão kia. Kiến Phong phì cười khi nghe kể lại. Hoá ra công chúa cũng không quá ngang ngược điều ngoa như lời đồn, trái lại nàng là người có sự chính nghĩa và theo đuổi công bằng quyết liệt nhất mà y từng thấy.

Nhắc đến Y Na thì nàng đã nhận được giáo huấn đặc sắc ngày hôm trước, từ đêm đó trốn suốt trong phòng, không ra ngoài gặp người. Nhờ vậy mà phiền muộn của Kiến Phong cũng giảm bớt, không còn nghe báo tin tai hoạ do nàng gây ra nữa. Chỉ có rắc rối là Y Na bắt đầu coi hắn là bạn chơi của mình, bất cứ lúc nào cũng chạy tới bắt hắn làm này làm nọ. Phiền vương trăm sự quán mình, đại hội mùa xuân đang diễn ra vô cùng tất bật.

- Công chúa, người mau về đi, chạy qua chạy lại làm bốn vương chóng mặt quá. - Hắn than thở.

Y Na dừng tay cầm vọt lại. Nàng vì không dám ra ngoài gặp người, liền sai hạ nhân bắt bướm ngoài vườn thả vào cung điện của phiến vương, ở đây chơi bắt bướm với hắn.

- Đại vương nha, cứ phê duyệt tấu chương sẽ bị căng thẳng thần kinh. Mau dừng tay chơi với ta đi.
- Y Na à, nàng thật phiền.
- Ta không phiền ngài thì phiền ai, đại vương là hôn phu của bốn công chúa nha.
- Làm gì có chuyện đó? - Hắn lạnh giọng nói.
- Hôm trước ngài nói ...
- Bốn vương nói gì?
- Ngài nói ta mười tám tuổi không thể gả ra ngoài, ngài đối với ta chịu trách nhiệm.
- Đúng vậy, mười tám tuổi công chúa trong thể gả, ta đem nàng nhận về làm con nuôi, chu cấp ăn ở suốt đời.
- Phụ vương ta tự nuôi bốn công chúa được, không cần đại vương ngài nhận ta làm nghĩa nữ.
- Do công chúa nói đó nha, vậy là khoẻ, ta không cần chịu trách nhiệm gì cả.
- Không phải, ngài phải lấy ta.
- Ta không có hứa.

- Nhưng ta phải gả cho ngài.
- Thứ lỗi, bốn vương không thích con nít.
- Rồi ta sẽ lớn.
- Đợi đến lúc đó rồi tính.
- Ngài hãy chờ đó, bốn công chúa sẽ lớn ngay thôi.
- Cứ từ từ, ngài mai cũng không lớn liền được đâu.

Nói xong Kiến Phong lập tức ngoác miệng cười to. Nàng tưởng người là gì, bong bóng hủ, nói lớn sẽ lớn liền. Y Na nhìn hấn ôm bụng cười lăn lộn, tức giận chạy đi.

- Đại vương cứ ở đó mà cười. Bốn công chúa lớn lên, nhất định sẽ đến đây bắt ngài cả đời phụ trách ta. - Vừa đi nàng vừa nói vọng lại.
- Thịnh thông thả.

Kiến Phong cố nói theo, sau đó là một tràng cười ngặt nghẽo, khiến Y Na sôi gan. Hấn lại dám chê cười nàng còn nhỏ. Đến khi Y Na lớn lên xin đẹp tuyệt trần, hấn có muốn đổi ý cũng đã muộn rồi, nàng sẽ khiến cho hấn hối hận.

^ _ ^

Ở đời, hễ có tương ngộ thì cũng có chia ly. Đại hội mùa xuân diễn ra suốt nửa tháng cũng đến hồi bế mạc. Hoàng đế Việt quốc vô cùng hài lòng, luôn miệng khen tân phiến vương tuổi trẻ tài cao, hết lòng đem mọi việc tổ chức vô cùng suôn sẻ. Quan chức các châu quận lục tục trở về nhà. Sứ giả khách mời cũng lần lượt cáo biệt lên đường. Kiến Phong nhìn một lượt các gian nhà khách đã vắng teo, thở dài một tiếng. Thì ra gánh nặng đã được trút bỏ, cả người lại nhẹ nhõm đến thế.

- Đại vương ...

Tiếng kêu lanh lảnh phá vỡ bầu không khí bình yên của hấn. Kiến Phong lắc đầu, chậm chậm quay mặt lại, nở nụ cười gượng gạo đối với công chúa ăn bám kia.

- Y Na công chúa, nàng muốn đến từ biệt bốn vương, lên đường về nước sao?
- Về làm gì, ta còn ở đây một thời gian nữa.
- Miên vương sẽ thương nhớ nàng, mau về nhà với phụ mẫu đi.
- Nhưng ta phải ở cùng ngài để bồi đắp tình cảm.
- Không cần, tình cảm của ta tốt lắm, không cần bồi thêm nữa.
- Chúng ta đi sẵn đi. - Y Na đột nhiên chuyển hướng sang chuyện khác. Đúng là không thể nói lý lẽ với trẻ con được.
- Hôm nay bốn vương bận lắm.
- Đại hội đã hết rồi mà, đại vương bận gì.
- Khách còn chưa về hết, trách nhiệm của ta chưa xong.
- Về hết rồi mà, xung quanh đây đâu còn ai. - Nàng ngây thơ ngó nghiêng xung quanh.
- Còn đó, công chúa nước lân bang chưa chịu về nè. - Hấn đưa đôi mắt nhằm chán nhìn nàng.
- Chúng ta là người nhà, đừng nên khách khí.

Quả thật không thể nói chuyện được. Trẻ con và phụ nữ đều là sinh vật vô lý nhất hành tinh, không thể nói thông cho được. Lớn giọng giận dữ thì họ sẽ khóc, mềm mỏng nói nhẹ thì coi như nước đổ lá môn. Thật là, đi nuôi kiến còn có ý nghĩa hơn tranh đấu với người không hiểu lý lẽ. Kiến Phong thở dài, phát tay áo bỏ đi. Tang Y Na thấy vậy lót tót chạy theo, bám hấn bên gót.

^ _ ^

Chiều hôm đó, người của Miên Cương hối hả chạy đến chỗ Kiến Phong báo cáo.

- Bẩm đại vương, công chúa của bốn quốc cả ngày hôm nay không thấy dạng.

Kiến Phong lấy tay day day trán, chuyện có liên quan đến Y Na tất cả đều là rắc rối. Nàng được sinh ra đời, hình như chỉ để làm hấn phải phiền lòng. Đối

phó với Y Na đã khiến hần già đi hết mấy tuổi, tóc bạc trên đầu cũng phải mọc thêm vài sợi.

- Người đâu, mau phái một tiểu đội đi ra ngoài thành tìm Y Na công chúa.

Hần nhớ rằng sáng hôm nay nàng có quyết định đi săn, tuy Kiến Phong không đồng ý, nhưng rất có khả năng nàng tự tung tự tác. Không biết bây giờ là ham chơi chưa về, hay là bị lạc ở xó xỉnh nào rồi. Đúng là đám trẻ ranh sinh lực dư thừa, lúc nào cũng phải chạy loạn khắp nơi phá phách.

- Các người thật vô năng, chỉ có một đứa trẻ cũng giữ không xong.

Nghĩ tới bốn tên hầu cận của Y Na mà tức giận đập bàn, trong lòng bồn chồn không yên, cuối cùng Kiến Phong cũng phải rời khỏi nơi làm việc, với tay lấy một chiếc áo choàng vội vã đi ra ngoài. “Có khi nào thật sự gặp bất trắc, bây giờ đang ngồi khóc ở xó xỉnh nào không?” Nàng là công chúa lân bang, xảy ra chuyện trên phiên thổ của hần, Kiến Phong chắc chắn là người chịu trách nhiệm. Sai quân lính mang ra con chiến mã, Kiến Phong thân chinh đi vào rừng tìm nàng.

Kết quả là đến nửa đêm hôm đó vẫn không tìm được, hần lo lắng, lòng như lửa đốt. “Đừng có việc tốt không linh, việc xấu linh nha.” Kiến Phong ra lệnh tổng động viên quân đội đi tìm Y Na. Hần cũng xất bát xang bang chạy khắp nơi tìm kiếm. Rừng Ma Cát đêm đó giống như có lẽ hội, ánh đuốc sáng cả khu vực. Khắp nơi râm rang tiếng gọi ới ới.

Chợt một trận xôn xao nổi lên, Kiến Phong hướng bảo mã chạy về phía đó. Đoàn nhân mã đã tìm thấy Tang Y Na công chúa bị té xuống một cái hố. Đó là hố của thợ săn bẫy thú, bên dưới ghim không ít chông nhọn. Kiến Phong thót tim khi nàng được kéo lên khỏi hố đầm đìa máu tươi. Hần ngay lập tức ôm Y Na nhảy lên ngựa, chạy thẳng về Cổ thành trị thương.

- Đại vương ... - Nàng yếu ớt gọi y.

- Thật là .. lại gây họa nữa, sao lại đến mức này?

Giọng hần không biết vì sao lại run run vài phần. Là lo sợ, hoảng hốt hay là kích động? Kiến Phong không hiểu nổi, tại sao có chút gì đó quặn thắt trong ruột, đau đớn như chính bản thân mình mới là kẻ bị thương.

- Xin lỗi, lại mang đến rắc rối cho ngài.

Nàng nói từng chữ, từng hơi kéo lên thật khó nhọc. Gương mặt nhẵn nhụi đau đớn, nước mắt ứa ra khiến tim hần càng thêm hoảng loạn. Kiến Phong thúc ngựa nhanh hơn, cứ như thể hần đang chứng kiến một ngọn đèn dầu sắp tắt.

- Đừng có chuyện gì xảy ra nha, mau ở lại đây với ta. - Hần ôm chặt nàng vào lòng hơn, cảm nhận sự mong manh của hài tử trong tay.

- Nếu ta không qua khỏi, ngài cứ lập phi tử khác, nhưng vị trí chính thất, nhất định phải chừa trống cho bổn cung. - Nàng quyết liệt nắm lấy cổ áo hần. Cả bộ đồ trắng toát bây giờ hoàn toàn dính đầy máu nàng đỏ thẫm.

- Ngu ngốc, ta không chừa phần cho người vắng mặt đâu. Muốn làm chính thất, thì mau lớn lên mà làm. - Hần cắn răng, cố không để cổ khí nóng xộc lên trên mặt. Có phải hần sắp đồ lệ?

- Như vậy ngài hứa khi ta đủ mười tám tuổi, sẽ ngay lập tức lấy ta.

- Nếu lúc đó thật sự công chúa không có ai thềm cưới, thì ta chịu khó nhận nàng về nhà vậy.

Hần đã nhìn thấy toà thành trắng trước mắt rồi, nàng sắp được cứu, không nên ngay lúc này đoạn khí mà chết. Cách tốt nhất là phải giữ hy vọng sống cho nàng. Người ta nói ý chí có thể vượt qua bệnh tật.

- Hứa rồi đó. - Nàng thều thào.

- Ừ thì hứa. - Hần xông thẳng qua cổng thành.

- Tín vật đâu?

- Đưa sau vậy.

- Chắc không?

- Bổn vương há lại là kẻ thất tín sao?

Hần bế nàng xuống khỏi ngựa, chạy thẳng vào trong vương cung, không kịp để thuộc hạ mở đường, dùng chân đạp cửa thái y viện mà xông vào.

- Mau cứu người. - Hần lớn giọng quát nạt.

Mấy lão già trong thái y viện ngay lập tức lúp xúp chạy ra, thấy đại vương cả người máu tươi thì vô cùng kinh hãi. Thế nhưng hần lại ngay lập tức đặt một thân thể nhỏ bé lên trên giường bệnh, thái độ hốt hoảng khẩn trương kêu họ cứu người.

Sau một hồi xúm xít xem xét, lão thái y già kính cẩn đi đến chỗ hần bầm báp.

- Thừa đại vương, bọn thần đã chẩn đoán xong, chỉ là công chúa bị xây xát cả người, nên mới đầy máu như thế, kỳ thực không có gì nguy hiểm.
- Tinh mạng không bị gì chứ? - Y nheo mắt nhìn thái y đầy đe dọa.
- Quả thật không bị gì. Không nội thương, không di chứng. Sau khi dùng thuốc của thái y viện, chắc chắn cơ thể cũng không để lại sẹo, hoàn hảo vô khuyết.

Đến lúc này thì toàn bộ lo lắng, xúc động trước đó đều quay ngược trở thành phần nộ. Hắn chen qua đám thái y đang bu xung quanh giường, nhìn cô gái nhỏ đang mê mê tỉnh tỉnh kia.

- Tang Y Na. - Hắn lớn giọng gọi.
- Dạ. - Nàng mở mắt, ngọt ngào trả lời. Hoàn toàn không còn vẻ yếu ớt hấp hối nữa.
- Nàng gạt ta.
- Bỏ công chúa gạt ngài cái gì? Đại vương anh minh thần võ, một đứa con nít có thể gạt được ngài sao?

Hắn tức nghẹn họng. Trả lời không được, im lặng không xong. Y Na nhìn gương mặt Kiến Phong hết đỏ bừng rồi lại chuyển sang xám xịt, thú vị còn hơn nhìn tắc kè đổi màu rất nhiều. Cuối cùng con giận đến đỉnh điểm, hắn phất tay áo bỏ đi khỏi chỗ đó. Giận quá phải làm sao, nàng là không thể đụng vào rồi, đành phải đi tìm chỗ khác mà phát tiết.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phái Nữ Vì Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tín Vật Định Tình

Chưa đầy năm ngày sau, phái đoàn hộ tống của Miên Cương đã đến Cổ thành. Công chúa ở đất người xảy ra chuyện, Miên vương vô cùng lo lắng, phái kỵ binh mau chóng đưa nàng trở về. Khỏi phải nói là Y Na khóc lóc quấy phá cỡ nào. Kiến Phong một mực đuổi nàng đi, người của Miên Cương thì hết sức kéo nàng về.

Ngày chia tay, nàng đi ba bước lại quay đầu ngoảnh lại một cái, đi chín bước thì vụt khỏi vòng tay của thị nữ chạy lại ôm Kiến Phong dính như bạch tuột.

- Công chúa lại muốn quậy cái gì đây? - Hắn thờ dãi.
- Không được quên ta nha.
- Khó mà quên được. - Nàng ám hắn cả thời gian dài như vậy, bức bối này sao có thể quên mau.
- Chờ ta lớn lên nha. - Nàng vùi mặt vào ngực hắn, hai tay ôm lấy thắt lưng hắn không rời.
- Mau về đi.

Kiến Phong dùng tay kéo nàng ra, nhưng hắn lại không dám dùng sức. Ngày đó giả chết hù hắn không phải hoàn toàn là lừa gạt. Thật sự nàng bị thương khắp người, mỗi lần thay thuốc thay băng, hắn đi ngang qua đều nghe thấy nàng la khóc thảm thiết.

Y Na đột nhiên buông Kiến Phong ra, nàng nở nụ cười ranh mãnh chạy đi. Đến khi hắn phát hiện, thì dây thắt lưng đã bị nàng cầm theo mất. Đúng là con nhóc ranh này, hành vi như vậy mà cũng dám làm. Hắn đứng chết trân, tay đè bên ngoài trang phục, tránh cho những thứ bên trong bị rơi xuống đất. Đây là ngay công thành, dân chúng sẽ thế nào khi nhìn thấy phiên vương của mình bị tuột quần cơ chứ.

- Á aaa ... nhóc con, tốt nhất ngươi đừng có quay lại đây. - Hắn đúng là giận quá phát điên luôn rồi. Không còn kiêng kỵ gì mà lớn giọng la mắng.
- Đại vương, tín vật của ngài ta đã nhận rồi. Đợi khi Y Na đủ tuổi, nhất định sẽ gả cho Phan Kiến Phong.

Nàng đưa tay khỏi xe ngựa, cầm dây thắt lưng nam ngọc của hắn mà vẫy vẫy. Kiến Phong tức giận nhìn theo, hận không thể chạy đi tóm nàng lại để đánh vài phát vào mông. Đại thúc như hắn, sao lại có thể bị nhóc con chơi đến mức thâm thâm như vậy.

- Còn nhìn gì nữa, mau đưa thắt lưng của ngươi cho ta.

Kiến Phong trừng mắt, hét lớn với người thị vệ đứng bên cạnh. Gã sợ hãi, ngay lập tức tháo thắt lưng của mình đưa cho đại vương, hai tay kính cẩn dâng lên, không ngại ngừng khi quần mình bị tuột xuống. Đây chính là chức trách của thuộc hạ, dù có mất mạng cũng không để chủ tử phải mất mặt, sá chi chi là

một sợi dây thắt lưng.

Sau khi chỉnh đốn xong trang phục, Kiến Phong nhìn lên, chỉ thấy đoàn nhân mã của Miên Cương đã đi tít tắp đằng xa. Hắn nheo mắt dõi theo, sau đó phì cười một tiếng. Thật sự tất cả đã kết thúc rồi, thật là nhẹ nhàng sáng khoái.

Quay mặt đi, không hoàn toàn sáng khoái như vậy. Có một nỗi buồn nào đó nhẹ nhàng len vào tim. Hắn hoàn toàn không biết, Tang Y Na đã sớm lệ đổ đầy mặt. Chia ly lần này, không biết bao giờ mới có dịp gặp lại.

Một năm êm ả trôi qua, nào ngờ tin dữ từ biên quan báo tới. Miên Cương xảy ra đảo chính, thay triều đổi vị, vua cũ đã bị soán ngôi. Trách nhiệm của người thành chủ trấn giữ tại biên quan là vô cùng quan trọng; những lúc như thế này, hắn phải cảnh giác kẻ địch thừa cơ xâm lăng. Bao nhiêu mật thám của Việt quốc đều ngày ngày có tin mới đưa về cho Kiến Phong. Mấu tin cuối cùng về nàng, chính là toàn bộ hoàng tộc Miên Cương đều đã bị tàn để xử trảm.

Trong lòng hắn đã xảy ra giông tố lớn đến cỡ nào. Là đau đớn, là bi phẫn còn có sự giận dữ. Chuyện nội bộ của nước khác, vốn chẳng phải là phạm vi quản hặc của phiên sứ như hắn. Nhưng cứ mỗi đêm nhắm mắt lại ngủ, gương mặt lạnh lợi đáng yêu đó lại hiện ra trong tâm trí. Giữa bóng tối không người, hắn để cho trái tim mình mềm ra, một giọt nước mắt lạnh lẽo lăn xuống bên má.

Hai mươi bảy tuổi, hắn phụng chỉ thành hôn cùng quận chúa Việt quốc, nhưng lại rất quá đáng, khi đem nàng về nhà không cho Hạnh Từ chức chính phi. Chẳng ai hiểu nổi tại sao phiên vương lại có quyết định kỳ lạ như vậy, không ngại đắc tội cùng quốc công và cả hoàng tộc, kiên quyết bắt quận chúa nhận vị trí thứ phi. May mà Hạnh Từ cũng là người thấu tình đạt lý, nàng nhìn ra được bên cạnh Kiến Phong vốn không có bóng hồng nào đe dọa mình, nên đành chịu khó nhận ngôi thứ. Chỉ là một cái danh xưng, cũng không thay đổi được thực tế nàng là độc nhất thê tử của hắn.

Trong cuộc đời, có gì buồn đau hơn phút giây sinh ly tử biệt. Mà tất cả nguyên nhân, cũng do sự tạo ngộ giữa người với người.

Khi trưởng tử của Kiến Phong được ba tuổi, cũng là lúc một người xuất hiện, mang theo dây lưng nạm ngọc, đến đòi phiên vương một món nợ ân tình.

Nàng rút cuộc cũng đã mười tám tuổi rồi.

^ _ ^

Năm đó đang độ mùa hè nóng nực, Dương Lô Ân lần đầu tiên được cha mình dẫn vào cung điện thánh. Một đứa bé chín tuổi được ăn mặc cực kỳ hoa lệ, mang theo khí chất cao ngạo bất phàm. Phụ thân y là đại tướng quốc phụ chính trong triều, tay nắm trọng binh, địa vị vô cùng tôn quý. Lô Ân sao dám làm hổ danh cha, y ngược đầu cao hãnh tiến, gương mặt bình thản lạnh lùng, còn nhỏ đã tập được phong thái của bậc đứng đầu thiên hạ.

Chỉ là một cái lễ hội tầm thường trong cung đình. Phụ thân và y đi kiệu lớn đến tận cửa chính điện, khí thế có thể nói là áp đảo hoàng gia. Cha y tuy hiện giờ vẫn cúi đầu xưng thần với kẻ ngồi trên long ý, nhưng xem chừng lão vua hết thời đó, chẳng còn ngồi được bao lâu. Kẻ có thực lực mới có thể bình định giang sơn, lão vua bệnh hoạn không biết chừng nào chết kìa sao có thể đủ sức lo cho bá tánh.

- Thần khấu kiến bệ hạ. - Dương Bá Thiên chấp tay hành lễ, gật đầu một cái là xem như xong bốn phận của mình trước mặt Miên vương.
- Thần là Dương Lô Ân, lần đầu tiên ra mắt bệ hạ. - Y cũng bắt chước phong thái của cha mình, bộ dáng kiêu ngạo khó dấu.
- Hào, cả hai bình thân. - Miên vương hiền từ cười. - Dương khanh, lệnh lang quả nhiên là hậu nhân danh tướng, thiếu niên xuất chúng.
- Đa tạ hoàng thượng khen ngợi.

Dương Bá Thiên cười rộ mang theo ý kiêu ngạo. “Con của lão phu, dĩ nhiên là anh tài xuất chúng rồi. Đâu giống như bệ hạ, hậu cung trăm ngàn người cũng không có phúc hưởng, đến nay chỉ có đúng một tiểu công chúa ngang ngược.”

Vừa mới nghĩ đến tiểu công chúa ngang ngược, ngay lập tức có tiếng từ trên cao dội xuống. Lô Ân ngửa mặt, lúc này mới để ý bên cạnh ngài vàng còn có một vị tiểu tướng quân đứng. Người đó quắc mắt nhìn y đầy thù địch.

- Dương công tử quả nhiên là anh tài. Mới bao lớn đã học được bộ dáng của cha mình, đứng trước mặt bệ hạ, cũng không cần quỳ xuống hành lễ.
- Tham kiến đại công chúa. - Dương Bá Thiên lúc này mới làm bộ nhận ra Y Na, vẫn như cũ chấp tay, nhưng cái lưng cũng không khom xuống một chút nào. - Chắc có lẽ công chúa không biết, mấy năm trước vì thần vì chinh chiến sa trường bị thương ở lưng, bệ hạ đã ra chiếu chỉ từ sau không cần quỳ xuống hành lễ.

Y Na từ từ đi xuống khỏi đài cao, mỗi bước chân đều rộn rền tiếng giáp trụ. Nàng đột nhiên tiếp cận Lô Ân, đôi mắt nhìn xoáy sâu vào y.

- Ta không nói Dương quốc công, ngài có kim bài miễn quý, nhưng hình như tiểu công tử đây còn chưa có thứ đó. Phạm tội bất kính với Miên vương, có phải người không sợ chết?

Nhanh như cắt, Y Na xuất ra loan đao kề vào cổ y lạnh toát. Dương Bá Thiên võ công hơn người, ngay lập tức kéo ngược con mình ra khỏi tầm sát thương của thứ vũ khí kia.

- Đúng là khuyển tử trẻ dại còn chưa hiểu chuyện, mong công chúa thứ tội.

Rồi còn chưa hiểu chuyện gì, Lô Ân cảm nhận chân mình bị đập một phát, y quỳ sụp người xuống.

- Tiểu thần tham kiến bệ hạ. Chúc Miên vương vĩnh phúc trường tồn.

Lôi Ân vô cùng nhanh nhậy phối diễn cùng phụ thân. Kể thức thời mới là trang tuần kiệt. Phải có tài trí tinh nhanh, mới thành được đại sự.

- Công chúa, tiểu tử đã hành lễ rồi, ngài có thể thu đao lại chưa? - Dương Bá Thiên ngoài mặt cười hi hi. Nhưng trong đầu đang ngàn vạn lần rủa xả tiểu nữ to gan. - Hôm nay là tiệc vui trong cung, không nên động đao kiếm.

- Đúng vậy đó, hoàng nhi à, sao con lại vận võ giáp? - Miên vương cũng thừa dịp đó chen vào, công chúa của ông xuất hiện đúng là gây kinh ngạc.

- Bẩm phụ hoàng. - Nàng ngay lập tức quay lại chấp tay, tư thế oai hùng, anh khí lẫm lẫm. - Hôm nay đúng là có đại lễ trong cung, nhân sự hỗn tạp. Hải nhi vận võ trang như vậy, để tiện bảo vệ phụ hoàng đó mà.

Nói xong, không hiểu sao nàng lại liếc mắt nhìn Dương Bá Thiên một cái.

- Bẩm cung nói như vậy, là có hợp tình hợp lý không quốc công?

- Thì là ...

Tướng quốc bất ngờ bị hỏi, không biết phải trả lời sao cho đáng. Nói không, tức là phủ nhận việc phải quan tâm an nguy cho bệ hạ; nói có, tức là dung túng công chúa giương oai diễu võ. Trong lúc Dương tướng quân đang cân nhắc câu trả lời, Miên vương đã gật đầu cười hà hà. Công chúa Y Na là châu báu ngọc ngà, là con yêu con quý của Miên vương. Nàng ngoài một chút tính tình trẻ con thì thực chất rất hiểu kính với phụ mẫu, nên luôn nhận được sự yêu sủng vô hạn. Hôm nay, tuy Y Na có chút tùy tiện và bất chấp phép tắc, nhưng sau khi nghe nàng trình bày, Miên vương càng mát lòng thoả dạ hơn.

- Công chúa ... công chúa thật có lý. - Miên vương đã có ý thiên vị như vậy, Dương Bá Thiên đành tát nước theo mưa, gật đầu phụ họa.

Y Na được một phen ra oai dẫn mặt người, vô cùng hỷ hả, hất mặt nhìn người. Nàng đưa mắt nhìn bao quát bá quan, quan sát xem có ai ra vẻ mặt chống đối. Duy nhất công chúa của bổn triều, tương lai sau này, nàng sẽ là người nối ngôi chấp chính.

Nhưng có một người vẫn quỳ dưới sàn, âm thầm nhìn nàng căm hận. Đáng ra ngày hôm nay là dịp để y thị uy thiên hạ, nào ngờ chưa kịp xuất mã, đã bị người ta đoạt hết oai phong. Mỗi nhục này, sao Dương Lôi Ân có thể nuốt trôi cho được?

“Tang Y Na, chắc chắn có ngày ta bắt ngươi phải trả gấp bội.” Dương Lôi Ân nghiêng răng thâm nghị.

Cuộc gặp gỡ đầu tiên của hai người đã bắt đầu trong tình trạng thủy hỏa bất dung như thế. Sự tranh đấu dai dẳng kéo dài mãi về sau này. Từ thù chuyển qua yêu, từ yêu biến thành hận. Cả đời hối tiếc. Mỗi nghiệt duyên này sẽ mang đến bao nhiêu là đau đớn lẫn nước mắt, khiến cả hai đều ước ao, thả từ đầu đừng có gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Hôn Phu Không Đội Trời Chung

Hoàng cung hoa lệ của Miên Cương là nơi đẹp nhất trên thế gian. Những bức tường đá lớn chạm trổ tinh xảo, chen lẫn với loài cây cỏ thụ đã mọc lâu năm trên mảnh đất này. Vừa là cung vàng điện ngọc, vừa là đền thờ cổ kính của một dân tộc xa xưa. Tập trung nơi đây là hết thảy những tinh hoa của người Miên đã sống ngàn năm nơi vùng đất của các vị thần. Y Na chậm chậm bước đi trên con đường lát đá phiến trắng. Khác với những hoàng tôn quý tộc ở các quốc gia, nàng thích để chân trần. Sự tiếp xúc với mặt đất khiến nàng cảm thấy dồi dào năng lượng, và đem lại cảm giác thăng bằng vững chãi trên từng bước đi.

Lần đầu tiên được công du ra ngoại quốc làm sứ thần, nàng đã được chứng kiến rất nhiều phong tục tập quán kỳ quái. Những con người phục sức kỳ dị, vóc dáng và khuôn mặt khác lạ, và cả những thứ ngôn ngữ khó hiểu. Quá nhiều điều đối với một đứa bé mới mười hai tuổi. Nàng thậm chí đã kinh hoàng mà làm ra nhiều chuyện trái khuấy, quá đáng. Chính vì thế, nàng mới được gặp gỡ chàng, phiên vương của Cổ Thành.

Toà thành trắng đỏ cũng giống như một viên ngọc toả sáng lấp lánh, nổi bật giữa nền xanh thẫm thẫm của khu rừng. Cổ thành thuộc về Việt quốc, nằm rất sát biên giới với Miên Cương, thậm chí người Miêu ở Cổ thành còn muốn phản đồng dạng với người Miên hơn là dân tộc kinh ở Đại đô. Họ có cùng tín ngưỡng về Nguyệt thần, cùng có thói quen đi chân trần, và cùng có tính cách hào sảng, khoáng đạt.

Miên Cương và Việt quốc đã đánh nhau suốt mấy trăm năm về trước. Đây là thời gian hoà bình hiếm có giữa hai quốc gia, và cũng là cơ hội thắt chặt tình đoàn kết giữa hai dân tộc. Nàng sẽ trở thành nữ vương tôn quý của Miên Cương, chàng là vị phiên vương đáng kính cai trị cả một vùng Ma Cát rộng bao la bạt ngàn. Còn ai xứng đáng hơn chàng để đứng bên cạnh Y Na. Nàng mỉm cười nhẹ nhàng, vuốt ve lên chiếc đai nạm ngọc thắt quanh lưng mình. Một món quà chia tay, một tín vật định tình. Mọi việc chỉ là vấn đề thời gian, khi Y Na đủ mười tám tuổi, nàng nhất định sẽ lấy Phan Kiến Phong làm chồng.

Có một hình bóng quen thuộc ngồi bên góc cây Tek làm Tang Y Na chú ý. Vóc dáng nhỏ xíu, bộ quần áo sang trọng, gương mặt luôn ngẩng cao kiêu ngạo.

“Chẳng phải đó là Dương Lô Ân, con trai của tướng quốc sao?”

Y Na cảm thấy căm ghét Dương Bá Thiên nên ghét lây sang cả tên tiểu tử này. Cái cách ông già y trích thượng ra lệnh cho những quan viên khác, cái cách lão nhìn phụ hoàng nàng không hề có chút tôn trọng nào ... Mọi người cứ tưởng nàng còn nhỏ không hiểu chuyện. Kỳ thật nàng biết rõ, triều chính hiện nay đã hoàn toàn thủ phục Dương tướng quốc. Phụ thân nàng bệnh nặng lâu ngày, đã sớm giao hết quyền hành vào tay lão ta. Phải chăng ngày sau, ngay cả hoàng tộc cũng phải nhìn sắc mặt lão mà sống?

Không, Y Na không thể chấp nhận được, vương quốc này là của nhà họ Tang, cuộc sống tương lai của Tang Y Na này không thể để cho người ta sắp đặt dễ dàng. Vì vậy, trước mắt là cứ trả thù thẳng con của lão hồ ly cái đã.

Nàng bước rón rén đến gần Lô Ân, loan đao nhẹ nhàng tuốt ra khỏi vỏ, ánh kim loại sáng ngời phản chiếu lấp lánh dưới vầng dương quang. Con mỗi ngày thơ vẫn đang ngẩn ngơ nhìn trời nhìn đất. Nàng nhảy xổ vào Lô Ân, đặt đao lên cổ y, nói lời lạnh lùng rót vào tai y.

- Tiểu hồ ly, sao ngươi lại có thể bất cẩn chạy vào vườn nhà người ta, rồi coi như đất của mình như vậy?

Nào ngờ nàng cảm nhận thân thể bị chấn đi mạnh, loan đao bị đánh bật tung ra khỏi mục tiêu. Chưa kịp hồi thần, một mũi kiếm bén ngọt đã đâm tới, Y Na cấp tốc dùng đao gạt ra, nhưng vẫn cảm nhận được nhất cắt ngọt ngào xước qua má mình. Nàng giờ tay chạm vào vết thương, máu đã tuôn ra ướt đầm. Có phải nàng vừa bị dính một nhát cắt trên mặt không? Trời ơi, tên tiểu tử đó dám dẫm thương nàng. Đôi mắt Y Na như toé lửa, nàng gầm lên, loan đao điệu nghệ xoay trong tay. Lần này không đơn giản là hù dọa, nàng nhất định sẽ cắt được cổ họng của tên nhãi ranh dám mạo phạm công chúa.

Thì ra thằng nhóc con đó sử dụng trường kiếm. Cái thân hình bé xúx đó mà lại dám sử dụng thanh kiếm cao bằng mình. Quá mức ngông cuồng, quá mức ngu dốt. Tang Y Na lại xoay loan đao trong tay, sự khùng khiêu nhất của thanh đao này chính là ở phần nhỏ gọn và tốc độ của nó. Keng, hai thứ vũ khí chạm nhau toé lửa, chấn lực của thanh trường kiếm không thể coi thường được. Y Na đột ngột buông đao, tay kia đã nhanh chóng bắt lấy. Xoẹt một tiếng lưỡi đao cắt ngang qua thân thể của Lô Ân. Từ bên hông phải vết cắt kéo dài lên cả vai trái. Đáng tiếc là chiêu này hơi nông, chỉ thấy da thịt y tét ra, máu chảy đầm đìa nhưng hình như chẳng tổn thương sâu vào trong được.

Y Na múa đao trong tay như một nghệ sĩ điêu luyện, nàng hình mũi cười ngạo mạn, vô cùng coi thường kẻ trước mắt. Lô Ân nhìn vết thương trước ngực của mình đánh giá. Y xé toang phần áo ra, lau vết máu rồi quăng mớ giẻ rách nát sang một bên. Lô Ân xuống tấn, trường kiếm gác hờ trên vai, chuẩn bị tuyệt chiêu cực tốc để đáp trả. Nhiệm vụ hôm nay nguy hiểm hơn y tưởng nhiều.

Từ lúc nàng nhìn thấy Lô Ân thì đã toả ra sát ý, chưa tiếp cận y thì đã tuốt vũ khí của mình ra. Cũng chính nhờ ánh đao loé lên trong phút chốc mà Lô Ân đã thoát thoát một mạng. Y tin rằng nàng thật sự đã muốn giết mình.

Một chiêu phản kích của y lẽ ra chỉ để dọa lui đối thủ. Nào ngờ Y Na lại kiên cường hơn Lô Ân đã nghĩ, nàng không lui mà can đảm đứng lại, dùng loan đao để gạt đỡ đòn tấn công của y. Ngộ thương công chúa là điều ngàn vạn lần y không muốn. Hôm nay y đã có kế hoạch khác dành cho nàng.

Y Na lại hét lên một tiếng, chân dậm xuống đất phóng mạnh về phía địch thủ. Gương mặt đầm máu, đôi mắt toé ra hung quang, hàm răng mở lớn như mãnh thú đang trong cơn điên sẵn mồi.

Tốt nhất nàng đừng đến gần y, tốt nhất là mau lui lại trước khi Cực Tốc được tung ra. Đây là tuyệt chiêu lợi hại nhất mà Lô Ân sở hữu, y không tự tin có thể không chế được bản thân mình.

Tay trái nhấn mạnh vào bản kiếm, tay phải giữ chặt, khiến thanh kiếm lớn bị bẻ cong đi. Lô Ân buông tay, trường kiếm liền bật đi nhanh như một thanh lò xo. Trước khi lưỡi kiếm chém phập ngang thân nàng, cơ thể Y Na bị người ta kéo ngược ra đằng sau. Nàng sững sờ nhìn lưỡi kiếm lướt qua mình, cảm nhận lực đạo khủng khiếp xé gió lao đi. Nếu trúng phải đòn đó, có phải nàng thật sự đã bị cắt ra làm hai khúc. Có thể nào một đứa bé chín tuổi lại có thể đạt được trình độ võ học thượng thặng như thế này. Có thể nào xem chút nữa nàng đã là kẻ bại trận dưới kiếm của Dương Lô Ân.

Nàng nhìn lại kẻ vừa mới cứu mình một mạng. “Thì ra là Dương tướng quốc đáng ghét.” Mặt ông xám ngoét không còn một giọt máu. Chỉ đến chậm một bước nữa thôi là có án mạng xảy ra rồi. Mấy đứa nhóc con này, thật sự là không sợ trời không sợ đất. Mới có tí tuổi đầu đã dùng vũ khí quyết đầu sinh tử trong hoàng cung. Giết con của lão thì nhất định không yên với Dương quốc công hùng mạnh, giết công chúa của Miên Cương thì cũng không có đất chôn chôn.

Dương Bá Thiên vẫn nhìn trừng trừng vào Lô Ân. Máu trên ngực y đang nhều lòng tũng như bình trà bị nứt. Mũi trường kiếm chạm nhẹ mặt đất, bàn tay vẫn nắm chặt thanh kiếm không buông, đôi mắt nhắm tới không khó có thể nhìn thấu.

- Mau buông! - Dương Bá Thiên dùng hết sức hét lên thật to. Tiếng lão như chum đồng vang vọng giữa bao la trận mạc.

Y Na sợ hãi ngoáy ngoáy lỗ tai của mình, tiếng hét đó làm nàng lúng búng hết cả đầu. Trường kiếm của Lô Ân vừa rời tay đã rơi loèng xoèng xuống đất. Như một con rối đứt dây, y ngã ngay ra bất tỉnh. Dương Bá Thiên thả tay ra khỏi cổ áo công chúa, tiến đến bế con trai bảo bối của mình vào lòng.

- Ngươi đâu, mau tới đây. - Lão lại hét to thêm lần nữa.

^ _ ^

Nàng cũng không rõ sau đó đã xảy ra chuyện gì. Chỉ biết là phụ hoàng của mình ảo não, thờ dài đóng dấu vào tờ chiếu chỉ. Đột nhiên, Tang Y Na bị buộc phải gả cho Dương Lô Ân.

Một vợ kịch rề tiền, một trò chơi chính trị. Tình huống thật vô cùng đơn giản, hai đứa trẻ đùa chơi với nhau, đã có qua thân mật chi thân, bị đẩy vào tình

huống phải cưới gả để hợp thức hoá mối quan hệ. Một người là đệ nhất công chúa cao quý, một kẻ quý tử tướng quốc; thật vô cùng xứng đôi vừa lứa. Miên vương không có con trai kế thừa, lại có ngay một hoàng long khoái tể vô cùng hiền hách như vậy, thì còn mong gì hơn. Trước áp lực của toàn thể đại thần, trước sự uy hiếp của Dương Bá Thiên, Miên vương đành hạ bút phê duyệt chiếu chỉ ban hôn, mặc kệ cho tiếng gào la phản đối của Y Na.

Thậm chí nàng chỉ hơn mười hai tuổi, còn y mới lên chín, hai người đã bị ràng buộc vào một mối hôn nhân oan nghiệt.

Rất may Dương công tử không hợp thời bị bệnh, hôn lễ được dời lại sang năm, nàng mới thoát được kiếp phải trở thành cô dâu trẻ. Phụ hoàng đã không thể lay chuyển, mẫu phi cũng không có khả năng can ngăn. Tang Y Na ở trong chính nhà mình mà đề người ta ức hiếp, nàng liền khăn gói lên đường, đi tìm nam nhân đáng tin tưởng Phan Kiến Phong.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Tử Chiến

Chương 42: Tử chiến

Đáng tiếc, hầu tử khó mà lọt qua bàn tay phạt tổ. Chưa ra khỏi hoàng thành, Y Na đã bị bắt ngược về cung. Một toán thị vệ được cất cử tới bảo vệ an toàn cho công chúa, kỳ thực là đảm trách công việc giám sát nàng. Triều đại này sắp đổi mình chủ, người kế tiếp lên ngôi không phải họ Tang mà là họ Dương. Tướng quốc dĩ nhiên vô cùng sốt sắng.

Y Na mỗi ngày đều ở một mình trong tấm cung tù túng, chỉ biết chém vào rường cột để mà trút giận. Con diên của nàng không phải nhỏ, chẳng bao lâu toàn bộ cột đều có dấu chém chi chít, thanh loan đao cũng bị biến thành con dao cùn.

Bỗng một ngày, cửa hoàng cung mở ra. Nàng hơi ngỡ rằng có lẽ phụ hoàng đã hồi tâm chuyển ý. Đáng tiếc chỉ là thằng nhóc lùn tịt đang đi xông thẳng vào chỗ của nàng, phía sau lưng y là hai hàng binh tráng hùng hổ.

- A ... Dương Lôi Ân to gan. Hôm nay ngươi còn dám dẫn binh lính đến tận chỗ của bốn công chúa. Lần trước xem chết nên sợ rồi phải không, không dám cùng ta ở riêng một chỗ nữa.

- Miên vương đã viết thư thoái vị rồi. - Y lạnh lùng thông báo.

- Cái gì? - Nàng nhảy dựng lên.

- Không, chính xác mà nói là đầu hàng.

- Các ngươi tạo phản? - Nàng rít lên. - Ta biết mà, các ngươi đã có dã tâm tranh đoạt vương quyền.

- Là cha ta bị ép thôi!

- Ai mà ép được Dương tướng quốc? Là lòng tham của ông ta hả?

- Miên vương đã lật lọng mối hôn sự của chúng ta, Dương tướng quốc bất mãn nên đẩy quân đội lại công đạo. - Y cười cười ngây thơ.

- Nhảm nhí, chỉ do các ngươi đặt điều.

Nàng nhỏ toẹt xuống đất, không để ý xem mình có vẻ bất lương như thế nào. Chỉ có những hành vi thô tục như vậy mới biểu đạt hết sự khinh bỉ của nàng đối với cha con Dương Bá Thiên.

- Sao cũng được, tất cả đều đã được chuẩn bị suốt bao nhiêu năm nay. Ngươi chỉ là cái cớ để chúng ta đẩy binh cướp ngai.

- Đi xuống địa ngục mà làm vua.

Y Na vừa hét lên, loan đao đã xuất động chém ngay đến chỗ Lôi Ân. Y lui xuống, để toán binh sĩ tràn lên đối phó với nàng.

Một người, hai người, Y Na còn đối phó nổi. Một toán binh võ giáp đầy mình như thế này, nàng có mọc thêm mười cái tay cũng khó mà chiếm được thế thượng phong. Y Na bị đẩy lui về phía sâu trong tấm cung. Phần lớn chỉ nhờ vào việc tránh né, ẩn nấp ở địa bàn của mình làm lợi thế. Cuối cùng loan đao cũng rời khỏi tay, cả người bị đè nghiêng xuống như con cua bất lực. Nàng vùng vẫy, gào thét.

- Con heo Dương Lôi Ân, đồ nhát gan, thô đế. Có ngon ra đây thì quyết đấu cùng ta. Ngươi thua một lần rồi cả đời bị ám ảnh tuổi thơ sao. Nhục cái mặt ra nhá, đánh thua con gái. Dương Lôi Ân là đồ gà mái. - Tiếng rống la như con mèo bị nhấn xuống nước.

Một thân ảnh nhỏ xíu vén đám binh lính đi ra. Hai mắt Lôi Ân toé lên hung quang, trên gương mặt trẻ con xuất hiện một cái nhú mày già dặn.

- Đồ bà già, ngươi lại còn la hét cái gì vậy. Lớn ăn hiếp nhỏ còn tự đắc khoe khoang sao?

Người ở vị trí chiến thắng nhưng trong lòng không hề thoải mái chút nào. Dù là võ sư lớn tuổi hơn Y Na, Lôi Ân cũng đã bại khá nhiều, y không cam tâm mình mang tiếng đánh thua nữ nhi được.

- Đồ rùa rút đầu. Ta cứ ngỡ ngươi đó thì sao. Nếu là đàn ông thì mau chóng quyết đấu một trận sáng khoái. - Nàng vẫn tiếp tục đẩy dụa trong vô vọng.

- Thả nàng ra. - Y lớn giọng ra lệnh.

- Nhưng thưa công tử ... - Tên cận vệ lên tiếng can ngăn.

- Ta nói mau thả ra. - Y hét lại lần nữa.

Bọn binh sĩ đều là cận vệ trực thuộc của Lôi Ân. Dương tướng quốc đã thành công đảo chính, sau này sẽ lên ngôi Miên vương, như vậy đứa trẻ trước mặt họ tương lai cũng sẽ thành thái tử. Ngăn vạ lẫn họ không thể làm mất lòng y được, bọn lính trắng đồng loạt thu vũ khí lại, lui ra xa.

Tang Y Na nhanh chóng bật người dậy, phóng tới chỗ y. Lôi Ân bình tĩnh xuống tấn, cánh tay gồng lên đón nhận đòn công kích. Nữ nhân mười ba tuổi có thể coi như đã phát triển nên hình nên dáng, nam nhân mười tuổi thì vẫn còn là trẻ con. Vậy mà đối đầu bằng quyền cước, Y Na cũng không thể chiếm được một phần tiện nghi. Tên nhóc này có phải ngay từ khi biết đi đã luyện công phu không vậy?

Y đỡ đòn tấn công của nàng mà nhẹ nhàng như đạo sư đang dạy cho học trò. Tất cả những chiêu công kích đều bị hoá giải dễ dàng. Thậm chí có đôi lần Lôi Ân còn phản kích, đánh thẳng vào người nàng đau tê tái. Thù mới nọ cũ chất chồng, Y Na kiên cường tấn công liên miên bất tuyệt. Quốc gia đã mất, phụ hoàng, mẫu hậu của nàng giờ đã ra sao? Tất cả là lỗi của họ Dương, những người mang họ Dương đều là kẻ thù của Y Na hết. Nàng thờ đốc nhìn kẻ địch trước mặt mình.

Đứa trẻ đó mang theo nét già dặn hiếm có. Gương mặt thanh tú quá ư nghiêm nghị, quá mức lạnh lùng. Mới mười tuổi nhưng đôi chân mày đã nhú chặt thành một thói quen khó bỏ. Đôi mắt y thẳng tắp nhìn nàng không chút dung tình. Y thật sự quá mạnh so với Y Na. Thế nhưng trước khi nàng thúc thủ, Y Na đã kịp nhìn thấy vật áo trước ngực y thấm đẫm máu đỏ. Nàng khẽ mỉm cười, “Vết thương ngày trước mình ban cho y vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.” Hy vọng lại bùng lên, Y Na bắt đầu đợt tấn công mới.

Đột nhiên Lôi Ân cảm nhận sức lực của bản thân trôi đi nhanh chóng. Vết thương trước ngực lại nhói đau, hai bàn tay run run. Từ ngày giao chiến với Y Na đến nay không bao lâu, vết đao do nàng chém vẫn chưa hoàn toàn lành lặn. Nhắc tới mối nợ cũ, chiến ý trong lòng y lại trở dậy. Lôi Ân giờ chân tung cước cực mạnh trúng ngay giữ bụng Y Na. Nàng té bật người ra, trượt dài trên sàn như một bao cò thấm hại.

Y sáng khoái nghe chiến thắng ngọt ngào đã ở trong tầm tay. Lôi Ân đến gần thử xem nàng thật sự đã bị đánh bại chưa. Đột ngột người già chết kia bật dậy, một chuông đánh thẳng vào ngực y tê tái. “Thật là một chiến lược hèn hạ, hèn chi người ta nói nữ nhi còn khó đối phó hơn tiểu nhân”.

- Ngươi bị ối.

Cẩn rằng nói được ba chữ, trước mắt y đã nhòa đi vì cơn đau tối tăm mặt mũi. Tang Y Na cướp được thời cơ tiên quyết, nhảy tới áp sát Lôi Ân, kê loan đao vào cổ y.

- Tất cả mau tránh ra. - Nàng hét lên.

Bọn binh sĩ hoảng sợ vì một màn biến đổi bất ngờ. Thấy rõ ràng thiếu chủ đã nắm chắc phần thắng, nào ngờ lại bị lật lọng vào phút cuối thế này.

- Mau tránh.

Y Na cửa mạnh vào cổ Lôi Ân, máu bắt đầu ứa ra thành một vòng đỏ. Đám người xung quanh hoảng hốt, vội mở lối cho nàng. Y Na bắt Lôi Ân theo làm con tin, vừa kéo vừa đẩy y ra khỏi cửa cung điện.

Cuối cùng nàng đã thấy được cảnh lửa cháy khắp hoàng thành, xác người la liệt, vũ khí ngổn ngang, thật sự Dương Bá Thiên đã đánh thẳng vào tận kim loan điện, nên mới ép được Miên vương viết chiếu nhường ngai. Y Na biết rằng mình phải thoát đi, phải đi tìm viện binh đến đánh đuổi quân phản loạn. Trong lòng nàng chỉ nghĩ ra được một con đường duy nhất. Phan Kiến Phong.

Y Na đẩy Lôi Ân về phía bảo mã uy nghiêm đang bị cột trước cửa cấm cung. Nắm giữ y trong tay, nàng không sợ còn có kẻ dám cản đường mình. Hân huyết bảo mã, con ngựa chỉ nhận một người chủ là Dương Bá Thiên. Nàng đến gần, con ngựa liền hí lên phản đối, nó lồng lộn chống lại người lạ. Y Na bèn đưa Lôi Ân ra, quả nhiên con ngựa yên lại hẳn. Nàng đã từng nhìn thấy Lôi Ân cùng cha mình cưỡi con ngựa này đi ngênh ngang trong hoàng cung.

- Mau lên. - Nàng nhấn dao mạnh hơn vào cổ, Lôi Ân đành phải hậm hực làm theo.

Lôi Ân cầm cương ngựa ngồi trước, Y Na ngồi sát phía sau khống chế y. Đám binh sĩ vẫn như cũ quây tròn xung quanh không dám vọng động.

- Không được làm hại công tử. - Bọn họ chỉ biết gào la như thế.

Y Na nào có đếm xỉa đến những lời đó, nàng thúc gót vào thân ngựa, con vật ngay lập tức hí vang, co giò phóng đi. Binh sĩ Dương gia cũng lên ngựa đuổi theo sát nút.

Bảo mã quả nhiên là bảo mã, tốc độ phi nhanh không con ngựa thường nào sánh kịp. Chỉ một chốc lát bọn họ đã ra khỏi phạm vi kinh thành. Đám người truy đuổi phía sau kéo dài thành một dãy bụi mờ mịt. Kỹ thuật cưỡi ngựa của Lôi Ân phải nói là cự phách. Bối mũi đao của nàng vẫn đặt hờ bên hông y, Lôi Ân đành phải trở thành đồng phạm mang nàng chạy trốn. Y Na biết, không có y, chẳng đời nào bảo mã sẽ chịu chở mình.

Bọn họ đã ra đến khu vực rừng núi. Y Na vì muốn thoát truy binh nên phải chọn sơn đạo để đi. Nàng hy vọng cây cỏ um tùm sẽ dễ dàng che dấu vết của mình. Trong lúc Y Na phân tâm quan sát truy binh, đột nhiên Lôi Ân phản công. Y điều khiển cho bảo mã lồng lên, hồng hất nàng rơi xuống đất. Nào ngờ bản thân y đã bị mất máu khá nhiều, tay chân run rẩy, Y Na lúc rơi xuống bám chặt lấy Lôi Ân, thế là hai người cùng té lăn tròn trên mặt đất.

Hai đứa trẻ ôm lấy nhau thành một khối, càng lăn càng nhanh. Phía bên phải họ là vực sâu hun hút. Về một cái, cả hai văng ra khỏi phạm vi sườn núi, rơi tòm xuống con sông chảy xiết. Cả hai thi nhau nhấn nước đối phương. Nước xộc vào miệng, vào mũi họ. Sóng đánh nhồi qua nhồi lại, xoay tới xoay lui. Đang là mùa nước đổ nên sức nước hung hãn phi thường. Chẳng cần phải cố gắng giết chết đối phương, chỉ với sức nước đã đủ nhấn họ chìm sâu vào lòng sông. Hai đứa trẻ mềm nhũn, ý thức ngày càng rời xa cơ thể. Trước mắt họ tối sầm, cả hai cùng chìm trong hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Tàn Kỳ Giáo

Họ tỉnh lại, phát hiện mình đang trong tình trạng cùm xích bị nhét vào lồng. Y Na nhìn quanh chỉ thấy toàn rom rác và một khối kỷ dị nằm bên cạnh. Nàng tung chân đá ngay vào đồng quần áo nhàu nhĩ kia. Lôi Ân ngồi dậy, đưa mắt nhìn nàng đầy căm tức. Mặc dù tay chân đều có cùm xích, nhưng bọn họ dường như không thấy phiền lòng, cả hai lại lao vào nhau đánh loạn xạ. Y Na dùng dây xích siết chặt vào cổ y, Lôi Ân liền đưa miệng cắn vào tay nàng không thương tiếc. Đối phương là tử địch không đội trời chung, hai người bọn họ dường như không màng đến bất cứ chuyện gì nữa, trước mặt cứ phải giết được đối phương thì mới hả lòng hả dạ.

Đột nhiên một cây gậy dài chọt thẳng vào hông Y Na khiến nàng đau đớn phải dừng tay. Cây gậy lại tiếp tục đập thẳng vào đầu Lôi Ân làm y choáng váng không thể mạnh động được nữa. Bọn họ dĩ nhiên là tức điên lên, kẻ nào lại dám to gan đánh công chúa và con trai của tướng quốc?

Một người đàn ông to lớn dềnh dàng cúi xuống bên cạnh lồng nhốt. Trên đầu đội khăn xếp, quần áo lộng lẫy trùm kín người, trước ngực lại có đeo một cái bình lưng lửng. Hai đứa trẻ ngay lập tức hít thở không thông. Chúng đã nhận ra mình bị lọt vào tay kẻ nào rồi.

Đó chính là Tàn Kỳ giáo, một tà phái nổi tiếng ở phía nam Miền Trung. Bọn người này chuyên dùng độc và nuôi quái trùng làm vũ khí. Một phe nhóm li khai luôn chống đối với triều đình. Miên vương đã nhiều lần ra lệnh cho Dương Bá Thiên đi trấn áp đám người này. Thế nhưng họ luôn dựa vào núi rừng hiểm trở và cổ độc nguy hiểm đánh bất biết bao nhiêu trận thanh trừng.

Thật là nguy hiểm khi tự nhiên bị rơi vào tay những kẻ phản loạn. Đừng nói là công chúa hay con trai của tướng quốc, chỉ cần biết Y Na và Lôi Ân có chút dính líu với triều đình, bọn họ sẽ liền giết chết không tha. Hai người đồng loạt đưa mắt nhìn nhau, lần đầu tiên họ cùng thống nhất một vấn đề. “Người không khai ra ta, ta sẽ giữ gìn bí mật giùm người.”

Kẻ mặt mày hung dữ của Tàn Kỳ giáo nhìn thấy hai đứa nhóc đã an phận ngồi yên, không làm loạn nữa thì bỏ đi. Gã cầm chiếc côn dài gõ gõ lên nhưng chiếc lồng khác. Lúc này Y Na mới nhận ra xung quanh mình còn có nhiều lồng nhốt nữa. Toàn là những đứa trẻ cỡ chín mười tuổi đang sợ sệt rúc vào trong góc lồng. Ở đây đang có chuyện gì chuẩn bị xảy ra vậy?

^ _ ^

Bọn họ không biết mình xui xẻo bị giáo dân của Tàn Kỳ vớt lên được từ dưới sông, cũng không biết mình đen đủi bị giao cho nhóm người bắt cóc trẻ con. Mỗi năm một lần, những đứa trẻ dưới mười tuổi ở khu vực quanh chân núi bị Tàn Kỳ giáo thu gom. Đây là dịp để bọn họ tuyển mộ những đệ tử trung thành cho giáo phái.

Mấy đứa trẻ bị nhốt vào trong một căn hầm tối tăm, sau khi được phục thuốc đúng bảy ngày thì chúng sẽ được thả ra để tiến hành cuộc lựa chọn. Tang Y Na tuy đã mười ba nhưng giữa trán chưa được điểm chu sa, nên nàng vẫn còn bị xếp vào hàng trẻ con. Vì vậy, trong đợt tuyển mộ của Tàn Kỳ giáo này Y Na cũng được có một vé vớt.

Chén nước mà bọn họ mỗi ngày được uống chính là huyết nhục của cổ độc. Ngoại trừ thứ thuốc đỏ như máu đó thì không có cơm nước gì được đưa tới. Muốn không chết đói, chết khát thì chúng buộc phải uống thứ chất lỏng đó. Lôi Ân và Y Na cảm cực được ba ngày trời mới bỏ cuộc và bắt đầu uống. Vì vậy so với những đứa trẻ khác, cổ độc trong người chúng có liều lượng chỉ bằng phân nửa.

Cổ độc sau khi vào người nạn nhân thì bắt đầu thấm vào lục phủ ngũ tạng. Cả hai đau đớn lăn lộn trong lồng như bị thiên quân vạn mã giày xéo qua cơ thể. Miệng lưỡi tê dại không còn cảm giác, dài nhót cứ trào ra như con chó bị điên ngoài đường. Vết thương trước ngực Lôi Ân lại bục vỡ, sau đó xuất hiện nhiều con trùng nhỏ li ti như chí. Cổ độc đã bắt đầu sinh sôi, lớn mạnh từ trong cơ thể y. Vết thương mất cả tháng chưa lành thì chỉ cần ba ngày sau là khép miệng. Y Na nhìn thấy cảnh đó thì toàn thân đều ngửa ngáy không thôi.

Nàng và y đều cùng lúc uống thuốc độc, vậy có nghĩa là trong người Y Na cũng có thứ quái trùng ghê gớm đó tồn tại. Bất giác Y Na đưa tay sờ lên má mình, máu khô vẫn còn dính đầy trên đó. Cũng giống như Lôi Ân, vết kiếm cắt trên mặt nàng vừa mới bục ra rồi được chữa trị lại. Như vậy chắc hẳn bây giờ trên mặt nàng đã có một vết sẹo xấu xí rồi.

Y Na tức giận, muốn nhào tới bóp cổ Lôi Ân thêm một lần nữa, thế nhưng chưa kịp động thủ thì toàn bộ những lồng nhót đều bị bật mở. Trong bóng đêm mịt mù của hầm ngục toả ra những tiếng gầm gừ đầy cảnh giác. Là ánh mắt của kẻ nào đó vừa loé lên trong bóng đêm?

Lôi Ân cùng nàng ngồi sát trong góc lồng, chưa vội bước ra cánh cửa vừa mới mở. Bàn năng cho thấy có thứ gì đó vô cùng khủng khiếp đang chờ đón họ. Tiếng gầm gừ trầm thấp bị thay thế bằng tiếng gào thét hỗn loạn của tập hợp hàng chục cái cổ họng khác nhau. Tiếng đánh nhau âm ỉ, tiếng rên rĩ, tiếng thân thể người bị quăng quật. Đã có chuyện gì đang xảy ra đây? Những đứa trẻ được thả ra đang đánh nhau với thứ gì?

Đột nhiên một bóng dáng nhỏ bé tiến đến gần cửa lồng của bọn họ. Đó là một đứa trẻ với cái đầu bù xù, gương mặt lem luốc và dải nhót đang chảy long tong bên khoé miệng. Đứa bé bò trên bốn chân như loài thú, những ngón tay cong lại giống móng vuốt, còn cái miệng nhe ra như một con sói hoang. Nó bắt đầu lao vào lồng tấn công hai người.

Y Na bị nó tấn công trước. Đứa bé thủ đó cắn vào tay nàng, Y Na liền thét lên chói lói, nàng dùng hết sức mình đẩy nó ra. Tới lượt Lôi Ân bị tấn công, y lại khốn khéo né đi, sau đó chạy vòng về phía nàng để trốn tránh. Ngay cả đối mặt với nguy hiểm họ cũng phải cố đẩy đôi phương vào chỗ chết trước. Một kẻ địch còn chưa đối phó xong, lại thêm hai đứa trẻ bị nhiễm độc khác tiến vào lồng, tham dự trò cắn xé điên cuồng với chúng.

Dường như thứ cổ độc đó khiến người ta bị mất hết lý trí và chiến đấu như những con thú dữ. Hãy nhìn những đôi mắt sòng sọc, dại đi không còn giống con người kia. Hãy nhìn những hành vi mang rợ chỉ biết cắn và cào như loài thú đi. Chúng đang bị đẩy vào giữa một cuộc chiến không phải dành cho con người. Là hai kẻ còn tỉnh táo đến cuối cùng, Y Na và Lôi Ân buộc phải đưa lưng về phía kẻ thù. Lưng kẻ vào lưng là phương pháp tác chiến tốt nhất khi đương đầu với quân công ấu đả.

Chiếc lồng bằng gỗ cứng không ngờ lại bị lũ nhóc điên phá vỡ tanh tanh. Thứ cổ độc họ bị cho uống không chỉ làm con người điên dại mà còn giúp sức lực trong cơ thể được kích phát. Lũ nhóc con đâm vỡ lồng gỗ thì phần xương cẳng tay cũng gãy đôi. Vậy mà nó cứ dùng cánh tay lủng lẳng đó tiếp tục tấn công bọn họ, không hề biết đau đớn là gì cả.

Y Na nhận ra mình đang ở trong một cái lò luyện độc. Bất bầy con vật cực độc nhất thế gian nhốt vào trong một chiếc bình. Để bọn chúng cắn xé lẫn nhau đến khi chỉ còn lại một con duy nhất sống sót. Đó sẽ là trùng độc bá vương mạnh nhất, mang theo cả chất kịch độc của sáu loài kia. Phương pháp luyện độc này được xem là tà ác và cổ xưa nhất hiện nay.

Mang hơn hai mươi đứa kẻ cho uống cổ độc làm lu mờ ý thức, để chúng đánh nhau cho đến chết, đứa còn sống sót đến cuối cùng, sẽ là nhân tuyển mới cho Tàn Kỳ giáo trong tương lai.

^ _ ^

Lạc Tiên là kẻ đứng đầu Lưu Tinh quân đoàn, lão đang đi thu gom những nhân tuyển mới nhất trong năm. Tổng cộng họ có bảy hàm nhót với hơn một trăm đứa trẻ. Mỗi năm sẽ chỉ có bảy đứa sống sót cuối cùng được đưa vào trong Lưu Tinh quân đoàn, được đào tạo thành sát thủ cho Tàn Kỳ giáo.

Lão lắng nghe từng âm thanh phía dưới những cánh cửa sập. Mùi máu tanh nồng, mùi tử thi thối rữa, mùi xú ế của chất thải, mùi chết chóc ... tất cả hoà quện vào trong cái không gian quý dị ghê gớm của Thất Ngục. Đây là bước đầu tiên, và cũng là bước loại thải quan trọng nhất cho việc đào tạo sau này. Chỉ những kẻ đã tương thích được với độc trùng mới có thể luyện bí công của Tàn Kỳ giáo.

Năm nay, kẻ mạnh nhất chỉ cần hai ngày là giết chết hết những đứa cùng hầm ngục. Liên tiếp ngày thứ ba, ngày thứ tư thì các hầm ngục khác cũng bắt đầu yên ắng. Sau khi những đứa trẻ kiệt sức, ngắt đi thì người của Lưu Tinh mới bắt đầu đi nhặt xác. Tất cả thi thể đều được đem vào vườn urom để trồng ngải, đứa sống sót thì để cho đi uống Tử trùng nhằm không chế hành vi.

Điều kỳ lạ là ở hầm ngục thứ bảy vẫn chưa phân thắng bại. Lạc Tiên áp tai nghe kỹ thì nhận ra vẫn còn hơi thở của hai người. Lão bỏ đi, để chờ thêm một ngày nữa.

- Có hai chủ thể ở hầm ngục số bảy vượt trội hơn hẳn, chúng đã đấu nhau suốt năm ngày rồi mà chưa phân thắng bại. - Lạc Tiên báo cáo với giáo chủ.

- Không được, theo đúng luật thì phải chờ đến khi chỉ còn một đứa sống, như vậy mới là luyện độc. Không thể là kẻ cuối cùng sống sót coi như ta luyện độc chưa thành. - Giáo chủ ề à trả lời.

So với Lạc Tiên thì giáo chủ là một thanh niên trẻ trung hơn hẳn. Tuy nhiên giọng nói khàn khàn của hắn đã tố cáo tuổi tác thật sự của Độc Long. Giáo chủ Tàn Kỳ đã xưng danh khắp nơi kể từ hơn năm mươi năm trước. Độc Long hiện nay là kẻ sở hữu Cổ Mẫu, loài độc trùng mẹ của tất cả loài độc trùng. Hắn có khả năng tháo tung, và sai khiến tất cả những giáo chúng của Tàn Kỳ. Vì vậy suốt sáu mươi năm cai trị của mình, chưa từng có người nào dám thay lòng phản bội hắn.

- Còn sáu đứa trẻ kia thì sao?

Độc Long nhẹ nhàng hỏi, liu thiêu chớp mắt. Gương mặt lạnh băng không cảm xúc, mái tóc đen dài xoã tùy ý trượt nhẹ trên vai. Bộ y phục đen tuyền nổi bật lớp da trắng ngần. Nhìn hắn giống hệt một mỹ nhân đang gục gặc buồn ngủ.

- Dạ bẩm giáo chủ, đã cho uống Tử trùng hết cả rồi. - Lạc Tiên kính cẩn trả lời.

- Mang chúng đi huấn luyện.

Giọng nói nhẹ nhàng ban ra, cùng với một cái xua tay; Lạc Tiên liền biết ý lui ra ngoài. Giáo chủ lớn tuổi nên thường hay ngủ gà ngủ gật, thế nhưng ngài vẫn là kẻ nguy hiểm nhất giáo phái này. Lạc Tiên không dám cãi lời liền đi thi hành mệnh lệnh, đem những tân tuyển không còn nửa mạng người kia vứt vào lò luyện ngục của Lưu Tinh.

^ ^
_

Ngày thứ tám, hầm ngục cuối cùng vẫn còn hai kẻ sống sót. Lạc Tiên nóng lòng chờ đợi bên ngoài, muốn xông vào giết đại một đứ, rồi mang đứ kia đi hoàn thành nhiệm vụ cho xong. Nhưng lão lại nhớ đến lời của giáo chủ, không dám vào phá vỡ quy trình luyện độc. Lạc Tiên lui ra, phẩy tay đi chờ ngày mai quay lại xem sao.

- Bấm giáo chủ, ngục cuối cùng kia vẫn chưa mở được. - Lạc Tiên kính cẩn quỳ dưới đại điện.

Lần đầu tiên Độc Long mới mở to mắt nhìn lão, xem ra cái tin tức này đã gây cho giáo chủ sự ngạc nhiên không ít.

- Bao nhiêu ngày?

- Dạ bấm giáo chủ, là mười bảy ngày.

Một thành tích mới vừa được ghi trong lịch sử Thất Ngục, có một cặp kỳ phùng địch thủ đã tử chiến với nhau đến mười bảy ngày vẫn chưa phân thắng bại. Kể cả việc vì sao chúng còn sống cũng đã là một bí ẩn rồi. Thông thường những kẻ đã uống cổ độc thì đâu còn ý thức, ngoài cắn xé, đánh nhau cho đến chết thì chúng chẳng còn biết phải làm gì.

- Mang chúng ra đi. - Độc Long phẩy tay ra lệnh.

Lạc Tiên đích thân đi xuống hầm ngục đầy xác chết đã thối rữa đó. Hai đứ trẻ nằm giữa ngục, tay nắm chặt nhau, thở ra từng hơi thoi thóp yếu ớt. Lão soi đèn nhìn quanh thấy tử thi chất đống đống lổp lổp. Máu chảy ra đã đen lại thành một đám, xác chết nào cũng bắt đầu phân huỷ hết rồi. Hai đứ trẻ này hình như đã sống sót nhờ ăn thịt những xác chết thối rữa xung quanh mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Địa Ngục Không Lỗi Người Lại Vào

Lần đầu tiên, một kỳ luyện độc lại có đến tám người sống sót. Y Na và Lôi Ân được đặc cách tiến vào vòng huấn luyện của Lưu Tinh. Chúng không giống bất kỳ những đứ trẻ nào khác từng được quân đoàn này tiếp nhận. Những người đã trải qua sinh tử, giết chóc đều có đôi mắt âm u, hung tàn và lãnh lẽo thê lương. Nhưng Y Na và Lôi Ân không như thế. Chúng đã dùng hết nước mắt, sợ hãi, và cả sự yếu đuối của mình trong mười bảy ngày dưới hầm ngục. Sau khi trải qua sinh tử cận kề, dường như con người cũ của chúng đã chết. Bây giờ còn đứng ở đây, là những đứ trẻ mới tái sinh.

Hai đứ trẻ có tên mới, chính là Thương Hải và Tang Điền. Giáo chủ Tàn Kỳ giáo quả nhiên là văn tài xuất chúng, đặt ngay cho hai đứ trẻ những cái tên thật sự vô cùng phù hợp với số phận. Đời người nay đã biến hoá khôn lường, ‘bãi bể hoá nương dâu’.

Đã nuốt vào Tử trùng, sau này vĩnh viễn phải phục tùng thánh giáo. Cổ Mẫu mà giáo chủ đang nắm giữ chính là chìa khoá sinh mạng của từng thành viên Tàn Kỳ. Nếu phản bội Độc Long, sẽ có những hình phạt còn khủng khiếp hơn cái chết sẽ chờ đón họ. Tử trùng trong người sẽ quấy phá họ, khiến họ trăm đau, ngàn khổ, cơ thể cứ liên tục nứt ra rồi liền lại, thối rữa nhớp nhúa nhưng lại không thể nào chết đi.

Mỗi người của Tàn Kỳ khi nói về kết cục khủng khiếp đó chỉ tóm gọn bằng hai câu thơ.

“Thiên đường hữu lộ, vô nhân vấn

Địa ngục vô môn, hữu khách tầm?”

Đôi khi số phận đưa con người ta đến bước đường cùng, không sao vùng vẫy được. Thà hai người điên cuồng như những đứ trẻ kia thì dễ, đằng này họ lại minh bạch hết toàn bộ những hành vi của mình đã từng làm. Vì bảo toàn mạng sống mà vừa giết người, vừa ăn xác chết. Hành vi đó đã đẩy tâm trí họ đến cực hạn chịu đựng. Cái đáng sợ nhất là họ còn cho mình không phải là con người nữa. Họ là quỷ, những con quỷ mang hình hài giống con người.

Thương Hải và Tang Điền bị đưa tới địa cung trong lòng núi để tiếp nhận đặc huấn. Trước hết là cả hai bị lột sạch đồ, xăm lên lưng ký hiệu Nhật Nguyệt của Tàn Kỳ giáo, ở cánh tay trái là ký hiệu của Lưu Tinh quân đoàn. Từ đây, họ đã là người của bốn giáo, đã tiếp nhận vận mệnh mới trong cuộc đời của mình. Tang Điền tức tưởi vùng vẫy nhưng lực bất tòng tâm, nằng quay qua nhìn Thương Hải bên cạnh, ánh mắt của y cũng giống nàng. “Nếu thoát ra khỏi đây, ta nhất định sẽ quay lại giết chết hết Tàn Kỳ.”

Bài học đầu tiên mà họ phải tiếp nhận, chính là phản bội sẽ được nhận kết quả gì. Khi tuần trăng đầu tiên vừa đến, Tử trùng bộc phát, toàn bộ tám nhân

tuyển mới đau đớn gào thét, tiếng la thê lương vang vọng trời xanh. Lạc Tiên ngồi trên đỉnh mái cung điện gật gù nghe giai điệu bi thương thống khổ đó. Lão cười hài lòng. “Nếu đã biết trước kết cục này, thì chắc chắn sẽ không ai bị phạm phải sai lầm.”

Những thành viên khác của Lư Tinh nghe bọn trẻ mới gia nhập gào thét thì cũng thấy ớn lạnh rùng mình. Bởi vì chính bản thân họ cũng đã từng trải qua sự hành hạ khủng khiếp của Tử trùng. Ai nấy đều là không cam tâm tình nguyện nhưng vẫn buộc phải phục tùng thánh giáo. Bởi vì chỉ có một con đường duy nhất, đó là cái chết mới có thể giải thoát sự khống chế của Cổ Mẫu lên bản thân họ mà thôi.

Ngày thứ hai, bọn trẻ được cho uống giải độc, thoát khỏi cơn hành hạ tra tấn kinh hoàng kia. Lạc Tiên y sam đậm bạc, hàm râu dài trắng như cước, nụ cười hoà nhã xuất hiện trước mặt bọn trẻ. Lão giống một vị tiên phúc hậu nói với chúng.

- Các con sau này sẽ là người của Tàn Kỳ. Tính mạng của các con là của bốn giáo, số phận của các con là phục tùng thánh giáo. Ba tháng một lần các con sẽ được cho uống giải độc, vì vậy sẽ không có chuyện đau đớn như vậy xảy đến nữa đâu.

Đám trẻ đứng trước vị tiên già hiền hậu đó đều run lẩy bẩy quỳ xuống, thề chết trung thành với Tàn Kỳ. Thương Hải và Tang Điền liếc mắt nhìn nhau rồi sau đó cũng ngoan ngoãn quỳ xuống. Con đường trước mắt của họ bây giờ, có khác gì được với những đứa trẻ kia đâu.

Chúng bắt đầu được tiến hành huấn luyện sát thủ. Võ thuật cận chiến, sử dụng vũ khí, dùng độc, lập bẫy, bày kế hoạch, tổ chức ... tất cả mọi kiến thức đều dành cho một mục đích duy nhất, giết người. Trong đám trẻ lần này, Tang Điền là đứa lớn nhất, được gọi là Bát tỷ. Những đứa trẻ kia lần lượt là Nhất đệ, Nhị đệ, Tam đệ ... theo thứ tự được đưa ra khỏi Thất Ngục.

Tất cả những sự hiểu biết thông thường về thế giới đều bị Tàn Kỳ triệt để gạt bỏ. Tất cả những quan niệm đạo đức thông thường đều là rác rưởi. Suy nghĩ bệnh hoạn và sự giáo dục cũng vô cùng dị hợm. Ngoại trừ người của Tàn kỳ được gọi là thánh tử, tất cả chúng sinh đều là sâu bọ không khác gì loại giun dế. Họ có thể làm những việc tàn bạo, đạo nghịch bất đạo; nhưng lại coi đó như là lẽ tự nhiên ở đời. Họ tôn sùng tà thần, ca ngợi cái chết và sự hiến tế. Họ là những đứa con của quỷ dữ.

Bài tập của tân tuyển chính là giết chóc, cuộc sống hàng ngày chính là thác loạn, niềm vui của họ chính là tra tấn. Tóm lại, quãng thời gian mà Thương Hải và Tang Điền ở Tàn Kỳ giáo cũng là thời gian họ bị giam giữ trong địa ngục.

Đúng sai, trái phải, toàn bộ đều đã bị đảo lộn lên hết rồi. Họ phát điên, phát khùng vì sự tra tấn tinh thần của Lư Tinh. Họ đã đánh mất bản ngã, đã quên mất thân thể, họ thật sự bị biến thành Thương Hải, Tang Điền; Bát tỷ và Thất đệ của Lư Tinh.

Mỗi đêm, Tang Điền đều chìm ngập trong ác mộng máu me. Nàng mơ thấy những kẻ mình đã giết đang quay lại đòi mạng. Nàng mơ thấy địa ngục với núi xương, sông máu đang chờ đón mình. Tang Điền gào la khi Tử trùng đục khoét cơ thể nàng, phá vỡ thân thể nàng rồi chui ra. Con Tử trùng không lồ cuộn siết nàng dập nát, sau đó từng miếng, từng miếng thịt trên người nàng bị nó ăn hết. Con mơ cứ lặp đi, lặp lại, cứ hành hạ nàng trong tuyệt vọng bị thương.

Đột nhiên có một bàn tay nắm lấy tay nàng. Tang Điền siết chặt bàn tay đó, nàng nhìn thấy Thương Hải cũng đang đứng cạnh mình nơi địa ngục, đôi mắt sắc như dao của y khiến nàng cảm thấy được an ủi. Dù có bị dày đoạ, thì bọn họ cùng chịu dày đoạ; dù có bước vào địa ngục thì nàng cũng không cô đơn một mình. Con Tử trùng không lồ lại lao vào cắn xé nàng, nhưng Tang Điền không la hét nữa. Mặt đất dưới chân sụp đổ, nàng cũng không sợ hãi. Bàn tay nàng nắm chặt kẻ bên cạnh, mãi mãi không rời.

Thương Hải nhìn người con gái đang ngủ yên ổn thì thở phào nhẹ nhõm. Nếu không nắm chặt tay nàng, thì Tang Điền sẽ la hét suốt đêm không cho ai ngủ yên. Ban đêm nếu gây ồn ào, thì sáng hôm sau cả tám người sẽ cùng bị chịu phạt. Từ Nhất ca, nhị ca cho đến Lục ca đều đã dùng nhiều cách nhưng không chữa được căn bệnh la hét trong mơ của nàng. Duy chỉ có bàn tay của y mới thật sự khiến cho Tang Điền im miệng. Bởi vậy mỗi đêm y đều bị đá đít khỏi chỗ của mình, đến đây nắm tay nàng mà ngủ.

Thật sự là của nợ đáng ghét, kẻ tử địch nguy hiểm nhất mà. Nàng được sinh ra đời, chính là để ám hại y. Nàng phá hỏng mọi việc của y, ra ta đã thương y, kéo y rơi xuống vực, hại y bị bắt đến Tàn Kỳ giáo. Thương Hải hận nàng, ghét nàng, thề quyết tâm phải trả thù bằng được. Nhưng trong địa ngục này, chỉ có nàng mới biết y là ai, chỉ có nàng mới thông hiểu được cảm xúc y lúc này. Cũng chỉ có nàng là y có thể đặt được trọn vẹn lòng tin của mình vào. Muốn thoát khỏi Tàn Kỳ, y không thể không có cho mình một đồng minh.

Thương Hải, Tang Điền tạo thành một cặp tân thủ vô cùng xuất sắc, những sát thủ bẩm sinh có độ lãnh ngộ cao nhất mà Lư Tinh từng sở hữu. ‘Ác quỷ có nụ cười bỏ tất’ chính là biệt danh của họ sau này. Với căn bản võ thuật có sẵn, họ nhanh chóng tiến cấp trong Lư Tinh, chỉ mất hai năm là lên được hàng nhất đẳng, cuộc sống trở nên thoải mái hơn, quyền lực cũng nhiều hơn, và khả năng bỏ trốn cũng cao hơn.

Với công lực của họ hiện giờ, đã có thể thừa dịp đi ra ngoài làm việc mà trốn chạy. Chỉ có một thứ kiềm được chân Thương Hải và Tang Điền, chính là Cổ Mẫu khủng khiếp kia. Cứ ba tháng một lần, người mang Tử trùng không được uống thuốc giải sẽ đau đớn không ngừng, trong bảy ngày sẽ xuất huyết toàn thân mà chết. Một kết cục vô cùng khủng khiếp và tàn khốc.

Trước mắt, chẳng có biện pháp nào cướp được Cổ Mẫu từ tay giáo chủ cả. Lão già âm dương quái khí Độc Long ấy có công lực vô cùng hùng hậu, được xưng tụng là thiên hạ vô địch, chí cao vô thượng. Thương Hải và Tang Điền còn chưa qua nổi cửu đại trưởng lão Tử Tiên Ngũ Quỷ, sao có thể mơ thấy đánh bại được nhị vị hộ pháp và giáo chủ Độc Long. Vì vậy họ phải nhẫn, tiếp tục nhẫn nhịn phục tùng để tồn tại. Chỉ có sống sót mới có thể chạy trốn, chỉ có sống sót mới có thể báo thù.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Trưởng Thành

Năm đó nàng mười bảy tuổi, y mới mười bốn. Tang Điền đã biến đổi vô cùng kỳ lạ mà Thương Hải càng lúc càng không thể ngờ. Tay chân nàng thuần dài xinh đẹp, làn da mịn màng, khuôn mặt diễm lệ. Cơ thể nàng uốn lượn những đặc điểm nữ tính vô cùng mỹ hoặc. Mỗi đêm ở bên cạnh nàng, y cứ thao thức, ngắm nhìn nàng mà không thể rời mắt ra được. Bốn năm trời vẫn ngủ cạnh bên nàng, chứng kiến nàng trưởng thành biến hoá khôn lường. Tang Điền như nụ hoa hé nở rực rỡ dưới ánh dương quang chói lọi của ngày mới. Nàng như chú bướm diễm lệ phá kén tung cánh bay ra bầu trời bao la. Thương Hải có cảm giác nàng đã vượt xa y nhiều quá, sự hụt hẫng mất mát day dứt trong lòng y không chịu nổi.

Nàng vẫn luôn lớn hơn Thương Hải, vẫn luôn đi trước y. Khoảng cách ba tuổi kia mãi mãi không thể nào xoá mờ được. Cũng như vực thẳm ngăn cách giữa hai người vĩnh viễn không thể nào biến mất đi. Tuy chẳng còn ai nhắc đến, nhưng y vẫn nhớ tên mình là Dương Lôi Ân. Còn nàng là Tang Y Na, công chúa của vong quốc.

Lôi Ân là con trai của kẻ thù đã giết chết phụ mẫu của nàng.

Gần như thế, mà cũng xa đến vậy. Y không biết từ ngày tháng năm nào, lại bắt đầu để ý đến khoảng cách ngăn trở hai người. Nàng vốn là tử địch, là kẻ có số phận gắn chặt với y. Nhưng nàng cũng là người y muốn nắm giữ trong tay, muốn chiếm hữu, muốn mãi mãi, vĩnh viễn không rời xa nhau.

Y tức giận vì bản thân đầy mâu thuẫn và bất lực. Thương Hải buông tay nàng ra, xách kiếm đi ra ngoài để khuây khoả tâm tình. Bỗng nhiên Tang Điền giật mình thức dậy giữa con ác mộng kinh khiếp. Nàng sờ vào chỗ nằm bên cạnh mình, cảm thấy nơi đó vẫn còn lưu lại chút hơi ấm của y. Đã từ lâu, nếu không có Thương Hải bên cạnh nàng sẽ không được yên giấc. Y luôn đến sau khi nàng ngủ say và biến mất trước khi nàng thức dậy. Nhưng nàng biết đó là Thương Hải, bởi vì trong giấc mơ, y luôn xuất hiện bên cạnh nàng giữa địa ngục hải hùng.

Thương Hải là người gần gũi với nàng nhất hiện nay, nhưng cũng là kẻ thù nguy hiểm nhất. Nàng không nhớ bắt đầu từ khi nào thì mình lại ghét y, căm hận y, muốn giết y. Cũng không nhớ từ khi nào lại bắt đầu phụ thuộc vào y, dựa dẫm y, bám chặt lấy y.

Nàng khoát áo choàng vào, đi ra khỏi giường. Bên ngoài trăng vẫn đang treo cao trên đầu, gió lạnh thổi xào xạc qua hàng cây lá. Người thiếu niên tay cầm thanh trường kiếm đánh ra những chiêu thức hoàn mỹ, mạnh mẽ chấn động lòng người. Trên trán y đã đầm ướt mồ hôi, tóc đen tung bay trong gió. Trước ngực y là một vết sẹo dài rõ nét. Nàng đưa tay sờ lên mặt của mình, ở đó cũng có một vết cắt đã tồn tại từ lâu.

Dấu vết này nhắc cho Tang Điền nhớ trận quyết đấu sinh tử năm xưa vẫn còn chưa kết thúc. Đến một lúc nào đó giữa bọn họ phải tiếp tục phân ra người sống kẻ chết mà thôi. Mỗi quan hệ hiện nay của họ là hai kẻ cùng thuyền nên phải phụ thuộc, lợi dụng lẫn nhau. Khi chưa thoát ra khỏi Tàn Kỳ giáo thì bọn họ vẫn sẽ đứng trong cùng chiến tuyến. Tất cả bí mật của đôi bên đều được đối phương nắm giữ, đó chính là mối dây liên kết giữa Thương Hải và Tang Điền.

Nàng khép cửa lại, trở về giường thao thức. Bắt đầu từ một năm trước, bọn họ đã được phái đi ra ngoài làm nhiệm vụ của sát thủ. Thương Hải luôn chọn đi cùng nàng, bởi vì y biết nàng sẽ không báo cáo lại hết những việc mà mình đã làm. Y liên lạc lại với Dương Bá Thiên nay đã lên ngôi hoàng đế. Y ấn nhắc tiếp tục ở lại Tàn Kỳ là muốn tiếp tục thu gom bí mật, phá hoại từ bên trong. Sẽ đến lúc y dẫn quân binh lên núi Nghịch Thiên mà làm cỏ toàn bộ giáo phái. Điều quan trọng là y đã trở thành thái tử còn nàng lại là một công chúa vong quốc lưu lạc.

Lợi dụng y để thoát ra khỏi Tàn Kỳ, rồi nàng cũng phải thực hiện kế hoạch bí mật của riêng mình. Thủ sát phụ không đội trời chung. Nếu y không chết thì nàng sẽ chết. Ngày tháng họ bị trói buộc với nhau sẽ không còn bao lâu nữa. Ngoại trừ làm tử địch, họ chẳng thể trở thành gì của nhau hết.

^ _ ^

Nàng ngâm mình trong hồ nước ấm thoải mái. Phía sau trang viện này có một nguồn suối nước nóng quanh năm cấp nước cho Nhã Thanh trang. Đám người của môn phái này cũng thật khéo, biết chọn chỗ mà xây nhà. Tuy ở thâm sơn cùng cốc nhưng lại thoải mái tự tại biết chừng nào. Nàng thờ dài khi Thương Hải mở cửa đi vào. Dù biết nàng đang tắm, y vẫn không hề tránh đi mà thẳng đường đi tới.

Y còi đồ rồi hùng dũng tiến vào hồ nước như chồn không người. Nàng tròn tròn mắt, sau đó ùng ùng nổi giận bỏ đi. Nhìn thân thể kiều diễm của nàng, khoe môi y bất chợt cong lên thành một nụ cười. Thương Hải rất thích chọc nàng giận, y luôn làm những điều mà nàng căm ghét nhất. Chỗ nàng đang tận hưởng thì y sẽ lao vào phá hỏng. Lúc nàng đang vui cười, y sẽ khiến nàng nổi điên lên.

Chọc phá nàng, không biết tại sao lại là niềm vui duy nhất của y. Nhìn thấy nàng vẫn còn có cảm xúc của con người, y mới có thể yên tâm một chút. Dù đang sống trong địa ngục, nhưng nàng vẫn chưa bị biến thành quỷ. Y thà nàng biết thù hận, biết buồn đau chứ không mong muốn gặp lại một Tang Điền như ba năm về trước. Nàng đã từng giống kẻ mất trí, một cái xác không hồn khi trải qua luyện ngục. Phải mất biết bao nhiêu lâu, y mới có thể khiến cho nàng được như bây giờ.

Ngày được nhìn thấy nàng cười, chắc sẽ không còn xa nữa.

Tang Điền nhanh chóng mặc đồ, mau mau rời đi khỏi tầm mắt khiêu khích của y. Thương Hải là kẻ đáng ghét nhất, là người luôn khiến nàng tức giận. Chợt nhớ đến tình cảnh lúc này, nàng cảm thấy máu nóng xộc lên não, gương mặt nàng chắc bây giờ đang đỏ bừng lên thật đáng xấu hổ. Tiểu oa nhi thì ra sẽ lớn theo thời gian. Y không còn là thằng nhóc lùn tí đứng chưa cao hơn thanh trường kiếm. Thương Hải lúc này đã có sức vóc của một nam nhân. Y đã bắt đầu nhô giò cao lên, vượt qua cả Tang Điền. Cơ thể rắn chắc sau bao nhiêu năm gian khổ rèn luyện trong Lưu Tinh, gương mặt oai nghiêm và ánh nhìn sắc sảo thì đã là khí chất bẩm sinh từ khi y còn nhỏ.

Còn gì nữa nh? Nàng bắt đầu nhớ tiếp xuống dưới thì phải vội lác đầu xua ngay ý nghĩ đó đi. Đầu óc nàng chắc sẽ bị hỏng nặng nếu như cứ tiếp tục theo chiều hướng này. Tất cả đều là lỗi của Tàn Kỳ, thật là không biết dạy dỗ đệ tử. Những đứa trẻ lớn lên trong Lưu Tinh toàn bộ đều bị tiêm nhiễm suy nghĩ quái đản trong giáo phái. Cái gì là luân thường đạo lý, cái gì là chuẩn mực đạo đức? Mọi thứ đều bị đảo lộn trắng đen. Ở Tàn Kỳ không tồn tại cái gọi là lý lẽ.

Họ dạy cho đệ tử mình phải sống bản năng. Bản năng sợ chết, bản năng phục thù kẻ mạnh, bản năng hiếu chiến, bản năng phá hoại. Và cuối cùng là bản năng thỏa mãn những dục vọng đen tối nhất của con người.

^ _ ^

Khi Thương Hải đi ra ngoài thì Tang Điền đã chuẩn bị xong hành lý. Nàng vận bộ áo dài màu xanh lá, trên mặt thường che bằng một tấm vải the. Đây là thứ duy nhất mà Thương Hải đồng tình với nàng. Vết sẹo trên mặt Tang Điền rất nổi bật, nếu nhìn qua một lần, người ta sẽ nhớ mãi không quên. Đôi mắt phượng long lanh như nước ấy, chiếc mũi cao ngếch lên đầy kiêu kỳ, đôi môi luôn thắm không tô mà vẫn đẹp, khuôn mặt nõn nà, kiểu diễm của một bậc quốc sắc thiên hương. Vết kiếm cắt ngày xưa đã biến thành một nét vẽ đỏ hồng nổi bật trên làn da trắng ngần của nàng, không hề giảm đi sự diễm lệ của dung nhan ấy, mà đã trở thành một điểm nhấn khiến người ta khó mà không chú ý đến.

Thương Hải đã dùng những lời cay nghiệt nhất để chế nhạo vết sẹo trên má nàng, để Tang Điền vĩnh viễn luôn phải che mặt khi đi ra ngoài. Nếu Thương Hải tỏ ra ghét vết sẹo trên mặt nàng, Tang Điền sẽ dùng đó làm vũ khí hành hạ đôi mắt của y. Vĩnh viễn cũng sẽ chỉ có mình Thương Hải mới được nhìn thấy dung mạo thật sự của nàng thôi.

Họ lên ngựa, phóng ra khỏi gia trang la liệt xác chết. Việc sống giữa địa ngục máu tanh, thầy người, đã quá quen thuộc với bọn họ rồi. Mà chắc cũng chỉ có bọn họ mới ngang nhiên xông vào Nhã Thanh trang được xưng tụng là đệ nhất trang của vùng Kỳ Hồ. Cũng chỉ có họ mới bản lĩnh đến mức tàn sát xong cả trăm người rồi bình thản nấu cơm ăn, ngủ nghỉ lại tại hiện trường một đêm.

Thương Hải vừa cười ngựa đi trước, vừa mở cuộn danh sách nhiệm vụ ra. Từ nhỏ y đã là một kỵ sĩ tài năng, lớn lên bây giờ cũng thế. Nhìn tư thế thoải mái của y trên ngựa khiến Tang Điền vô cùng ghen tị. Thương Hải có cái cách làm việc gì cũng dễ dàng thoải mái, người luôn phải cố gắng vượt qua y như nàng thấy thật mệt mỏi vô cùng.

- Bá Vương Thiểm Điện Tây Môn Sóc. - Y lớn tiếng thông báo. - Lão đang tham dự tiệc cưới của con gái võ lâm minh chủ Cửu Vương Minh ở Quảng Xương.

- Vậy thì đến Quảng Xương tham dự tiệc cưới thôi.

Tang Điền vừa nhẹ nhàng nói, vừa sửa người lại phóng ngựa vượt lên trước. ‘Tiên thủ hạ vi cường’, nàng muốn một lần được dẫn trước y. Thương Hải phì cười từ từ cuộn tờ danh sách lại, sau đó ‘ya’ một tiếng, chạy theo nàng bèn gót. Bên bờ hồ hiện rõ hai bóng ngựa đang cùng nhau rượt đuổi. Làn gió mùa xuân thổi hương hoa Châm pa bay ngào ngạt cả không gian. Đàn uyên ương nghịch nước đùa giỡn dưới hồ. Lũ ong mật chao liệng khắp nơi trải phấn. Bầy chim én ríu rích trên cành cây tổ ấm. Sự sống rộn rã tươi mới, cỏ hoa tung bừng khoe sắc chào đón một năm mới lại về.

Thành Quảng Xương nằm ở phía bắc của Miên Cung, là vùng cổ kính tồn tại nhiều dòng họ lâu đời nhất. Nơi đây cũng là chiếc nôi võ thuật của vùng phương bắc, là chỗ cai quản của võ lâm minh chủ Cửu Vương Minh.

Rằm tháng giêng là dịp lễ cưới của Hoa Tư, con gái của Cửu Vương Minh. Chính vì vậy nhân sĩ võ lâm khắp nơi đều đã tụ họp lại chúc mừng minh chủ. Mà thông gia bên kia là Quách Ứng Đăng đồng dạng cũng là môn chủ một bang phái lừng lẫy trong giang hồ. Tham dự tiệc cưới này có thể nói là cao thủ như mây, long hổ trùng trùng. Tất cả những nhân sĩ võ lâm đều nhất loạt xuất hiện, đông vui không kém đại hội thường niên.

Bên ngoài thành có một đôi nam nữ kỳ lạ cũng vừa xuất hiện. Cả hai đều có thân thủ nhẹ nhàng, cử chỉ linh hoạt, chắc cũng thuộc hàng nhân sĩ giang hồ. Nam vận hắc phục, sau lưng có mang trường kiếm cực dài. Nữ che mặt trên mặt, bên hông cũng có đeo loan đao oai dũng.

Dự định ban đầu của Thương Hải và Tang Điền là xông vào giữa đám cưới, không cần biết ai là Tây Môn Sóc, cứ thế mà diệt sạch nhân chứng. Nhưng khi đã tận mắt chứng kiến lực lượng hùng hậu của những người nơi đây, họ liền nảy ra một cái chủ ý cực hay.

Cả hai mang theo một món quà, quang minh chính đại đi đến mừng lễ. Ai nấy vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy phục sức kỳ lạ của hai người. Bọn họ cũng không đoán được kẻ mới đến thuộc về bang phái nào trong võ lâm. Tất cả thái sơn bắc đầu đều tề tựu nơi đây, vậy mà không ai kịp nhận ra hai kẻ mới đến đã tiếp cận sảnh đường từ lúc nào.

Cửu Vương Minh nhũn mảy khi thấy nam tử áo đen chấp tay hữu lễ với mình.

- Văn bối là Thương Hải, phụng lệnh giáo chủ Tàn Kỳ, mang lễ trọng đến chúc mừng môn chủ.

Tất cả nhân sĩ võ lâm nghe đến Tàn Kỳ đều hoảng hốt giật mình, tay chân ngay lập tức vô động, vũ khí tùy thân đồng loạt được tuốt ra.

- Các ngươi là người của Độc Long? Ma giáo có ý đồ gì, không sợ chết sao lại đến đây nháo loạn? - Cửu Vương Minh thay cho tiếng lòng của mọi người lên tiếng hỏi ngay.

Thương Hải bật cười, sau đó chậm chậm rút ra một cuộn giấy dài.

- Vốn tưởng phải chạy đông chạy tây để hoàn thành danh sách này, nào ngờ mọi người đều tập trung đầy đủ cả, thật tiện cho ta làm việc quá. Bá Vương Thiểm Điện Tây Môn Sóc, Tiêu Kiếm công tử Quang Ngọc Kiên, Nhã Thanh cư sĩ Thủy Chính Bình ...

- Nhã Thanh trang năm ngày trước đã diệt môn rồi. - Tang Điền lên tiếng nhắc nhở.

- À đúng, chúng ta đã làm xong rồi mà lại quên.

Y nhướng mày cười cười, sau đó tiếp tục đọc danh sách. Không cần biết đó là người trong giang hồ hay không, cũng không quan tâm đó là phần việc của tổ đội khác trong Tàn Kỳ hay không, cứ như vậy bô bô đọc hết toàn bộ những người cần phải giết.

- Phiên những vị có tên trong đó ra đây, ngoan ngoãn chịu nộp mạng, đỡ phiên chúng ta phải đi tìm từng người.

- Cuồng đồ ngạo mạn. Ngươi xem đây là nơi nào, dám nói đến lấy mạng các anh hùng đại hiệp. Ma giáo các ngươi rõ là không biết viết chữ chết như thế nào. Hôm nay ta cũng muốn biết Tàn Kỳ thật ra có bao nhiêu bản lãnh.

Một vị lớn tiếng la lên, hần nhiên đã có tên trong danh sách cần tiêu diệt.

- Các vị không thích biện pháp ôn hoà của tại hạ sao? - Thương Hải thờ dài. - Vậy thì đành phải chọn con đường máu me liên lụy nhiều kẻ rồi.

- Chỉ dựa vào hai người các ngươi?

- Hai chúng ta ư? - Y cười cười. - Mươi đôi thủ cũng đánh ...

- ... Trăm đôi thủ cũng đánh. - Tang Điền tiếp lời.

Nàng tung món quà đang cầm trên tay lên. Đó là hộp ám khí, vừa được kích hoạt đã bay tung toé khắp nơi, hàng loạt người võ công kém không kịp né liền dính thương, bị loại khỏi cuộc chiến. Các cao thủ chân chính lúc này mới tức giận, xông vào tấn công hai tên ma đầu. Bọn họ lại dựa lưng vào nhau, cùng nhau chiến đấu. Đây là lý do tại sao Lưu Tinh luôn để hai người đi chung thành một cặp. Bởi vì họ có khả năng phối hợp vô cùng ăn ý. Chỉ khi hai người ở cạnh bên nhau, sức lực được tăng lên nhiều lần, có thể chống trả được quân công loạn đã. Trường kiếm và loan đao xuất động, đã thấy máu me bắt đầu bay lên đầy trời.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Đến Tận Cuối Cùng

Mục đích của bọn họ không gì khác ngoài bốn chữ ‘gây thù chuốc oán’. Tàn Kỳ là tà phái chống đối, bị triều đình nhắm nhe tiêu diệt nhiều lần. Trong giang hồ họ cũng là ma giáo bị nhân sĩ võ lâm vô cùng khinh ghét. Nhưng Tàn Kỳ đứng vững như hiện nay, cũng bởi vì lực lượng hùng hậu, võ công cao cường, cùng địa thế hiểm trở.

Phản địa lợi, nhiều năm qua Thương Hải đã bắt đầu tuần bí mật của núi Nghịch Thiên về cho triều đình. Phần lực lượng, họ cũng tin chỉ cần tiêu diệt được Cổ Mẫu, sẽ không còn giáo chúng nào nguyện phục vụ trung thành cho Độc Long nữa. Vấn đề bây giờ là cần có thêm một đám cao thủ võ lâm phụ giúp triều đình đánh bại những kẻ đứng đầu của Tàn Kỳ giáo. Kẻ địch của kẻ địch chính là bạn hữu. Triều đình và võ lâm nếu cùng chung mục đích tiêu diệt Tàn Kỳ, thì đây là thời cơ tốt để hợp tác với nhau.

Lung đấu lưng cùng nhau chống trả. Họ giao điểm yếu bản thân vào tay đối phương, tin tưởng kẻ bên cạnh bằng chính mạng sống của mình. Y tung hoành với thanh trường kiếm mạnh mẽ bá đạo. Nàng xoay loan đao trong tay, diều vũ điệu múa chết chóc của tử thần. Dù là công hay thủ, họ đều phối hợp vô cùng ăn ý. Cao thủ độc trảo tấn công Tang Điền, nàng nghiêng người né tránh, đồng thời dùng cước đánh bật kẻ kia đi. Không ai có thể tấn công vào lưng của Thương Hải khi nàng đang ở đó.

Y vác kiếm lên vai, sử dụng đòn Cực Tốc bá ngạo, ba người trước mặt Thương Hải đều bị chém đứt làm đôi. Nàng nuốt nước miếng khan một tiếng. Mấy năm nay Thương Hải đã luyện thành kiếm pháp. Đòn thế tấn công của y, nàng không còn tự tin có thể đối phó được như xưa. Thương Hải vẫn không ngừng tiến bộ còn nàng đang bắt đầu gặm chân tại chỗ. Thực lực của hai người đã hiện rõ hơn thua.

- Tránh ra, đang đánh nhau lại phân tâm cái gì thế?

Thương Hải hét lớn bên tai Tang Điền, sau đó kéo nàng ra khỏi một mũi tên mới phóng đến. Bọn họ đang ở giữa vòng vây của cao thủ võ lâm, một chút sơ sẩy cũng có thể mất mạng như chơi. Thương Hải tuy cứu được nàng nhưng lại không cứu được bản thân. Đòn tấn công thứ hai đã lao tới, y dùng tay che chắn hộ tâm. Mũi tên xuyên qua bắp tay trái của y, khiến máu tuôn ra đầm đìa.

Kế hoạch gây thù chuốc oán của họ có lẽ đã thành công triệt để. Nơi nguy hiểm như vậy, không tiện ở lâu. Họ vừa đánh càn, vừa bức phá rút lui. Đám người hung hãn quyết tâm truy sát, không chừa cho lũ ma đầu một con đường thoát nào.

Đánh từ Cửu Danh Bang đánh đến tây môn của Quảng Xương thành. Thương Hải và Tang Điền lấy được ngựa liền phóng nhanh bỏ chạy. Những kẻ truy sát ngoan cố đuổi theo đến tận Dương Viên trấn, ép bọn họ phải chạy vào rừng Hy Vy. Chỉ đến khi tung tích của họ biệt tăm, bọn người kia mới ngừng truy

đuổi.

Thương Hải và Tang Điền may mắn tìm được một căn nhà hoang thường là chốn nghỉ chân của thợ săn đi rừng. Nàng nhảy xuống trước, kiểm tra mọi thứ kỹ càng, rồi đi ra, lúi Thương Hải xuống ngựa. Một vết tên bắn xuyên bắp tay như thế này vốn không nghiêm trọng lắm. Nhưng do họ phải liên tục chiến đấu, rồi bỏ chạy nên mới khiến Thương Hải mất nhiều máu, kiệt sức như lúc này.

Y đã bắt đầu tái mét, cả người loạng choạng dựa hết vào người Tang Điền. Nàng để y nằm xuống chiếc giường tre ọp ẹp, nhanh chóng bẻ đầu rồi rút thân tên ra. Máu lại theo miệng vết thương trào ra ồ ạt. Thương Hải rên lên khi nàng xé vấy cột chặt vết thương cho y.

Từ đầu đến cuối nàng không nói lời nào, hai chân mày vẫn thủy chung nhíu chặt lại. Nàng và y đều là sát thủ, đều đã quá quen với máu me, thương tích. Nhưng nhìn thấy y bị thương, tại sao nàng lại xót xa như thế này? Tại sao tên bắn trúng y, nhưng nàng lại chịu đau đớn? Tang Điền bực bội vì càng lúc càng không hiểu chính bản thân.

Thương Hải ngay sau đó đã liệm người đi chìm sâu vào giấc ngủ. Tang Điền thay y ra ngựa lấy hành lý, lấy trang phục đắp lên người cho đỡ lạnh. Nàng nhóm củi rồi bắc lên một nồi cháo từ những thứ còn sót lại trong căn nhà. Y tỉnh lại vừa lúc nàng đang loay hoay bên bếp lò.

Tang Điền thấy thêm củi vào bếp, luôn tay quạt cho ngọn lửa lớn lên. Mồ hôi trên trán nàng tuôn ra ướt đầm. Tang Điền lấy tay chùi đi, làm dính một vết than đen lên mặt. Mái tóc nàng không biết từ lúc nào đã bung xổ ra, rồi bời trông vô cùng chật vật. Váy áo rách tả tơi do phải xé ra cầm máu cho người nào đấy. Trong mắt Thương Hải lúc này, nàng mới đẹp lạ kỳ làm sao.

Y ngồi dậy, quen tay chống xuống giường. Vết thương nhói lên, Thương Hải không kìm được bật kêu một tiếng. Nàng giật mình quay lại, nhìn thấy y đã tỉnh thì mừng vui hơn hờ. Có phải y bị hoa mắt không, hay thật sự nàng vừa nhoèn miệng ra cười? Tang Điền chạy tới, phụ đỡ y ngồi dậy. Thương Hải ngây ngốc nhìn nàng, như không thể tin vào mắt mình. Y dịu dàng vén mái tóc nàng lên, chùi vết mực than dính trên mặt nàng.

Tang Điền nhìn thấy dấu than dính trên tay y thì mới vỡ òa ra kinh ngạc. Không hiểu sao nàng bắt giác đỏ mặt, rồi thẹn thùng quay đi. Thương Hải kéo tay nàng lại, thay nàng chùi đi mồ hôi cực nhọc trên trán. Động tác ôn nhu của y làm nàng cứng đờ cả người. Gương mặt y sát rạt bên cạnh nàng. Hơi ấm từ cơ thể y có thể lan toả đến tận chỗ nàng. Nhịp tim rộn rã của y có thể vang đến tai nàng.

Nào có phải đâu, đây là nhịp tim của nàng mà. Tiếng thùm thụp dồn dập như hồi trống trận hồi thúc tiến quân. Bàn tay y vuốt dọc qua má nàng, trượt xuống chiếc cổ xinh xắn. Tang Điền cảm nhận được cả hơi thở của y phả trên người mình. Thương Hải tựa vào trán của nàng, để mũi của hai người chạm nhau. Nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đầu óc nàng quay cuồng, còn lỗ tai lũng bưng âm thanh. Y đang nói gì với nàng, y đang cầu xin nàng điều gì?

Thương Hải đưa tay xuống thắt lưng nàng, y nắm lấy đai lưng, tháo đi nút cột cứng nhắc trên đó. Nàng đẩy tay y ra, vô tình đụng trúng vết thương, làm Thương Hải nhíu mày khó chịu.

- Xin ... xin lỗi. - Nàng lắp bắp.

Y quắc mắt nhìn nàng trách mắng, sau đó lại tiếp tục màn tháo gỡ của mình. Nàng dự định phản đối, nhưng ánh mắt dữ tợn của y vẫn gắt gao nhìn nàng vẫn tội. Là do nàng mà y mới bị thương, là do nàng mới khiến y nổi lên thú tính. Y đang bị cơn khát khao dục vọng thiêu đốt, nàng có nhiệm vụ phải cứu chữa cho y.

Từ một năm trước họ đã từng chứng kiến điệu múa thần của Tân Kỳ giáo. Hai mươi cặp nam nữ trần trụi giao hợp trên bệ thờ, tiếng la hoang dã kích động kia vẫn còn vang vang bên tai họ. Những cơ thể quấn quýt uốn éo theo nhịp điệu cảm xúc, những rung động mãnh liệt khi đó lại ùa về trong tâm trí họ. Thương Hải và Tang Điền biết tất cả về sự kết hợp thần thánh giữa nam và nữ. Nhưng họ chưa từng có cảm xúc như vậy về đối phương.

Ở bên cạnh nhau ba năm, họ chưa bao giờ khát khao đối phương đến thế. Có thể đêm nay họ đã bị trúng độc hoa tình, có thể đêm nay là ngày mừng bảy tháng bảy, thời điểm mà những kẻ bị ngăn cách bởi vực sâu vạn trượng, bởi sông ngăn hà thăm thẳm cũng có thể gặp nhau.

Trời đất đảo lộn xoay vòng. Thương Hải kéo nàng nằm xuống, trong khi y đã xoay sở được ở phía trên. Y cọ mũi lên má nàng, sau đó le lưỡi liếm những giọt mồ hôi còn sót lại trên da nàng. Đúng vậy, y muốn ăn nàng, muốn nhắm nháp nàng để thỏa mãn cơn thèm khát trong đêm.

Hơi thở dồn dập của nàng làm y càng thêm kích động. Thương Hải hôn lên cổ nàng, liếm nhẹ, mút mạnh, để lại những dấu hôn ngân. Tang Điền run rẩy vì cảm giác khác lạ khi có người chạm vào cơ thể. Nàng cứ như bị điểm huyết, để mở cùng sáng khoái. Khi nàng thở hắt ra một tiếng dài, y biết mình đã bắt đầu thành công rồi.

Thương Hải dừng cảm tiến lên. Y vừa hôn nàng, vừa đưa tay kéo y phục nàng ra. Bàn tay thô ráp của nam nhân chạm vào ngực nàng. Thương Hải sững sờ, không ngờ trên đời lại có thứ mềm mại, xinh đẹp và đầy mê hoặc đến vậy. Y bóp mạnh, cảm xúc bùng nổ không thể tả hết thành lời. Đó có thể gọi là kỷ ức trong tiềm thức, bất kỳ nam nhân nào đều tôn thờ vật mẫu tính của nữ nhi. Cơ thể phụ nữ đúng là thứ kỳ lạ thật. Không giống như kiểu cơ bắp cứng ngắt của đàn ông, người nàng mịn màng như khúc tơ lụa thượng hạng, uốn lượn như một chú báo đốm dẻo dai, nhưng lại căng nảy như chiếc bánh bao vừa ra lò.

Y chạm vào, cắn mút xong rồi lại càng thêm thưởng hơn. Hai đầu nụ hoa của nàng căng cứng lên, cũng giống như tiểu đệ của y đang hùng dũng đứng dậy. Đột nhiên nàng kêu lên một tiếng kêu mị khi y chạm vào bắp đùi non của nàng. Y cảm thấy một cổ khí nóng bốc thẳng lên đầu, có một cơn thú hoang đã bên trong y đang gào thét. “Ta muốn nàng, ta muốn ăn trọn nàng, muốn được biến thành một thể cùng nàng.”

Tang Điền cong người uốn éo dưới sự kích thích của y. Hai cơ thể chạm nhau, sự cọ sát càng khiến họ điên lên thêm, tiếng gọi hoang lạc càng lớn lên thêm. Y quăng hết quần áo của mình xuống đất, dùng cả cơ thể để cảm nhận hết sự tuyệt vời của món mỹ thực trước mắt. Nàng cũng giờ tay chạm vào người y, vuốt ve bắp tay y, rồi sau đó đôi mắt như dại đi khi nhìn thấy toàn bộ cơ thể hoàn mỹ của y.

Đã nhìn nhiều lần, nhưng chưa bao giờ khoảng cách giữa họ lại gần đến thế, chỉ vươn tay ra là có thể chạm nhau. Y nín thở, cứng người khi nàng tóm lấy

mình. Quả nhiên là bát tử có khác, từ thế hạ phong cũng có thể trở ngược chiếm mất phu cương.

Y thở dốc khi nàng vò nhẹ rồi miết xung quanh cái gốc sức mạnh. Nàng đang nhoen miệng cười, đang hạnh phúc khi được hành hạ y sao? Nàng cảm thấy gương mặt nhăn nhó, khổ sở của y thì lấy làm thích thú sao? Y động tay xuống giường, rên lên những tiếng không rõ nghĩa khi nàng nàng vuốt dọc theo thân vũ khí. Đầu đặn, nhịp nhàng mà như đốt cháy. Tự xử là chuyện bình thường, nhưng để bàn tay mềm mại của nữ nhân chạm vào lại là chuyện khác. Như có phép thuật, nàng khiến những thứ mềm mại có thể căng cứng, khiến những thứ bé nhỏ có thể phình to. Nàng à ồ kinh ngạc khi nhìn thấy y biến đổi trên tay mình. Nhưng chính bản thân nàng lại không biết mình đang hoá lỏng dưới thân y.

Thương Hải tách hai chân nàng ra, kiểm tra mực nước trong hang động thanh vắng. Nàng cũng thật kỳ lạ, có thể tạo ra mưa khi trời nắng, có thể ẩm ướt khi không mưa. Y như người dân chết khát lâu ngày, cố gắng đào giếng thêm sâu, cho nước tuôn ra thêm nhiều. Nàng lúc lắc đầu, tóc bay tán loạn khi y dùng tay chạm vào nút cơ quan bí mật. Nàng gào lên, cong người như một chú mèo lười biếng, đáng sợ như một con cạp bị sập bẫy. Nàng gọi tên y trong cơn khát khao, nàng van xin y, nàng đang chờ đợi để được y đưa đến nơi thiên đường. Và đó chính là thời cơ mà y hằng tìm kiếm. Thương Hải như người chiến binh dũng mãnh, y cầm vũ khí lên, tấn công vào vùng hiểm địa nhất của kẻ thù.

Nhờ có sự cho phép của nàng, y mới có thể trườn vào vùng đất kỳ bí đầy chật hẹp đó. Nàng bó chặt y, bao bọc y trong tình yêu mãnh liệt. Y mừng rỡ, reo ca bài hát chiến thắng của mình. Y vận động xung quanh nàng, tìm kiếm hạnh phúc khi chân chính có được nàng. Đây chẳng phải là tạo hoá kỳ diệu sao? Đây chẳng phải là dấu hiệu nói rằng hai người sinh ra là để cho nhau sao?

Nàng đau đớn gào khóc. Những ngón tay xinh đẹp của nàng bấu vào vai y, cào y rướm máu. Nhưng đau đớn chỉ càng làm y thêm cuồng loạn. Thương Hải không mản đến những giọt nước mắt của nàng, y muốn đi sâu hơn, muốn xuyên thủng qua cả tâm hồn nàng, muốn được nàng trọn vẹn, muốn cùng nàng đi cho đến tận cuối cùng. Xuyên qua vũ trụ, xuyên qua thời gian, muốn vĩnh viễn được yêu nàng.

Bếp lửa bên cạnh đang bùng cháy, cháo sôi tràn ra khỏi nồi. Từng tiếng xèo xèo của củi cháy vang lên. Nước cháo nóng nổi dậy tắt ngọn lửa dữ dội. Màn đêm buông xuống, trong lò chỉ còn lại những mẩu than hồng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Mở Lối Đi Riêng

Nàng tỉnh lại thấy mình bị trói trên giường bởi những sợi xích lấy từ bẫy thú. Nàng cố giật mạnh, nhưng chỉ làm đau bản thân khi dây xích siết chặt vào chân. Bên cạnh, người đã đi đầu mất. Trong lò chỉ còn lại tro tàn, và một chén cháo được múc ra để sẵn trên bàn.

Y cứ như vậy biến mất mà không nói lời từ biệt. Cứ như vậy mà để nàng đơn độc nơi này. Tang Điền hoang mang như bước ra từ cơn mơ hoang dại nhất. Nếu như không phải trên người nàng có dấu hôn ngăn, nếu không phải trên đùi nàng có dính lạc hồng, Tang Điền đã tưởng mình chỉ mới trải qua một giấc mơ xuân kỳ quái.

Nàng tức giận, giật mạnh sợi xích thêm lần nữa, nhưng đau đớn quá, nước mắt lại lã lã tuôn dài. Hành lý của nàng đã được y để sẵn trên giường, con ngựa vẫn được cột ngoài cửa. Thương Hải đã gom đồ của mình đi trước mất rồi. Sau toàn bộ những chuyện đã xảy ra, y lại quyết định bỏ rơi nàng.

Tang Điền đứng dậy, chỉnh sửa lại y phục. Nàng húp cặn chén cháo để lấy lại toàn bộ nguồn sinh lực. Nàng bắt đầu đập phá kịch liệt cho đến khi cột nhà gãy đổ. Mái nhà lá sập xuống và đầu kia của sợi xích đã tuột khỏi chỗ giam giữ. Tang Điền chui ra khỏi căn nhà sập, dưới chân là những vòng kim loại kêu loảng xoảng. Nàng lên ngựa, đến một thôn trấn gần đó để thợ rèn tháo sợi xích ra. Với tốc độ cười ngựa của Tang Điền, nàng biết chắc sẽ không thể nào đuổi kịp Thương Hải. Chính vì vậy nàng thông thả đi về, trong đầu ngàn vạn lần nguyên rủa y.

Quản lý quân đoàn Tinh Tử chính là Lạc Tiên. Lão nhân gia tóc bạc như cước, nụ cười hiền hậu như một ông bụt nhìn nàng. Tang Điền run rẩy quỳ xuống, dập đầu hành lễ với vị trưởng giám.

- Nhã Thanh trang thế nào? - Lão nhẹ nhàng hỏi.

- Không có người sống sót. - Nàng cúi đầu trả lời.

- Tốt, không làm ta thất vọng. Mau lui xuống đi.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, không nghe Lạc Tiên trách mắng, trừng phạt gì mình vì thất bại ở Quảng Xương. Nhưng chưa kịp mừng rỡ thì nàng lại nghe nói Thương Hải đã bị giam vào thủy lao. Y chạy trước về để nhận hết tội vào thân mình. Nghe đồn nàng và y cùng chia ra hành sự. Tang Điền thì đi Hồ Kỳ, Thương Hải thì đi Quảng Xương. Một người đắc thủ còn người kia thất thủ. Vì vậy nàng mới bình yên, còn mọi khổ ải sẽ trút hết lên đầu y.

Nàng giậm chân giận dỗi trở về phòng. Thì ra Thương Hải muốn cầm chân nàng vì lý do như vậy. Tối đêm đó, nàng lại hét vang trời rồi giật mình tỉnh lại giữa cơn ác mộng. Nàng thấy y đã trở thành một cái xác không hồn ở địa ngục đầy xương trắng.

Tang Điền thay ra dạ phục, lén lút đột nhập vào thủy lao một trận. Nơi này nằm sâu dưới đất, quanh năm băng hàn lại lúc nào cũng ngập nước. Trong mỗi

hầm ngục cũng chỉ có một tấm lưới sắt đầy bên trên, nước dưới hầm lúc nào cũng bị ngập đầy cổ phạm nhân. Ai bị nhốt dưới đó thì cả ngày không thể ngừng nghỉ chống chọi lại với giá rét. Theo thời gian mà Tang Điền tỉnh ra, y đã bị nhốt dưới đó được ba ngày rồi.

Hiện nay cả nhà ngục trống trơn, không có phạm nhân nào khác ngoài Thương Hải. Chính vì vậy nàng không cần phải lo lắng sẽ có người phát hiện ra mình. Tang Điền nằm dài trên lưới sắt thọc tay xuống nước tìm kiếm. Mặt nước xao động đánh thức một người đang lặn dưới sâu.

- Đầu mất rồi? - Nàng lăm bằm.

Đột nhiên một bàn tay lạnh ngắt chụp lấy tay nàng, Tang Điền giật mình nhưng nàng không buông tay Thương Hải ra. Nàng chưa xót khí nhìn thấy y từ dưới nước trôi lên, gương mặt đã trắng bệch đến mức không còn chút sinh khí.

- Vừa mới ngồi xuống một chút để nghỉ ngơi. Nàng đến đây làm gì? - Y nhăn nhó nhìn Tang Điền.

- Không ngủ được. - Nàng cộc lốc nói.

- Bây giờ thì ngủ đi.

- Ừ.

Nàng nằm trên lưới sắt, bàn tay vẫn gắt gao cầm lấy tay y. Thương Hải cũng không có vẻ gì muốn bỏ tay nàng ra. Nơi thủy lao lạnh lẽo này, nàng chính là nguồn nhiệt lượng duy nhất có thể sưởi ấm y. Nơi địa ngục đoạ đầy kia, cũng chỉ có y sẽ nguyện đi cùng nàng. Cả hai không nói gì hết, cứ im lặng tận hưởng khoảnh khắc thời gian lặng lẽ trôi đi. Tay trong tay, họ đã truyền tải được hết toàn bộ những gì cần nói. Chỉ cần có người ở bên cạnh mình, thì dù có ở nơi nào cũng sẽ không cảm thấy sợ hãi.

^ ^
—

Sau mười ngày, y được thả ra khỏi thủy lao. Đệ lục và đệ ngũ phải lôi Thương Hải lên chứ y đã không thể nào đi nổi. Chúng mang y về phòng rồi vắt lên giường ngủ. Thương Hải chấp tay cảm ơn, rồi lắc lắc tay đuôi người đi. Y đã kiệt sức rồi chẳng thể nào nói nên lời. Suốt mười ngày không ngủ nghỉ đứng dưới nước, y đã đến tận cùng giới hạn của thể lực. Chiếc giường êm ái khiến y chỉ dip mắt lại, đầu óc mụ mị u mê muốn ngủ một giấc cho đến ngàn thu.

Nhưng có người lại đến bên cạnh Thương Hải, lôi y dậy, không cho y chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng. Tang Điền xốc y kéo vào bồn nước nóng đã được đổ đầy. Thủy lao đó hàn lạnh, nước đã tích đầy mấy trăm năm không thay, bao nhiêu là lớp phạm nhân bị nhốt xuống, cũng đủ hiểu chỗ đó xú uế cỡ nào. Thương Hải như miếng đồ ướt mặc cho nàng muốn vò vắt kỳ cộ thế nào cũng được. Y đã hết sức động tay chân, cả mắt cũng không thể mở lên nổi.

Khác với thủy lao kinh khủng, y lại chìm ngập trong làn nước ấm áp. Mùi hoa trà thơm nhẹ nhàng đánh bay đi hết toàn bộ những thứ kinh khủng kia. Nàng dùng khăn lau chùi cơ thể y, tách đi hết lớp da chết vì bị ngâm nước quá lâu. Thương Hải cảm thấy như mình được thoát thai hoá cốt, được tẩy sạch và được sinh ra một lần nữa. Cảm giác yêu thương sâu sắc như tình cảm gia đình ấm áp. Nàng vuốt nhẹ lên vết thương đã hoại tử trên tay y, đau đớn quặn thắt trong ruột. Y để mặc kệ nàng lôi mình ra khỏi bồn, mặc kệ nàng quấn mình trong chăn êm nệm ấm. Thương Hải ráng hé mắt cười ngọt ngào với nàng, sau đó chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Tang Điền băng bó cho y rồi cố nhét thêm một chén cháo mới rồi đi. Lần đầu tiên nàng mới biết thì ra người ta cũng có thể vừa ăn vừa ngủ. Y như một đứa trẻ, cứ chếp chếp miệng khi nàng đút cháo vào. Tang Điền thấy buồn cười quá liền quay qua nựng má y một cái. Thương Hải hé môi cười trong giấc mơ. Nụ cười ngây thơ, tinh khiết nhất mà nàng đã từng thấy. Tim nàng đập loạn như một chú nai nhỏ. Tang Điền cảm thấy mình sẽ phạm tội mất nếu cứ tiếp tục nhìn y như vậy. Nàng vội vàng thu thập mọi thứ rồi đi, không để lại chút dấu vết nào.

Không thể để cho đám biến thái kia biết họ có gian tình cho được. Sở thích quái đản nhất của Tàn Kỳ chính là tra tấn người khác. Họ có thể hành lạc khoái cảm nhưng nhất định không được có tình cảm chân thật. Sát thủ mà bắt đầu yêu đương không khác nào đang chuẩn bị cái chết cho mình.

Yêu chính kẻ tử thù thì bản thân Tang Điền lại càng không chấp nhận được. Nàng thao thức trọn đêm, nhìn vào vầng trăng trên cao để tự vấn lương tâm. Bốn năm chìm đắm trong mê muội không biết mình là người hay là quỷ. Thương Hải và Tang Điền miệt mài giết người phục vụ cho thánh giáo, thần phục Độc Long như những con chó trung thành nhất. Nàng mệt mỏi, tuyệt vọng chờ đợi. Trái tim nàng đã yếu mềm, đầu óc nàng đã u mê khi quyết định chọn y. Sẽ chẳng có con đường chung nào khác cho hai người ngoại trừ địa ngục. Kết cục của họ chỉ có tanh tưởi máu tươi và hận thù chồng chất mà thôi.

Thù ghét nhau đến thế, không biết từ bao giờ đã không thể quên đi đối phương. Đánh nhau nhiều đến thế, không biết từ bao giờ đã trở nên quá đỗi thân thuộc. Trên vai trái của y có vết thương cực sâu nên Thương Hải phòng thủ phía đó cũng dõn dặt. Y có thể ăn được tất cả mọi thứ, ngoại trừ món cá. Và y một khi đã điên cuồng lên sẽ chỉ biết tấn công mà không bao giờ để ý sau lưng. Bởi vì phía sau y sẽ luôn luôn có nàng đứng đó.

Kẻ duy nhất có khả năng kết liễu sinh mạng y, cũng chỉ có mình nàng.

Tang Điền nhìn lại bức mật hàm trong tay một lần nữa. Lợi dụng lúc Thương Hải bị giam trong ngục, nàng đã đến chỗ cất trữ của y để lấy thư liên lạc. Thương Hải đã quá lo là phòng bị với nàng, y đã quên mất bọn họ có mối thâm thù đại hận không thể bỏ qua sao? Phụ mẫu của nàng đã bị Dương Bá Thiên giết, hoàng tộc họ Tang đều bị lão tiêu diệt, ngai vàng của Miên Cương cũng đã do lão nắm giữ. Mối huyết thù diệt tộc này, sao nàng có thể nào quên?

Giả mặt trí ở bên y, giả vờ mềm yếu chấp nhận y, để cho Thương Hải trong lúc tối quan trọng nhất bị đập một cú rơi xuống địa ngục. Còn có cách trả thù nào sáng khoái hơn không? Tình yêu chẳng là gì so với nỗi hận trong lòng Tang Điền cả. Cuộc đời này nàng sống chỉ là để báo thù.

Siết chặt tờ mật hàm trong tay, nàng cũng cố thêm quyết tâm của mình. Tang Điền phóng đi, trực chỉ cung điện của Độc Long mà tới.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nữ Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Độc Long

Không ai biết Độc Long đã trở thành giáo chủ của Tàn Kỳ từ bao giờ. Chỉ những trưởng lão cao niên nhất trong giáo phái mới nhớ được, từ năm mười năm trước Độc Long đã xưng bá vô lâm, đưa Tàn Kỳ từ một giáo phái vô danh trên núi Nghịch Thiên trở thành đệ nhất ma giáo, khiến toàn thể nhân sĩ giang hồ ai nấy nghe tên đều kinh hồn bạt vía.

Giáo chủ ngự ở toà tháp cao nhất trên núi, ngoài nhị vị hộ pháp, cửu đại trưởng lão thì không tiếp kiến một ai. So với Lạc Tiên, trưởng giám của Lưu Tinh quân đoàn, thì Độc Long còn có phần lớn tuổi hơn. Thế nhưng bề ngoài của hắn chỉ không quá ba mươi, gương mặt thanh nhã, cơ thể cường tráng không có chút nào ảnh hưởng bởi tuổi già. Người ta đồn rằng do Độc Long hiện nay đang nắm giữ Cổ Mẫu của Tàn Kỳ, nên hắn có được sức mạnh cường đại và nguồn thanh xuân vô hạn. Tất cả Tử trùng mà người của thánh giáo đang mang đều là con của Cổ Mẫu, chịu sự chi phối không thể tách rời với Cổ Mẫu. Tử trùng khi đi vào cơ thể con người cũng sẽ giống như Cổ Mẫu, khiến cơ thể của vật chủ khoẻ mạnh vượt trội, tiềm lực võ công tăng tiến, cả khả năng phục hồi vết thương cũng mạnh hơn người bình thường nhiều lần.

Cứ mỗi ba tháng một lần họ sẽ được ban cho một chung rượu có pha máu của Độc Long, nếu không dùng thứ thuốc này trấn áp, bọn họ sẽ bị Tử Trùng hành hạ, đau đớn cho đến chết. Vì thế, tất cả ai đã bước chân vào Tàn Kỳ thì dù muốn hay không cũng phải thần phục thánh giáo. Bởi dù họ không ngại bị Tử trùng giết thì Độc Long còn có nhiều phương pháp hơn để khiến họ thấy cái chết vẫn còn là một ân huệ quá lớn lao.

Đêm đó hắn vẫn nằm trên tháp thượng lim chìm ngủ. Ngoài việc cần phải tiếp kiến Tứ Tiên Ngũ Quý, hầu hết thời gian Độc Long đều trong tình trạng gà gât như thế này. Mái tóc đen dài buông xoả tán loạn, trên trán là một chuỗi vòng trang sức lấp lánh trân quý. Bộ hắc phục trên người càng làm nước da trắng toát, tái mét của hắn nổi bật trong đêm đen. Vòm ngực rộng mở có thể thấy rõ những hình xăm kỳ lạ loàn ngoằn vắt ngang.

Đó là một văn tự cổ dùng để trấn áp Cổ Mẫu. Thứ tà vật chí di, chí quái như thế nếu không có cổ tự khắc chế thì đã sớm bạo phát cơ thể vật chủ mà phá toái chạy thoát ra ngoài rồi. Cổ Mẫu là một sinh vật vô cùng tà ác có ý chí riêng của mình.

Không ai biết Độc Long bao nhiêu tuổi và xuất hiện từ lúc nào, bởi vì hắn vốn không phải là người, ngay từ đầu đã chẳng phải người.

Sách vở có câu "Long môn lý tam diệu, ngư nhi hóa vị long". Hóa rồng là ước mơ lớn nhất của cá chép. Tuy nhiên, con rắn hoang tưởng cũng mơ ước thành rồng. Thân long bay lượn trên trời, thân rắn cũng uốn éo nơi mặt đất. Người ta là phi long tại thiên, loài rắn cũng tự xưng mình là cuồng long tại địa. Độc Long là vua của loài rắn, được xếp vào hàng kỳ độc mạnh nhất thiên hạ, trên đầu hắn đã có mọc sừng cong ngược như linh dương, toàn thân ẩn chứa sức mạnh cường đại, toả ra hương khí khiến cả một ngọn núi xung quanh không sinh vật nào sống nổi.

Độc Long đã trải qua một ngàn năm tu luyện, nuốt hết chín trăm chín mươi chín đồng nam. Khi đó, hắn chỉ còn chờ một kỳ hạnh ngộ, cướp được tiên cơ, uống máu một vị tiên là sẽ có khả năng phi thăng hoá rồng. Vậy mà năm đó Độc Long lại bị Võ tinh Phi quân đánh bại, tán thân tiêu hồn, ngay cả kiếp rắn cũng không thể làm.

Một khối tử khí lâu năm tích tụ đầy thù oán, thân thể hắn chỉ là một mẩu thịt vụn vẹo không khác gì loài sâu trùng. Độc Long có thể chui vào cơ thể loài người mà làm tổ và điều khiển cơ thể người đó. Tuy nhiên, cơ thể mong manh yếu ớt của loài người lại khó mà chịu đựng được sức mạnh của hắn. Cứ sau một thời gian thì vật chủ sẽ bực vỡ, nổ tung thành một bông pháo hoa xác thịt. Chính vì vậy Độc Long phải tìm cách khống chế bản thân lại, hắn đã tìm cổ ngữ phong ấn sức mạnh, sau đó xâm hết lên người vật chủ như hoa văn trang trí. Thân xác hiện nay cũng chỉ là một ngôi nhà tạm bợ cho Độc Long lưu trú. Từ ngày phi thăng bất thành, chưa bao giờ hắn lại có được một cơ thể ưng ý vừa lòng.

“Giá mà tìm được linh vật nào có mang thần khí thì hay quá!” Độc Long mơ màng.

Nhưng thế gian bao la rộng lớn như vậy, nhân loại lại toàn là những kẻ tầm thường yếu ớt. Làm sao để tìm ra được người có mang linh khí, đủ để tiếp nhận chân thân của hắn? Một vị tán tiên hay một vị thần chịu đọa kiếp thì sao? Những kẻ đó còn khó kiếm ra hơn những bậc chân tu ngộ đạo của loài người nữa. Hắn lim dim mắt, mơ ước mình sẽ có ngày được bay lượn trên trời.

Bây giờ hắn chỉ còn là một thứ oán niệm vụn vẹo cùng cơ thể bất toàn giống hết loài sâu trùng hèn mọn. Nhớ đến ánh vàng lấp lánh của con rồng kia, Độc Long lại sôi trào căm tức. Một tay hắn vung ra đánh sập bức tường lớn của thượng cung.

Tả hữu hộ pháp của Tàn Kỳ giáo vốn là hai con yêu xà thành tinh. Thanh Nữ và Đan Nam được Độc Long thu nạp, chỉ có mỗi nhiệm vụ là đi theo dọn dẹp cho những lần bạo phát của hắn. Một đôi oa nhi mặc áo xanh, đỏ nhanh chóng đem mảnh vỡ của bức tường gắn lại. Giáo chủ vẫn còn cần đám thuộc hạ con người của mình cung phụng. Hắn vẫn chưa hoàn toàn phục hồi sức mạnh sau khi bị Võ tinh Phi quân diệt thân. Không thể để nhân loại biết ở núi Nghịch Thiên có yêu quái. Nếu tin này đến tai các vị thần, có khi nào Độc Long lại bị trừng phạt thêm một lần nữa hay không.

Luật của Tàn Kỳ, mỗi năm một lần thu thập trẻ nhỏ đem về luyện độc, lấy được bảy tân tuyển để huấn luyện thành giáo chúng của Tàn Kỳ. Với tốc độ chiêu nạp thành viên như vậy nhưng Tàn Kỳ giáo vẫn chưa bao giờ mở rộng quy mô cho được. Bởi vì ngoại trừ chín vị trưởng lão Tứ Tiên Ngũ Quý, thì giáo chúng Tàn Kỳ khó mà sống qua được tuổi ba mươi. Nếu không phải bị giết trong nhiệm vụ nguy hiểm thì cũng là bị trừng phạt vì sự biến thái của đám trưởng lão. Nếu không phải bị Tử trùng bài xích đến chết, thì cũng là bị mang cho Độc Long để làm đồ ăn. Hắn vẫn cần phải ăn núp ở nơi đây để mà phục

hồi sức mạnh đã bị mất. Sự thèm khát được bay lượn giữ trời vẫn chưa ngày nào nguôi ngoai.

Đột nhiên Độc Long giật mình bật ngồi dậy. Hắn mở mắt to kinh ngạc, đồng thời chiếc lưỡi thè ra liếm mép một cách thòm thèm. Có phải hắn bị ảo giác chẳng khi ngủi được mùi thơm thoang thoảng của thần khí, là ai trong Tàn Kỳ có được mùi thơm kỳ lạ này.

Thanh Nữ và Đan Nam liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng loạt phóng ra ngoài thượng cung. Có một nữ nhân mặc hắc phục của Lưu Tinh quân đoàn đang xông vào chỗ của giáo chủ.

Tang Điền gấp gáp muốn thi triển kinh công đột nhập vào thượng cung. Bởi vì nàng là môn đồ, nên không thể nào có cơ hội gặp được Độc Long. Tang Điền chỉ hy vọng với tin tức mà mình mang tới sẽ khiến giáo chủ mừng rỡ mà không nở gết nàng đi. Đây hoàn toàn là một sự đánh cược với số phận.

Bất ngờ, hai chiếc bóng xanh đỏ ào ào bay tới, đè bẹp nàng xuống đất. Một đôi oa nhi cỡ chừng năm sáu tuổi lại có thể chế phục nàng dễ dàng như đang đùa chơi với sâu kiến. Sức mạnh cường đại của tả hữu hộ pháp khiến Tang Điền sợ hãi. Đây chính là những nhân vật lưng lầy đứng trên cả Tứ Tiên Ngũ Quý, được sống trên đỉnh Nghịch Thiên, cận kề bên giáo chủ Tàn Kỳ sao?

Nàng tiếc thương cho sự ngây thơ của mình và Thương Hải. Họ đã qua ngu ngốc khi xem thường sức mạnh của người ở thượng cung. Nếu đám nhân sĩ vô lương kia chỉ đủ dối phò được với cấp môn đồ như Thương Hải và Tang Điền, thì khi gặp gỡ những vị hộ pháp này, họ cũng sẽ bị tàn sát như kiến mà thôi. Ấy là còn chưa kể đến cửu vị trưởng lão và giáo chủ tuyệt thế thần kỳ trong truyền thuyết nữa. Nàng lần đầu tiên mới hiểu được bản thân mình thì ra chỉ là một con ếch ngồi dưới đáy giếng nhìn lên bầu trời cao.

- Mang nó vào đây. - Một giọng khàn khàn từ sâu trong Diệt Quang điện vang ra.

Hai đứa trẻ xanh đỏ ngay lập tức kéo nàng lôi vào trong. Tang Điền lén lút nhìn nam nhân hoa lệ ngồi nơi thạch kỷ trên bệ cao. Nghe nói giáo chủ là một lão già tám chín chục tuổi, sao lại có được diện mạo trẻ trung như vừa đôi mươi thế này?

Độc Long vừa vung trảo, hấp lực liền ngay lập tức kéo Tang Điền lọt vào tay hắn. Nàng cứng người sợ hãi vì chiêu thức này của giáo chủ, càng kinh hoàng hơn khi Độc Long bắt đầu hít hít ngửi ngửi cơ thể nàng như một con chó.

- Mùi thoang thoảng, rất nhạt, nhưng không thể nào làm được.

Độc Long lăm bằm, sau đó mạnh tay giật mạnh khăn che mặt của nàng xuống. Hắn le lưỡi liếm lên da thịt nàng, khiến Tang Điền hoảng sợ cứng hết cả người. Ghê tởm, chính là thứ duy nhất nàng nhận được từ Độc Long.

Hắn nhũ mảy, không thương tiếc quăng Tang Điền xuống đất. Tuy nàng có hương của thần khí nhưng vị lại là kẻ phạm nhân trần tục. Nàng chỉ là vô tình bị dính một chút xúi mũi của kẻ kia mà thôi.

- Người tên gì, thuộc quân nào, đạo này người đã đi đâu, gặp qua những ai?

Tang Điền vội lồm cồm ngồi dậy, phủ phục dưới chiếc bệ cao mà Độc Long đang tọa định. Nàng không còn biết mình là ai. Đối diện với sự uy quyền tốt đỉnh, với sức mạnh cường đại đang toả ra ào ạt trước mặt, nàng có cảm giác như mình đang nhìn thấy cái chết. Sau lưng độc long có phải là cánh cửa quý môn quan?

- Đệ tử là Tang Điền, Lưu Tinh quân đoàn, thuộc Lạc Tiên trưởng giám. Đệ tử khi đi xuống núi thi hành nhiệm vụ đã bắt được bức mật thư này, tình hình nguy cấp nên mới mạo gan xông vào thượng cung làm phiền giáo chủ. - Nàng vừa nói, hai tay vừa dâng bức mật thư có ghi rõ kế hoạch tấn công của triều đình.

Thanh Nữ liền nhanh chóng chớp lấy bức thư của Tang Điền, đem lên cho giáo chủ. Độc Long chỉ liếc mắt nhìn ngang, sau đó vò nát tờ giấy, vắt đi như một miếng rác.

- Vớ vẩn, mấy thứ này không quan trọng. Quan trọng là người đã ở đâu trước đó. Trong vòng mười ngày qua, người đã gặp những kẻ nào?

Độc Long đoán rằng khí tức mờ nhạt trên người nàng là do đã từng gặp gỡ tiên nhân, sau một thời gian dài nên chỉ còn tàn dư lại một chút ít mùi còn sót. Kẻ đó hẳn hẳn không thuộc Tàn Kỳ giáo. Nếu một tiên nhân đang ở trong Tàn Kỳ, tại sao không có ai bị vương mùi giống như Tang Điền? Mọi việc phát sinh ắc là ở bên ngoài phạm vi núi Nghịch Thiên rồi.

- Khởi bẩm giáo chủ, mười ngày trước đệ tử đến Nhã Thanh trang thực hiện nhiệm vụ.

- Là người ở đó sao? - Đôi mắt Độc Long háp háy vui mừng.

- Dạ, nhiệm vụ đã hoàn thành, toàn bộ người ở đó đều đã bị tiêu diệt! - Tang Điền cẩn thận thưa lại.

- Cái gì? - Độc long thét lên chói lói, sức không kiềm được, bóp vụn tay nắm tọa bảo bằng đá hoa cương rắn chắc.

Tang Điền lại tiếp tục run rẩy khi nhìn thấy giáo chủ nổi cơn thịnh nộ. Võ công của hắn, sức lực của hắn đã vượt quá khả năng của con người rồi.

- Thanh Nữ, Đan Nam, các người mau chạy nhanh đến Nhã Thanh trang, mang hết tất cả xác chết về đây cho ta. - Độc Long hời hả ra lệnh.

Nhờ thật sự trong số đó có một tiên nhân trà trộn thì sao? Nhờ thật sự có một vị tán tiên hay long thần bị đoạ kiếp đã đầu thai thành người ở đó thì sao? Tuy thân thể của phạm nhân có thể bị giết chết, nhưng đó cũng là một cơ thể vô cùng mạnh mẽ mới có thể chứa đựng được thần hồn. Nếu hắn nhanh tay,

có thể may mắn lấy được một cái xác đã từng mang thần khí. Chỉ có cơ thể đó mới có thể dung chứa được bản thể của Độc Long. Lúc này mơ ước phục hồi sức mạnh của hắn đã gần trong tầm tay rồi.

Nhị vị hộ pháp vừa dạ rân một tiếng, thân ảnh đã tiêu tán trong hư vô. Tang Điền há hốc miệng nhìn cảnh giới khinh công xuất quỷ nhập thần của Thanh Nữ và Đan Nam. Khoảng cách thực lực giữa nàng và họ có thể tính bằng bầu trời với vực thẳm được rồi.

Đột nhiên, một tiếng nói rợn gai ốc làm Tang Điền giật nảy mình ngó lại.

- Còn người, đệ tử Tang Điền. Ta có nhiệm vụ giành cho người đây.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Dưỡng Hổ Di Hoạ

Y hoảng hốt chạy đi tìm kiếm nòng khắp nơi. Chẳng ai biết Tang Điền đã đi đâu cả. Những binh sĩ canh gác xung quanh thánh địa cũng xác nhận nàng không có đi xuống núi. Y đã đi đến nơi cất giấu mật hàm của mình và phát hiện bức kế hoạch tấn công đã biến mất. Nếu có ai biết rõ mọi chuyện của Thương Hải thì đó chỉ có thể là nàng. Nếu có ai đó phản bội Thương Hải thì đó cũng chỉ có thể là nàng. Ngoài Tang Điền ra, y có tin tưởng được bất cứ ai đâu.

Nàng biến mất cùng với bằng chứng phản bội của y. Tang Điền không thể bỏ đi một khi Tử trùng trên người họ chưa được giải trừ. Nàng biết rõ chỉ có một khả năng được giải thoát khỏi đây, đó chính là phải giết chết được Độc Long. Ngoài Lôi Ân, thái tử của Miên Cung, thì còn ai có đủ sức mạnh điều động quân đội và sai khiến cả võ lâm tấn công Tàn Kỳ giáo. Không cần biết Tang Điền đã làm gì với bức kế hoạch đó, Thương Hải đã bị dồn vào đường cùng, không thể quay đầu. Y đi xuống núi, giết chết hết những tên lính gác hạ cấp. Đoàn hùng binh mấy ngàn người đã tụ tập đầy đủ, chỉ chờ đợi người dẫn đường của mình.

Đây là lần thứ sáu triều đình tấn công đình Nghịch Thiên. Dương Bá Thiên dẫn quân được năm lần thì cả năm lần đều thất bại. Cái tên Nghịch Thiên ngay từ từ đầu đã khắc chế Bá Thiên, là nơi đã định lão không thể nào công phá được. Lão tướng chừng như cả đời mình sẽ cứ mãi canh cánh trong lòng khi nhìn về vùng đất phía nam này. Năm năm trước, con trai bảo bối độc nhất của lão mất tích ngay khi Dương Bá Thiên đánh chiếm hoàng cung, lật đổ ngai vàng của Miên Cung. Lão đã điên cuồng tuyệt vọng khi nghĩ rằng Lôi Ân đã chết. Nhưng không, nay thái tử đã trở lại, trưởng thành, mạnh mẽ vượt trội hơn người. Y cường hãn giống hệt phụ thân năm xưa. Dương Bá Thiên ngược nhìn người thanh niên đang được trang bị võ giáp trước mắt, lão đã thấy được tương lai rực rỡ gấm hoa của y sau này.

Dương Bá Thiên đã giành được thiên hạ, số phận của Dương Lôi Ân chính là cai trị thiên hạ. Dương Bá Thiên đã từng thất bại trước Tàn Kỳ, con trai lão sẽ thay cha tiêu diệt mối họa này. Lão đến gần trao thanh trường kiếm lại cho Lôi Ân. Y mỉm cười, nhận lấy thanh bảo kiếm rồi chấp tay cáo biệt.

Đoàn quân chinh phạt nhìn thấy người chỉ huy trẻ tuổi thì liền gào lên như sấm. Thái tử từ khi chín tuổi đã vô cùng oai phong凛冽, võ nghệ tuyệt luân. Suốt bốn năm trời y biệt tích đi tu luyện võ công, nay đột nhiên xuất hiện đã trở thành một vị võ tướng dũng mãnh. Lôi Ân giờ cao thanh bảo kiếm vừa nhận được từ tay hoàng thượng, tiếng hô trăm hùng hoà cùng tiếng trống thúc quân vang lên rộn rã. Kế hoạch chinh phạt đã được thảo ra từ một năm trước, thời điểm đã chín muồi, đây là lúc thích hợp để bùng nổ cái gốc phân loạn ở vùng phía nam.

Nhờ có Lôi Ân dẫn đầu, họ thuận lợi vượt qua vô số bẫy rập hiểm địa của núi Nghịch Thiên. Vừa qua khỏi chân núi, quân chinh phạt đã san bằng vùng đất sinh sống của những giáo dân cấp thấp nhất của Tàn Kỳ. Ngoại trừ những giáo chúng quyết tử phản kháng thì không có gì ngăn được bước của Lôi Ân.

Luyện ngục ở lưng chừng núi chính là nơi mà môn đồ của Lưu Tinh quân đoàn tử chiến cùng quân triều đình. Gió tanh mưa máu, xác người la liệt. Đã trải qua địa ngục, chỉ có bấy nhiêu thương vong sao có thể khiến Lôi Ân sòn lòng. Y cứ đánh, cứ giết tới, san bằng hết toàn bộ ký ức đau đớn mà Tàn Kỳ đã gây cho mình.

Một bên là cách chiến đấu đơn độc của những sát thủ, một bên là tập hợp kỷ luật của quân đội đã trải nghiệm nhiều trận chiến lớn. Lôi Ân bỏ ra bốn năm thụ giáo tại Tàn Kỳ, phi thường hiểu rõ nội bộ tổ chức cũng như phong cách chiến đấu của đối thủ. “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.” Cái thứ địa lợi, nhân hoà của Tàn Kỳ giáo chẳng mấy chốc đã bị Lôi Ân giẫm đạp dưới chân.

Lôi Ân phóng hỏa đốt sạch căn cứ của Lưu Tinh. Lời thề của y năm xưa bây giờ đã có dịp thực hiện.

“Nếu thoát ra khỏi đây, ta nhất định sẽ quay lại giết chết hết Tàn Kỳ.”

Y cười ha hả trước ngọn lửa phừng phực cháy sáng rực cả một góc trời. Lôi Ân đã được giải thoát khỏi Tàn Kỳ, những huynh đệ của y cũng đã được giải thoát khỏi kiếp làm nô lệ của Độc Long. Tất cả họ đều đã chết, sẽ không còn ai bị ép buộc phải làm việc trái với lương tâm của mình nữa. Y dùng mũi kiếm cắt đi phần da có xăm ký hiệu của Lưu Tinh trên cánh tay trái. Lôi Ân ném niềng da đó vào lửa, sau đó cười cao ngạo sáng khoái. Bao nhiêu nhục nhã, bao nhiêu hèn tui, những ký ức kinh hoàng kia hãy để cho lửa thiêu cháy hết đi. Bọn cận vệ xung quanh thấy cảnh đó thì vô cùng kinh hãi. Y sư trong đoàn quân ngay lập tức chạy tới băng bó vết thương cho thái tử gia.

Chỉ còn một nấc cuối cùng, chỉ còn một thượng cung trước mắt Lôi Ân nữa mà thôi. Giết được Độc Long rồi, con ác mộng của y sẽ chấm dứt.

^ _ ^

Họ đến từ vùng lửa cháy đỏ rực, đoàn quân chính phạt được dẫn đầu bởi vị thống lĩnh trẻ tuổi uy nghiêm. Lạc Tiên neho mắt nhìn người đệ tử mà mình đã bồi dưỡng suốt bốn năm qua. Ánh mắt y luôn sắc bén, nhưng bây giờ còn khốc liệt hơn cả khi vừa bước ra khỏi luyện ngục. Lão giết mình, không ngờ mình đã chữa cháp một con quái vật như vậy. “Đường hồ di hoạ”, chiếc ao nhỏ như Tàn Kỳ không thể khắc chế nổi một con rồng vùng vẫy.

Cửa thượng cung đóng chặt, âm u đầy đe dọa. Chưa có kẻ nào trong giang hồ từng đặt chân được tới chiếc cổng này, chứ nói chi đến việc tấn công vào trong. Kể cả bản thân Lôi Ân cũng không biết rõ có thứ gì đang chờ đợi họ. Thượng cung là cấm địa, là nơi những môn đồ như y chưa từng được đến gần.

Đối mặt với trăm ngàn sát thủ, với đao thương kiếm kích, cũng không làm người ta chùng lòng bằng một cánh cửa đóng im bí ẩn. Lôi Ân nắm chặt đốc kiếm, sau đó cương quyết đề đội cung tiễn thủ tiến lên trước. Một mặt ẩn nhẫn thần phục Tàn Kỳ, chăm chỉ luyện tập võ nghệ, Lôi Ân cũng không quên trang bị cho mình kiến thức binh pháp, cầm quân. Y luôn tin rằng sẽ có một ngày như hôm nay, y đứng giữa trận tiền điều binh khiển tướng. Kể bá giả sinh ra đã mang số mạng đứng trên muôn vạn người khác. Chiến thắng trong mọi cuộc chiến chính là nhiệm vụ của y.

Bọn họ tằm đầu lên mũi tên sau đó điểm hoá bắn thẳng vào cổng chính của thượng cung. Cánh cửa gỗ nặng nề bắt lửa rồi bốc cháy phừng phừng. Đoàn nhân mã kiên nhẫn đứng nhìn mọi thứ hoá thành tro bụi trong trận hoá công. Đột nhiên một con gió lốc thổi qua, xô ngã những mẩu tàn tro đã từng là cánh cổng đỏ xuồng. Đứng chờ họ phía bên kia là cửu đại trưởng lão của Tàn Kỳ cùng với những tinh anh võ sĩ cao cấp nhất trong quân đoàn Lưu Tinh. Những kẻ địch mạnh thật sự cuối cùng đã xuất hiện.

Số lượng người trong Tứ Tiên Ngũ Quỷ chưa bao giờ thay đổi, muốn bước lên chức vị này, đơn giản chỉ cần giết đi kẻ tiền nhiệm của mình. Chính vì thế, để có được chức vị như Lạc Tiên, chắc hẳn đã phải dùng con đường máu tươi mà tiến. Họ đã phải trải qua những cuộc thái loại khắc nghiệt nhất mới được xưng tụng là trưởng lão của Tàn Kỳ.

Cô Tiên chỉ cần vung tay một cái, cơn mưa kim châm ào ào phóng về phía những kẻ tấn công giáo phái. Toàn thể những binh sĩ trong đội chính phạt đều có võ công ở mức bình thường, chính vì vậy họ không kịp chống trả đòn tấn công bất ngờ của Cô Tiên. Ầ ầm chặt bản tay lại, vận lực. Những kim châm vừa dích vào người kẻ thù liền rung lên cộng hưởng, một cơn mưa máu thịt bay đầy trời. Từng khối thân thể vỡ nát ầm ầm rơi xuống đất. Đây mới thật sự là sức mạnh của Tàn kỳ. Chỉ một chiêu đã có thể giết được cả trăm nhân mạng.

Lôi Ân cùng những người thuộc phe võ lâm nghĩa sĩ đã kịp thời đánh bật kim châm. Y ngay lập tức ra lệnh cho quân triều đình lui xuống phía sau. Trận chiến cuối cùng là nơi dành cho võ giả chứ không phải là thế giới mà người bình thường có thể bước vào được. Mục đích lôi kéo cho được nhân sĩ giang hồ vào cuộc, chính lúc này nên được phát huy. Lôi Ân tháo bỏ giáp trụ của mình, sau đó rút kiếm xông về phía trước. Giờ đây y không còn là một vị tướng chỉ huy, y chỉ còn là một nghĩa sĩ giang hồ muốn tiêu diệt ma giáo, thanh trừng võ lâm. Đằng sau y, những cao thủ khác đã bật người xông tới. Nói về đơn đã độc đấu với kẻ thù, không ai hiểu rõ hơn võ lâm nghĩa sĩ.

Cuộc quần áo không thuộc về bất cứ quy tắc nào cả. Tứ Quỷ Ngũ tiên, chín tên đại ma đầu đang bị quần hùng vây công. Đao, kiếm, trảo, thủ, quyền, cước ... liên miên bất tuyệt. Chỉ nửa canh giờ sau đã bắt đầu phân ra đẳng cấp thật sự. Những người hoá hầu không đủ đã bị đánh văng ra khỏi vòng chiến. Cao thủ so tài, không có chỗ cho nhược sĩ.

Ác Quỷ là một gã to cao như con bò mộng, trên người lão mặc đồ da thú còn trên thất lưng mang một xâu chuỗi làm bằng đầu lâu xương trắng của thai nhi. Ác Quỷ gầm lên, không gian xung quanh rung động mãnh liệt. Những người tham chiến vận khí, chống lại đòn công kích bằng âm thanh kia. Vậy mà có vài người đã bị nội thương, thất khiếu trào máu. Ngoại trừ tứ đại thế gia, ngũ đại chương môn cũng không ai còn đủ sức chống lại trưởng lão của Tàn Kỳ.

Người dẫn đầu cuộc chiến là Lôi Ân đã vượt qua lớp phòng thủ của Tứ Tiên Ngũ Quỷ. Y chạy qua khu vườn thượng uyển đẹp như tiên cảnh, đập đổ cánh cửa Diệt Quang điện. Lôi Ân sững sờ trước khung cảnh kỳ quái của nơi này.

Khác với sự khảm truong của chiến trận, nơi này bình yên u nhã như một chốn thanh tu. Giữa cung điện xa hoa lộng lẫy là một núi xác chết đã bốc mùi hôi thối. Lôi Ân chẳng hiểu sao ở nơi xinh đẹp như thế lại tồn tại những thứ ô uế tạp vật kia.

Nam tử tóc đen chấm gót ngẩng mặt lên nhìn y. Đôi mắt hần âm hiểm, hẹp dài như ánh mắt của loài độc xà rắn rít. Làn da trắng ngần, tái mét của hần làm tôn lên đôi môi đỏ như máu và vòm ngực đầy hình xăm hoa lệ. Trong bàn tay Độc Long là cơ thể mềm oạt của Tang Điền. Những ngón tay đầy móng nhọn của hần đang bấu vào cổ nàng, khiến cho máu rỉ rả chảy. Không cần nói nhiều thêm, Lôi Ân đã vung kiếm lên, phóng thẳng về phía Độc Long.

Đột nhiên một đạo thân ảnh xuất hiện chắn trước mặt Lôi Ân. Y chưa kịp nhận ra điều gì thì một cú đập đánh y bay văng vào vách tường. Tiếng thạch nặng nề rơi xuống khi Lôi Ân chạm đất. Lực đánh kia đủ mạnh để khiến bức tường sau lưng y vỡ toan. Cơ thể Lôi Ân lục bục gãy vỡ. Nỗi đau cào xé te tái cả người.

Đây là loại võ công kỳ quái gì vậy? Thân thủ cỡ đó, tốc độ cỡ đó con người sao có thể làm được. Một đứa bé trai mặc áo đỏ nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt y, meo meo cười. Đứa bé gái mặc áo xanh kia vẫn còn đang lơ lửng bay giữa không trung, gương mặt cau có như tượng la hán.

“Làm sao có thể như thế được? Dù cho nội công có cao cỡ nào, dù cho khinh công có tuyệt diệu cỡ nào cũng không thể trong tình trạng bất động mà lơ lửng bay cách không.”

- Đây là cuộc thanh trừng mà ngươi đề cập đến ư? - Độc Long cười gằn, sau đó dùng móng cắt một đường trên cổ Tang Điền. - Mau nói đi, là xác chết nào? Sao ta không nhận ra mùi vị gì từ chúng hết vậy?

- Giáo chủ. - Tang Điền yếu ớt trả lời. - Đệ tử không biết ... là giáo chủ muốn tìm người nào?

Giọng nói yếu ớt thều thào của Tang Điền vang vang trong tai Lôi Ân. Y biết trừ khi thật sự nguy hiểm đến tính mạng, Tang Điền sẽ chẳng bao giờ nói chuyện bằng cái giọng đó.

Độc Long tức giận bấu vào vai nàng, tiếng xương rôm rốp vang lên vô cùng tàn nhẫn. Nàng gào thét, rồi sụp người dưới chân hắn. Lôi Ân tức giận chống kiếm ngồi dậy, y muốn tấn công Độc Long.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chạy Thoát Khỏi Tàn Kỳ

Một cú đá của nam hài nhỏ nhắn đáng yêu lại khiến y bay văng vào vách tường lần nữa. Lôi Ân nghe đầu mình choáng váng, còn hai mắt hoa lên. Chưa bao giờ y cảm thấy mình yếu ớt bất lực đến mức này. Chưa bao giờ y suy sụp và hoảng sợ đến mức này. Trước mặt Lôi Ân là những bức tường sức mạnh không thể vượt qua nổi. Bọn họ còn hơn cả sự hình dung của y, đã đạt đến cảnh giới bất phàm phi nhân rồi.

- Mau khai đi, ngươi đã hoan ái cùng kẻ nào? Là ai đã để lại trên người ngươi thứ mùi vị đó. - Độc Long vừa hỏi, chân lại đạp xuống người Tang Điền.

Nàng té bật ra, liếc nhìn Lôi Ân một cái, rồi ngay lập tức hướng mắt đi về phía khác. Trong cái chớp mắt đó có bao nhiêu là thứ lộn xộn mà nàng muốn nói.

“Ta hận chàng, chính ta là kẻ phản bội chàng đấy!”

“Ngu ngốc, bây giờ đã biết thực lực thật sự của kẻ địch rồi, có hối hận không?”

“Nhìn thấy ta như thế này chàng có thấy đáng đời không?”

“Ta dù có chết cũng không khai ra chàng đâu, tên quái vật này đang muốn làm hại chàng.”

“Chỉ có địa ngục mới có thể dung chứa hai ta. Nếu còn sống, chúng ta sẽ vĩnh viễn không thể chung lối.”

- Giáo chủ, đệ tử không biết. - Nàng ho lên sù sụ vì đau đớn không thở nổi. - Đệ tử đi ra ngoài thường bắt cóc người, xong việc rồi sẽ giết chết. Đệ tử không biết kẻ đó là ai?

- Là ai dạy ngươi cái cách sống bẩn thỉu không khác gì loài thú như vậy? - Độc Long dùng ánh mắt ghê tởm nhìn Tang Điền.

- Thánh giáo.

Nàng vừa mới trả treo thì một cái tát giáng trời bay tới. Tang Điền bị đánh bật người ra phía sau. Nàng nằm dài trên đất, kéo theo một vệt máu tươi đỏ thẫm.

- Dừng tay. - Lôi Ân xót xa la lên.

- Chưa tới việc của ngươi đâu nhóc con. Ta bắt con nhỏ này khai xong sẽ đến ngươi.

Độc Long chậm rãi đến gần chỗ Tang Điền nằm. Hắn nắm tóc nàng lôi dậy, phát hiện nàng đã ngất đi mất rồi. Lôi Ân muốn khóc khi nhìn mặt nàng đầy máu. Từ trong mũi, trong miệng và cả trong lỗ tai nàng đều đã bắt đầu xuất huyết. Tu vi của Tang Điền không phải thấp, nàng bị đánh đến mức này, chứng tỏ võ công của Độc Long càng kinh khủng hơn.

Hắn lật ngửa người Tang Điền ra, nắm lấy bàn tay nàng sau đó đưa lên miệng. Từng chiếc, từng chiếc móng bị Độc Long rút khỏi tay nàng. Tang Điền đau đớn, bất tỉnh dậy giữa con hôn mê, nàng gào lên thảm thiết.

- Có nhớ ra mặt tình lang của ngươi chưa? - Độc Long nhoen miệng cười, trên môi dính đầy máu tươi.

- Ta nhớ ra rồi. - Nàng hét lên. - Chẳng phải là ông nội của ngươi đêm đó đã thượng mã phong mà chết sao?

Nàng chưa kịp hí hửng vì câu phản bác thì Độc Long đã nhúu mày một cái. Từ trong người nàng bắt đầu quấy phá kịch liệt. Tang Điền gào thét, hai mắt nàng trợn lên trắng dã, cả người uồn ẻo quằn quại, nước bọt cùng máu trào ra khỏi mép. Con đau này, bốn năm trước bọn họ đã từng hứng chịu. Lôi Ân hiểu rõ sự thống khổ, nỗi đau thà chết còn hơn khi Từ trùng công kích họ.

- Dừng, mau dừng lại đi. - Y la hét.

- Chà chà ... việc này liên quan gì tới ngươi hả tên nhóc kia? - Độc Long nhướn mày thích thú.

- Người muốn biết ai là nam nhân của nàng đúng không? Là ta, có việc gì thì tìm ta, đừng hành hạ nàng nữa.

Quả nhiên Độc Long hớn hờ đứng dậy, không quan tâm đến Tang Điền nữa. Hắn chậm rãi đi đến chỗ Lôi Ân đang ngồi, đôi mắt xé nhìn y đầy vẻ nghi ngờ. Độc Long gi sát mặt lại gần Lôi Ân. Cái mũi hít hít ngửi ngửi đánh hơi trong không khí.

“Là người thường, có ngửi ra được gì đâu?”

Độc Long dừng lại, sau đó tháo băng vải trên tay Lôi Ân ra. Hắn le lưỡi dài liếm lấy vết thương đầy máu. Sau đó hai mắt hắn sáng loé lên khi phát hiện được báu vật bất ngờ.

- Đúng rồi, linh hồn người có mang thần khí bất phàm. Cơ thể người chính là cái bình mà ta đang mong chờ nhất. Chà chà ... Người là thứ gì đây? Trẻ trung như vậy đâu giống bậc tu chân. Thần khí mờ nhạt đến mức này, ta còn không thể ngửi ra, thì không phải là con lai của thần thánh rồi. - Độc Long gật gù nhận xét. - Chỉ còn một trường hợp thôi. Người là tán tiên đang chịu đọa kiếp.

Độc Long tự nói một mình, Lôi Ân cũng không thèm để ý hắn. Tâm tư của y đều đặt lên hết trên người nữ nhân nằm phía bên kia. Nàng cũng đang nhìn y, nước mắt đầm đìa trào khỏi mi. Là yêu hay là hận, là tình nhân hay là kẻ thù? Suy nghĩ hỗn loạn, phân vân của nàng, Lôi Ân hoàn toàn có thể hiểu được. Nàng phản bội y để báo thù, nhưng lại bao che y trước hiểm nguy. Ngoại trừ nàng ra, Tang Điền không mong muốn bất kỳ kẻ nào làm hại Lôi Ân.

Y thầm trách vì sao ông trời sắp đặt cho hai người đứng ở hai đầu vực thẳm, vĩnh viễn bị ngăn cách chia lìa. Chỉ có đứng cảm bước tới trước, chỉ có cùng chết họ mới thật sự được ở bên nhau sao? Tình yêu đau đớn đến mức này, thì thà rằng ngày xưa chưa từng gặp gỡ. Y là con của phản tặc, còn nàng cứ là công chúa cao sang. Nếu không quen biết thì đã có thể sống thoải mái sát nhau một trận.

Đã từ lâu lắm rồi mũi kiếm của y đã không thể chia về phía nàng được nữa. Đã từ lâu lắm rồi kế hoạch trả thù của Tang Điền cũng đồng thời xé nát con tim nàng. Yêu và hận chỉ cách nhau một sợi chỉ mong manh, đều là thứ khiến người ta cả đời không quên được.

Đột nhiên những giọt máu ấm nóng rơi xuống mặt khiến Lôi Ân sực tỉnh. Y hãi hùng nhìn Độc Long xé toang lồng ngực mình, lộ ra một khối nhưng nhúc nịch vụn vụn quá đỗi. Chẳng lẽ đây chính là Cổ Mẫu trong lời đồn đại đó sao. Lôi Ân đột nhiên có dự cảm không hay, y giãy dụa bắt lực trước gọng kềm của hai đứa trẻ xanh đỏ.

Độc Long đưa Cổ Mẫu đến trước mặt Lôi Ân, những tiếng nheo nhoét vụn vụn vang đến tai y vô cùng kinh khiếp. Lôi Ân đã đoán được Độc Long tính làm gì mình. Y lại liếc mắt nhìn nàng một lần nữa, sự tức giận tràn ngập trong tim.

“Đời này kiếp này, quả thật chúng ta không thể cùng sống bên nhau thật rồi.”

Một giọt nước mắt trào ra, sau đó trước mắt y tối sầm.

^ _ ^

Tang Điền muốn hét lên khi Độc Long nhét khối thịt nhầy nhụa gớm ghiếc kia vào miệng Lôi Ân. Nàng kinh hoàng khi nhìn đôi mắt phần uất của y, chấn động khi nhìn thấy giọt nước mắt của y lặng lẽ rơi xuống. Thật sự là nàng đã sai rồi sao? Nàng đã yêu Lôi Ân nhiều hơn chính bản thân nàng có thể nghĩ ra. Lòng căm thù của nàng đã che mờ hết lý trí. Nàng không biết thì ra y quan trọng với mình đến vậy. Nàng không biết thì ra chỉ cần y dùng ánh mắt như thế này, nàng còn đau đớn hơn là bị Từ trùng hành hạ nhiều lần.

Khối thịt vụn vụn kia trôi tuột xuống khỏi cổ Lôi Ân. Độc Long trước mặt ngã rầm xuống đất tắt thở. Cổ Mẫu đã đổi chủ thành công. Toàn thân Lôi Ân cứ giật nảy lên khi Cổ Mẫu giành giật quyền điều khiển cơ thể.

Phía bên này, Tang Điền cũng quần quai nhận nhạo. Nàng lật người ỏi ra những con sâu li ti giầy dụa trên sàn. Cứ mỗi lần đổi chủ, Cổ Mẫu sẽ mất sức khiến toàn bộ Từ trùng đều chết hết. Chính vì vậy Độc Long không thể tùy tiện chuyển đổi qua nhiều thân xác nếu như không muốn đánh mất sự kiểm soát đối với Tàn Kỳ.

Phía bên ngoài, cuộc chiến thảm liệt cũng tới hồi chuyển biến đột ngột. Toàn bộ giáo chúng của Tàn Kỳ đột nhiên lăn lộn trên nền đất, ỏi ra đủ thứ sâu trùng giầy chết. Nhân sĩ vô lâm còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đám người Tàn Kỳ giáo không hẹn mà cùng bật dậy bỏ chạy tán loạn. “Cơ hội ngàn năm một thuở như thế này, không thoát thân có phải thắng ngu không?”

Lôi Ân từ từ đứng dậy, vươn vai một cái đầy sáng khoái. Thanh Nữ và Đan Nam lột chiếc áo choàng đen của giáo chủ khoát lên vai y. Lôi Ân giờ cao hai bàn tay của mình lên ngắm nghía. Y ngửa miệng cười to một tràng dài như ma vương đầu thai.

- Chưa bao giờ ta cảm thấy thoải mái và sung mãn như lúc này.

Y liếc mắt nhìn nàng, ánh mắt hiểm độc xa lạ mà Tang Điền chưa từng nhìn thấy. Bên trong cái lột Lôi Ân này là một con quái vật tàn ác gọi là Độc Long.

- Ta nên thử nghiệm sức mạnh của mình mới được. Sẵn tiện ngoài kia có một bọn cao thủ võ lâm đang muốn gặp diêm vương.

Độc Long bước đi qua trước mặt nàng mà không thèm liếc nhìn thêm lần nữa. Giọng nói khàn khàn quái khí đó chỉ có thể là giáo chủ Độc Long mà thôi.

Nàng không biết vì sao lúc ấy đột nhiên lại thanh tỉnh đến lạ kỳ. Tang Điền lồm cồm ngồi dậy, rồi nhanh chóng rời đi.

“Cơ hội ngàn năm một thuở như thế này, không thoát thân có phải thắng ngu không?”

Ngày hôm đó không ai biết rõ chuyện gì đã xảy ra trên đỉnh Nghịch Thiên. Toàn bộ người tham dự đã bị giết không còn một mạng. Những kẻ trốn thoát gần như là biến mất khỏi nhân gian. Thương cung bốc cháy, máu chảy thành sông, thầy chết thành núi.

Chỉ có một mình thái tử Lôi Ân hạ sơn cùng với hai tiểu oa nhi mà mình vừa cứu được. Dương Bá Thiên nhìn thấy con trai bình an, đám loạn đảng đã bị diệt thì không còn vui mừng nào hơn. Bọn họ hồi cung, nhanh chóng rời khỏi vùng đất âm u chết chóc.

Tàn Kỳ giáo hoàn toàn bị tận diệt. Nhân sĩ vô lâm tổn thất nặng nề cũng không còn rầm rầm rộ rộ như lúc trước. Hết thảy mọi thứ đều thuận lợi khiến Dương Bá Thiên vô cùng hả hê. Lôi Ân đúng là bảo bối phúc tinh của lão. Thái tử đăng cơ có lẽ chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

^ _ ^

Tang Điền lúc đó chạy thoát nhưng cũng bị thương đến không còn nửa mạng người. Nàng mai danh ẩn tích trốn ở nơi hẻo lánh để điều dưỡng thương tích. Nhiều phen nghe ngóng chỉ biết được Dương Lôi Ân đang tích cực xây dựng đế chế cho mình. Chớp mắt lại trải qua một năm, bây giờ nàng đã là một cô nương mười tám tuổi rồi.

Nắm trong tay đai lưng cần ngọc, Tang Điền nhìn về phía đông xa xôi.

Tất cả kẻ thù của nàng bây giờ đã dồn hốt vào một chỗ. Nàng sẽ chẳng phải băn khoăn gì giữa yêu và hận nữa. Ngày đó nam nhân trong lòng nàng đã chết, không còn gì có thể khiến nàng bận lòng ngoài sự nghiệp báo thù.

“Bá Thiên và Độc Long. Sẽ có một ngày, ta giết chết hết cả hai người.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phái Nữ Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Món Nợ Tình

Năm Khai Nguyên tám mươi tư, vào một ngày hè ngập nắng, người con gái áo xanh dắt ngựa đi vào Cổ Thành. Nàng có mái tóc đen suôn dài xoả ngang thắt lưng, chiếc trâm cài đơn giản qua búi tóc và một tầng lụa mỏng che đi khuôn mặt. Người cai trị Cổ thành là phiên vương Phan Kiến Phong, thành chủ gần gũi và yêu thương dân chúng nhất Việt quốc. Bất cứ ai cũng có thể dễ dàng tiếp xúc với thành chủ, Y Na chỉ cần xin phép bá kiến Miêu vương, dâng lên thắt lưng cần ngọc và ngoan ngoãn chờ đợi.

Người ra tiếp nàng chính là quận chúa Hạnh Từ, còn có vương tử Hạo Nhiên vừa mới lên ba.

- Nàng là ai, muốn yết kiến phiên vương để làm gì? Ngươi hiện nay không có ở trong thành, nàng không biết sao?

Hạnh Từ nghiêm giọng nói với nữ nhân hèn mọn quỳ dưới điện. Là một cô nương không rõ mặt, cũng không rõ thân phận. Kiến Phong tuy chủ trương bình dị gần gũi dân chúng, nhưng Hạnh Từ lại không như vậy. Nàng xuất thân hoàng tộc Thần Châu, vốn vô cùng xem trọng cấp bậc quân thần. Từ khi uỷ khuất gả về Cổ Thành làm dâu đã phải chịu đựng biết bao điều trái tai gai mắt.

Trượng phu của nàng tuy là phiên vương nhưng hàng ngày vẫn đi tuần thị ngoại phố chợ như bò đầu. Việc dân chúng muốn yết kiến thành chủ không cần xét duyệt khiến mọi việc vô cùng hỗn loạn. Người dân coi phiên vương của họ là gì? Cứ trời không mưa, củ cải không tươi tốt, bò gà bị bệnh cũng đến báo với thành chủ, thật phiền phức vô cùng. Vì vậy, Hạnh Từ thường tùy thời sắp xếp để thay trượng phu tiếp qua dân chúng, nàng phải dùng phong cách uy quyền của mình để khiến người dân biết khó mà lui.

Dân nữ quỳ dưới điện đột nhiên ngẩng mặt lên nhìn nàng. Đôi mắt đen thăm thẳm của nàng ta nhìn thẳng vào Hạnh Từ không hề e dè. Nàng thật thán phục cô gái này có lá gan thật lớn, cho dù đang quỳ dưới thế hạ dân, cũng không hề bị chế phục bởi quyền uy.

- Tiểu nữ là Y Na, tiểu nữ đến đây, muốn gặp phiên vương để đòi lại một món nợ ân tình.

Hạnh Từ trầm ngâm suy nghĩ, cố gắng ước đoán về thân thế cô gái này. Một dân nữ như nàng mà thật sự là chủ nợ của phiên vương sao?

- Ta là Hạnh từ, vương phi của ngài. Nàng hãy nói ta nghe, đại vương đã nợ gì, ta có thể thay ngài trả lại.

Đôi mắt đen của thiếu nữ chớp nhẹ một cái, có chút gì loé sáng lên, lấp lánh bên trong.

- Chỉ là một lời hứa nhiều năm về trước. Tiểu nữ nghĩ rằng có lẽ phiên vương cũng đã quên mất. Tiểu nữ đã quá thất kính rồi, xin bá biệt vương phi.

Y Na vừa nói xong thì đập đầu bái lạy rồi cất bước đi ra. Hạnh Từ ngạc nhiên, muốn gọi lại hỏi thêm cho rõ, nhưng thân ảnh người kia đã biến mất. Nàng run sợ, “Thì ra tiểu cô nương bịt mặt lại là một cao thủ vô lâm, nhờ đầu nàng ta là người xấu thì này giờ đã ám sát phiên vương mất rồi.” Hạnh Từ tức tốc truyền lệnh tăng cường canh giới cẩn mật. Nàng ôm hài tử vào lòng, tự nhiên dự cảm thấy sự xuất hiện của cô nương kia là một điềm dữ bất lành.

Phan Kiến Phong trở về thành, nhìn thấy thủ vệ sâm nghiêm thì lấy làm kỳ lạ lắm. Hắn bỏ ngựa cho thị vệ rồi trực tiếp đi tìm vương phi.

- Hạnh Tử, có chuyện gì mà ngoài kia lại tăng cường binh lực? - Hắn vừa mở cửa bước vào phòng đã cất tiếng hỏi ngay.

Đứa bé trai ngay lập tức chạy ra ôm chân hắn gọi “Cha, cha!” thân thiết. Người vợ hiền thực dịu dàng của hắn vui mừng đứng dậy, đoan trang hành lễ với trượng phu.

- Đại vương đã về.

Hạnh Tử là quận chúa một nước, xuất thân danh giá, lễ nghĩa tôn quý. Hắn và nàng là phụng chỉ thành thân, đều vì ý người khác mà phải ép bản thân sống chung với nhau, tương kính như tân, vô cùng hữu lễ.

- Ái phi bình thân.

Kiến Phong ẵm đứa con của mình lên, tay nâng Hạnh Tử dậy, trong lòng chợt dịu lại. Vương phi của hắn luôn mang lại cảm giác bình thản, thông dong. Những người tôn quý không bao giờ hấp tấp vội vã cho dù đang chứng kiến nỗi khổ đau trước mắt.

Mà có lẽ cũng bởi vì nàng có cái tính cách lặng lẽ này, Kiến Phong mới có thể sống cùng suốt bao nhiêu năm qua. Nàng không bao giờ thắc mắc hỏi nhiều những chuyện không liên quan đến mình, không cãi lại, cũng không quấy phá. Được giao thì sẽ làm, chẳng bao giờ gây ra nhiều chuyện sóng gió thị phi. Có một người vợ biết điều như thế, thì kẻ làm trượng phu nào lại không tôn trọng.

Chỉ có điều, Hạnh Tử không mang lại cho người ta phong vị luyến ái. Không thể mở cửa đi vào trái tim đa tình của Phan Kiến Phong chính là một thất bại lớn nhất của nàng. Không nũng nịu cũng không mị hoặc, không phong ngôn cũng không có cử chỉ yêu kiều. Nàng khiến người khác cảm thấy kính trọng, chứ không gọi lên được yêu thương. Ngay cả việc sinh ra Hạo Nhiên vương tử cũng chỉ là do cứng nhắc tuân theo giáo huấn của các trưởng bối. Hắn và nàng giống như hai diễn viên thượng thặng đang đóng cùng một vở kịch phu thê.

Hạnh Tử đoan trang rót chung trà cho Kiến Phong rồi mới lễ phép lui về chỗ của mình. Nàng kiên nhẫn nhìn hắn uống chén nước sau đoạn đường xa mệt mỏi. Kiến Phong biết, đối với Hạnh Tử thì gấp gáp cũng chẳng chẳng mang lại được lợi ích gì. Khi không hoàn thành xong các trình tự, nàng chắc chắn sẽ chưa mở miệng ra nói.

- Buổi trưa hôm nay có một dân nữ đến yết kiến đại vương. Nàng đưa ra tín vật muốn ngài trả nợ ân tình. Thiếp có hỏi tiếp nhưng nàng lại đột nhiên cáo biệt. Thiếp chưa kịp ngăn lại thì nàng đã dùng khinh công bay mất rồi. Một người bí ẩn, có võ công cao thế mà tiếp cận cung điện thì có phần nguy hiểm và không đúng lễ nghi. Chính vì vậy thiếp mới tăng cường binh sĩ canh giữ xung quanh.

Hạnh Tử chậm chậm trình bày tất cả. Thật đúng với phong cách của nàng, không đúng phép tắc thì phải sửa ngay. Cao thủ gấp gáp đại vương, đứng ra không được thể hiện võ công, vì như vậy thì có vẻ như đang đe dọa các nhân vật quan trọng quá mức. Kiến Phong thấy buồn cười nhưng phải giữ mặt nghiêm trước nương tử, Hạnh Tử không thích bị người ta cười thẳng sau khi nàng vừa mới dứt lời xong.

- Nợ ân tình? - Hắn gãi cằm. - Ta không nhớ. Người đó ra sao?

- Một cô nương tên là Y Na, đeo khăn che mặt nên thiếp nhìn không rõ lắm. Tuy nhiên cô ta bỏ quên lại một thứ.

- Thứ gì? - Kiến Phong hỏi hoảng hốt lại.

Hạnh tử đã lấy từ trong tay áo ra chiếc thắt lưng nam ngọc kia. Hắn nghe đầu óc xáy xáy như vừa bị một chiếc búa nặng nề vừa đập vào mặt. Tay Kiến Phong tự động vươn tay nắm chặt dây thắt lưng đó. Thứ năm xưa bị Y Na đoạt đi nay lại quay về với chủ cũ rồi.

- Nàng ta ở đâu? - Hắn không kềm được giọng nói run rẩy.

- Thiếp không biết. Nàng ấy dùng khinh công bay đi mất.

Hắn ngay lập tức thả đứa trẻ trên tay xuống, lao vội ra ngoài như đang thoát khỏi nhà cháy. Kiến Phong tập trung quân binh đi tìm người, nhưng rốt cuộc hắn cũng không biết phải đi tìm người như thế nào. Lúc này Hạnh Tử mới chậm chậm đi ra, miêu tả cho binh sĩ biết vóc dáng cô nương cần tìm. Kiến Phong cảm kích nhìn nàng, sau đó cũng vội vã chạy đi tìm Y Na. Hạnh Tử nhìn theo vẻ thất thố của trượng phu mà trong lòng lo lắng bất an. Dự cảm nguy hiểm càng lúc càng cảm nhận rõ mồn một.

“Đại vương đã từng vì ai mà nóng lòng đến thế chưa? Trong đôi mắt đó là tràn ngập hoảng loạn cùng sợ hãi. Y Na, thật ra cô là ai?”

Giữa biển người mênh mông, biết tìm nàng nơi nào? Kiến Phong đỏ mắt trông ra khắp bốn phương tám hướng. Có thật là nàng không? Hay hồn ma của Y Na đã tới tìm hắn. Sáu năm qua, nỗi buồn trong tim hắn dường như đã nguôi ngoai, nay lại trở dậy. Thời gian qua lâu như vậy, hắn vẫn nhớ rõ cơn đau nhói lòng như khi lần đầu nghe tin toàn bộ hoàng tộc Miên vương bị giết. Nàng đã trốn thoát chẳng, sao bây giờ mới đi tìm hắn? Nàng là người hay một vong linh không yên nghỉ, muốn hoàn thành lời hứa năm xưa?

Kiến Phong nhìn mặt từng người, nhưng không hề gặp được bất kỳ nét thân quen nào cả. Binh lính chặn cửa thành kiểm tra cũng không có đem lại kết quả nào. Thậm chí kỵ quân cũng đã toả ra khắp các hướng đi tìm những nữ nhân vừa ra khỏi thành, nhưng cô gái giống như vương phi đã mô tả lại vẫn bặt vô

âm tín.

Từ khi đi xa trở về, Kiến Phong vẫn chưa hề được nghỉ ngơi. Hắn tìm nàng từ lúc trời sáng đến khi tối mịt vẫn không tìm được chút dấu vết nào. Nàng có lẽ thật sự là một hồn ma chăng?

Kiến Phong trở về tầm cung, mệt mỏi không muốn gặp gỡ ai khác. Hắn đóng cửa một mình, ngồi im lặng trong bóng đêm mịt mù. Thế rồi hắn nghe được tiếng thở dài đều đặn của người nào đó trong thư phòng. Kiến Phong lặng lẽ bước vào, nhẹ nhàng như một chiếc bóng.

Cô gái áo xanh đeo mạn che mặt đang ngồi sau thư án của hắn ngủ mê mịch. Y Na luôn đến đây tìm hắn, nàng luôn muốn quấy rầy khi Kiến Phong đang làm việc của mình.

Hắn đến gần, giờ tay muốn tháo mạn che trên mặt nàng ra. Đột nhiên cô gái tỉnh giấc, loạn đao lia ngay về phía hắn. Đòn này càng hiểm độc, càng tốc độ hơn khi xưa nàng từng dùng rất nhiều. Kiến Phong chụp ngay lưỡi đao, tay hắn bị cắt sâu, máu bắt đầu chảy từng tòng tòng xuống nền nhà.

Nàng mở to mắt kinh hoàng nhìn người đàn ông trước mặt, sững sờ đến không biết làm gì cho phải. Loạn đao bị hắn nắm chặt, Phan Kiến Phong dường như không quan tâm khi da thịt bị cắt ra. Hắn giờ tay kéo chiếc mạn che của nàng, đôi mắt chăm chú ngắm nhìn.

Y Na sợ hãi, vội che đi vết sẹo bên má trái. Nhưng Kiến Phong lại kéo tay nàng xuống, say mê thưởng thức dung mạo của nàng.

- Quả nhiên đã lớn thật rồi. Xinh đẹp đến mức làm ta phải kinh ngạc. - Hắn mỉm cười sủng ái với nàng.

- Đại vương. - Nàng vẫn chưa thoát khỏi cơn sợ hãi.

- Công chúa đến tìm ta, thật sự là muốn ta phụ trách cả đời của nàng sao? Hãy nhìn xem, ta bây giờ đã là một đại thúc.

Nàng kinh ngạc nhìn hắn. Vẫn là Phan Kiến Phong mà Y Na từng gặp sáu năm về trước. Vẫn là đôi mắt sáng ngời mạnh mẽ, vẫn là khuôn mặt kiên nghị nghiêm trang. Điều khác chẳng chỉ là đuôi mắt hắn có thêm vài nếp mệt mỏi, mái tóc dài đã có thêm một vệt bạc trắng mà thôi. Y Na lắc đầu nguầy nguậy.

- Là sao, đôi ý? Không cần ta phụ trách? - Hắn giương mắt nhìn nàng.

Người trước mặt bởi vì xúc động quá mức, đến nghẹn ngào không nói thành lời. Nàng lắc đầu kịch liệt trước câu hỏi của hắn.

- Cái gì? Lại không đúng. Vậy thật ra là nàng đến đây có phải tìm ta không?

- Đại vương.

Y Na kêu một tiếng, nước mắt ầm ứ liền tuôn trào. Thời gian cứ như quay ngược lại. Trước mặt hắn, nàng lại trở về như ngày thơ bé, như chưa từng có biến cố nào xảy ra trong đời. Nàng muốn nép vào vòng tay của hắn, muốn Kiến Phong che nắng, che mưa cho nàng. Hắn là gốc đại thụ, còn nàng chỉ là thân dây leo mềm yếu. Nàng chưa từng rơi vào tay Tần Kỳ giáo kia, cũng chưa từng phải chịu qua địa ngục đao dày.

- Suốt thời gian qua biến đi đâu vậy hả? - Hắn đưa tay捏o mũi nàng. - Thật làm người ta lo lắng biết không.

Nàng òa khóc, nhào ngay vào lồng ngực của hắn. Sáu năm qua, sáu năm vô cùng khủng khiếp. Xác chết chồng chất trước mặt nàng, máu huyết ngập ngụa quanh chân nàng, tiếng gào thét tuyệt vọng vẫn còn đang vang vọng mãi trong đầu nàng. Tất cả đều đáng sợ, đều kinh hoàng đến mức nàng phải khóc. Nàng khóc cho vong quốc, khóc cho phụ mẫu, khóc cho những người đã từng ngã xuống. Kiến Phong im lặng ôm nàng, để mặc Y Na giải tỏa hết toàn bộ những đau khổ chất chứa trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Lòng Dạ Của Nữ Nhân

Nàng dùng băng vải cột chặt vết thương trên lòng bàn tay Kiến Phong, giọng lí nhí ần ần.

- Xin lỗi, thiếp xin lỗi.

- Nhờ vết đao này, ta mới có thể chắc rằng mình không phải đang mơ. - Hắn mỉm cười hoà ái.

Y Na lại rung rung nước mắt. Hắn đưa tay gạt những giọt lệ kia đi hết, dịu dàng ôm lấy nàng vào lòng.

- Thời gian qua cực khổ lắm phải không?

Nàng dụi mặt vào lồng ngực rộng lớn của hắn, hít vào mùi hương quen thuộc của hắn. Cảm giác ấm áp, an toàn khiến tim nàng hoàn toàn tan chảy ra thành nước. Suốt cả thời gian dài, đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được thì ra mình còn sống, mình là một con người. Y Na không dám kể về việc bản thân bị Tàn Kỳ giáo bắt đi, không muốn nói vì sao mình lại vượt qua vòng thử thách ở tại Thất Ngục. Nàng cũng không muốn nói về người kia, kẻ đã từng sớm tối ở bên cạnh nàng chưa bao giờ rời xa.

Ở nơi địa ngục đầy hiểm nguy đó, nàng đã nắm chặt tay y khi không có ai bên cạnh. Y Na đã tin tưởng giao vị trí sau lưng của mình cho một người từng là kẻ thù không đội trời chung. Sáu năm qua, mọi thứ đều không phải là con ác mộng. Đó là sự thật, sự thật tàn khốc rằng nàng đã giao cả sinh mạng mình cho Lôi Ân, rằng Y Na đã sống sót đến ngày hôm nay chính vì có y bên mình.

^ _ ^

Kiến Phong cho nàng cảm giác rằng hắn có thể vì nàng mà làm tất cả. Một biệt viện mới dành cho Y Na; những nữ mẫu, nô tỳ, quần áo và châu báu mới cho nàng. Đường như hắn đã chuẩn bị từ lâu cho vị vương phi hứa hôn của mình. Như mọi thứ đã có sẵn ở đó, chỉ chờ nàng đến và sử dụng.

Mỗi ngày hắn quán quít bên nàng, không dám rời mắt đi vì sợ nàng sẽ biến mất. Kiến Phong có tính cách trầm ổn, yên bình của người đã trưởng thành chín chắn. Khi Y Na không muốn nói về thời gian lưu lạc của mình, hắn liền không hỏi nữa. Kiến Phong chỉ muốn tạo cho nàng cuộc sống thoải mái, trang trọng như nàng vẫn là công chúa của Miên Cương năm xưa.

Nàng cũng chưa từng gặp lại vị nhị vương phi kia một lần nào nữa. Y Na vốn không sợ trời, không sợ đất; nhưng nàng lại sợ Hạnh Từ. Bởi vì nàng ấy mới là chính thể của Kiến Phong, là mẫu thân của con trai hắn. Còn Y Na, nàng dường như là một lữ khách ghé qua, một kẻ thứ ba phá hoại gia đình người ta.

Ngày đó, khi chạm mặt Hạnh Từ, Y Na đã muốn bỏ chạy. Nhưng rồi khỏi đây rồi, nàng biết đi về đâu, biết làm gì đây? Nàng lén lút đi vào thư phòng của hắn, chạm vào những đồ vật hắn thường dùng, ở trong căn phòng hắn thường làm việc, tưởng nhớ hắn đã từng xuất hiện nơi này như thế nào.

“Công chúa, người mau về đi, chạy qua chạy lại làm bốn vương chóng mặt quá.” Kiến Phong đã từng la nàng như thế. Nàng nhắm mắt lại, tưởng tượng hắn đang ở bên cạnh mình. Và nàng đã ngủ thiếp đi trong hạnh phúc ngọt ngào đó. Một giấc ngủ lạ lùng không có địa ngục bủa vây.

Giờ đây khi đã ở trong vòng tay của Kiến Phong, nàng lại không nở rời đi. Như một người lữ khách mệt mỏi trong đêm giá tuyết, nàng tìm được một mái nhà che mưa che gió, tìm được một chiếc lò sưởi ấm áp, một chiếc chăn êm ái thì sao có thể bỏ qua.

Y Na ngồi trong vườn ngắm nhìn đàn bướm bay lượn đến thất thần. Một gương mặt bầu bĩnh xinh xắn, đáng yêu xuất hiện trước mặt nàng. Hạo Nhiên vương tử chính là một bản sao thu nhỏ giống hệt Kiến Phong. Y Na mê say nhìn đôi mắt to tròn long lanh trước mặt, sau đó không ngăn được mình béo mạnh lên đôi má phúng phính kia. Hạo Nhiên bật khóc. Nàng giật mình vội dề tay xuống. Y Na bối rối quay qua chụp lấy tiểu hài kia dỗ dành.

- Tỷ xin lỗi, tỷ làm đệ đau hả? Đừng khóc nữa, tỷ cho người bánh kẹo nha.

- Oa oa oa ... ta không thèm. - Hạo Nhiên đẩy tay nàng ra.

- Xin lỗi mà, đừng khóc nữa. - Nàng vỗ vỗ đầu đứa bé, không biết làm gì hơn nữa.

Hạnh Từ xuất hiện ở cổng biệt viện, không đi vào dù là nửa bước chân.

- Nhiên nhi! - Nàng lạnh lùng gọi.

Hài tử bé nhỏ vừa nghe tiếng mẫu thân gọi thì chạy ào tới ôm chân mẹ. Hạnh Từ không nói gì, chỉ ôm con mình đi thẳng một nước. Y Na lo lắng, khi chưa kịp giải thích thì người đã đi mất. Hành vi của nàng giống như đang ăn hiếp đứa nhỏ vậy. Nàng không muốn trở thành một mẹ kế độc ác đâu. Nàng không muốn làm tiểu thiếp xấu xa bị người ta đồn đại ra bên ngoài.

Chiều hôm đó, khi thấy nàng ngồi suy tư bên cửa sổ thì Kiến Phong gọi lại.

- Có chuyện gì? - Hắn giờ tay nựng má nàng.

Cái này hình như cũng là cùng hành vi của nàng ban sáng. Đây rõ ràng là động tác thương yêu, thể hiện sự thân thiết kia mà.

- Hôm nay thiếp có gặp vương phi ...

- Nàng ấy làm khó nàng? - Kiến Phong liền nói chen vào.

- Không có. - Nàng hỏi hã giải thích. - Chỉ là lúc đó Hạo Nhiên đang khóc, thiếp sợ tỷ ấy hiểu lầm thiếp ăn hiếp Hạo Nhiên.

- Được rồi, để ta thay nàng giải thích.

Hắn kéo nàng đến gần, hôn lên má nàng thân mật. Kiến Phong từ khi gặp lại Y Na, trình độ thân mật bình thường đã được tăng lên gấp bội. Hắn ôm nàng, nựng nịu nàng và cả hôn nàng với sự thân mật khiến Y Na ngại ngùng. Nàng cảm thấy choáng ngợp vì sự yêu sủng vô độ này. Đường như hắn đã chờ nàng quá lâu, nên đem hết sáu năm nhưng nhớ kia trút hết một lần.

Rốt cuộc sự giải thích mà Kiến Phong nói dùm Y Na chỉ có một câu.

- Đừng có tới biệt viện nữa, cũng đừng có làm khó Y Na.

Quận chúa Hạnh Từ tuy giận dữ nhưng khuôn mặt vẫn điềm nhiên tĩnh lặng.

- Thiếp biết rồi. - Nàng gật đầu một cái rồi im lặng cáo lui.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Một núi có hai cọp sẽ chẳng bao giờ bình yên được.

^ ^
_

Mặc dù chỉ có hai chủ tử, nhưng đám nô tài cũng đã bắt đầu chia ra phe phái tạm gọi là đông cung và tây cung. Một người là nhị vương phi địa vị vững như bàn thạch, lại có vương tử là điểm dựa vững chắc. Một bên là tân sủng mà phiên vương vô cùng yêu quý, Y Na chắc chắn sẽ được bước lên ngôi vị chính phi vẫn còn đang được bỏ trống kia.

Để tìm được chỗ đứng nơi hậu cung, ai cũng phải chọn cho mình một chủ đề thờ.

Y Na vẫn một mực cố thủ nơi tây viện, Hạnh Từ vẫn một mặt bình thản tại đông cung. Nước sông không phạm nước giếng. Phan Kiến Phong thì đang sốt sắn chuẩn bị lễ cưới xứng đáng cho Y Na và mình. Hắn muốn bù đắp hết cho nàng tất cả những mất mát buồn khổ trong quá khứ. Tình hình tưởng như yên bình, nhưng lại ẩn chứa cơn bão lớn.

Kiến Phong ăn com cùng Y Na ở tây viện, đến đêm cũng không trở về đông cung. Thậm chí hắn còn mang cả Hạo Nhiên sang chỗ Y Na để hai người làm quen bồi đắp tình cảm.

Hạnh Từ ở đông cung đứng bên cửa sổ ngóng nhìn xa xăm về nơi đó. Gương mặt bình thản của nàng tái nhợt đi vì gió lạnh thổi qua. Bàn tay sớm đã bầu chặt khung cửa đến mức tím tái. Người nữ mẫu già nua của Hạnh Từ đứng phía sau lên tiếng.

- Quận chúa, vì sao ngài không ra sức can ngăn hôn lễ? - Vị nữ mẫu giận dữ chất vấn nàng.

- Ta có đủ sức can ngăn sao?

- Vì sao ngài không tức giận ghen tuông.

- Ta có tư cách để tức giận ghen tuông sao?

Bởi vì đàn ông tam thê tứ thiếp trên đời này không hiếm. Phan Kiến Phong lại là phiên vương một cõi, Hạnh Từ giữ vững được vị trí độc tôn của mình cho đến nay nay đã là kỳ tích lắm rồi. Đã đến lúc nàng phải nhường chỗ của mình lại cho người khác, bởi vì Hạnh Từ nhìn thấy được trong mắt phiên vương, “Đó thật sự là tình yêu”.

Hắn chưa từng vì nàng mà có được ánh nhìn âu yếm. Hắn chưa từng bắt chợt ôm chầm lấy nàng nơi riêng tư, cũng không có thủ thi nhỏ nhẹ bên tai nàng. Chưa từng dành cho nàng nụ cười hạnh phúc như vậy, mỗi lần quay lưng đi cũng không có ngoái đầu lại quyến luyến không rời. Kiến Phong từ lâu đã dành hết tâm tư cho Y Na. Ngoài đối xử lạnh nhạt với Hạnh Từ, con người như hắn thì ra vẫn còn có một ưu điểm lớn chính là chung tình.

Đáng tiếc, Hạnh Từ không phải là kẻ có được cái phúc phận làm người hắn yêu.

Đêm trước ngày hôn lễ, Kiến Phong ở trọn trong đông cung. Hắn lại như trước dùng com với nàng, chơi đùa với Hạo Nhiên cho đến khi đưa nhỏ một mẻ ngủ say. Hai người lặng im nhìn về mặt trăng thơ của hải tử khi ngủ. Đây là thứ chung duy nhất mà cả hai cùng quan tâm.

- Hạnh Từ. - Hắn đột nhiên nắm tay nàng, kéo nàng ngồi xuống ghế. - Chúng ta đã thành thân được bốn năm, đã cùng trải qua thời gian dài chung sống hoà thuận. Nàng rất giỏi giang, rất hiểu phép tắc lễ nghi, luôn khiến ta được an tâm khi giao hết những việc trong nhà. Ta vô cùng kính trọng nàng.

- Đó là bổn phận của thân thiếp. - Nàng nhẹ cúi đầu với hắn.

- Ta nói thật, kể cả lần này ta muốn cưới Y Na, nàng vẫn không phản đối. Đó chính là điều làm ta càng kính trọng nàng hơn. Chúng ta tuy lấy nhau là vì phải tuân theo thánh chỉ, nhưng nàng đã là thê tử của Phan Kiến Phong thì cả đời này cũng sẽ không hề thay đổi. Không ai có thể làm tổn hại đến vị trí của nàng ở bên cạnh ta.

- Ý của đại vương thân thiếp đã hiểu rõ, Y Na công chúa từ nay mới là chính thất của chàng, thiếp từ đầu đến cuối vẫn là nhị vương phi không thay đổi. Thiếp đây đã minh bạch ngay từ đầu. Đại vương từ lâu vẫn buồn bực vì chuyện này. Nay thoả lòng đạt chí, thiếp xin chúc mừng ngài. - Hạnh Từ mỉm cười nhẹ, trong mắt ánh lên tia long lanh.

- Đây mới chính là điểm ta nể sợ nàng nhất. - Hắn cười khổ. - Nàng hiểu tất cả mọi chuyện, luôn sáng suốt bình tĩnh như một người ngoài cuộc vậy. Ta có cảm giác mình vĩnh viễn cũng không thể hiểu được những gì nàng đang nghĩ trong lòng.

Hạnh Từ lại cười dịu dàng.

- Thiếp là một chiếc chong chóng, gió hướng nào thiếp sẽ xoay theo hướng đó.

- Đừng nói vậy, đây chỉ là ý nghĩ của kẻ tiểu nhân. - Hắn lắc đầu, rồi đứng dậy khỏi chỗ. - Đêm đã khuya, chúng ta đi nghỉ thôi.

Hắn vừa nói, vừa kéo tay nàng về tấm thất. Đây có lẽ sẽ là lần cuối cùng phiên vương còn ngự qua long sàng của đông cung. Đèn cầy bị thổi tắt, rèm treo

buồng xuống. Hai cơ thể cứng đờ, nằm nghiêng chính ngay tại vị trí của mình.

“Ta chỉ muốn nói, chàng chính là con gió, còn ta là chong chóng. Chỉ cần con gió còn thổi thì chong chóng sẽ còn xoay. Con gió vô hình vô dạng luôn tự do lang thang khắp nơi. Ta thì chỉ đứng một chỗ luôn hướng về chàng, vĩnh viễn không thay đổi.”

Một giọt nước mắt lạnh cam chảy dài xuống má. Hấn chưa bao giờ hiểu rõ được lòng dạ của nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Lòng Dạ Của Nữ Nhân (2)

Hôn lễ bất thành do tân nương bị người ta hạ độc. Phan Kiến Phong vô cùng tức giận đi truy tìm điều tra khắp nơi. Cuối cùng phát hiện ra một phản độc được còn giấu ở đông cung. Hấn nổi điên lên bắt mọi nô tỳ, nhũ mẫu trong đông cung tra hình.

- Đại vương, xin tha mạng, không phải là do chúng nô tài. - Ai nấy kêu gào thảm thiết.

Hấn không để nửa mắt đến bọn người đó. Người mà kiến Phong muốn quan sát, lại chính là nhị vương phi đang bình thân ở bên cạnh hấn từ đầu đến cuối. Gương mặt nàng thủy chung không có chút cảm xúc nào lộ ra, không nhìn thấy được bất kỳ nét hoảng sợ lo âu nào khác. Hạnh Từ chỉ nháu mày khi nhìn bà nhũ mẫu giữa nua của mình một lần.

- Đại vương, là do thần làm. Từ đầu đến cuối chỉ do một mình thần bày mưu hãm hại vương phi. Không liên quan gì đến nhị vương phi cả.

Cái này gọi là ‘tự có chủ kiến, dốc lòng hộ chủ’. Phan Kiến Phong tức giận vì Hạnh Từ chẳng có chút gì ăn năn hối cải cho hành vi của mình cả. Đem bọn thuộc hạ ra ‘chỉ tang nắng hoè’, muốn lay động chút lòng ân hận của Hạnh Từ, nhưng nàng dường như không không biết lỗi, lại còn muốn bà vú già trung thành chịu tội thay.

Hạnh Từ ngược lại quay qua nhìn sâu vào đôi mắt hấn. Toàn bộ ánh mắt đó đều tố cáo rằng hấn đang tức giận nàng, nhưng phân vân không biết xử lý như thế nào.

- Đại vương vốn đã nhận định thủ phạm, sao lại còn do dự? Tại Cổ thành này, ngài là bậc chí cao vô thượng cơ mà.

- Khá lắm. Chỉ có mình Hạnh Từ nàng là luôn khiến ta khâm phục thôi. Dù núi đổ trước mặt cũng không đổi sắc. Bất cứ tình trạng nào nàng cũng bình tĩnh hiểu rõ được vấn đề. - Hấn cười gằn sau đó đột nhiên hét lớn. - Người đâu, mau giam nhị vương phi vào ngục.

Hạnh Từ bình thân bước đi không cần ai phải xô đẩy. Khí thế cao sang quyền quý của nàng khiến cho đám binh lính sợ hãi không ai dám chạm vào. Khi đi ngang bà vú già, nàng cũng ngoái đầu nhìn phớt một cái rồi bỏ đi. Cái nhìn đó khiến bà vú im lặng không dám nói tiếng nào cả.

“Tấm lòng của ta, xin đừng uống phí.”

Nếu là Hạnh Từ, Kiến Phong nhất định không dám trừng phạt nặng tay. Nếu là đám người hầu, e rằng sẽ có người mất mạng. Bởi vì Phan phiến vương luôn nổi tiếng là chính trực nghiêm khắc. Bình thường ngài có thể rất hoà nhã thân ái, nhưng một khi đã ra tay, thì cũng đủ làm người nghe run sợ e dè. Cổ thành dưới sự cai trị nghiêm minh của hấn chưa từng để xảy ra một vụ trong án nào. Một phần là do đời sống tốt đẹp, một phần là do luật pháp vô cùng hà khắc. Phan Kiến Phong khi cần thiết cũng có thể dữ tợn như Minh vương.

^ _ ^

Y Na nằm thoi thóp trên giường chịu đựng cơn đau tê tái gầy vò. Nếu như không phải do cơ thể nàng từ chịu qua luyện độc, thì liều thuốc đó đã sớm tiễn Y Na đi đoàn tụ cùng phụ mẫu. Nước mắt của nàng lăn dài hồi hận. Vốn không nên vướng vào hậu cung đấu đá tranh giành, vốn không nên xen ngang vào gia đình của kẻ khác.

Thế nhưng hấn lại đến bên nàng, lại ôm lấy nàng, lau khô nước mắt cho nàng, dỗ dành nàng những lời dịu dàng nhất. Trên đời này, có còn ai đối tốt với nàng hơn hấn nữa không? Kể cả vương phi bao năm chung chăn gối, hấn cũng có thể vì nàng mà nhốt vào đại lao. Tấm lòng này, sự yêu sủng này, làm sao mà nàng có thể không cảm động cho được.

- Đại vương. - Nàng nức nở, ôm chặt lấy cơ thể hấn mà khóc lóc.

Đêm đó Hạnh Từ qua đời trong ngục. Kiến Phong nghe tin mà kinh hoàng sửng sò. Hấn vội vã chạy đi để tận mắt xác nhận mọi chuyện. Hấn vốn đâu có ý định phạt nặng Hạnh Từ, chỉ muốn nàng chịu chút gian khổ, tự sám hối những tội lỗi của mình gây ra mà thôi.

Hạnh Từ không hơi không tiếng chết đi. Không có vết thương chí mạng, cũng chưa từng chịu bệnh tật dày vò, không bị trúng độc, cứ bình thân ra đi trong giấc ngủ. Không ai biết chuyện gì xảy ra, cũng không cách nào tìm ra nguyên nhân. Như thể câu hồn sử giả đột nhiên tới mà bắt mất linh hồn của nàng vậy.

Phan Kiến Phong bởi vì cái chết đột ngột của nhị vương phi mà rối loạn mất tinh thần, còn có vương tử Hạo Nhiên cần được hân chiếu cố. Đêm đó Y Na bị bỏ lại một mình nơi tây viện cô đơn, bật mình thức dậy giữa cơn ác mộng kinh hoàng. Nàng gào thét, sau đó nước mắt lại chảy ra ướt mặt.

Y Na chấp nhận đánh cược tình cảm mà Phan Kiến Phong đã dành cho mình. Y Na sẽ dùng thân xác để xúi giục Kiến Phong tấn công Miên Cung cho được. Dù có phải biến thành quỷ nàng cũng sẽ không tha thứ cho Dương Bá Thiên và Độc Long. Vì báo thù, Y Na có thể chấp nhận trả hết mọi cái giá. Trên đời này, đâu còn thứ gì khiến nàng quyến luyến nữa đâu. Tình yêu chính là thứ phù phiếm nhất trên đời.

^ ^
_ _

Lễ an táng dành cho quận chúa Hạnh Tử vô cùng long trọng. Phiến vương đích thân mặc lễ tang cho nàng như một chính thể nương tử. Y Na chưa bao giờ nhìn thấy hân một mối suy sụp đến vậy. Mới mấy hôm mà Kiến Phong dường như đã già đi thêm cả chục tuổi rồi. Mái tóc hân hoá thành mây trắng toàn là sợi bạc. Nàng nghe nhói đau trong lòng, xót xa khi nhìn thấy tang thương.

Tội lỗi này, oan nghiệt này là do nàng gây ra.

Vương tử Hạo Nhiên khóc lóc thảm thiết khi đoàn đưa tiễn mang quan tài của Hạnh Tử lên Tế Nguyệt đài. Nơi đây là chỗ diễn ra tất cả những nghi thức trang trọng nhất của người Miêu nơi Cổ thành. Dân chúng đã tập trung đầy đủ xung quanh một đồng lửa khổng lồ đang rừng rực cháy. Các vị tư tế trong đền thần rần rần đọc lời cầu khấn tụng niệm. Tiếng chuông bi ai vang vọng đưa tiễn linh hồn người đã khuất. Mọi người cùng hát điệu ca khi ngọn lửa liếm vào chiếc quan tài chứa thi hài vị nữ chúa.

Y Na nhìn thấy Kiến Phong sụp xuống trong phút giây cực kỳ bi thống. Những thị quan khác đã kéo được hân đứng dậy trong tức thời, nhưng ai nấy đã bắt đầu nước mắt lưng tròng. Nàng ôm chặt lấy Hạo Nhiên vừa sợ hãi vừa hối hận. Y Na là nguyên nhân đã mang tang tóc đến cho toà thành này, là lý do để cho Hạo Nhiên mất đi một người mẹ, là tội đồ khiến phu thê Kiến Phong âm dương cách biệt. Nàng tấm tức khóc khi lương tâm bị vò nát. Nàng là sát tinh chỉ chuyên gây ra đau khổ cho mọi người.

“Tiểu biệt thắng tân hôn.”

Kể từ ngày đó Kiến Phong không còn lui tới tây viện của nàng nữa. Hân giống như một nhà sư khổ hạnh luôn trốn tránh mọi người, khép kín cửa phòng không gặp mặt ai. Hân ở đông cung nhìn vật nhớ người, hết bị thống rồi tự chìm đắm trong ghen ngào hối hận. Y Na đã nhiều lần cầu kiến nhưng vẫn chưa được gặp người. Kể cả vương tử Hạo Nhiên hân cũng bỏ bê mặc kệ. Hạo Nhiên được mang đến tây viện cho Y Na chăm sóc, dù sao nàng cũng đã mang thân phận là đại nương của người ta. Đứa bé mới lên ba thì làm sao có thể hiểu rõ tâm trạng của người lớn. Chỉ mất vài tháng trời Hạo Nhiên đã coi nàng như mẹ, một bước không rời.

Kiến Phong vẫn như cũ bỏ bê hết mọi việc. Công việc trong Cổ thành đều do các trưởng quan thay hân chấp chính, việc trong cung thì do Y Na thay hân thu xếp. Tình nghĩa phu thê dù có nói sao cũng sâu hơn biển cả. Y Na thấu hiểu được nỗi khổ của Kiến Phong. Có những thứ chỉ khi mất đi mới thấy quý trọng biết chừng nào. Nàng đã mất Lôi Ân, còn hân thì mất đi Hạnh Tử. Cuộc đời này quá ngang trái, ông trời lại hay trêu đùa lòng người.

Mỗi đêm trong đông cung lại vang lên tiếng sáo nào nề oán than.

“Duyên trời hạnh ngộ gặp nơi đây,

Gãy gánh chia ly dạ xót đầy.

Cửa trước rêu phong mờ vết guốc,

Vườn sau đào thắm nhạt màu hây.

Chăn còn hơi cũ ôm không ấm,

Rượu chẳng người xưa chúc khó say!

Năm tháng với đàn con trẻ dại

Gửi niềm thương nhớ khói hương bay!”

(“Khóc hiền thê” - Trang Hạnh)

Sống phải chia ly, chết đành vĩnh biệt. Hai cánh thương tâm nhất của đời người, ai mà không từng trải qua. “Nhân sinh tự cổ thùy vô tử”, biết cuộc đời cuối cùng ai lại không phải chết đi, nhưng đột ngột mất đi người thân khi chưa kịp nói câu tạ từ thì hối hận, đau khổ đến mức nào. Có những kẻ bị trăn ai này che kín mắt, không biết đâu là đúng sai, đâu là nơi trái tim mình luôn hướng tới. Hiểu rõ tình cảm của bản thân, chỉ có thể trải qua bài học đau khổ như thế này. Nhưng tất cả đã muộn màng, đều là thiên ý cả.

Y Na ôm đứa trẻ đã bị bỏ lại. Nàng đổ dành Hạo Nhiên vào giấc ngủ, đôi mắt buồn rười rượi nhìn mảnh trăng tàn treo ngoài cửa sổ.

“Nhất nhật vô thường đảo

Phương tri mộng lý nhân.

Cạn bang giai bất khứ

Duy hữu nghiệp tùy thân.”

Nơi hai người có thể gặp nhau, e chỉ còn trong giấc mộng. Nơi đó không có phân tranh hơn thua, không có sinh tử chia cách. Tay trong tay, cận kề bên người quý mến. Gạt bỏ toan tính thiệt hơn, chỉ có ái tình là bất diệt.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Đào Hoa Tâm

Ta không biết mình sinh ra từ đâu, nhưng khi bay đến bên bờ hồ Tích Dã, ta đã đâm chồi bén rễ. Thân gỗ mộc, cành lá xum xuê, luôn nở hoa thắm sắc mỗi độ xuân về. Mọi người gọi ta là Đào Hoa.

Ta bắt đầu có ý thức khi ngài hay ngồi dưới gốc cây của ta nghỉ ngơi. Ánh sáng thần thánh tàn mát xung quanh ngài cũng làm cho đá cỏ xung quanh bắt đầu có linh tính. Ta không nhớ rõ hình dáng, giọng nói của ngài như thế nào nữa. Có thể giống người này, có thể giống người kia ... bởi vì ngài là toàn bộ vũ trụ này, là thần chủ của chúng ta.

Trải qua năm ngàn năm, ngài đứng dậy gõ vào trán ta một cái.

- Ta phải đi rồi, Hoa nhi. - Ngài dịu dàng nói.

- Đừng đi. - Ta hoảng hốt van xin.

Cả cây cỏ, đất đá, thú vật trong khu rừng cũng đồng loạt kêu lên như thế. Nhưng ngài chỉ mỉm cười dịu dàng với chúng ta.

- Ta yêu quý vạn vật trên thế gian, bao gồm tất cả các người. Nhưng trong vũ trụ này có rất nhiều việc mà ta không thể không xuất hiện giải quyết. Tạm nghỉ chân nơi đây một chút mà cũng đã năm ngàn năm, ta phải tiếp tục lên đường để hoàn thành công việc của mình thôi.

Nói rồi ngài bỏ đồ vào giỏ và cất bước đi. Cả khu rừng buồn bã tiễn đưa. Bởi vì ngài đã ngồi đây năm ngàn năm, cho nên đến cả con trùng, cái kiến đều đã biến thành tiên hết cả. Từ đó về sau, thế gian đồn đại núi Thanh Chương là nơi có linh khí tụ hội, thần yêu cùng sinh sống. Thật ra chỉ có những kẻ đã từng tồn tại trên vạn năm mới biết, tất cả chúng ta có linh lực đều do ảnh hưởng bởi sức mạnh thần thánh của ngài. Hơn hai vạn năm sau, nguồn linh khí đó vẫn chưa tàn đi hết.

Những vật xung quanh ta sau khi thành tiên thì không chịu ở một chỗ nữa, mà biến thành hình dạng khác lạ rồi đi lung tung khắp nơi. Có kẻ lên trời tự xưng là Dã Thảo tiên, có người đi xuống nhân giới bị người ta gọi là Cự Thạch yêu. Riêng ta vẫn đứng mãi nơi này, năm năm tháng tháng ngày ngày chờ đợi ngài lại ghé qua lần nữa. Nhưng thời gian của ta sao có thể sánh được với sự vĩnh hằng của thần chủ. Nên ta vẫn chờ, im lặng chờ, kiên nhẫn chờ ...

Có một người khác lại ngồi dưới gốc cây của ta, trò chuyện với ta. Hắn là một lý ngư thành tinh, cũng đã bắt đầu có chút đạo hạnh. Tiểu Bạch là con lý ngư duy nhất toàn thân màu trắng sống trong hồ Tích Dã. Bởi vì hắn có màu sắc khác lạ mà bị toàn thể những con cá trong dòng họ bài xích vô cùng. Tiểu Bạch kiêu ngạo, kinh thường bọn chúng bởi vì hắn là kẻ mạnh mẽ nhất trong dòng lý ngư. Nhưng thật ra ta biết, tất cả chỉ vì hắn muốn che giấu đi sự cô đơn của bản thân thôi.

“Người đã tu rất lâu trước ta, nhưng đến nay vẫn chưa hình thành nên kim đan cùng linh thể. Nể mặt người mỗi năm đều ra hoa rất đẹp, nên ta lưu lại lớp bảo vệ này. Không thể để người chịu liên lụy, bởi vì thiên kiếp của ta mà tán thân diệt hồn. Chờ người được phi thăng, chúng ta hẹn gặp ở bên kia thần giới.”

Sau khi hắn trải qua một ngàn năm tu hành liền nói với ta câu này. Ta rất buồn cười, muốn bảo rằng hắn đừng lo cho ta. Đào Hoa ta đã thành tiên từ rất lâu trước khi hắn ra đời rồi ấy chứ. Ngay cả năng lực nghe được lời ta nói, hắn còn không có, sao lại có tư cách nói bảo vệ ta. Thật là một đứa trẻ đáng yêu mà.

Thiên lôi giáng xuống Cửu Trọng Thiên Khiển, sấm sét nổ ra đầy trời, mưa lửa tuôn ầm ầm xuống mặt đất. Đây chính là vũ môn mà lý tộc phải vượt qua để biến thành thần. Hắn bị đánh cho tan nát phạm thân, diệt sạch linh khí. Chỉ có khối tinh thần duy nhất kiên cường vượt qua bão sét, mưa lửa; lãnh ngộ được ‘vô’ mới có thể xưng thần. Tiểu Bạch là kẻ ngạo mạn nhất, cũng là đứa trẻ lì lợm nhất. Từ trong cửu tử, hắn đã tìm được nhất sinh. Tiểu Bạch thoát thai hoá cốt, cơ thể biến hoá kỳ diệu, hoá thân thành long thần vùng vẫy giữa thiên luân.

Thật ra, nhìn thấy bạn mình thành thần, ta đáng lẽ phải lên tiếng chúc mừng hắn một câu. Thế nhưng ta rất giận tiểu Bạch, bởi vì hắn độc ác nhỏ nhen vô cùng. Hắn biết mình trải qua thiên khiển độ kiếp vô cùng khủng khiếp, nhưng lại không chịu tránh đi nơi khác. Hắn cố tình chọn hồ Tích Dã, nơi có toàn thể bà con thân thuộc của mình đang sống. Một kẻ thành thần cả họ bị diệt. Đây chính là lòng tri ân báo đáp của tiểu Bạch dành cho những kẻ đã khinh thường hắn khi xưa.

Ta thờ dài, thả con tiểu lý ngư duy nhất mà mình cứu được xuống hồ. Ba năm sau khi tiểu Bạch độ kiếp, hồ Tích Dã lại phục hồi sự sống, cây cối xung

quanh xanh tươi trở lại. Ta thật vui mừng vì khung cảnh nơi này lại trở về vẻ tươi đẹp như xưa.

Năm trăm năm sau dòng lý ngư lại có một thành viên khác phi thăng thành thần. Ta thật vui mừng vì đứa trẻ năm xưa mình cứu được lại nhanh chóng trưởng thành như vậy. Có lẽ do chịu ảnh hưởng của thiên khiến từ lúc nhỏ, nên y có ngộ tính cao hơn người thường rất nhiều, quá trình tu tập cũng vượt trội hơn tiểu Bạch gấp bội.

Nhắc đến tiểu Bạch, thì hẳn ở thần giới xưng là Duy Nhất, hiệu Bạch quân. Sau khi Minh Quang cũng xưng thần thì tiểu Bạch có ghé thăm ta thường xuyên hơn. Dường như hẳn đã chán thần giới nên đến tìm người bạn già lâu năm này trò chuyện.

Hắn đã làm rộng một thời gian dài như vậy mà tính tình vẫn còn trẻ con như xưa. Hắn vẫn rất cô độc, ngoài ta ra cũng không có ai làm bạn. Có lẽ bởi vì ta luôn lặng câm, luôn không lên tiếng đáp lại, nên hẳn mới an tâm giải bày tâm sự. Nhưng thôi kệ, ngoài hắn ra cũng đâu có ai tình nguyện nói chuyện với loài thân gỗ như ta.

Mỗi khi cảm nhận thần khí của bạch long đến gần, ta đều hân hoan vui mừng chào đón hắn. Hoa đào thắm sắc cũng vì thế mà tung bừng đua chen nở.

- Lão ca, bây giờ đang độ mùa thu, hoa đào của lão vẫn nở như vậy, có phải vì ta không? - Hắn cười cợt ta không hề khách khí.

Ai nhận huynh đệ với hắn, ai thêm làm lão ca của hắn bao giờ. Cái gã gần đờ này, ta mới là không nói chuyện với người đi. Tiếng cười của tiểu Bạch thanh tao vang giữa khu rừng vắng, khiến ta xấu hổ muốn bỏ chạy đi nơi khác cho rồi. Chưa bao giờ ta trải qua thứ cảm xúc vô cùng kỳ lạ đến như vậy. Ta cảm thấy trong thân gỗ của mình, có một tia sức mạnh nóng ấm cuộn cuộn chảy lan ra. Hoa đào của ta càng nở rực rỡ hơn và đỏ thắm hơn nữa.

Tiểu Bạch hoá thành thân rồng, uốn lượn bay xung quanh chỗ ta.

- Lão ca, người rút cuộc tu hành đắc đạo, bây giờ lại có cảm xúc thẹn thùng nữa rồi sao?

Hắn thấy ta đổi màu, lại càng trêu ghẹo tợn. Cái con rồng chết tiệt này, ta là thượng tiên lớn hơn người nhiều lần, người mới phải mắc cỡ chứ ta còn chưa biết thẹn thùng là gì đâu.

^ _ ^

Đạo này tiểu Bạch bắt đầu thờ dài nhìn vào Thủy Kính. Thì ra mối ưu tư của tiểu Bạch, chính là Phi quân đã ngày càng chiếm mất vị trí độc tôn của hắn ở thần giới. Tiểu Bạch ngồi dựa vào ta, nũng nịu với ta, kể lể cho ta nghe những điều xấu xa mà Minh Quang gây ra. Ta thờ dài, muốn khuyên hắn nên bỏ ý định trả thù của mình đi. Cơ bản là Minh Quang chẳng làm gì đụng chạm đến tiểu Bạch cả, chỉ là hắn tự động sản si đi tranh giành với người ta thôi. Minh Quang không có nợ gì hắn, chỉ có tiểu Bạch là nợ người ta rất nhiều.

“Người không biết ngày xưa mình phi thăng hại y xem mất mạng như thế nào sao. Một con cá cháy đen thui như thế, ta còn không ngờ y có thể sống được, chứ nói chi đến việc phi thăng thành thần, chiếm mất vị trí của người.”

Nhưng tiểu Bạch thật ra vẫn chưa đủ đạo hạnh để nghe lời ta nói. Thay vì đi ganh ghét với Phi Quang, hắn đóng cửa tu hành, để có thể nói chuyện với ta thì tốt hơn không.

Cho đến một ngày bảy cõi thế giới lung lay vì đại tai kiếp mà tiểu Bạch gây ra ở nhân giới. Quả nhiên ta đã đoán đúng, tiểu Bạch vì tranh giành với Phi Quang đã tạo ra tội lỗi tày đình rồi.

^ _ ^

Ngài lại xuất hiện ở núi Thanh Chương khiến vạn vật chúng ta mừng reo hớn hờ. Lần đầu tiên ta rời khỏi chân thân của mình, chạy lao ra ôm lấy chân ngài, thiết tha gọi tên ngài.

Thần chủ vỗ vỗ đầu ta.

- Hoa nhi thật sự đã lớn rồi, nhìn rất khác so với vạn năm trước. Ta thật sự mà ngủ một giấc dài, không biết khi tỉnh lại có còn gặp người không.

Ngài lại như xưa ngồi dưới gốc cây đào mà viết viết, vẽ vẽ. Lần này ta đã lớn, đã đủ ý thức để đọc hiểu những gì mà ngài đang viết trong cuốn sổ khổng lồ kia. Thần chủ đang viết mệnh cách cho tiểu Bạch. Hắn vì phạm tội mà bị thần chủ phạt rơi vào tam thế tình kiếp. Ta đã đọc qua kiếp thứ nhất của tiểu Bạch, run rẩy rung mình vì những đau khổ mà hắn đã phải chịu qua. Thần chủ, ngài nhìn hiền từ như vậy mà cũng thật nhẫn tâm quá mức. Tuy chỉ có hơn ba mươi năm, nhưng tiểu Bạch đã trải qua vô tận khổ não sâu bi của nhân gian.

Khi thần chủ đi xuống địa phủ để an bài kiếp thứ hai cho Tiểu Bạch, ta cũng bỏ trốn khỏi chỗ của mình. Ta lén tới nhân gian để giúp đỡ tiểu Bạch thoát khỏi tai kiếp đang chờ đợi hắn.

Tình kiếp, chính là loại tai kiếp phải khổ sở vì tình. Mà nói về thứ tình cảm này, thì lại thường phát sinh thông qua nam nữ chi thân. Loài gỗ mộc như ta và kẻ cá tiên giới không hề phân chia ra nam nữ tình cảm. Chỉ có những kẻ xuất thân từ loài người mới từng biết qua mùi vị của ái tình là gì.

Nhưng ta biết, cách duy nhất để cứu tiểu Bạch là ngăn hắn không nên đi vào vết xe đổ của kiếp trước, đi yêu kẻ không nên yêu. Ta nghe nói quyền luyện ân ái nhất trên đời chính là kiêm điệp tình thâm. Ta đầu thai thành Hạnh Tử, một người con gái sắc nước hương trời. Quân chúa như ta nguyện gả cho phiến vương Phan Kiến Phong, trở thành người bạn đời chung đường với hắn.

Ta trải qua hai mươi năm làm người, học hết toàn bộ tri thức của nhân loại, trở thành một quân chúa mẫu mực ngoan ngoãn như tất cả sự mong đợi của mọi

người. Mẫu phi của ta nói đàn ông chỉ yêu thương những người vợ ngoan ngoãn, ta liền ngoan ngoãn hết mực. Phụ vương ta nói đàn ông không thích nữ nhân ghen tuông ghen vặt vô cớ, ta liền không ghen tuông ghen vặt vô cớ. Nhũ mẫu của ta nói đàn ông thích phụ nữ hiền thực, ta liền hiền thực.

Gả cho Phan Kiến Phong, ta luôn tuân thủ nữ tắc, giữ vững tác phong thanh đạm nhã nhặn của mình. Chàng cũng cùng ta hữu lễ, cũng kính trọng, cũng tương thân tương ái. Người ngoài nhìn vào chúng ta thật sự rất êm đẹp, hoà thuận.

Nhưng sự êm đẹp của chàng cứng nhắc đến mức kể cả thân gỗ như ta cũng không thể chịu nổi. Ngày xưa khi ta còn là gốc đào, chàng vẫn cùng ta nói cười vui vẻ đến thế. Khi ta đã hoá thân thành người, chàng lại đối xử với ta cũng không khác hơn gì rường cột trong nhà. Mỗi ngày gặp nhau chỉ bởi vì quy định, phép tắc được đặt ra phải thế. Nếu khỏi phải gặp ta, chàng liền tận lực tránh xa. Các vị trưởng bối dùng hết sức đe nạt, lằn đe dăm, chàng mới miễn cưỡng chịu cùng ta cộng chằm. Phan Kiến Phong, trái tim chàng đã bị hoá thành đá rồi sao?

Ta vẫn thường nhìn ngắm chàng, cố nhớ về gương mặt dịu dàng của tiểu Bạch lúc trước. Hãy quay lại nhìn ta đi, nở nụ cười ấm áp khi xưa với ta đi. Nhưng ta chỉ thấy trong mắt chàng ánh đượm buồn xa xăm về nơi nào đó. Tại sao không phải là ta? Tại sao chàng không quay lại nhìn ta?

Một đào tiên như ta rốt cuộc cũng không thể chống lại ý chí của thần chủ. Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao đã gả cho Phan Kiến Phong rồi mà vẫn không được chàng thương yêu.

Bởi vì tình kiếp của Kiến Phong đã diễn ra từ sáu năm về trước. Ta đầu thai vào kiếp này, nhưng lại đến chậm một bước rồi. Công sức của ta chỉ là phí hoài mà thôi.

- Quận chúa, vì sao ngài không ra sức can ngăn hôn lễ. - Vì nhũ mẫu giận dữ chất vấn ta.

- Ta có đủ sức can ngăn sao?

- Vì sao ngài không tức giận ghen tuông.

- Ta có tư cách để tức giận ghen tuông sao?

Bởi vì ta không phải là người chàng yêu, không phải là người chàng chờ đợi. Bởi vì ta chỉ là một gốc đào, tro tro cành lá, không biết tình cảm nam nữ là gì. Bởi vì thần chủ đã viết chàng phải chết trong tay người con gái đó. Bởi vì chàng mãi mãi cũng không quay lại nhìn ta đang đứng ở phía sau này.

Ta là Đào Hoa, là tiên tử chỉ biết im lặng chờ đợi, kiên nhẫn chờ đợi ...

Lần đầu tiên ta có một cảm giác gọi là đau lòng. Cực kỳ đau lòng. Tìm ta không bị thương nhưng quặn thắt như ai đâm phải. Mắt ta không có bụi, nhưng sao lệ cứ mãi rơi không dứt. Tại sao ta ngoan ngoãn, hiền thực, xinh đẹp vẫn không được chàng yêu thương? Tình kiếp thật đáng sợ. Tuy không trải qua đau khổ thể xác nhưng tinh thần thì bị giày vò, khổ lụy, đau đớn hơn muôn phần. Xin lỗi tiểu Bạch, kiếp này không thể giúp đỡ được gì cho chàng rồi.

Vai diễn của ta phải kết thúc khi thần chủ gọi ta về núi Thanh Chương. Thì ra ngài đã phát hiện ra ta từ đầu, nhưng không hề ra tay ngăn cản.

- Đào Hoa, đó chỉ mới là lời cảnh cáo nhẹ nhàng. Nếu ngươi còn tiếp tục xen vào, ta cam đoan ngươi phải chịu hình phạt còn khủng khiếp hơn tiểu Bạch kia nữa.

Thần chủ cười với ta, nhẹ nhàng như một vạt nắng về trước. Lần này ta thật sự sợ hãi, thật sự kinh hoàng trước quyền uy của ngài.

Thế nhưng, hình phạt thì có gì sánh bằng nỗi đau đớn từ sâu thẳm trong tim ta. Ta là một cây hoa đào mang trái tim mong manh yếu đuối của loài người. Ta lại trốn đi lần nữa, đến tìm gặp chàng trong lần tình kiếp thứ ba.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Tái Sinh

Một ngày mùa thu âm đạm, nàng cùng Hạo Nhiên đi tản bộ ngoài thành. Đứa bé này tuy đã nguôi ngoai về cái chết của mẫu thân, nhưng tâm trạng vẫn luôn u uất không vui. Một người đã qua đời còn người kia thì bỏ mặc nó. Kiến Phong cho đến bây giờ vẫn nhốt mình trong đông cung không chịu ra ngoài.

Chỉ có thỉnh thoảng Y Na dùng khinh công bay vào đông cung nhìn trộm hắt. Gương mặt tiểu tuy, mái tóc bạc trắng phơ làm nàng cực kỳ đau lòng. Nhìn thấy vẻ tang thương trong đôi mắt hắt, nàng lại sợ hãi không dám đến gần. Kiến Phong đang ở trong thế giới tưởng niệm vương phi, nàng là người ngoài thì lấy tư cách gì đặt chân vào đó. So với tình cảm lợi dụng của nàng, bốn năm ân ái vợ chồng của họ tình nghĩa khó mà so sánh được. Nàng lại rút lui, trở về với tiếng thờ dài bi ai.

- Nhiên nhi đừng chạy nữa.

Y Na đuổi theo đứa trẻ nghịch ngợm kia. Hạo Nhiên đang chạy theo một chú bướm có sắc hồng thật kỳ lạ. Những tí nữ bên cạnh họ chân tay luống cuống không sao theo kịp một đứa trẻ. Hạo Nhiên chui qua bụi rậm, luồn lách giữa những hốc nhỏ mà người lớn không cách nào đi vào. Nàng nhón chân dùng khinh công lao qua tầng cây rậm rạp, không dám rời mắt khỏi cái bóng trắng nhỏ xíu thoát ần thoát hiện.

Thì ra chăm sóc một đứa trẻ không hề là việc làm dễ dàng chút nào. Sinh ra đã khó, muốn dưỡng dục hài tử nên người lại càng khó khăn hơn. Trẻ con hiếu động, nghịch ngợm không lúc nào khiến cha mẹ an lòng. Từ tưởng ngộ nghệ vẫn chưa biết gì là trời cao đất dày để mà sợ hãi. Y Na mãi miết đi theo Hạo Nhiên không biết từ lúc nào đã lẫn khuất vào rừng, bỏ xa đoàn hộ tống.

- Nhiên nhi, mau trở lại đây. Đừng đi xa, nguy hiểm lắm. - Nàng vừa chạy vừa gọi.

Y Na phóng người lên cành cây cao, đã có thể nhìn thấy thân hình nhỏ xíu đó chạy băng băng qua vùng trống trải. Nàng phì cười. “Phen này đã bắt được chú hổ con nghịch ngợm rồi.”

Bỗng nhiên Y Na giật mình nhìn lại vùng đất trước mắt một lần nữa. Nguy hiểm quá, đây là thứ mà khi xưa Y Na đã từng gặp trong rừng một lần rồi. Hồ bầy thú.

Nàng tháo vội dây lụa bên mình cột lên cành, sau đó phóng mình về hướng Hạo Nhiên. Trong sát na vừa kịp chụp lấy lúc đứa bé đạp lên bầy thú. Mặt đất sụp xuống, Hạo Nhiên giật mình hét to lên một tiếng. Ngay khi chưa kịp chạm vào cọc nhọn dưới hố bầy, thân hình Hạo Nhiên bị giật mạnh một cái. Y Na đã kịp tóm lấy cổ áo của Hạo Nhiên ngay giữa lưng chừng không. Dây vải siết chặt vào tay nàng đau điếng. Cả hai người bị treo lơ lửng phía trên những cọc gai nhọn chết người.

- Di di ... - Hạo Nhiên khóc oà lên vì sợ hãi.

- Nhiên nhi ngoan, đã có di nương ở đây rồi. Đừng sợ nữa con. - Nàng khó khăn mỉm cười trấn an.

Sợi dây vải do bị trọng lượng của hai người kéo căng ra. Hạo Nhiên càng vùng vẫy sợi dây càng siết chặt vào tay Y Na, như muốn cắt cả cánh tay nàng. Thế nhưng Y Na vẫn thuy chung cười tươi, không thể để Hạo Nhiên thấy sợ hơn nữa. Nàng bắt đầu hát. Âm nhạc vừa có thể trấn an trẻ con, vừa là tiếng kêu cứu cho những người phía sau. Quả nhiên Hạo Nhiên bình tĩnh lại, không còn run rẩy khóc lóc, cũng không dẫy dụa vô ích. Thằng nhóc thút thít, cũng hoà ca giọng cùng nàng.

Nào ngờ, bọn họ bị treo lâu vậy, mà cũng không ai tới cứu. Y Na cả người mệt mỏi, giọng cũng khàn đặc, cánh tay cột trong sợi dây đã hoàn toàn chẳng còn cảm giác gì.

- Di di, Nhiên nhi đói. - Đứa bé cũng mệt mỏi vì bị treo lơ lửng cả ngày.

- Lát nữa có người tới cứu, sẽ có đồ ăn cho chúng ta.

- Sao lâu quá không có ai vậy?

- Mọi người đều đang nóng lòng tìm kiếm lắm chứ, ai cũng lo lắng cho Nhiên nhi cả. Chúng ta nên kiên nhẫn chờ đợi.

- Di di, Nhiên nhi nhớ mẫu thân quá.

- Ủ. - Nàng cũng không biết nói gì hơn.

- Cả phụ thân nữa.

- Sau khi trở về, di nương mang con đến gặp phụ thân. - Nàng đột nhiên nổi nóng.

Mẹ đã mất, không gặp được cũng đành. Cha vẫn còn tại thế, có gì lại để trẻ con sống không khác gì mò côi thế này. Đau buồn là phải có, nhưng đau buồn bấy nhiêu cũng đủ rồi. Người chết liệu có muốn những người ở lại suốt đời sống trong khổ đau như vậy không. Liệu có phải đây đọa bản thân mới thật sự là thể hiện tình cảm.

Không, chỉ có dừng cảm bước tiếp, sống thật tốt mới là cách an ủi vong linh người đã mất. Người ta chỉ có thể yên lòng khi nhìn thân nhân của mình được mỉm cười hạnh phúc mà thôi. Nước mắt nàng tuôn dài. “Người ngoài cuộc thì sáng, kẻ trong cuộc thì u mê!” Y Na làm sao có tư cách trách Kiến Phong cho được chứ. Bởi chính bản thân nàng vẫn đang chìm ngập trong thống khổ thù hận đó thôi.

“Phụ vương, mẫu hậu. Mọi người có mong con sẽ báo thù không?”

Đêm đã về khuya, trời đã lạnh. May mà lúc đầu Y Na cột tay mình vào sợi vải, nếu không bây giờ nàng đã mệt mỏi tuột tay ra rồi. Những ngón tay cảm lấy cổ áo của Hạo Nhiên cũng bắt đầu tê cứng. Nàng khẽ động dậy, sợ mình mất cảm giác mà buông tay.

Hạo Nhiên đã mệt mỏi ngủ gục trong tư thế bị tóm đằng cổ áo như thế. Chỉ có Y Na là thao thức trong nỗi sợ hãi giày vò. Đây là báu vật của Kiến Phong và Hạnh Từ. Nàng dù có liều mạng mình cũng phải bảo vệ sự an toàn cho Hạo Nhiên. Là nàng nợ bọn họ một gia đình đầm ấm, nợ Kiến Phong một đoạn nhân duyên, nợ Hạnh Từ một cuộc sống. Từ lâu, có lẽ nàng không tồn tại trên đời thì tốt hơn.

Trước khi nàng gục ngã bởi kiệt quệ, tàn lực thì đã nghe thấy tiếng gọi của mọi người. Y Na mừng rỡ muốn cất giọng trả lời nhưng cổ đã khàn đặc mất rồi.

Âm thanh cứ tắc nghẽn trong họng không thể nào phát ra được. Nước mắt nàng trào ra, quỳnh quáng sợ những người kia đi mất. Y Na lắc lắc Hạo Nhiên đang bị treo bên dưới. Đứa nhóc giật mình tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn nàng. Y Na liền đảo mắt ra lên cho thẳng nhóc lên tiếng. Quả nhiên Hạo Nhiên hiểu ý, bắt đầu la hét vang cả lên.

Bọn họ được kéo lên khỏi hố trong tình trạng sức tàn lực kiệt. Nhìn thấy Hạo Nhiên đã được an toàn, nàng liền hạnh phúc bất tỉnh. Bảo vệ được đứa trẻ này, nàng đã hoàn toàn mãn nguyện rồi.

^ ^
—

Nàng tỉnh lại, thấy mình đã trở về tây viện. Mái trần quen thuộc cùng đồ đạc vẫn như cũ. Ánh nến leo lét trên bàn bập bùng theo từng cơn gió nhẹ. Hạo Nhiên say ngủ bên cạnh nàng, bàn tay nhỏ xíu vẫn còn cầm chặt góc váy của nàng. Y Na mỉm cười dịu dàng.

Phía vai phải của nàng vẫn còn đang đau nhức kinh khủng. Y Na muốn động đậy, nhưng tay phải chẳng hề nhúc nhích tí nào. Nàng kéo tay áo lên, hoảng sợ khi nhìn cánh tay tím tái như của xác chết. Y Na thử vận công nhưng khí huyết vẫn tắc nghẽn ở phía vai. Nàng kinh hãi ngắt véo vào tay mình thêm lần nữa. Không cảm giác, không hơi ấm, y hết một khối tử thi chết rồi. Nàng đập mạnh vào tay mình, nỗ lực để cứu nó sống lại, rồi sau đó lại nghẹn ngào tuyệt vọng khi nhận ra tay phải của mình đã hoàn toàn bị phế rồi.

Hạo Nhiên vẫn còn đang say ngủ. Nàng nấc lên một tiếng rồi ngay lập tức lấy tay bịt miệng lại. Nước mắt tràn ra đầm đìa nhưng không dám phát ra âm thanh. Bị treo lâu như vậy, lại bị sợi dây siết chặt nên máu huyết không lưu thông. Ngay từ khi cánh tay mất cảm giác, nàng đã có dự cảm không lành về điều này.

Một mình nàng thì có thể dễ dàng thoát thân khỏi chiếc hố bẫy. Nhưng Y Na đã chọn lấy cứu Hạo Nhiên và nàng không hề hối hận vì quyết định này. Nhưng đau khô vẫn là đau khô. Từ nay nàng đã là một phế nhân, một người phụ nữ xấu xí lại mang theo vận rủi kinh khủng cho mọi người xung quanh mình.

Con xúc động xuất hiện quá nhanh và mãnh liệt. Cả người nàng run rẩy, tiếng khóc chỉ chực lao ra khỏi miệng mà thôi. Nàng cắn vào tay mình để ngăn không cho âm thanh đó phát ra. Chỉ có nước mắt cảm lạnh chảy ướt mặt.

Cánh cửa bật mở và hần xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Phan Kiến Phong rút cuộc cũng đã đi ra khỏi thế giới bị thương của mình rồi. Hần lướt đến bên nàng, kéo tay nàng ra khỏi miệng. Hần gỡ tay Hạo Nhiên ra, rồi bế Y Na đi nhẹ nhàng như bế một đứa trẻ. Nàng gục trên vai hần, úp mặt vào áo hần. Cả người nàng đang run lên mãnh liệt như người mắc phải bệnh thương hàn. Kiến Phong mang nàng ra khỏi phòng, tránh xa Hạo Nhiên đang ngủ. Y Na oà lên, nấc nghẹn trong cơn tức tưởi.

Kiến phong vỗ vỗ đằng sau lưng nàng như dỗ dành một đứa trẻ.

- Không sao đâu. Có ta ở bên cạnh sẽ không sao đâu.

Trong mắt hần, nàng vẫn mãi mãi không thể trưởng thành được sao? Kiến Phong vẫn sẽ là thái sơn cho nàng tựa vào, là mái nhà che chở cho nàng khỏi mưa khỏi nắng. Ở bên cạnh hần, nàng không thể trở thành một nữ nhân cương liệt chỉ mờ mắt bởi hận thù. Hần sẽ khiến nàng trở nên mềm yếu, khát khao được sống một cuộc đời bình dị không cần lo toan. Kiến Phong khiến nàng mơ ước một thứ xa xỉ gọi là hạnh phúc. Người như nàng, thật sự có thể sống hạnh phúc sao?

- Nàng đã là nương tử của bốn vương, cuộc đời nàng sẽ do ta che chở. Dù cho cánh tay kia có bị phế, ta sẽ đưa tay mình cho nàng dùng. Đưa cơm cho nàng ăn, múc nước cho nàng uống. Nếu nàng khóc ta sẽ thay nàng lau khô nước mắt. Y Na, ta đã hứa sẽ suốt đời phụ trách nàng kia mà. Nàng sẽ không bao giờ phải chịu cô đơn buồn khổ nữa đâu. Ta, trượng phu của nàng, sẽ cùng Y Na đi đến hết con đường này.

Hần càng nói, chỉ càng làm nàng thêm tủi hổ. Nước mắt lại trào ra thêm, tiếng nấc nghẹn chỉ nhiều thêm. Hần lại im lặng, dịu dàng ôm nàng như thời thơ bé. Gió đêm thổi xào xạc ngoài vườn, như bảo nàng hãy mau ung thuận hần đi, hãy vứt bỏ hận thù, cùng hần đi trên con đường đời bình lặng. Có Kiến Phong ở đây, nàng còn lo lắng vấn đề gì?

- Đại vương, ngài thật sự có thể trở thành tay của thiếp sao? - Nàng tí té khóc.

- Đương nhiên là được rồi. - Hần hiền lành gạt đầu.

- Đại vương, ngài biết rõ toàn bộ thân phận và cuộc đời thiếp. Thiếp đến đây không chỉ để hoàn thành lời hứa năm xưa.

- Ta biết, nàng đã chịu khổ nhiều rồi.

- Thiếp không thể sống hạnh phúc khi gã phản tặc Dương Bá Thiên vẫn còn tồn tại trên đời. Thiếp không thể buông bỏ khi hoàng tộc họ Tang còn hoang mờ lạnh lẽo. Thiếp đến đây chỉ vì muốn cầu tình, xin đại vương che thiếp mượn sức mạnh ... - Y Na cay nghiệt nói ra hết toàn bộ mưu toan của nàng.

- Ta biết. - Kiến Phong cắt ngang lời nàng nói.

Y Na ngẩn mặt khỏi vai hần. Nàng sợ hãi xoáy nhìn người đàn ông tóc bạc trắng trước mặt.

- Bốn vương há có thể để một đứa trẻ ra lừa gạt sao? - Hần cười dịu dàng, bàn tay to lớn vuốt lên vết sẹo trên má nàng. - Thời gian qua Y Na đã chịu nhiều cực khổ rồi! Bốn vương sẽ thay nàng đòi lại công đạo.

- Đại vương. - Nàng thẳng thốt gọi.

- Gánh nặng của Y Na, bốn vương sẽ thay nàng gánh lấy. Vì vậy từ bây giờ, nàng hãy buông bỏ tất cả đi.

Hắn lấy khăn tay chậm chậm lên dòng nước mắt lại tuôn dài trên mặt nàng. Quả nhiên trong mắt hắn, nàng vĩnh viễn chỉ là một đứa bé con như hôm nào. Nàng chỉ cần khóc với hắn, nũng nịu yêu cầu, Kiến Phong sẽ chấp nhận tất cả. Thì ra từ lâu tâm tư độc ác trong lòng nàng đã bị hắn nhìn thấu hết rồi.

Vậy mà hắn vẫn xuôi theo theo ý nàng, dang tay ôm nàng vào lòng. Hắn không ngại nàng giả dối, không khinh bỉ nữ nhân độc ác đầy thù hận này sao?

Trận khóc ngày hôm đó đã có thể bù lại hết sáu năm đau khổ trong cuộc đời nàng. Khi Y Na tỉnh dậy vào ngày mới, nàng dường như đã được tái sinh thêm lần nữa. Nàng là một người vợ hiền thực chỉ để tâm đến chồng con của mình. Mọi sóng gió ngoài kia, cứ để cho trượng phu của nàng gánh vác.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nữ Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chiến Tranh

Phiên vương Phan Kiến Phong đã trở lại, dân chúng trong Cổ thành vui mừng khôn xiết. Hắn ngoại trừ mái tóc đã bạc trắng vì đau khổ khi mất đi vong thê, thì hào khí vẫn凛冽 như trước. Gương mặt anh tuấn nhìn trẻ trung hơn cái tuổi ba mươi hai của mình rất nhiều. Hắn lại có thể nở nụ cười nhẹ trên môi, ánh mắt lại chứa chan cái nhìn dịu dàng. Kiến Phong bắt tay vào chỉnh đốn công việc, tích cực điều động quân binh, lương thảo. Chắc hẳn phiên vương đang có một kế hoạch lớn lao cần thực hiện.

Cổ thành chỉ là một nửa trong sức mạnh thật sự của Kiến Phong. Phía bên kia ngọn núi, đối diện với biên giới Miên Cương còn có một toà thành khác tên gọi Tân thành. Hơn tám mươi năm trước, Miên Cương đã từng đưa quân xâm lấn Việt quốc, nhưng chưa kịp bước qua biên giới đã hoàn toàn bị đánh lui do lực lượng quân đội đóng tại Tân Thành này. Cổ thành là nơi dân sinh, tập trung kiến trúc đền đài chùa miếu, chủ yếu phát triển văn hoá và kinh tế. Ngược lại, Tân thành là một thành phố tập trung binh lực, là một doanh trại khổng lồ nuôi dưỡng đội quân chiếm một phần tư binh lực của Việt quốc.

Khi Thuận Thiên hoàng đế lập quốc, chỉ dựa vào bốn lực lượng quân sự chính. Một là Bạch Lăng quân đến từ Đào đồ. Hai là Miêu quân xuất phát từ Tân thành. Ba là lực lượng phía đông, hợp quân của tam sứ, do Kim Thành vương hỗ trợ. Bốn chính là những nghĩa sĩ rải rác khắp cả nước, đứng bên trong hàng ngũ Lưu gia.

Sau khi Thuận Thiên lên ngôi, chỉ lập ra năm phiên thổ. Trong đó bốn vị phiên vương lần lượt biến mất trong lịch sử; đến nay chỉ còn Miêu vương ở phía tây nắm giữ Cổ thành, là lực lượng mạnh nhất vẫn còn sót lại. Đất nước hoà bình đã lâu, để duy trì lực lượng quân sự mạnh như vậy, cũng đủ hiểu làm phiên vương ở Cổ thành có trọng trách nặng nề thế nào. Đừng hỏi vì sao Cổ thành lại nghèo xơ nghèo xác. Hãy nhìn binh lực hùng hậu mà họ đang nuôi dưỡng ở Tân thành sẽ rõ.

Người họ Phan vốn hiền lành, ít nói; nhưng vị trí của họ trong cán cân lực lượng Việt quốc có vị trí không nhỏ. Đòi hỏi hoàng đế đều phải kết thân với Phan gia để duy trì ảnh hưởng của mình. Kiến Phong xưng vương một cõi, không hề là phò tướng quá mức.

Bình thường, quân lực nòng cốt của Tân thành chỉ vào khoảng bốn vạn. Nhưng khi tổng động viên, có thể tăng lên gấp năm lần số đó. Vấn đề hiện nay là hắn cần thêm một thời gian luyện binh và chuẩn bị quân nhu. Muốn lật đổ một quốc gia, không phải là việc qua loa đại khái cho được.

Cuộc chiến biên giới Việt Miên bị gián đoạn tám mươi năm, nay bắt đầu bùng nổ trở lại.

^ _ ^

Nàng nắm tay Hạo Nhiên dắt đi trong vườn hoa ngập nắng. Sau khi uống thuốc và dụng kim châm, tay nàng đã có cảm giác lại rồi. Tuy vẫn không thể cử động thoải mái và bị mất sức, nhưng nàng bây giờ là một hiền thê, không cần phải sử dụng võ công, động tay động chân làm gì.

Y Na đã không còn giật mình giữa những con ác mộng nữa. Đêm nào Hạo Nhiên cũng bám lấy nàng, muốn cùng đi nương ngủ chung một chỗ mới yên tâm. Kiến Phong chỉ phì cười, nhường nơi tốt nhất trong hoàng cung cho nhi tử. Mầu thân của Hạo Nhiên mất rồi, hắn muốn bù đắp tất cả những mọi thứ trên đời này cho đứa con. Kể cả nhường đi báu vật Y Na, hắn cũng không ngần ngại.

Từ ngày báai đường với nàng, hắn vẫn chưa từng được nghỉ qua trên giường của Tây viện. Hết sự kiện trúng độc tới đám tang của Hạnh Tử, và bây giờ là thói quen mới của Hạo Nhiên; đêm tân hôn bị trì hoãn được bốn tháng rồi.

Luôn luôn có đứa bé chen vào giữ mối quan hệ của họ. Y Na dùng Hạo Nhiên như một lá bùa hộ thân không dám rời ra. Nàng sợ phải đối mặt với Kiến Phong. Bởi vì nàng không hẳn Y Na như ngày xưa. Nàng còn một thân phận khác, một quá khứ khác tên là Tang Điền. Trong lòng nàng, cái gai vẫn đâm sâu vào tim, đau đớn khôn nguôi, mà vẫn chưa nhổ ra được.

Cảm động vì sự yêu sủng của Kiến Phong, nàng lại càng xấu hổ tự ti vì không thể đáp lại hết tình cảm đó. Y Na đâu phải là báu vật, mà sao hắn phải nâng niu giữ gìn. Nàng chỉ là loài cỏ rác không trình nguyên vật vơ giữa dòng đời đen bạc. Ngoại trừ làm phiền Kiến Phong, lợi dụng hắn, khiến hắn ưu tư, thì Y Na chẳng giúp được ích gì. Việc duy nhất nàng có thể làm, là thay hắn chăm sóc đứa con yêu quý Hạo Nhiên. Nàng vĩnh viễn không thể trở thành thê tử tốt

của Phan Kiến Phong được.

Vài tỳ nữ nhún mình, thi lễ với vị đại vương mới đến. Y Na ngoái đầu, nhìn thấy Kiến Phong vừa bước vào vườn. Mái tóc trắng bạc của hắn lấp lánh dưới ánh mặt trời, phi thường cao sang quyền quý. Bộ bạch y tao nhã mang khí chất thanh thuần thoát tục. Chẳng hiểu sao nàng nghe tim mình nghẹn lại một nhịp, đau đớn như bị ai vò. May mà Y Na đã kịp nén cảm xúc lại, để nước mắt không tràn ra khỏi mi.

“Tại sao lại buồn bã như thế này?”

Cũng giống như sáu năm trước, khi Kiến Phong giương cung bắn trong nghi thức Thần Khí. Hình ảnh hắn trong mắt nàng đột nhiên hoá quen thuộc đến lạ kỳ. Trong tiềm thức nàng, nhận ra rằng bọn họ đã từng gặp gỡ. Nhưng ký ức đó xa xăm rất lâu rồi, mờ mịt như sương giăng trên đỉnh núi. Tất cả những thứ còn đọng lại trong nàng là cảm giác ám áp đến mức không muốn rời đi.

Hắn dịu dàng nhìn nàng, đôi mắt mang theo tia triều mến. Kiến Phong khẽ giơ tay ra, nàng ngay lập tức ảm Hạo Nhiên lên đưa vào trong lòng hắn. Tuy Kiến Phong tiếp lấy đưa nhỏ nhưng lại chuyển ngay sang tay khác. Hắn tiếp tục khoát vai nàng, tự nhiên như đồng hệt sẽ đến xuân.

Trong mắt mọi người hình ảnh ba người một nhà vô cùng hạnh phúc. Nhưng bất an vẫn cứ vây kín tâm hồn nàng, bởi đây chỉ là thứ hạnh phúc tạm bợ, vay mượn từ người ta.

^ ^

Nào ngờ Miêu quân chưa tấn công, thì quân đội Miên Cương phía bên kia biên giới đã tràn qua đất Việt. Trước giờ, Kiến Phong vẫn đau đầu về việc tìm đầu ra lý do xuất binh, để tâu trình lên Đại Đô. Lúc này, bị người khác tấn công, hắn đã có thể mượn cớ tự vệ để chống trả. Nhưng nhìn gót quân thù giày xéo trên quê hương, hắn thật không biết nên giận hay vui. Trong chiến tranh, kỳ nhất là đánh trận trên lãnh địa của mình; vừa yếm thế, lại phải gánh chịu phần lớn hậu quả sau cuộc chiến.

Phía bên kia là quân hùng tướng mạnh của Miên Cương đã áp sát rừng Ma Cát, địch doanh chủ soái đã tiến qua biên giới hai nước. Lần phát động chiến tranh này rõ ràng là có điều kỳ lạ. Nếu không phải có kẻ xúi giục, sao Miên vương lại ngu ngốc tấn công Việt quốc. Triều đại thay đổi, vua mới ngồi chưa vững vàng, đã muốn đi theo con đường chiến tranh là hạ sách trong hạ sách.

Trước đó một trăm năm, Cổ thành đứng là miếng mồi ngon trong mắt Miên Cương. Nhưng sau khi Tân thành được thành lập, họ đã có được bài học đắt giá là không bao giờ được xâm lấn bờ cõi Việt quốc. Toà thành kia là pháo đài bất khả xâm phạm nằm giữa lưng chừng núi. Quân Miên cương muốn tiến ngược lên vùng dốc cao, vượt qua Tân thành là điều nói dễ khó làm.

Toà thành được xây dựng cũng chỉ với mục đích là nuôi dưỡng quân đội, và canh chừng biên giới nước nhà. Thành chủ lãnh đạo người Miêu vào thời đó là tướng quân Từ Từ Minh, một nhân tài hiếm có, cả trăm năm mới xuất hiện một lần. Từ kiến trúc, bố cục, kết cấu thành quách đều vững chãi, vững vàng. Trước có thể phòng thủ kháng địch, sau có thể nuôi quân, huấn luyện.

Thời điểm đỉnh cao, toàn bộ người Miêu đều là chiến sĩ tại Tân thành. Hơn mấy chục vạn người như thế mà vẫn có thể huấn luyện thành một lực lượng chinh tề nề nếp. Làm sao có thể bắt từ đứa trẻ sáu tuổi đến ông sáu mươi tuổi đều đồng loạt phục vụ trong quân. Nói đến việc này, các nhà phân tích hậu bối chỉ có thể đồng loạt gật gù thán phục. Cổ kim hiếm thấy, đông tây khó gặp. Ngoài Từ Từ Minh ra, có lẽ không ai lập lại được kỳ tích như thế này.

Tân thành ở phía tây còn Cổ thành ở phía đông. Cả hai nằm giữa lưng chừng núi, thông nhau bởi một đường hầm. Chính vì vậy, Tân Thành có thể tập trung vào chiến tranh. Mọi việc hậu cần, quân nhu ... phía Cổ thành đều có thể tận lực chu cấp cho họ. Một bên sườn núi đang đánh nhau tới hồi thảm liệt, phía bên kia vẫn an nhàn trồng trọt, cấy cấy tận lực phục vụ chiến tranh. Hai toà thành song song đã biến cả dãy núi thành pháo đài khổng lồ của Việt quốc. Không có bất kỳ dấu chân của kẻ địch nào có thể xâm lấn quốc gia của họ được.

Nếu Kiến Phong quyết liệt phòng thủ, có lẽ đến một năm sau quân Miên Cương cũng khó mà xông qua Việt quốc. Tuy nhiên, ý hắn đã quyết rồi, trận chiến này nợ máu phải trả cho xong.

Phía Miêu Cương có tồn tại một giáo phái kỳ lạ gọi là Tàn Kỳ. Nghe đồn bọn họ chuyên tu tập tà môn quái đạo, dùng máu thịt của mình để nuôi độc trùng sâu bọ. Ngoài có thể bỏ độc, trong có thể nguyên ruả người. Thứ phi Hạnh Từ của Kiến Phong vô duyên vô cớ mất đi như thế, truy hết các nguyên nhân, cuối cùng chỉ còn lại nghi vấn ở chỗ Tàn Kỳ này.

Đợt này chiến tranh đến cũng thật hợp ý hắn. Trước là vực dậy sĩ khí toàn thành, sau là vì vương phi rửa hận, đồng thời cũng thay Y Na báo thù; thật là nhất cử lưỡng tiện. Kiến Phong đứng trên thành cao chót vót, bàn tay bầu chặt vào lan can đá. Phía dưới chân núi, quân Miên cương đã kéo tới đông như kiến. Màu đen trên y phục chúng cứ như một thứ chất độc ghê tởm đang ăn mòn cả khu rừng.

Quân Miên Cương sau khi vượt qua biên giới là con kênh đào ngăn cách hai phía, chúng đã dựng trại, đóng quân cách xa chân núi một đoạn. Quân tiên phong của chúng vẫn tiếp tục tiến lên cao, bắt đầu quấy rối các khu làng đơn độc. Kiến Phong đã cho đặc chủng binh đoàn tiến ra ngoài giải cứu người dân.

Bọn họ là Miêu quân tinh nhuệ nhất, mạnh mẽ nhất, chuyên hoàn thành những nhiệm vụ khó khăn với thời gian ngắn nhất. Tuy nhiên, cả binh đoàn lẫn người dân mà bọn họ có trách nhiệm giải cứu đã bốn ngày nay chưa thấy ai trở về.

Kiến Phong cảm thấy căng thẳng và phải chịu đựng áp lực chiến trận. Dù hắn đang chiếm được địa lợi, nhân hoà, nhưng sao nỗi bất an trong lòng không thể giảm đi. Kẻ địch tự tin xuất binh, ắt hẳn phải chiếm được một vài yếu tố thuận lợi. Họ càng phô trương, hắn lại càng nóng ruột lo lắng. Thật ra quân Miên Cương đang nắm giữ bí quyết gì?

Chương 57: Hồi ức Bi Thương

Không ai biết tại sao con kênh đào ngăn cách Việt quốc và Miên Cương lại có tên là Vong Xuyên. Thật kỳ quái khi con sông ở địa phủ lại có mặt nơi trần thế. Mỗi lần đi thuyền qua kênh, người ta lại trầm ngâm im lặng. Phải chăng họ vừa mới trải qua cả một kiếp người?

Quân Miên Cương không hơi không tiếng đã vượt qua Vong Xuyên, tiến vào lãnh thổ Việt quốc. Trước mặt họ là phần cuối cùng của dãy Trường Lý sơn. Đồi núi nhấp nhô như một con thần long nằm vắt dọc Đại Lâm Phong, đầu là rừng Âm Dạ, đuôi là rừng Ma Cát. Kênh đào và dãy núi này là một thành lũy tự nhiên bảo vệ lãnh thổ Việt quốc. Trong lịch sử mấy trăm năm, Miên Cương chưa bao giờ chiến thắng người dân Miêu.

Hắn ở trong trường doanh, nơi bóng đêm hoàn toàn xâm chiếm. Đàng xa, phía ngoài rìa doanh trại vẫn đèn đuốc sáng trưng. Nhưng tại chỗ của thái tử, tĩnh không một ánh đèn chiếu rọi. Hắn cảm thấy thoải mái hơn khi được không gian tịch tịch tịch chờ che. Địa xá chỉ quen trong hang kín ngủ vui, càng tối tăm, lạnh lẽo thì càng thấy được thoải mái.

Độc Long đã chiếm được cơ thể của Lôi Ân, thuận lý thành chương, đôi lốt y trở thành thái tử. Không ngờ thân xác kẻ này lại là cái bình chứa mạnh mẽ mà hắn luôn tìm kiếm. Thân long giáng thế, số kiếp luôn định sẵn sẽ mang hoàng mệnh đứng đầu thiên hạ. Dù mất hết ký ức lẫn sức mạnh, nhưng mãi mãi vượt trội hơn phạm nhân.

Hắn gơ tay đặt lên ngực mình, cảm giác chân thân đang ngày một lớn mạnh bên trong. Không chỉ chiếm được chốn dung thân, mà hắn còn nương nhờ được thần khí của kẻ đó để phục hồi sức mạnh. Ba ngàn năm trước họ đã từng đại chiến một phen sống chết. Nào ngờ nhân quả tuần hoàn, lại có ngày cả hai cùng ở trong một thân xác như thế này.

“Phi quân ơi là Phi quân. Ngươi diệt thân ta, nhưng lại là kẻ cho ta cơ hội chuyển thế. Thật ra ta nên cảm hận hay cảm kích ngươi đây, Minh Quang?”

Hắn ngửa cổ cười khùng khục, nghĩ tới ngày phi thăng mà cao hứng khôn cùng. Lần kỳ ngộ này đã đem đến một cột mốc quan trọng trong quá trình tu luyện của Độc Long. Hắn chẳng những có cơ hội phục hồi, mà còn mượn được thần khí, đủ điều kiện để độ kiếp thành thần.

Nam nhân có gương mặt kiêu mị tự cười một mình trong đêm thanh vắng. Chất độc của hắn có tác dụng trú nham, khiến vật chủ sẽ vẫn trẻ trung như hồi y mới lên mười bốn. Nhưng dung mạo Lôi Ân nay đã có nhiều điểm đổi khác. Mái tóc đen dài luôn để xoã, buông rơi tùy tiện. Trên trán đeo vòng ngọc lấp lánh, giống hệt khi Độc Long còn làm giáo chủ Tàn Kỳ. Thân hắc phục, phần cổ áo hơi rộng mở. Trên ngực hắn là hình xăm ẩn chứa long xà.

Khác với cỗ gầu dùng để phong ấn bản thân Độc Long lúc trước, ấn chú này dùng để trấn áp linh hồn Lôi Ân. Hắn không ngờ đến, thứ mình chiếm được lại phạm thân của võ tinh Phi Quân. Trong một đoạn thời gian, Độc Long cứ tưởng mình đã bị linh hồn của y nuốt mất. Nếu không phải đã trải qua mấy ngàn năm luyện độc, hắn có lẽ đã thua cuộc trước sức mạnh cường đại của Minh Quang. Nếu kẻ này nhớ lại được tất cả, thì Độc Long đã vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian rồi.

Tay cầm ly ngọc bích xoay xoay tùy ý, rượu bên trong sóng sánh lắc lư theo một nhịp điệu bất thường. Hắn ơ hờ nhìn ngắm, sau đó ngửa cổ uống cạn thứ men cay nồng đó. Vàng trắng khuyết lơ lửng giữa bầu trời âm đạm, gió lạnh thổi qua từng hồi, se sắc cả tâm hồn. Ngoại trừ những binh lính có nhiệm vụ canh gác, còn lại ai nấy đều đã yên giấc ngủ say. Đây là lần thứ mấy hắn thao thức trọn đêm trường cô quạnh? Từ lúc chiếm lấy thân xác này, hắn chưa có đêm nào được yên.

Nghĩ đến tên Minh Quang, Độc Long chỉ muốn cắn xé y cho hả giận. Vì sao đã sử dụng ấn chú long xà rồi, mà linh hồn y vẫn có thể tiếp tục quấy phá không ngừng. Chỉ cần Độc Long chớp mắt một cái, y đã mạnh mẽ vùng dậy. Liên tục kêu gào, bức phá xiềng xích muốn giành quyền điều khiển thân xác một lần nữa.

Độc Long là một con rắn chỉ quen trốn trong hang động ngủ vui. Giờ đây bị mắc kẹt vào cuộc chiến tranh giành cơ thể trường kỳ, hắn đã bị bức muốn phát điên lên được. Đôi mắt quầng thâm, trũng sâu đã khắc lên gương mặt hắn vẻ u ám bất tận. Xung quanh hắn, vàng từ khí đang ngày một thịnh nòng. Cơ thể mệt mỏi, không khi nào được nghỉ ngơi, đang ngày càng tiêu tụy hơn. Gần hai năm không ngủ, hắn đã sắp sửa đi đến giới hạn của thể xác này. Nếu tiếp tục kéo dài, Độc Long chắc phải bỏ chiếc bình mà mình vừa khó khăn tìm được.

“Ngươi thù diệt thân, cũng không muốn ta chiếm được cơ thể ư? Quá ngây thơ rồi, ta sẽ cho ngươi thấy hối hận.”

Có thể nói lần phát động chiến tranh này là vì hắn đã rảnh rỗi đến mức sinh ưu tư. Sự bức bối trong lòng Độc Long, chỉ có thể dùng mạng người để thỏa mãn. Gây chiến tranh, chính là con đường tốt nhất để thu thập thêm nhiều máu. Chỉ có bận lòng đến công việc, hắn mới có thể trải qua hết những đêm trường bất tận của đời người.

Hắn mệt mỏi lấy tay đỡ đầu, bị đánh bại bởi cơn buồn ngủ điệp cả mi. Chỉ hơi nhắm mắt thôi, quang mang mãnh liệt đã loé sáng trước mặt. Độc Long giật mình, bừng tỉnh khỏi cơn mê ngủ. Cũng giống như tên trộm rình mò, Lôi Ân luôn chờ hắn lơ là phòng bị là ngay lập tức vùng lên.

“Phải nhớ, chỉ cần ngươi ngủ gục, ta sẽ giết chết ngươi. Hãy tận hưởng thân thể này, và thưởng thức cuộc đời không bao giờ được ngủ của mình.”

Bên tai hắn dường như vẫn còn nghe được tiếng cười chế giễu của con rắn kia. Độc Long giật dỗi, tay đập mạnh khiến chiếc bàn trước mặt vỡ nát. Trong

lại trận chiến năm xưa, quả thật Minh Quang còn mạnh hơn Độc Long nhiều lắm. Nếu y mà nhớ lại được thân phận của mình, làm sao Độc Long có thể đấu lại đây.

“Thật không hiểu, tại sao võ tinh của long tộc bây giờ lại ở nơi trần giới. Đã từng nghe đồn bọn thần thánh thường phải trải qua mấy kiếp nạn như thế này mới có thể đắc đạo thăng cấp. Lần này chắc hẳn là tai kiếp lớn nhất của y. Bị ta chiếm mất thân xác, thì sau này này đừng mong hoá kiếp trở về nữa.”

Độc Long phát tay áo, vội vàng đứng dậy. Hắn phóng ra ngoài trường doanh, dùng phép thuật để biến thân mình thành một con gió thoảng qua. Sức mạnh đang dần trở lại, và phép thuật của Độc Long cũng bắt đầu có thể sử dụng. Hắn muốn chiến thắng Minh Quang, thì ngay lúc này còn cần phải làm vài việc.

^ _ ^

Tam Sinh thạch nằm ở chỗ Vong đài là nơi lưu giữ tiền kiếp của tất cả bóng ma đi qua. Sau khi uống canh Mạnh bà, chẳng còn ai nhớ được kiếp trước của mình, kể cả thần thánh. Qua một đời người, khi quay về mình giới thì ký ức mới trở lại với vong hồn. Tam thế tiền kiếp đều có thể đọc được ở chỗ Tam Sinh thạch này.

Âm phủ là nơi cai quản của Diêm vương. Chỗ đó cũng giống như nha môn của phạm nhân, tất cả đều có quy tắc cực kỳ khắc nghiệt. Mười vị Diêm La ai nấy đều có sức mạnh cường đại không thua thần quân nơi tiên giới; trần áp được tất cả loại vong hồn, điều khiển quỷ sai làm việc tận tụy cho mình. Một tên đồ yêu đồ tiên như Độc Long dù có mơ cũng khó mà đến Vong đài của Âm phủ được. Hắn đến đó, chẳng khác nào tên cướp chạy vào công đường, tự chui đầu vào rọ. Nhưng muốn chiến thắng đối thủ, trước tiên phải điều tra thông tin kẻ địch. Muốn đánh bại Minh Quang phải nghiên cứu tiền kiếp của y để mà tìm ra điểm yếu mà chọc vào.

Trên thế gian có một loài tự nguyện tiến nhập mình giới tên là Bi Ngạn. Bi Ngạn Hoa màu đỏ còn có tên khác gọi là Mạn Châu Sa. Trên con đường dẫn đến hoàng tuyền thường được ví von là “hoà chiếu chi lộ”. Bởi Mạn Châu Sa hoa nở đỏ rực như ánh lửa, là cảnh sắc duy nhất nơi bi ngạn tối tăm.

Mùi hương của hoa có ma lực, khiến vong linh nhớ lại ký ức lúc sinh tiền. Tuy nhiên, những thứ mà Mạn Châu Sa gợi nhớ chỉ là những hồi ức đau thương của tiền kiếp. Đối với Độc Long, đó là tất cả những thứ hắn đang tìm kiếm. Sự đau đớn, buồn khổ của Minh Quang là toàn bộ mục tiêu của chuyến đi này.

Hắn dừng bước bên bờ nước lạnh. Độc Long quay đầu, nhìn về phía sương mù giăng kín nơi xa xa. Dòng kênh này có tên Vong Xuyên bởi bên bờ có một cánh đồng nở hoa đỏ rực. Bi Ngạn là hoa nơi địa ngục, cũng là loài hoa có ở chốn nhân gian. Muốn xem lại tiền kiếp không nhất thiết phải cần Tam Sinh thạch. Đôi khi chỉ là một mùi hương, cũng đủ để nhớ hết cả kiếp người.

Chỗ yêu khí cuồng cuộn, không gian mờ ảo đó là lối vào kết giới. Độc Long dậm chân, bình thân bước vào vùng quỷ quái yêu ma. Sương mù càng lúc càng đặc lại, như bức tường vững chắc không để chút ánh sáng nào lọt vào. Hắn không cố chống lại phép thuật đã được giảng dạy, tự động để sương mù đưa lối cho mình.

Bước chân bỗng nhẹ hẫng, chênh vênh khi hắn vượt ra khỏi trần giới. Sương mù tan ra, trước mắt Độc Long tràn ngập một biển máu đỏ tươi. Đó là cánh đồng Bi Ngạn chỉ nở ra hoa màu đỏ. Loài hoa có nhiều cái tên, cũng như mang theo nhiều ý nghĩa sâu xa. Phân ly, đau khổ, không may mắn, nhớ về nhau, vẻ đẹp của cái chết ... hay được biết nhiều nhất là “hồi ức đau thương”.

Bi Ngạn hoa nở nơi Vong Xuyên, chỉ thấy hoa, không thấy lá. Nhớ nhau, thương nhau nhưng vĩnh viễn xa cách. Cứ như thế luân hồi, hoa và lá đời đời bỏ dở, mãi mãi cho đến tận kiếp cũng không bao giờ trông thấy nhau.

“Mạn Châu Sa một nghìn năm hoa nở, một nghìn năm hoa tàn, hoa diệt vĩnh bất tương kiến. Tình bất vi nhân quả, duyên chú định sinh tử.” Độc Long thầm nhớ lại những gì hắn biết về thứ Từ Vong hoa màu đỏ này.

Hắn cứ tiếp tục đi về phía trước, chẳng mấy chốc đã lạc vào giữa thế giới tràn ngập màu hoa đỏ. Không gian bỗng hoá thành tròn, đất trời nối liền thành một khối cầu, không phân biệt trên dưới, phải trái. Tất cả cứ xoay vòng, xoay vòng cho đến khi sắc đỏ hoà thành một màu.

Mùi hương thoảng thoảng ngày càng nồng đậm. Máu đỏ chói lọi ngày càng mờ ảo đi. Là vua của loài rắn, không thứ chất độc nào có thể làm hại hắn cho được. Nhưng chỉ có lần này, Độc Long không muốn chống lại Mạn Châu Sa. Cơ thể của hắn còn là của Minh Quang, độc hoa ngấm vào cũng đồng thời tác động vào cả hai linh hồn. Ký ức của đối phương, hắn cũng có thể nhìn thấy được.

Bỗng nhiên hắn khụy xuống, khi trái tim quần quai đau như vừa bị ai xé nát. Độc Long gào lên một tiếng bi thương, hai hàng lệ nóng bỏng trào ra. Hắn đã nhìn thấy nàng, người con gái xinh đẹp nhất trần thế. Hắn cảm nhận được tất cả những đau khổ của tiền kiếp mà Minh Quang đã trải qua.

Kẻ mang danh Phi quân đó chưa đến ngàn tuổi đã nhận được thiên mệnh phi thăng hoá thần, thân là long tộc, nhưng cuộc đời thật sự của y chỉ tập trung vào mấy chục năm ngắn ngủi nơi trần thế. Ký ức ngọt ngào hạnh phúc, cũng như tội đing đau đớn của y đều có liên quan đến một người con gái tên Thái Hương. Hình ảnh vùn vụt lướt qua nhãn chìm Độc Long vào vực thăm yêu hận. Cảm xúc mạnh mẽ dường này, một xà yêu như Độc Long khó mà tiếp nhận nổi.

Hạ Như Thi tự hành hạ bản thân khiến Phúc Văn khổ đến không muốn sống. Tang Y Na bị Độc Long tra tấn làm Lôi Ân đau đến mức thà kẻ chết là y. Sự bi thống khi nhìn người yêu tự tử trước mắt, Minh Quang không bao giờ muốn trải qua lần nữa. Kiếp này chỉ mong nàng bình an vui cười, dù có mất mạng y cũng cam tâm tình nguyện.

“Chỉ xin nàng đừng bao giờ tổn hại chính bản thân mình.”

Hắn tỉnh lại cùng lúc với linh hồn bên trong cơ thể, vừa kịp không chế Lôi Ân, không để y cướp đi thể xác của mình. Uy lực của Mạn Châu Sa quả nhiên không thể coi thường cho được. Độc Long đưa bàn tay run rẩy lên nắm chặt phần vạt áo trước ngực. Nơi trái tim hắn là khối chân thân đang đau đớn thét gào. Gương mặt hắn vẫn đang còn đầm lệ, đầu óc quay cuồng vì những ký ức thống khổ kia vẫn còn lẫn lộn chưa chịu đi.

Độc Long giật mình quay lại khi cảm nhận xung quanh có điều đổi khác. Giữa biển hoa xuất hiện một dáng người cứ đứng nhìn hẩn chăm chăm.

- Mạn Đà La. - Hẩn khẽ thì thầm tên nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Mạn Đà La

Mạn Thù Sa, Mạn Châu Sa hay Mạn Đà La đều là tên của nàng, vong linh của loài hoa Bi Ngạn nở ra màu đỏ thắm. Nàng khoát bộ y phục tân nương rực rỡ như hoà lẫn vào cánh đồng hoa xung quanh. Mái tóc nàng xoả dài ra quanh chân như một đám rể cắm xuống đất. Nàng từng là một cô nương rất xinh đẹp, đẹp đến mức thế gian không ai sánh bằng.

Độc Long ngây người trước kẻ vừa mới xuất hiện. Chân hẩn bắt gặp đi đến gần nàng, bàn tay đưa ra chạm vào má nàng.

- Mạn Đà La. - Hẩn lại cất tiếng gọi tên nàng lần nữa.

Bộ xương khô im lặng nhìn hẩn bằng đôi mắt rỗng không. Như sương khói, da thịt nàng lại được phủ đầy bằng ảo ảnh. Gương mặt kiều diễm nghiêng nhìn Độc Long xem xét, sau đó đôi môi anh đào bỗng nở ra một nụ cười.

- Cuối cùng chàng cũng đến rồi.

Nàng mừng rỡ nhào vào ngực hẩn. Độc Long nghe hạnh phúc ngập tràn, đôi tay bắt chợt siết chặt thân thể nhỏ nhắn trong lòng.

- Tình bất vi nhân quả, duyên chú định sinh tử. Vĩnh kiếp, vĩnh thế, vĩnh tương tư. Ái quân lang, hữu tâm chò, hữu hảo kết.

Lời nàng thì thầm vào tai hẩn, nghe ngọt ngào, mừng vui. Trải qua kỷ ức tốt cùng đau khổ, cuối cùng hoa điệp tương phùng, nguyện không bao giờ lìa xa nữa. Độc Long nhắm mắt lại, cảm nhận sự hạnh phúc ấm áp của người con gái này. Lại một lần nữa ánh sáng quang mang bùng lên mãnh liệt, linh hồn Lôi Ân lại trở dậy đấu tranh. Độc Long gào thét đau đớn, cảm nhận nguyên thần của mình đang bị cào xé. Lôi Ân chưa giây phút nào ngưng làm hẩn phải lo âu.

Độc Long bừng tỉnh, nhận ra bản thân đang nằm giữa cánh đồng Mạn Châu Sa. Loài hoa xinh đẹp ưu mỹ đến vậy, thì ra đang mọc trên vùng đất đầy xương trắng. Bao nhiêu lớp người đi lạc vào kết giới của yêu quái, bao nhiêu kẻ bị độc hoa làm cho u mê, ngủ vùi trong ảo tưởng hạnh phúc kia? Hẩn cứu mình, giật tay ra khỏi những thân cây đang uốn éo bám lấy cơ thể. Cả cánh đồng tức giận vì bỗng nhiên con mồi muốn vùng chạy khỏi xúc tu của nó.

Những tiếng rín rít vang lên như cả ngàn bóng ma đang cùng nói. Trong thế giới này không có gió, nhưng đám Mạn Châu Sa lại dập dềnh tạo thành một con sóng nhấp nhô hỗn độn. Những thân cây uốn éo rần rần tiến về phía Độc Long, muốn dùng sức mạnh của mình trói buộc hẩn thêm lần nữa.

Đã nhìn thấy mối duyên tiền kiếp, hẩn đã hoàn thành xong mục đích của mình. Lần này chất độc của Mạn Châu Sa đừng hòng tác động đến cơ thể của hẩn lần nữa. Độc Long vung tay, cả người bỗng bay lên, vùng thoát khỏi hàng trăm thân thảo mọc. Cánh đồng Mạn Châu Sa gào thét, hùng hổ đuổi theo.

Những thân cây yếu ớt cuốn lại vào nhau tại thành một con rắn uốn éo to đến cả chục thước. Sinh vật yêu ma kia bắt đầu lao vào tấn công Độc Long, muốn siết chết hẩn rồi từ từ tiêu hoá sau. Độc Long xoay người né tránh, tao nhã như một vũ công đang đùa giỡn. Bóng dáng phiêu bồng nhẹ nhàng đáp trên đầu con rắn, tiêu sái không khác gì một vị thần tiên.

- Có lẽ ngươi không biết. Ta là xà vương.

Lời vừa nói xong, Bàn tay ngay lập tức đập xuống. “Đả xà, đả thất thốn” Làn khói đen mang đầy độc khí từ tay hẩn phóng vọt ra, như một sợi dây xuyên qua đầu quái vật. Sau đó tầng chướng khí tách ra thành nhiều sợi dây khác, siết chặt đầu yêu quái hoa cho đến khi nó đứt rời ra thành từng khoanh.

Làn khói đen vẫn chưa chịu dừng lại mà tiếp tục lan ra xa. Bán kính năm mươi thước quanh Độc Long, toàn bộ Mạn Châu Sa đều gục chết. Kể cả mặt đất bên dưới lẫn xương trắng đều vì độc tố mà hoá thành màu đen cả. Độc Long hạ xuống đất, miệng nhoeo nụ cười độc địa quen thuộc của xà vương.

- Việc của ta đã xong rồi, ngươi đừng cố tình quấy phá nữa. Mở cửa cho ta đi, rồi yên phận ở đây tiếp tục chờ tình lang.

Giọng y vang vọng đầy sức mạnh trong thế giới của Mạn Châu Sa. Kết giới bỗng rung rinh, rồi sau đó tầng sương mù của lối ra vào xuất hiện trở lại. Độc Long cười lớn hả lòng, hai tay chấp sau lưng, nhàn nhã tiến về phía lối ra. Chuyển đi ngày hôm nay, thu thập không phải ít.

Thứ nhất, phép thuật của hẩn dường như đã phục hồi được hơn phân nửa. Lúc này tùy tiện vung tay, đám yêu quái tại đây đã không phải là đối thủ. Thứ hai, thì ra bản mạng của Minh Quang lại lý kỳ phức tạp đến thế. Chỉ vì một chữ tình mà bị tước sạch thân phận thần thánh, bị đoạ đầy trong tam thế tình kiếp khổ đau.

Kiếp thứ nhất, không có tư cách để yêu. Kiếp thứ hai, thân phận không thể yêu. Lần nào cũng vì nữ nhân mà mất hết tất cả. “Thái thần ơi, ông cũng quá vui tính rồi.” Độc Long cười ha hả, cảm thấy thật sáng khoái khi kẻ thù của mình gặp họa lớn. Độc Long chỉ là nhân vật qua đường, tiện tay ném đá xuống giếng mà thôi.

Hắn vui mừng bay trở lại doanh trướng của mình. Độc Long huyết sáo một tiếng, hai con rắn xanh đỏ không biết từ góc nào liền trườn ra trình diện.

- Mau đi tìm cô gái đó đi. Cái con nhỏ mặt sẹo mà ta đã thả khi còn ở Tàn Kỳ đó. Trò vui sắp có, ta sẽ chiến thắng và chiếm được trọn thể xác này rồi.

Độc Long lại cười ha hả, vui mừng cũng như ngày được chui vào cơ thể Lôi Ân mà sống vậy. Mọi việc đã bắt đầu thuận lợi không ngờ, ngày hắn được bay lượn trên bầu trời đã không còn xa nữa.

^ _ ^

Khi xưa, nói Tàn Kỳ giáo đã hoàn toàn bị tiêu diệt, đó chỉ là bề ngoài. Thật ra khi Độc Long trở về hoàng cung, đã ngay lập tức chiêu mộ cho mình những đệ tử mới. Hắn lại như cũ, dùng cớ trùng không chế những kẻ thuộc hạ. Với thân phận là thái tử, giờ đây quyền uy của hắn còn vượt bậc hơn khi xưa.

Sức mạnh đã trở lại, phép thuật đã hồi phục. Từ lâu Miên Cương đã lọt vào tay Độc Long, mặc cho hắn chơi đùa. Chỉ vì quá bận lòng với việc kềm chế linh hồn Lôi Ân nên hắn mới không có tâm làm việc khác. Sau khi giải quyết xong mối lo này, Độc Long sẽ trở về giết luôn Miên vương để lên ngôi.

Hắn đặt tay lên ngực, nghe chân thân của mình rộn rã niềm vui. Thêm một trăm năm nữa chắc hắn sẽ không còn e ngại bất kỳ vị thần nào khác. Lần này không chỉ dựa vào sức người mà Độc Long còn thu phục tất cả các loài yêu ma quỷ quái gần đó. Với năng lực phi nhân của mình, chẳng bao lâu chúng đã dò la ra Tang Y Na đang trốn ở Cổ thành.

- Thật đúng lúc, ta thấy Cổ thành cũng vừa mất lắm. Mảnh đất này ta lấy; còn người, ta cũng phải có.

Hắn cười gằn, thích thú xua quân lên tấn công. Một nửa binh lính là từ sĩ cơ cổ trùng làm tăng cường sức mạnh, lại còn thêm rất nhiều kẻ không phải là người trà trộn trong quân để tăng cường ưu thế của Miên quân. Chỉ là một toà thành giữa rừng sao có thể làm khó yêu quái được. Chiến thắng đang đến gần, dễ dàng có thể đoạt được trong tầm tay.

^ _ ^

Trong mười ngày, Phan Kiến Phong đã mất hết toàn bộ tám ngôi làng ở sườn núi phía Tây, kẻ cả đội tinh binh đặc chủng của hắn cũng biến mất không còn một mống. Tình hình quá ảm đạm này, bản thân Kiến Phong cũng khó mà tưởng tượng nổi. Cứ như quỷ quái ăn mình đã tha tất cả bọn họ xuống địa ngục hết rồi.

Quân Miên Cương đang ngày càng tiến xa hơn, chỉ cách Tân Thành còn độ năm dặm. Vượt qua khoảng cách này là quân đội chủ lực của hai bên sẽ trực tiếp đụng độ nhau. Quân đã tập hợp, lương thảo cũng chuẩn bị đủ. Kế hoạch phòng thủ, phương án tác chiến đã có hết rồi, mà sao hắn vẫn còn lo âu.

Suốt mấy ngày nay, đêm nào hắn cũng chong đèn nghiên cứu sa đồ bố trận. Cả pho binh pháp mà tiền bối Từ Từ Minh để lại, hắn cũng đã nghiên cứu kỹ càng rồi. Võ Luận binh thư là quyển sách chỉ được trao cho các đời thành chủ. Từ Từ Minh tướng quân là người đã xây nên Tân thành, nên ông ta phi thường hiểu rõ từng góc ngách bố cục của toà thành này.

Nơi nào dành cho xạ thủ, chỗ nào bố trí bộ binh, vũ khí đặt ở đâu, nhân sự điều động ra sao đều đã được ghi chép rõ ràng. Thậm chí đến từng chiến thuật tấn công, kèm theo đó đều có những biện pháp phòng thủ khắc chế. Thiên tài binh lược trăm năm mới thấy đúng là danh xứng như thực. Thậm chí bản thân Kiến Phong cũng không thể nghĩ ra được biện pháp nào hoàn hảo hơn để đối phó với các chiến thuật trong Võ Luận binh thư.

Một lần nữa hắn lại lấy giấy viết vẽ, diễn lại trận đánh trong tưởng tượng của mình. Khi nào phải xuất quân, khi nào phải thuyên chuyển, đã được hắn diễn tập với hàng trăm tình huống khác nhau. Đây là lần đầu tiên Miên Cương và Việt quốc khai chiến kể từ thời lập quốc. Phan Kiến Phong cũng là thành chủ đầu tiên sử dụng Võ Luận binh thư ngoại trừ Từ Từ Minh.

Bỗng có tiếng gõ cửa bên ngoài khiến hắn sực tỉnh. Đến im lặng như thế này, chỉ có một mình vương phi của Kiến Phong là làm được thôi.

- Vào đi.

Kiến Phong cất tiếng, cảm thấy cả người đều thả lỏng. Nàng đến đúng lúc lắm, hắn đã tự ép bản thân mình đến mức kiệt lực luôn rồi.

- Đại vương, thiếp có mang đến cho ngài thức ăn khuya. - Giọng thanh tao nhỏ nhẹ như vang hơn trong đêm tối.

- Mang lên đi. - Hắn nhoen miệng cười.

Y Na uyển chuyển mang khay đựng thức ăn và bình trà mới đặt lên bàn hắn. Tay phải nàng vẫn còn run run khi cố sức nâng vật gì nặng hơn một đôi đũa. Mỗi lần nhìn thấy cảnh ấy, Kiến Phong đều cảm thấy trong lòng chua xót. Là hắn không tốt, không chăm sóc Y Na cẩn thận mới khiến nàng bị thương.

Nàng ngần ngại, vừa chạm vào ánh mắt lo lắng của hắn, đã phải vội quay đi. Ở bên nhau lâu ngày, Y Na vẫn chưa dám đối diện với đôi mắt ấy lần nào nữa. Kiến Phong thờ dài, vươn tay ra muốn chạm vào nàng. Y Na giật mình, rút lại như một chú thỏ con thấy cảnh giác.

- Y Na. - Hắn nghiêm giọng gọi.

Đại vương có lệnh, vương phi sao dám chối từ. Nàng xụ vai xuống, tự động đi vào vào tay của người nào đó. Kiến Phong ôm lấy Y Na, kéo nàng ngồi lên

đôi mình vô cùng thân thiết. Thế từ nhỏ nhắn này, sao hắn luôn có cảm giác không thể nào nắm bắt được nàng. Khoảng cách sáu năm thật sự là quá dài, biến một tiểu oa nhi luôn bám lấy hắn thành một nữ nhân u sầu luôn tránh né hắn.

Kiến Phong biết cuộc đời nàng trong sáu năm đó là một khoảng trắng với mình. Ngoại trừ chuyện biến cố trong hoàng cung Miên vương, hắn không còn biết gì nữa về nàng. Vì quá yêu thương Y Na nên hắn không muốn truy hỏi. Hắn sợ nàng không muốn trả lời, đến mức sẽ trốn khỏi vòng tay mình.

“Sống là chia ly, chết đành vĩnh biệt.” Một lần chia ly Y Na, một lần vĩnh biệt Hạnh Tử; hắn đã không thể đón nhận thêm bất cứ sự biến mất nào nữa. Hạnh phúc nhỏ nhoi này, hắn phải trân trọng giữ gìn.

Nhưng một lần nữa sự bất an, lo lắng lại nổi dậy. Tại sao gần đây, hắn dự cảm rằng mình sắp sửa mất nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Cuồng Huyết Chiến Sĩ

Kiến Phong cúi xuống hôn Y Na, thế nhưng nàng cứ cứng đờ không đáp trả hắn. Đêm khuya thanh vắng, chỉ còn lại tiếng côn trùng vo ve ri rả ngoài sân. Bàn tay hắn đặt lên cổ nàng, mong mang vuốt nhẹ. Y Na nghiêng đầu, tránh đi sự đụng chạm một cách khó chịu. Nàng run rẩy trong lòng, không muốn tiếp nhận hắn, nhưng lại càng không dám tránh xa.

Phan Kiến Phong, trượng phu của nàng, người đã cùng nàng cầm dây tơ đỏ, dập đầu bái lạy trước đèn Nguyệt thần. Vị đại vương hùng mạnh mà nàng đã thề nguyện phục tùng suốt đời. Người đàn ông đầu tiên mà Y Na tuyên bố sẽ gả khi mới vừa mười hai tuổi. Hắn đã ôm ấp nàng trong con đau đớn nhất, dang tay che chở nàng khi Y Na yếu đuối nhất. Bầu trời của nàng, gia đình của nàng... nhưng hắn đã không còn là tình yêu duy nhất của nàng.

Y Na bật khóc. Nàng quá xấu xí, quá dơ bẩn, không đáng cho hắn chạm vào. Y Na thậm chí còn chẳng xứng đáng với lòng quý mến của Kiến Phong. Người như một vị thần tinh khôi không bao giờ dính bụi trần. Mái tóc bạc trắng tinh của hắn, gương mặt u nhã hiền dịu của hắn; tất cả sẽ bị nàng làm cho nhơ nhớp mất thôi.

Đột nhiên hắn ngừng lại, không tiếp tục dời tay xuống dưới nữa. Kiến Phong kéo Y Na đứng thẳng dậy, đôi mắt giận dữ nhìn nàng trừng trừng. Vì sao nàng lại khóc khi hắn chạm vào? Cứ như thể hắn đang cưỡng ép Y Na làm việc mà nàng không mong muốn vậy.

Nàng sợ hãi, ngay lập tức lấy tay áo chùi nước mắt. Phản ứng của một vương phi như vậy là quá xúc phạm trượng phu rồi. Khi những vòng nước mắt biến mất, hình ảnh của hắn mới rõ ràng hơn một chút. Đó không phải là ánh mắt giận dữ, mà là sự bi thương thất vọng. Cuối cùng, Y Na cũng không thể dấu đi được nữa. Trong lòng nàng đã không còn chỗ cho Phan Kiến Phong.

- Vậy mà ta vẫn luôn chờ đợi.

Hắn nói xong, ngay lập tức đứng dậy. Y Na sững sờ như tên tội phạm bị bắt tại trận. Nàng chỉ biết lặng im nhìn bóng lưng hắn từ từ đi khỏi phòng. Chiếc bóng trắng cứ dần dần bị đêm tối ngoài sân nuốt chửng lấy. Nàng giờ tay ra, nhưng miệng lại chẳng nói được tiếng nào để giữ người lại. Y Na không có can đảm đối diện với sự trách móc của Kiến Phong. Nàng đã phụ hắn trước.

Tách, một giọt nước từ trên cao rơi xuống. Đây là bên trong cung điện của phiên vương, làm sao có thể lọt giọt mưa nào. Tách, một giọt khác rơi lên vai Y Na. Nàng chạm vào thứ nhộp nhộp có mùi tanh tươi đó. Y Na ngược mặt nhìn lên, kinh hoàng nhìn thấy cơ thể vận vẹo của con đại xà.

Con rắn khổng lồ có màu đỏ tươi đang cuốn quanh xà nhà. Thân thể nó to bằng một vòng tay người ôm, lớp da đỏ rực như san hô nhìn vô cùng đáng sợ. Cái đầu gỗ ghè đầy sừng gai. Miệng há lớn lộ ra những chiếc răng chứa đầy nọc độc. Con rắn vận vẹo di chuyển. Hai mắt nó nhìn trừng trừng vào Y Na, đồng tử dọc đứng co lại đầy đe dọa.

Con rắn phóng xuống rất nhanh, nhưng Y Na đã có ý định nhảy ra từ trước. Thân thể nặng nề của con rắn khiến chiếc bàn gỗ đồ sộ sập xuống. Nhưng dường như nó không hề hấn gì sau cú vồ hụt. Con rắn ngóc đầu dậy, xác định hướng của Y Na, rồi lại tiếp tục phóng tới. Nàng chạy tránh quanh những góc cột. Tuy tay phải bị phè, nhưng một lộ khinh công nàng vẫn còn sử dụng được.

Thứ quý quái tàn ác này làm nàng nhớ tới Tàn Kỳ giáo. Khi còn ở trong lò luyện ngục của Lưu Tinh quân đoàn, Y Na cũng đã từng bị nhốt chung chuồng với dã thú. Cứ năm người đối phó một con gấu, ba người một con cạp; những kẻ bước ra khỏi lò luyện ngục, đều được trui rèn bản lĩnh như thế đó.

Nhưng con quái xà này lại nguy hiểm hơn tất cả dã thú mà Y Na từng đối mặt. Lúc này nàng lại chỉ có một mình, không có tác sát trong tay. Lẽ ra nàng phải kêu lớn cho người khác tới cứu. Nhưng Kiến Phong chỉ vừa mới rời khỏi, nếu nàng kêu lên, hẳn chắc chắn sẽ là người đầu tiên chạy đến. Y Na không muốn Kiến Phong gặp nguy hiểm.

Con rắn to công kênh nhưng không vì vậy đánh mất đi sự linh hoạt và tốc độ khủng khiếp của mình. Nó soàn soạt cuốn lên thân cột, nhắm hướng di chuyển của Y Na, sau đó nhanh chóng mồi tới. Nàng nghe tiếng gió lướt xoẹt ra, vừa quay lại đã nhìn thấy đầu con rắn bị đánh bật đi sang một bên. Chiếc bóng trắng ngoài cửa xông vào, ôm lấy Y Na, kéo nàng ra xa khỏi đại xà.

Kiến Phong chắn phía trước nàng, dần dần ép Y Na đi về phía cửa. Nhưng con rắn đó đó đâu dễ dàng buông tha cho bọn họ. Nó lại lao tới, điên cuồng vì vô hạn lần. Hai người bọn họ nhảy lên, Kiến Phong mượn đà đạp lên đầu con rắn phóng đi. Họ trở lại bàn làm việc đã bị con rắn đè nát. Kiến Phong chụp lấy bình bông để trên kệ xoay mạnh, bức hồ trường sau lưng hắn trượt qua, để lộ một hốc cơ quan bí mật.

Ánh trăng bên ngoài hắt vào cửa lớn, khiến lưỡi thép của thanh trường đao loé lên óng ánh. Trảm Soái đao là một thứ vũ khí mang đầy sát ý, đã từng theo biết bao danh tướng tung hoành nơi chiến trường. Thanh trường đao vừa lộ diện, đại xà hơi giật mình trong giây lát. Kiến Phong chụp lấy thanh đao nặng hơn hai trăm cân đó chỉ bằng một tay. Hắn chỉ xoay một vòng, đao khí mạnh bạo lướt qua, khiến đại xà co người lại sợ hãi.

Kiến Phong rút một tay ra khỏi áo. Đã mười năm rồi, hắn mới lại chạm tay vào Trảm Soái đao. Thứ vũ khí bá ngạo đó là một vật báu truyền đời ở Cổ thành, phẩm là phiên vương của người Miêu, nhất định phải sử dụng đao.

Nhưng đao lại là trọng khí chỉ dùng cho binh gia. Hơn nữa trường đao lại là thứ chẳng thể dễ dàng mang đi đâu, ngoại trừ mặt trận. Thiên hạ thái bình, Kiến Phong cứ ngỡ mình sẽ chẳng bao giờ để Trảm Soái đao xuất thế. Nhưng lần đối đầu nguy hiểm này, hắn phải mang đao ra để bảo vệ người thân.

Kiến Phong sẽ không bao giờ chịu đựng được nếu phải mất thêm bất cứ ai bên cạnh. Y Na đứng sau lưng, được Phan Kiến Phong bảo vệ, nhưng nàng vẫn bị khí thế của hắn làm cho kinh hoàng. Chưa bao giờ nàng biết Phan Kiến Phong có võ công. Bình thường hắn chỉ mặc triều phục và văn phục, cử chỉ tao nhã nhẹ nhàng, bước đi khoan thai chậm rãi. Nàng cứ ngỡ hắn là vị đại vương chỉ biết cưỡi ngựa bắn cung, chưa từng nghĩ ra vũ khí sở trường của hắn lại là trường đao.

Lưỡi đao sắc nhẹ, ánh sáng phản chiếu từ mặt trăng chớp loé loá mắt. Kiến Phong giậm chân, mang một đòn tấn sát phóng tới chỗ con đại xà. Dấu vết hắn để lại dưới sàn đá là một lỗ hổng sâu đến mấy phân, như vậy cũng đủ hiểu kinh lực của chiêu này mạnh mẽ cỡ nào. Trọng chiêu bỏ xuống, đại xà nhanh chóng chuyển thân tránh né. Kiến Phong quyết tâm truy sát tới cùng, đôi mắt vẫn lên màu đỏ như máu.

Cái này là đặc điểm di truyền của nhà họ Phan, cuồng huyết chiến sĩ. Một khi đã vận đến mười thành công lực, nếu không có đồ máu lớn sẽ khó lòng mà bình tĩnh lại được.

Y Na đã từng nhìn thấy vị thần áo trắng giương cánh cung mạnh mẽ hướng về phía mình. Nàng cũng đã từng thấy con ác quỷ tóc trắng với hay bàn tay thấm đầy máu. Hắn há họng thét lên từng tiếng khủng khiếp. Lưỡi bạc vung loang loáng, đao khí tung toé khắp nơi, chém gãy tất cả mọi thứ trên đường.

Dù Lôi Ân đã hoàn thiện kiếm pháp, cũng không thể vươn tới đẳng cấp này. Giống như Độc Long đêm đó, Kiến Phong làm nàng sững sờ kinh ngạc. Vách tường bung ra như vừa chịu đựng một vụ nổ. Con rắn uốn éo, thoát ra khỏi khối đồng gạch vụn, mau chóng tránh xa thứ vũ khí khủng khiếp kia.

Bạch ngọc quan gắn trên đầu Kiến Phong đã vỡ nát. Mái tóc dài trắng bạc của hắn tung xoả ra. Cách tay trần gồng lên, nâng thanh trường đao nặng mấy trăm cân vung vẩy vô cùng điêu luyện. Thứ võ công vừa nhanh vừa mạnh đó, chắc chẳng có ai ngoài Phan gia có thể phát huy được tới đa uy lực. Lưỡi đao đánh vòng như vẽ nên một mặt trăng tròn tuyệt đẹp. Y Na chỉ kịp nhìn ánh bạc loé lên, phần cổ của con rắn bị phạt ngang, chiếc đầu văng ra xa, lăn lóc lóc.

Từ thân thể uốn éo còn sót lại. Máu tươi cứ phun ra như suối. Chẳng bao lâu cả khu vườn xinh đẹp đã bị phủ một màu đỏ bầm tanh tươi. Toàn bộ thân người Kiến Phong đều đã dính đầy màu đỏ ghê rợn đó. Ánh sáng trắng dịu dàng trên cơ thể hắn hoàn toàn đã bị vấy bẩn rồi.

Ngay tại lúc nàng còn sững sờ bởi khung cảnh bi tráng kia, một khối cơ thể uốn éo khác lại xuất hiện. Con đại xà thứ hai chẳng biết nãy giờ ẩn nấp chỗ nào, đột nhiên phóng ra. Y Na chỉ vừa nhận ra lớp vảy màu xanh của con rắn thì đã bị siết mạnh, nàng ngay lập tức rơi vào hôn mê.

Kiến Phong vừa quay đầu, chỉ kịp nhìn thấy đuôi con rắn. Hắn tức tốc đuổi theo, giận dữ vì mình đã quá khinh suất. Lâu quá không động khí, hắn đã đánh mất sự cảnh giác cần có của một chiến binh rồi. Nhưng tất cả chỉ còn là tiếng soàn soạt bị ả. Cả vương phi và con đại xà đều tiêu thất không còn tăm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Đùng Chết Nhé

Độc Long nhận ngay ra mùi máu rần nồng nặc. Đại xà khổng lồ lao vào doanh trướng của hắn, thần không biết, quỷ không hay. Thanh Nữ thu người lại thành hình nữ hài nhỏ nhắn, tư thế phủ phục dưới chân Độc Long. Hắn liếc nhìn, nhận ra bên cạnh Thanh Nữ còn có thêm một dáng người khác. Y Na bị siết cho ngất đi, nằm sòng xoài dưới sàn.

Hắn không vội kiểm tra người, chỉ vươn những ngón tay thon dài ra nâng khuôn mặt của Thanh Nữ lên. Hai dòng huyết lệ nổi bật trên làn da trắng ngần của ả.

- Trên người người là máu của Đan Nam - Giọng khàn khàn lên tiếng.

- Y chết rồi! - Thanh Nữ trả lời.

- Sao lại có thể?

Thanh Nữ và Đan Nam là đôi yêu xa đã đi theo Độc Long hơn trăm năm, đạo hạnh cao thâm, vượt trội hơn hẳn những yêu quái bình thường khác. Ngoại trừ Độc Long, có thể nói là ở Miên Cung chúng vốn không có đối thủ. Tự nhiên một trong hai tâm phúc chết, đối với Độc Long là điều không thể ngờ.

- Bị con người giết. - Thanh Nữ nhủ mảy may khi nhớ lại cảnh tượng bi thảm kia. - Vũ khí trong tay hắn vô cùng bá đạo, hơn nữa võ công cũng khủng khiếp hơn người thường, ngay cả pháp lực của Đan Nam cũng chẳng thể làm gì hơn.

- Một gã người thường đánh thắng được cả yêu xa? - Độc Long liếc mắt về người con gái vẫn đang mê man bất tỉnh. Xem ra nàng đã tìm được một chỗ dựa hùng mạnh rồi. - Được rồi, người lui xuống đi.

Độc Long vừa phẩy tay một cái, Thanh Nữ như chiếc lá khô bị gió thổi cuốn đi, chẳng mấy chốc đã không còn hình dạng. Bây giờ đã là thời khắc trời gần sáng. Hắn đã trải qua thêm một đêm dài thức trắng nửa rồi. Nhưng đã có nàng trong tay, hắn không cần phải lo lắng nữa. Độc Long siết nhẹ phần áo chỗ ngực, chân thân của hắn đang động đậy, vô cùng hoan hỉ.

^ ^
—

Y Na tỉnh lại, cảm nhận mình đang nằm trên chiếc giường êm ái. Nàng chợt nhớ lại tối qua đã xảy ra chuyện gì, liền ngay lập tức bật dậy, hốt hoảng nhìn xung quanh. Căn phòng này dường như được xây dựng rất tạm bợ, vội vã. Thế nhưng mọi thứ được trang hoàng xa hoa cầu kỳ theo thẩm mỹ của Miên Cung.

Có người đang nằm bên cạnh Y Na, bàn tay mạnh mẽ ôm chặt lấy eo nàng. Khi Y Na vội động, khuôn mặt tuần tú chợt nhíu lại, sau đó y mở mắt. Lôi Ân nhìn nàng say đắm, ánh mắt long lanh chứa vạn câu thâm tình. Trong lúc nàng còn đang sững sờ kinh ngạc, chưa kịp nói gì thì y nhấn mặt, tỏ rõ vẻ thống khổ đau đớn. Lôi Ân chớp mắt một cái, vòng nước trong mắt hắn trào ra. Thứ còn lại chỉ là một ánh nhìn ráo hoảnh độc ác.

- Quả nhiên ngươi là chìa khoá vấn đề. - Độc Long nhếch mép cười độc ác.

Y Na sợ hãi vội nhảy khỏi giường, tận lực tránh xa hắn. Thế nhưng không biết từ lúc nào trên chân nàng đã có thêm một sợi xích. Y Na không kịp phát hiện, nên cứ như thế vấp té, cả người đập mạnh dưới sàn. Nàng lồm cồm bò dậy, muốn chạy thoát khỏi tên ác quỷ. Căn phòng nhìn như thế, nhưng lại kín như bưng. Vách, sàn, trần đều làm từ kim loại đen óng, cánh cửa nặng nề, không hề nhúc nhích khi nàng kéo giật.

- Bốn toạ gần hai năm nay chưa hề được nghỉ ngơi như thế. - Độc Long liếc nhìn ngoài cửa sổ. - Ước chừng chỉ mới một canh giờ, nhưng giấc ngủ thật sự rất tuyệt.

Y Na lui sát vào trong góc, cả người rúm ró sợ hãi. Lần trước bị Độc Long tra tấn qua, ký ức khủng khiếp đó vĩnh viễn không thể phai mờ.

- Ngươi ... ngươi là đồ yếu quái. - Nàng lắp bắp.

- Không phải, bốn toạ là tiên nhân. - Độc Long cười gian tà.

- Có tiên nhân nào lại lạm sát người vô tội. Rồi lại có hình dáng quái lạ, chuyên chui vào cơ thể người ta. - Nhớ lại cảnh đối thân của giáo chủ và Lôi Ân, nàng liền bùng bùng tức giận. - Đồ quái vật ghê tởm.

Người đang nằm trên giường đột nhiên biến mất. Chưa tới một cái chớp mắt, hắn đã ngồi đối diện trước mặt nàng. Bàn tay với những chiếc móng sắc nhọn bóp bả cổ nàng. Vết thương do những ngón tay gây ra chậm chậm rỉ máu. Cũng giống như trước kia, hắn uy hiếp nàng một cách từ tốn. Cùng một cách thức, cùng một con người, chỉ có khuôn mặt là đôi khác.

Chưa bao giờ Y Na nhìn thấy vẻ tàn nhẫn như thế trong đôi mắt Lôi Ân. Chưa bao giờ nàng lại sợ hãi khuôn mặt tuần tú kiêu mị đó. Nhưng trước mặt nàng đây là giáo chủ Tàn Kỳ giáo, con quái vật có thể xâm chiếm cơ thể người khác. Hắn chẳng phải Lôi Ân, người nàng thương nhớ biết bao nhiêu năm.

Đột nhiên bàn tay hắn run run như đang tự đấu tranh dữ dội. Cuối cùng Độc Long nhẹ tay buông nàng ra, hắn thở dài, trở về ngồi trên giường.

- Y vẫn còn ở trong này. - Độc Long cười cười chỉ vào đầu mình. - Y cùng ta tranh đấu suốt thời gian qua.

Y Na kinh hãi lấy tay che miệng mình lại. Nàng biết Độc Long đang nói đến kẻ nào, nàng cứ tưởng y đã biến mất khỏi thế gian rồi chứ. Hai hàng lệ nóng hổi không kiềm được tràn ra khỏi mi. Đây là xúc động, mừng vui vì kẻ mình cần phải giết thì ra vẫn còn sống.

- Tên khốn khiếp đó lì lợm và mạnh mẽ hơn ta đoán. - Độc Long tiếp tục giới thiệu. - Y khiến bốn toạ chẳng thể chớp mắt nghỉ ngơi trong gần hai năm trời. Nhưng việc này không chỉ tổn hại bốn toạ, mà còn đang giết lần giết mòn cơ thể y.

Lúc này Y Na mới ngược nhìn dung mạo của hắn thêm một lần nữa. Cũng giống như trước kia, người thanh niên mười bốn tuổi dường như chẳng trưởng thành hơn tí nào. Vẫn là khuôn mặt ngây thơ cùng đôi mắt sắc bén. Chỉ có là trông hắn tiêu tụy hơn, đôi mắt trũng sâu hơn. Nàng đau lòng, tự ngăn mình không đi về phía đó. Y Na muốn chạm vào Lôi Ân.

- Y sắp chết, nhưng ta không muốn thế. Bốn toạ có thể chuyển sang người khác, nhưng ta lại thích cơ thể này. - Độc Long nhẹ tay kéo mái tóc dài ra vén sau tai, điệu bộ vô cùng quyến rũ. - Ngươi muốn y sống, thì khuyên y nên ngủ một chút đi.

Hắn nhắm mắt, điệu bộ như ngưng thần an tĩnh. Khi mở mắt ra, khuôn mặt lại ẩn chứa vẻ u hoài.

- Lôi Ân! - Y Na lấp bắp gọi.

Y không trả lời, nhưng một lần nữa lại tiến đến chỗ nàng. Vòng tay rộng lớn của Lôi Ân ôm lấy nàng, siết mạnh để tha thứ bao nhiêu ngày xa cách. Từ khi bị chiếm mất cơ thể, tinh thần y vẫn vô cùng thanh tỉnh. Thế nhưng cơ thể y lại hoàn toàn hoạt động theo một ý chí khác. Độc Long đang điều khiển y, nhốt Lôi Ân vào chính tù ngục của tâm trí mình. Không thể động tay, không thể bước đi và thậm chí không thể nhìn vào thứ bản thân muốn. Y so với những cái cây thì có khác gì đâu. Đoạn thời gian như thế lại càng trôi qua dài đằng đẵng. Lôi Ân chỉ biết liên tục đấu tranh, liên tục quấy phá Độc Long để hấn không được nghỉ ngơi. Y thà tự hủy diệt bản thân, chứ không thể nào chịu sống nổi trong cảnh tù đầy này.

Vòng tay Lôi Ân thì ra lại ấm áp, quen thuộc đến thế. Nước mắt Y Na lại tuôn ra thêm nhiều, trong cổ họng chỉ còn vang ra tiếng nấc nghẹn. Nàng cũng ôm lấy y, thêm khát tình yêu của y. Vậy mà nàng cứ ngỡ Lôi Ân đã chết, vĩnh viễn không thể nào gặp lại.

Nếu được chọn, nàng sẽ không báo thù y nữa. Y Na thà hồ đồ sống cả đời, chứ không muốn đánh mất đi Lôi Ân. Nỗi đau li biệt trên đời này không có gì buồn hơn được. Tiếng khóc nức nở của nàng làm Lôi Ân không kiềm được, nước mắt y cũng lặng lẽ tuôn dài. Có được nàng trong vòng tay mình, quá gần nhưng lại quá xa.

Họ không dám nói gì nhiều, sợ phạm phải giây tương ngộ. Chỉ cần được chạm vào nhau, cảm nhận hơi ấm của nhau, đã có thể truyền đi hết tình cảm của mình rồi. Lôi Ân tựa lưng vào vách tường, để mặc nàng nằm bên gối. Hai bàn tay vĩnh viễn nắm chặt, như trước đây chưa từng bị chia lìa. Nếu tình yêu đau đớn thế thì thà chưa từng gặp gỡ. Nhưng họ lại nghiệm ra rằng, thà bị đau, còn hơn không được ở bên nhau.

Y Na xoay người, nhìn vào đôi mắt y với muôn ngàn lưu luyến. Nhưng vạn ngôn, muôn ý trong phút chốc thì làm sao nói hết. Y Na đưa tay vuốt nhẹ lên má y, giọng nài nỉ van xin.

- Đừng chết nhé.

Lôi Ân kinh ngạc nhìn nàng, như không thể tin vào tai mình được nữa. Kẻ luôn muốn khẳng khái giết y, bây giờ lại van nài y đừng chết. Sự mâu thuẫn trong nàng cuối cùng đã có đáp án rồi sao? Y Na đã chọn y, thay vì báo thù cho gia tộc. Lôi Ân vừa kinh ngạc, vừa xúc động khôn nguôi.

Y nắm bàn tay nàng, đưa lên miệng hôn một cái nhẹ. Sau đó y khẽ gật đầu, miệng cười tươi như hoa.

- Trọn kiếp này, ta chỉ chết trong tay nàng thôi.

Y Na đứng dậy, kéo y đi về phía chiếc giường ngủ. Lôi Ân cũng không phản đối gì, mặc cho nàng đẩy ngã mình lên giường. Y nhích vào trong, chừa chỗ cho nàng nằm phía ngoài. Lôi Ân vòng tay quanh eo Y Na, kéo cơ thể nàng vào sát người mình. Y hôn vào cổ nàng, tình cảm khát khao nồng cháy. Cơ hội khó khăn lắm mới có được này, bao giờ mới được lặp lại đây.

Y nhắm mắt để toàn bộ cơ thể thả lỏng. Tên Độc Long kia chỉ là tạm thời nhường quyền cho y một chút. Hắn chẳng biết đi đâu, mà chỉ âm thầm quan sát hết mọi chuyện. Lôi Ân không muốn phút giây thân mật của bọn họ bị người ngoài nhìn thấy. Sự hạnh phúc, khát khao của y sẽ là thứ vũ khí mà sau này Độc Long dùng để công kích Lôi Ân.

Chỉ trong giây phút sơ sẩy này, Lôi Ân mới may mắn có quyền điều khiển cơ thể. Nếu y muốn được giải thoát, thì đây chính là cơ hội tự tử tốt nhất. Nhưng y sẽ khiến nàng đau buồn, thất vọng đến tột độ. Thà hy sinh chính bản thân, y cũng không muốn nàng khổ sở thêm chút nào. Khi Y Na chưa cho phép, y nhất định sẽ không chết. Nhưng nàng chỉ cần nói một lời, y cũng có thể dâng lên tính mạng bản thân.

Nàng lặng im nghe nhịp thở đều đặn của người bên cạnh. Gần hai năm không ngủ, Lôi Ân đã dày vò bản thân mình đủ rồi. Nợ cha con trả, đây là cái lý gì mới được? Lôi Ân là Lôi Ân, đâu có liên quan gì đến cha của y. Chỉ có những thứ đã mất đi, thì người ta mới biết quý giá. Đã mất Lôi Ân một lần, nàng không muốn giết y lần thứ hai.

Sống dật dụa, chỉ mờ mắt vì thù hận. Liên tiếp gây ra cảnh tang khóc, làm thất vọng những kẻ yêu thương mình. Lẽ ra ngay từ đầu, sự tồn tại của nàng mới là không cần thiết nhất. Kiến Phong sẽ hạnh phúc bên Hạnh Tử, còn Lôi Ân cũng không bị bắt đến Tàn Kỳ. Thật sự, nàng là họa tinh giáng thế sao? Vậy bây giờ Y Na có thể làm gì để giúp đỡ hai người mà nàng yêu thương nhất? Dâng hiến cho Kiến Phong, hay là ở bên cạnh Lôi Ân. Tất cả mọi chuyện rồi cũng cần đến một cái kết xứng đáng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Con Ác Mộng

Kiến Phong đã đuổi theo con thanh xà đến Tân thành thì mất dấu. Vượt qua khỏi bức tường cao, con rắn biến mất vào trong rừng cây. Bên ngoài là chiến trường, phạm vi mà một chủ soái như hắn không nên đơn độc xông vào. Cả toà thành thấp thoáng sáng trưng, toàn bộ binh lính bị điều động trước cuộc đột kích của kẻ địch. Không ít người đã nhìn thấy con đại xà khổng lồ đó. Quân Miêu Cuồng sử dụng tà thuật như thế thì làm sao họ có thể chống lại nổi. Tâm trạng Kiến Phong rối bời, giằng dứ. Còn bên trong lòng quân thì bắt đầu dao động sợ hãi. Họ có thể đánh bại quân đoàn của yêu ma được sao.

Từ khi ra lệnh xây dựng căn phòng lồng sắt kia, thái tử Lôi Ân đã trốn vào đó suốt ba ngày ba đêm. Đứa bé thị tỳ của ngài vẫn đều đặn mang cơm vào cho thái tử. Trong quân doanh bắt đầu rộ lên tin đồn thái tử gia là trốn việc quân để truy hoan. Người ở cùng hắn trong phòng chính là một mỹ nhân của Việt quốc.

Gần ba ngày trời Độc Long chỉ mỗi việc là ôm Y Na ngủ. Nhưng nàng không phải là loài rắn như hắn, không thể chịu cảnh nằm yên ngủ đông. Vì vậy Độc Long thỉnh thoảng cũng phải thức dậy, buông tay cho nàng ăn cơm và nghỉ ngơi.

Hai năm trời đằng đẳng không ngủ của hắn, sao có thể chỉ thỏa mãn được như vậy. Nhưng rốt cuộc chẳng biết tên nào tung tin làm loạn, cả đám tướng, phó đồng loạt chạy đến trước phòng van nài thái tử gia mở cửa. Độc Long bức bối không tình nguyện xuống giường. Bởi vì hắn đang đóng vai thái tử, đang cầm quân nên không thể tùy tiện giết người như khi làm giáo chủ. Bây giờ đang xâm lăng nước khác, là lúc cần binh.

Cánh phòng bật mở, thái tử gia mặt mày cau có xuất hiện. Tóc hắn buông xoã tùy tiện, quần áo xốc xếch, nhàu nát như thể mới tiện tay lấy lên mặc vào. Thậm chí cổ áo còn chưa có kéo lại, để lộ vùng ngực trần có hình xăm cực kỳ đoạ người của mình. Nhìn dáng vẻ của hắn lúc này không có chút phong phạm để giả oai nghiêm như lúc trước. Cũng là khuôn mặt đó, cũng là cơ thể đó nhưng lại mang vẻ yếu nghiệt đầy tà khí. Đồng Chính tướng quân đập đầu quỹ lạy, nước mắt tuôn ra như mưa.

- Thái tử điện hạ mau thanh tỉnh để chủ trì đại cuộc. Mong ngài hãy từ bỏ ham muốn cá nhân mà lo cho việc lớn trước mắt đi. - Lão nức nở van xin. - Quân Việt quốc đã bắt đầu hành động rồi. Chúng trên cao, còn ta ở cuối dốc, địa hại vô cùng. Xin điện hạ mau ban ra quân lệnh, chúng thần khản khản cầu thỉnh ngài.

Độc Long nhàm chán đưa tay lên miệng để che một cái ngáp. Hắn xua tay, khuôn mặt chuyển sang nét lười biếng của tên nghiện lâu ngày.

- Về trường doanh đi. Lát nữa ta sẽ đến đó họp bàn.

Nói xong, hắn không khách khí lui vào phòng đóng cửa lại. Trước khi cánh cửa đóng sập hoàn toàn, những ai tỉnh mắt đều có thể thấy nữ nhân ngồi trên giường thái tử. Dáng bộ kiều sa, nếu dùng chữ khuynh quốc khuynh thành chắc cũng không thể mô tả được. Mọi người chỉ có thể kết luận, cả đời họ chưa từng thấy tuyệt thế giai nhân nào xinh đẹp hơn nàng. Chúng tướng quay lại ngó nhau, ra chiều thờ dài nuốt tiếc. Nếu bọn họ là thái tử gia, bộ dạng chắc cũng sẽ không khác gì hắn là bao.

Y Na kinh ngạc nhìn Độc Long lại leo lên giường. Hắn giờ tay kéo eo nàng lại, mạnh bạo ép Y Na nằm xuống cho mình ôm. Độc Long không có vẻ gì như quân tình gấp gáp hay vội vã đến trường doanh hội họp. Hắn chỉ giống như con sâu lười, muốn rút vào kén ngủ nướng.

Hai nước đang giao tranh, nàng dĩ nhiên ủng hộ phe phụ quân Phan Kiến Phong. Miên Cương bây giờ của họ Dương, chứ không phải họ Tang nữa. Nàng chỉ hận không thể quay về để giết Dương Bá Thiên, sao còn có tâm tư đi lo lắng cho thành bại của Miên Cương. Vậy là lần đầu tiên Y Na không phản đối Độc Long, nàng mềm mại nằm xuống, thậm chí còn khe khẽ hát.

“Điều điều Khiên Ngưu tinh, kiêu kiêu Hà Hán nữ.

Tiên tiên trạc tổ thủ, trát trát lộng ky trừ.

Chung nhật bất thành chương, khắp thể linh như vũ.

Hà Hán thanh thả thiên, tương khứ phục kì hứa ?

Doanh doanh nhất thủy gian, mạch mạch bất đắc ngữ.”

(Thơ vô danh)

“Xa xa kìa sao Ngưu, sáng sáng Ngân Hà nữ.

Nhỏ nhỏ tay trắng ngần, rì rào khung cửi gỗ.

Trọn ngày không thành lời, khóc nghẹn lệ như mưa.

Ngân Hà xanh lại nồng, ngăn trở xa thế hử ?

Nhòn nơ một dòng nước, cách biệt không ra lời.”

Hắn lại rất nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Trong cơn mơ của Độc Long, hắn có thể thoát khỏi kiếp rắn trùng, mọc chân bay cao lên trời. Chúng sinh dưới đất nhìn lên cao, chỉ tay kêu “Thiên long, thiên long” đầy ngưỡng mộ. Hắn sung sướng vẫy đuôi, gầm to lên một tiếng. Sinh vật dưới mặt đất kinh hoàng, đồng loạt lăn quay ra chết. Độc Long cười ha hả thích thú.

Giấc mơ của hắn bỗng nhiên đổi khác. Độc Long cười trên con ngựa trắng, ngán ngạo đi lạc giữa khu rừng đầy sắc hồng thắm. Đã là độ hè về, nhưng sao Đào Viên vẫn còn ra hoa. Con gió thổi qua, lay nhẹ cành đào khiến hoa rơi lất phất. Giữa cơn mưa diễm lệ, tuyệt mỹ kia, hắn nhìn thấy nàng múa hát say mê.

Thiếu nữ nhón chân, xoay tròn đầy hoa lệ. Bàn tay trắng nõn uyển chuyển múa lượn khiến hắn ngán ngạo đến thất thần. Khung cảnh trong mơ này, chính là

thứ mà hắn nhìn thấy được trong tiền kiếp của Lôi Ân. Độc Long đã đứng đó, nhìn bằng ánh mắt của y, trái tim đập mạnh liên hồi cũng là của y. Nàng giờ tay ra, bắt trúng một cánh hoa đang rơi giữa không trung. Như Thi nở nụ cười tươi tắn khiến y cả đời không quên được. Tình yêu của y đã dành trao trọn cho nàng.

Độc Long hoảng sợ, hét lên một tiếng giật mình khỏi giấc ngủ. Y Na cũng bị làm cho kinh hoàng, hai mắt lăm lét nhìn hắn. Độc Long nhìn người con gái trước mặt mình, tim vẫn còn đập thình thịch. Tuy dung mạo kiếp này của nàng có chút khác, nhưng hắn vẫn nhận ra đó chính là cô gái trong giấc mơ. Con ác mộng khiến một con yêu quái phải sợ hãi không có gì ngoài thứ quái đản gọi là tình yêu. Ở trong cơ thể Lôi Ân, độc được tiền kiếp của y, Độc Long đã bị cảm xúc mạnh mẽ của y chi phối.

Hắn mạnh mẽ xô Y Na ra, khiến nàng trượt té xuống giường. Hắn lại hoảng hốt nhìn tay mình, rồi đi xuống đất kéo Y Na dậy. Nàng giận dữ hất tay hắn ra, dành cho hắn một ánh mắt căm thù tột độ. Độc Long nhủ mảy, hắn cần gì phải lo lắng cho nhân loại thấp kém này.

Đang dự định không biết nên chặt tay hay móc mắt nàng ra, thì hắn lại nghe tiếng gọi ồn ào bên ngoài. Chúng tướng đã chờ hắn cả một ngày ở tướng doanh, nên bây giờ kéo đến đây khóc lóc. Độc Long bực bội ra mở cửa, nhìn mấy chục người quỳ bên ngoài lớn tiếng gọi. Hắn tức điên lên, ra tay tàn sát hết toàn bộ những ai có mặt trong khuôn viên.

Bởi vì sợi dây xích trên chân, nên Y Na đi lại không dễ dàng lắm. Nàng len lén ra khỏi cửa, nhìn thấy Độc Long đang loạn vũ đoạt mạng người. Chỉ với bàn tay không, hắn lấy thủ cấp người khác nhanh như hải hoa bắt bướm. Máu đỏ tràn khắp sân, thi thể la liệt gục ngã. Những người ở phía xa hoảng loạn, lớn tiếng kêu cứu rồi bỏ chạy. Thế nhưng Độc Long giống như một con gió, vừa lướt qua là nhiều kẻ bị biến thành vong hồn. Màn tàn sát thảm liệt chấm dứt cũng là lúc không gian im lặng đến quỷ dị. Độc Long đứng giữa đám thi thể người, ngửa đầu nhìn vầng trăng khuyết phía trên cao.

“Vì sao chứ?” Hắn tự hỏi.

Việc giết những kẻ này không hề có lợi cho hắn, mà còn khiến tình hình thêm xấu. Đoàn quân mấy chục vạn binh, phải trông hết vào đám chỉ huy cấp cao này. Từ đại tướng, tiên phong, đô úy ... đều lần lượt bị giết. Đám binh sĩ bên ngoài cũng tận lực tránh xa khi thái tử gia nổi điên.

Hắn liếc nhìn lại nữ nhân run rẩy đang nép sau cánh cửa. Độc Long nhủ mảy. “Là vì nàng ta sao?”

^ _ ^

Năm đó do Miên quân xâm lấn bờ cõi Việt quốc, phiên vương Phan Kiến Phong phải tự vệ phản công. Do binh lực dồi dào lại chiếm phần địa lợi nên Việt quân nhanh chóng đánh lui kẻ địch ra khỏi biên giới. Trận chiến ác liệt bên bờ Vong Xuyên nghe nói tử thương vô số người. Những kẻ sống sót kể lại, do bọn người Miên đã sử dụng bùa chú tà thuật. Những chiến sĩ yêu ma không biết sợ cứ lao vào ngọn giáo của họ. Những con yêu quái đội lốt người sau khi chết sẽ hiện nguyên hình.

Việt quân thắng lợi, phần nhiều là nhờ sự người chỉ huy dũng mãnh, thiện chiến Phan Kiến Phong. Hắn mặc giáp trụ màu tím than, sáng loáng dấu hiệu Dạ Điểu. Tuy đây là vật phẩm của tiên triều, nhưng lại là biểu tượng chiến thắng của Tân Thành. Máu giáp trụ u tối đó chỉ càng làm nổi bật hơn mái tóc bạc và thanh ngân đao Trảm Soái uy chấn thiên hạ. Kiến Phong như một vị chiến thần tung hoành giữa lòng địch. Hắn đi đến đâu là xác quân thù nằm la liệt đến đó.

Kiến Phong cứ điên cuồng tiến về phía tây như thiêu thân lao về lửa. Chúng tướng hết sức khuyên ngăn mới có thể làm giảm tốc độ truy đuổi của phiên vương. Vụ vương phi mất tích được chứng thực là do bọn người Miên giở trò. Trinh sát báo cáo, cùng những tù binh bắt được cũng khai rằng thái tử đã ôm mỹ nhân chạy trước. Vì vậy Kiến Phong dù công hay tư cũng phải quyết đuổi theo cho được. Nỗi đau mất Y Na, hắn không muốn ném trái thêm lần nữa. Mỗi chiều, hắn đều đắm đắm nhìn về phía tây, tự hỏi rằng mình đã đến gần nàng chưa.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Đại Hải Địa

Địa hình ở vương quốc Miên Cương vốn chia thành hai nửa rõ rệt. Vùng đồng bằng trũng thấp phía đông và đồi núi phía tây. Miên Cương lại không có nhiều con sông lớn như Việt quốc. Nên cứ mỗi mùa nước đổ là toàn bộ vùng phía đông sẽ chìm ngập trong lũ lụt. Khu vực bị ngập này thường được gọi là Đại Hải Địa. So Với Đại Lâm Phong của Việt quốc thì Đại Hải Địa có diện tích không hề thua kém. Trong đó có sáu tỉnh thường bị ngập toàn bộ và tám tỉnh bị ngập một phần.

Kinh đô của của Miên Cương là Watt Nam nằm ở trung tâm đất nước. Một nửa kinh đô thuộc Đại Hải Địa, một nửa lại thuộc vùng đồi núi cao. Bên cạnh Watt Nam có một con sông là Sepoko, con sông mẹ của thành phố. Sepoko chảy từ tây sang đông đi ngang qua hoàng cung Miên vương.

Trong thời đại của các vua nhà Tang, đã gây chiến với Việt quốc rất nhiều lần. Nhưng bởi vì có Trường Lý sơn ngăn trở nên họ chưa từng chiếm được một tấc đất nào của Việt quốc. Cuộc chiến gần đây nhất của hai nước đã là chuyện một trăm năm trước. Nhà vua khi đó là Tang Mục Lân trẻ tuổi cũng phải bỏ mạng khi đụng độ với tướng quân Từ Từ Minh của nhà Lưu.

Con cháu đời sau của nhà họ Tang lấy đó làm bài học, mãi nhìn về Tân thành mà dằn lòng không được xâm phạm họ. Nhưng đối với Dương Bá Thiên thì

đó chỉ là thái độ khiếp nhục của nhà vua hèn kém. Khi đã chiếm được ngai vàng, lên ngôi hoàng đế thì lòng tham của ông ta lại trỗi dậy. Thống nhất đất nước, bình định tứ phương, thiên hạ duy ngã độc tôn chính là mơ ước của kẻ xung đế. Thái tử Lôi Ân khi trở về đã tức tốc hồi thúc khai chiến. Bá Thiên như được gãi trúng chỗ ngứa, ngay lập tức ưng thuận gật đầu. Con trai bảo bối của lão quả nhiên là thiết huyết nam nhi. Muốn nuốt gọn Việt quốc ở phía đông, tham vọng của hắn cũng không thua gì cha mình.

Binh lực năm mươi vạn, xa pháo hơn mười ngàn. Lần phát động chiến tranh đầu tiên và lớn nhất của triều đại nhà Dương đã bắt đầu hơn nửa năm trước. Quân chủ lực họ vẫn còn đóng ở Đại Hải Địa, cách không xa biên giới Miên - Việt. Thái tử Lôi Ân dẫn quân tiên phong băng qua kênh đào Vong Xuyên chỉ là một phần năm binh lực thật sự mà thôi.

Vùng đất dưới chân Tân thành chính là tử địa đối với người Miên. Đã không biết bao máu xương chiến sĩ Miên quân chôn dưới lòng đất của Tân thành. Muốn công phá toà thành đó, gần như là tuyệt vọng vô nghĩa. Từ Tử Minh xây dựng Tân thành, chính là muốn tạo ra một pháo đài bất khả xâm phạm, không có bất kỳ đội quân nào có thể công phá nổi.

Độc Long khi nghiên cứu chiến lược, bàn thảo kế sách, cũng đã nhận ra vấn đề thật rõ ràng. Chẳng ai có thể đánh bại Việt quân ngay trên đất của họ cả.

“Vậy thì bên ngoài Đại Lâm Phong thì sao?” Hắn nhủ mảy thâm nghĩ. “Đến Đại Hải Địa rồi thì chẳng còn cái gọi là pháo đài bất khả xâm phạm nữa. Việt quân sẽ chẳng còn lại bất cứ lợi thế nào, nếu đối mặt với Miên quân.”

Thời gian đó là đầu mùa hè năm Khai Nguyên tám mươi lăm. Lần đầu tiên Việt quốc dẫn binh phản công đánh qua biên giới Miên Cương. Trong vòng một tháng, chiếm được bốn tỉnh phía đông của đất nước này. Quân Miên đã rút sâu vào vùng trung tâm Đại Hải Địa, dự định chiến trường định mệnh mà đại quân hai bên đụng nhau sẽ là tỉnh Si Xem, khu vực trung tâm của toàn bộ vùng đồng bằng.

Hoàng đế Việt quốc vốn vô cùng tức giận khi nghe biết Miên Cương xâm lăng. Ngay sau đó lại thờ phào nhẹ nhõm khi nghe phiên vương đã đẩy lui đại địch. Và bây giờ triều đình lại đang sôi nổi bàn cãi về hành động của Phan Kiến Phong. Hắn dẫn quân thọc sâu vào Miên Cương như vậy, chẳng khác nào đang đánh chiếm nước người ta.

Đại thần trong triều chia thành hai phe rõ rệt. Bên chủ hoà thì hồi thúc hoàng thượng nên viết lệnh triệu hồi phiên vương, giữ gìn hoà khí ở biên giới phía tây. Phe ủng hộ chiến tranh thì cực lực hào hứng, họ chỉ ra rằng đây là cơ hội quý để bắt Miên Cương thần phục Đại đô. Hai phe cứ như thế mà tranh cãi, còn Phan Kiến Phong ở tại Đại Hải Địa thì cứ làm việc theo ý hắn.

Sáu năm trước, khi nghe tin Y Na chết, hắn đã đau lòng như thế nào, cũng như tức giận bản thân như thế nào khi không thể làm gì được. Hiện nay, Kiến Phong muốn quyền có quyền, muốn binh có binh, dù không phải Y Na bị bắt cóc, hắn cũng đã muốn thay nàng trả hận.

Ngoại trừ loạn ‘Tam vương ngũ sứ’ trong thời kỳ lập quốc của Hàn gia, thì chưa bao giờ Miêu quân lại được điều động đi xa đến vậy. Quân tiên phong do Kiến Phong dẫn đầu bao gồm tám vạn người. Ở phía sau hậu cần, vận lương và quân chủ lực vẫn còn hơn mười vạn lính nữa. Hắn chọn lối tấn công đột kích, với tốc độ cao nhất, thọc sâu vào trái tim của Miên Cương. Không ham gì dàn quân trên mặt trận lớn hay chiếm đóng đất đai, Kiến Phong chỉ nóng lòng tiến đánh đến kinh đô Watt Nam để đòi cho bằng được Y Na lại. Càng mất nàng bao lâu, hắn lại càng buồn phiền hơn.

Không biết từ lúc nào, hắn đã yêu thương nàng sâu sắc đến như vậy. Cho dù mỗi ngày gặp gỡ vẫn nhớ nhung da diết. Dù được ôm Y Na trong lòng, vẫn không đủ thoả mãn tâm tình. Vì nàng là Y Na nên hắn có thể chấp nhận hết tất cả. Nếu Y Na muốn báo thù, Kiến Phong sẽ thay nàng làm việc đó. Nếu Y Na cho rằng bản thân xấu xa, hắn sẽ nhận hết cái xấu về mình. Nếu nàng yếu ớt, hắn sẽ che chở; nếu nàng đau đớn, hắn sẽ vỗ về. Lời hứa của phiên vương là không có gì thay đổi được. Hắn là trượng phu của nàng, nên Kiến Phong sẵn sàng hy sinh hết mọi thứ cho Tang Y Na.

Dù rằng trái tim nàng không chỉ dành cho mình hắn.

^ _ ^

Mùa hè năm đó đang là mùa nước đổ, nhưng không hiểu tại sao vùng Đại Hải Địa lại tuyết đối khô cằn. Lại nói về cái đại hoạ mà Lôi Ân thái tử ban cho dân chúng Miên Cương nữa chứ. Tự nhiên đi chợ giận người Miêu của Việt quốc, khiến bọn họ nổi điên lên, tiến quân đánh chiếm đến tận Si Xem. Dân chúng nghe có chiến tranh nên đã nhanh chóng bỏ chạy về phía tây bắc. Họ không hiểu sao Miên Cương binh hùng tướng mạnh, lại chẳng có lấy một đạo quân nào đủ thực lực ngăn quân Việt quốc lại, mặc họ giày xéo tổ quốc mình.

Nhưng chỉ có những người đã tới được Hồ Kỳ mới hiểu quân chủ lực của Miên Cương đang ở chỗ nào. Vấn đề là kinh đô của vương quốc này không phải ở phía bắc mà là phía tây. Tại sao đại quân lại tập trung ở Quảng Xương mà không phải Watt Nam để bảo vệ quốc vương?

“Người Miên vĩnh viễn không thể đánh bại Việt quân tại Ma Cát. Nhưng nếu buộc họ phải rời khỏi địa lợi của mình, thì Việt quân còn được bao nhiêu phần bản lĩnh đây?”

Thái tử Lôi Ân ngồi trên ngai cao cười ha ha. Đám thần tử quỳ bên dưới run rẩy sợ hãi. Thám tử hồi báo, quân Việt quốc chỉ còn cách kinh thành bốn trăm dặm, khí thế không suy, tốc độ không giảm, quyết tâm lấy cho được đầu cha con nhà họ Dương. Ngay lúc này, đại quân của Miên Cương lại vô có mất tâm mất tích. Đội quân bảo vệ kinh thành chỉ không tới ngàn người, lực lượng thật sự là quá mỏng và yếu rồi.

Ai nấy mang nghi ngờ này tới chất vấn thái tử thì chỉ được nhìn thấy vẻ ngao ngễ, tự tin của y. Từ khi y trở về kinh thành, họ đã chẳng còn nhìn thấy hoàng đế đâu nữa, mà chỉ còn gặp thái tử chấp chính. Toàn cục ngày hôm nay, y là kẻ chủ mưu chịu trách nhiệm tối cao.

- Trở về nhà nghỉ ngơi, vui chơi đi. Ba ngày sau có kết quả, lúc ấy các ngươi sẽ có khối việc để làm.

Địch đánh đến nơi, thái tử còn muốn mọi người vui chơi, nghỉ ngơi sao? Thật là điên hết sức mà. Các đại thần lại lén lút nhìn thái tử, nhận ra y đã nhanh chóng làm gương, điều bộ nghỉ ngơi vui chơi từ sớm rồi.

Phong thái cuồng ngạo, phục sức hoa lệ. Mái tóc dài không bó cột, chỉ đơn giản xả ra tùy tiện. Cổ áo thả lỏng, để lộ bộ ngực trần đầy hình xăm. Hầu hạ hai bên là vô số cung tần mỹ nữ. Bên cạnh ngài vàng còn có xích một nữ nhân trang phục hồ hang thiếu vải. Cô nương đó được thái tử coi như thú cưng, hết sờ rồi nắn, lúc nào cũng dẫn đi bên cạnh, ăn ngủ không rời.

Nhiều lão thần giết mình khi lần đầu nhìn thấy dung mạo cô gái. Tuyệt mỹ điểm lệ không khác Từ hoàng hậu khi xưa. Tang Y Na, nàng công chúa tiền triều đã trở lại, nay dưới một thân phận thật đặc biệt.

^ ^
_ _

Nàng không phục tùng Độc Long, cũng không phản đối hắn. Bởi vì việc đầu tiên mà hắn làm khi trở lại hoàng cung chính là giết chết Dương Bá Thiên. Kẻ thù lớn nhất của nàng chỉ đơn giản bị một kiếm, đầu lia khỏi cổ. Trước khi nhắm mắt, nhìn thấy kẻ ra tay chính là con trai bảo bối của mình, lão có bao nhiêu là kinh hoàng? Đối với Y Na, sự đau đớn trong giây phút cuối như vậy là đủ. Ân oán của hai dòng họ như thế đã nhẹ nhàng xoá bỏ.

Khi Dương Bá Thiên bị giết, Lôi Ân đã nổi loạn lần nữa. Y dùng nội tâm tranh đấu, hòng giành quyền điều khiển cơ thể với Độc Long. Nàng ở bên cạnh, chứng kiến kẻ trước mặt mình hết cười rồi lại khóc, lúc đắc thắng giễu võ dương oai, lúc la hét bị thống cực độ.

Có những lúc nàng tưởng chừng như Lôi Ân đã chiếm phần thắng, nhưng ngay sau đó Độc Long đã áp đảo. Một thân thể khoẻ mạnh đi kèm với tinh thần minh mẫn. Càng lúc Lôi Ân càng khiến Độc Long phải lo lắng, e dè. Đạo này khi Độc Long ngủ, Lôi Ân đã có thể vài lần tỉnh dậy. Nàng và y tâm sự với nhau rất nhiều chuyện nằm ngoài sự kiểm soát của Độc Long. Lôi Ân ở bên trong quan sát, đã nhận ra cách Độc Long sử dụng sức mạnh. Chân thân của hắn là cỗ máy nằm trong ngực Lôi Ân, là nguồn năng lượng của tất cả phép thuật.

Lôi Ân đang ngày càng mạnh hơn, bởi y đang học cách ăn cắp năng lượng của Độc Long. Tuy chưa thể giành điều khiển cơ thể, nhưng Lôi Ân đã biết cách phong bế ký ức, không để Độc Long tác động vào tâm trí mình nữa. Y Na ở bên cạnh y lặng lẽ quan sát, âm thầm chờ đợi ngày phản kích. Nếu Lôi Ân đánh bại Độc Long, thế giới này sẽ không còn thứ gì ngăn cản bọn họ đến với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Gió Đã Ngừng Thổi

Đoàn quân viễn chinh hùng hổ lao về phía tây. Trước mặt họ, đỉnh nhọn của cung điện Watt Nam đã hiện ra trước mắt. Từ Ma Cát đến kinh đô Miên Cương, Việt quân đã đi qua hết phần nửa vương quốc này. Họ đã phải đối phó với vô vàn những hiểm nguy ngăn trở. Đánh chiếm từng toà thành, giết chết biết bao loại yêu quái, quỷ ma.

Ban đầu người Miêu rất sợ tà thuật của Miên Cương. Nhưng vị đại thống lĩnh của họ lần lượt tiêu diệt hết con quái vật này đến con quái vật khác, khiến tinh thần mọi người phấn chấn hơn nhiều. Trong đội quân viễn chinh còn có đội thuật sĩ, do những tư tế của đền thần hợp lại. Những người này biết cách trừ yêu, bắt ma. Họ sử dụng bí thuật, bùa chú và các loại linh ngôn, trận đồ để tiêu diệt quái vật. Mỗi binh lính của Việt quân đều được trang bị bùa trừ tà. Giáp của họ được tắm thánh được và vũ khí được cầu nguyện êm chú.

Sự kết hợp giữa kỷ luật nghiêm minh và phép kích thích tinh thần đạt được hiệu quả tối ưu. Dưới sự dẫn dắt của Phan Kiến Phong, Việt quân như con gió lốc cán quét qua vùng đồng bằng Đại Hải Địa mà không có thứ gì ngăn cản được. Đến buổi chiều ngày hôm nay, họ sẽ đến được bờ sông Sepoko.

Thái tử Lôi Ân đích thân lên tường thành quan trận. Một tay y vẫn nắm theo sợi xích, mà đầu bên kia đã khoá vào chân Y Na. Nàng nhìn thấy soái kỳ của Kiến Phong, tâm trạng mừng lo hỗn độn. Tại sao Độc Long nhìn thấy đại địch trước mắt rồi, mà tinh thần vẫn bình thản, tự tại như thế này?

Đột nhiên, trong không gian xuất hiện những tiếng ầm ầm chuyển động. Ban đầu rất nhỏ, đến nỗi phải lắng tai nghe mới phát hiện ra được. Sau đó là âm thanh càng lớn dần, mỗi lúc một đến gần hơn. Đó còn hơn cả một đội quân mấy trăm vạn người cùng tiến. Đó là một cơn sóng thần đang xuất hiện ở chân trời phía bắc Miên Cương.

Toàn bộ nước lũ mùa hè bị Độc Long ra lệnh dẫn vào thành Quảng Xương tích trữ. Toà thành bằng đá này bị biến thành một hồ chứa khổng lồ, dự trữ nước của toàn bộ hai tháng trời mưa lũ đổ về. Đại binh của Miên Cương từ đầu chỉ có một nhiệm vụ là đào kênh, đổi dòng chảy của sông Sepoko để tích nước. Độc Long tiêu diệt một toà thành, chỉ để chiến thắng Việt quân trong canh bạc lớn này.

Đoàn binh mã kinh ngạc sững sờ nhìn bức tường trắng xóa phía bắc. Họ đứng im bất động, cơ thể tê dại vì hoảng sợ. Vũ khí rời khỏi tay, còn hay chân run rẩy không đứng nổi. Hàng ngàn tiếng la hét vang lên, và sau đó là cuộc bỏ chạy hoảng loạn. Nhưng sức người làm sao có thể thoát khỏi sự cán quét của nước lũ. Toàn bộ vùng trũng Đại Hải Thủy này rộng cỡ sáu tỉnh Miên Cương, đi năm ngày chưa hết, làm sao thoát kịp bây giờ.

Kiến Phong kiểm cương ngựa, ánh mắt xa xăm nhìn về phía chớp nhọn của cung điện hoàng gia. Hắn đã đến gần lắm rồi, nhưng lại không tới kịp. Lời hứa đi cùng nàng đến hết cuộc đời, đành phải bỏ dở ngang rồi.

“Gió đã ngừng thổi!” Kiến Phong thở dài.

Khi nhìn thấy bức tường nước đó, Y Na đã hiểu chuyện gì xảy ra. Độc Long từ trước đã âm mưu bẫy Việt quân ở vùng Đại Hải Địa này. Hắn điều quân chủ lực đi đập đập ngăn nước, bản thân mình lại chạy tới biên giới treu chọc quân Tân thành. Mưu kế này, ngoài tâm địa độc xà rắn rết như hắn, chắc chẳng ai nghĩ ra được. Bởi vì ngoài việc tiêu diệt hết đại quân Việt quốc, hắn cũng tiện tay xóa đi sáu tỉnh miền đông trên bản đồ nước mình. Nước lũ mọi năm tràn qua cũng chỉ gây ngập lụt. Nhưng nước lũ bị tích lại, xả tràn như thế này thì có khả năng quét sạch, san bằng mọi thứ trên đường đi.

Y Na run rẩy, đổ sụp xuống tại chỗ. Soái kỳ của Kiến Phong đã biến mất trong dòng nước lũ kinh hoàng. Chỉ trong chớp mắt, nước ngập tràn tứ phía. Dòng chảy vẫn cuộn cuộn như con quái vật khủng khiếp vẫy vùng. Bàn tay nàng bấu chặt xuống nền đá mạnh đến nỗi tất cả ngón tay đều ứa máu. Sự đau đớn này để nàng biết rõ mọi thứ đều là sự thật chứ không phải mơ.

Nàng ngửa cổ, thét một tiếng dài thương tâm liệt phế. Nước mắt nàng trào ra, nhanh cũng không khác gì cơn lũ quét kia. Y Na lao về phía tường thành nhưng lại bị sợi xích dưới chân kéo lại. Độc Long nhìn nàng vùng vẫy, vật lộn trên đất mà thích thú mỉm cười. Nàng cứ một mực tiến về phía trước, mặc cho vòng xích siết chặt vào chân. Chẳng bao lâu lớp da tiếp xúc với vòng khoá tét ra, để lộ gân thịt. Nhưng Y Na vẫn tiếp tục bỏ chạy, mặc cho tổn thương thể xác. Tinh thần nàng đang bấn loạn, nào quan tâm đến bất cứ nỗi đau nào.

Độc Long nhú mày khi vòng xích tuột khỏi chân nàng, đi kèm theo đó là cả da thịt bầy nhầy đầm máu. Nàng vẫn lì lợm bò về phía trước, để lại một vệt máu đỏ thẫm trên đất. Y Na lết được tới tường thành, chẳng còn nhìn được gì ngoài biển nước trắng xóa.

- Kiến Phong, Kiến Phong!

Nàng gào thét trong tuyệt vọng, nước mắt tuôn ra tràn ướt cả khuôn mặt. Tình cảnh ngày hôm nay sao có thể là sự thật. Phu quân của Y Na là do bị nàng hại chết rồi. Cuộc đời này, người yêu chiều, sủng ái nàng nhất cũng chỉ có hắn. Người nguyện chờ đợi Y Na, làm vách cho nàng dựa, làm mái che mưa che nắng cho nàng cũng chỉ có Phan Kiến Phong. Cả đời nàng nợ hắn, không chỉ tình yêu mà còn cả sinh mạng. Y Na leo lên tường thành, muốn đi tìm Kiến Phong.

Trước khi nàng kịp gieo mình vào dòng nước lũ, Y Na cảm nhận đầu tóc nàng bị giật lại. Độc Long không hề thương xót lỗi nàng từ trên vách đá xuống đất. Mái tóc nàng bị hắn túm chặt, cả người bị lôi xềnh xệch trên đất. Y Na thét lên, càng đẩy dụa mạnh, càng cảm nhận thêm đau đớn. Cổ họng nàng rất bỏng vì la hét quá nhiều, đầu óc nàng quay cuồng vì cơn đau tê tái trên đầu và cảm xúc cực kỳ bi thống. Ngay cả việc nàng muốn chết, tên ác quỷ Độc Long cũng không thành toàn.

Ngay từ đầu, nàng đã sai khi chọn con đường hận thù cừu báo. Nàng đã hại Lôi Ân và bây giờ là Kiến Phong. Y Na nắc nhen, hy vọng mình sẽ tắc thở mà chết. Lồng ngực nàng quặn lên, như có con quái trùng nào đó đang bóp nghẹt trái tim.

Phát hiện Y Na đang bắt đầu gào rít nắc nhen, Độc Long buông tóc nàng ra. Y Na ngã phịch xuống đất, như một con cá chết. Nàng kéo từng hơi lên, cực nhọc như thể hai lá phổi đều đồng loạt biến mất. Tốt lắm, cứ như vậy mà đau đớn chết cũng được. Nàng muốn đi tìm Kiến Phong, đến thế giới bên kia mà xin lỗi hắn.

Độc Long lật Y Na lại, bóp miệng nàng để buộc Y Na mở miệng ra thở. Nàng đang tự giết mình trong vô thức, khi liên tục không chịu tiếp nhận không khí. Hai tròng mắt vẫn đỏ, ngập chìm trong nước mắt. Y Na dường như không nhận ra thứ gì ngoài cơn đau nhức rứt rứt tiến đến tuổi vàng. Nàng cứ tiếp tục mê mang và sau đó là đi vì mất sức. Chỉ cần ít cố gắng nữa thôi, là nàng đến được bờ Vong Xuyên.

Hắn áp miệng vào môi nàng, hấp tấp thổi từng ngụm khí. Lồng ngực nàng phồng lên, xẹp xuống sau mỗi đợt tiếp hơi của Độc Long. Cảnh ảo mộng trước mắt nàng biến mất, bờ sông nở hoa rực rỡ tan biến thành hư vô. Trước mắt nàng chỉ còn hình ảnh vụn vụn mờ mờ của kẻ nào đó. Hắn đang ôm nàng vào lòng, say mê thưởng thức đôi môi anh đào của nàng.

Y Na cắn hắn, nhưng Độc Long chỉ hơi giật mình một chút. Hắn mạnh mẽ trà đũa nàng, khiến máu trào ra tanh tưởi trong miệng cả hai. Lúc này đây, bên cạnh nàng là Độc Long chứ không phải Lôi Ân. Tại sao hắn lại hôn nàng, tại sao lại say mê đắm đuối như thế?

Nàng muốn vùng chạy, nhưng lại bị Độc Long điểm huyệt. Hắn rời khỏi miệng nàng, rồi cười phá lên thích thú. Máu chảy xuống từ khoé miệng hắn, ghê rợn như một cơn hấp huyết quý. Hai mắt Độc Long sáng lên quái dị, nhìn nàng bằng ánh mắt thú dữ nhìn con mồi. Hắn đứng dậy, tay vòng quanh eo Y Na vác nàng đi. Giờ phút này nàng đã rơi vào tay lang sói, chỉ chờ lúc bị ăn thịt.

Mọi người đều tránh xa, không dám cản đường thái tử. Hắn một mực đi đến tận thất, đuổi hết tất cả cung nhân ra ngoài. Hắn liệng Y Na xuống giường, mạnh bạo như quăng một bao đồ. Độc Long phát tay, toàn bộ cửa nẻo xung quanh đều rầm rầm đóng lại.

Y Na nhìn thấy dáng vẻ nổi điên của hắn, lơ mơ hiểu ra mọi chuyện. Lôi Ân cũng đã từng dùng con mắt thèm khát như vậy nhìn nàng, khi hai người họ trốn ở trong lầu tranh. Nếu lúc đó Lôi Ân âm thầm kềm nén, nhờ giọng van xin, thì Độc Long không hề phải nhiều lời như vậy. Hắn trực tiếp xé toang quần áo trước ngực nàng, rồi nhào vào như con hổ chụp được miếng thịt tươi.

Độc Long cắn nàng, dầy vò nàng trong đau đớn khổ sở. Y Na bị điểm huyệt nên ngay cả chút năng lực phản kháng cũng không còn. Mùi hương nhục dục của cơn hoan ái nồng đậm từ từ toả ra khắp căn phòng. Hắn đã thoát hết y phục, và bắt đầu dùng nàng thoả mãn cơn khát.

Ngay cả việc thét lên cho đỡ đau nàng cũng không thể làm được. Nước mắt nàng chỉ có thể tức tưởi trào ra khi Độc Long xâm chiếm cơ thể mình. Nàng cảm nhận nỗi đau và sau đó là mùi máu huyết. Y Na muốn cự tuyệt Độc Long nên chẳng cấp thứ gì cho hắn đi vào trong. Mặc dù khô hạn, mặc cho cơ thể bài xích, hắn chỉ một mực muốn ăn thịt nàng. Độc Long bỏ qua mọi đau đớn mà ghim thẳng vào trong.

Nỗi đau xé xác chỉ càng làm nàng thêm muốn chết. Mặc cho Độc Long nhảy múa reo mừng, Y Na chẳng còn quan tâm đến hắn. Đột nhiên, nàng lấy được

sự bình tĩnh ngay trong cực đỉnh đau đớn. Trong đầu nàng bắt đầu hiện ra hàng ngàn kế hoạch để giết chết Độc Long.

Mặc cho đó là cơ thể Lôi Ân hay tinh thần y vẫn còn hiện diện tranh đấu. Y Na đã điên lên rồi, nàng không đủ sáng suốt để nghĩ ra được gì. “Giết chết hắn!” chỉ có ba chữ này cứ gào thét, lặp đi lặp lại trong đầu nàng. “Giết chết hắn” là thứ cuối cùng mà Y Na có thể nghĩ ra được.

^ ^

Tên nàng là Y Na, cũng có lúc đã từng là Tang Diên. Nàng là sát thủ cao cấp do Lưu Tinh quân đoàn huấn luyện. Nam thì dùng khổ nhục kế, nữ thì dùng mỹ nhân kế. Bọn họ vì giết người sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào, kể cả tổn hại bản thân.

Trong lúc sáng suốt nhất, nàng nhớ ra mình đã từng được huấn luyện. Y Na siết chặt hai nắm tay, vận lực để công phá những huyết đạo bị phong bế. Độc Long đang sung sướng, kích động trong cơn khoái cảm. Hắn xuyết xoa, thờ dốc và rên rỉ một cách cuồng loạn, mê mẩn. Hắn chưa từng phạm vào cấm kỵ trong suốt thời gian mấy trăm năm tu luyện. Nhưng từ khi trú ngụ trong cơ thể Lôi Ân, liền bị cảm xúc mãnh liệt của y ảnh hưởng.

Cơ thể đang trưởng thành của nam tử phi thường cương dương, dồi dào tinh lực. Đã vậy mỗi đêm hắn còn bị giấc mộng hoa đào kia quấy nhiễu, sao tà tâm lại không bị kích thích cho được. Mỗi ngày ôm nàng, thân mật tiếp xúc nàng chỉ khiến hắn càng thêm thèm khát. Hôm nay hôn môi nàng, chính là chìa khóa giải thoát mọi bạo ngược trong lòng Độc Long. Hắn mãi mê thưởng thức sự sung sướng của cơn hoan lạc, Độc Long không kịp nhận ra nữ nhân dưới hạ thân mình đã thoát khỏi sự kiềm chế rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Và Ánh Sáng Cũng Tắt

Thừa lúc hắn lơ là nhất, Y Na liền rút trái tim cài đâm vào ngực Độc Long nhanh như chớp. Bao nhiêu đêm ngủ cạnh hắn, nàng biết bên dưới lồng ngực kia không phải trái tim mà là cỗ máy. Năm xưa, cái xác mà Độc Long bỏ lại khi tráo thân có lồng ngực trống không. Nàng đoán là cỗ máy sau khi vào cơ thể sẽ ăn mất trái tim để mà chiếm chỗ.

Sẽ chẳng có cơ hội nào cho Lôi Ân thoát khỏi Độc Long cả. Nếu cỗ máy rời khỏi người, Lôi Ân sẽ chết. Chừng nào chân thân của Độc Long vẫn còn trong cơ thể này thì hắn sẽ không bao giờ thua. Cuộc tranh đấu của Lôi Ân và Độc Long chỉ có thể diễn ra đến vô cùng, vô tận mà thôi.

Đây là kết thúc, là chấm hết cho tất cả mọi toan tính âm mưu. Độc Long đã giết Lôi Ân và Kiến Phong, nàng không thể nào tha thứ cho hắn được. Y Na nghiêng rống tức giận, cổ đâm mũi đâm vào sâu hơn, nhưng tay nàng lại yếu đuối mất lực. Dù nàng dùng cả hai tay nhưng vẫn không thể thắng được Độc Long.

Hắn trừng mắt, sững sờ kinh ngạc khi bị tấn công bất ngờ. Độc Long nắm tay nàng kéo ra. Y Na dùng hết sức bình sinh để chống lại sự ngăn cản của hắn. Mắt nàng vẫn lên tia căm thù, Y Na cắn chặt răng, dồn mạnh sức vào hai cánh tay.

- Đi chết đi! - Nàng hét lên.

Đột nhiên Độc Long sững người. Hắn chớp mắt nhìn nàng một cách lạ lẫm. Và rồi hắn buông tay. Chiếc trái tim ngọt ngào xuyên qua lồng ngực hắn, đâm trúng từ huyết trên người cỗ máy. Độc Long bắt đầu vùng vẫy kịch liệt. Y Na trong cơn điên cuồng lại rút mũi đâm ra, đâm liên tiếp vào ngực hắn ba nhát.

Chiếc trái tim vừa rời khỏi chỗ, máu từ vết thương liền tuôn ra như suối. Máu đen bầm cùng chất dịch xanh lá chen nhau đổ ra, chẳng mấy chốc thấm đẫm cơ thể của hai người. Y Na lùi lại, cố thoát thân khỏi chỗ Độc Long. Nàng gào thét khi mối liên kết giữa hai bên chưa được gỡ bỏ. Độc Long vẫn còn đang dang dở việc của mình nên mới khiến cả hai mắc kẹt thế này.

Gương mặt hắn tiếp tục vặn vẹo. Bàn tay áp chặt vào vết thương, cố gắng tự chữa trị. Thế nhưng vết thương trúng chỗ hiểm, máu cứ tiếp tục tuôn ra không ngừng. Cả hai thân thể trần trụi cũng ướt sũng những máu. Độc Long mất sức ngã ngang, nằm bật ra trên giường.

Y Na mừng rỡ thoát thân, vội lùi lại về một góc. Hai mắt nàng vẫn trừng trừng nhìn Độc Long, cảnh giác bất cứ hành vi nào có thể xảy đến. Hắn ho khạc khạc, máu tràn ra khỏi miệng, bàn tay cào lên ngực mình, chân thân quằn quại muốn phá toái chạy ra.

Khi Độc Long quay đầu nhìn nàng, ánh mắt lại chuyển về thâm tình đắm đuối. Y chớp mắt, một giọt lệ trào ra khỏi khoé. Cũng như sáu năm trước đây, Lôi Ân đã dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn nàng. Y Na rung lên, nước mắt lại ào ào tuôn ra. Nàng nhào tới ôm lấy Lôi Ân, đau đớn gọi tên y.

Lôi Ân gật đầu, thờ dài một tiếng. Mọi việc đã đến mức này, chẳng thể hối hận được nữa rồi. Y tình nguyện nhắm mắt, an ổn cảm thụ hơi thở của người bên cạnh. Ở thật gần như thế, nhưng vĩnh viễn bị ngăn cách bởi vực sâu núi cao. Ngay từ lần gặp gỡ, nàng đã là ánh dương quang chói lọi trên đỉnh bệ rồng, y mãi mãi là kẻ hèn mọn quý phù phục bên dưới. Dù thời cuộc có thay đổi thế nào, cả hai cũng vĩnh viễn không thể bên nhau.

“Dù cho đó là địa ngục, hai ta cũng không chung lối.”

Bàn tay y muốn giờ ra chạm lấy nằng, nhưng nửa chừng rơi xuống. Y Na ôm chặt thân thể y, gào khóc không nên lời. Chiều đã tàn, ánh sáng cuối cùng trong ngày biến mất. Tất cả đều kết thúc trong bóng đêm sâu muộn của nhân gian. Nàng ôm chặt thể xác của y, mặc cho máu huyết khô lại đóng thành vảy. Cho đến khi thị vệ xông vào, lời bất nằng kéo ra.

Bọn họ phát hiện hoàng đế đã chết, còn thái tử thì bị giết. Quốc gia rối ren, hỗn loạn vì trận hồng thủy kinh hoàng vừa quét qua Đại Hải Địa. Tuy Việt quân toàn bộ bị diệt nhưng Miên Cương cũng nhanh chóng trở thành thảm địa. Vương quốc nếu không có người đứng đầu sẽ nhanh chóng tan rã mà thôi.

Đó là việc của bốn tháng sau ngày chết chóc. Một vị quan đại thần đã đưa Y Na ra khỏi cảnh lao tù. Lão thừa tướng cao niên cũng từng là thái tử của cựu triều. Ông ta đã nhận ra Y Na khi nàng bị cột quanh chân Lôi Ân. Người duy nhất mang dòng máu họ Tang chính là kẻ thích hợp được đưa lên ngai vàng. Trong bụng nàng đã mang cốt nhục của Lôi Ân nên những người ủng hộ họ Dương cũng không cách nào phản đối được.

Y Na trở thành nữ vương của Miên Cương một cách vội vàng nhanh chóng. Nàng được sử dụng như một chiêu bài thống nhất quốc gia, một con bù nhìn không hơn không kém. Nhưng Y Na cũng phối hợp vô cùng, sống vật vờ không khác gì rối rắm. Nàng chẳng nhớ vì sao mình phải tồn tại và tiếp tục sống vì điều gì.

Cho đến khi đủ chín tháng mười ngày hoài thai, nàng lâm bồn sinh ra một tiểu hài tử. Khi nữ nhi cất tiếng khóc chào đời, nàng như người trong cơn mơ thực tỉnh. Y Na cũng nức nở khóc theo, nhận ra mình vừa mới được cứu rồi thêm một lần nữa.

Trong cuộc đời không có gì đau đớn hơn lúc sinh lý từ biệt. Nhưng nếu ta vẫn tiếp tục bước về phía trước, sẽ còn được gặp gỡ những người yêu thương khác. Duyên tương ngộ là điều hạnh phúc, nên đừng vì chia ly đau buồn mà hối hận đã gặp nhau. Hãy để hoài ức trở thành nụ cười chứ không phải là kỷ niệm đầy khốn khổ. Vì những người ở lại mà Y Na tiếp tục sống. Nàng ôm đứa trẻ vào lòng, âu yếm, thương yêu.

Việt quốc và Miên Cương sau chiến tranh đều bị tổn thất nặng nề, tạm thời đình chiến. Tuy nhiên mối hận cừu gia này vẫn đang âm ỉ cháy, chỉ chờ thời cơ chín muồi thì chiến tranh lại sẽ nổ ra.

Năm Khai Nguyên thứ một trăm, Việt quốc tung bùng mở hội ăn mừng ngày chiến thắng. Nữ vương Tang Y Na của Miên Cương đích thân đến chúc mừng, đồng thời tỏ ý đề thân, nhằm kết tình giao hữu giữa hai quốc gia. Thái tử Tang Tinh Nhã được hứa hôn cho phiến vương Phan Hạo Nhiên. Hai bên từng giáp mặt nơi chiến trường nay có thể liên hôn một nhà.

Lần đầu tiên hai người gặp mặt, liền xảy ra một trận cãi vã lớn. Thậm chí họ còn không nể mặt hoàng đế Việt quốc và nữ vương Miên Cương, còn muốn rút đao đánh nhau. Nhưng bởi vì một tiếng gọi ‘Nhiên nhi’ của Y Na mà mọi việc được lắng dịu xuống. Đã mười bốn năm rồi nàng mới lại gặp được đứa trẻ từ thân yêu của mình.

Nàng nhìn người thanh niên cao to oai vệ trước mắt, không nén được nỗi niềm xúc động. Hạo Nhiên giống như cha hán khi xưa, vô cùng thanh thuần u nhã. Bộ dạng bạch y phiêu dật, cốt cách tuấn lãng nhu hiền. Còn con gái của nàng thì lại giống hệt cái tính ngạo mạn, lý sự của Y Na. Tinh Nhã có đôi mắt sắc bén của Lôi Ân, bộ dáng ngoài lạnh trong nhiệt tình. Sự kết hợp của họ được gửi gắm thêm vào trọng trách kết nối hai quốc gia. Như lời hứa năm xưa của Y Na, “Công chúa Miên Cương sẽ gả cho phiến vương Cổ thành”.

^ _

Diêm vương đau đầu khi nhân gian lại xảy ra đại tai kiếp. Yêu quái lộng hành, dụng kế bày trận làm chết rất nhiều người. Cùng một lúc tiếp nhận nhiều oan hồn oán mạng như vậy, Diêm vương thật sự không xử lý kịp. Vậy mà hai thần long và con yêu xà kia lại kéo xuống đánh nhau, loạn thành một đoàn. Bạch quân vừa thấy Phi quân đã không hề khách khí dùng Đại Phong đao phóng tới. Phi quân kêu gọi Lôi Đình thuận thuận đập chết tên Độc Long. Trong phút chốc còn tức hận vì mình chết vô lý như vậy, Độc Long điên cuồng chống trả, phi phi phun độc khắp nơi.

Kể từ thưở khai thiên lập địa, chưa từng có kẻ nào đến âm phủ mà vẫn còn nhiều loạn được. Nay ba tên tội nghiệt chồng chất này lại nhằm ngay Quỷ Môn quan mà giao chiến tung bùng. Nói thật đáng sợ, nhưng họ thật sự đã làm sập một phần Diêm La điện. Phi quân bầu chặt lấy Độc Long, quần thảo không buông.

Nói về Bạch quân thì hán trong ba kiếp chỉ có quỷ phá Minh Quang chứ chưa từng làm việc gì tổn hại Thái Hư. Vậy mà con trùng nhỏ Độc Long ba lần bốn lượt tra tấn nàng, khiến Minh Quang vừa thương vừa xót. Tội chiếm lấy cơ thể Lôi Ân làm điều xằng bậy còn chưa nói tới, nội việc hán muốn cưỡng bạo Y Na đã đủ cho Phi quân đánh hán tan hồn diệt phách rồi.

Mọi việc chỉ yên ắng khi một đại hán cường tráng cầm roi chạy tới. Người vô cùng bình thường, không tàn ác ra chút khí tức thần thánh nào, mà lại dễ dàng đi lại trong địa ngục. Ngoại trừ thần chủ toàn năng, thì e rằng ngay cả ngọc hoàng thượng đế cũng không thể làm gì hơn.

Lần xuất hiện này, thần chủ không nói nhiều giáo huấn, chỉ một mực quăng dây cột ba tên nháo loạn lại. Sao đó ông ta vẫy tay, tiễn thẳng bọn chúng tới sông Vong Xuyên luôn. Diêm vương tròn mắt nhìn vị đại hán đột nhiên biến thành thiếu nữ kiều mỵ, nàng thở dài phiến muộn ngời bết xuống tảng đá bên vệ đường.

- Viết mệnh cách, ta thật sự nặng đầu mỗi cổ à. Kiếp sau mà bọn chúng còn chưa học ra, ta khẳng khái diệt hồn luôn cho gọn.

Tuy nói cay nghiệt vậy, nhưng thần chủ vẫn lấy một cây viết từ trong hư không, bắt đầu chấp bút. Mệnh cách lần này không ngờ lại lộn xộn vô cùng, người ở tây kẻ phía đông. Duy Nhất và Minh Quang cùng đầu thai tới thời cửu long tranh châu, nhưng còn linh hồn Thái Hư lại ở tận ngàn năm sau đó nữa. Nhưng phạm là việc gì thì thiên ý cũng không có ai tránh khỏi. Thần chủ đã viết rằng họ sẽ gặp lại nhau, nhất định họ sẽ tương phùng thôi.

Chương 65: Đào Hoa Kết

Hắn cảm thấy rõ thời khắc cuối cùng của mình đã đến. Từ cách đây sáu năm, khi tự chẩn ra bệnh lao, Tùng Hiền đã biết sẽ có ngày này. Cơ thể hắn đã đến cực hạn của sức chịu đựng, toàn bộ thể xác của hắn lúc này đã chẳng còn chút sức lực gì. Thế nhưng tinh thần Tùng Hiền đột nhiên lại thanh tỉnh đến lạ lùng.

Con ho quen thuộc lại kéo tới, ngực hắn lại đau xuyên thấu. Người nằm bên cạnh Tùng Hiền lại bị những tiếng ồn phiền phức này kéo ra khỏi giấc ngủ. Thiên Kim nhanh tay đưa khăn hứng dưới miệng hắn. Sau đó nàng lại vội vàng dấu đi, nhưng hắn vẫn nhận ra trên chiếc khăn tay thấm đầy máu bầm đen.

“Thật sự, không muốn chết cũng không được.”

Lần đầu tiên gặp Thiên Kim, chính là lần tự tử thứ bảy bất thành của Tùng Hiền. Thật kỳ lạ, họ mới gặp mà dường như đã từng quen biết. Cho dù nàng có biết rằng hắn bị một trong tứ chứng nan y, vẫn không chịu tránh xa mà còn muốn đến gần.

Tùng Hiền bỏ chạy, vì hắn biết người đã bước một chân vào quan tài như mình chỉ làm phiền kẻ khác. Nhưng trùng hợp làm sao, lại tái ngộ nàng lần thứ hai trong tình cảnh dở khóc dở cười. Hắn bị chân tình của nàng làm cho cảm động. Hắn bị nàng thuyết phục rằng dù ngăn ngại nhưng ai cũng có thể hạnh phúc.

Chỉ là hắn bất lực không thể tiến đến gần hạnh phúc được. Bắt đầu là con đau nhức toàn thân, sau đó là đôi chân hắn bắt đầu liệt bại. Tùng Hiền tránh xa nàng, trốn đến một nơi bí mật để chờ chết. Dù chỉ mấy ngày, nhưng được ở bên nàng, Tùng Hiền cũng đã thỏa mãn lắm rồi.

Thiên Kim lại tìm thấy hắn, lại cứng đầu không muốn rời xa hắn. Tùng Hiền đã yếu đuối lắm rồi, hắn không thể nào đủ sức đẩy nàng ra khỏi người mình được nữa. Hắn bị bị sự lạc quan của nàng lây nhiễm. Hắn điên rồ nghĩ rằng mình có thể hưởng trọn những ngày tháng cuối đời bên cạnh người mình yêu.

Nhưng hắn lại đau đớn nhận ra nàng đang nhìn về phía khác. Hắn như muốn điên lên khi chẳng thể rời khỏi xe lăn để đuổi theo nàng. Tùng Hiền cứ bất lực ở đó, nhìn nàng trong cơn mưa tâm tã. Hắn chỉ hận mình không được gặp nàng sớm hơn, không thể đem lại cho nàng nhiều hạnh phúc hơn.

Nàng đã ở bên hắn, cận kề trong gang tấc như vậy, nhưng Tùng Hiền cũng không thể giơ tay ra chạm vào. Cơ thể hắn yếu đến mức cả lời cuối cùng cũng chẳng thể thốt ra.

“Hôm nay đã là ngày cuối cùng rồi, ta sẽ không còn là gánh nặng của nàng nữa. Cảm ơn vì đã ở bên cạnh ta đến tận lúc này. Bây giờ nàng hãy vì mình mà đi tìm tự do nhé. Chỉ cần nàng thấy vui, ta sẽ chúc phúc cho nàng.”

Khi hắn lìa đời, nàng gào khóc đến thương tâm liệt phế. Hắn lại cảm thấy buồn bã vô hạn vì không đã không được gặp nàng nữa. Tiếng khóc của người ở lại như muốn níu kéo hắn, không thể bước đi tiếp.

Lần này không có quỷ sai cầu hồn, cũng không có diêm vương địa ngục. Tùng Hiền chỉ nhìn thấy một cô nương xinh đẹp đứng ngoài sân đang kiên nhẫn chờ mình.

- Cô là ...

Hắn chưa nói xong thì một cơn gió thổi qua, toàn bộ khung cảnh xung quanh đều bị thổi đi như một luồng khói hư ảo. Nơi hắn đứng giờ đây chỉ còn có một màu trắng tinh khôi.

- Nơi đây là ‘vô’? - Hắn giật mình sợ hãi.

Ký ức trở về, thần long đã nhớ hết toàn bộ tam thế tình kiếp của mình.

- Thần chủ.

Hắn lấp bắp, quỳ sụp xuống trước cô gái lung linh như ánh sáng. Cơ thể nàng lại biến về hình dạng tiểu oa nhi mà Duy Nhất đã gặp trong lần đầu tiên. Ngày đó hắn ngạo mạn, cho rằng sức mạnh của mình đã không gì sánh nổi. Điện đảo nhân gian, liên lục nhiều người nên mới chịu hình phạt lưu đây.

Trải qua ba kiếp, hắn đã nếm hết mọi buồn đau khổ lụy. Có những chuyện chỉ nhỏ bé như hạt bụi, nhưng cũng nặng tựa thái sơn.

- Biết tội mình chưa? - Thần chủ lặp lại câu mà mấy ngàn năm trước ông đã từng hỏi hắn.

Duy Nhất hít một hơi thật sâu, lấy bình tĩnh trả lời câu hỏi của vị thần vĩ đại.

- Kiếp thứ nhất ‘Hữu duyên vô phận’ là muốn con hiểu được nỗi đau của kẻ khác. Chúng sinh bình đẳng, dẫu lên một con kiến, hãy thử biến thành kiến để mà cảm nhận coi. Con là thần long, may mắn có năng lực vượt trội, nhưng lại coi thường nhân giới, không biết thông cảm cho chúng sinh.

Hắn nói xong, liền sợ hãi ngẩn đầu nhìn thần chủ dò xét. Ông lão nghèo hèn mặc bộ đồ rách rưới nhìn hắn gật gật đầu đồng ý, sau đó lại im lặng chờ đợi.

Duy Nhất biết, thần chủ muốn nghe tiếp.

- Kiếp thứ hai ‘Sinh ly tử biệt’ muốn con học như thế nào là yêu thương chân chính, quý trọng những gì đang có, bỏ qua tham sân si. Tội lỗi trước đây của con, bao gồm tính ngạo mạn, đố kỵ, tham lam, cố chấp ...

Duy Nhất thờ dài, nhận ra trước đây mình đã xấu xa đến mức nào. Hắn tiếp tục nói, nhưng giọng đã thêm run run. Kiếp cuối cùng, vừa mới trải qua nên cảm xúc vẫn còn trọn vẹn. Tam thế tình kiếp đã khiến Bạch quân ‘người’ đi rất nhiều.

- Kiếp thứ ba ‘tương phùng hận vẫn’ chính là để con học cách biết chấp nhận sự thật. Cuộc đời không thể xoay tròn quanh một người, vận hành chỉ vì một người. Toàn bộ chúng sinh cùng tồn tại, các mối liên hệ phức tạp, rối rắm. Ý chí của bản thân không phải là toàn năng. - Giọng của hắn có phần nghẹn lại. - Đôi khi muốn bỏ cuộc, cũng phải sử dụng rất nhiều dũng khí.

- Bề khổ mệnh mong ko biết đâu là bờ, chỉ cần quay đầu là có thể nhìn thấy bến. - Thần chủ nhẹ nhàng nói.

- Thừa ngài, con đã biết lỗi của mình rồi. - Duy Nhất dập đầu lạy tạ thần chủ.

- Bạch quân Duy Nhất của long tộc, người đã phạm vào đại kỵ của thần giới, can thiệp vào nhân gian, khiến thế giới nghịch chuyển, liên lụy nhiều mạng người, vũ trụ bị xáo trộn. - Giọng thần chủ đột nhiên trở nên nghiêm túc. - Nay ta tước đi thân phận long tộc cùng thần vị của ngươi. Đạo hạnh toàn bộ bị xoá bỏ, ngươi sẽ bị đẩy vào luân hồi, quay trở lại làm linh hồn phạm nhân. Nếu hữu duyên, kiếp tri tu tập sẽ có cơ hội phi thăng lần nữa. Ngươi còn thắc mắc gì không?

- Tạ ơn ngài đã nương tay. - Hắn dập đầu dưới chân thần chủ, cả cơ thể rung lên vì xúc động, hai hàng nước mắt chảy ra.

Xúc phạm thân tộc, diệt chủng hàng loạt là những tội ác lẽ ra đã bị tiêu thân tàn tán hồn. Không bị tam muội chân hoá đốt ra tro, thì cũng phải bị thiên khiển đánh cho tan nát hồn phách. Có lẽ do Duy nhất đã kịp thời sám hối, nên hình phạt chỉ là bị lột bỏ thân tịch. Thần chủ vẫn chừa cho hắn cơ hội để quay trở lại về sau.

Chỉ là một ngàn năm tu tập thôi mà, hắn có thể kiên trì cố gắng. Lần này Duy Nhất thật sự đã được dạy dỗ kỹ càng, đã tiến thêm một cấp giác ngộ về đạo nhân sinh.

- Thừa ngài ... - Hắn đột nhiên sực nhớ đến một thứ.

- Kẻ thù của ngươi ư? - Thần chủ nhướn mày nhìn hắn, ngài đã thay đổi sang một hình dáng mới nữa.

- Phi quân cũng là nạn nhân do con liên lụy mà thôi. - Duy Nhất đỡ giọng.

- Y cũng có những tội lỗi của riêng mình. - Thần Chủ trả lời. - Minh Quang sẽ bị lột bỏ thân tịch.

- Nhưng thừa ngài ...

- Y sẽ van xin ta làm điều đó. Ta đồng thời tồn tại ở nhiều vũ trụ, trên nhiều đoạn không gian khác nhau, nên ta biết chắc chắn về điều đó. Ta là Sáng tạo thức, ngay từ đầu, ta đã biết rõ mọi chuyện.

Nếu có một thứ gọi là toàn năng trong vũ trụ này, thì đó chính là Sáng Tạo Thức. Sức mạnh vĩ đại nhất, sáng tạo ra vạn vật trên thế gian. Ngay cả thần thánh, các thế giới hay số phận đều do một kẻ chi phối. Như vậy không trách gì thần chủ lại vĩ đại đến mức này. Ngài lại thay đổi hình dạng lần nữa. Cuối hắn đã hiểu vì sao thần chủ lại như vậy. Ngài là cả vũ trụ này, tồn tại cùng lúc trong nhiều không gian.

- Y vì linh hồn của nữ nhân kia, nguyện chịu lưu đày, đời đời kiếp kiếp làm phạm nhân luân hồi cùng nàng.

- Đúng là con không thể sánh với Minh Quang ở điểm này được. - Duy Nhất cười khổ. - Vì vậy, con mãi mãi không thể thắng y.

- Vậy còn điều gì nữa không? - Thần chủ như phán quan hỏi từ từ lần cuối.

- Không ạ.

Duy Nhất rũ vai, tất cả đều buông xuôi, chấp nhận sự thật. Nhưng Thần chủ lại thờ dài, dường như không hề hài lòng với câu trả lời mà hắn đưa ra. Cô bé nấp ú như cái lu phát tay, cả không gian lung linh biến đổi. Trước khi bị đẩy đi, dường như trước mắt hắn xuất hiện ảo giác. Có phải không gian mà thần chủ đứng, là vùng đất bên hồ Tích Dã chăng?

Vẫn xinh đẹp, huyền ảo và lung linh đến thế. Trên nền xanh thẫm của khu rừng, cây hoa đào vẫn sừng sững đứng lặng im. Thế nhưng giờ đây cây đào ấy đã tro tàn, không còn lại bông hoa nào nữa. Đột nhiên hắn giật mình sợ hãi, Duy Nhất hét lên một tiếng, nhưng kết giới đã đóng lại, ngăn cách hắn khỏi thế giới kia. Hắn rơi vào vực thẳm tối tăm, cảm nhận một con quái vật vô hình đang gặm nát cơ thể mình. Quá trình tước bỏ thần vị đau đớn không thua gì khi độ kiếp phi thăng. Nhưng tất cả những gì mà hắn quan tâm chỉ là hình ảnh cây hoa đào trong phút cuối cùng đó.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Đào Hoa Duyên

Đạo hạnh bị rút hết, thân vị bị xoá bỏ. Hắn chỉ còn lại một khối linh hồn trong suốt, yếu ớt như bất kỳ con ma nào. Địa ngục lại hiện ra, trong nháy mắt, Duy Nhất bị đẩy đến hoàng tuyền. Một linh hồn đặc biệt không cần phải chịu qua xét xử ở Diêm La điện. Số phận hắn từ nay đã nằm ngoài sổ sách của thiên cung, mọi việc đành phải phụ thuộc vào một chữ ‘duyên’ định đoạt.

Mạn Châu Sa hoa vẫn nở rực rỡ hai bên đường, khung cảnh địa ngục chỉ còn một màu đỏ như lửa cháy. Loài hoa duy nhất ở thế giới bỉ ngạn này có hương thơm ma thuật khiến người ta chỉ nhớ đến những ký ức đau thương ở tiền kiếp.

“Nếu cứ cố chấp đuổi theo một mục tiêu, có lẽ chàng sẽ bỏ quên mất những thứ bên cạnh mình.” Đã từng có ai nói như vậy rồi nhỉ.

Cây hoa đào đã đứng đó từ lâu trước khi hắn sinh ra. Khi hắn lần đầu tiên ngoi lên mặt nước, đồng thời cũng đã nhìn thấy thứ đẹp nhất trong đời mình. Màu hồng của hoa đào rực rỡ như lớp mây bồng bềnh vương trên cành lá. Con gió nhẹ thổi qua, một trận mưa hoa rơi xuống làm hắn say đắm, mê mẩn tâm hồn.

Người bạn duy nhất của hắn, luôn kiên nhẫn ngồi nghe hắn tâm sự. Trong mắt tiểu Bạch, cũng chỉ có một mình Đào Hoa là quan trọng trên thế gian này thôi. Khi hắn thành thần, có hạ phạm nhất định phải ghé qua hồ Tích Dã. Xung quanh cây hoa đào, không khí luôn được thanh tẩy, chẳng có thứ bụi bặm nào có thể đến gần. Thứ đẹp nhất, hiền hoà nhất và sạch sẽ nhất chính là chốn đó. Dù là ngày tháng năm nào, hoa đào đều thắm sắc chào đón hắn.

Trải qua tình kiếp, Duy Nhất luôn bị mệnh cách mà thần chủ gieo xuống đẩy đoạ hết lần này đến lần khác. Nhưng trong chuỗi ngày dài bất hạnh kia, hắn đâu phải chịu cô đơn một mình. Nếu không xuất hiện một quận chúa Hạnh Tử sao hắn có thể trải qua nỗi đau li biệt với Y Na dễ dàng đến thế. Nếu không có Thanh Nhu, sao hắn có thể dễ dàng học được như thế nào là yêu thương và hy sinh.

Bỉ Ngạn là loài hoa đưa linh hồn đến nơi đầu thai chuyển kiếp. Ngoài ý nghĩa ‘hồi ức đau thương’, nó còn là loài hoa ‘không bao giờ quên.’

Thì ra chỉ cần quay đầu lại, hắn sẽ thấy sau lưng mình luôn có một hình bóng. Linh hồn yếu đuối kia cũng bị Bỉ Ngạn hoa làm cho nước mắt chảy dài đến thâm thương. Không có lý ngư, không có thượng tiên; không có thần long, cũng không có tinh hoa đào. Tất cả sức mạnh đều bị lấy mất, tất cả mọi thân phận địa vị đều bị tước bỏ. Lần đầu tiên, hắn có thể thật sự nhìn thấy nàng, lần đầu tiên có thể nói chuyện với nàng dễ dàng thế này.

- Thì ra từ đầu, nàng vẫn ở cạnh bên ta sao?

Đào Hoa xúc động gật gật đầu.

- Đến tận lúc này, ta mới nhớ ra nàng, mới được nói chuyện với nàng. - Hắn cười nhẹ nhàng, còn nàng vẫn cứ khóc. - Ta chỉ muốn hỏi một điều thôi. Hoa đào của nàng, có phải vì ta mà nở ra không?

Nàng đưa đôi mắt đầm nước nhìn hắn, sau đó nhắm mắt mắt, gật đầu xác nhận. Duy Nhất cười tươi, vui vẻ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Đào Hoa.

- Chúng ta cùng đi đầu thai, sau đó lại trồng một cây đào. Lần này ta sẽ không cố hái hoa nhà người khác nữa, chỉ chờ hoa của nàng nở mà thôi.

Nàng gạt mình, sau đó vừa khóc vừa cười, nói với hắn.

- Đào hoa tặc!

- Bởi vì nàng là Đào Hoa nên ta đành phải làm tặc trộm hoa.

Nếu kiếp trước quay đầu một ngàn lần, thì kiếp này có thể vô tình đi ngang qua nhau trên đường. Đào Hoa đã ba ngàn năm dõi theo Duy Nhất, nên có kiếp sau chắc chắn họ sẽ tìm được một đoạn tình duyên.

^ _ ^

Hắn đã xem tới dòng cuối cùng truyện ‘Hoa đào có phải nở vì ta’ mà Lý Ngọc Linh mới gửi cho. Steven bản thân nhìn màn hình vì tính, chẳng hiểu sao mình lại đi đọc cái thứ ngôn tình văn học mạng này. Có lẽ vì cô ta nài ép hắn quá, cũng có thể vì cái cảm giác deja vu khi lần đầu tiên Steven mở mail ra. Ký ức ảo giác kia cứ bảo rằng hắn đã gặp truyện này ở đâu rồi, nhưng lại chẳng thể nhớ nổi. Đáng tiếc Steven là người nước ngoài, học tiếng việt chưa đến một năm, sao có thể đọc qua tiểu thuyết Việt Quốc trên mạng cho được.

Bây giờ cảm giác còn đọng lại trong hắn, chỉ là câu chuyện này hình như vẫn chưa kết thúc. “Đôi khi bỏ cuộc đúng lúc cũng là một loại dũng cảm!” “Nếu chịu quay đầu, sẽ phát hiện ra mình đã bỏ qua những thứ gì.” Đây là thông điệp mà Ngọc Linh muốn gửi cho hắn sao? Là bỏ cuộc và hãy nhìn lại sao?

Cô ta dĩ nhiên muốn Steven bỏ cuộc và nhìn lại mình. Ngọc Linh đang theo đuổi hắn, vậy mà thậm chí còn không biết hắn là ai. Steven và Ngọc Linh cùng tham gia một game nổi tiếng trên mạng gọi là “Võ Lâm Truyền Thuyết.” Steven đã chơi game này khá lâu, nên nhân vật Lam Y Công Tử của hắn cũng thuộc hàng cao thủ pro nhất Võ Lâm.

Bởi vì Lam Y Công Tử hay vướng vào mấy vụ thù oán PK nên điểm thanh danh phải nói là vô cùng tệ. Muốn tiến cấp nâng lực, hắn phải tẩy danh mới có thể đạt được trình độ phi tiên của trò chơi. Mà muốn tẩy danh, luyện cấp thì buộc phải đi làm nhiệm vụ. Hắn cùng người bạn Anh Hùng của mình lập đội làm

mission biến thái truy tìm ‘Ngũ đại kỳ bảo’ trong game. Hắn muốn tìm Bích Lộ bạch ngọc bình, chứa nước Tuyết Linh có thể tẩy bạch danh vĩnh viễn. Thế nhưng lại chẳng hiểu như thế nào lại lọt vào mắt xanh của Lý Ngọc Linh.

Tên nhân vật trong game của cô ta là Hồng Phấn Lý Chiêu Phu, nghe cũng đủ biết trình biến thái không phải ít. Sau khi đã nhận định Lam Y Công Tử, Hồng Phấn bắt đầu nhiệm vụ truy phu vô cùng quyết liệt của mình. Cô ta mỗi ngày đều cào thẻ, tặng cho hắn 999 đóa hoa hồng để tăng điểm mị lực. Khiến bây giờ dù hắn có đi đánh boss quái long, mị lực cũng sẽ làm nó đầu hàng vô điều kiện. Ngọc Linh còn kiên trì lên kênh thể giới tỏ tình, khiến forum game đại chiến tung bùng. Một bên là fan club Lam Y của hắn quyết tâm bảo vệ sự trong sạch của thần tượng. Một bên là fan club Hồng Y điên cuồng ủng hộ sự vùng lên của phái truy phu.

Quả thật với sự quyết tâm cao độ như thế này, Steven cũng có chút cảm động. Hắn nhường nhịn, kết hôn với cô ta trong game nhưng nhất quyết giữ bí mật thân phận của mình ngoài đời.

^ _ ^

Có tiếng gõ cửa cộc cộc bên ngoài, Steven liền click vào nút tắt cửa sổ đang mở. Ngọc Linh bước vào, lịch sự nhoèn miệng cười chào hắn.

- Dr.Wilson, tôi mang hồ sơ bệnh án đến cho anh đây. Trưởng khoa dặn tôi thông báo lịch phẫu thuật đã sắp xếp rồi, bốn ngày nữa sẽ tiến hành. Vì đây là một ca bệnh phức tạp, nên chúng ta sẽ sử dụng phòng A1, nơi có khu quan sát, để các đơn vị tác nghiệp có thể quay phim theo dõi suốt ca mổ ...

- Được rồi, cảm ơn cô. - Steven lạnh lùng nói.

- À còn nữa, Thiên Hùng báo rằng địa điểm du lịch cuối tuần đã định rồi, chúng ta sẽ về quê anh ấy một chuyến. Nghe nói nhà ở quê của Thiên Hùng mới xây xong, kết hợp làm tân gia luôn.

- Được, tôi sẽ chuẩn bị. - Hắn gật đầu.

- À, buổi chiều tôi tan ca xong định sẽ đi mua sắm, anh có muốn đi cùng không?

Steven hơi nhíu mày suy nghĩ. Đúng là nếu đi dã ngoại thì hắn sẽ cần một vài thứ. Đằng nào cũng phải đến siêu thị, sao lại không cùng đi với cô ta cho tiện.

- Vậy thì hẹn cô sáu giờ.

- Ok, vậy chào anh nhé. - Ngọc Linh vui vẻ mỉm cười, sau đó đi ra, vô cùng cẩn thận khép cửa lại.

Cô ta là y tá thuộc khoa ngoại mà Steven đang làm việc. Hắn là bác sĩ khoa ngoại thần kinh, dĩ nhiên cũng có quen biết Lý Ngọc Linh. Về phương diện công việc, hai người dĩ nhiên chỉ là đồng nghiệp, quan hệ thật bình thường. Ngoài ra họ cùng thuộc một nhóm bạn, cùng quen biết Nguyễn Thiên Hùng, bác sĩ thuộc khoa gây mê hồi sức. Ở trong game cô ta là thê tử của hắn, đang theo đuổi Steven quyết liệt để đòi được gặp offline.

Trong giờ làm việc, họ chạm mặt với nhau không phải ít. Ngoài giờ làm việc, Ngọc Linh cũng chiếu cố một gã nước ngoài, độc thân như hắn rất nhiều. Cứ cuối tuần họ lại cùng nhóm bạn bè đi dã ngoại. Quan hệ như thế, mà cô ta còn đòi gặp mặt cái gì. Người cô ta thích, rõ là nhân vật Lam Y Công Tử trong game kia chứ không phải hắn. Vì vậy Steven quyết định không bao giờ tiết lộ thân phận thật sự cho Lý Ngọc Linh.

^ _ ^

Một năm trước, Steven nhận lời mời của bệnh viện Chợ Ruộng đến đây công tác. Dù là người nước ngoài, nhưng do kỹ thuật mổ của hắn thuộc dạng siêu đẳng nên mới được bệnh viện này chú ý. Việt Quốc là đất nước có nền y khoa phát triển tiên tiến nhất, vì vậy Steven không ngại vứt bỏ tất cả, dọn đồ vào vali, đến đây làm việc.

Năng lực của hắn lập tức được mọi người công nhận và sớm trở thành ngôi sao sáng của khoa ngoại. Nhưng ngay khi vừa ký hợp đồng làm việc lâu dài với bệnh viện thì hắn bị tai nạn giao thông, trở thành bệnh nhân SCI của bệnh viện mình.

Vùng đốt sống L2 và L3 của Steven bị dập nát trong vụ tai nạn. Tuy đã được mổ cấp cứu can thiệp, nhưng cho đến nay hai chân của hắn vẫn chưa có cảm giác, phải tiếp tục điều trị bảo dưỡng với hy vọng hồi phục rất mong manh.

Trong các cuộc nghiên cứu lớn về các trường hợp tổn thương tủy sống, thì chỉ một phần bảy người bị liệt hoàn toàn ngay sau tổn thương đã có được một số cử động đáng kể. Nhưng trong số những người có khả năng cử động ở hai chân ngay sau khi tổn thương, thì một phần tư trong số họ không có những tiến triển tốt hơn.

Steven là bác sĩ chuyên ngành nên hắn càng hiểu rõ tình trạng của bản thân. Chỉ có cách kiên trì tập luyện phục hồi, lạc quan tin tưởng vào tương lai và vùi đầu vào công việc mới có thể giúp hắn duy trì cuộc sống.

Tai nạn giao thông đã làm Steven biến đổi rất nhiều. Từ một người bình thường khỏe mạnh, đột nhiên bị liệt khiến hắn bị sốc tâm lý. Rối loạn vận động, rối loạn cảm giác và rối loạn thần kinh thực vật. Hắn đã trải qua giai đoạn mà cả vệ sinh cá nhân cũng phải có người hỗ trợ mới được.

Mặc cảm về tình trạng sức khỏe, hắn trở thành người trầm lặng, khép kín và tự ti. Steven không báo lại tình hình của mình cho gia đình mà chỉ cố đơn độc chống chọi. Hắn nghĩ rằng mình là bác sĩ thì có thể đối phó được. Nhưng hiểu biết không nghĩa là dễ dàng vượt qua được chương ngại tâm lý. Steven có lẽ đã sụp đổ rồi, nếu như hắn không được sự giúp đỡ từ Thiên Kim.

Chương 67: Đào Hoa Hội

Tên cô ta là Nguyễn Thiên Kim, một chuyên viên cổ văn của bảo tàng thành phố. Theo lời đề nghị của bác sĩ tâm lý, Steven đến đây để tìm về niềm vui nhẹ nhàng của văn học nghệ thuật. Và quả thật hắn đã được cứu chữa khi đến bảo tàng này.

Hai người gặp nhau trong một buổi chiều hè oi ả. Cô mỉm cười giải thích ý nghĩa bài thơ trên quạt mà này giờ Steven nhìn đến thất thần.

- Món cổ vật mà tôi thích nhất trong bảo tàng. - Cô tự hào giới thiệu. - Đó là cây quạt có từ năm 136 trước Khai Nguyên, từng thuộc về một người rất đáng yêu.

- Cô nói cứ như biết về người đó vậy? - Steven cộc lốc nói. Lúc đó hắn vẫn chưa được chữa trị.

Thiên Kim không thấy phật lòng vì thái độ của hắn. Cứ như thể cả người cô chỉ toàn toát ra niềm vui thôi. Thiên Kim bắt đầu đọc bài thơ cho hắn nghe.

“Thác bức rèm châu chột thấy mà...

Chẳng hay người ngọc có hay đà...

Nét thu dọn sóng hình như thể...

Cung nguyệt quang mây nhác ngờ là...

Khuôn khổ ra chiều người ở chốn...

Nét na xem phải thói con nhà...

Dờ đang nhẩn gửi xin thời hãy...

Tình ngắn tình dài chút nữa ta...”

- Đây là một bài thơ tiết hạ, tức là không có phần phía sau. Anh thấy không, sau mỗi câu đều là dấu ba chấm cả. Sự e ấp, tình cảm dạt dào nhưng lại không muốn nói ra hết. Người đàn ông này rất tài hoa, tâm hồn rất tinh tế, nhạy cảm. - Giọng nói của cô không giấu được vẻ triều mến.

- Sao cô biết chắc đây là của một người đàn ông. Tôi chỉ thấy bản giới thiệu là tác phẩm khuyết danh, có vào khoảng năm 100 trước khai nguyên.

- Đó là do người ghi chú không biết, nhưng tôi biết. Văn Tùng Hiền đã viết bài thơ này.

- Đó là ai, vĩ nhân nào trong lịch sử à? - Hắn hỏi tiếp

- Không, không là ai hết. - Thiên Kim lắc đầu. - Nhưng thơ của anh ta hay, đúng không? Bên này vẫn còn vài bài thơ của anh ta nữa.

Cô gọi người từ một ngàn năm trước thân quen như bạn cũ lâu ngày vậy. Thiên Kim lui người lại, đẩy xe lăn của hắn đi chuyên nghiệp như một y tá trong bệnh viện. Không đợi Steven kịp phản đối, Thiên Kim đã đưa hắn vào một căn phòng khác, có rất nhiều tủ kệ chứa cổ vật. Cô rút chìa khoá ra, mở tủ lấy vài khung kính có ép những bức thư.

“Sạ văn hàn mặc thuộc nga mi;

Triển chuyển lệnh nhân bán tín nghi.

Nghệ phổ bát đa phong nhĩ khách;

Tao đàn an đắc phẩn chu ti.

Túng nhiên cầm tú tranh Tô muội;

Bất vị quần thoa thác Tạ ki.

Tiểu ngã lân tài tình thái trọng;

Thử tình ưng phó thử tài tri!”

(Trích Ký tài nữ, Ninh Tốn)

Mây ngải, nghiên bút chột nghe qua;

Trần trọc xui ai những nửa ngờ.

Phong nhả thiếu người noi nghệ phổ;

Phấn son đâu khách chốn đàn thơ.

Dù cho gấm vóc tranh Tô muội;

Nào bởi quần thoa lẫn Tạ cơ.

Tài trọng, cười ta tình quá nặng;

Tình này tài ấy biết cho chưa?

Hắn đọc xong phần dịch thơ, bất giác phải mỉm cười. Thì ra từ một ngàn năm trước, người ta viết thư tình thổ lộ là phải như vậy.

- Cũng do người lúc này viết sao? Nhưng đây là khu cổ vật của Sử Định hoàng đế mà. - Hắn nghiêng người, đọc tấm bản lớn giới thiệu về khu cổ vật.

- Do người ta không biết mà xếp vào thôi. Đây không phải là thơ của Lưu Quang Phi.

- Vậy sao lại ghi được khai quật ở chỗ ông ta.

- Do Văn Tùng Hiền gửi thư cho thê tử của mình, lúc đó đang ở chỗ Lưu Quang Phi. Sau đó người phụ nữ này đi mất, không có mang theo thơ nên hoàng đế Sử Định giữ dùm.

- Chà, lịch sử thú vị ghê. Hoàng đế mà không thể giữ một người phụ nữ sao? - Steven phì cười.

- Cái này đâu có ghi trong lịch sử, là do tôi nói thôi. - Thiên Kim cười nghịch ngợm.

- Sao cô lại dám lừa khách.

- Tôi đâu có lừa. Sự thật mà, chỉ là không được ghi chép lại thôi.

- Vậy sao cô biết.

- Vì tôi là người dịch tất cả các cổ văn này. - Thiên Kim tự hào giới thiệu.

Lần gặp gỡ đó đã khiến hắn cười sau bốn tháng chìm ngập trong bi quan. Ở gần Thiên Kim luôn làm Steven cảm thấy thoải mái dễ chịu. Lấy cớ ham học hỏi lịch sử, hắn ghé đến viện bảo tàng thường xuyên hơn. Lần nào cũng được cô ân cần chăm sóc.

- Chỉ đi với tôi thế này có làm phiền công việc của cô không? - Steven đột nhiên hỏi.

Thiên Kim ngó qua ngó lại xung quanh, sau đó cúi xuống gần tai hắn, như chuẩn bị nói điều gì đó bí mật lắm.

- Anh có thấy xung quanh đây có ai không? Anh là người khách duy nhất của bảo tàng này đó. Tôi không tiếp anh, thì phải đi đêm kiến rồi.

Steven ngó Thiên Kim chăm chăm, sau đó cả hai cùng phá ra cười.

- Đi uống cà phê không? - Hắn đột nhiên hỏi.

- Ủ, vào phòng của nhân viên đi. Chỗ đó có cà phê ngon nhất quận này. - Cô nháy mắt. - Và có những bảo vật không trưng bày cho khách tham quan nữa.

Cà phê mà Thiên Kim khoe là cà phê gói đóng sẵn. Nhưng Steven công nhận, qua bàn tay cô, nó đã trở thành thứ ngon nhất thế gian. Hai người cầm cốc trong tay, huyền thoại bàn chuyện lịch sử. Phần nhiều là Thiên Kim nói còn hắn say mê ngắm nhìn.

Cô hằng hái giới thiệu những thư tịch cổ trên bàn của mình, những thứ mà cô còn chưa dịch ra hết. Steven chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng liếc trộm khuôn mặt sáng bừng đầy hào hứng của Thiên Kim. Phải là một người yêu nghề nghiệp, nên cô mới có được cái vẻ tự hào như thế. Tự nhiên tóm được một người khách ngoại quốc ham học hỏi văn hoá nước nhà, Thiên Kim với niềm tự hào dân tộc dĩ nhiên phải ra sức phổ cập kiến thức cho Steven. Chính vì lý do đơn giản thế hai người mới có thể dễ dàng làm bạn, hắn mới có cơ hội thường xuyên ghé qua gặp cô.

Tất cả chỉ có vậy, một tình bạn đơn thuần với mối quan tâm chung là cổ văn. Thứ tình cảm này nở trong lòng hắn chỉ âm thầm lớn lên trong bí mật. Steven sẽ mãi giữ lòng ngưỡng mộ này kín đáo trong trái tim mình. Bởi hắn biết, Thiên Kim đã có chồng.

Chiếc nhẫn trên tay cô nói Thiên Kim thuộc về một người khác. Bức ảnh ba người đặt trên bàn nói rằng cô rất hạnh phúc với gia đình của mình. Mặc dù thấy mặt người đàn ông trong tấm ảnh, Steven đột nhiên căm thù dữ dội, nhưng chỉ cần cô thấy vui, hẳn đã thoả mãn đứng từ xa nhìn.

^ _ ^

Sau bao nhiêu lần chối từ Ngọc Linh không được, hẳn đã nói rõ với cô mình đã yêu người khác. Kết quả là Ngọc Linh gửi cho hẳn địa chỉ cái truyện “Hoa đào có phải nở vì ta” này.

Thật trùng hợp, câu chuyện cũng nói về một kẻ thất bại trong tình yêu dù trải qua nhiều kiếp người. “Bỏ cuộc đúng lúc và quay đầu nhìn lại kẻ bên cạnh mình à?” Người ta nói khi được yêu bao giờ cũng hạnh phúc hơn yêu người khác. Vì vậy, hãy chọn kẻ yêu mình chứ đừng chọn kẻ mình yêu.

Steven bức mình, lấy cây viết gỗ gõ gõ trên tập hồ sơ mà chẳng thể viết gì vào. Ngọc Linh này, đôi khi làm hẳn phát điên lên được. Steven mở khoá sau ghế, lăn bánh xe rời khỏi phòng làm việc. Thay vì suy nghĩ băng quơ, hẳn đến khoa phục hồi chức năng tập luyện còn tốt hơn.

Thân là nhân viên bệnh viện, khi gặp chuyện dĩ nhiên được bệnh viện chu cấp dịch vụ hoàn toàn miễn phí. Bây giờ phòng bệnh VIP lầu 10 là nhà của hẳn, căn tin là nhà bếp, còn khoa phục hồi chức năng là phòng tập gym. Chung cư cao cấp chuẩn bệnh viện quốc tế như vậy thật khó kiếm được chỗ tốt hơn để ở. Bệnh nhân bác sĩ như hẳn cũng chắc không có kẻ thứ hai.

Steven đang chuyển qua chế độ chữa trị bảo dưỡng, tức chỉ tập vật lý trị liệu chứ không can thiệp chuyên sâu. Sau chấn thương, các cơ bắt đầu khôi phục lại chức năng càng sớm bao nhiêu thì càng nhiều cơ hội bấy nhiêu cho khả năng phục hồi. Chỉ cần có thêm một số cải thiện thì cơ hội được phục hồi tốt hơn là có thể xảy ra.

Từ thời điểm xảy ra tai nạn đến nay đã được gần năm tháng, cũng đủ thấy hẳn thuộc vào nhóm phục hồi chậm. Hiện nay Steven chỉ vận động để ngăn ngừa được nhiều biến chứng và thương tật thứ cấp. Nếu thiếu kiên trì thì các biến chứng như loét da do đè ép, nhiễm khuẩn hô hấp, nhiễm khuẩn tiết niệu, huyết khối tĩnh mạch sâu, teo cơ, cứng khớp, co rút biến dạng... là có khả năng xảy đến.

Chương trình tập bao gồm cả tập thở, tập ho, tập vận động đứng tư thế, tập theo tâm vận động, tập di chuyển tại giường, tập di chuyển từ giường ra xe lăn và ngược lại, tập làm mạnh cơ, tập thăng bằng ngồi tĩnh và động, tập đi, tập với các dụng cụ trợ giúp ... Rất nhiều thứ phải tập. Hẳn gồng người, cổ kéo thân ra khỏi xe lăn mà đứng trên hành lang đi.

“Điều trị bằng tế bào gốc là hy vọng cuối cùng rồi.” Steven cắn răng, điều khiển cho hông mình nhúc nhích. Chỉ có đẩy nhanh tốc độ tập luyện, các kết quả ghi nhận mới cho hẳn thấy tình hình khả quan hơn. Đối sách cuối cùng và hy vọng cuối cùng. Hẳn không muốn mình trở thành một ca bệnh thất bại.

Trong phòng tập, các bệnh nhân nhìn bác sĩ Wilson mà cảm thấy được động viên ghê gớm. Những bệnh nhân nhẹ hơn thấy mình nếu không cố gắng hơn hẳn thì nhục nhã biết bao. Mỗi lần Steven ghé qua đều làm không khí khoa vật lý trị liệu vô cùng sôi động. Có người không để ý, còn cho rằng chắc đây là khu vận động của đội tuyển quốc gia.

Thình thoảng có tiếng hét do bệnh nhân nào đó la lên. Sau đó lại có tiếng động viên an ủi, cuối cùng là tiếng tiếng reo hò chiến thắng. Người bình thường có ai hiểu nổi việc cảm được một chiếc thìa quan trọng đến mức nào. Có ai biết được việc nhúc nhích ngón chân cũng là một chiến công khiến người ta bật khóc. Đó chính là thế giới của người thuộc khoa phục hồi chức năng. Có mồ hôi, nước mắt và không thiếu gì những đau đớn. Tất cả bọn họ đều xứng đáng được nhà nước cấp huy chương vì những nỗ lực của mình.

Steven bật cười, vỗ tay với một người bạn khác cùng tập trong hành lang đi. Cả hai trở về xe lăn, rồi vui vẻ tạm biệt nhau, về phòng bệnh. Hẳn ngẩn người nhìn thấy Ngọc Linh đang đứng ngoài cửa. Steven đưa tay lên xem đồng hồ và nhận ra bây giờ đã quá sáu giờ rồi.

- Xin lỗi, tôi quên mất.

- Không sao. Bây giờ thì chuẩn bị một chút là xong ấy mà. - Ngọc Linh cười dịu dàng.

Cô là y tá bệnh viện, là thiên thần áo trắng nên làm sao dám nổi giận với người bệnh được. Trong mắt Steven, Lý Ngọc Linh chưa bao giờ ngưng cười.

Cô vòng ra phía sau xe lăn, đẩy hẳn về thang máy. Rồi không cần hỏi thêm, cô nhấn nút tầng 10 đưa Steven vào phòng. Ý tá Lý quen thuộc mang hẳn vào nhà vệ sinh. Căn phòng này dù thiết kế đặc biệt thế nào, Steven cũng cần phải có người hỗ trợ mới có thể tắm được.

Quan hệ của họ là đồng nghiệp, y tá và bác sĩ. Họ còn là người quen, y tá và bệnh nhân. Họ là bạn vì có chung một người bạn khác. Họ là phu thê, dĩ nhiên chỉ ở trong game. Tuy đã rất nhiều lần Steven được Ngọc Linh đưa vào căn phòng này, nhưng lần nào hẳn cũng ái ngại kinh khủng. Hẳn tự nhủ thầm, đây chỉ bởi vì nghề nghiệp của cô ấy là y tá thôi.

Ngọc Linh ra ngoài chờ trong khi Steven tự vệ sinh bản thân. Khi hẳn xong việc, thì gọi cô để được hỗ trợ đưa về xe lăn. Cuộc sống của Steven hiện nay là như thế này, không có ai chiều cô thì hẳn không thể sống được. Y tá Ngọc Linh có thể giúp hẳn vài lần chứ không thể giúp hẳn cả đời. Steven biết bản thân chỉ là gánh nặng nên hẳn không có hy vọng cao xa gì cả. Âm thầm ngưỡng mộ Thiên Kim và cảm lạnh không dám nói ra tình cảm đó. Ích kỷ che dấu thân phận với Ngọc Linh, để hình ảnh Lam Y Công Tử trong mắt cô mãi mãi hoàn hảo. Còn gã bác sĩ Wilson bệnh hoạn sẽ chỉ là một đồng nghiệp bình thường của Lý Ngọc Linh. Bọn họ sẽ thình thoảng gặp nhau rồi gật đầu chào hỏi trên hành lang bệnh viện.

Khi Steven mặc áo vào, Ngọc Linh giúp hẳn sấy tóc. Steven quả là sở hữu một mái tóc rất đẹp. Cô mân mê mái tóc bạch kim một cách say mê như nghiền cứu báu vật trên đời. Nếu như đây là bạch kim thật thì chắc Steven là người giàu nhất hành tinh rồi.

Hẳn giữ cho bản thân bận rộn khi cô chạm vào da đầu và thình thoảng là lỗi tai. Ngọc Linh vẫn thường ôm Steven mỗi khi giúp hẳn lên xe lăn hay rời khỏi chỗ, nhưng chỉ cần đụng chạm nhẹ ở mức độ bình thường này lại làm nhịp tim hẳn tăng lên cấp kỳ. Steven không thể hiểu tại sao adrenalin lại đổ ra vô cớ

như vậy. Máu rầm rầm chảy trong huyết quản, mạch đập thì tiếp tục tăng lên theo từng giây. Thần kinh thực vật của hắn hẳn là có vấn đề gì rồi.

Sau khi đã thay ra áo sơ mi sọc cùng quần kaki lửng, trông hắn không còn có vẻ gì giống một bác sĩ khoát áo blouse trắng như ban sáng. May mắn là trước đó Steven có tập luyện thể thao không ít, nên cơ bắp trên chân hắn vẫn chưa đến mức teo tóp như que tăm.

Ngọc Linh mở học bàn của Steven đưa cho hắn điện thoại và ví tiền. Sau đó cô đẩy Steven ra ngoài, dùng thẻ từ khoá cửa lại rồi mới trả cho hắn. Steven tự nhủ vì cô là y tá nên mới quen thuộc căn phòng này đến thế. Hai đồng nghiệp đi cùng nhau ngoài giờ làm việc cũng đâu có gì là kỳ lạ đâu ha.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Đi Mua Sắm

Họ di chuyển bằng tàu điện ngầm vì phương tiện công cộng này thân thiện với những chiếc xe lăn nhất. Từ ram dốc cho đến thiết kế không có bậc cấp của sân nhà đều vô cùng dễ di chuyển. Giờ tan tầm dĩ nhiên có rất đông người sử dụng phương tiện công cộng. Tuy nhiên Steven vẫn được ưu tiên hết mình, còn Ngọc Linh phải chịu cảnh chen chúc cùng mọi người.

Có một đám học sinh chạy lên tàu, đụng trúng Ngọc Linh, làm cô té ngã. Steven hoảng hốt đưa tay kéo lại, khiến cô rơi ngay vào lòng mình. Mấy đứa học sinh chẳng những không xin lỗi còn là lên “Kyaaa...” rầm trời làm cả hai khá xấu hổ. Ngọc Linh bèn lên lấy tay vén mái tóc dài ra sau tai, rồi giả vờ đứng dậy như không có xảy ra chuyện gì. Steven nhìn đến ngẩn ngơ.

Cả con đường từ trạm tàu điện ngầm đến khu phố mua sắm Bách Hoá Phường, họ chẳng nói với nhau lời nào. Steven im lặng ngồi trên xe lăn còn Ngọc Linh ở phía sau đẩy. Thấy tình huống này khá là căng thẳng nên hắn dự định nói gì đó để phá vỡ bầu không khí. Nào ngờ hai người cùng cất tiếng khiến mọi việc lại tiếp tục trở về trạng thái ngại ngùng.

Bỗng nhiên bụng Steven kêu lên rồn rột vô cùng mất trật tự. Cả buổi chiều hắn đốt cháy calorie trong phòng tập, nên bây giờ cơ thể cần cung cấp năng lượng rồi. Chưa kịp nói gì để chữa ngượng thì hắn nghe phía sau mình tiếng khúc khích. Steven điều khiển xe lăn quay lại, nhìn thấy Ngọc Linh đang cười đến hai má đỏ hồng. Chẳng hiểu sao hắn không giận mà còn thấy cô sao mà đáng yêu đến thế. Steven háng giọng, giả vờ lấy vẻ mặt nghiêm trang thường khi để nói chuyện với Ngọc Linh.

- Y tá Lý, tôi nghĩ chúng ta nên đi đâu đó ăn trước khi mua sắm thôi. Ở đây có câu gì đó, à ... ‘Có thực mới vực được đạo’ phải không?

- Tôi xin lỗi. - Ngọc Linh ngưng cười. - Tôi không nên bất lịch sự như vậy. Nhưng thưa Dr.Wilson, chỉ vì lúc đó bụng tôi cũng đang sôi lên, nên tôi có cảm giác anh đang bao che cho mình vậy.

Nghe cô nói, đến Steven cũng phải bật cười.

- Vậy à, thì ra tôi bao che cho cô rồi. Cô phải cảm ơn tôi thế nào đây?

- Mua cho anh cây kem nhá. - Ngọc Linh đề nghị.

- Tôi nghĩ là bữa ăn tối chứ.

- Dr.Wilson, lương bác sĩ cao hơn y tá nhiều. - Cô cười nịnh nọt. - Bù lại, tôi sẽ dẫn anh đến chỗ ăn ngon nhất thành phố này.

- Thật sao? - Steven nhướn mày. - Nếu không ngon thì châu này do cô trả tiền.

- Chơi luôn, bảo đảm anh chưa từng được ăn chỗ nào ngon hơn thế đâu.

Họ vừa đi, vừa tiếp tục bàn luận. Trong phút chốc tất cả đã trở về vẻ bình thường, không còn ngượng ngùng hay e dè gì nữa. Không, phải nói dường như bọn họ đã thân thiết hơn, kiểu như bạn bè chứ không phải chỉ đơn thuần là đồng nghiệp. Cuộc đời mà, sẽ còn nhiều thay đổi. Chẳng có gì là mãi mãi, kể cả những kẻ cứng đầu nhất.

^ _ ^

Ngọc Linh đưa hắn tới một quán ăn trong chợ đêm Bách Hoá Phường. Chỗ này hơi chật, nên cô phải dọn chiếc ghế ra để có thể đưa xe lăn và Steven vào. Người người tấp nập, chen nhau gọi món mì sườn heo. Chủ quán nhìn thấy Ngọc Linh liền giơ một ngón tay ra về hiệu ý. Ngọc Linh ngay lập tức đưa hai ngón tay ra trả lời ông chủ quán.

- Xem ra cô rất quen thuộc quán ăn này. - Steven cười khi thấy mặt hiệu của hai người.

- Lúc học cấp ba Thiên Hùng làm chạy bàn ở đây. Đó là ngày đầu tiên anh ta đi làm, nên đã đổ ụp nguyên tô mì vào đầu tôi.

- Trời ơi, như vậy có nóng không? - Steven kinh ngạc kêu lên.

- Dĩ nhiên là nóng chứ, tôi là hét cả con đường này đều nghe thấy luôn đó. - Ngọc Linh cười hết cỡ khi nhớ về kỷ niệm thú vị khi xưa. - Sau này mới phát hiện anh ta là bạn học cùng trường. Tôi từ kinh ngạc chuyển sang ngỡ phục khi biết Thiên Hùng đi làm thêm, tự mình kiếm tiền đóng học phí.

Khi câu chuyện kể về Thiên Hùng thì không khí liền trở nên thoải mái. Đây là bạn chung của bọn họ, kể về anh ta dĩ nhiên làm họ thấy dễ chịu hơn. Thật kinh ngạc khi biết Ngọc Linh là bạn gái cũ của Thiên Hùng. Dù họ chia tay khá ồn ào, thậm chí đã trở mặt làm kẻ thù một thời gian, nhưng sau đó nhờ ‘Võ Lâm Truyền Thuyết’ mà họ đã giải hoà. Thiên Hùng còn giới thiệu một người bạn cho Ngọc Linh, kẻ mà sau đó đã thành phu quân cô trong game, Lam Y Công Tử.

Steven nghe đến đây thì cắn muốn nát chiếc muỗng trong miệng. Thì ra bạn bè là như thế đấy, khi cần có thể bán đứng để chạy thoát thân. Món mì sườn mà Ngọc Linh giới thiệu rất ngon. Nhưng đến khi cô bắt đầu chuyển đề tài sang Lam Y Công Tử thì Steven không sao nuốt nổi nữa.

Hãy nhìn đôi mắt lấp lánh như sao trời của cô khi kể về kẻ thần bí ấy coi. Đôi môi cong lên cười thật khêu gợi khi nhắc đến tên hắn. Cô vừa ăn mì vừa kể lại chiến tích của Lam Y, đem những kỷ lục mà anh ta đã lập trong game ra để mà khoe khoang như chính của mình.

- Thiên Hùng và tôi đều chơi game đó đấy. Dr.Wilson, hôm nào anh cũng đăng ký chơi đi, rất vui.

- Cảm ơn, tôi không chơi đâu. - Hắn như muốn úp mặt vào tô mì để khỏi nhìn mặt cô. Khi nói dối không nên nhìn vào mắt người ta.

Vì Steven đã công nhận quán ăn này ngon nên hắn đành phải móc bóp ra trả tiền. Hắn bắt đầu bàn với cô xem bọn họ nên mua thứ gì trước. Ấy vậy mà Ngọc Linh vẫn chưa chịu buông tha cho chủ đề Lam Y Công Tử. Cô vẫn tiếp tục ca ngợi hôn phu ảo của mình với những lời so sánh với đại thần trên thế gian.

Ngày hôm đó, họ bắt đầu đi qua loa từ những chỗ mua sắm quần áo. Steven cung cấp cho Ngọc Linh vài ý kiến tham khảo từ một người đàn ông. Ngọc Linh chọn cho hắn thêm một số quần áo dưới góc nhìn của phụ nữ. Cô cam đoan rằng, Steven nhất định sẽ hợp với áo màu cam.

Cuối cùng Steven có trách nhiệm ôm hết túi đồ, còn Ngọc Linh thì đẩy hắn. Đi chỗ chợ đêm không có xe đẩy hàng, nhờ có hắn mà cô không phải cực nhọc với các túi đồ linh tinh. Nhưng đến màn mua tạp phẩm thì các túi hàng ngày càng nhiều hơn. Ngọc Linh mua cả nước rửa chén, cây lau nhà, chén bát ... cứ như thể cô chuẩn bị dọn nhà vậy. Steven dĩ nhiên đã không thể cầm hết đồ, nên Ngọc Linh đành phải máng ở tay cầm phía sau xe lăn.

Tuy Steven không nhìn bao quát được, nhưng hắn có thể đoán đại khái rằng mình đã không khác xe hàng lưu động. Lát nữa về bệnh viện rồi, hắn có nên đề nghị cho cô mượn xe lăn để đẩy hết đồ về nhà không.

- Y tá Lý, có phải cô dọn nhà không? - Hắn mạo muội hỏi.

- Ô, sao anh biết hay vậy. Người bạn cùng trọ phòng với tôi kết hôn rồi. Một mình tôi không cán đáng hết tiền thuê cả căn nhà lớn nên quyết định dọn đi chỗ khác. Nơi này ở rìa thành phố. Tuy hơi xa, nhưng khung cảnh rất đẹp, không khí lại trong lành.

- Vậy tuần này đến ăn tân gia nhà Thiên Hùng, tuần sau là đến nhà cô rồi nhì. - Steven gợi ý.

Nào ngờ Ngọc Linh chỉ cười ba tiếng ha ha gượng gạo, rồi tắt tít luôn. Steven cũng không dám hỏi lại, vì rõ ràng cô đang không muốn nhắc đến chuyện đó. Đề tài tiếp theo họ bàn đến là nên mua thứ gì cho chuyến dã ngoại. Steven nói về các loại thuốc chống nôn, kem chống nắng và chai xịt côn trùng. Ngọc Linh thì nhắc đến bánh trái và món quà mừng tân gia cần tặng. Cô nói rằng, theo phong tục cổ truyền, tặng cây là một món quà tốt lành cho ngôi nhà mới. Cuối cùng Steven đành phải ôm một chậu kiểng lùm xùm như cái đầu tóc rối về.

Vì những túi xách đã hết chỗ treo nên Ngọc Linh đành phải gác buổi mua sắm lại. Steven đang thắc mắc, bình thường đi sắm đồ, cô phải làm sao mới mang hết những túi hàng của mình.

^ ^
_

Bọn họ đi dọc trên phố trở về ga tàu điện ngầm thì đột nhiên nghe tiếng rít bánh xe và sau đó là âm thanh va chạm rất mạnh. Ngọc Linh quay đầu lại, vừa kịp thấy một chiếc xe đâm vào cột đèn còn người dân thì chạy đến bu xung quanh.

- Tai nạn giao thông rồi. - Cô vừa lăm bắm mấy chữ, liền nhanh tay đẩy Steven đến đến hiện trường vụ tai nạn.

Hai người ngồi ở trong xe hơi thì không sao, nhưng nạn nhân bị họ quẹt trúng thì ngã lăn trên đường. Đầu anh ta đầy máu, còn cả người thì xây xát nặng.

- Làm ơn tránh ra, ở đây có bác sĩ. - Ngọc Linh la lên.

Đám đông ngay lập tức tách ra cho bọn họ xen vào. Steven nhìn thấy người bị nạn thì lập tức nhúu chặt chân mày. Cảm giác nôn nao, sợ hãi như nhìn thấy chính mình sáu tháng về trước. Tai nạn giao thông, thứ đã khiến hắn phải gắn chặt với chiếc xe lăn đáng hận này.

Ngọc Linh cúi xuống đưa tay vào động mạnh cổ nạn nhân để bắt.

- Dr. Wilson mạnh đập của nạn nhân hiện này là 150. - Cô thử vỗ nhẹ vào mặt người bị nạn, rồi thông báo. - Không phải ứng.

Hắn vẫn im lặng thất thần nhìn hiện trường tai nạn. Có phải lúc xưa hắn cũng đã từng nằm giữa vũng máu ngoài đường thế này.

- Dr. Wilson, Dr. Wilson. - Ngọc Linh kêu lớn. - Steven.

- Hà? - Hấn giật mình nhìn cô.

- Nạn nhân có nhịp mạnh đập rất cao, kèm theo hôn mê. Rồi phải khám sao nữa? - Cô nhìn hấn trông chờ.

- Kiểm tra phản xạ ánh sáng PXAS và độ dẫn đồng tử dùm tôi.

Steven chỉ có thể ngồi một bên chỉ đạo, hấn vô phương cúi xuống kiểm tra nạn nhân. Ngọc Linh dùng tay vạch cả hai mắt người đó lên nhìn. Cô dùng điện thoại để kiểm tra độ phản xạ ánh sáng.

- Dẫn đồng tử một bên và PXAS kém. - Ngọc Linh báo cáo.

- Tụt kẹt hồi hải mã thủy thái dương. - Steven lầm bầm. - Đừng nên di chuyển vội. Trước hết kiểm tra quanh đầu và vùng cổ, có sưng phù gì không?

Ngọc Linh tuân tự làm theo những gì Steven chỉ dẫn. Khi xe cứu thương tới nơi, Ngọc Linh đã lật nạn nhân nằm ngửa, rồi cột cổ định đầu anh ta bằng gạch. Nhân viên cứu thương hết lời cảm ơn họ đã giúp đỡ. Steven cũng báo cáo lại các chẩn đoán sơ bộ của mình cho nhân viên cấp cứu. Họ ghi lại cẩn thận, sau đó dùng ván cứng di chuyển nạn nhân lên xe, chạy hết tốc lực về bệnh viện.

Cảnh sát đến đo đặc hiện trường, lấy lời khai các nhân chứng rồi yêu cầu mọi người giải tán. Ngọc Linh nhìn hai bàn tay đầy máu của mình, đang loay hoay không biết làm sao thì Steven đã rút cuộn khăn giấy vừa mua lúc nãy đưa cho cô. Ngọc Linh biết ơn chụp lấy, vừa xé vừa chùi cho hết dấu máu.

Ngoài trên tay, chiếc váy màu kem của Ngọc Linh cũng dính đầy vết bẩn. Steven nhàu màu, xé tiếp khăn giấy chùi đi dùm cô.

Ngọc Linh kinh ngạc nhìn người đàn ông tí mẩn cầm lấy váy mình lên chùi lấy chùi để. Đây chỉ là chiếc váy xoè ngang gối một chút, hấn cầm thế, tuy chưa lộ nội y, nhưng thật sự làm cô ngượng chín cả người. Với tình huống này, Ngọc Linh lại càng không dám can Steven lại. Bởi nếu nhắc nhở, thì cả hai chắc chắn đều sẽ lâm vào tình huống khó xử về sau.

Dr. Wilson bình thường là người rất khó chịu, hay tỏ ra lạnh lùng với mọi người. Nếu như không phải Ngọc Linh đã từng nhìn thấy hấn cười, đã từng nhìn thấy hấn vỗ vai nói chuyện với Thiên Hùng thì chắc cũng đã nghĩ Steven là người khó gần. Nhận ra kẻ này rất cô đơn, nên cô muốn làm bạn với hấn. Ngọc Linh tìm cơ hội Steven ra khỏi phòng, để hấn có thể đi khắp nơi khuấy khuấy tâm tình. Cô cho rằng hấn sẽ phát khùng lên mất nếu chỉ nhốt mình trong bệnh viện. Không hiếm các trường hợp người bệnh ở dài hạn trong bệnh viện đều rơi vào trạng thái trầm cảm, muốn tự tử. Ngọc Linh phải ngăn chặn mọi tình huống xấu có khả năng xảy ra trong phạm vi công việc của mình.

Đêm nay, mọi việc đang tiến triển tốt đẹp lắm. Cô không muốn Steven lại trở về với vẻ khôi băng, lại tiếp tục thu mình vào chiếc vỏ ốc tự ti. Vậy nên Ngọc Linh quyết định sẽ để yên cho hấn lau vết bẩn trên váy và giả vờ như không biết. Quả nhiên, giữa chừng Steven cũng phát hiện hành động của bản thân hơi quá phận. Hấn bỏ váy Ngọc Linh xuống, thở phào khi cô vẫn đang mãi mê lau thứ màu đỏ dính trong kẽ tay.

- Rửa bằng nước đi.

Steven rút chai nước suối bên hông, mở nắp ra, đổ xuống cho Ngọc Linh rửa ráy. Chiếc xe lăn này cũng tiện lợi thật, chứa được bao nhiêu là thứ có thể xài.

^ _ ^

Trong bệnh viện quy định, các bác sĩ không được để điện thoại reo chuông, tất cả phải chuyển về chế độ rung. Khi bọn họ đang ở trên tàu điện ngầm thì có người gọi cho Steven. Do chân hấn không cảm nhận gì nên Ngọc Linh phải nhắc nhở. Ánh sáng chớp nháy trong túi quần kia báo rằng đang có cuộc gọi đến này giờ rồi. Hấn ái ngại lấy điện thoại ra, tự dặn mình lần sau phải để trong túi áo. Bác sĩ mà không kịp nghe điện thoại, sẽ gây ra nhiều phiền phức to.

Nói chuyện xong, Steven thở dài một tiếng. Ngọc Linh bên cạnh cũng phải tò mò hỏi có chuyện gì đã xảy ra.

- Nạn nhân tai nạn giao thông chuyển đến bệnh viện chúng ta rồi. Họ đang xét nghiệm, chuẩn bị mổ khẩn cấp. Mọi người đang tìm tôi.

- Trùng hợp vậy. - Cô ngạc nhiên kêu lên. - Biết thế lúc nãy chúng ta đi nhờ theo xe cấp cứu luôn cho rồi.

Steven quay lại nhìn cô rồi sau đó lại phì cười. Trong ngày hôm nay, có lẽ hấn đang cười hơi nhiều so với chuẩn mực hằng ngày.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Tình Yêu Ảo Tưởng

Nhưng dù cho bọn họ có gặp thế nào, tàu điện ngầm cũng chỉ chạy với tốc độ như vậy, khoảng cách từ nhà ga đến bệnh viện cũng phải xa như thế. Với tinh thần tránh nhiệm đầy mình, Ngọc Linh đẩy xe lăn của Steven đi nhanh hết mức có thể. Ở tốc độ này, chỉ cần vướng một cục đá nhỏ thôi, hấn cũng có thể dễ dàng chết rất khó coi. Steven đành phải lên tiếng van xin cô hãy bình tĩnh lại, hấn sợ nhất là tai nạn giao thông.

May mà ông trời không đến nỗi tàn nhẫn lắm. Hai người về đến bệnh viện kịp lúc và hoàn toàn bình an vô sự. Hay nói đúng hơn là chỉ có Steven bình an vô sự, còn Ngọc Linh ở phía sau hấn thờ hồn hà hồn hển như chú lừa kéo xe vừa đi hết quãng đường núi.

Các y bác sĩ kinh ngạc khi nhìn thấy Dr. Wilson ngồi giữa một xe đẩy hàng chất đầy túi đồ, giỏ xách. Thậm chí trước mặt hấn còn có một chậu kiểng to không lồ xum xuê xanh tốt. Đầu rồi hình ảnh bạch mã hoàng tử lạnh lùng của khoa ngoại? Nhìn hấn giờ này giống hệt dân chạy nạn hồi chiến tranh năm sáu tư.

Các y tá cấp tốc chuyển Steven sang xe lăn khác, rồi mang hấn vào phòng khử trùng. Tuy xe của Steven thì rõ ràng tốt hơn đồ của bệnh viện. Nhưng biết làm sao hơn, mô cấp cứu mà mang theo cả xe hàng như vậy thì chẳng khác nào đi giết bệnh nhân.

Một khi đã dính vào tính mạng người bệnh, thì những chi tiết nhỏ nhất thường không được để ý tới. Tâm trí Steven bây giờ chỉ tập trung vào tình huống trước mắt, hấn đã luôn miệng hỏi thăm về các chỉ số xét nghiệm của bệnh nhân. Ngọc Linh nhìn theo bóng lưng của mọi người, không kịp nói lời từ biệt trước khi ra về. Đây là thế giới của họ, và cô phi thường hiểu rõ.

Nhìn đồng hàng ngổn ngang máng trên xe, cô không biết phải xử lý thế nào cho hết. Bây giờ hấn đã đi, làm sao cô có chìa khoá mang đồ lên phòng. Mặc dù đó là phòng của bệnh viện nhưng coi như đã là nhà riêng của Steven, chìa khoá cũng cho hấn giữ hết. Đồ của hai người mua chung, Ngọc Linh đành phải đẩy về nhà. Xe lăn của hấn, cô mượn tạm, vì đằng nào bệnh viện cũng không thiếu. Người đi đường chắc sẽ ngạc nhiên lắm khi Ngọc Linh đẩy chiếc xe chở chậu kiểng đi ngang. Đây người, cô không thấy gì, nhưng đây cây như thế này thật vô cùng mắc cỡ. Ngọc Linh tự dặn mình lần sau chỉ đi siêu thị mới được mua nhiều đồ.

^ _

Ngôi nhà mới của Ngọc Linh ở vùng ngoại ô. Tuy rằng phải đi xe bus hơi xa, nhưng bù lại chỗ này rất đẹp. Ngôi nhà nhỏ trên sườn đồi, nhìn ra quan cảnh thị trấn êm ả, có hàng rào phủ đầy dây thường xuân và một vườn hoa nhỏ xinh xinh.

Ngọc Linh dặn lòng, khi lần sau có ai hỏi nhất định không khai ra mình ở nhà mới. Nếu họ muốn đến chỗ cô ăn tân gia, ngắm nhà thì khó xử vô cùng. Cái dốc cao như thế, nhà lại có nhiều bậc cấp, không hề thân thiện với chiếc xe lăn. Nếu Dr. Wilson cũng bị kéo tới, thì cô chắc sẽ làm hấn buồn lòng khủng khiếp.

Đồng nghiệp với nhau, cô cũng hiểu và thông cảm cho hấn rất nhiều. Steven Wilson là người nước ngoài duy nhất công tác tại bệnh viện Chợ Ruộng. Môi trường xa lạ, không bạn bè, không gia đình thì phải sống khó khăn như thế nào? Hấn chỉ có một thân một mình, lại xui xẻo bị tai nạn giao thông làm cho tàn tật. Tâm lý hấn vì vậy có chút khốc liệt, lạnh lùng thì cũng khó mà trách được. Nếu trong những cuộc vui tụ tập bạn bè mà cô còn làm hấn phát lòng thì tổn hại đạo đức của nghề y tá quá. Ngọc Linh thở dài, không biết xử trí thế nào với loại tình huống này.

^ _

Cô mang hết đồ vào cất trong phòng, rồi dọn dẹp qua loa. Căn nhà vẫn còn bừa bộn các thùng giấy chưa khai ra hết. Vì vậy Ngọc Linh quyết định chỉ dọn dẹp chỗ mình ngủ là được rồi. Công việc cuối ngày của cô chỉ là bật máy tính lên, đăng nhập vào trò chơi trực tuyến “Võ Lâm Truyền Thuyết.” Đây là một bộ mặt khác trong cuộc sống của cô, chế tác sư cấp 125, chủ cửa hàng Hồng Phấn danh tiếng trong giang hồ.

Những người trong danh sách bạn bè của Hồng Phấn Lý Chiêu Phu hầu như đã online đủ cả. Thế nhưng phu quân Lam Y Công Tử của cô lại chẳng thấy bóng dáng đâu.

Sự thành công nhất của Ngọc Linh khi chơi game này chính là của được một phu quân bánh bao tài giỏi nhất thiên hạ. Tất cả đều là công của Tịch Dạ đã tư vấn cho cô. “Đây chỉ là game thôi mà, có ai biết mặt nhau đâu mà mắc cỡ. Đã trốn thực tế, chạy vào game sao còn mang những ràng buộc thông thường tự trói đời mình.”

Chính những lời khai sáng này đã sinh ra một Hồng Phấn Lý Chiêu Phu khác. Nhân vật trong game của cô nổi tiếng chỉ sau một đêm với danh hiệu ‘đệ nhất si tâm’. Muốn chọn mục tiêu, tốt nhất cứ chọn ngọn núi cao nhất, dễ thấy nhất. Muốn tìm lang quân như ý đề chết tên Anh Hùng kia, thì tìm ngay đệ nhất cao thủ Lam Y Công Tử mà cầu hôn.

Chiến dịch của cô đã được lên kế hoạch rõ ràng, cũng nhận được sự hỗ trợ từ bốn năm đồng bọn. Bọn họ rất muốn xem cao thủ lạnh lùng, kiêu ngạo như Lam Y khi bị hạ gục sẽ có bộ dáng như thế nào.

Lập đội làm phụ bản đương nhiên có hấn phải có cô. Lấy được mối quen biết, việc tiếp theo chính là hăng say chat làm thân. Đến khi được hấn chấp nhận làm hữu hảo liền bám lấy không rời, tăng thêm tình cảm. Chiến dịch tặng quà, tặng hoa thể hiện độ si tình dĩ nhiên là không thể thiếu. Năm mươi chiếc thẻ cào chỉ để mua 999 đồa hồng tặng cho quân lang mỗi ngày ba đồa. Chiều cuối cùng, mạnh bạo nhất, là lấy tiền bác loa lên server cầu hôn hấn. Khủng bố đúng nửa tháng trời, ép hấn vào con đường hoặc cưới hoặc bỏ game đi, mới đạt thành ước nguyện.

Cuối cùng cô cũng đã lấy được danh hiệu ‘Nương tử của Lam Y Công Tử’ để gắn trên đầu. Đi đâu cũng khoe ra, thật vô cùng hãnh diện. Bây giờ Ngọc Linh đang thực hiện giai đoạn cuối cùng của kế hoạch, chính là chiếm được tình cảm của hấn, gặp được mặt ở ngoài đời.

Lý do vì sao cô lại quyết tâm cao đến thế ư? Thật ra, chuyện gì cũng có nguyên nhân sau xa bên trong cả.

Thứ nhất, bạn trai cũ của Ngọc Linh cũng chơi game “Võ Lâm Truyền Thuyết”. Cô cứ ngỡ đây là ý trời, muốn hai người tái tục tiền duyên. Nhưng không, y

trong vòng một tháng cưới được nương tử, hai tháng thì gặp nhau ngoài đời, ba tháng công khai cặp bồ, còn rất hi hi cùng chạy đến báo tin cho Ngọc Linh biết. Bạn tốt, hảo tỷ muội. Nếu cô không tìm ra được bạn trai mới xịn hơn Thiên Hùng, chẳng khác nào bảo rằng mình không quên y được. Vì mặt mũi, cô điên cuồng chiêu phu.

Chiêu phu bất thành thì ta truy phu. Sẵn tiện trong nhóm có một cực phẩm nam tử, bỏ qua Lam Y, chắc cô có đi mòn dép cũng sẽ không tìm được người tốt hơn hẳn. Nhất cự ly, nhì tốc độ. Ngọc Linh lại cùng lúc có được hai thứ, không đắc thủ, thật có tội lỗi với toàn bộ thành viên phe Hồng Y.

Việc sau đó là Lam Y Công Tử đã khiến cô quên mất mục tiêu trả thù bạn trai cũ lúc đầu. Dần dà, Hồng Phấn Lý Chiêu Phu đã có thể trở thành hữu hảo năm sao của Anh Hùng lẫn Tích Dạ. Nhóm phu thê bốn người bọn họ cùng đi làm quest ăn thật là vui vẻ hợp ý. Ngũ đại kỳ bảo, họ đã tìm ra được hai thứ rồi; đứng là phá vỡ truyền thuyết, chấn động vô lâm.

“Trong quá trình chiến đấu liên tục cận kề nguy hiểm đó, Hồng Phấn đã được Lam Y cứu thoát nhiều lần, dần dần cảm mến hẳn rồi muốn lấy thân đền đáp.”

Ấy da, đó chỉ là một phần của tình yêu ảo tưởng trong tiểu thuyết. Thứ chính yếu cuối cùng là bọn họ thường xuyên tán gẫu, phát hiện hai bên nói chuyện thật hợp ý với nhau. Lần nào trong hộp chat cũng xuất hiện rất nhiều mặt cười và trái tim khi ai đó phát biểu câu mà cô rất thích. Ngọc Linh nhìn thông báo “Lam Y Công Tử online” mà trái tim cũng có thể đập lên rộn rã. Nếu không phải yêu thì là thứ gì?

Thế giới trên mạng, tất cả đều là hư ảo. Cả thứ tình yêu này, có lẽ chỉ là sai lầm mà thôi. Ngọc Linh muốn gặp hẳn ngoài đời, muốn thất vọng cùng chán nản. Cô muốn bản thân triệt để quên hẳn đi, muốn sống cho ra sống, chứ không phải lừng lờ nửa thật nửa giả như thế này.

Nếu không đoạn tuyệt tình yêu trên mạng, cô sẽ không thể trở lại là chính mình được. Giữ mãi ảo tưởng về Lam Y, khi nghĩ đến người khác, Ngọc Linh sẽ đem nhưng chỉ tiêu vô lý ra so sánh. Ví như người này mặc màu xanh thật không phù hợp, người kia mà để tóc dài thì như thế nào, người nọ liệu cảm quát có thể tiêu sái đến thế không ... Cứ với đà này, cô sẽ sớm vào viện tâm thần mà tìm bạn trai mất.

Tóm lại, hai mươi hai tuổi đã chịu trăm cảm vì không có bạn trai, ba mươi hai tuổi tóc trên đầu sẽ đội nón ra đi hết. Thặng nữ thời nay thật không dễ làm. Tốt nhất là gặp được tên Neet tự ký Lam Y là cô sẽ hết bệnh ngay thôi mà. Người ta nói kẻ ngoài đời và trong game là hoàn toàn khác biệt. Chỉ có người ăn không ngồi rồi mới có thời gian luyện nhân vật của mình thành rất giỏi giang.

Neet mà còn tự ký thì có bộ dáng nào cơ chứ? Chính là đầu tóc rối bù, bụng phệ, mặt mụn, sự nghiệp không ra gì, cuộc sống thất bại, bạn bè thật sự không còn ai, suốt ngày chỉ chạy theo ảo tưởng phù phiếm. Nhưng mà dù có bôi bác nhiều lần, cô cũng không thể nào bót si mê Lam Y Công Tử.

Đêm đó, Ngọc Linh lại mơ về tình yêu trên mạng của mình. Chàng thật cao to, oai phong và tuấn tú. Vừa là cậu chủ của tập đoàn này nọ, vừa là kiện tướng thể thao quốc gia. Bước xuống ngựa là ưu nhã hoàng tử, bước lên xe là phúc hắc tổng tài. Vừa thuộc phe lạnh lùng, vừa là dạng sùng thê trong truyền thuyết. Tiền đồ vô hạn, nhất mực chung tình, cực phẩm phu quân.

Ngọc Linh mỉm cười trong giấc mơ cổ tích. Chỉ một lát sau, cao thủ võ lâm của cô lại biến thành hoàng tử xứ thần tiên. Sau lưng hẳn có cánh mỏng như the, tai nhọn cùng mái tóc bạch kim sáng loá cả mắt. Hoàng tử bay lên, giương cung bắn một phát trúng ngay Ngọc Linh đang núp rình trong lùm cây. Hoàng tử chạy lại lấy khăn giấy chùi vết máu trên váy cô, khuôn mặt lo lắng hỏi.

- Y tá Lý, chúng ta đi ăn ở chỗ nào?

“Bộ não con người là thứ kỳ diệu nhất và phức tạp nhất.” Các bác sĩ trong khoa ngoại thần kinh hay trầm ngâm, rồi thần thốt hết lên như vậy. Ngọc Linh thì thấy bác sĩ nào mà chọc ngoáy được vào thứ phức tạp như thế mới thật sự là kỳ quan của nhân loại. “Trường khoa Trương, phó khoa Phan, Dr. Wilson ... mọi người nên được dựng tượng đặt ở quảng trường aaaa.”

Đến sáng ngủ dậy, Ngọc Linh thường quên hết các giấc mơ của mình. “Bộ não của con người đúng là thứ kỳ diệu nhất và phức tạp nhất. Sao mắc công tạo ra một bộ phim hay đến thế mà lại không cho người xem nhớ lại thứ gì. Đúng là phí phạm chất xám.”

Cô chỉ nhớ có thứ gì đó rất ngạc nhiên, rất vui nhộn đã xuất hiện trong giấc mơ, nhưng rốt cuộc là gì thì không nhớ ra được.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Giấc Mơ Đẹp

Sáng nay là bắt đầu một ngày làm việc dài đối với Ngọc Linh. Theo chế độ của bệnh viện, cứ hai ngày nhân viên sẽ phải trực đêm một lần, hôm sau sẽ được nghỉ trọn ngày. Do sắp xếp để cuối tuần đi chơi với nhóm Thiên Hùng, nên cô đã xin đổi ca trực sớm hơn một bữa.

Ngọc Linh rất ngạc nhiên khi ca mổ cấp cứu tối qua vẫn còn chưa xong. Theo thông tin nhận được, thì khi mở hộp sọ ra, mới phát hiện trong não nạn nhân có khối u sắp sửa bục vỡ. Đúng là ‘hoạ vô đơn chí’, vì khối u nằm ở vị trí các máy scan quét khó mà nhận ra được, chỉ có thể phát hiện bằng các thăm khám lâm sàng. Chính vì vậy, đang mổ giữa chừng Steven buộc phải ngừng lại. Cả khoa ngoại thần kinh bị triệu tập hội chẩn. Lúc bốn giờ sáng, họ lại tiếp

tục ca mổ. Lần này ngoại trừ giảm áp lực sọ, lấy máu bầm tụ não, còn tiện thể cắt khối u cho bệnh nhân.

Thông thường, các bác sĩ đều bị áp lực lớn khi đối mặt với những ca mổ kéo dài trên tám tiếng. Ê kíp lần này được điều động lên đến mười bác sĩ hợp tác với nhau, nên có lẽ không cần lo lắng. Nhưng Steven thì làm sao? Tính đến giờ này, hắn đã làm việc liên tục mười hai tiếng rồi.

Ngọc Linh đi đến phòng quan sát, nhận ra không khí bên trong vẫn còn đang rất khẩn trương. Thật ngạc nhiên là dù trường khoa và phó khoa ở đó, nhưng hắn vẫn được cho mổ chính. Chiếc xe lăn được đặt lên bệ dành riêng cho Steven trong phòng. Hắn đang dùng máy vi phẫu để luồn ống dẫn đến vị trí khối u nằm sát trong hốc sọ bệnh nhân.

Biệt danh của Steven là ‘bác sĩ ngoại khoa không dùng dao’. Bởi vì sở trường của hắn chính là thao tác chính xác bằng các thiết bị vi phẫu hiện đại nhất trên thế giới. Các bác sĩ lớn tuổi tuy kinh nghiệm phong phú, nhưng khả năng vận dụng kỹ thuật mới lại thì không bằng lớp trẻ. Chính vì vậy, tuy Steven mới hai mươi sáu tuổi, nhưng đã là bác sĩ đầu ngành của khoa ngoại thần kinh. Bệnh viện Chợ Ruộng không tiếc công lời hắn từ Đào Lan về đây làm bác sĩ, cũng thấy được họ trân trọng tài năng của hắn đến mức nào. Chính vì vậy làm việc ở Chợ Ruộng Steven luôn nhận được đãi ngộ vô cùng ưu ái.

Gần mười giờ sáng, Ngọc Linh nghe báo tin ca mổ đã kết thúc. Bệnh nhân được đưa vào phòng săn sóc đặc biệt ICU. Cô tranh thủ giờ phát thuốc để đi qua các phòng nội trú lâu 10. Quả nhiên Steven đã trở về đó.

- Vào đi. - Steven nói khi nghe tiếng gõ cửa.

Ngọc Linh đi vào, đẩy theo cả xe thuốc kèn cang.

- Gì vậy? Tôi chưa từng nghe mình được đưa vào phát đồ điều trị mới nào. - Steven mệt mỏi trả lời.

- Dr.Wilson, tôi chỉ đi ngang qua thôi. - Ngọc Linh cười nhẹ, coi câu nói của hắn như là lời châm chọc không đáng quan tâm. - Anh vừa mới trải qua ca phẫu thuật lớn, có cần giúp đỡ gì không?

- Tôi cần cà phê. - Steven lấy tay day day thái dương.

- Tôi thấy cà phê không cần thiết. - Ngọc Linh cười bí hiểm, lôi trong xe thuốc ra một chiếc gà men giữ nhiệt độ. - Thứ anh cần bây giờ là một bữa ăn dinh dưỡng và giấc ngủ đầy đủ.

Steven mỉm cười.

- Tôi nghĩ gì mà lại đi xin y tá một ly cà phê nhỉ? Dĩ nhiên là các cô không cho bệnh nhân dùng đồ uống có chứa chất kích thích rồi.

- Bác sĩ, anh nên biết rõ nguyên tắc, chữa trị tận gốc tốt hơn là dùng thuốc cắt cơn mà. - Ngọc Linh chống nạnh nhìn hắn.

- Vâng, vâng. Một mối thì nên ăn rồi ngủ, không nên uống cà phê. - Steven thờ dãi, tự nguyện hợp tác. - Mọi người đều nói y tá bệnh viện chúng ta là dữ nhất trong thành phố. Tôi không muốn kiểm chứng bọn họ nói đúng hay là sai đâu.

- Tốt, vì bọn họ nói sai cả đấy. - Cô cười đầy đe dọa.

Ngọc Linh lấy chén muống cho Steven và đẩy hắn về bàn ăn. Đây là sự giúp đỡ duy nhất mà cô có thể làm, vì Ngọc Linh không thể trì hoãn thời gian đi phát thuốc lâu hơn nữa.

- Anh biết tốc độ làm việc của tôi mà. Đi hết tầng lầu này tôi dự tính là mất hết một tiếng đồng hồ. Khi tôi quay lại, anh phải lên giường ngủ ngay đó.

- Vâng, thưa y tá. - Steven gật đầu ngoan ngoãn. Ngọc Linh cười hài lòng rồi đẩy xe thuốc đi ra ngoài.

Hắn vừa ăn vừa lấy máy tính ra check mail. Quả nhiên, đêm qua Ngọc Linh đã gửi cho hắn cả đồng tin nhắn trong game. Mấy tin cuối cùng có thời gian gửi gần một giờ sáng. “Cô ta thức khuya như vậy mà sáng nay đi làm tinh thần vẫn tốt thế sao? Quả thật là đáng nể phục.”

Món ăn mà Ngọc Linh đưa cho hắn là phở thịt bò. Nhưng không phải là thứ dờ ẹt từ căn tin bệnh viện mà được mua từ bên ngoài. Không hiểu bằng cách nào mà Ngọc Linh kiếm ra được món này trong giờ làm việc. Hắn biết rằng các y tá của khoa ngoại ai nấy đều bận rộn vô cùng.

Khi hắn dọn dẹp bàn ăn, rửa chén sạch sẽ, thì vẫn còn chút thời gian để đọc báo. Chính xác một tiếng đồng hồ sau, Ngọc Linh quay lại, các hộp đựng thuốc, bịch nước truyền và bông băng, thuốc xức đều đã vơi dần.

- Dr.Wilson, đến giờ ngủ rồi. - Cô gõ cộc cộc lệnh cánh cửa rồi mới lên tiếng nhắc nhở.

- À ... y tá Lý. Cô cần gì phải quay lại? Tôi có thể nhấn chuông gọi hộ lý khác ...

- Tiện đường thôi. - Ngọc Linh đi vào phòng. - Anh là tài sản của bệnh viện mà. Chăm sóc anh chính là làm lợi cho tổ chức.

Cả hai cùng cười. Steven lắc đầu, phát hiện ra cô hay thường xuyên phát biểu những câu hài hước tình bơ ghê. Ngọc Linh kéo hắn về phía giường, Steven choàng tay lên cổ cô để mượn thế đẩy người khỏi xe lăn. Từ phía thất lung của hắn trở xuống hoàn toàn không điều khiển được, vì vậy hành động hàng ngày đều hạn chế vô cùng. Ngay cả việc lên xuống giường, nếu không có người hỗ trợ cũng rất vất vả. Đúng là một tên tàn phế chỉ còn lại nửa mạng người.

- Dr.Wilson, chúc ngủ ngon.

Ngọc Linh giúp kéo chân hắn ngay ngắn trở lại. Khi Steven nằm xuống thì cô cũng đồng thời đắp chăn lên tận ngực hắn. Ngọc Linh cười dịu dàng như người mẹ nhìn con trai trước khi đi ngủ. “Đây chỉ là do cô ấy là y tá thôi.” Hắn tự nhủ với mình.

- Nếu cô hôn trán tôi và nói “Chúc có giấc mơ đẹp” thì tôi trở mặt đấy. - Hắn nghiêm khắc nhắc nhở.

Cô rút tay lại giữa chừng, hơi ngạc nhiên một tí, nhưng rồi lại nở nụ cười.

- Đúng vậy, đôi ngọ cỡ đó chỉ dành cho bệnh nhi dưới 12 tuổi thôi. Tôi sẽ cố gắng không quên.

Ngọc Linh kéo hết tất cả rèm che lại và tắt đèn. Căn phòng tối hẳn đi, khiến đôi mắt cay xè của hắn sụp xuống. Ngọc Linh đi ra cửa, cẩn thận đóng lại, không quên nói “Chúc có giấc mơ đẹp.”

- Này! - Hắn hét lên.

Nhưng tiếng cười của cô đang dần đi ra xa rồi. Hắn cười thầm, rồi vui người vào lớp chăn ấm áp. Ăn no, ngủ ngon đúng là thuốc trị bách bệnh trên đời.

^ _ ^

Theo nguyên tắc sinh học, ngủ cả buổi chiều thì đến tối sẽ tỉnh dậy. Steven vờn vai một hồi, cảm thấy tinh thần phấn chấn nhiều phần. Hắn đưa tay nhấn chuông báo gọi hộ lý. Không ngờ người xuất hiện tiếp theo lại là Ngọc Linh.

- Chào bác sĩ, anh ngủ ngon chứ? - Vẫn là nụ cười quen thuộc.

- Chào y tá Lý, hôm nay cô trực đêm à? - Hắn ngạc nhiên hỏi.

- Vâng, ngày mai chúng ta đi dã ngoại mà, nên tôi đổi ca với người bạn.

Cô vừa nói, vừa vặn đèn cho căn phòng thêm sáng. Ngọc Linh mở rèm cửa sổ ra, bên ngoài đã xuất hiện đầy sao trời. Cô chỉnh nhiệt độ máy lạnh lại, vì thời tiết đã khá mát. Sau đó cô đến bên giường Steven kéo hắn vào xe lăn. Những công việc chăm sóc bệnh nhân ở khu SCI này Ngọc Linh vô cùng quen thuộc. Những người bị chấn thương tủy sống đa phần đều bị liệt và khó sinh hoạt được bình thường. Việc hỗ trợ người bệnh lên xuống giường, thậm chí giúp đỡ họ đi vệ sinh là điều không hề hiếm. Chỉ là Ngọc Linh đã quen việc rồi, nên không cần mở lời cô cũng có thể biết mình cần làm gì tiếp theo.

Sau khi đưa Steven vào toa lét, cô tranh thủ đi ra ngoài mang khẩu phần thức ăn của hắn đến. Chắc chắn rằng Steven mất khá nhiều thời gian để xử lý việc cá nhân ở trong kia. Các tình trạng mà hắn phải đối mặt hiện nay là mất vận động chủ động hai chân, rối loạn trương lực cơ, loãng xương, mất cảm giác dưới vùng tủy sống bị tổn thương, rối loạn phản xạ tự động, hạ huyết áp tư thế, tăng tiết mồ hôi, rối loạn điều nhiệt, rối loạn đại tiểu tiện ... Tất cả đều nguy hiểm và dễ gây ra biến chứng viêm tắc tĩnh mạch, thương tật thứ phát như lở loét, nhiễm khuẩn, teo cơ, co rút biến dạng ... nếu không được chăm sóc và điều trị kịp thời.

Do Steven là bác sĩ nên hắn rất chủ động trong việc kiểm tra tình trạng sức khỏe, tập luyện và vận động tích cực. Nhưng dù sao vẫn cần đến sự quan tâm chăm sóc của người bên cạnh. Vì hắn không có người thân ở Việt Quốc, nên bệnh viện mới đặc cách cho Steven ở lại bệnh viện, nhận sự chăm sóc của các y tá trong khoa. Việc này đối với tình trạng của Steven là ko còn gì tốt hơn được. Làm việc và sống trong cùng một môi trường, giúp hắn mau chóng tái hoà nhập vào cộng đồng trở lại.

Hiện nay Steven đã có thể độc lập tối đa trong sinh hoạt hàng ngày rồi. Trước đó bốn tháng, hắn vẫn còn nằm bẹp trên giường, việc vệ sinh cá nhân còn không chủ động được nữa kia.

Khi hắn đã tắm rửa sạch sẽ, thay đồ xong thì đã có bữa ăn nóng sốt chờ sẵn. Ngọc Linh làm xong việc của mình đã cáo biệt ngay để trở về phòng trực. Hắn cứ mãi nhìn vào cánh cửa đóng im ỉm mà lơ đãng chẳng biết nghĩ gì trong đầu. Có lẽ là nên đi cảm ơn cô chăng?

Bệnh viện ban đêm cũng không ngừng nghỉ làm việc. Phía bên khoa cấp cứu, người ra vào vẫn nhộn nhịp như thường. Thế nhưng ở khu nội trú thì mọi việc im ắng hơn hẳn. Rất may là cả dãy phòng, ai cũng đang yên giấc ngủ say.

Steven không có việc gì làm nên quyết định ra ngoài dạo mát. Khi đi ngang qua bàn trực, hắn lên tiếng chào Ngọc Linh. Nào ngờ cô ngẩn mặt lên, nước mắt còn lăn dài trên má. Ngọc Linh vội đưa tay chùi ngay, những ánh mắt đỏ hoe vẫn còn đọng lại.

- Dr. Wilson. - Cô lại chuyển ngay sang nụ cười thương khi. - Anh ra ngoài đi dạo à?

- Y tá Lý, có chuyện gì sao? - Hắn quan tâm lại gần hỏi.

- Ở đâu có chuyện gì đâu, trực đêm mà, tôi buồn ngủ nên ngáp vài cái, nước mắt lại chảy ra như thế. - Cô vội vàng chống chế.

Steven không nói gì, chỉ ngồi nhìn cô chăm chăm. Ngọc Linh đang lảng tránh ánh mắt của hắn. Cô cười cười, quệt mũi, bàn tay dư thừa không biết làm gì bèn dọn dọn xếp xếp mấy tập hồ sơ. Tất cả các dấu hiệu đều cho thấy rằng Ngọc Linh đang nói dối. Steven vẫn giương mắt trông chờ cô trong im lặng. Ngọc Linh bị hắn bức đến không chịu được, nụ cười trên môi cô vụt tắt, nước mắt lại trào ra.

- Phu quân tôi biến mất suốt hai ngày rồi. - Cô thút thít.

- Hà, cái gì? - Steven kinh ngạc kêu lên.

- Trong game đó. Cái game “Võ Lâm Truyền Thuyết” mà Thiên Hùng, Tịch Dạ và tôi cùng tham gia đó. Nhân vật Hồng Phấn của tôi đã thành thân với một người tên Lam Y. Hai ngày nay chẳng hiểu tại sao anh ta không online. Tôi lo lắng quá mức, không biết anh ta có bị gì không. Chúng ta làm ở bệnh viện mà, mỗi ngày đều thấy bao nhiêu là tai nạn bất ngờ. Tôi lại chẳng có số điện thoại liên lạc với anh ta, không thể hỏi thăm anh ấy tình hình thế nào, có bị gì không ...

Ngọc Linh như vùi nước bị mở khoá đột nhiên tuôn ào ạt một tràng. Vừa có sợ hãi, vừa có hoảng hốt, rồi còn kèm theo than thân trách phận. Thì ra phụ nữ là những sinh vật rất yếu bóng vía, hay lo xa đủ điều. Việc bé xé ra to. Hẳn chỉ mới không online có mấy chục tiếng, cô đã coi như tận thế sắp đến nơi rồi.

- Thôi, cô bình tĩnh đi. Chắc anh ta bận việc gì đó, sẽ online ngay ấy mà. - Steven lựa lời an ủi.

- Nhưng nếu anh ấy biến mất thì sao? - Ngọc Linh vẫn tiếp tục than van.

- Thì có vấn đề gì. Cô đi li hôn, tìm phu quân khác.

- Không được, tôi chỉ yêu anh ấy mà thôi. - Cô rên lên.

- Đó chỉ là game thôi mà.

- Nhưng tôi thật lòng.

- Dù sao anh ta cũng sẽ xuất hiện thôi. Cô bình tĩnh lại đi. Giờ đang trong ca trực.

- Vâng, thưa Dr. Wilson.

Ngọc Linh mếu máo nhưng vẫn lấy khăn giấy ra lau nước mắt. Steven thở dài, quay đầu trở về phòng.

- Bác sĩ, sao vậy? Không phải anh muốn ra ngoài sao? - Cô hỏi với theo.

- Không, tôi nhớ mình có việc cần làm nên về phòng đây. Chào cô.

Steven đi một nước không quay đầu lại. Hẳn trở về mở máy tính lên, đăng nhập vào game. Vẫn là đồng tin nhắn khủng bố chưa kịp đọc hết. Có ai đó vừa thét trên kênh thế giới một cách điên cuồng.

Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Tướng công, tướng công của ta đã xuất hiện.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Có Những Chỗ Không Thể Đến

Sau khi cô hét lên trên kênh thế giới, khoảng chục comment nổi lên. Một số là chỉ trích tình trạng si tâm quá khích của Ngọc Linh. Một số là chọc ghẹo cùng lên tiếng ủng hộ. Hồng Phấn lại dám bắn pháo hoa ăn mừng vì Lam Y trở lại sau hai ngày không đăng nhập game. Bọn cờ bạc há hê cùng cay cú chung cá độ trận “Có phải Lam Y Công Tử bị nung từ khủng bố nên bỏ game?”

Nhờ có Hồng Phấn, đệ nhất môn chủ phái Truy Phu, mà bây giờ hắn đã trở thành nhân vật nổi tiếng trong toàn võ lâm. Pháo hoa chưa tàn hết, Hồng Phấn đã dùng phép Truy Tung vọt đến chỗ hắn. Cô dùng kênh chat mật để hỏi thăm hắn dồn dập.

Hồng Tụ Lý Chiêu Phu: “Tướng công, mấy ngày qua chàng đi đâu, có bị sao không, có vấn đề gì xảy ra không?”

Lam Y Công Tử: “Chỉ là ta bận công việc. Bình thường mà, sao nàng làm quá lên thế.”

Hồng Tụ Lý Chiêu Phu: “Thiếp lo lắng mà.”

Lam Y Công Tử: “Đừng cả nghĩ, lo xa.”

Hồng Tụ Lý Chiêu Phu: “Sao mà ko lo cho được. Chàng cứ bật vô âm tín, thiếp lại không liên lạc được. Cứ ngỡ như mình ở thời cổ đại thật, vọng lang quân chỉ biết lấy dây vải cột lên cây. Phu quân, mau cho thiếp số điện thoại đi.”

Hắn hơi đắn đo, nhưng lại nhớ về đôi mắt đỏ hoe của cô lúc nãy. Cuối cùng Steven mềm lòng, đành phải trả lời.

Lam Y Công Tử: “Chỉ được nhắn tin thôi đó. Nàng có gọi điện, ta cũng sẽ ko bắt máy đâu.”

Hồng Phấn Lý Chiêu Phur: “Được được, thiệp sẽ nhắn tin, ko gọi điện. Sau này chỉ cấp bách lắm, ko gặp được, mới liên lạc với chàng để bớt suy nghĩ lung tung. Cho thiệp số điện thoại đi.”

Steven thở dài, bèn cho cô số điện thoại cũ mà mình đã bỏ. Số điện thoại hần đang xài Ngọc Linh cũng biết, sao có thể mang cho. Hần vào trang web của công ty điện thoại làm thủ tục mở lại số cũ, đồng thời chuyển tiền vào tài khoản. Steven mở điện thoại. Lấp sim vào thì ngay lập tức nhận được tin nhắn của Ngọc Linh. “Thiệp rất hạnh phúc, khoảng cách giữa chúng ta dường như được rút ngắn thêm rồi.”

“Cô nàng này, nhiệt tình hình như dư thừa hết mức, hiệu suất làm việc lúc nào cũng kinh người cả.” Steven lắc đầu cười khổ.

Cả buổi tối hần dành thời gian cùng Hồng Phấn đi làm quest đánh boss. Sau đó lên núi Tử Yên làm phụ bản luyện cấp, cũng như rảnh rỗi chat với mấy người bạn. Mọi người đều xúm vào kể lể hai ngày qua Hồng Phấn thật điên cuồng lắm. Nháo loạn giang hồ không ai không biết danh.

Anh Hùng: “Đại hiệp à, chừng nào mới chịu nói thật với người ta?”

Lam Y Công Tử: “Amagedon.”

Anh Hùng: “Nếu như vậy thì đến ngày tận thế cô ấy cũng sẽ chờ.”

Lam Y Công Tử: “Một thời gian nữa cô ấy bỏ cuộc thôi.”

Anh Hùng: “Cậu đừng xem thường phụ nữ. Họ bẩm sinh đều là sư tử hiếu chiến cả. Cậu bảo họ ko làm được, họ càng làm cho cậu xem”

Lam Y Công Tử: “Thì tôi đang xem mà.”

Anh Hùng: “À mà ngày mai bây giờ tôi tới đón nhé. Còn bây giờ thì bb, đi ngủ sớm đây.”

Lam Y Công Tử: “Ừ, ngày mai cậu lái xe mà. Đi ngủ đi.”

Võ lâm vẫn thế, ồn ào nhốn nháo. Càng về đêm, nhân sĩ giang hồ càng đông thêm. Đây là thời gian cho những con cú khuya cày game cật lực. Đường truyền thông thoáng lúc tối là cơ hội để bọn họ gây độ PK.

Nhân vật Lam Y của hần vẫn như cũ dạo nhón nhơ dạo chơi khắp nơi. Steven đã bắt đầu mất hứng nên hần không chuyên luyện tập nữa. Việc bây giờ mà hần tập trung làm là phá hết tất cả các bí mật của game. Dĩ nhiên ngoài Ngũ Đại Kỳ Bảo, không gì làm hần hứng thú hơn được.

Chợt, lại có tin nhắn của Hồng Phấn gửi tới.

Hồng Phấn Lý Chiêu Phur: “Tướng công, thiệp vừa mới làm xong MV của chúng ta nè!”

Kèm theo đó là một đường link dẫn đến forum của game. Chẳng hiểu Ngọc Linh lấy đâu ra mấy đoạn video có nhân vật của hai người ở chung một cảnh. Cô đã cắt xén lại, lồng thêm nhạc để tạo thành MV. Ngọc Linh chỉ mới đăng lên có mấy giờ mà đã đạt được mốc view cực khủng. Mọi người vào xem dĩ nhiên là để lại bình luận trái chiều. Fan Lam Y thì nhiệt tình ném đá, fan Hồng Y thì chúc tụng lên đến mây xanh. Hai bên nhiệt tình khẩu chiến. Chỉ nửa tiếng đồng hồ sau mod đã xoá mất chủ đề này.

Dĩ nhiên là Ngọc Linh lại nhắn tin khóc lóc cùng hần. Steven an ủi vài câu lấy lệ rồi rủ nàng đi Hàn Băng cùng đi tìm manh mối. Hành trình truy tìm Ngũ Đại Kỳ bảo của nhóm bọn họ vẫn ở chỗ này bị tắc nghẽn. Manh mối là ở chỗ nào, sao Steven lại không thể tìm ra?

^ _ ^

Sáng hôm sau, Thiên Hùng đúng giờ hẹn đến đón bọn họ tại cổng bệnh viện. Ngọc Linh và Steven cũng đã nai nịt sẵn sàng đứng chờ. Bởi vì họ phải ra ngoại ô nên Thiên Hùng đã thuê xe rồi tự lái. Ở vị trí ghế ngồi bên cạnh tài xế đã có vị GM tiểu thư, bạn gái của Thiên Hùng.

- Hai người đợi lâu chưa? Tại tôi phải vòng qua đón Tịch Dạ nên hơi trễ một chút.

Bạn gái của Thiên Hùng tên thật là Cô Phương Huyền, nhưng y cứ mãi quen gọi là Tịch Dạ, theo tên nhân vật của cô trong game. Hai người họ là cặp tình nhân biểu tượng của “Võ Lâm Truyền Thuyết” mà.

- Không lâu đâu, vừa đúng giờ. - Steven trả lời.

- Quao, mắt gấu trúc. Hai người đồng loạt trực đêm hả? - Thiên Hùng thảng thốt kêu lên.

- Chỉ có em là trực thôi, Dr.Wilson thì mất ngủ. - Ngọc Linh trả lời, tay che miệng ngáp.

Thiên Hùng là bác sĩ khoa gây mê hồi sức, nên y cũng hiểu rõ công tác trong bệnh viện. Không cần hỏi thêm, Thiên Hùng mở cửa sau xe hơi, rồi nhẹ nhàng bế Steven đặt vào chỗ ngồi. Ngọc Linh phối hợp gấp xe lăn lại đặt ở cốp sau. Bọn họ đã đi chơi cùng nhau vài lần, nên mau chóng phối hợp làm việc.

Tịch Dạ ngồi ghế trước cũng đồng dạng gấu mèo như Ngọc Linh. Cô ấy là kỹ thuật viên trong game, thường xuyên thức khuya viết code, nên ra đường luôn có bộ dạng ngái ngủ này.

- Bây giờ chúng ta đi ăn sáng, hay ngủ một chút rồi mới ăn sáng?

- Ngủ đi. - Cả ba miệng một lời.

Thiên Hùng cười, đề máy nổ rồi nhấn ga chạy. Cả ba hành khách trên xe ngay lập tức tìm tư thế thoải mái để ngủ ngay.

^ ^
_

Steven giật mình khi cảm thấy xe đang chạy bỗng ngừng lại. Hắn ngoảnh xung quanh, thấy khung cảnh vẫn nhà cửa san sát, chẳng có gì là đồng quê cả.

- Tới rồi sao? - Hắn hỏi Thiên Hùng.

- Chưa, Tôi ghé qua nhà Ngọc Linh lấy đồ. Không phải hai cậu mua một chậu cây để mừng tân gia à?

- Ủ, đúng vậy. Hôm đó mua xong, cô ấy mang về nhà.

Đang nói thì chợt có người ngã vào người Steven. Hắn quay qua ngoảnh lại, nhận ra Ngọc Linh ngồi kế bên đang ngủ gà ngủ gật trên vai mình.

- Thức suốt đêm qua mà, cậu phải giữ yên cho cô ấy ngủ đấy. - Thiên Hùng cười tinh nghịch.

- Biết rồi, cậu mau đi lấy đồ đi. - Steven mắc cỡ liền xua tay đuổi người.

Tịch Dạ ngồi phía trước cũng ngoảnh đầu lại nhăm nói gì đó trong mơ. Thiên Hùng mỉm cười, rồi chồm qua hôn trộm vào má cô một cái.

- Giao hai người đẹp cho cậu trong chùng nha, đại hiệp.

- Đừng nói kiểu đó ngoài đường. - Steven nhắc nhở y.

Ở trong game hai người là bạn tốt nên hay xưng hô với nhau như thế. Thiên Hùng biết thân phận thật của hắn ngoài đời, nhưng vẫn cố tình gài Steven với Ngọc Linh. Giống như kẻ cướp tổng tiền, Thiên Hùng bắt Steven phải làm này, làm nọ; nếu không sẽ đi khai ra tông tích hắn với Ngọc Linh. Thế nên dù không muốn, tuần nào Steven cũng bị kéo đi chơi với đám người này.

Thiên Hùng đóng cửa xe, đi bộ ngược lên dốc. Muốn đến nhà của Ngọc Linh thì phải leo qua cả chục bậc thang. Hèn gì hôm trước hắn nhắc đến chuyện đến nhà chơi, thì cô lại phản ứng kỳ lạ vậy. Đúng là với số bậc cấp này thì Steven thật sự bó tay.

Chậu cây được Thiên Hùng khệ nệ ôm xuống một cách khó nhọc. Cái đầu tóc rối ấy nhìn ban ngày thấy thật kỳ dị. Tại sao đêm đó hai người lại chọn mua nó nhỉ? Hay chỉ vì Ngọc Linh đã nhất quyết đòi mua, rồi chu mỏ làm nũng đủ kiểu với hắn. Steven giật mình khi Thiên Hùng đóng sầm cửa xe lại. Người dựa trên vai hắn cũng bị kinh động, ngoảnh đầu đầy khó chịu. Bất giác, Steven choàng tay qua, vỗ vỗ đầu cô dỗ dành. Ngọc Linh liền ngoan ngoãn ngủ yên, trên môi còn nở nụ cười hạnh phúc.

Tịch Dạ ngồi ở băng ghế trước không có ai đỡ nên liền thức giấc, cô vừa ngáp vừa nhìn qua kiếng chiếu hậu.

- Sao hai người không cặp bồ giống bọn em luôn đi. Phu thê ở trong game, tình nhân ở ngoài đời. - Tịch Dạ cười bí hiểm.

- Này, đừng nói ở đây.

- Biết rồi, biết rồi. - Tịch Dạ gãi tay đầu hàng. - Để xem anh dấu cô ấy được bao lâu.

- Có lẽ là cả đời.

Steven cụp mắt xuống, ngắm nhìn người con gái đáng yêu ngủ say trong lòng mình. Cả đời sẽ chỉ là bạn bè đồng nghiệp. Ngọc Linh có thể tự do vui sống, đi đến bất cứ đâu mà cô muốn. Còn hắn có lẽ vĩnh viễn chỉ gắn chặt vào chiếc xe lăn, không thể đi đến những nơi có hàng chục bậc cấp như đường lên nhà cô được. Những thứ ở thế giới ảo hãy để nó ở yên trên mạng. Cuộc đời thật này không có một Lam Y Công Tử phong lưu tiêu sái, võ công siêu quần đâu.

Thiên Hùng trở về vị trí tài xế, thấy tư thế thân thiết của hai người liền nhìn qua Tịch Dạ, trao đổi ánh nhìn ái muội. Steven cảm thấy bức bối như thể họ đang cùng nhau nói xấu mình vậy.

- Này, cậu có chìa khoá vào nhà cô ấy à? - Hắn đánh lạc hướng câu chuyện sang chỗ khác.

- Đầu có, mình leo tường vào mà. Cô ấy để chậu cây trong sân, nên mình cứ thế bê đi. Mà nè, cậu đã đến nhà cô ấy hã?

- Làm gì có, cậu nghĩ sao vậy? - Steven bắt chợt đỏ mặt. - Nhà cô ấy trên đỉnh dốc đó. Hàng chục bậc cấp đó, sao mình lên được.

- À, mình nghĩ có lẽ hai người dùng sức mạnh tình yêu chẳng? Chiếc xe lăn trong nhà cô ấy không phải của cậu sao?

- Ngọc Linh dùng để đẩy cái chậu cây về nhà. - Steven trả lời.

- À ... Chậu cây lên được, có lẽ cậu cũng sẽ lên được thôi.

Thiên Hùng cười rồi đề máy xe. Hy vọng có scandal của y không thành hiện thực rồi. Tịch Dạ ngồi bên cạnh cũng chia sẻ với hân cái nhìn thất vọng. Ở trong nhóm có bốn người, họ dĩ nhiên mong muốn hình thành được hai cặp đôi.

Nói chuyện với Thiên Hùng khiến Steven cảm thấy không còn buồn ngủ nữa. Tuy nhiên Ngọc Linh ở bên cạnh vẫn ngủ ngon lành. Hai người kia cứ thỉnh thoảng cứ liếc vào kiếng chiếu hậu làm hân thật muốn xô Ngọc Linh ra. “Nhưng bình thường cô ấy đối xử tốt với mình như thế. Phá hỏng giấc ngủ của người ta, mình thật không nỡ. Trục cả đêm, ai mà chẳng mệt mỏi ngủ say.”

Vì vậy, bất chấp ánh nhìn mờ ám của hai người kia, hân phải tiếp tục ngồi im chịu trận. Đoạn đường vẫn còn xa, bọn họ chỉ mới vừa ra khỏi thành phố mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nỡ Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Trên Đường

Chiếc xe chạy bon bon trên đường cao tốc. Trong radio đang phát một bài nhạc đồng quê nhẹ nhàng. Ngọc Linh ngáp một cái, sau đó chép miệng, mí khẽ động đậy. Cô vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ ngon lành. Đột nhiên cổ hơi ẩm bên cạnh khiến Ngọc Linh kinh ngạc. Chẳng hiểu sao cô đang dựa vào ngực Steven, còn tay anh ta thì gác trên vai mình.

- Này để yên cho anh ấy ngủ đi. - Tịch Dạ có lòng tốt quay xuống nhắc nhở.
- Đúng vậy, nghe nói cậu ấy cả đêm mất ngủ. - Thiên Hùng thêm vào.
- Lúc này anh ấy đã rất chịu khó cho cô mượn vai ngủ đấy. - Tịch Dạ kể lể.
- Lúc em ngủ đã dựa vào anh ấy hả? - Ngọc Linh kinh ngạc hỏi.
- Đúng vậy, cứ như nam châm hút vào người Dr.Wilson vậy. Em còn dựa vào cứ như là chó con vậy. - Thiên Hùng gật đầu xác nhận.
- Cô rúc vào người anh ta như gà con nép vào cánh mẹ vậy. Bàn tay còn sờ soạn lung tung. - Tịch Dạ phụ họa.
- Sắc lang nữ. - Thiên Hùng kết luận.
- Em không có. - Ngọc Linh phản đối.

Hai người phía trước cùng lên tiếng suy. Ngọc Linh giật mình, nhìn xem kẻ bên cạnh có bị đánh thức không. Chỉ thấy Steven hơi nhíu mày một chút, cô liền cứng đờ người, không dám vọng động nữa. Hai tên gian thần ngồi phía trước cùng liếc mắt nhìn nhau, sau đó cười bí hiểm. “Cái trò này, thật sự là chơi hoài không biết chán.”

Bởi vì đường còn xa, không nói chuyện thì thật nhàm chán, Tịch Dạ bèn quay xuống tâm sự với Ngọc Linh.

- Này, em thấy Steven như thế nào? Khi hai người cùng làm chung, anh ta có tốt không?
 - Không tốt. - Ngọc Linh trả lời. - Mà phải nói là siêu đẳng luôn. Dr.Wilson là do đích thân viện trưởng mời về mà. Anh là bác sĩ đầu ngành của khoa em đó.
 - À ... không phải là vấn đề năng lực chuyên môn. Chị muốn hỏi là trong quan hệ hằng ngày ấy, dù gì cũng hay đi chơi chung, hai người có thân thiết với nhau không?
 - Không đâu, anh ấy rất nghiêm túc, không có chuyện lợi dụng quen biết mà được đối xử tốt hơn đâu. Dr.Wilson luôn cư xử bình đẳng với mọi người.
- Tịch Dạ thờ dài. Sao việc moi móc thông tin từ Ngọc Linh khó đến thế. Cứ nói năng uyển chuyển thì vấn đề lại đi không đúng trọng tâm tí nào. Vì vậy, cô quyết định nói thẳng.
- Em có thích Steven không?
 - Ý chị ... thích ... là có ý với anh đó hả? - Ngọc Linh lấp bắp, hai má đỏ ửng.
 - Ủ. - Tịch Dạ hùng hồn khẳng định.

- Dr.Wilson rất tốt. Nhưng ... nhưng trong lòng em đã có người khác rồi. Chị biết mà. - Ngọc Linh bắt đầu mơ màng nhìn về phía xa xăm. - Phong lưu tiêu sái, phiêu dật xuất trần. Là người có mái tóc đen suôn dài tuyệt đẹp, cầm quạt đề thơ. Một công tử anh tuấn mang nét cổ điển thuần Việt. Lam Y Công Tử

ngự trong trái tim em, không ai sánh nổi ...

Tịch Dạ nghe vậy, thì biết Ngọc Linh lại đi lạc vào thế giới cổ tích rồi. Cô quay qua, gửi đi cho Thiên Hùng ánh mắt “Thiếp đã tận lực!”

Steven hơi trở người trong giấc ngủ. Cánh tay quàng trên vai Ngọc Linh rút trở lại. Cô vội vàng tách ra khỏi người hắn, thở phào nhẹ nhõm. Cứ mãi ngồi nghiêng như thế này, lưng cô đã đau mỏi lắm rồi. Đoạn tiếp theo trên đường cao tốc, cả hai người ngồi băng sau giống hệt keo dính, bám lấy phần cửa xe. Không biết chỗ đó có gì êm ái mà Ngọc Linh và Steven đều tận lực dựa vào. Ở giữa băng ghế hình thành một khoảng trống lớn, có thể nhét thêm một người nữa vào ngồi.

Tài xế và phụ lái lại nhìn nhau. “Chúng ta thất bại rồi sao?”

^ _ ^

Ra khỏi đường cao tốc, Thiên Hùng rẽ vào một trạm dừng chân. Họ ăn sáng và đi giải toả căng thẳng. Hai cô gái trong nhóm tách ra riêng, hai gã đàn ông cũng đi đến thế giới không phụ nữ. Không phải chỉ có con gái mới thích nói chuyện trong toa lét.

- Dr.Wilson, anh là người tốt. Tất cả phụ nữ đều thích người tốt. - Thiên Hùng mở đầu.

- Xin lỗi, cha mẹ tôi đều là người Đào Lan. Ông cố, ông xơ tôi đều là người Đào Lan. Tôi chẳng có chút xíu nào thuần Việt cả. - Steven trả lời. Trong suốt đoạn đường, hắn cũng không phải chỉ biết ngủ.

- Chỉ cần biết nói tiếng Việt thì ai cũng thuần Việt cả.

- Thiên Hùng, cậu làm ơn đừng nói nữa. - Steven nghiêm giọng cắt ngang. - Cậu biết rõ tình trạng của tôi mà. Là SCI, chấn thương đốt sống L2. Từ thất lưng trở xuống hoàn toàn bị liệt ...

Cảm thấy tình hình có vẻ xấu đi, Thiên Hùng không dám đùa nữa.

- Steven, chúng ta là bạn mà phải không? Tôi chỉ muốn tốt cho cậu thôi. Chuyện này tôi sẽ không đùa giỡn, trêu chọc hay cố tình khích bác cậu nữa. Ok? Tôi đã hứa sẽ không nói ra, chắc chắn sẽ không khai cho Ngọc Linh biết Lam Y trong lòng cô ấy là ai. Mọi việc do tùy cậu quyết định. Đừng đem bệnh tật ra làm lý do. Tôi biết bắt đầu từ tuần trước cậu đã được tiêm tế bào gốc rồi.

- Nó có thể không hoạt động. - Steven yếu ớt nói.

- Nó sẽ hoạt động. Đó là tế bào gốc của cậu mà, nó cứng đầu như cậu vậy, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi. - Thiên Hùng cười nhẹ.

- Tôi sẽ không ngồi trên chiếc xe lăn này mà nói yêu bất cứ cô gái nào cả. Tôi sẽ chỉ là gánh nặng cho cuộc đời họ.

- Đừng nói chắc thế, cuộc đời luôn có nhiều bất ngờ.

- Tôi sẽ không thay đổi quyết định đâu. - Steven nói cứng.

- Ok. Mọi chuyện cứ tùy duyên đi.

^ _ ^

Trở lại xe, cả bốn người rơi vào trầm mặc hiếm có. Mỗi người biến thành tượng Bất Động Minh Vương, ngồi cau có, nhăn nhó. Thiên Hùng cứ thế chạy vụt đi cho nhanh đến nơi. Chứ không khí trầm mặc này mà bị nén quá mức, thì chiếc xe có nguy cơ phát nổ.

Quê nhà của Thiên Hùng cách thành phố khoảng ba tiếng lái xe. Không khí nơi đây vô cùng mát mẻ. Khung cảnh miền quê đậm chất Việt đã hiện ra trong tầm mắt. Nào là đồng ruộng bát ngát, bờ đề, bụi tre ... Những ngôi nhà ba gian thấp lè tè giữa vườn cây ăn trái. Nhà nào cũng có ao cá, chuồng gà, tự cung tự cấp cho gia đình.

Cảnh đồng ruộng đã mau chóng đánh bật mọi cảm xúc tiêu cực trước đó. Mọi người trầm trở nhìn ra ra cửa sổ, thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên. Hình ảnh hiền hoà của con trâu gặm cỏ, bầy vịt đuổi nhau trong ao, khiến những kẻ xuất thân thành thị hết à rồi ồ. Chẳng mấy chốc họ như đám trẻ nhỏ, háo hức nhìn xung quanh, bàn luận sôi nổi.

Thiên Hùng đánh vô lăng, bẻ lái vào một con đường đất nhỏ. Họ càng lúc càng đi sâu vào bên trong. Con đường cũng theo đó mà hẹp lại, cho đến khi hai bên bờ ruộng chỉ cách bánh xe khoảng vài tấc.

- Như thế này nhờ phía đằng kia có xe thì làm sao? - Steven lạnh lùng hỏi.

- Truyện cổ tích hai con dê qua cầu à? Thì có một xe lọt mương chứ sao? - Thiên Hùng cười ha hả. Ba người còn lại nhìn anh kinh dị. - Giỡn thôi, xứ này thì có bao nhiêu chiếc xe để gặp chứ. Hiếm lắm

Y vừa nói xong thì ở đầu bên kia con đường xuất hiện một chiếc xe quân sự hầm hố. Thiên Hùng bèn bóp còi xe như điên, ra hiệu cho chiếc xe kia nhường lối.

- Đây, không phải xe quân đội, cảnh sát, cứu hỏa và cứu thương được ưu tiên sao? - Steven hỏi lại.

- Con dê nào qua giữa cầu trước thì được ưu tiên. - Thiên Hùng cứng giọng cãi lại.

- Anh ơi, phía bên kia bật đèn ưu tiên lên kia, chúng ta phải tránh ra.

Ngọc Linh hoảng hốt chồm người qua nhìn. Steven cũng cùng lúc nghiêng vào giữa để quan sát tình huống trước mắt. Cả hai bị cụng đầu một cái rõ đau, rồi cùng nhìn nhau bật cười ái ngại. Thiên Hùng lại tiếp tục rồ ga, lao nhanh về phía trước. Đường ruộng hẹp thế này, chạy nhanh không khác gì biểu diễn xiếc là bao.

Ba người còn lại nhốn nháo, gào thét, nhưng Thiên Hùng cứ như bị thần đua xe nhập thân, không muốn giảm ga tí nào. Xe quân đội bỗng nhiên bắt loa kêu gọi.

- Này thằng kia, mau tránh đường, xe anh có súng tự động đấy.

Nghe lời uy hiếp, cả ba người đều trắng bệch cả mặt. Chỉ có mình Thiên Hùng là hí hửng hạ kiếng xe xuống vẫy tay rồi rít.

- Anh ba, là em đây. Đừng bắn. - Y hét lên với người phía bên kia.

Cuối cùng, hai chiếc xe gặp nhau ở khoảng ba phần tư con đường dê. Thiên Hùng lột giầy vớ, xắn quần lên, rồi mở cửa nhảy xuống ruộng. Nước sinh ngập lên đến đầu gối y, nhưng Thiên Hùng lại có vẻ như thích thú lắm. Bên xe kia, một người mặc quân phục nghiêm trang phần trên, và phía dưới quần xắn đầu gối cũng giống Thiên Hùng. Cả ba người cùng chồm ra nhìn, phát hiện đây là phiên bản quân đội già hơn của y.

- Giới thiệu với mọi người, đây là anh ba. - Thiên Hùng khoát vai, kéo người sĩ quan đến gần xe bọn họ. - Đây là Tịch Dạ, bạn gái em. Ngọc Linh, anh biết rồi. Steven, đồng nghiệp.

- Chào mọi người. Anh là Nguyễn Thiên Đại, anh của Thiên Hùng.

Thiên Đại gơ tay chào kiểu sĩ quan với mọi cười. Các cô gái bối rối, cũng lập lại động tác chào giống anh.

- Anh cần trưng dụng xe của mọi người. - Thiên Đại đột nhiên nói. - Để đi mua nước tương.

- Đây là đường dê nhỏ, hai xe không qua lọt được. Chúng ta chuyển qua xe anh ba chạy về nhà. Ảnh lấy xe chúng ta chạy ra chợ. - Thiên Hùng giải thích.

Lúc này ai nấy mới ồ ra, họ bắt đầu quy trình đổi xe. Thiên Hùng thì bế Tịch Dạ, Thiên Đại phụ trách Ngọc Linh. Hai anh em họ không thể để cho cô gái nào phải lợi xuống ruộng cả.

- Còn cậu thì sao Steven? Không dám lợi xuống nước à? - Thiên Đại mở cửa xe nhìn hấn.

- Anh ba. - Thiên Hùng nhắc nhở. Y đang khiêng xe lăn của Steven qua.

- À, xin lỗi cậu. - Thiên Đại áy náy. - Bù lại, để tôi bế cậu nhé, công chúa.

- Anh ba. - Thiên Hùng hét lên.

- Chỉ đùa thôi mà. - Thiên Đại trả lời.

- Chỉ đùa thôi. - Steven cũng cười, trả lời theo.

Ông anh ba của Thiên Hùng quả là một quân nhân hào sảng vui tính. Tính tình của Thiên Đại, hấn không thể nào ghét được. Cứ thẳng như ruột ngựa, muốn nói là nói, nhưng hoàn toàn không có ý xấu gì cả. Dù sao Steven cũng đã chấp nhận bản thân mình. Ừ thì hấn bị liệt hai chân, ừ thì không thể đi. Vậy thì có gì xấu khi chấp nhận sự giúp đỡ của người khác? Dù sao trong bệnh viện các hộ lý cũng đã đem hấn nâng lên hạ xuống thường xuyên, cuối cùng cũng quen rồi.

Quả thật, Steven được Thiên Đại ẵm kiệu công chúa qua xe mới. Hấn bỗng thấy mình như nhỏ lại, giống khi năm tuổi được ông Noel bế trong siêu thị vậy. Cảm giác rất hoài niệm.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Cố Nhân Gặp Lại

Ngọc Linh vẫn luôn đưa đôi mắt lo lắng theo dõi hấn. Cứ như thể trên đường Thiên Đại sẽ bắt ngờ quăng Steven xuống ruộng vậy. Khi hai người đến nơi,

cô liền giơ tay kéo Steven vào trong. Hắn cười tươi chào từ biệt với Thiên Đại, sau đó vỗ vỗ vào bàn tay đang nắm chặt áo mình trấn an. Ngọc Linh giật mình buông tay ra, cô không biết vì sao lại cảm cánh tay hắn chặt đến thế, lớp vải cũng bị cô vò đến nhăn nhoe. Ngọc Linh liền vuốt áo hắn phẳng lại, nhưng dấu vết kia khó mà mất đi.

Hai người ngồi đằng trước lại trao đổi ánh mắt bí hiểm với nhau. “Vẫn chưa hết hy vọng!”

- Đây trên xe của anh có trang bị vũ khí đấy nhé, đừng có nhấn nút lung tung. - Thiên Đại cố nói vọng lại.

- Xe em là thuê đấy nhé, cũng đừng có nhấn nút lung tung. - Thiên Hùng hét trả lời.

Cả hai anh em cùng cười. Tiếp theo sau là màn de xe đặc sắc của hai anh em có máu mao hiểm. Ngay đoạn đường chật hẹp này thì tìm đâu ra chỗ để quay đầu xe, vậy nên chỉ có thể chạy bằng số de. Ít nhất thì Thiên Hùng chỉ phải đi một phần tư đoạn đường còn lại. Đoạn lùi xe này đã trở thành kỷ niệm nhớ đời của cả bốn người.

Chưa đi hết đoạn bờ ruộng, một chiếc xe khác lại đột nhiên chạy ra. Thiên Hùng phản ứng không kịp nên tông luôn vào chiếc xe đó. Một chiếc gầm thấp siêu sang dĩ nhiên không phải là đối thủ của xe quân đội hầm hố. Chiếc gầm thấp ngay lập tức bị Thiên Hùng ủi móp hết cả đầu.

Cả đám cùng la lên một tiếng kinh hoàng. Họ chưa kịp bình tĩnh lại, thì những người mang mặt kính đen, xâm trở đầy mình mở cửa xe bước xuống.

- Anh Hùng, anh nói xừ này ít xe lắm mà. Sao đi đâu cũng gặp xe hơi hết vậy. - Tịch Dạ lấp bắp.

- Tai nạn xảy ra rồi, phải xử lý thế nào mới là vấn đề kia. - Steven nhìn qua kiếng chiếu hậu. - Những người kia có vẻ không hiền lành đâu.

- Họ mà mafia đấy. Chúng ta tiêu rồi. - Ngọc Linh sợ quá, trong vô thức lại ôm cánh tay Steven cứng ngắt. Sợ rằng lần này vết nhằn sẽ không ít hơn lần đầu tiên.

- Mọi người đừng sợ. Người nhà cả đấy mà. - Thiên Hùng mỉm cười trấn an.

Quả nhiên những người đó đến bên cửa xe của Thiên Hùng cười lấy lòng.

- Cậu Hùng đó hả? Vậy mà tụi tụi cứ tưởng cậu Đại. Vô tình đụng trúng mọi người rồi, thật có lỗi. Cậu và các bạn có sao không?

- Không, không sao cả. Xin lỗi vì đụng trúng xe các anh. - Thiên Hùng trả lời.

- Đầu phải lỗi của cậu đâu, là do thằng này lái xe nè. Chết nha mậy. - Một người răng vàng trong nhóm liền lấy tay đập vào đầu người trực đầu bên cạnh.

- Dạ em biết lỗi rồi, mong cậu ta thứ.

- Anh ơi, là lỗi của em, đừng đánh cậu ta nữa. - Thiên Hùng lên tiếng can ngăn.

- Dạ, cậu tốt bụng quá. Vậy thì tha cho nó vậy.

Sao màn xin lỗi lễ mễ thì chiếc xe gầm thấp de lại, nhường đường cho Thiên Hùng đi ra. Hai bên đường, mười mấy chiếc xe đồng dạng đang đứng chờ đợi. Ai cũng vẫy tay với Thiên Hùng, ra vẻ quý mến nhau lắm.

- Anh, bọn họ là ai vậy? - Tịch Dạ nắm tay Thiên Hùng lắc lắc.

- Người của anh rề. Anh là giám đốc công ty xây dựng Hoàng Long.

Thiên Hùng trả lời như vậy, mọi người ngay lập tức hiểu rõ. Hắc đạo bây giờ đã khác rồi, không còn là bang hội mà thành lập công ty rõ ràng. Bang chủ thì gọi là giám đốc. Kinh doanh gì không biết, nhưng nhất định phải đăng ký là công ty xây dựng. Công nhân dĩ nhiên toàn là loại đeo mặt kính đen và xâm mình văn vện giống đám người lúc này. Hoàng Long chính là tên của một nhánh trong xã đoàn Cửu Long, ông vua của thế giới ngầm Việt Quốc.

Xem ra người thân trong gia đình Thiên Hùng đều không phải kẻ tầm thường tí nào. Quân đội có, hắc đạo có. Đúng là quan dân cấu kết, một nhà quyền lực.

^ _ ^

Trái với tưởng tượng của mọi người, ngôi nhà mới của gia đình Thiên Hùng có bề ngoài rất bình thường. Ba gian, cột tròn, mái ngói đỏ, tường quét vôi trắng xoá. Cha mẹ của Thiên Hùng cũng rất bình dị, kiểu những lão nông thứ thiệt, vô cùng đôn hậu, chân chất. Mọi người được giới thiệu với nhau, sau đó là màn e ấp ra mắt của Tịch Dạ. Thiên Hùng dẫn bạn gái về nhà, dĩ nhiên nhận được sự quan tâm của nhiều người.

Đột nhiên một người phụ nữ từ nhà sau đi ra, khiến Steven vô cùng kinh ngạc.

- Ô, chào, ngạc nhiên chưa. - Thiên Kim reo lên.

Hỏi mới biết, thì ra người trông mọng của Steven lại là chị cả của Thiên Hùng. Đi xa đến vậy mà vẫn gặp được, thì đúng là duyên phận. Steven cười tươi như hoa nỏ, chuẩn bị cùng bạn tâm giao đàm đạo, đột nhiên một nhân ảnh xuất hiện, làm hắn nhủ hết cả hai chân mày.

- Thiên Kim, bé con đi em.

Người anh rể, giám đốc công ty hắc đạo, đã xuất hiện. Lưu Quang Phi tuổi ngoài ba mươi, trên cằm lún phún râu, mặc bộ vest đen rất ra dáng doanh nhân. Nhìn hình anh ta Steven đã cảm thấy đáng ghét, gặp mặt ngoài đời thì lại dễ dàng gọi lên cảm thù.

Tương tự, phía bên kia Quang Phi cũng hơi giật mình khi gặp hắn. Trên gương mặt anh ta có một thoáng hoảng hốt, nhưng sau đó liền biến mất ngay. Thiên Kim không hề phát hiện ra không khí kỳ lạ giữa hai người, cô quay qua bế bé Phi Phi, vui vẻ giới thiệu.

- Đây là Steven, người khách quen trong viện bảo tàng mà em hay kể cho anh nghe đó. - Cô quay sang phía hắn. - Còn đây là ông xã tôi, Lưu Quang Phi.

- Chào. - Hai người cùng nói, sau đó bắt tay thân mật.

Lại thêm một kiểu deja vu nữa sao. Nếu như gặp Thiên Kim, Steven dễ dàng thân thiết; thì gặp Quang Phi, hắn lại có mối ác cảm sâu sắc. Tuy nhiên, để không ra vẻ thất thố, hắn đành đè nén cảm giác mình xuống.

- Tôi nhớ cô nói tên Sứ Định hoàng đế là Lưu Quang Phi, không ngờ chồng cô cũng có tên giống vậy? - Steven nói bông đùa.

- Thì chính là ảnh mà. - Thiên Kim cười tình nghịch. - Có đúng vậy không, thưa hoàng thượng.

Cô quay qua nhìn chồng, anh ta liền gờ tay tự nhiên choàng qua eo vợ. Hai người bắt đầu tình tứ ngay trước mặt toàn bộ khách khứa trong gia đình.

- Đại ca, xin anh. Đừng để đám em độc thân của anh nhìn thấy những hành vi xấu này, tụi em sẽ học theo đó. - Thiên Hùng kêu lên, nhưng bàn tay lại kéo Tịch Dạ về phía mình.

- Cái đám trẻ này thiệt là. - Nguyễn lão gia buột phải lên tiếng. - Bà nó, chúng ta đi chỗ khác, thế giới chỉ có hai người đi.

- Cái ông này. - Bà Nguyễn đánh nhẹ lên vai chồng.

Toàn bộ cả nhà bật lên cười rần rần.

^ _ ^

Đám tân gia của họ Nguyễn thì ra đã đãi khách từ hôm trước, do coi theo ngày hoàng đạo. Nhưng đến tận hôm nay mới là ngày nghỉ, con cái trong gia đình mới tập hợp được. Steven được giới thiệu qua, gia đình Thiên Hùng có đến tận sáu anh chị em.

Chị cả Thiên Kim, làm ở viện bảo tàng, đã kết hôn từ hai năm trước. Anh hai Thiên Nhất là luật sư, anh ba Thiên Đại là quân nhân, anh tư Thiên Anh làm kinh doanh, Thiên Hùng đứng hàng thứ năm, còn một người em út là Thiên Hào hình như đang đi học.

Bọn họ tập hợp lại làm đại hội tiệc nướng ngoài trời. Mọi thứ đang được chuẩn bị, không khí vô cùng vui vẻ. Ngọc Linh quen với công việc y tá của mình, cô đi phía sau Steven đẩy xe cho hắn. Steven liên tục trò chuyện hỏi thăm về tình hình trong gia đình họ Nguyễn, vô cùng thích thú khi nghe giới thiệu về vườn trái cây.

Khi đến chỗ bậc cấp, Thiên Hùng lùi lại cùng Ngọc Linh nhấc xe lăn lên nhẹ nhàng. Cả hai người thực hiện đồng bộ, lưu loát, khiến mọi việc dường như chưa từng có gì xảy ra. Cả ba người đồng nghiệp cùng làm trong bệnh viện, hợp tác ăn ý với nhau là điều không tránh khỏi, nhưng người nhà của Thiên Hùng thấy cảnh đó thì vô cùng ngạc nhiên.

Anh hai Thiên Nhất của y đang ngồi nhóm lửa. Khi Thiên Hùng cất tiếng gọi, anh ta liền quay đầu cười tươi rạng rỡ. Tuy nhiên, nhìn thấy Ngọc Linh, Thiên Nhất cau mày một cái rất sâu. Steven ngay lập tức nhận ra thái độ của anh ta có chút khác lạ, hắn quay đầu nhìn Ngọc Linh.

- Dr. Wilson, có việc gì? - Cô ngây thơ hỏi hắn.

- Không, không có việc gì?

Xem ra Ngọc Linh cũng không phát hiện có gì kỳ lạ. Nhưng Thiên Nhất cũng giống như Quang Phi kia, dù thái độ có thay đổi, nhưng ngay lập tức sẽ giấu bên đi ngay. Anh ta lại nở nụ cười, khi Thiên Hùng giới thiệu bạn bè của mình.

Sự việc chỉ rõ ràng khi anh tư của Thiên Hùng trở về. Cậu ta là anh sinh đôi giống hệt Thiên Hùng, chỉ có khác là mang thêm một cặp mắt kính.

- Sao cô ta lại ở đây? - Thiên Anh liền tỏ rõ sự bức tức.

- Anh tư, đây là bạn bè em mời về. - Thiên Hùng ngay lập tức can ngăn.

- Anh chỉ muốn hỏi tại sao lại có cả cô ta? Lý Ngọc Linh, bạn gái cũ của chú? - Thiên Anh vẫn sẵn giọng hỏi tiếp.

- Đó là chuyện ngày xưa mà, anh tư, bây giờ tụi em vẫn là bạn. Còn bạn gái em bây giờ là Tịch Dạ. - Y liền kéo cô nàng đến bên cạnh mình, ra chiều khoe khoang với Thiên Anh.

Thấy thái độ kỳ lạ của Thiên Anh, Quang Phi làm anh lớn cũng phải xen vào.

- Nay cậu tư, đến nhà là khách. Cậu không nên bắt lịch sự như vậy.

- Lịch sự? - Thiên Anh cao giọng. - Sau khi cha cô ta đối xử như thế với em.

- Nay cha tôi thì liên quan gì đến chuyện này?

Ngọc Linh này giờ bị chỉ thẳng mặt đã vô cùng bức bối. Cả thiên thần áo trắng cũng khó mà cười được với kẻ cứ sẵn giọng với mình.

- Cô không biết à? Hai năm trước, lúc hai người cặp với nhau, vì sao lại đột ngột chia tay? - Thiên Anh hỏi.

- Anh ta bỏ tôi, không lý do, không lời giải thích. - Ngọc Linh tức run người, tự nhiên có người lại chọc vào vết thương cũ trong lòng cô.

- Chẳng có gì là không lý do cả? Là bởi cha của cô đến tìm Thiên Hùng, nhưng lại gặp nhầm tôi. Ông ta muốn Thiên Hùng chia tay cô, vì nhà chúng tôi không xứng với gia đình cô. - Thiên Anh cũng hùng hổ không kém. - Những lời khó nghe đó, vẫn còn lùnh bùng đầy trong tai tôi đây nè. Từ nhỏ đến lớn, tôi chưa từng thấy ai khinh người đến như thế. Quý cô giàu sang à, sao bây giờ lại làm bạn với lũ hạ đẳng này thế?

Giọng Thiên Anh cao vút đến nỗi tất cả mọi người trong sân đều nghe rõ. Ai nấy bất động kinh ngạc vì lời buộc tội này. Ngọc Linh là người sốc nhất khi nghe Thiên Anh nói, cô quay qua hỏi Thiên Hùng bằng chất giọng đã không còn phải là chính mình.

- Có phải vậy không anh?

- Chuyện đã qua rồi mà. - Thiên Hùng áy náy trả lời. - Lâu quá anh cũng quên mất.

- Chú có phải là người bị chửi đầu mà nhớ, là anh bị chửi đây này. - Thiên Anh quyết vẫn không buông tha mọi việc. - Ông ta còn nói nhiều lời nữa. Như “Trẻ không lo học, quan hệ lớn lũ xã hội đen đó thì đời cũng khôn thôi con. Làm ơn tha cho con gái ta ...”

- Thiên Anh. - Đó là giọng quát nạt của Thiên Nhất. - Chú nói đủ rồi đấy.

- Nhưng anh vẫn chưa nghe đủ. - Giọng trầm thấp của Quang Phi vang lên.

Tất cả mọi người đều lạnh người sững sờ. Người đàn ông râu ria ấy đột nhiên nhìn nguy hiểm hơn bội phần, ánh mắt anh ta bỗng chốc đen như than, âm u, sâu không thấy đáy. Kèm theo đó là Thiên Kim cũng bước đến gần chồng mình, đôi mày nhíu chặt, ánh mắt bén như dao quét qua chỗ đám em trai.

- Sự thật đầy đủ ra sao? Mau khai hết ra đây.

Thiên Kim bỗng nhiên quát lên, Steven ngồi gần đó cũng muốn đứng tim. Đây là người phụ nữ toả sáng nhẹ nhàng như thánh Maria trong lòng hắn sao? Giờ đây trước mắt hắn, sao cô lại biến thành quỷ mẫu địa ngục như thế này. Kết hợp cùng chồng mình, Thiên Kim toát ra khí thế có thể trấn áp hết toàn bộ mười vạn quân thù trước mặt.

Thiên Nhất thờ dài. Hắn là anh hai đứng đầu đám ngũ quý nhà họ Nguyễn, chuyện năm xưa, Thiên Nhất cũng có biết, vì vậy hắn đành đứng ra kể lại mọi việc.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Cô Ấy Là Bạn Gái Của Tôi

Thì ra đó là thời gian mà Lưu Quang Phi và Thiên Kim chuẩn bị kết hôn với nhau. Không biết như thế nào, cha của Ngọc Linh thấy Thiên Hùng đi ra đi vào tổng đàn của Hoàng Long. Ông tưởng y tham gia xã hội đen, nên sợ hãi chạy tới van xin Thiên Hùng buông tha cho con gái mình. Nào ngờ người ông gặp là Thiên Anh chứ không phải y. Thế là cậu tư nhà họ Nguyễn đâu biết ai là ai, cùng Lý lão gia đại chiến ba trăm hiệp.

Thiên Hùng biết chuyện, dĩ nhiên là vô cùng sợ hãi. Trùng hợp, ngày đó Ngọc Linh hẹn đưa y về ra mắt cả dòng họ nội ngoại, Thiên Hùng không dám tới, huy hẹn không báo khiến Ngọc Linh vô cùng tức giận. Họ cãi vã nhau một chập, rồi Thiên Hùng quyết định chia tay luôn.

- Thì ra chuyện của anh chị làm liên lụy các cậu nhiều quá. - Quang Phi đột nhiên yếu xìu.

- Không có gì đâu anh, mọi chuyện đã qua rồi. Bây giờ tụi em vẫn là bạn tốt mà, em cũng đã tìm được tình yêu của đời mình. - Thiên Hùng lại kéo Tịch Dạ ra khoe. - Ngọc Linh cũng đã có bạn trai. Bốn người chúng em chơi với nhau thật vui vẻ, thân thiết.

Theo lời quảng cáo của y, mọi người hết nhìn cặp Tịch Dạ, Thiên Hùng rồi lại quay sang hai kẻ còn lại. Steven thấy Ngọc Linh chịu đã kích mạnh sắp oà khóc ra rồi, hắn bèn nắm lấy tay cô kéo lại gần mình.

- Đúng vậy, bây giờ cô ấy là bạn gái tôi.

Đôi tình nhân cũ chia ra, bây giờ đều đã rất cân xứng. Nếu lúc này từ chối, tức nói rằng sau khi chia tay Ngọc Linh là kẻ thua thiệt hơn. Hai người kia tình nồng ý mật, còn cô chẳng lẽ chỉ là chiếc chiếc bóng đi theo làm kỷ hà cảm ảm. Ba người dây dưa với nhau thì khó mà có tình bạn vững bền được. Chút ít cũng phải có bốn người thì mới đủ tụ bái.

Sau lời thú nhận của Steven, dường như ai nấy đều thờ phào nhẹ nhõm. Thiên Kim liền biến đổi chớp nhoáng, trở lại thành đại tỷ đáng yêu.

- Thật tốt quá, mọi hiểu lầm khi xưa đã được xóa bỏ. Ai nấy đều hạnh phúc, chúng ta nên khui bia ăn mừng đi.

Đĩ nhiên là Thiên Hùng, Tịch Dạ lẫn Thiên Nhất đều nhất loạt hưởng ứng thiên chí đánh lạc hướng này. Họ lại giả vờ như không có việc gì, bắt đầu bày thức uống ra. Mọi người cũng theo đó lầm rầm di chuyển về phía bếp lửa. Ai nấy tự chọn chỗ ngồi rồi chia đồ ăn ra nướng.

- Cái gì? Bắt đầu sớm thế, đã nói chờ về đông đủ mà. - Thiên Đại cuối cùng đã quay trở lại.

Thiên Hùng chạy ra kéo anh ba của mình vào nhập cuộc. Y sợ anh ta lại hỏi này hỏi nọ, rồi thắc mắc đến chuyện gì đã xảy ra thì mệt. Ông Nguyễn và bà Nguyễn nhìn đám con mình chơi đùa trong sân thì hạnh phúc mỉm cười. Hai người già chỉ ngồi ở hàng hiên uống nước mát.

Đầu tiên là Quang Phi đột nhiên đến gần Steven, đòi cụng ly với hắn. Steven rất kinh ngạc, tại sao người đàn ông có ác cảm với mình lại đột nhiên thay đổi thế này. Tuy nhiên, theo phép lịch sự tối thiểu thì người ta mời, hắn phải uống. Sau đó Steven lại càng ngạc nhiên hơn khi Quang Phi kể tai hắn nói nhỏ.

- Không ngờ đến tận đây cũng gặp người, Bạch quân. Nhưng xin chúc mừng, lần này người đến trễ rồi nhá.

- Há? - Steven kinh ngạc nhìn hắn.

- Chúng ta đã thành thân, hơn nữa cũng có hài tử rồi. Không lẽ người còn muốn xen vào.

Steven đầu đồ đầy mồ hôi. Tình cảm ngưỡng mộ thầm kín của hắn, vì sao người đàn ông này lại biết. Không lẽ giác quan của người chồng thật sự mãnh liệt vậy sao, ai có ý đồ với vợ mình, ra đa cũng không bỏ sót. Tình huống này là gì đây? Thật nguy hiểm quá!

- Duy Nhất, này, có nghe ta không? - Quang Phi gọi hắn.

- Tôi tên là Steven. - Hắn trả lời.

- Không lẽ người không nhớ gì cả?

- Nhớ cái gì? - Steven hỏi lại.

- Biết ta là ai không?

- Anh rể của Thiên Hùng.

- Gì nữa?

- Chồng Thiên Kim.

- Gì nữa?

- Lưu Quang Phi, giám đốc công ty xây dựng Hoàng Long. Lúc này Thiên Hùng cũng chỉ giới thiệu có như vậy.

Quang Phi há họng nhìn Steven không chớp mắt. Sau đó anh ta phá lên cười, tiếng vang lớn đến nỗi mọi người đồng loạt quay qua nhìn. Không hiểu Quang Phi vì sao cười sặc sụa, mọi người bèn dồn ánh mắt về phía Steven dò hỏi, cứ như thể hắn là người kể chuyện khiến Quang Phi ôm bụng ha ha thế kia.

- Này anh, có chuyện gì vậy? - Thiên Kim nũng nịu với chồng.

- Không, chỉ là nói vài chuyện vu vơ thôi.

Anh ta rời khỏi chỗ, đi lại ngồi kế bên vợ. Quang Phi làm như sợ người khác biết mình không vui, không hạnh phúc, một mực ôm lấy Thiên Kim hôn trước mặt đám em. Những người còn lại huyết sáo phản đối liên tục. Hai anh chị này, luôn biết cách làm đám em độc thân ghen tị muốn chết.

Hết Lưu Quang Phi bỏ đi, lại đến lượt Thiên Hùng đến bên cạnh Steven. Y cũng cầm theo chai bia, cụng với hắn rồi ngó dáo dạt xung quanh. Thiên Hùng rí rí nói chuyện với Steven như hai tay điệp viên đang trao đổi tin tức, như thể cơ quan tình báo cũng đang theo dõi họ.

- Lúc này màn cứu nguy kịp thời lắm. - Thiên Hùng khen ngợi.

- Tôi thấy cô ấy sắp óa ra khóc rồi. - Steven tỉnh bơ trả lời.

- Đúng vậy, chuyện xưa của chúng tôi có hơi chút phức tạp. Nhưng Ngọc Linh không biết gì hết. Cô ấy vô tội. Cho đến lúc này tôi vẫn còn áy náy với cô ấy.

- Cho đến lúc này? - Steven nhướn mày hỏi lại.
- Ủ, bây giờ tôi rất thanh thản.
- Cậu muốn chết phải không? Dám mang tôi ra thế mạng à?
- Không phải thế mạng, là hợp tác lương duyên, công đức vô lượng.
- Nguyễn Thiên Hùng - Steven gần giọng.
- Tôi biết tôi biết, không can thiệp, không nói nhiều. - Thiên Hùng ra điệu giờ tay đầu hàng.

Y cười ha hả, sau đó lại chạy về phía Tịch Dạ. Ngọc Linh ngồi kế bên Tịch Dạ thấy Thiên Hùng thì lại đứng lên đi chỗ khác. Cuối cùng chỗ mà cô chọn là bên cạnh Steven.

- Lúc này, cảm ơn. - Cô cười gượng gạo.
- Không có chi. - Hấn khiêm tốn trả lời.

Xong xuôi, hai người lại im lặng, ngồi song song nhau nhìn về phía ngọn lửa nướng đồ ăn.

- Dr.Wilson, anh muốn ăn món gì?
- Sườn đi.
- Ủ, tôi nướng xong mang đến ngay.

Ngọc Linh đứng dậy, đi chọn que sườn nướng bỏ lên vĩ, thái độ vô cùng chuyên tâm làm việc.

- Steven? - Lần này là đến lượt Thiên Kim đến gần.

Mấy người này chơi trò gì vậy? Luân phiên chạy đến chỗ hấn. Có phải ngại hấn không có ai tâm sự không.

- Quen nhau lâu vậy mà tôi không biết anh làm việc cùng Thiên Hùng đấy? Anh là bác sĩ khoa nào?
- Ngoại thần kinh. - Hấn trả lời ngắn gọn.
- Nghe có vẻ phức tạp lắm. - Thiên Kim gật gù.
- Không phức tạp bằng môn cổ văn đâu.
- Vậy sao? Ha ha ha ...

Cô cười sáng khoái, còn vỗ vai hấn bôm bôm. Steven chưa bao giờ nhìn thấy con người như thế này của Thiên Kim. Rất tự nhiên, mạnh mẽ, hào sảng. Xem ra trước giờ hấn đã đánh giá cô hơi thiếu sót rồi. Steven liếc mắt nhìn về phía Quang Phi, anh ta thấy vậy liền nâng chai bia lên mời hấn. Steven cũng đáp trả, hấn nâng chai lên mời, rồi uống cạn.

Đột nhiên từ đằng xa có tiếng nói vọng vào.

- Oa, mọi người đã bắt đầu rồi à? Sao không chờ đợi.

Steven cũng giống như mọi người quay về nhìn theo tiếng nói. Quả nhiên là kinh ngạc sững sờ. Trước mặt hấn là một đại hiệp võ lâm từ trong game bước ra đời thật. Tóc đen tuyền xoã dài, bạch y phiêu dật, chiết phiến văn nhã. Người này không phải chính là nhân vật game Lam Y Công Tử của hấn ư?

Sợ mình nhìn lầm, Steven quay qua nhìn Ngọc Linh để xác nhận. Quả nhiên cô kinh ngạc đến há hốc miệng mồm, hai mắt cứ nhìn người ta không chớp mắt. Chỉ có Thiên Kim là phản ứng tự nhiên nhất, cô vừa quát lớn vừa chạy đến chỗ người mới đến.

- Á aaa ... Thiên Hảo, em nghĩ gì mà dám lấy cây quạt của chị ra chơi.

Cô chạy lại chụp ngay cây quạt mà Thiên Hảo đang cầm, lo lắng lật trái lật phải kiểm tra.

- Chỉ là hàng phục chế thôi mà. Có gì thì chị nhờ đại ca làm cái khác cho mình.
- Đây là bảo vật của chị mà dám lấy ra chơi hả. - Thiên Kim gõ quạt lên đầu thằng em út của mình.
- Chị vừa lấy bảo vật đánh người đấy.
- Nhiều chuyện, vào thay đồ rồi ra ăn.

- Xong ngay, mọi người đứng ăn nhanh quá.

Thiên Kim cười hi hi trở lại chỗ ngồi.

- Thiên Hào đấy, em út trong nhà tôi. Nó mới đi tham dự đại hội cosplay về đó. Thằng này là tôi nản nhất, không thi vào trường nào, suốt ngày chỉ game với truyện. Nó thích tụ tập ăn mặc kỳ quái rồi chụp hình. Anh chưa thấy phòng nó đâu, y như là cái kho ...

Mặc cho Thiên Kim giới thiệu, Steven dường như không nghe thấy điều gì, hắn chỉ gật đầu vui cười cho có lệ. Trong mắt Steven lúc này chỉ còn hình ảnh Ngọc Linh thần thờ nhìn theo bóng lưng Thiên Hào mà thôi.

Phía bên kia có hai cặp mắt đang âm thầm quan sát hắn. Thiên Hùng và Tịch Dạ trao đổi ánh mắt với nhau. “Sắp có chuyện vui rồi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Con Chim Hạnh Phúc

Nguyễn Thiên Hào năm nay hai mươi tuổi, nhỏ hơn Thiên Hùng và Ngọc Linh hai tuổi. Bởi vì cậu ta chỉ suốt ngày nằm ở nhà lên, mạng và đọc truyện, không chịu tập luyện thể dục, nên cơ thể gầy nhẵn. Nhưng do di truyền của nhà họ Nguyễn, nên Thiên Hào cũng giống anh chị mình có chiều cao đáng nể. Tất cả kết hợp nên bộ dáng rất có tố chất của thư sinh yếu ớt.

Thời đại này mà để tóc dài, cột chùm như cậu ta thì chỉ có bọn otaku bệnh nặng thôi. Cậu ta mặc dù đã thay ra quần sọt, áo thun nhưng vẫn chưa chùi đi lớp hoá trang của mình. Làn da trắng mịn, mắt kẻ nước sắc sảo. Nhìn tổng thể khuôn mặt, có thể dùng từ mỹ nam cổ trang thuần Việt để miêu tả cũng được.

Tình huống hiện nay là Ngọc Linh ngồi bên cạnh Steven, chỉ vì nơi đó là chỗ trống duy nhất kế Thiên Hào.

- Thiên Hào à? Em lớn lên lạ quá, chị nhìn không ra đấy? - Ngọc Linh cười nói.

- Lạ sao chị? Nhìn có đẹp không? - Thiên Hào chớp chớp mắt nhìn cô trông đợi. Cặp kính giãn tròn đó thật sự là làm đôi mắt cậu ta to hơn, long lanh hơn.

- Ủ, nhìn cứ như diễn viên phim cổ trang. Em rất có nét đó.

- Chị cứ nói ủng hộ em, chắc em sẽ đăng ký thi sân khấu điện ảnh đó. - Thiên Hào cười lớn.

Cậu ta cúi xuống, một lọn tóc mái dài rơi ra. Ngọc Linh liền giơ tay vén lên dùm.

- Coi chừng rơi xuống đĩa đồ ăn. - Cô nhắc nhở.

Thiên Hào nhìn sang Ngọc Linh cười bẽn lẽn. Steven thấy mà muốn đập bẻ cái đĩa đang cầm trên tay. Đáng tiếc, đó là đĩa nhựa, dù có đập xuống cũng không thể hỏng được.

Ừa, nhưng mà hắn giận cái gì mới được? Đây là chuyện riêng của Ngọc Linh, cô muốn nói chuyện, muốn vén tóc cho ai thì tùy cô chứ. Hắn là bạn bè đồng nghiệp, lấy tư cách gì mà ngăn cản cô?

- Y tá Lý, lấy dùm tôi một chai bia khác được không? - Hắn mỉm cười nhẹ nhàng.

- Vâng được chứ. - Ngọc Linh liền đứng dậy lấy bia giúp hắn.

- Ô, bác sĩ Wilson, anh xưng hô với bạn gái lạ ghê. - Thiên Hào bắt chuyện với hắn. Lúc này mọi người đều đã được giới thiệu với nhau hết rồi.

- Bởi vì anh ta đang cảm thấy khó chịu. - Đột nhiên Thiên Hùng đến bên cạnh, quàng vai Steven. - Anh đã dặn chú không được tùy tiện phóng điện khắp nơi vậy mà. Nhất là với bạn gái của người khác.

- Ô. - Thiên Hào lại le lưỡi làm ra vẻ dễ thương.

- Thiên Hùng à? - Steven lạnh giọng nhắc nhở.

Nào ngờ gã bạn tốt của hắn chỉ cười ha ha mấy tiếng giả lãng. Lúc này Ngọc Linh đã trở lại, cô đưa chai bia ướp lạnh cho Steven.

- Cô cũng uống bia nữa hả? - Hắn ngạc nhiên nhìn chai bia còn lại trong tay cô.

- Hôm nay là ngày nghỉ mà. Lâu lâu thoải mái chút. - Cô dùng miệng chai gỗ vào chai bia Steven đang cầm.

- Đúng vậy, thoải mái đi bạn hiền. - Thiên Hùng cũng cụng với bọn họ.

- Không phải anh, anh còn lái xe về. - Ngọc Linh nghiêm khắc nhắc nhở.

- Thôi mà ... - Y than van.

^ _ ^

Ngoại trừ sự cố ‘chuyện cũ’ thì coi như ngày hôm đó vô cùng thành công. Những người khác đều ở lại nhà một đêm, chỉ có bốn người bọn họ phải về trước, để kịp ngày mai đi làm.

Ngọc Linh không rõ vui hay buồn mà nốc khá nhiều bia. Suốt trên đoạn đường về, cô lại tựa vai Steven mà ngủ. Lần này Thiên Hùng và Tịch Dạ đã rút kinh nghiệm, không dám phát ngôn linh tinh nữa. Dưới sự nhắm mắt làm ngơ của họ, Steven mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Đoạn đường về hoàn toàn là những bản nhạc dịu dàng. Ánh hoàng hôn đỏ ối thấp thoáng trên cánh đồng bạt ngàn. Bầu trời tím dần rồi đêm nặng nề buông. Không ai nói với nhau lời nào, theo đuổi những cảm xúc riêng của mình.

^ _ ^

- Chào mọi người. - Ngọc Linh vẫy tay chào qua ô cửa kiếng.

Ba người còn lại cũng vẫy tay với cô. Khi Ngọc Linh đã quay lưng đi, Thiên Hùng điều khiển xe trở đầu. Ngọc Linh bước ngược trên ngõ nhỏ có nhiều bậc cấp, dẫn lên ngôi nhà lưng chừng sườn đồi. Cô chưa đi được mấy bước thì trượt chân vấp ngã.

- Dừng xe. - Steven hét toáng lên. Hắn siết chặt tay trên nút mở cửa xe. - Thiên Hùng, Ngọc Linh bị ngã kia, cậu đi giúp cô ấy đi.

Thiên Hùng nghe hắn nói thì vội vàng mở cửa xe đi qua đường. Y đỡ Ngọc Linh đứng dậy, sau đó dìu cô đến tận cửa nhà.

- Nếu không có hiểu lầm, bây giờ họ đã hạnh phúc bên nhau rồi. - Hắn nói băng quơ.

- Đó là định mệnh trong quá khứ của họ. Còn định mệnh của anh ấy bây giờ là em. - Tịch Dạ trả lời.

- Em mạnh mẽ quá. - Steven cười nhẹ.

- Hạnh phúc chỉ đến với những người biết cố gắng đi tìm nó thôi. Ai cũng có thể làm được điều đó. Anh cũng vậy.

- Anh mà có thể đi đâu với chiếc xe lăn được chứ? - Hắn thờ dãi. - Điều duy nhất mà anh có thể làm là cố gắng không trở thành gánh nặng cho bất cứ ai.

- Cố chấp. - Tịch Dạ chế mỗi. - Hạnh phúc là con chim, anh mà không bắt, nó sẽ bay đi mất.

- Vậy thì một người khác sẽ nhận được phần hạnh phúc ấy.

Steven cười nhưng Tịch Dạ lại bức mình. Cô quay lên, không thềm nói chuyện với hắn nữa. Con người này còn cứng hơn sắt đá. Sắt đá đem nung còn có thể mềm ra. Với Steven dù có nói bao nhiêu câu, có trui có rèn, thì hắn vẫn trơ trơ ra vậy. Trình độ tự ti đã đạt đến mức thượng thừa rồi. Không phải hắn chấp nhận bản thân, mà chính xác là đã buông xuôi bản thân mình. Phương pháp duy nhất để hắn có lại tự tin, chắc chỉ có phép màu làm chân hắn cử động lại thôi.

“Hy vọng con chim xanh hạnh phúc của anh sẽ không bay đi mất.”

^ _ ^

Trở về với những ngày làm việc bình thường, ai cũng đều có chức trách riêng của mình. Steven được đặc cách không phải xuống khoa khám bệnh. Thế nhưng việc theo dõi bệnh nhân nội trú vẫn phải làm. Mỗi ngày hắn đều đi tuần phòng bệnh như những bác sĩ khác.

Các bệnh nhân mới đến luôn ngạc nhiên khi nhìn thấy một bác sĩ ngồi xe lăn giống hắn. Bác sĩ này lại là người nước ngoài, khiến vài kẻ lo lắng không yên tâm. Steven hơi lạnh lùng và tiết kiệm lời nói. Nếu như người nhà bệnh nhân không hỏi hắn cũng sẽ không thông báo gì, chỉ tuân tự ghi vào sổ theo dõi đầu giường. Việc làm người, nhiều ý là điều không thể tránh khỏi. Những kẻ ưa nói xấu kẻ khác không thiếu trên đời. Đôi lúc cũng có những lời chối tai đến được chỗ của Steven.

Chợ Ruộng là bệnh viện cấp cứu lớn nhất Việt quốc, số ca tai nạn được chuyển vào đây mỗi ngày đều quá vài trăm. Có những trường hợp, các bác sĩ chưa kịp làm gì thì bệnh nhân đã chết. Đôi khi Steven bị bác sĩ khoa cấp cứu kêu xuống hỗ trợ, nhưng hắn chưa đến nơi đã nghe tiếng gào khóc của thân nhân người chết. Trong lúc đau khổ họ thường mất lý trí. Có người đổ thừa khắp nơi, liên lụy đến cả Steven.

Hắn đâu phải muốn ngồi xe lăn, đâu phải muốn chậm chạp hơn người ta khi cứu bệnh nhân. Những việc hắn làm chỉ là cố gắng hết sức mình, chưa bao giờ từ bỏ bất cứ khả năng cứu người nào cả. Trong những trường hợp đó, đồng nghiệp thường chỉ vỗ vai hắn an ủi mấy lời. Steven trở về văn phòng, tự thờ dãi với bốn bức tường.

Đôi khi hắn thèm được tâm sự để trút nỗi niềm. Nhìn quanh lại chẳng thấy ai chịu nghe mình nói. Steven đăng nhập vào mạng, chạy trốn trong game.

Lần đầu tiên khi học tiếng Việt, giáo viên khuyên hắn nên tìm sách báo, phim ảnh để học tập cho nhuần nhuyễn. Muốn luyện ngữ thì lên mạng trò chuyện với người ta. Steven gia nhập Võ Lâm Truyền Thuyết vì trò chơi này có nhiều người, và họ sử dụng ngôn ngữ thuần Việt nhất. Nhờ có hữu hảo trong game, hắn biết nhiều thành ngữ, thơ văn còn hơn cả những người Việt xung quanh.

Sau khi bị tai nạn giao thông, hắn nằm im bất động một chỗ. Võ Lâm Truyền Thuyết lại trở thành cứu cánh để hắn chối bỏ hiện thực. Nhân vật của hắn hầu như cầm máy 24 giờ, đạt tốc độ thăng cấp kỷ lục ở trong game. Lam Y Công Tử tiêu sái, bá ngạo là đại hiệp được vạn dân ngưỡng mộ. Đó không phải là Steven, kẻ ngay cả đi vệ sinh cũng phải có người kèm.

Tên Lam Y chính bởi vì đó là màu áo của bác sĩ khoa ngoại khi phẫu thuật. Cũng vì cái tên này mà Thiên Hùng đã lừng ra tung tích thật sự của hắn khi hai người làm chung. Tuy khác khoa nhưng bác sĩ phẫu thuật và bác sĩ gây mê luôn luôn là những đồng đội cùng chiến tuyến. Ở trong game bọn họ cũng nhanh chóng thành hữu hảo, thường lập nhóm với nhau để làm nhiệm vụ chung.

Và thế là hắn quen Hồng Phấn Lý Chiêu Phu biến thái, đi săn chồng.

Cho đến giờ, ngoài Thiên Hùng ra, người hắn nói chuyện nhiều nhất cũng chỉ có Lý Ngọc Linh. Khi cô buồn luôn tìm hắn để tâm sự, vậy nên khi Steven bực bội, cô phải có trách nhiệm nghe thì mới là công bằng.

Hiện nay Steven đang sở hữu hai số điện thoại. Một cái dùng trong công việc, ai cũng biết. Cái còn lại là bí mật, chỉ dành để liên lạc với một người. Hắn nhắn vài dòng vu vơ đến số điện thoại của Ngọc Linh. Nào ngờ chưa đặt điện thoại xuống, đã có chuông báo tin nhắn đến.

“Nhanh vậy sao?” Hắn kinh ngạc nghĩ. “Hình như mọi việc có liên quan đến mình, cô ta đều xử lý với tốc độ nhanh cấp kỳ.”

Steven bật cười khi đọc được những dòng chia sẻ trong tin nhắn. Ngọc Linh chẳng hỏi vì sao hắn không vui, mà chỉ kể lại chuyện cười trong ngày của mình. Việc ngày hôm đó, bà bệnh nhân mập mạp bắt bác sĩ Tuấn khám ngực, hắn cũng có biết. Nhưng qua lời kể của Ngọc Linh mọi việc lại trở nên khôi hài vô cùng. Steven nhận ra cô rất có khiếu khi phát biểu những câu hài hước. Dần dần dường thành thói quen mỗi ngày đều phải nhắn qua nhắn lại với Ngọc Linh vài lần.

Cho đến một ngày, Ngọc Linh thông báo. “Tướng công, thiệp vừa gặp một người là fan hâm mộ của chàng. Cậu ta cosplay nhìn giống hệt vậy đó.” Kèm theo là tám hình chụp Thiên Hào đang tạo dáng với bộ y phục trắng mà Steven từng thấy. Cần thận thăm dò một hồi, hắn mới biết dạo này cô đang liên lạc với cậu nhóc kia.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Bệnh Mới

Tên điệp viên Thiên Hùng hình như rảnh quá mức nên chạy qua văn phòng Steven uống trà. Ý nóc cạ một ly lớn rồi đưa bộ mặt nghiêm trọng đến gần hắn.

- Thằng út nhà tớ dạo này cứ đi chơi.

- Cậu ta hai mươi tuổi rồi, đi chơi có gì là lạ. - Steven bình tĩnh trả lời. Mặc dù hắn đoán rằng Thiên Hùng vẫn còn thứ muốn đe dọa mình lúc này.

- Nó mỗi tuần đi chơi một ngày đó. Thật kinh khủng. Trước giờ nó vài tháng mới xuất hiện một lần. Bây giờ mỗi tuần đều cosplay ra ngoài, khiến cả nhà tôi lo lắng.

- Đi chơi thì không có gì lạ, có lẽ cậu ta mới quen bạn. Nhưng cậu ta lần nào cũng đi với cái bộ dáng hoá trang thế hả? - Steven nhướn mày. - Đúng là đáng lo ngại.

- Vậy nên cậu phải cùng tôi đi theo dõi nó? - Thiên Hùng đột nhiên chuyển tông.

- Cậu đi một mình được rồi, lời tôi đi làm gì? Chỉ vương tay vương chân thêm. - Steven lắc đầu nguây nguậy.

- Một người theo dõi dễ sinh nghi và thường dễ mất dấu. Hai người, hai đôi mắt, còn có thể lẫn lộn trà trộn.

- Tôi mà trà trộn thế nào, ở chỗ nào tôi cũng nổi bật lên đây nè.

- Không sao, hôm đó mặc đồ tối một chút là được rồi.

Kết quả là dù Steven không đồng ý, nhưng tới ngày tới giờ, Thiên Hùng vẫn đến lời hắn đi. Quần jean, áo khoát nâu và một chiếc nón kết là trang phục ả

thân của Steven. Thiên Hùng thì dùng keo vuốt tóc dựng lên, lại đeo thêm mắt kính gọng dày để che dấu dung mạo.

- Chào Dr. Wilson, chào bác sĩ Hùng, hôm nay nhìn hai người lạ quá. - Các y tá, bác sĩ gặp họ đều lên tiếng.

- Ai cũng nhận ra chúng ta đó thôi. - Steven chán nản nói.

- Cậu không nghe sao, họ bảo chúng ta lạ đó. Như vậy là lột hoá trang đã thành công rồi.

Steven thở dài, không tranh luận với Thiên Hùng nữa. Dù sao hôm nay cũng là ngày nghỉ của hắn, đi theo Thiên Hùng coi như là giải trí một phen.

^ _ ^

Họ đến quảng trường Hàn Thuyên, vì mấy lần trước Thiên Hào hay gặp bạn chỗ này. Đây là khu phố vui chơi giải trí thời thượng mà giới trẻ trong thành phố này thích nhất. Rất đông người ăn mặc kỳ dị đi qua đi lại, cả hai liền bị lẫn vào trong đám đông.

Hành trình đi tìm Thiên Hào thì ra rất dễ dàng. Ngày hôm đó cậu ta cos thần chết, nguyên bộ áo trùm dài lẫn lộn hái không lồ không giống ai đang đứng tại bồn nước quảng trường. Các bé học sinh cấp ba khi đi ngang qua liền hào hứng chạy đến chụp hình ké. Xung quanh đó, các kỳ nhân dị sĩ đứng chờ bạn cũng không thiếu gì. Robot khổng lồ và ngay cả siêu nhân cũng có luôn. Việc tưởng kỳ lạ lại hoá ra rất hợp thời.

- Này, bình thường mà. Mọi người ăn mặc kỳ dị đến đây chụp hình thì có việc gì đâu. - Steven cầu nhàu với Thiên Hùng.

- Quan sát chút nữa đi, tôi sợ nó bị bạn xấu lời kéo.

Họ đến một quán cà phê ngoài trời gọi thức uống. Bên cạnh có chậu cây lớn rất thích hợp rình mò quan sát người bên kia đường. Bạn của Thiên Hào xem ra đến trễ nên cô ta thờ hờn hà hờn hển. Người ta hỏi han xin lỗi nhưng cậu ta lắc đầu, ra về mình cũng chỉ mới vừa tới nơi.

- Quao, nó có bạn gái mà giấu tôi. - Thiên Hùng la lên.

- Rất xứng đôi nha, còn cosplay y tá để hẹn hò kia. - Steven nhếch miệng cười.

Nhưng đến khi cô nàng quay đầu lại, thì hắn không cười nổi. Người có hẹn với Thiên Hào thì ra là Ngọc Linh.

- Trời ơi, hai người này, họ bắt đầu từ khi nào vậy? - Thiên Hùng lại la lên, sau đó lo sợ nhìn qua Steven.

Quả nhiên người bạn của y tá hết cả mặt. Bình thường Steven cũng đã trắng toát từ đầu đến chân, nhưng lần này hắn còn tái hơn nữa. Thiếu điều muốn trở nên trong suốt luôn.

- Ha ha ... - Thiên Hùng cười cứu chữa. - ... chắc là cô ấy đi làm về, tình cờ thấy Thiên Hào nên ghé qua hỏi thăm thôi.

Phía bên kia hai người đang trò chuyện thì lại có nhóm khác đến xin chụp hình ké. Thiên thần áo trắng và thần chết áo đen kết hợp lại thành một cặp vô cùng nổi bật giữa đám đông.

Steven đột ngột rút điện thoại bí mật của mình ra nhắn tin cho Ngọc Linh.

“Bây giờ ta online, nàng có muốn cùng đi làm nhiệm vụ không?”

Nếu là trước kia, Ngọc Linh chắc chắn sẽ vất bỏ hết mọi thứ, tìm một góc lên mạng chơi cùng hắn. Nhưng bây giờ, phía bên kia người ta chỉ nhắn lại một dòng ngắn ngủn thôi.

“Xin lỗi tướng công, hôm nay thiếp bận việc rồi.”

Steven thở dài thất vọng. Nhưng hắn lại kiên trì lấy ra chiếc điện thoại còn lại gọi trực tiếp cho Ngọc Linh.

“Xin chào, Steven đây, tôi và Thiên Hùng dự định ra ngoài ăn. Y tá Lý, cô đã tan ca chưa? Hay là chúng ta đi cùng.” Hắn lấy giọng bình thường, không nóng không lạnh để nói chuyện.

“À, xin chào Dr. Wilson. Tôi đã tan ca ra về rồi. Đang ở xa chỗ bệnh viện lắm. Các anh đi với nhau đi. Hẹn khi khác.”

Rồi sau đó, cô cúp máy. Trong điện thoại chỉ còn lại tiếng te te như nhịp tim của người đã chết.

- Chà ... liên tục cả hai lệnh triệu hồi cũng hoàn toàn không có tác dụng. Đại hiệp, xem ra chúng ta phải dùng truy tông phù thôi. Bọn họ đang chuẩn bị đi rồi kia.

Steven không nói lời nào nữa, hắn mặc kệ cho Thiên Hùng muốn đẩy đi đâu thì đẩy. Dù sao ngày hôm nay hắn cũng đã đồng ý đi giám sát em út của bạn mình mà. Vấn đề chỉ là hai người anh sợ em trai bị kẻ xấu rù rê, nên quan tâm theo dõi. Động cơ của bọn họ là hoàn toàn trong sáng nha.

Kết quả là họ chỉ thấy Ngọc Linh và Thiên Hào đi dạo phố, mua sắm, ăn kem ... như bất kỳ cặp đôi nào khác. Một buổi hẹn hò vô cùng hoàn hảo cho hai người mới bắt đầu. Cuối cùng, Thiên Hùng bực bội tuyên bố bỏ cuộc. Họ chuyển qua quán bar, uống vài chai bia, xem bóng đá rồi trở về.

Cả buổi tối Steven chẳng thể nhớ mình đã đi đâu, làm gì. Ở trong phòng một mình, hắn cứ ngẩn ngơ nhìn ánh trăng lơ lửng giữa trời. Tay bắt chột đặt lên ngực xoa xoa một cách khó chịu. Đây có phải là một dấu hiệu cảnh báo hắn đã mắc bệnh viêm nghẽn van tim.

^ _ ^

- Chào Dr. Wilson. - Ngọc Linh tươi cười với hắn.

“Chắc hẳn đêm qua đi chơi rất vui, nên sáng nay tinh thần cô ấy rất thoải mái.” Steven trầm nghĩ.

- Chào y tá Lý. - Hắn trả lời.

- Anh đang đi đâu vậy?

- Tôi xuống khoa tim mạch. Hôm nay tôi có hẹn với bác sĩ Tâm.

- Bàn công việc hả?

- Không, tôi nghĩ mình cần phải kiểm tra.

- Để tôi đưa anh đi.

Ngọc Linh ngay lập tức đưa ra khuôn mặt quan tâm lo lắng. Cô bước ra khỏi quầy trực, vòng ra sau lưng Steven đẩy hắn đi.

- Anh cảm thấy không khoẻ ư? - Cô lại tiếp tục hỏi.

- Chỉ là vài dấu hiệu không rõ ràng. Vì vậy tôi muốn đi xin ý kiến chuyên môn.

Kết quả khám lâm sàng cho thấy Steven hoàn toàn bình thường. Tuy nhiên bác sĩ khoa tim mạch vẫn chuyển hắn đi scan, quét, chụp hình, đo điện ... cho yên tâm. Cuối cùng bác sĩ theo dõi hằng định sức khoẻ Steven thật hoàn hảo.

“Đôi khi căng thẳng trong công việc và áp lực tâm lý thường khiến người ta thấy không khoẻ trong người.”

Nghe kết luận xong, cả Steven và Ngọc Linh đều thở phào nhẹ nhõm. Tưởng hắn đã ngồi xe lăn, còn mắc thêm bệnh tim thì đúng là “Hoạ vô đơn chi” rồi. Thoải mái tâm tình, hắn mời cô xuống căn tin uống nước, với lý do là cảm ơn Ngọc Linh vì đã đẩy hắn đi lòng vòng.

Ánh nắng sáng ấm áp chiếu qua bức vách kính bao quanh căn tin. Bên ngoài là vườn cây um tùm mang vẻ hoang sơ nhiệt đới. Lúc này là giờ nghỉ nên các bác sĩ kéo đến cũng khá đông. Bọn họ chọn một góc bàn khuất để ngồi nói chuyện.

Steven gọi món và Ngọc Linh đi mua dùm hắn. Có vài người quen biết đi qua chào, rồi sau đó đi về dãy bàn chung. Khu vực sát góc mỗi bàn chỉ có hai ghế ngồi là chỗ đặc biệt dành cho nhưng kẻ không đơn giản là đồng nghiệp. Đây là quy định ngầm của nhân viên trong bệnh viện, đã được tất cả mọi người đồng thuận tuân theo. Steven với tinh thần trong sáng như gương, chỉ cảm thấy chỗ này tiện cho xe lăn của mình.

Ngọc Linh đã trở lại với khay đồ uống. Hắn mỉm cười nhận lấy tách cà phê từ tay cô, không nhận ra những người khác đang bắt đầu chụm vào nhau thì thào. Vài cô y tá vừa tới liền bí mật vẫy tay với Ngọc Linh rồi cười khúc khích. Họ đi vòng qua chỗ khác, thân ái gửi cho cô ánh mắt “Lát về nhớ kể lại nha.”

- Có chuyện gì sao?

Steven ngẩn mặt, nhìn Ngọc Linh đang chu mỏ với bạn đồng nghiệp. Cô quay lại cười bối rối, lắc đầu bảo đâu có chuyện gì đâu.

- Đạo này nhìn cô rất vui vẻ, có gì mới sao?

Hắn vòng vo một hồi, mới bắt đầu đi vào mục đích chính của mình. Nhưng hắn lại quên mất cuộc vấn đáp Tịch Dạ và Ngọc Linh lần đi đã ngoại. Nếu không hỏi thẳng vào vấn đề, cô sẽ trả lời vòng vo cho đến khi bạn điên đầu.

- Cô đang hẹn hò với Thiên Hảo hả? Hôm trước tôi và Thiên Hùng đi ăn tối vô tình thấy hai người. - Steven chán nản lật ngửa bài luận cho rồi.

- Đầu có.

Ngọc Linh ngay lập tức phủ nhận, nhưng do cô phản ứng quá mạnh, lỡ đập tay lên bàn, khiến tách cà phê của Steven đổ xuống quần hắn.

- Á á ... xin lỗi Dr. Wilson, để tôi lau ngay.

Cô hoảng hốt rút ngay khăn giấy cúi xuống lau vết cà phê loang trên quần Steven. Hắn ngượng ngùng nhìn xung quanh, thấy ai nấy đều đang nhìn mình đến hai mắt toả sáng.

- Được rồi y tá Lý. Không cần đâu, để đó đi mà. - Hắn nắm tay cô để ngăn lại.

- Phải lau nhanh chứ, ly cà phê đó còn đang bốc khói mà. Tuy chân anh không có cảm giác gì, nhưng sẽ bị phỏng đó.

Đột nhiên Ngọc Linh khựng lại, cô nhìn thấy Steven đang cau mày. Cô đâu có cố tình nhắc đến tình trạng của hắn, cô chỉ là quá mức lo lắng thôi mà. Hai vòng nước đột nhiên xuất hiện trong mắt Ngọc Linh, cô lấp bắp nói.

- Tôi xin lỗi.

Rồi sau đó Ngọc Linh bỏ chạy. Hắn chỉ biết giương mắt nhìn theo phản ứng bất ngờ này. Những người xung quanh lại tiếp tục cắm đầu xuống bàn như không thấy gì cả. Steven thở dài, dù cuộc nói chuyện không ra gì, nhưng dường như hắn lờ mờ đoán ra bệnh của mình rồi. Tim hắn đang rất đau đây này.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Kế Sách Cuối Cùng

Thiên Kim lại nhìn thấy vị khách quen của mình ghé qua viện bảo tàng. Hắn vẫn như cũ, xuất hiện trước tiên ở khu thư hoạ.

- Xin chào. - Cô lên tiếng.

- Chào! - Steven trả lời.

Hắn vẫn thường xuyên ghé qua đây theo lời bác sĩ tâm lý. Không gian yên tĩnh của bảo tàng làm hắn cảm thấy thư thả hơn. Thế giới không âm thanh, không màu sắc. Chỉ có những trang giấy ố màu cùng nét bút tài hoa của người thời xưa.

- Trông anh không thoải mái lắm. - Trong bảo tàng, Thiên Kim chỉ nói chuyện rù rì.

- Tôi đang căng thẳng. - Hắn tiết lộ. - Vì vậy tôi lại đến đây để thư giãn.

- Anh thích tranh chữ à?

- Nhìn thấy mấy thứ này tôi cảm thấy bình tâm hơn.

- Vậy có lẽ anh nên học thư pháp đi. - Thiên Kim đề nghị. - Trước đây tôi có một người bạn. Mỗi khi buồn anh ta hay lấy bút viết thơ.

- Điều đó có giúp ích được cho anh ta không?

- Hình như cũng tốt lắm đó. - Thiên Kim nghiêng đầu. - Sau khi viết xong, tôi thấy anh ta mỉm cười.

- Vậy chắc tôi cũng sẽ đi học thư pháp.

Thiên Kim đột nhiên cười hiền từ. Đây chính là nụ cười đã khiến Steven say mê cô. Trong ánh sáng dịu nhẹ, cô như một vị thần lung linh mờ ảo. Mỗi lần gặp cô, hắn dường như quên hết mọi ưu phiền. “Giá như được quen biết sớm hơn ... đúng vậy, giá như ...” Hắn lại cười sâu khổ.

- Đến phòng nhân viên đi. Ở đó có sẵn giấy bút, anh thử tập viết xem sao? - Thiên Kim đề nghị.

Cô đã nhận ra sự ưu phiền của Steven. Một cảm giác lo lắng khiến Thiên Kim muốn giữ hắn lại. Đây là một người bạn, vì vậy cô muốn giúp đỡ bạn của mình.

Vẫn như cũ, trong bảo tàng dường như không còn ai khác. Công việc dịch thuật này, mọi người có thể mang về nhà làm cũng được. Bảo tàng cũng vắng khách nên những nhân viên khác đều ra căn tin ngồi chơi. Trong phòng làm việc, chỉ có hai người bọn họ cùng cả núi sách vở.

Thiên Kim mang cho hắn một xấp giấy trắng cùng bút lông và mực. Cô lấy ra những mẫu thơ và giới thiệu cho hắn thế nào là nét Triện, Lệ, Khải, Hành, Thảo.

- Cái gì đây? - Steven chỉ vào đồng hình vẽ loàn ngoằn như bùa chú.

- Tôi tưởng anh biết chứ. - Thiên Kim cười hi hi. - Chẳng phải các bác sĩ là cao thủ viết chữ thảo sao?

Nét chữ phóng khoáng uốn lượn dường như tùy tâm vận bút. Tuy nhìn nghịch ngoạc nhưng lại hoạ lên được tình cảm của người viết chữ. Steven nhìn một hồi, cuối cùng cũng nhìn ra được đó là chữ ‘phiền’. Đúng là chữ mà hắn muốn viết. Vì vậy, Steven bắt đầu học nét thảo của chữ ‘phiền’.

Hắn không ngờ việc học thư pháp lại chiếm mất nhiều tâm trí đến như vậy. Lúc ngẩn đầu nhìn lên, đã thấy quá năm giờ chiều. Bên cạnh hắn, cả đồng giấy có chữ ‘phiền’ được xếp ở đó. Trước mặt hắn bây giờ lại là một chữ ‘phiền’ khác nhìn rối như tơ vò.

- Vẫn chưa được lắm. Nhất là ở chỗ này.

Thiên Kim chuyên chú nhìn nét bút, sau đó cầm tay hấn viết mẫu. Nàng như cô giáo tiểu học đang hướng dẫn học trò, không để tâm người bên cạnh ái ngại cỡ nào.

“Lúc này thì đúng là phiền, thật là phiền!” Trong tâm hấn thầm nghĩ.

Có tiếng ho đằng sau, cả hai người cùng quay lại nhìn. Luru Quang Phi đang đứng ngoài cửa, lặng im quan sát.

- Anh Luru. - Steven muốn lên tiếng giải thích trước. - Chúng tôi đang tập viết chữ.

- Anh sẽ không ghen chứ? - Thiên Kim nhí nhảnh lao vào ôm ông xã.

- Hai người đang tập viết chữ mà, anh đi ghen làm gì. - Quang Phi cười rạng rỡ như mùa xuân.

Steven nhìn nụ cười đó, cố nén lại lòng ganh tỵ. Người đàn ông này quá đỗi kiêu ngạo, kiêu ngạo đến mức cho rằng vợ mình sẽ không để mắt đến ai khác ngoài anh ta. Một sự tin tưởng tuyệt đối, hay tự tin quá mức.

“Ước gì mình có được một nửa sự tự tin kia.”

- Steven đang có hứng thú với thư pháp đấy. - Thiên Kim cầm tờ giấy hấn mới viết lên khoe. - Anh thấy thế nào?

- Em dạy cậu ta chữ này à? - Quang Phi nhướn mày đánh giá.

- Là do Steven chọn. - Thiên Kim chớp mắt. - Có vấn đề gì à?

- Có chứ, ai lại bắt đầu học thư pháp bằng nét thảo bao giờ. Có học, cũng phải học nét khải trước. Nam nhân bàn tay cứng hơn nữ nhi, phải học nét cứng rồi mới đến nét mềm.

- Vậy sao? Phải rồi, hay anh dạy Steven viết đi. - Cô xoay qua giới thiệu. - Quang Phi chính là sư phụ của tôi đấy.

- Anh ta? - Hấn hỏi lại như không tin vào tai mình.

Người đàn ông râu ria, đại ca xã hội đen kia mà lại là người cầm bút lông viết thư pháp ư? Steven có cảm giác cây bút mong manh sẽ gãy đôi trong bàn tay rần rỏi đầy gân guốc của anh ta.

- Đúng vậy, để tôi dạy cậu cho. - Quang Phi cười lên thật đáng sợ.

Có phải Steven vừa nghe trong giọng cười ấy câu, “Cậu đừng hòng được cầm tay vợ tôi lần nào nữa”.

Vậy là từ ngày hôm đó, mỗi chiều Steven hay ghé qua nhà họ học thư pháp. Hấn rất ngạc nhiên khi thấy căn phòng trang trí như cung đình thời xưa. Không nhìn ra kẻ mặc vest đen, cực ngầu như thế lại là người hoài cổ. Ngoài tranh thủy mặc, bình hoa ... khắp các vách tường còn có nhiều tác phẩm thơ từ.

Steven được dẫn vào phòng làm việc của Quang Phi với bàn gỗ, nghiên mực, cùng giản trực. Hấn đột nhiên cảm thấy u hoài như thể tri ngộ cổ nhân.

- Có nhớ ra gì thấy quen quen không? - Quang Phi nhìn hấn trông chờ.

- Giống trong bộ phim nào mà tôi từng coi ấy. - Steven trả lời.

Anh ta lại cười như tự giễu chính mình. “Có lẽ hấn bị phạt nặng hơn ta nhiều.” Những lời thì thầm chỉ nói với chính bản thân Quang Phi.

Thường ghé qua nhà Thiên Kim, Steven có dịp chứng kiến gia đình đầm ấm của họ. Hai vợ chồng yêu thương nhau, cùng đưa con bé bông khiến ngôi nhà không bao giờ thiếu vắng nụ cười. Nhìn người mình quý mến hạnh phúc, đó cũng là một niềm hạnh phúc. Steven thật tâm cầu nguyện cho gia đình của Thiên Kim.

^ ^
_ _

Ở trong quán ăn ồn ào, có ba người đang ngồi một bàn. Không ai để ý một trong hai cô gái đang nước mắt lưng tròng tố cáo.

- Em đã làm theo lời anh, nhưng sao bây giờ mọi việc lại thế này? - Ngọc Linh thút thít.

- Anh thề, ngày hôm đó nhìn thấy cậu ta hoảng sợ thật sự. Chẳng phải Steven đã ghen lồng lên, rồi gọi cho em liên tục hai lần sao? - Thiên Hùng trả lời.

- Cũng do anh bày nên em mới tiếp tục đóng kịch. Bây giờ Steven làm lơ em luôn rồi. Cứ hết giờ làm việc là anh đi đâu mất, em tìm kiếm khắp nơi nhưng cũng không gặp người.

- Sao em không gọi điện? - Tịch Dạ hỏi.

- Làm sao em dám bây giờ. Hôm ấy em lỡ miệng nhắc đến chân của anh. Steven ngay lập tức căng thẳng, nhìn em như kẻ thù. - Ngọc Linh mếu máo.

Thiên Hùng và Tịch Dạ đưa mắt nhìn nhau, không biết phải nói sao. Ngay từ đầu, hai người họ là kẻ chủ mưu ghép đôi cho Ngọc Linh cùng Steven. Cô gái đang cần bạn trai, còn kẻ kia cũng đang cần bạn gái. Hai người cô đơn thì đến mà sưởi ấm trái tim nhau.

Nếu Ngọc Linh vô cùng thần tượng Lam Y Công Tử lever siêu phàm, thì Steven cũng rất cảm mến y tá Lý don hậu luôn xuất hiện giúp đỡ mình. Vấn đề là hai tần số cảm xúc này không được giao thoa chính xác với nhau lắm. Thứ mà bọn họ yêu thích đối phương chỉ có một nửa sự thật trong đó.

Ngọc Linh lúc làm y tá vô cùng tận tụy, và luôn luôn toả sáng. Nhưng khi về đến nhà cô lại là trạch nữ lười biếng, lúc nào cũng mơ mộng hoàng tử đến rước mình. Steven trong game hào hiệp biết bao nhiêu, thì bên ngoài đời khốc liệt bấy nhiêu. Lam Y Công Tử ngạo nghễ, bạn bè trải khắp nước, thật sự chỉ là tên tàn tật siêu bi quan.

Nếu mọi chuyện chỉ có vậy, thì Tịch Dạ và Thiên Hùng đã để yên cho mối quan hệ "phu thê trong game, đồng nghiệp ngoài đời" của họ. Nhưng ngày hôm đó, hai người đã chứng kiến Steven dịu dàng với Ngọc Linh như thế nào, nên họ quyết đốc thúc vào.

Người yêu của Ngọc Linh thì ra xa tận chân trời lại gần ngay trước mắt. Trong game là cao thủ, bên ngoài lại là bác sĩ thiên tài, thần tượng mà ai nấy đều ngưỡng mộ không thôi. Anh ta cứ như siêu nhân thuộc về thế giới khác, nơi mà người bình thường như cô không bao giờ dám đặt chân vào.

Nhưng kết quả là mối liên kết của họ lại đến từ ống thông gió. Ở trạm dừng chân, nhà vệ sinh nam và nữ chỉ cách nhau bức vách. Một bên mà lớn tiếng cãi vã chuyện gì, thì âm thanh sẽ theo ống thông gió lan tận qua phía bên kia.

Ngọc Linh đã biết phu quân Lam Y của mình thì ra tên thật là Steven. Cô cũng biết hần tự ti bản thân tàn tật nên không dám đối diện với bất cứ ai. Steven luôn cho rằng mình là gánh nặng, không dám yêu ai và cũng không muốn làm phiền người khác. Vì vậy cô đành chọn cách ở bên cạnh, quan tâm chăm sóc hần, và âm thầm chờ đợi. Chờ một ngày Steven đủ can đảm để thú nhận với Ngọc Linh, chờ đến khi hần không chạy đi khỏi sự truy lùng của cô nữa.

Chỉ vì nghe lời xúi giục của ông mai Thiên Hùng mà cô đi hẹn hò với Thiên Hảo. Đúng là Ngọc Linh đã rất vui mừng khi Steven có chút biểu hiện ghen tuông, nhưng kết quả là hần mất hết ý chí và kiên quyết bỏ cuộc. Bây giờ ngay cả lấy tư cách đồng nghiệp, cô cũng không thể đến gần Steven.

Nước mắt Ngọc Linh tuôn rơi là chẳng không thể cầm lại được. Tịch Dạ đổi chỗ ngồi, đến bên cạnh ôm ấp, dỗ dành cô.

- Ngọc Linh, anh nghĩ rằng đến nước này chúng ta đã không thể quay đầu được nữa. Chỉ còn cách cuối cùng, một sống hai chết, em có chịu làm không?

Thiên Hùng đập bàn, hùng hổ như con bạc trong ván cược cuối. Không chắc chắn, vẫn còn tốt hơn là không làm gì. Ngọc Linh lấy khăn thấm nước mắt, rồi giờ gương mặt đầm lệ ra chờ đợi. Còn thứ gì có thể tệ hơn tình trạng lúc này đây.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Tuyệt Chiêu Ăn Vạ

Steven được mời ở lại ăn cơm ở nhà họ Lưu, rồi mới trở về bệnh viện. Đạo này, lấy tư cách là đệ tử của Lưu Quang Phi, hần thường xuyên ghé qua nhà họ vào buổi chiều. Trải qua muôn vàn cực nhọc, hần đã luyện xong một thân bản lãnh. Thiên Kim phải trầm trồ nhìn hần với vẻ ngưỡng mộ không dấu diếm.

“Anh thật là thiên tài đó, Steven. Nếu không phải anh có mái tóc bạch kim, tôi còn cho rằng tổ tiên nhà anh ai cũng là văn sĩ Việt Quốc.” Cô kinh ngạc kêu lên khi Steven khoe tác phẩm của mình.

“Văn tinh Bạch quân. Haizz...” Sự phụ của hần thì chỉ thờ dài cảm thán. Steven có cảm giác như Quang Phi đang dùng ánh mắt một người bạn cũ để nhìn mình. Anh ta thỉnh thoảng hay hỏi hần những câu kỳ lạ, xem Steven có nhớ cái này, nhớ cái kia không? Điều đáng sợ là Steven mặc dù chưa nhìn thấy thứ đó trước đây, nhưng lại có cảm giác ngộ ngộ, quen quen. Tóm lại, hần vẫn một mực phủ định. Deja vu chỉ đơn giản là ký ức giả tạo mà thôi.

Bệnh viện Chợ Ruộng dù sáng hay tối thì cũng đều nhộn nhịp như nhau. Xe cấp cứu vẫn ỉn ỏi chạy ra chạy vào không ngừng nghỉ. Steven trở về bằng công riêng dành cho nhân viên. Người bảo vệ trực ban nhìn thấy hần thì cười chào. Steven là một thành viên đặc biệt ra vào bệnh viện như nhà riêng của mình mà.

Vừa ra khỏi thang máy thì điện thoại của hần chợt rung lên. Steven nhận cuộc gọi, phía bên kia là giọng hoảng hốt của Thiên Hùng.

- Cậu có gặp Ngọc Linh không?

- Chuyện gì? - Steven nhận ra Thiên Hùng đang vô cùng lo lắng.

- Bọn tôi đi uống một chút. Có cả Tịch Dạ đó. - Thiên Hùng cẩn thận giải thích. - Ngọc Linh có vẻ đang buồn, nên uống hơi nhiều. Lúc tôi đi đón taxi thì cô ấy biến đi đâu mất, hai chúng tôi đang đi tìm khắp nơi đây. Lúc trước cô ấy nói muốn tìm cậu xin lỗi chuyện gì đó, nên tôi gọi hỏi thử xem cô ấy có đến

bệnh viện không?

- Không, tôi chưa gặp cô ấy. - Steven nóng lòng trả lời.

- Ủ, vậy có gặp cô ấy thì báo nhé. Bọn tôi đi tìm tiếp đây.

Nói vừa xong là Thiên Hùng vội vàng cúp máy. Tịch Dạ ở một bên giờ ngón cái lên khen ngợi. Y diễn xuất rất chân thật, cả tiếng thở hổn hển và giọng điệu khẩn trương đều đạt. Steven không bị lừa mới là chuyện lạ.

Kẻ bị lừa thì lòng dạ lo lắng như lửa đốt. Hắn lấy điện thoại gọi cho Ngọc Linh, chỉ nghe chuông reo chứ không thấy ai trả lời. Steven lấy điện thoại còn lại ra, hy vọng cô sẽ nể mặt Lam Y mà bắt máy.

Có một đoạn tin nhắn đang chờ. Chỉ bởi vì hắn hay giấu điện thoại này trong túi quần nên thường bỏ lỡ các tin nhắn của cô.

“Tướng công, thiếp đang ở một chỗ rất đẹp. Nhớ chàng.”

Kèm theo đó là bức hình chụp bầu trời đầy sao. Phía bên góc còn có thành phố lung linh bên dưới, và tấm pano sáng rực đèn quen thuộc. Steven nhận ra đó là sân thượng của bệnh viện Chợ Ruộng, hắn liền nhấn gọi thang máy, lên thẳng tầng thượng.

Chẳng có ai ở đây cả. Hắn đang vô cùng thất vọng thì chợt nhìn qua toà nhà B. Bóng dáng người con gái ngồi trên lan can đó vô cùng quen thuộc. Steven thăm kinh sợ, hắn thiết tha gọi tên Ngọc Linh, nhưng tiếng gió đã át đi mất. Steven vội vàng lần xe đi, phải trở xuống tầng sáu mới có cầu thang nối qua giữa hai toà nhà.

Trong bệnh viện không hiếm gì những cảnh đẩy băng ca chạy đi cấp cứu. Nhưng bệnh nhân ngồi trên xe lăn chạy nhanh như vậy, nhìn giống cảnh ở trường đua hơn. Tim Steven động âm âm trong lồng ngực, tay hắn đánh vòng điều khiển xe lăn đi nhanh hơn. Toà nhà B đang sửa chữa, mấy tấm lưới bao đang được tháo ra sơn mới. Chỗ lan can mà Ngọc Linh đang ngồi không hề có gì che chắn cả. Chỉ cần nhích tới một chút, cô sẽ rơi xuống ngay. Khoảng cách hai mươi tầng lầu là chiều cao bảo đảm không ai sống sót nổi. Steven tức giận vô cùng, không hiểu cô ta ra đó để làm gì.

Cánh cửa sân thượng mở toang, người con gái áo tím vẫn ngồi ngay chỗ mà hắn đã nhìn thấy từ bên kia.

- Ngọc Linh. - Steven la lên ngay khi xông ra khỏi cửa.

Cô quay lại nhìn hắn, nước mắt lưng tròng.

- Đây, xuống đây. Cô ở đó làm gì thế?

Ngọc Linh chỉ lắc đầu nguầy nguậy. Steven liền đến gần cô, hắn nắm lấy tay cô, kéo Ngọc Linh về phía mình. Cô lọt thỏm vào lòng Steven.

- Xin ... xin lỗi. - Cô lắp bắp, bàn tay nín chặt áo sơ mi trước ngực hắn.

- Cô lên đây để làm gì? Ngu ngốc hả? Ở đó không hề an toàn? - Hắn ngửi ra mùi rượu trên người Ngọc Linh.

- Xin ... xin lỗi ... - Người cô run rẩy.

Hắn nhận ra người trong lòng mình vô cùng hoảng sợ. Steven vòng tay, ôm chặt cô vào lòng. Thế rồi hắn phát hiện trên eo cô có một vòng dây. Steven kéo vòng dây ra, phát hiện đầu bên kia đang được cột với thanh lan can. Sợi dây cứng cáp cùng những nút cột chắc nịch đủ sức treo cả một người ở đó. Steven nghe như vừa phát hiện hai lỗ tai mình mọc dài ra như con lừa. Hắn lập tức kéo Ngọc Linh ra ném ngay xuống đất.

- Xin lỗi ... em chỉ muốn dụ anh tới đây thôi. Nhưng không ngờ ngồi trên đó đáng sợ quá, cả người em cứng lại hết, không leo xuống được.

- Thế ai cột cô lên đấy? Hắn hét lên.

- Thiên Hùng. - Ngọc Linh mau mắn trả lời.

Steven liền điều khiển xe lăn quay lại, hắn hùng hổ rời khỏi hiện trường, dự định sau này sẽ cắt đứt mối quan hệ với tên phản叛.

- Steven đừng đi mà. Em xin lỗi, Steven ...

Ngọc Linh vừa hét vừa cuốn quít tháo sợi dây đang cột trên eo. Cô chẳng thể nào đuổi theo Steven trong tình trạng này. Còn hắn có vẻ như đang chạy trốn.

- Tướng công, chàng đứng lại cho thiếp. - Cô bí bức quá, đành phải la lên.

Steven khựng lại một chút. Trong nhip đó, Ngọc Linh đã thành công tự giải thoát mình ra khỏi dây treo, cô chạy tới trước mặt Steven.

- Em đã biết hết rồi. - Ngọc Linh hùng hổ chống nạnh.

- Gì? - Steven liếc mắt nhìn cô, giọng lạnh lùng đúng kiểu Dr. Wilson.

- Anh là Lam Y Công Tử trong Võ Lâm - Giọng Ngọc Linh có hơi lắp bắp, khí thế đã bị Steven áp đảo.

- Không biết. - Hấn cộc lốc trả lời. - Tránh ra. Mấy người đùa cợt với tôi vui lắm hả?

- Em không có đùa cợt anh, em chỉ muốn chứng minh mình có cân lượng trong lòng anh thôi. - Cô gắng gượng nói ngang.

“Giai đoạn này là quan trọng nhất” Ngọc Linh nhớ lại lời Thiên Hùng dặn dò. “Cậu ta rất cứng đầu, nhất quyết sẽ phủ nhận triệt để. Đối phó với loại này thì ta phải lì lợm hơn mới được.”

- Y tá Lý. - Steven gần giọng. - Tránh ra.

Ngọc Linh bị hấn liếc thôi, cả người cũng đồng loạt phát run. Cô không dám đối đầu cùng hấn, càng không muốn bỏ qua cơ hội một sống hai chết này. Đột nhiên một sáng kiến loé lên, Ngọc Linh lấy điện thoại nhấn nút gọi. Điện thoại bí mật của Steven rung lên, tuy không đổ chuông nhưng ánh sáng đèn nhấp nhúa nổi bật trong nền bóng đêm.

- Anh còn muốn chối, rõ ràng đây là số Lam Y đã cho em - Ngọc Linh cười đắc thắng.

- Vậy thì sao? - Hấn hỏi lại.

- Người đó chính là anh?

- Rồi sao?

- Phu quân của em.

- Chỉ là trò chơi thôi, có vấn đề gì.

- Em ... em ... - Giọng Ngọc Linh bắt đầu lí nhí.

Steven lại điều khiển xe lẩn tránh qua chỗ Ngọc Linh. Cô đột nhiên sụp người xuống. Ngọc Linh nắm tay Steven kéo lại. Cô oà khóc. Nước mắt cứ tuôn như mưa dầm tháng sáu, miêng mở lớn không ngừng phát ra những tiếng oa oa thảm thương.

“Tuyệt chiêu của phụ nữ, một nháo, hai khóc, ba đòi chết. Em cứ tùy thời vận dụng linh hoạt những điều này. Anh ta mà cứng đầu không nhận, em cứ khóc lóc ầm vạ cho chị.” Đây chính là bí kiếp Tịch Dạ đã truyền cho cô. “Em là đệ nhất cao thủ môn truy phu mà. Hồng Phấn đã có được Lam Y, chẳng lý gì Ngọc Linh không có được Steven cả.”

Quả nhiên, không người đàn ông nào cứng rắn được trước nước mắt của phụ nữ. Thấy Steven không gạt tay ra, Ngọc Linh liền lết lại gần hấn, gục khóc trên chân hấn.

- Em xin lỗi ... hức hức ... xin lỗi ...

Bàn tay tuy hơi ngập ngừng, nhưng cũng dịu dàng vuốt lên tóc cô.

- Việc gì phải thế này? Em buông tha cho anh đi. - Steven thở hắt ra.

- Không! - Cô quyết liệt trả lời.

- Ngọc Linh, anh không xứng đáng để yêu ai hết. Em biết rõ tình trạng của anh mà, còn muốn đâm đầu vào là sao?

- Em ... hức hức ... thích anh mà.

- Người em thích là nhân vật trong game kia.

- Em biết người mình thích là anh mà. - Nàng rên rỉ trong nước mắt. - Hôm về quê Thiên Hùng chơi, hai anh nói chuyện trong nhà vệ sinh em đều nghe hết. Anh đừng tự ti về bản thân mình nữa. Lòng em đau muốn chết, nhưng không dám nói ra. Em vẫn đang chờ anh mà. Đừng bỏ đi.

Nghe lời thú nhận của Ngọc Linh, Steven giật mình. Thì ra hấn đã bị lộ sớm vậy sao? Hèn chi ngày đó cô đột nhiên thân thiết với hấn như vậy, là do biết được chân tướng của Lam Y. Việc Ngọc Linh dễ dàng chấp nhận mình, khiến Steven rất vui. Nhưng hấn vẫn không vượt qua được chương ngại tâm lý.

- Trên thế gian này nhiều người tốt hơn anh rất nhiều, việc gì em phải ...

- Không. - Cô ngẩng mặt lên nhìn hấn, đôi mắt đầy quyết tâm. - Em đã chọn anh, nhất định không buông ra. Trên thế gian này còn ai tốt hơn anh được. Mất anh rồi em sẽ cô độc cả đời.

- Linh à ...

Cô đột nhiên chụp lấy hai bàn tay hấn.

- Em chưa đòi kết hôn đâu. Chúng ta bắt đầu từ từ tìm hiểu. Cho em một cơ hội, cũng cho bản thân một cơ hội. Em sẽ chứng minh cho anh thấy, trên đời

này không ai tốt hơn Steven Wilson.

Nhìn ánh mắt quyết tâm của cô, Steven biết rằng không cách gì lay chuyển được nữa rồi. Nếu hắn tiếp tục từ chối, có phải cô cũng giống như trong game, quyết truy đuổi hắn tới cùng. Nếu trên pano quảng cáo xuất hiện lời tỏ tình với hắn thì sao, nếu trên hệ thống loa của bệnh viện là giọng oang oang của Ngọc Linh cầu hôn hắn thì sao? Chắc Steven sẽ xấu hổ đến mức nghỉ việc thôi.

Cuối cùng hắn thở dài, chuyển sang nắm lại tay Ngọc Linh.

- Anh chỉ có một điều kiện thôi.

- Điều kiện gì? - Cô ngay lập tức hấp háy mắt chờ đợi. - Một trăm điều kiện cũng được.

Steven nhếch miệng cười gian tà.

- Việc này phải giữ bí mật. Nhất là với Thiên Nhất.

- Được, thành giao. Chúng ta đóng dấu vào khế ước đi. - Nàng cười rạng rỡ như hoa.

- Đóng dấu gì?

Hắn chưa kịp hỏi xong, Ngọc Linh đã chồm tới hôn vào môi Steven. Hắn bản thân vì bị tấn công đột ngột, hai mắt mở lớn nhìn trừng trừng. Thế rồi rèm mi kia cũng chớp một cái. Từ kinh ngạc chuyển sang say mê. Steven chuyển tay ra sau lưng Ngọc Linh, kéo cô đến gần mình hơn.

Ngọc Linh gần như đang bò trên người Steven. Cô quỳ gối dưới nền sàn, tay chống trên thành vịn xe lăn để giữ bản thân không đè ngộp hắn. Đột nhiên mất thăng bằng, Ngọc Linh trượt tay, cả người đổ ập xuống.

Đĩ nhiên là dưới lực tác động của cô, chiếc xe lăn lật ngang, Steven ngã nhào xuống đất. Hắn nhăn nhó nhìn lại hiện trường. Chiếc xe lăn đang nằm chổng chơ phía bên kia, còn bản thân thì đang nửa nằm nửa ngồi trên đất. Một nỗi chua xót đột nhiên dâng cao trong tim.

Một bàn tay vươn ra, chạm vào má Steven. Hắn bị đánh thức khỏi nội tâm tự ti. Ngọc Linh cười rạng rỡ như ánh trăng non trên cao.

- Hãy nhớ, anh là người đàn ông tuyệt nhất đời của em.

Cô lại hôn hắn, lần này dịu dàng hơn, say đắm hơn. Đôi môi mềm mại cuốn lấy Steven vào cơn đam mê rồ dại, nhấn chìm hắn vào tình yêu nồng nàn. Ngọc Linh đè Steven ra nằm trên sàn, cô áp người vào ngực hắn, cảm nhận hai trái tim cùng đập rộn rã liên hồi. Steven đang đáp trả lại cô. Hắn đang thưởng thức vị ngọt trong miệng cô. Chiếc lưới uyển chuyển tách đôi môi anh đào ra, cuốn lấy hương rượu say nồng đang còn đọng lại. Ngọc Linh hít một hơi dài, xuyt xoa vì cú tấn công quá đối dịu dàng này. “Còn ai có thể tuyệt vời hơn Steven đây?”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Tôi Yêu Em

Cô nằm trên ngực Steven, cảm nhận hơi ấm của hắn. Trái tim của hắn vô cùng mạnh mẽ, từng nhịp đập rõ vang trong tai Ngọc Linh. Một tay hắn gối dưới đầu, tay còn lại gác ngang bụng cô. Cả hai người cùng hướng mặt lên bầu trời đầy sao.

- Sân thượng này là vị trí ngắm sao tuyệt nhất đấy. - Ngọc Linh thì thầm.

- Ừ. - Hắn chỉ trả lời ngắn gọn như thế.

- Em luôn muốn rủ anh lên đây, nhưng chưa dám.

- Vậy nên lấy cái chết dọa anh à? - Giọng hắn giận dỗi.

- Xin lỗi mà. - Cô cười hi hi. - Nhưng nhờ vậy, em mới biết anh thật lo cho em.

- Tôi là bác sĩ, không thể thấy chết không cứu.

- Anh này. - Ngọc Linh đánh nhẹ lên ngực hắn. - Phải làm gì anh mới chịu bỏ qua đây?

- Anh là một người rất nhỏ nhen, xấu tính. Bây giờ em đổi ý vẫn còn kịp đó. - Hắn cười khinh khinh.

- Cái gì? Thời gian thử việc còn được hai tháng, mới ký hợp đồng, anh lại muốn đuổi em ư? - Ngọc Linh bật ngồi dậy. - Hủy hợp đồng không lý do thì bồi thường rất nặng đấy.

- Bồi thường gì? - Steven nhướn mày.

- Gán thân trả nợ. - Cô cười bí hiểm.

- Thân anh bị liệt một nửa, không đáng giá vậy đâu.

Ngọc Linh đặt tay lên môi hẳn, miệng chu ra suýt một tiếng rõ dài.

- Sau này mỗi lần anh tỏ ra tự ti như vậy, em sẽ hôn môi anh đấy. Dù cho đang ở giữa đám đông, em cũng sẽ làm nhục anh. Chẳng quan tâm giữ bí mật là gì đâu.

- Y tá Lý, cô có biết ý nghĩa từ ‘làm nhục’ không?

- Chúng ta đang nói bằng tiếng mẹ đẻ của ai vậy? - Ngọc Linh tự tin trả lời.

- Như vậy thì đáng sợ thật. Đứng là phải cẩn thận mới được.

Hắn đưa tay kéo vai Ngọc Linh xuống. Cô hoàn toàn thuận theo thế của Steven, hai đôi môi lại chạm vào nhau, truyền đi những cảm xúc mãnh liệt của đôi bên. Gần như cho đến khi cả hai đã thở rất gấp, không khí không còn vào kịp trong phổi, họ mới nguyện tách nhau ra.

- Đây là hình phạt đầu tiên được thực thi phải không? - Steven nhoen miệng cười.

- Đúng vậy, lần sau sẽ không may mắn ở nơi kín đáo đâu. - Cô đắc ý trả lời.

Ngọc Linh choàng tay ra sau cổ Steven, nâng gáy hẳn lên, tay còn lại lòn dưới lưng, lúc này cô mới dùng sức kéo cả người hẳn ngồi dậy. Y tá chuyên nghiệp hành động lúc nào cũng bài bản cẩn thận, Steven mỉm cười, tình nguyện được cô ôm vào lòng. Ngọc Linh kiểm tra vùng thắt lưng của Steven, do nằm dưới sàn cứng, sợi dây nịch đã hẳn thành một đường vắt ngang lưng hẳn.

- Đau không. - Nàng chạm vào vết mẩn đỏ.

- Không cảm giác gì cả.

Hắn gác cằm vào vai cô, hờ hững trả lời. Bỗng nhiên Ngọc Linh im lặng, người hay cảm rằm như cô lại không thấy trả lời. Steven bỗng xuýt xoa thở dài.

- Ừ hình như cũng thấy đau đau một chút. - Hắn kêu lên.

- Vậy là bị thương rồi, phải đem đi chụp hình cắt lớp thôi. - Cô phì cười.

- Tốt nhất là mở hội đồng chuyên ngành, họp chẩn đoán luôn thế. - Ở bên cạnh Ngọc Linh, Steven cũng học được cách nói đùa rồi.

Việc tiếp theo là Ngọc Linh kéo Steven lên xe lăn trở lại. Y tá chuyên khoa hành động vô cùng thuần thục, chuyên nghiệp. Tuy có phải dùng sức nhiều, nhưng cuối cùng Steven cũng đã an toạ trên chỗ của mình.

Y tá Lý tuy ngoài giờ làm việc nhưng vẫn tận tụy với nghề nghiệp. Cô đưa bệnh nhân về tận phòng, hỗ trợ Steven từ lúc thay đồ cho đến khi lên giường.

- Này, cảm hôn trán anh đấy. - Khi Ngọc Linh kéo chăn đắp lên người mình, hẳn sẵn giọng nhắc nhở. - Giờ này anh cũng chưa có ngủ đâu.

- Biết rồi. - Cô cười.

Ngọc Linh bấm nút chỉnh để nâng cao đầu giường lên. Khi Steven đã có được tư thế ngồi thoải mái, cô lấy máy tính cá nhân đặt lên chiếc bàn trên giường.

- Hôm nay là thứ bảy mà, chín giờ tối sẽ có trận công thành, anh làm sao vắng mặt được.

- Em hay đấy, mọi việc của anh đều rõ ràng như thế.

Steven bặm môi, suy nghĩ một hồi rồi mở học tủ lấy ra cây quạt giấy đưa cho Ngọc Linh. Cô cầm quạt, dự định mở ra thì bị Steven ngăn lại.

- Cái này cho em. Nhưng về nhà mới được mở ra xem.

Thấy thái độ bí mật của hẳn, Ngọc Linh càng nôn nóng muốn biết. Cô ngay lập tức chào tạm biệt, rồi chạy như bay ra ngoài. Cửa vừa đóng lại, Ngọc Linh lập tức xoè quạt ra xem. Trên mặt giấy trắng có đề một bài thơ được viết bằng lối thư pháp bay bướm.

“Tôi yêu em đến nay chừng có thể

Ngon lửa tình chưa hẳn đã tàn phai;

Nhưng không để em bận lòng thêm chút nữa,

Hay hồn em phải gọn sóng u hoài.

Tôi yêu em âm thầm, không hy vọng,

Lúc rụt rè, khi hăm hực lòng ghen,

Tôi yêu em, yêu chân thành, đắm đuối,

Cầu cho em được người tình như tôi đã yêu em.”

(“Tôi yêu em”, Puskin)

Dĩ nhiên là nước mắt của Ngọc Linh rơi lãnh tãnh xuống đất. Một bài thơ thật dữ dội và nồng nàn. Steven đã dùng lời thơ để nói lên hết nỗi lòng của mình, thâm kín và chân thật. Cô dường như có thể nhìn thấy cái nhũn nhũn thật sâu của Steven khi viết những dòng này. “Sao anh có thể chọn cách yêu cao thượng như vậy?” Ngọc Linh sụt sịt.

- Này, còn chưa chịu đi về hả? - Giọng bức bối bên trong phòng vang ra.

Không hiểu sao Ngọc Linh lại cảm thấy hẫng đang xấu hổ. Cô lấy tay lau vội nước mắt, cố giọng để trả lời Steven.

- Về rồi mà.

Ngọc Linh không giấu được tiếng phì cười, nhưng nước mắt vẫn chảy. Cảm xúc lãnh lộn như thế này, thật là khó diễn tả nên lời. Hạnh phúc tột độ không thua gì khi hẫng chấp nhận làm bạn trai cô. Steven đứng là kho báu mà Ngọc Linh may mắn lắm mới đào ra được.

- Về rồi mà còn trả lời hả? Hay là bắt tôi phải tiễn đến tận nhà. - Hẫng vẫn chưa thôi trò bắt nạt của mình.

- Đã nói về rồi mà.

Cô trả lời, rồi nhanh chóng bước ra khỏi đoạn hành lang. Steven sẽ không chịu để yên cho Ngọc Linh chìm đắm trong thế giới hạnh phúc của mình.

Hẫng nhìn chiếc bóng in ngoài cửa đã bỏ đi thì mới thở phào nhẹ nhõm. Steven chạm vào mặt mình, cảm thấy hai gò má đã nóng rực vì xấu hổ rồi. Đây là lần đầu tiên hẫng chép thơ tặng người ta. Tất cả chỉ vì lời xúi giục của hai vợ chồng nhà họ Lưu kia.

“Thay vì ngồi đây viết chữ ‘phiền’, thì nghĩ cách giải quyết còn hơn.” Quang Phi nhìn hẫng lắc đầu.

“Làm lành với bạn gái đi thì hết phiền.” Thiên Kim nháy mắt với hẫng.

“Sao cô biết?” Hẫng kinh ngạc hỏi lại. Sau đó Steven lại nhớ ra có lần tự nhận Ngọc Linh là bạn gái mình trước mặt mọi người.

“Đàn ông chỉ có hai thứ phiền phức. Bác sĩ không phiền sự nghiệp tiền tài, thì chắc là phụ nữ rồi.” Thiên Kim trả lời. “Dù tôi không rõ nội tình, nhưng anh cứ xuống nước nãn nỉ Ngọc Linh đi. Phụ nữ ai cũng chỉ ngoài cứng trong mềm. Chép cho cô ấy bài thơ tình là xong hết.”

Và thế là với sự tư vấn của hai người kia, hẫng đã luyện xong một thân thư pháp, chỉ để chép thơ lên quạt. Steven dự định sẽ bí mật trao cho Ngọc Linh mà không để danh tính. Hẫng không muốn có mối ràng buộc nào giữa bọn họ cả. Chỉ nguyện làm một kẻ ngưỡng mộ âm thầm, cũng giống như tấm lòng hẫng đối với Thiên Kim.

Hai mươi sáu năm trong cuộc đời, Steven chưa từng làm việc gì xấu hổ hơn thế. Cũng chừng đó thời gian, hẫng chưa từng thể hiện sự lãng mạn đến nỗi khiến con gái phát khóc như thế này. Thế nhưng, sự xấu hổ này thật đáng giá. Steven thâm cười, nghe ngọt ngào dâng lên trong tim.

^ _ ^

Khoa ngoại thần kinh của bệnh viện Chợ Ruộng là một trong những khu vực trọng điểm nổi tiếng nhất. Thứ nhất, đây là bệnh viện cấp cứu, các loại tai nạn giao thông có liên quan đến tủy não thì nhiều vô kể. Thứ hai Chợ Ruộng có môi trường chữa trị hàng đầu, thiết bị máy móc hàng đầu, và dĩ nhiên đội ngũ bác sĩ cũng là hàng đầu, không chỉ trong Việt Quốc mà còn nổi tiếng khắp thế giới.

Trong môi trường làm việc đầy căng thẳng, áp lực đó, các y bác sĩ vẫn có cách riêng để giải trí của mình. Thoải mái thì tìm một góc yên tĩnh uống cà phê, vui vẻ thì chụm đầu nhau bàn tán. Chuyện thể giới, chuyện xã hội thì ai cũng rõ. Chuyện ngoài đường, ngoài chợ thì quá nhàm. Thành ra chuyện nội bộ nhân viên mới trở thành đề tài hot nhất. Tin tức thời thượng gần đây là thái độ kỳ lạ của hai nhân vật khả nghi.

Thứ nhất chính là y tá Lý Ngọc Linh của nhóm chăm sóc bệnh nhân. Bình thường, Ngọc Linh là cô gái hay cười, ưa bắt chuyện với người khác. Nhưng dạo này cô chỉ thích rúc vào một góc, lén lút bấm điện thoại nhắn tin. Nhìn sắc hồng luôn đỏ ửng trên gò má và nụ cười khúc khích đáng yêu, mọi người đoán cô chắc hẳn đã tìm được tình yêu mới rồi.

Người còn lại là Dr. Wilson luôn lạnh lùng, lãnh đạm. Tuy thường khi anh ta không nói nhiều, nhưng ít nhất cũng sẽ mỉm cười chào hỏi hay thỉnh thoảng tiếp chuyện với đồng nghiệp. Nhưng gần đây Steven giống như ăn trúng phải thuốc nổ, thường hay soi mói Ngọc Linh mỗi khi cô ấy nhắn tin rồi cười.

Cô gái đang yêu khi hạnh phúc thì tỏ rõ ra mặt. Nhưng Dr.White luôn trù dập, la này mắng nọ khi Ngọc Linh cười không rõ lý do.

- Y tá Lý, miệng cô không thể khép lại được ư? Đừng để người ta nghĩ khoa ngoại thần kinh là khoa tâm thần.

Những câu nói ác liệt như thế, rõ ràng là nhắm vào công kích cá nhân. Ngọc Linh đang cười vui sẽ ngay lập tức sụ xuống, sửa gương mặt mình trở về vẻ nghiêm túc giả tạo. Mọi người xù xì bàn tán lý do tại sao tình hình lại như thế. Vài người chỉ ra rằng giữa y tá Lý và bác sĩ Wilson chần chẫn đã xảy ra chuyện gì rồi.

Y tá Lý nợ tiền Dr.Wilson? Có người thấy họ nói chuyện căng thẳng trong căn tin. Dr.Wilson bị y tá Lý xúc phạm? Rõ ràng anh ta đang mượn việc công trả thù cá nhân. Y tá Lý đang yêu, nên Dr.Wilson cảm thấy chướng mắt? Ai chẳng biết tâm lý anh ta không thông, cô độc sống một mình không người thân, không bạn bè. Mọi người đều thông cảm, những người tàn tật thì thường tự ti, vướng mắc tâm lý. Tuy Ngọc Linh bị ăn hiếp rõ ràng, nhưng không ai dám ra tay can ngăn.

Cả Thiên Hùng ở khoa khác mà còn nghe được lời đồn đại. Y đoán rằng tình hình khó lửa này có liên quan đến mình, nên muốn ra mặt giải hoà. Kế sách cuối cùng mà Thiên Hùng công hiến đã chết tại chiến trường. Steven giận dữ trở mặt, còn Ngọc Linh meo mào tuyên bố bỏ cuộc.

Không ai biết giờ ăn trưa bọn họ sẽ lén lút hẹn hò. Cả hai lên sân thượng ăn món cơm bạn gái. Ngọc Linh bắt đầu mỗi ngày đều đi chợ, nấu thức ăn mang theo, cô cho rằng cơm mình làm sẽ ngon hơn căn tin gấp bội. Không ai biết khi họ cùng nhau nói chuyện, Steven sẽ cười thật nhiều nhắc lại về mặt của Ngọc Linh trong giờ làm.

- Em đó, em đó. Cứ cười khúc khích như thế. Làm anh kềm không được, cũng muốn cười theo nè.

- Là do ai nhấn cái đoạn truyện hài đó vào máy em? - Cô nũng nịu. - Nhắc nhở kiểu như anh, làm mọi người tưởng em bị bắt nạt đấy.

- Là lỗi do anh, nên anh phải đóng vai người xấu nè. Em là nữ sinh tội nghiệp, được làm vai chính phim bi kịch nhé.

- Vậy anh làm nam vai chính. - Ngọc Linh cười ngọt ngào.

- Anh thích vai phản diện hơn.

- Không chịu. Anh phải làm nam vai chính của em.

Đoạn đối thoại này tuyệt đối không thể để người ngoài nghe được. Nếu không họ sẽ lên cơn đau tim khi biết bác sĩ lạnh lùng của khoa ngoại đang yêu. Thật sự tăng băng đờ cũng biết yêu sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Yêu Nguyệt Mới Nổi

Ngoài nội dung nhắn tin qua lại, ăn cơm tại địa điểm bí mật, Ngọc Linh sẽ tình cờ xin trực trùng ngày với Steven. Cô sẽ không ngại phải cùng đi tuần phòng bệnh với kẻ bắt nạt mình. Dần dần, Steven cũng điều chỉnh lại phản ứng, không buông lời quá gay gắt với cô nơi công cộng. Bởi vì Ngọc Linh sẽ càng quần lấy hần lúc không có người.

Cuối tuần hẹn hò, họ sẽ ngồi trước kẻ sau ra khỏi bệnh viện, rồi gặp nhau ở một quán cà phê nào đó. Ngọc Linh luôn cố gắng đưa Steven đi càng nhiều nơi càng tốt. Chợ đêm, công viên, dạo bờ sông, tham gia hội chợ ... Cứ phải càng đông người càng tốt. Cô muốn chứng minh, họ có thể cùng nhau đi đến bất cứ đâu

- Nay, đây là lễ hội gì thế? - Steven lạnh giọng hỏi Ngọc Linh.

- Lễ hội truyện tranh và phim hoạt hình X-Galaxy VIII. - Cô vui vẻ trả lời.

- Ý anh muốn hỏi là tại sao chúng ta lại ở đây?

- Hẹn hò mà.

- Đúng, nhưng sao lại tới nơi của bọn trẻ con?

- Thiên Hảo giới thiệu đó. Cậu ta nói mình cùng nhóm bạn có gian hàng triển lãm, nên nhờ em đến ủng hộ.

Ngọc Linh vui vẻ cười tươi, sau đó mặc kệ Steven có cảm nhận thế nào, cô đẩy hần thẳng vào đám đông. Dựa theo sơ đồ bố trí, họ dễ dàng tìm ra gian hàng mà Thiên Hảo đã chỉ.

Chỗ này cũng không khác gì những gian hàng khác, dựng đầy hình ảnh nhân vật phim hoạt hình. Các loại vật phẩm, đồ dùng cũng có hình ảnh liên quan đến truyện tranh. Thiên Hảo mặc bộ đồ chú ong ra tiếp đón bọn họ.

- Xin chào, anh chị đến rồi. - Cậu ta hồ hởi reo lên.

- Chào. - Steven nhin đề không cười khi thấy bộ dạng quái đản của cậu em.

- Chào, Thiên Hảo. Hôm nay em dễ thương quá. - Ngọc Linh reo lên. - Chị chụp hình em được không hiệp sĩ Mật Ngọt.

- Chị cũng có đọc truyện này hả? - Thiên Hảo mừng vui hơn hờ, đồng thời tạo dáng y hệt cái hình in trên bìa kẹp giấy của mình.

Đây đúng là thế giới của những người trên mây gặp nhau. Thiên Hảo cuồng truyện tranh và Ngọc Linh ảo tưởng chuyện cổ tích. Steven ngơ ngác, chẳng hiểu sao trước đây mình lại ghen với cặp đôi này nữa, trông họ thật ngu ngốc khi bên cạnh nhau.

- Quầy này bán gì vậy? Nhiều người chụp hình để làm gì? - Ngọc Linh há hức hỏi.

- Bọn em vẽ hình cho nhân vật. Anh chị muốn thử không?

- Tất nhiên.

Để chiều ý cô bạn gái quá khích và cậu em fan cuồng, Steven phải chịu khó nhe răng cười khi Thiên Hảo chụp hình hắn và Ngọc Linh. Sau đó bức hình sẽ được chuyển vào máy cho các họa sĩ gia công theo trí tưởng tượng của họ. Thiên Hảo hẹn hai người mười phút nữa lại lấy.

Ngọc Linh và Steven tiếp tục đi dạo qua hội chợ. Nơi này đúng là thế giới điên cuồng của những điều ảo tưởng. Steven nhìn thấy những người mặc trang phục robot đi nghênh ngang trên đường, những thiếu nữ bán đồ lá rách cos yêu tinh, những anh chàng không ngại phục sức váy áo diêm dúa, trang điểm điểm như mặt nạ. Ngọc Linh nhìn cái gì cũng thích, thấy ai cũng muốn chụp hình chung. Steven nhìn cô gái nhí nhảnh như một đứa trẻ, tuy ngoài miệng nhắc nhở cô nên kiềm chế lại, nhưng trong lòng lại mỉm cười, khen Ngọc Linh thật đáng yêu.

Họ đi vào khu trung tâm của hội chợ, nhìn thấy ngay quầy hàng hoành tráng của công ty game Võ Lâm Truyền Thuyết. Ngọc Linh giật tay áo Steven như điên, cô làm như hắn không nhìn thấy dòng chữ “Sự kiện đặc biệt mừng X Galaxy VIII - Lôi đài tỷ võ” Thẻ thức tham dự rất đơn giản. Chỉ cần dùng sóng wifi đăng nhập vào trò chơi trong khuôn viên hội chợ, thượng đài nhận thách đấu, kẻ thắng cuộc sẽ được thần tiết hoàng kim, có thể rên ra áo giáp cấp 100.

Nhân vật trong game của Ngọc Linh là chế tác sư, cô dĩ nhiên vô cùng mong muốn có được món đồ đó. Ngọc Linh nhìn Steven nũng nịu, hắn đành thờ dài, lấy điện thoại ra đăng nhập vào trò chơi.

Trên màn hình lớn của quảng trường đột nhiên hiện lên tên người thách đấu là Lam Y Công Tử. Người dẫn chương trình liền gào lên trong micro, khiến mọi người xôn xao kéo đến nhìn càng lúc càng đông.

- Vâng thưa quý vị, người thách đấu tiếp theo chính là truyền thuyết của Võ Lâm, Lam Y Công Tử. Không ngờ người thần bí nhất trong game, hiện đang xuất hiện tại chỗ này. Quan sát xung quanh đi các bạn, biết đâu sẽ nhìn thấy đại hiệp đó. Xin nhắc lại là Lam Y Công Tử đã miễn cấp rồi, là một trong năm người chơi mạnh nhất hiện nay.

Dưới sự kích động của mc, mọi người xì xào bàn tán. Họ ngó quanh quất chỗ mình. Ai cũng giơ điện thoại lên chụp lung tung, hy vọng thu được ảnh người nhìn có vẻ giống đại hiệp. Steven và Ngọc Linh đã chọn vị trí trong góc, đứng khá xa khán đài. Khi mọi người tìm kiếm, hắn giả vờ đưa điện thoại lên nói chuyện.

Trên màn hình lớn đã bắt đầu hiện đồng hồ đếm ngược tới thời gian tỉ võ. Lần đầu tiên Ngọc Linh mới được chiêm ngưỡng thần thái của Steven khi hắn trong vai Lam Y.

Đại hiệp phiêu dật xuất trần từ trên lưng toạ kỵ nhảy xuống. Thiên Tầm bạch y cứ phát phơ lẳng đàng như thần tiên. Mái tóc dài đến lưng, cột bằng kim quan sáng lấp lánh. Trên tay phe phẩy là chiếc quạt Truyền Kỳ ngọc phiến. Xung quanh hắn phát ra khí tức lẳng đàng thần tiên của người miễn cấp. Nhìn thế nào cũng thấy được sự oai dũng, uy nghiêm.

Mọi người ồ lên, khi cả ai đầu thủ ra đòn đầu tiên. Một đòn Sa Mạc Bảo Táp quét ngang qua khiến không gian mờ mịt. Lam Y xuất ra Tuyệt Viên kết giới ngăn cản đòn cuồng bạo của đối thủ. Ngọc Linh rời mắt khỏi màn hình nhìn lại người ngồi bên cạnh mình. Khoé môi nhếch lên cười ngạo mạn, còn ánh mắt sắc bén của hắn loé lên vô cùng tự tin.

Một bộ mặt khác của Steven thường ít xuất hiện. Một cao thủ võ lâm kiêu dũng, thị ngạo giang hồ. Cô đã từng mê một Lam Y Công Tử trong game thế nào, thì lại càng ngưỡng mộ bác sĩ Steven đến chừng ấy. Phu quân của cô, bạn trai của cô là người tuyệt vời nhất trên đời.

Trận chiến rất gay cấn nhưng phần thắng đã nghiêng về người thách đấu. Steven quên mất mọi việc, nắm tay lại, reo lên một tiếng đắc thắng. Mọi người kinh ngạc nhìn lại người ở trong góc. Kẻ ngồi trên xe lăn kia sao lại có bộ dạng vui mừng đến thế khi Lam Y Công Tử đăng quang?

Ngọc Linh biết Steven không muốn bại lộ thân phận, nên cô liền tìm cách chữa cháy. Ngọc Linh chồm qua, hôn hắn say sưa mặc cho bao nhiêu đôi mắt tò mò đang nhìn. Steven dù hơi bất ngờ, nhưng bàn tay hắn lại quen thuộc vòng qua eo cô. Ngọc Linh đang đứng bị kéo thấp sát xuống nữa, tư thế bày ra vô cùng mê hoặc. Trước màn tình tứ nồng nàn của họ, mọi người cười khúc khích, nhưng vẫn lịch sự quay đi. Không ai nở quấy rầy những cặp tình nhân đang sống trong thế giới khác cả.

Thông báo lại hiện lên, tên người đứng đầu võ đài mới đã có.

- Trong vòng một tiếng đồng hồ, nếu như không có ai thách đấu, hoặc thách đấu thua, thì khối thần tiết hoàng kim kia sẽ thuộc về Lam Y Công Tử. Chư vị anh hùng, mau đến tham gia lời đài, biết đâu các vị sẽ là người may mắn thì sao. - Người dẫn chương trình la oang oang lên, làm ai nấy xôn xao háo hức.

Khi người xem bị thu hút về phía sân khấu, Ngọc Linh lén lút đẩy Steven đi sang chỗ khác. Họ đi vào quán cà phê thú cưng, nơi có chỗ ngồi nhìn ra màn hình lớn và vẫn còn trong phạm vi wifi của công ty game.

Rất nhiều người lên võ đài thách đấu nhưng đều bị nhân vật Lam Y Công Tử đánh bật. Cao thủ đúng là cao thủ, chỉ dùng đúng một chiêu cũng tiến nhiều kẻ khác lên đường. Khi hai người há hê chờ đợi một tiếng đồng hồ thử thách kết thúc, thì có vài nữ sinh bước vào đột nhiên kêu lên “Kyaaa~”.

Dĩ nhiên là đó chẳng phải người quen của Ngọc Linh hay Steven. Cả hai bối rối nhìn nhau, tự hỏi mình làm gì để người ta nhận ra.

- Xin lỗi anh, có thể chụp hình chung với bọn em được không? - Một cô bé rụt rè bước tới nói, còn hai cô bạn thì thấp thòm phía sau lưng ủng hộ.

- Không. - Đáp án rất nhanh được đưa ra.

Mặt ba cô bé cứng đờ, rồi chuyển sang bí xị. Ngọc Linh ngay lập tức đánh vào vai Steven.

- Kia anh.

Không phải ai cũng biết Steven có tính xấu mà thông cảm cho hắn. Không có khoát áo blouse trắng trên người, cả chút xiu lòng tốt khi làm bác sĩ, hắn cũng cất đi mất tiêu. Đối với người lạ không rõ mục đích, hắn sẽ không ngần ngại trưng ra vẻ lạnh lùng hờ hững. Hắn có phải ngôi sao ca nhạc hay diễn viên điện ảnh gì mà tự nhiên bị người đến xin chụp hình.

Bị Ngọc Linh nhắc nhở, Steven cảm thấy dao động. Cuối cùng hắn chọn biện pháp lạnh giọng hỏi tiếp ba cô gái kia.

- Vì sao muốn chụp hình tôi?

- Cái này, bọn em ở gian hàng kia thấy bức ảnh cos bạch mao hồ ly trông rất đẹp.

Steven cùng Ngọc Linh cùng chụm vào xem bức ảnh trong điện thoại của cô nhóc. Đó là hình hai người họ vừa mới chụp lúc nãy, nhưng đã qua sự chỉnh sửa của các họa sĩ tài hoa. Từ ảnh chụp, bạn của Thiên Hào đã biến đó thành một bức tranh vẽ. Ngoại trừ thêm cái nền lung linh như phim hoạt hình vào, còn gắn thêm tai cáo cho Steven.

Hắn nhần mày với cách chỉnh sửa quá lố của bọn cuồng truyện tranh. Ngọc Linh há hốc cả miệng nhìn bức ảnh đồ họa quá sức tương tượng. “Kyaaa ~” Cô bắt chước mấy cô bé kêu lên kiểu dễ thương. Steven nhìn cô chăm chăm như không thể tin nổi đây là một cô gái đã hai mươi hai tuổi. Đến đại hội này rồi, tính tình kỳ quặc của bạn gái hắn đang bộc phát ngày một nhiều.

- Hình đẹp quá. Nhìn anh giống hồ ly quá. - Ngọc Linh thích thú giật giạt tay áo Steven.

- Chính vì vậy gian hàng đó in thành poster treo quảng cáo luôn đó chị. - Mấy cô bé gật đầu phụ họa cho Ngọc Linh.

- Này đại hiệp, anh chụp hình ăn ảnh thế, nên đừng keo kiệt. - Cô quay sang cười tươi với các fan hâm mộ. - Các em cứ chụp hình đi, ảnh đồng ý rồi đó.

Vậy là ba cô bé xúm xịch xung quanh Steven tạo dáng. Ngọc Linh thì hồ hởi cầm điện thoại chụp dùm một chục kiểu ảnh luôn. Hắn có cảm giác mình giống như bức tượng ngoài phố, ai muốn chụp gì thì chụp. Cũng không quản được những người hâm mộ hồ ly đang phát cuồng kia.

- Từ nay em có thể gọi anh là tiểu Bạch được không?

Ngọc Linh ôm cánh tay Steven, sau đó tựa vào vai hắn. Nhưng dù cô có nũng nịu thế nào, Steven cũng tuyệt đối không chấp nhận cái biệt danh siêu cute này.

Sau khi nhận giải thưởng của sự kiện đã được xác nhận trao cho Lam Y Công Tử, họ trở về quầy hàng của Thiên Hào để lấy lại bức tranh. Trên đường đến đó dường như có nhiều người nhận ra bọn họ. Có nhiều kẻ bất lịch sự, không hề xin phép mà đã chụp hình Steven. Hắn rõ ràng đang bức mình vì bị quấy rầy như thế này. Steven muốn hoà nhập vào đám đông chứ không muốn trở thành vật kỳ dị bị đám đông dòm ngó như thế này.

Tâm trạng không thoải mái, sự tự ti bị chôn dấu lại thừa dịp trời dậy. Steven gất gông yêu cầu Thiên Hào tháo tấm poster mới treo xuống và hậm hực ra về. Ngọc Linh thay hắn xin lỗi Thiên Hào rồi chào từ biệt. Khi cô đuổi theo tới nơi thì Steven đã ra tới ram dốc đầu cầu thang.

- Steven chờ em! - Cô hét hoảng la lên.

Khu vực triển lãm này xây dựng vội, nên các ram dốc dành cho xe lăn không được thiết kế đúng chuẩn lắm. Lúc này đẩy hắn lên, chỉ có Ngọc Linh mới nhận ra. Nhưng Steven trong cơn bức tức lại không muốn chờ cô đến gần. Khi xe lăn bắt đầu tuột xuống nhanh, hắn mới phát hiện mình đang rơi vào thế nguy hiểm rồi.

Steven mất kiểm soát khiến chiếc xe lăn lao ra khỏi ram dốc. Hắn tông vào hàng rào rồi té lăn ra trên mặt đất. Ngọc Linh vô cùng hoảng hốt khi nghe một tiếng la đau đớn vang lên. Cô lao tới chỗ Steven, nước mắt tràn ra vì hoảng hốt.

“Đừng có việc gì, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Bí Mật Công Khai

Cô chạy đến bên Steven, dịu dàng nâng đầu hắn dậy. Ngọc Linh bắt đầu kiểm tra xung quanh phần đầu, xem hắn có bị đập vào đâu không. Bệnh nhân bị chấn thương cột sống đa phần sẽ bị kèm theo bệnh loãng xương. Steven la lên như vậy, chắc chắn là bị đụng gây chỗ nào rồi.

- Anh bị đau ở ở đâu? - Ngọc Linh sợ hãi hỏi.

- Anh đã cảm nhận được rồi. Là con đầu ở bên ống chân trái. - Hắn thở hắt ra khó nhọc. - Anh đã cảm nhận được rồi, rõ ràng là rất đau.

Steven rất xúc động, không phải do bị thương, mà vì phát hiện chân mình có cảm giác đau. Hai người bọn họ trở về bệnh viện bằng xe cấp cứu. Các y bác sĩ Chợ Ruộng vô cùng ngạc nhiên khi thấy Steven được khiêng xuống từ băng ca. Họ tự hỏi mình, không lẽ hắn lại bị xe đụng như lần trước. “Dr. Wilson có cần liên tiếp xui xẻo thế này không?”

Ở bên cạnh Steven không rời là y tá Lý với hai trông mắt đỏ hoe. Rõ ràng hôm nay là ngày nghỉ, họ không đi làm, sao lại xuất hiện cùng nhau? Steven được đưa vào phòng khám, Ngọc Linh do không có nhiệm vụ nên bị ngăn bên ngoài. Các hệ thống thông tin bà tám ngay lập tức áp sát cô để tìm hiểu lý do. Ngọc Linh bần loạn, nên ai đến hỏi gì cũng đều kể ra hết. Tin tức mới nhất được phát hành “Thì ra Dr. Wilson và y tá Lý đang hẹn hò.”

Tấm poster mà Ngọc Linh cầm về chính là bằng chứng hùng hồn nhất cho thấy rằng họ là một cặp đôi ân ái. Tiền nữ Ngọc Linh đang cười bên lên bên bạch mao hồ ly Steven có hai chiếc tai trắng muốt. Mái tóc bạch kim của hắn, cộng thêm trình độ họa siêu phẩm của đám bạn Thiên Hảo, đã tạo nên một suất ca yêu nghiệt không ai sánh nổi.

Ngọc Linh đang lo lắng như điên nên đầu quân đến đám đồng nghiệp nhiều chuyện. Trong khi cô đi qua đi lại trước phòng khám, thì những người kia đã mang poster đi scan rồi phát tán khắp nơi. Bức tranh trở thành hình nền yêu thích trên điện thoại và máy tính. Giai thoại mới về hồ ly khoa ngoại đã ra đời từ đây. Dr. Wilson mau chóng được mọi người đặt cho một biệt danh tiểu Duy. Từ bây giờ khi nói về anh ta, ai cũng dùng tên thân mật.

Sau khi thăm khám, Steven được khẳng định chỉ bị nứt xương căng chân trái. Tuy nhiên, trong tai nạn này, lại may mắn phát hiện ra tình trạng bệnh của hắn đã có tiến triển mới. Liệu pháp tế bào gốc hình như đã bắt đầu phát huy tác dụng, phần dưới thắt lưng bị liệt của Steven dần dần có lại cảm giác.

Chuyện hẹn hò vỡ lở, nên họ đành công khai mối quan hệ. Dù sao hắn cũng đang cao hứng vô cùng, không ngại bị mọi người gọi tiểu Duy này kia. Hai chân hắn thật sự đã có một tia hy vọng hồi phục. Steven thường xuyên nở nụ cười tươi tắn trên môi.

Ngọc Linh không cần tranh đấu cũng được xếp vào tổ chăm sóc người bệnh lâu 10. Giúp đỡ tình nhân ở một chỗ, thật là công đức vô lượng. Mọi người chỉ muốn có thêm nhiều cảnh để nhìn, nhiều chuyện để bàn luận thôi mà. Steven vẫn luôn cố gắng không tiết lộ quá nhiều tin tức.

Gã bạn tốt Thiên Hùng đã ngay lập tức lao tới chất vấn này nọ. ‘Cuộc săn tàn, nỏ bị xếp xó’, nên vô cùng ầm ỹ mà.

- Cậu thật vô lương tâm quá thể. Tôi đã tận lực giúp hai người, sao lại hợ sức lừa gạt tôi? - Thiên Hùng ra giọng trách cứ.

- Cho cậu ném mìn bị lừa gạt là như thế nào. Là ai đã bày mưu cho Ngọc Linh đối phó tôi? - Steven cười khi khi.

- Nhưng chẳng phải kết quả bây giờ rất tốt sao? Cậu ăn quả không nhớ kẻ trồng cây.

- Được rồi, kẻ trồng cây. Đành phải cảm ơn cậu một tiếng vậy.

Steven vỗ lưng Thiên Hùng một cái. Bọn họ cùng cười, thì coi như mọi ân oán đã xong hết. Tình bạn giữa đàn ông giải quyết rất mau chóng. Chung quy là cả hai bây giờ đều rất vui vẻ cao hứng. Mọi việc xung quanh họ đều thuận lợi, tốt đẹp. Cả năm nay đã xảy ra nhiều sóng gió rồi.

^ ^
_ _

Con sóng kế tiếp thì ra lại ập tới trong thời gian ngắn như thế. Khi Steven lướt web, kiểm tra hộp thư của mình thì nhận được vô số thư thăm hỏi từ bạn bè. Tấm hình hồ ly đó cùng hình chụp ngoài đời thật của hắn đang nhan nhản khắp nơi. Thì ra những người đi hội chợ X-Galaxy VIII đang truy tìm tông tích suất ca yêu nghiệt.

Hình ảnh hắn ngồi xe lăn trong bệnh viện được bạn bè đánh dấu kỹ. Mọi người hỏi hắn đang bị gì, sao lại ngồi trên xe lăn. Từ khi bị tai nạn giao thông Steven không có nói với người nào ở quê nhà. Ai cũng chỉ biết hắn đang làm việc ở nước ngoài, tình hình vẫn tốt đẹp bình thường. Không muốn bị hỏi này kia nên Steven đành nói mình bị gãy chân. Mọi người ân cần chúc sức khỏe rồi mọi chuyện đều tạm thời lắng xuống. Nhưng trong lòng hắn cảm thấy vẫn chưa thật an tâm.

Có tiếng gõ cửa cộc cộc và sau đó là y tá Lý xuất hiện. Ngọc Linh bước vào liền khiến tâm trạng của Steven khá hơn rất nhiều. Nhưng trong chớp mắt đó cô vẫn kịp thấy sự bối rối lo lắng trong đôi mắt hắn. Ngọc Linh đến gần, choàng tay qua vai Steven chia sẻ sự quan tâm

- Có chuyện gì vậy anh?

Steven bèn chỉ cho cô thấy những hình ảnh trên trang xã hội mạng. Phần tin nhắn trả lời với bạn bè vẫn còn chưa đóng lại nên Ngọc Linh có thể hiểu được lý do.

- Anh không muốn nói thật với họ à?

- Bị gãy chân cũng là sự thật đó thôi.

- Steven, em vẫn nhớ rõ lúc trước, khi mà anh vừa mới bị tai nạn ấy. Em vẫn luôn tự hỏi rằng tại sao bên cạnh anh không có một ai. Trong lúc mình yếu ớt bệnh hoạn, luôn cần người khác động viên chăm sóc. Tại sao anh không mở lời? Em tin rằng sẽ có nhiều người đến bên cạnh anh.

Hắn thở dài thườn thượt.

- Anh không muốn ai nhìn thấy mình trở thành tên tàn phế. Khi đó, thậm chí anh còn không thể nhúc nhích xoay trở gì nhiều. Anh đã suy sụp đến mức muốn chết đi cho rồi.

Bàn tay Ngọc Linh để trên vai hắn bỗng nhiên siết mạnh hơn một chút. Thì ra Steven đã từng tuyệt vọng đến mức muốn tìm cái chết luôn rồi à.

- Ở đời có câu 'khổ tận cam lai'. Vẫn còn sống là còn một niềm hy vọng. Anh bây giờ có em, có các đồng nghiệp trong bệnh viện. Anh là bác sĩ cơ mà, thiên chức của anh chính là giành lại sự sống cho bệnh nhân. - Cô liếc nhìn căn phòng đầy ắp đồ đạc. - Những món quà chung trên kia, chẳng phải do mọi người cảm kích anh nên đưa tặng sao? Anh có nhớ mình đã mổ bao nhiêu ca, cứu sống bao nhiêu bệnh nhân không?

Steven choàng tay quanh eo Ngọc Linh, tựa đầu vào người cô. Trong lúc buồn bã, hắn rất cần một người ở bên cạnh. Cho đến giờ, việc hắn cảm thấy may mắn nhất chính là không bỏ đi lúc đó. Có được Ngọc Linh rồi, ngày nào hắn cũng cảm nhận được niềm vui.

- Dù anh không đứng lên được, em cũng sẽ ở bên cạnh anh chứ? - Hắn hỏi câu mà bao nhiêu lâu nay vẫn canh cánh trong lòng. - Xác suất anh có thể phục hồi chỉ là hai mươi phần trăm thôi. Thậm chí có cảm giác rồi nhưng không có gì chắc chắn anh sẽ đi lại được.

- Em sẽ cùng anh đi đến bất cứ nơi nào. - Cô dịu dàng ôm lấy hắn.

Tuy Ngọc Linh có nói yêu hắn vạn lần, cũng không bằng một câu hứa hẹn này. Steven thở phào nhẹ nhõm, như vừa cất được một gánh nặng trong lòng. Một nụ cười bỗng nở trên môi và hắn khẽ hỏi.

- Anh nghe Thiên Hùng nói em lại vừa mới chuyển nhà.

- Vâng, em chuyển vào trong nội ô để tiện đi làm hơn. Chỗ kia tuy rất đẹp nhưng mỗi ngày đều phải đi lại xa quá.

- Và còn rất khó đi nữa. - Steven nhìn Ngọc Linh. - Chỗ mới này có dễ đến không?

- Anh có thể đến xem sao. - Cô dò mắt nhìn về hướng khác.

- Em hy vọng anh đến nhà em à, y tá Lý? Anh đến với tư cách đồng nghiệp mừng tân gia hay là mục đích khác đây? - Steven cười rất ám muội.

- Tùy anh thôi.

Ngọc Linh đẩy hắn ra. Cô đã bị làm cho mắc cỡ đến bốc cháy rồi. Ngọc Linh muốn trốn chỗ nào đó để dập tắt cơn xấu hổ. Steven một khi lấy được tự tin rồi, thì lại hiện ra bản tính tà ác khó lường. Hắn luôn vui vẻ khi nhìn thấy người ta khổ sở. Tính cách này đúng là có chút vận vẹo biến thái à nha.

^ ^
_

Dự tính ban đầu của hai người chỉ là đi ăn khuya và dạo phố. Nhưng Steven lại nhớ ra rằng đồ lần trước mình mua vẫn còn ở nhà Ngọc Linh. Vậy là cô đành để hắn đưa mình về tận nhà.

Ngọc Linh đã thuê một căn hộ ở chung cư gần bệnh viện. Nơi có ram dốc và thang máy rất thuận tiện cho bất cứ ai đi xe lăn. Nhưng đến được cửa nhà, thì Ngọc Linh lại nói.

- Anh chờ ở đây, để em vào lấy đồ cho.

Chính thái độ úp mở của cô khiến Steven nghi ngờ. Hắn nheo mắt nhìn Ngọc Linh đầy uy hiếp, sau đó không nóng không lạnh hỏi.

- Anh muốn xin một ly nước được không? - Gương mặt lạnh lùng buông tiếp câu thứ hai. - Chắc em không đến nỗi để anh phải chờ ở đây và đi vào nhà lấy nước chứ.

Y tá lúc nào cũng phải dưới quyền bác sĩ, hơn nữa Ngọc Linh lại không có can đảm đối đầu cùng Steven. Cô xụ mặt nhưng cũng phải bắt đầu đi mở cửa.

Hiện ra trước mặt Steven là một căn phòng chật đầy thùng cacton.

- Em vẫn chưa dọn xong hết đồ sao? Anh nghe Thiên Hùng nói em chuyển nhà được hơn một tuần rồi mà. - Hấn kinh ngạc kêu lên.

- À ... có dọn chứ. Nhưng vẫn chưa xong thôi. - Cô liếc môi, mắt nhìn về phía khác.

- Có phải vì ngày nào cũng đi với anh không? - Steven nắm tay cô, bắt Ngọc Linh nhìn về phía mình.

- Không có! - Cô ngay lập tức phản bác. - Chỉ là em vẫn cứ nghĩ để ngày mai rồi làm.

Cuối cùng, mọi việc cũng đã bị phát giác. Ngọc Linh là một người không thích làm việc nhà. Cô vẫn tính sẽ sắp xếp xong rồi mới mời hấn đến chơi. Không ngờ Steven đòi đến đột ngột quá, nên cô vẫn chưa kịp dọn.

Đồ mỗi ngày xài thì khai thùng ra mà lấy. Thấy cũng tiện lợi, nên Ngọc Linh cứ để vậy mà sinh hoạt. Ở căn phòng khách chỉ có một chiếc sofa nhưng cũng bị chất đầy thùng hộp. Giữa phòng là chiếc nệm thay cho giường ngủ, còn phía kia là chiếc tivi để dưới sàn nhà.

- Đừng để anh đoán trúng nhé. Đây là phòng khách, chỗ làm việc, khu giải trí, giường ngủ và bàn ăn của em.

Hấn vẫn còn nhìn thấy mấy chiếc đĩa bẩn để bên cạnh còn chưa dọn đi. Ngọc Linh thét lên, sau đó bung mấy chiếc đĩa chạy vào trong bếp. Cô đi ra, ngó tới ngó lui nhưng vẫn chưa biết bắt đầu dọn từ đâu. Lấy tấm nệm làm trung tâm thì mọi thứ đều xoay quanh chỗ cô nằm, rất tiện lợi. Ngọc Linh mà muốn lấy đồ, chỉ cần thò tay là có được ngay.

- Bởi vậy em mới không muốn cho anh vào mà.

Cô sự mặt, ra chiều xấu hổ. Cái không gian tiện lợi này trong mắt người khác là cái ổ của siêu nhân lười. Steven phì cười, sau đó nắm tay Ngọc Linh an ủi.

- Cho dù có mặt mặt cũng đâu phải mặt mặt với người ngoài. Anh là bạn trai của em mà.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Đừng Coi Phim Kinh Dị

Nghe được câu tha thứ từ bạn trai vĩ đại, trái tim cô như mềm nhũn ra hết. Ngọc Linh quỳ xuống, ôm lấy hấn vô cùng thương yêu.

- Ngay mai em nhất định sẽ dọn dẹp nhà. - Cô nũng nịu hứa chắc.

Steven bật cười, tay xoa xoa đầu Ngọc Linh.

- Nhưng bây giờ phải làm sao? Nếu anh vào, dầu bánh xe sẽ là bẩn phòng ngủ của em.

- Kệ, anh cứ vào đi. - Nàng nhìn quanh phòng ước lượng.

- Hay là vậy, để xe ngoài này. Em mang anh vào được không?

Dù sao từ cửa đi đến chỗ chiếc nệm cũng chỉ có ba bước. Ngọc Linh cũng thường xuyên phải nâng đỡ Steven nên quen rồi. Khách đã tới nhà, không cho vào phòng khách thì vô cùng bất lịch sự. Sau khi kéo một hồi, Steven cũng được an vị ở nơi sạch sẽ nhất trong phòng.

Ngọc Linh để hấn ngồi trên nệm, lưng dựa vào ghế sofa. Bởi vì chưa kịp dọn dẹp các loại thùng, nên chỉ còn chỗ Ngọc Linh ngủ là còn trống. Steven đưa tay vén phần tóc mái của Ngọc Linh ra sau tai. Hấn nhìn cô cười buồn buồn.

- Anh có nặng lắm không? Thật phiền em quá.

- Không cho anh tự ti. Có nhớ lần trước em nói sẽ trừng phạt anh như thế nào mỗi khi thế này không?

Steven bật cười rồi kéo Ngọc Linh đến gần, hôn vào môi cô.

- Vậy anh tự giác chịu phạt vậy. - Nụ cười của hấn lấp lánh như vàng trắng ngoài cửa sổ.

Ngọc Linh nghe tim mình đập thình thịch, rồi sau đó hơi nóng bốc lên khiến hai gò má đỏ ửng. Cô chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười nào quyến rũ đến mức si mê đến thế này.

- Để em vào pha cho anh chút trà nhé. - Cô lắp bắp.

Nhìn thấy phản ứng say giấc của Ngọc Linh, hần chỉ còn biết cười. Cô bắt đầu đi đến các thùng giấy, khai ra lục lọi. Hết sáu bảy thùng đồ mới tìm được ly tách và ấm trà. Steven nhường mày đầy thương thức. Kể cả đồ gia dụng hằng ngày, cô cũng chưa kịp lấy ra dùng. Hình như căn nhà chỉ là chỗ để Ngọc Linh ngủ. Phần lớn thời gian, cô đặt hết tâm tư ở bệnh viện. Chỉ quan tâm công việc chăm sóc bệnh nhân, rồi đến chiều cố cho Steven. Như vậy, thời gian cô dành cho bản thân là lúc nào?

Ai mà chẳng thích có bạn gái toàn tâm toàn ý đối với mình. Nhưng thế giới của Ngọc Linh chỉ luôn xoay quanh Steven. Vậy nếu không có hần, cô sẽ sống như thế nào? Steven cảm thấy lo lắng. Người chỉ đề tâm về một hướng rất dễ lệch lạc mất cân bằng. Hần phải làm cách nào giúp cô đây?

Khi trà đã được dọn lên rồi, Ngọc Linh đến ngồi bên Steven. Cô ôm cánh tay hần, rồi dựa vào vai ra vẻ vô cùng thân thiết. Mỗi ngày, vì vướng chiếc xe lăn đó nên cô chưa bao giờ được gần gũi Steven thế này. Tất nhiên là trừ thời gian cô ôm Steven lên xuống giường bệnh.

Khi Ngọc Linh đang hưởng thụ khoảnh khắc ngọt ngào, thì Steven vẫn còn bận suy nghĩ. Hần lo lắng Ngọc Linh bỏ bê chính bản thân, khi mục đích sống của cô chỉ đơn giản là ở bên cạnh Steven. Cô hài lòng với thế giới đơn điệu, miễn là có hần ở đó. Nhưng hần không phải là bầu trời, hay thứ gì đó có thể thay thế hết mọi vật trên thế gian.

Cảm thấy bầu không khí im lặng này quá đối kỳ cục, Ngọc Linh bèn cất giọng thờ thề hỏi xem hần có muốn xem phim gì không? Kỳ thực Steven chỉ muốn ghé qua đây, để quan sát một chút chỗ Ngọc Linh đang sống. Nhưng mọi thứ lại chỉ có chiếc nệm và những thùng đồ như thế này, hần biết quan sát cái gì.

- Em vừa mới tải mấy bộ phim mới về.

Cô bật máy tình lên khoe. Ngọc Linh kết nối máy cá nhân đến màn hình lớn của ti vi để hai người xem cho dễ.

- Anh thích coi phim gì? - Cô nghiêng đầu hỏi.

- Cái gì cũng được, miễn đừng là phim kinh dị.

- Tại sao? Anh sợ à?

- Không, bởi vì những cảnh phanh thây trong đó nhìn là biết giả rồi. Anh mỗi lần nhìn đều là đồ thật, mấy đoạn phim kia sao có thể hù được anh. - Steven hất mặt đắc ý.

- Vậy mình coi phim võ thuật đi.

Nhưng phim mà Ngọc Linh đang chọn đều là những tác phẩm mới xuất xưởng, cô phân vân không biết chọn cái nào. Chỉ thấy cái tên ‘Tuyệt đỉnh thần sầu’ nghe có vẻ hấp dẫn, Ngọc Linh vội click vào. Cô đi xuống bếp lấy hộp kem lớn trong tủ lạnh ra đãi khách.

Bộ phim đó đúng là kiếm hiệp kỳ tình đậm chất kỹ xảo. Khúc đầu phim cũng có ân oán giang hồ, cũng có đại hiệp này nọ ra tay. Nhưng xem đến khúc giữa thì tình hình có hơi khác lạ. Tuyệt đỉnh thần sầu đi vào cung không trộm đồ, mà chỉ lo nhìn cung phi mỹ nữ tắm mà thôi.

Chuyện gì đến, rồi cũng sẽ phải đến. Đạo tặc không trộm bảo vật nữa mà chuyển sang đầu hương. Bắt đầu từ cung nữ cho đến phi tần gì cũng đều ăn sạch. Trong phòng khách, ngoại trừ tiếng thờ dốt thì không còn nghe âm thanh khác. Diễn viên đang công diễn hết sức mình để hoàn thành cảnh ăn ái, kẻ xem cũng không việc gì chối bỏ công lao động của người ta.

Ngọc Linh há hốc mồm nhìn khung cảnh đầy phong hoa tuyết nguyệt. Hai mắt cô mở lớn trừng trừng, còn miệng lưỡi thì khô khốc không nói lên lời nào. Trời đất hời, sao phim ảnh dạo này trá hình như vậy. AV cũng có thể lọt lưới kiểm duyệt để người ta thấy ở khu kiếm hiệp. Đợt này Ngọc Linh phải kiện trang web cung cấp phim trực tuyến. Tại sao mấy AV cô tải trước đây lại bắt khai này khai nọ, đăng ký tài khoản rất mất công?

Nữ sinh viên ngày nay ai cũng có tinh thần tự giác học hỏi rất cao độ. Ngay từ khi bước vào môi trường đại học rộng mở, đi ở trọ cùng bạn, Ngọc Linh đã phải nghiên cứu AV để trang bị kiến thức cho mình. Lẽ ra ngay từ cảnh đầu tiên cô đã phải tỏ ra mắc cỡ rồi tắt ngay đi chứ. Đăng này Ngọc Linh đã quên mất còn có người ngồi bên cạnh mình, cứ thế vừa múc kem ăn vừa xem đạo tặc hái hoa.

Steven vừa xem phim, vừa nhìn qua bạn gái mình đến mức không thể tin được. Cái này là Ngọc Linh có ý gì, tại sao muốn cùng hần xem phim người lớn? Tiếng rên nỉ non trong phim phát ra sẽ không vấn đề gì chứ? Cửa nẻo có cách âm đủ không, kéo hàng xóm nghe được thì phiền. Ngọc Linh cứ như con rối gỗ, cứ hết múc kem rồi cho vào miệng. Hai mắt cô trừng trừng không thể rời khỏi màn hình.

Khi diễn viên công diễn bắt đầu thương thức món dị vật. Ngọc Linh cảm muốn kem cũng mút chùn chụt nhập tâm theo vai diễn luôn rồi. Đôi môi cô như cánh hoa đào mềm mại, còn dính thêm kem trên đó nhìn có vẻ rất ngọt. Chiếc lưỡi đình hương đang cuốn lấy mẫu số cô la vừa chảy dọc thân muốn. Steven nghe nhiệt lượng trong cơ thể bỗng nhiên bùng phát. Hần mừng rỡ phát hiện ra mình lại khang phục thêm được một phần rồi.

Phía bên dưới của hần có thứ gì đó đang ngo ngoáy sống lại. Steven cởi áo khoát ra đắp hờ trên chân. “Đúng là căn phòng này nóng hơn rồi, sao Ngọc Linh chưa chịu bật máy lạnh.” Hần bực tức, múc một muỗng kem thật lớn cho vào miệng. Cái lạnh lạnh ngọt ngào tan chảy, khiến hần thối chí. “Có phải bây giờ trong miệng Ngọc Linh cũng đang có vị này?”

Xém nữa Steven bị sặc khi những thứ như sữa bắn ra khỏi nòng súng. Bộ phim ghê tởm này, đáng bị đem đi đốt mới phải đạo. Hần thờ hất ra, xuyết xoa khi bản thân bị kích thích đến cao độ. Hơn sáu tháng nằm im, chìm trong tuyệt vọng, hần cứ tưởng rằng cả đời này mình sẽ cứ cô độc sống tới già. Hần là gánh nặng, là tên tàn phế không thể đem lại hạnh phúc cho phụ nữ. Nhưng giờ đây sự bình lặng của Steven đã bị phá bỏ hoàn toàn.

Tuy chưa thể cử động được hai chân nhưng lại có thứ khác hùng dũng đứng lên. Hắn ôm lấy hộp kem lớn của Ngọc Linh vào lòng, nhờ độ lạnh kèm hãm bản thân lại. Dù sao cô cũng chỉ cần chiếc muỗng kia là được. Còn Steven thì cần cả hộp kem.

Đến màn diễn xuất của nam chính thì mới là táo bạo. Đầu tiên là tối chiêu trong phép thiền, tư thế sáu mươi chín. Steven thật chịu hết nổi rồi, hộp kem lạnh cũng không thể giúp ít được gì. Trong lúc hắn đang chìm ngập trong đau khổ thì Ngọc Linh phát hiện thức ăn biến mất. Giờ đây cô mới nhận ra bạn trai Steven đang giành ôm hộp kem một mình.

Thật đáng chết, quên mất bên cạnh có một người khác. Màng xuân tình kia khiến Ngọc Linh thân bại danh liệt mất thôi.

Cô dự định giờ tay tắt phim nhưng lại bị một tiếng rên đánh bại. Ngọc Linh sững sờ nhìn Steven nhăn nhó khổ sở đến mức nào. Bàn tay chạm vào mặt hắn cảm nhận nhiệt lượng nóng như lửa. Steven nhìn cô bằng ánh mắt sáng lấp lánh, không thua gì đèn pha.

- Anh ... anh có cảm giác lại rồi ư? - Cô lắp bắp hỏi.

Trước giờ Ngọc Linh luôn muốn hỏi đốt sống L2 có thật là điều khiển hết toàn bộ những thứ từ thắt lưng trở xuống. Không chỉ liệt hai chân, mà cả cái kia cũng sẽ không hoạt động đúng không? Vấn đề thâm thúy này, dù cho tiền, Ngọc Linh cũng sẽ không nói ra miệng. Cô thầm nhủ mình chỉ cần có Steven là đủ rồi, lại còn muốn treo cao nữa à.

Cho dù tiếp xúc với Ngọc Linh như thế nào hắn cũng bình thân như nước. Cho dù ôm nhau, hôn nhau bao nhiêu lần cô cũng không cảm nhận được sự khát khao trong Steven. Dù chỉ là cảm giác biết đau của Steven cũng đã khiến cô vui mừng hơn hờ. Nhưng cảm giác kích động như thế này, thì còn hơn cả sự ngạc nhiên bất ngờ.

Steven bặm môi nhìn Ngọc Linh thêm một chút. Cặp đôi trên màn ảnh đang bắt đầu hành quân đều nhịp một hai. Một giọt mồ hôi lã lẽ rơi trên trán hắn. Steven gật đầu xác nhận sự nghi ngờ của cô.

Ngày hôm đó đánh dấu thêm một bước tiến quan trọng trong quá trình hồi phục của Steven. Nhưng ở trước mặt bạn gái, hắn không biết nên vui hay buồn nữa. Ngọc Linh bất chợt giật hộp kem Steven đang ôm qua một bên.

- Hãy để em giúp anh.

Hai mắt nhìn nhau trừng trừng không nói câu nào nữa. Trên ti vi lại có tiếng rên la khiến cả hai cùng quay đầu qua nhìn. Người ta làm thế nào, thì họ cũng làm thế ấy. Ngọc Linh lấy rờ một tắt đèn, leo lên người của Steven, thay thế vị trí của hộp kem.

Hắn ngơ ngác nhìn thân thể tuyệt mỹ của cô thoát ra khỏi chiếc áo thun. Ánh sáng từ trong ti vi hắt lên, nhảy múa trên những đường cong mê hoặc của cô. Steven không thể kềm mình đặt tay lên hông Ngọc Linh vuốt ve. Cô cúi xuống, bắt đầu hôn Steven thêm khát.

Một nụ hôn cuồng dại, không phải trân trọng yêu thương như ban ngày mà là say đắm mãnh liệt trong đêm đen. Miệng lưỡi trộn lẫn với nhau, giao thoa sâu sắc tận bên trong. Hắn với tay, móc một muỗng kem bỏ vào miệng cô. Ngọc Linh hôn hắn làm kem chảy tan ra trên người Steven.

Cô đưa tay mở hàng nút trên sơ mi của hắn. Chỗ nào vừa lộ ra là thêm nhiều kem lại dính vào. Steven cảm thấy lạnh lạnh khi kem trượt thành những vệt dài trên cơ thể. Hắn rùng mình, nghe sáng khoái tê dại lan ra khắp toàn thân.

Steven đưa tay tìm kiếm chỗ nút sau lưng Ngọc Linh. Nhưng thứ bra này sao hoàn toàn không thấy điểm mở. Ngọc Linh dứt ra khỏi cơ thể Steven mỉm cười đầy ngạo nghễ. Cô đưa tay vào giữ khe ngực, bật một cái, chiếc áo thoát ra khỏi cơ thể. Hai điểm nữ tính tự do nảy lên đầy sức sống. Steven sùng sốt một hồi, cảm thấy bản thân bị đốt cháy ra tro.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Phim Kiểm Hiệp Thật Tuyệt Cú Mèo

Bàn tay hắn không thể tin được thứ điểm lệ trước mắt, chứng nhiệt tình chạm vào, bóp nắn để cảm nhận sâu sắc hơn. Steven xuyt xoa như muốn nổ tung vì sáng khoái. Đây chính là vũ khí tối thượng của phụ nữ, khiến gã đàn ông nào cũng phải thò thêm.

Ngọc Linh khoát tay lên cổ hắn. Cô uốn cong người, mê hoặc Steven. Tay hắn trượt trên lưng cô. Độ cong gợi cảm như một chiếc bình cổ quý giá, lại thêm sự mịn màng mà bất cứ thứ tơ lụa vào cũng phải chào thua. Steven giật mạnh, đưa bầu ngực của cô đến gần miệng. Mắt thấy, tay sờ, bây giờ là đến màn thưởng thức, nhắm nháp để cảm nhận sâu sắc hơn.

Hắn móc kem đổ lên người Ngọc Linh. Cái thú kem tan chảy trên thân đó tuyệt vời đến mức hắn cũng muốn cô có thể cảm nhận. Ngọc Linh rên nhẹ khi hắn bắt đầu ăn kem trên người mình. Hai nụ hoa hồng của cô cứng lên, hồ hắc lên phía trước. Hắn hôn cô, yêu thương cô vô độ. Hắn cắn nhẹ lên hột đậu, âm thanh xấu hổ liên tục bật ra khỏi miệng Ngọc Linh.

Bàn tay hắn lại trượt xuống, tiếp tục khám phá vùng đệm. Ngọc Linh tự còi thắt lưng của mình, trong khi hắn bận rộn tập kích phía đằng sau. Cả cơ thể Ngọc Linh được giải thoát, hiện ra đầy mê hoặc. Bộ phim trên ti vi đã chuyển sang cảnh nói chuyện nghiêm túc rồi, nhưng ai mà thèm quan tâm.

Ngọc Linh ôm lấy Steven, đỡ hấn nằm xuống nệm. Cô kéo áo khoát của Steven ra, phanh phui những thứ hấn đã cố che giấu bấy giờ. Ngọc Linh mỉm cười đắc thắng như người vừa khám phá ra mỏ dầu hoả. Steven lấy tay che mắt mình, giả vờ không hề nhìn thấy việc gì. Cơ thể hấn giờ đây đã ở trong tay cô, thì cứ mặc cho cô định đoạt. Ngọc Linh không hề kiêng dè gì, cởi lớp ngăn cách cuối cùng ra.

Từ thất lung Steven trở xuống chỉ mới có thể lơ mờ cảm nhận chứ chưa thể điều khiển. Hấn bây giờ là con cá nằm nằm trên thớt mặc tình cho đầu bếp muốn xào nấu thành món gì thì cứ việc làm.

- Có cảm thấy gì không? - Cô hỏi thăm rồi cắn vào lỗ tai hấn.

- Có. - Steven nhẹ nhẹ trả lời.

Cô hôn hấn, cứ như không bỏ sót tấc da nào. Steven mở mắt nhìn cô, thấy Ngọc Linh đang chống tay trên cơ thể mình. Phần nữ tính của cô đang đưa trước mắt đầy khiêu khích. Hấn thử nếm lần nữa, vẫn còn nhận ra vị ngọt của kem sô cô la.

- Có cảm thấy gì không?

Ngọc Linh như bác sĩ khám lâm sàng lại tiếp tục hỏi. Hạ thân cô đang trượt trên bụng hấn, để lại một vệt ướt như chú ốc sên mới bò quá.

- Có. - Hấn trả lời.

Chính bản thân Steven cũng kinh ngạc khi nhìn thấy vật nhỏ đã trưởng thành thần tốc. Vậy mà trong mấy tháng trước hấn cứ ngỡ mình sẽ không thể nào sử dụng lại được em trai.

- Có cảm thấy gì không?

Ngọc Linh lại tiếp tục hỏi khi trượt qua điểm trọng yếu. Steven nhũm mày, cứ như thể cơ thể hấn thuộc về hai nửa khác nhau vậy.

- Từ từ, để em thử lại lần nữa. - Ngọc Linh an ủi hấn.

Có lẽ sự tiếp xúc quá nhẹ nên Steven không cảm nhận được hết. Hệ thống thần kinh của hấn quá yếu ớt, chỉ tiếp nhận những cảm giác sâu sắc hơn nhiều.

Chỉ còn một chút xiu kem đã tan chảy ra trong hộp. Cô đồ hết xuống chiếc que. Rồi bắt đầu ăn như lúc thưởng thức kem trên muỗng. Steven rùng mình, tự cắn tay mình để không phát ra tiếng quá to.

Ngọc Linh lấy rờ một tí vì chuyển kênh ngay lập tức. Trận bóng đá đang tới hồi quyết liệt, bình luận viên và cả khán giả đang reo hò. Steven bỏ tay khỏi miệng, hét to như đang ở sân vận động. Ngọc Linh mỉm cười đắc thắng, quyết định ghi bàn khi Steven đang kích động.

Kem chảy cùng nước ốc sên bị hoà thành một thể. Steven trượt vào ngọt ngào khi Ngọc Linh dùng sức ở bên trên. Hấn nắm tay lại, đâm mạnh xuống chiếc nệm dày, cảm thấy cơ thể cứ như thể bay bổng bồng bềnh nơi tiên cảnh. Hấn chỉ hận nỗi không thể trở mình đè cô xuống dưới. Cơ thể đành bất lực, nhìn cô độc diễn, phô trương kỹ thuật cá nhân.

Ngọc Linh không phải lần đầu và hấn cũng không phải nai tơ ngơ ngác. Cô quá đỗi tuyệt vời, làm hấn tự ti vì không giúp ích được gì. Ngọc Linh cứ tiến, cứ xoay như vũ công đang khiêu vũ. Steven chỉ biết la hét, cổ vũ cô trong cuồng nhiệt mê mẩn.

Dây cung đã lắp được căng ra cực đại. Steven cong người gầm một tiếng oai hùng khi phóng xuất hết sức mạnh của nam nhi. Cô rên rỉ khi dòng kem chảy tràn vào cơ thể. Ngọc Linh đồ gục lên người Steven, thở hổn hển sau pha cống hiến hết sức mình. Hấn ôm cô thật chặt, như muốn đem Ngọc Linh nhốt vào trong tim. Yêu thương đến mức mong cả hai sẽ thành một thể thống nhất. Hấn xúc động đến nghẹn ngào không nói nổi. Một giọt nước mắt tình tứ ứa ra hoà lẫn với mồ hôi.

Thiên đường là đây, tình yêu cũng là đây. Hạnh phúc khi có được Ngọc Linh chỉ càng làm hấn càng mê đắm cô. Ngọc Linh đã làm Steven cảm thấy mình là gã đàn ông may mắn nhất thế giới. Giờ này không còn thứ gì có thể khiến hấn bỏ cô ra.

Ngọc Linh khẽ chuyển động, chân của cô đang cọ cọ vào đùi hấn. Vì không thể đáp lại, nên Steven đành phải cất tiếng trả lời.

- Anh đã cảm nhận được rồi, cảm nhận được em vô cùng sâu sắc.

Ngọc Linh cười khúc khích, ngẩn mặt nhìn hấn đầy hài lòng.

- Sao em lại may mắn gặp được anh thế này?

- Anh mới chính là người may mắn vì đã được gặp em.

Hấn lại hôn cô, tôn kính và chân thành. Ngọc Linh đã đem đến cho hấn niềm tự hào vì được sống. Steven tin tưởng số phận không bao giờ bỏ rơi bất cứ ai. Dù chỉ còn nửa mạng người, nhưng vẫn tồn tại, đó mới chính là hạnh phúc.

Hết trận bóng đá, họ lại tiếp tục xem bóng chuyền. Nghỉ giải lao một hồi thì lại mở ti vi xem bóng rổ. Steven kinh hoàng nhận ra Ngọc Linh lại tàng chứa nhiều kỹ thuật ghi bàn đến thế. Chỉ với một con cá chết dưới người nhưng cô lại có thể tạo ra rất nhiều trò.

- Em thật là báu vật. - Hấn thét lên. - Rốt cuộc em đã xem bao nhiêu bộ phim võ thuật rồi?

Cô đặt tay lên miệng hấn, cười vô cùng nghịch ngợm.

- Cũng là do đại hiệp quá cường đại mà thôi. Chuẩn bị đối sách với ngài, thiếp hảo dầy công nghiên cứu.

- Lý Ngọc Linh, thì ra ngay từ đầu cô đã có âm mưu đối phó tôi. - Hấn trợn mắt nhìn cô chăm chăm.

- Cuối cùng cũng ám sát đại hiệp thành công rồi, ngài khỏi cần truy cứu chi vô ích. Cả đời này đừng mong huy hợp đồng lao động với bốn tiểu thư.

- Haizz ... Hồng Phấn Lý Chiêu Phu quả nhiên danh bất hư truyền. Cả đời này dài như vậy, ta đành phải phụng bồi nàng trọn kiếp.

Steven thở dài, rồi đưa tay vuốt ve Ngọc Linh. Hấn âu yếm từng tấc da trên cơ thể cô, một lần rồi lại một lần muốn ghi nhớ thật đậm sâu. Ngọc Linh vui mặt vào người hấn, không dấu nổi nụ cười sung sướng. Xem phim kiếm hiệp thật là tuyệt cú mèo.

^ ^
_

Họ ngủ say giữa đồng lộn xộn trà kem đủ thứ. Sau khi thi đấu ba môn phối hợp, ai còn sức để mà dọn với dẹp bây giờ. Lần đầu tiên Steven chịu khó ngủ ở nơi không đủ chuẩn sạch sẽ, thẳng cho đến sáng khi chuông đồng hồ reo inh ỏi.

Một bàn chân đập xuống, thành công tắt đồng hồ báo thức đặt ở nơi quen thuộc. Ngọc Linh uốn éo người, phát hiện bản thân không có ngủ một mình. Steven chống tay, thích thú nhìn cô vào buổi sáng sớm. Gương mặt say ngủ đáng yêu, đôi môi cứ dẩu ra, lưỡi biếng không chịu dậy. Hấn cúi xuống, phả vào tai cô một hơi thở ấm nóng. Ngọc Linh hoảng hốt giật mình, thiếu điều muốn nhảy dựng lên.

Nhìn thái độ hoảng hốt của cô, hấn chỉ có thể cười nắc nẻ. Ngọc Linh chau mày, nhìn yêu nghiệt đang nằm trong ổ chăn. “A ... tất cả quả nhiên là thật chứ không phải mơ!” Dr.Wilson vào nhà uống miếng nước, vậy mà cô lại bắt hấn coi phim 18+. Dr.Wilson sau đó cảm thấy không khoẻ nên Ngọc Linh đã thăm khám hấn. Vì cảm kích, muốn tạ ơn, Dr.Wilson mời cô ăn kem socola.

- Nay em đang nghĩ gì thế? - Steven lấy tay chỉ chỉ vào chỗ nhăn giữa hai chân mày cô. - Đừng nói bây giờ hối hận, không muốn chịu trách nhiệm nhé.

- Cái gì mà không chịu trách nhiệm? - Cô giãy nảy. - Có chịu trách nhiệm cũng là anh chịu chứ không phải em.

- Nghe nói tối qua cái gì anh cũng không có làm. Là em ở bên trên hết cái nọ đến cái kia.

Steven liếc mắt nhìn ngang như thể đang thống kê xem có bao nhiêu cái nọ và cái kia. Ngọc Linh bị hấn vạch trần, gương mặt đỏ au như quả cà chua chín mọng.

- Còn nói đã tự dầy công nghiên cứu, rắp tâm hãm hại bốn công tử từ trước. Nữ hiệp xin định đoạt dùm, bây giờ là ai chịu trách nhiệm với ai?

Hấn cứ cười gian như thế, nhưng Ngọc Linh lại không thể phản bác. Nàng xấu hổ gục đầu, ước gì có khe nứt để mình chui vào.

- Không có cái lỗ nào trên sàn đâu. - Hấn như đoán trước được những gì cô đang nghĩ. - Muốn trốn thì chui vào chăn đây nè, anh không ngại chia sẻ cùng em.

Ai lại không biết có cái gì đang chờ đợi nàng dưới chăn. Ngọc Linh đã sai rồi, không nên nuôi dưỡng hấn có thói ngạo mạn như thế. Steven giờ đây rất giống hồ ly tái thể. Hấn cười đến hai mắt cong lên, khi nhìn thấy sự quẫn bách của người ta.

- A aaa ... yêu nghiệt lộng hành. - Cô la lên cảm thán.

- Ta nào có lộng hành. - Hấn nhướn mày. - Có yêu nghiệt, thì cũng chỉ yêu nghiệt với một mình phu nhân thôi.

Ngọc Linh tự thẹn mình không phải là pháp sư trừ yêu. Đã đắc tội với đại thần thì suốt đời đành chịu cảnh bị hấn bắt nạt. Dù sao thì trước khi bị hãm hại, hấn sẽ cấp cho cô đến tiền cảnh. Sùng ái cũng ngược đãi song hành, quả thật bức người ta sướng phát điên.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Bão Nổi Lên Rồi

Mọi chuyện có vẻ như đang tiến triển thuận lợi đến phát sợ. Tình yêu lẫn sự nghiệp của cả hai đều thuận buồm xuôi gió. Trong game, Hồng Phấn dùng khối thần tiết mà hấn đoạt được chế tạo bảo giáp nân cấp, được xếp hạng đầu trong bài danh giáp trụ. Lam Y Công Tử thành công giữ ngôi thành chủ mùa thứ ba liên tiếp, vạn dân kính ngưỡng. Ngọc Linh được xếp vào nhóm nhân viên triển vọng, được đề cử học tiếp lên thạc sĩ, có cơ hội thăng tiến. Steven vừa cứu sống thị trường thành phố, được băng biểu dương và khen thưởng.

Trước mặt mọi người hai người bọn họ tỏ vẻ mới hẹn hò còn e ấp. Kỳ thật sau khi tan ca, đừng có ai mà thấy được bóng dáng hai người kia. Steven thành công chiều dụ được bạn gái, cũng không cần học thư pháp nữa. Nhưng thỉnh thoảng Thiên Kim vẫn gọi hắn qua nhà ăn cơm, nói rằng Quang Phi muốn cùng hắn chuyên trò. Cũng vẫn như cũ, anh ta cứ hỏi hắn có nhớ cái này cái nọ không. Nhưng trong thâm tâm Steven, giờ này còn nhớ gì được ngoài căn phòng bừa bộn của Ngọc Linh.

Dựa theo lời khuyên của bác sĩ khoa vật lý trị liệu, Steven tham dự lớp bơi lội dành cho người khuyết tật. Có lẽ do vận động thể thao, máu huyết lưu thông, nên hắn dần dần có thể nhúc nhích mấy ngón chân của mình rồi. Đối với người bình thường, chuyện này rất đơn giản. Nhưng đối với Steven thì đó giống như là kỳ tích, còn trước đây là hy vọng hảo huyền. Hắn cùng Ngọc Linh mời hai người bạn Thiên Hùng, Tịch Dạ ra ăn mừng thành công mới. Mọi người chúc tụng hắn sớm có thể chạy đua cùng báo gấm.

Thỉnh thoảng vẫn thấy Dr. Wilson đi suốt đêm không về bệnh viện. Sáng sớm hắn lại cùng y tá Lý đi làm, điềm nhiên không sợ ai bàn tán ra vào. Đạo gần đây Steven bớt đi một phần lãnh khốc, tăng thêm một phần vui tính. Các y tá trẻ than thầm, vì sao trước kia mình không có can đảm đâm đầu vào khối băng như hắn. Nhìn vẻ hạnh phúc của Ngọc Linh ai cũng phải thầm ghen tị. Nhưng vật đã thuộc sở hữu người khác, họ đâu có phải ác bá đến nổi nhảy vào cướp ngang.

Nhưng có lẽ ông trời là một lão già bằng tính, cô độc. Phàm là những ai có cái mặt hạnh phúc, vênh vênh thấy ghét là ông ta hãm hại ngay. Trên đời, thất thường nhất là thời tiết. Đột nhiên bão kéo qua bệnh viện Chợ Ruộng, bất ngờ như động đất, sóng thần.

Trên loa thông báo “Mời bác sĩ Wilson đến ngay phòng khách của khoa.” Hắn ngỡ có trường hợp bệnh nhân nào bàn bạc nên ngay lập tức đến.

- Mẹ. - Steven kinh ngạc kêu lên ngay khi vừa mở cửa.

Bên trong phòng, ngoại trừ trưởng khoa còn có hai người phụ nữ. Một quý bà sang trọng như hầu tước, với khuôn mặt nghiêm nghị và mái tóc bạch kim chải búi cẩn thận. Một cô gái trẻ bên cạnh bà, có mái tóc vàng hoe xoắn lộn cũng nổi bật không kém vị phu nhân.

- À ... Dr. Wilson, anh tới rồi! - Trưởng khoa thở phào nhẹ nhõm. Đối mặt với quý bà đây, khiến ông cảm thấy áp lực nhiều. - Có lẽ mọi người còn có việc riêng cần bàn bạc, tôi xin mạn phép ra ngoài.

Trưởng khoa đứng lên khỏi chỗ ngồi. Tuy nhiên, do Steven vẫn còn ngần ngại trước cửa, nên ông có lòng tốt đẩy hắn đến bên bàn trà, mới tiếp tục đi ra. Bà Wilson vẫn không nói gì, khuôn mặt cứ như tượng sáp chẳng chút biến đổi. Bà nhìn chân Steven rồi lại nhìn chiếc xe lăn mà hắn đang ngồi. Tiêu thư tóc vàng Laura thì không được cái phong thái đó. Cô tròn tròn mắt, gương mặt thể hiện sự sững sờ bất ngờ.

- Mẹ đến lúc nào, sao không nghe báo trước. Lần này mẹ ghé Việt Quốc là có lý do gì không?

- Ta đến thăm con trai mình cũng không được sao?

Lúc bà Wilson nói chuyện, cái mũi đặc biệt ngếch cao. Đây là do phong cách quý tộc mà từ nhỏ bà đã được dạy dỗ.

- Giới lắm cậu Wilson. Đi ra nước ngoài làm việc, biệt biệt đúng một năm không về. Nếu ta không nghe Laura báo lại thì cũng không biết con ở Việt Quốc té gãy chân. Nhưng hình như đã là chuyện của hai tháng trước rồi ấy nhỉ, sao bây giờ con vẫn còn ngồi xe lăn?

Steven liếc nhìn sang Laura, trong ánh mắt hiện lên vẻ trách cứ. Hắn không thích ai phan phui việc của mình, nhất là với bà Wilson.

- Em ... vì quan tâm anh thôi. - Laura cúi gầm mặt, tránh né khỏi ánh nhìn của Steven.

- Nào, bây giờ ta đang hỏi con đấy Stev?

Nói về trình độ dùng ánh mắt áp đảo người, Steven vẫn còn thua bà Wilson một bậc. Hắn đành phải bỏ qua Laura mà lo lắng cho việc của mình. Steven giống như một học sinh tiểu học, đang bị cô giáo trách mắng. Hai bàn tay hắn đặt trên đầu gối siết mạnh. Ở trước mặt mẹ, hắn mãi mãi chỉ là một đứa bé thôi.

- Bấy tháng trước con gặp tai nạn giao thông, tổn thương vùng cột sống, nửa thân dưới bị liệt.

Laura nghe xong, bàn tay che lên miệng thoáng thốt. Việc Steven nói, chính là bây giờ hắn đã trở thành người tàn tật rồi sao. Kể cả bà Wilson lạnh lùng nghe xong cũng không thể giữ được vẻ bình tĩnh. Bà nhú mày, giọng không còn được hào sảng rõ ràng.

- Bị liệt sao? - Bà hỏi lại. - Tại sao không báo về nhà một tiếng?

- Ừ ... tại con thấy không có gì. Rồi sau đó lại bận rộn công việc nên cũng quên không nói luôn. - Hắn đưa tay sờ sờ mặt, tìm mãi cũng chẳng có lời biện hộ nào thích đáng.

- Stev, con giận với mẹ đó hả? Bây giờ ngồi xe lăn luôn rồi, mà còn bảo không việc gì. - Đôi mắt bà đột nhiên trở nên dữ tợn. - Mau dọn dẹp đồ đi, cùng mẹ về nhà.

- Kia mẹ! - Steven rên rỉ.

- Không nói nhiều, mau viết đơn xin thôi việc đi. - Bà Wilson hét.

- Mẹ à, mọi việc đang yên đang lành.

- Chẳng có gì yên lành cả. Bây giờ con đã thành như vậy rồi, còn không chịu về nhà.

- Như vậy là thế nào? - Steven đột nhiên cảm thấy bức bối.

- Phế nhân.

Bà Wilson hét lên, ngay sau đó hối hận bịt miệng mình lại không kịp. Đôi mắt Steven sa sầm, ngay cả khi từ ‘phế nhân’ thoát ra từ miệng mẹ hắn cũng đau đốn vô cùng.

- Con đã lớn rồi, không cần mẹ lo nữa. Việc của con con sẽ tự quyết định. Mẹ cứ về nhà trước đi.

Hắn nói xong tay liền điều khiển xe lăn đi ra ngoài. Đang bức bối nên hắn gần như là tông ra khỏi cửa. Người đi trên hành lang giật mình khi thấy bộ dạng hắc ám của hắn. Steven chạy ngang qua chỗ Ngọc Linh đang trực, nên cô thấy ngay sấm sét đang nổ vang trời.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau tự hỏi điều gì khiến Dr. Wilson bùng nổ như thế. Lúc ấy bà Wilson cùng Laura cũng ra khỏi cửa, chạy đuổi theo Steven. Thế nhưng hắn đã vào thang máy, cấp tốc nhấn nút đóng cửa. Hai người muốn đuổi theo cũng không biết phải đi đâu tìm.

Ngọc Linh vừa liếc qua là nhận ra quý bà bạch kim kia là mẹ hắn. Ngoại trừ mái tóc, thì đôi mắt Steven cũng là di truyền từ mẹ mình mà ra.

- Xin lỗi, thưa hai vị ... - Cô đến gần bắt chuyện.

^ _ ^

Steven trở về phòng làm việc, nổi điên lên cầm hồ sơ trên bàn ném vào góc tường. Mẹ của hắn luôn là người mà Steven sợ nhất. Từ nhỏ bà đã bắt hắn làm cái này, cái kia; việc gì cũng phải đạt thành tích tốt nhất mới hài lòng. Dòng họ bên ngoại Steven đứng là có chút nguồn gốc quý tộc. Nhưng cha hắn chỉ là một thương gia, cũng không có đặt nặng yêu cầu gì.

Hắn gục đầu trên bàn nhớ lại gương mặt băng lãnh của bà ngày trước. Lúc nào cũng khó chịu, dù hắn có cố gắng đến mức nào bà cũng không nguyên cười một cái. Cả cuộc đời hắn hầu như là phải sống theo ý kiến của mẹ. Thi vào trường này, chỉ được chơi với những bạn kia. Ngay cả bạn gái của hắn cũng là do bà lựa chọn. “Laura là dòng dõi danh giá, rất hợp với địa vị của con.”

Việc duy nhất mà hắn dám nghịch ý bà, chính là đồng ý đến Việt Quốc. Cách xa nửa vòng trái đất, hắn mới có cảm giác được sống tự do. Từ nhỏ hắn đã bị những kỷ vọng của mẹ mình bọp nghẹt. Những thứ bà mong chờ từ Steven là một con người hoàn hảo mà hắn không thể nào đạt được. Khi bị thương hắn chẳng dám báo về nhà một tiếng. Đúng như dự đoán, bà chỉ coi hắn hiện giờ như một phế nhân.

^ _ ^

Có tín hiệu tin nhắn đến từ chiếc điện thoại trong túi quần. Mặc dù đã chính thức công khai quan hệ, nhưng hắn vẫn giữ lại số điện thoại này chỉ để một mình Ngọc Linh gọi.

“Em đã đưa mẹ anh đến khách sạn Vinh Quang ở tạm.” Dòng tin chỉ vụn vụn như vậy, nhưng vẫn khiến hắn cảm thấy nhẹ nhõm. Bà Wilson từ xa xô tới đây cũng đã được an bài chỗ ở rồi.

Chiều hôm đó, Steven chưa nghĩ ra cách đối mặt với mẹ mình, thì bà lại đi tìm hắn.

- Cái gì đây? - Hắn nhìn thùng hàng mà người ta vừa giao tới.

- Xe lăn mới cho con, một chiếc có động cơ, di chuyển được thoải mái hơn.

Không hiểu sao con tức giận tràn tới, khiến hắn chẳng nói được lời nào. Steven nổi điên đem hết đồ đạc trên bàn ném vào những người trong phòng. Nhân viên giao hàng sợ hãi tránh né, còn bà Wilson cũng đã lẳng lặng dời gót. Cho đến khi Ngọc Linh tới khuyên mọi người tạm thời ra ngoài, hắn mới thôi ném đồ.

Đó thật sự là lần yếu đuối đầu tiên của Steven trước mặt cô. Hai mắt hắn đỏ hoe, nước đã đọng lại thành một vầng. Ngọc Linh đóng cửa để không ai vào làm phiền hắn nữa. Steven chớp mắt một cái, giọt nước tinh tế rơi xuống bàn. Cô đến gần Steven, ôm hắn vào lòng.

- Bà ấy cho rằng anh cả đời sẽ ngồi xe lăn. Bà ấy còn mua cả chiếc có động cơ tốt nhất cho anh xài lâu dài nữa. - Hắn úp mặt vào người cô.

- Không sao đâu, vì mẹ anh không biết mà. - Cô vuốt ve tóc hắn. - Rồi anh sẽ bình phục lại thôi.

- Trong mắt mẹ, anh chỉ là tên phế nhân.

- Chỉ vì bà không nhận ra anh là người đàn ông tốt nhường nào thôi. Một ngày nào đó, thế nào bà cũng sẽ tự hào về anh.

Steven cảm thấy được an ủi vì có người tin tưởng mình. Giờ đây hắn không đơn độc, mà còn có Ngọc Linh bên cạnh. Dù phong ba bão tố có lớn thế nào, vì cô, hắn cũng sẽ vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Nhờ Phu Nhân Ban Cho

Sau khi Steven dứt dỗi từ chối món quà của mẹ, dường như bà Wilson vẫn không chùn bước. Ngày nào bà cũng đến tìm hấn trong giờ làm việc, khiến Steven vô cùng bức mình. Ngay cả trường khoa cũng khuyên nhủ hấn nên giải quyết việc cá nhân của mình cho thật tốt, thái độ hấn bây giờ đang ảnh hưởng đến bệnh nhân.

Ngọc Linh không nhận ra Steven sợ mẹ mình biết chừng nào. Hấn xin tạm nghỉ, dọn hấn đến nhà cô mà ở. Bà Wilson đến bệnh viện tìm, thì được hay tin Steven đã xin nghỉ một tuần. Thế là bà đành án binh bất động, chờ đợi hấn trở về rồi tính kế tiếp.

Steven hằng ngày không có việc gì sẽ giúp Ngọc Linh dọn dẹp nhà cửa. Đồng thùng giấy ngổn ngang từ từ đã được hấn khui ra hết. Quần áo thì bỏ vào tủ, sách vở thì lên kệ. Chỗ nào không với tới, Steven liền xếp đồ để nơi ấy chờ Ngọc Linh về cất. Ngoài ra hấn còn đi chợ, nấu cơm, hết như một ông chồng đảm đang. Ngoại trừ khiêng vác nặng, thì ở nhà hấn cái gì cũng làm được. Quét dọn, lau nhà, cho đến giặt ủi quần áo. Chẳng bao lâu sau cái ổ lười của Ngọc Linh bị giải tán mất. Phòng khách chỉ còn lại sofa; còn ti vi, nệm hơi thì trở vào trong phòng ngủ.

Sau khi cô tan ca sẽ chạy ngay về nhà để gặp mặt Steven, mà không chần chừ làm gì khác. Trước đây đều nhìn nhau lâu như vậy, bây giờ hấn không có ở bệnh viện, khiến Ngọc Linh có chút tự tưởng. Trong ngôi nhà ấm cúng thơm mùi bữa cơm chiều đang chờ đợi. Ngọc Linh cứ đứng ngẩn ngơ ngay cửa, như không tin đây là hiện thực.

Ra chào đón cô là khuôn mặt rạng rỡ vô cùng hạnh phúc. Ngọc Linh chỉ muốn khóc thật to rồi nhào vào lòng hấn mà làm nũng thôi.

- Anh đúng là người đàn ông tốt nhất thế gian. - Nàng hét lên.

- Cũng nhờ em giáo dục ra anh thế này. - Steven cười cười. - Nếu em không lười dọn dẹp sao anh có thể cố gắng vượt mức. Thành tựu của vi phu hôm nay cũng là nhờ phu nhân ban cho.

Sau khi ăn cơm, hấn xem ti vi còn Ngọc Linh rửa chén. Cô chỉ còn việc hoàn thành hết những thứ Steven còn bỏ dở trong ngày nữa là cực kỳ hoàn hảo rồi. Cô mang quần áo ướt trong máy giặt ra phơi, đem những bộ ủi sẵn treo vào tủ quần áo, đóng sách đã phân loại thì đã có chỗ kệ chờ sẵn. Ngọc Linh nhủ vậy, suy nghĩ có nên hạ thấp hết toàn bộ nội thất trong nhà không.

- Sẽ đến lúc anh tự đứng lên cất đồ. - Steven chặn trước ý đồ của cô.

Ngọc Linh cười rạng rỡ, cực kỳ tin tưởng vào hấn. Steven đang rất lạc quan, thì dĩ nhiên cô phải ủng hộ hấn rồi. Ngọc Linh ngồi sà xuống sàn nhà, gồi đầu trên chân hấn. Steven đưa tay vuốt ve mái tóc Ngọc Linh, dịu dàng như đối xử với vật cưng.

- Anh đã giúp em nhiều rồi, có phải lúc này nên trả ơn không? - Steven thì thảo vào tai cô.

Ngọc Linh nhồm đầu dậy, nhìn gương mặt cười cười gian tà của hấn. Cô đã biết Steven yêu cầu vấn đề gì, và Ngọc Linh cũng vô cùng háo hức làm theo. Không uống là căn nhà có tiền thuê cực mắc mà Ngọc Linh cần trả. Trong nhà tắm rất đầy đủ tiện nghi, đặc biệt là cái bồn rộng đủ cho cả hai người.

Steven nói, ngâm nước nóng hấn thấy vô cùng sáng khoái. Thân thể nhẹ nhàng mà máu huyết cũng dễ dàng lưu thông. Hấn ngoại trừ đã nhúc nhích được mấy ngón chân, thì cảm giác dạo này cũng tốt hơn. Khi Ngọc Linh mon trón trên đùi Steven, hấn sẽ đắc ý cười to.

Cô cũng đã đi tìm hiểu về biện pháp mát xa cùng bấm huyệt. Steven làm giúp việc trong nhà, thì đòi lại Ngọc Linh phải làm người hầu tụy thân cho hấn. Lão gia thoải mái, cao hứng thì mới chịu nằm ngửa ra cho cô vận động tùy thích. Tóm lại đôi bên hạnh phúc, cả ai cũng có lợi. Mặc cho sóng gió ngoài kia có lớn cỡ nào, cũng không ảnh hưởng bọn họ xem đá banh.

^ _ ^

Cho đến hết một tuần nghỉ phép, Steven cũng phải đi làm lại. Bà Wilson lại xuất hiện, nhưng không phải tìm hấn mà là tìm Ngọc Linh.

- Xin mời bác.

Cô cân thăng đặt tách trà xuống bàn. Bọn họ đang ở giữa căn tin ồn ào nhưng không hiểu sao Ngọc Linh thấy vô cùng lạnh giá. Lần trước lấy tư cách là y tá bệnh viện chỉ đường cho bà thì không sao. Nhưng lần này bà Wilson có vẻ đã nhận thức cô, nên Ngọc Linh thấy hơi căng thẳng.

- Thời gian qua Stev ở chỗ cô? - Bà ngay lập tức nói thẳng.

- Dạ?

- Mọi người đều nói cô là bạn gái của Steven.

- Dạ, đúng vậy. - Dù không làm gì sai, nhưng chẳng hiểu sao cô lại cúi gằm mặt.

Cô nàng Claurea khi nghe tin này tỏ vẻ bức bối phản ứng, nhưng bà Wilson đã đưa tay ra can ngăn, để bà giải quyết vụ này.

- Steven có từng nói qua cho cô biết gì về gia thế của mình không?

- Dạ, cháu không có hỏi.

- Kể cả điểm này nó cũng không thành thật với cô? - Bà Wilson nhướn mày, nhìn cực kỳ giống Steven. Gia đình chúng tôi là sở hữu một nhà máy sản xuất rượu lớn nhất miền nam Đảo Lan. Hơn nữa nó lại là hậu duệ thứ mười tám của nam tước Koyry danh tiếng.

- Dạ. - Ngọc Linh chỉ có thể dậm vào như vậy thôi.

- Mà thôi, chắc cô cũng không hiểu như vậy là thế nào đâu. Cái đất nước này làm gì có quý tộc để mà so sánh. Cô chỉ cần biết Steven là người thừa kế hãng rượu và tước hiệu là được. Nó sẽ là người rất giàu có và danh tiếng.

- Dạ. - Cô lại nhảm chán lặp lại từ duy nhất mà mình có thể nói.

- Cái cô này, bộ chúng tôi nói cô không hiểu hả. Cả hai chúng tôi đều đã học qua tiếng Việt hết cấp 1 rồi. - Laura bức bối chen vào.

- Vâng. - Nói chuyện với người trẻ hơn thì Ngọc Linh thay đổi một chút.

- Cô hãy mau tránh xa Steven ra, thân phận và địa vị hai người không xứng với nhau.

Claurea hét lên, khiến mấy người xung quanh cũng phải quay lại nhìn. Dù sao đây cũng là nơi làm việc của Ngọc Linh, cô không muốn bị người khác bàn tán, nói này, nói nọ.

- Xin hỏi cô là? - Nụ cười của Ngọc Linh đã bay biến từ lâu.

- Claurea, hôn thê của Steven. Dĩ nhiên là được gia đình hai bên đồng ý rồi. - Cô gái tóc vàng kiêu ngạo hást mặt.

- À, vậy thì cô Claurea, chuyện cô bảo tôi tránh xa Steven thì không được. Anh ấy đang chiếm đóng nhà tôi. Nếu tôi tránh xa chỗ đó, thì không còn nơi để ngủ rồi.

- Cô ... - Claurea tức nộ hòng. - Đồ không biết liêm sĩ.

- Vì sao tôi 'không biết liêm sĩ'? - Ngọc Linh lạnh lùng hỏi lại.

- Cô bám theo Steven.

- Đúng vậy, tôi bám theo Steven, chuyện này cả thế giới đều biết. Họ cũng biết là anh ấy đồng ý cho tôi làm vậy. Chúng tôi là đôi bên đồng thuận, vậy không biết là 'không biết liêm sĩ' chỗ nào?

Claurea tức nộ hòng. Nơi này là quốc gia của Ngọc Linh, đây là chỗ làm việc của cô. Ngọc Linh dùng tiếng mẹ đẻ của mình nói chuyện, sao có thể thua người nước ngoài được. Trừ khi là tay yếu nghiệt như Steven, đã có thể dùng thành ngữ, văn cổ dạy đời thì cô chịu thua. Chứ hai người phụ nữ trước mắt là sao có thể là đối thủ của Ngọc Linh.

Cô gái tóc vàng liền xoay qua bàn bạc với bà Wilson. Ngọc Linh tuy nghe không hiểu, nhưng vẫn làm bộ mặt kẻ chiến thắng không quan tâm đến bại tướng.

- Cô Lý à. - Lần này đến bà Wilson lên tiếng. - Tôi đến đây chỉ muốn nhờ cô khuyên Steven về nhà.

- Anh ấy có tay có chân. - Ngọc Linh bậm môi. - Steven thích đi đâu thì đi.

- Tôi rất cảm kích cô thời gian qua đã quan tâm chăm sóc cho nó. Steven ở đất nước xa lạ, không thân không thích. Nó lại tàn tật như vậy, cuộc sống lại muôn vàn khó khăn. Chúng tôi chỉ muốn gia đình được đoàn tụ, người thân đối xử với nhau chần chẫn vẫn hơn người ngoài nhiều lắm.

- Con là y tá chuyên nghiệp, con có thể chăm sóc tốt cho Steven. - Ngọc Linh nói lớn.

Bà Wilson thở dài, nhìn cô gái kiên cường trước mặt. Steven đã quyết liệt từ chối bà, nên chỉ còn hy vọng công kích ở chỗ Ngọc Linh thôi.

- Đưa con của tôi cứng đầu, tôi biết. Nuôi con lớn sao không hiểu tính con. Nó thà một mình vượt qua bệnh tật cũng không muốn người thân lo lắng, tính cách này thật giống cha nó y như đúc. - Bà Wilson đột nhiên lấy khăn tay ra chầm chầm, hốc mắt bà bỗng nhiên phấp phồng. - Thật ra ông nhà tôi đã bị ung thư thời kỳ cuối. Ông muốn giấu Steven, nhưng tôi không cam tâm để nó không được gặp cha mình lần cuối.

- Bác đừng như vậy. Cháu càng khó xử hơn. - Cô chỉ muốn ngăn cản bà diễn kịch.

Đột nhiên tách trà trước mặt bị hất thẳng vào mặt Ngọc Linh. Laura phùng mang trợn má mắg cô sa sả.

- Bác gái nói mà cô cũng không tin sao? Thật lì lợm quá mức. Rốt cuộc là cô muốn gì ở Steven hả? Nói đi, phải bao nhiêu tiền cô mới buông ảnh ra?

Ngọc Linh lấy tay vuốt hết nước trà trước mặt. Cô đứng dậy, hai bàn tay đập xuống mặt bàn một cái mạnh, tự ngăn mình không được đánh cô gái kia. Ngọc Linh hít một hơi sâu sau đó bỏ đi trong giận dữ. Với tư cách là chủ nhà, cô đã tận lực chiều đãi bọn họ rồi.

^ _ ^

Cả buổi chiều Ngọc Linh cũng không thể nở nụ cười như thường lệ. Steven nhấn tin hỏi thăm, cô cũng không buồn trả lời. Cho đến khi hết giờ làm việc, hán mới có thể tìm gặp.

- Ngọc Linh, đừng giận nữa em. Anh nghe mọi người nói chuyện ở căn tin rồi. - Hán dụ giọng an ủi cô.

- Hôm nay em trực đêm, anh về trước đi. - Ngọc Linh nằm dài trên bàn làm việc, vẻ mệt mỏi hết sức sống.

- Trước khi bắt đầu ca trực đêm vẫn có giờ nghỉ mà. Bây giờ chúng ta đi ăn một chút.

- Không đi, tức no rồi.

- Thôi mà em, đừng vì mấy chuyện nhỏ đó mà tức giận. - Hán nắm lấy tay nàng kéo đi. - Hay đi ăn ở Tài Ký nha, em nói dù tâm trạng thế nào ăn mì Tài Ký cũng sẽ vui lại mà.

Cô vẫn một mực lười biếng như miếng rau câu bị đổ. Steven ở bên cạnh lay lắc thế nào, Ngọc Linh cũng không chịu đứng lên. Khi cô đang chuẩn bị hỏi tâm chuyển ý thì lại thấy hai người chứng mắt xuất hiện, Bạch bà bà và Kim hung hăng lại đến nữa rồi.

- Steven, con hãy nghe mẹ nói. - Bà Wilson lên tiếng gọi.

Steven thở dài.

- Em không muốn đi thi cứ ở đây chờ một lát. Anh mua đồ ăn mang tới cho em.

Nói xong hán quay về phía hai người ngoài cửa.

- Mẹ à, chúng ta cũng phải nói chuyện một lần cho xong.

Steven lặn bánh xe đi trước còn hai người kia lẻo đẻo theo. Ngọc Linh bều môi nhìn theo bóng họ. Nếu là cô thì này giờ đã đẩy xe giùm Steven rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Người Đàn Ông Tốt Nhất Trên Đời

Kết quả là Steven không trở lại, chỉ có người của tiệm mì đến giao hàng cho Ngọc Linh. Cô cũng không buồn gọi điện hỏi xem hán đã nói chuyện gì với họ. Dù sao đây cũng là chuyện nội bộ trong nhà, cứ để Steven tự mình giải quyết. Người ngoài như cô xen vào làm gì, chỉ chuốc thêm nhiều bực bội mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, cô tan ca thì Steven cũng trở vào làm việc. Nhìn sắc diện hán thì thấy Steven cũng đã có một đêm không an giấc rồi. Họ cười gượng, rồi không biết nói gì hơn nữa. Lần này Steven lòng trĩu nặng tâm sự, nhưng lại không nguyện nói cho cô hay. Ngọc Linh bèn chủ động chào rồi mau chóng đi về, đã quyết tâm là sẽ không can thiệp vào việc trong nhà người khác.

Cô ngủ một giấc cũng đến đã chiều tà. Dọn dẹp qua loa, đi siêu thị, trở về thì hán cũng đã có mặt.

- Để em đi nấu cơm. - Cô thông báo.

- Ủ, vậy để anh đi lau nhà.

Có mấy ai hay bàn tay tài hoa của thiên tài ngoại khoa khi về nhà chỉ có ủi đồ, lau nhà. Nếu viện trưởng mà biết, chắc sẽ nể Ngọc Linh đem ngọc bảo mà coi như đá xanh đi chọi gà. Ai cũng biết hán là đỉnh cấp, là người phi phàm thoát tục, ai cũng thấy Ngọc Linh là kẻ may mắn đeo bông mới có được Steven.

Nàng đem củ cải chặt thành từng mảnh nhỏ. Mỗi dao vung xuống đều dùng hết sức mình, cứ như muốn băm cái thớt ra thành dăm vụn. Steven thở dài không biết phải nói như thế nào.

Trong bữa cơm chính là không khí tốt nhất để nói chuyện, cơm no rồi tâm trạng sẽ thoải mái hơn phải không? Nhưng Steven cảm thấy hay là cứ ăn cơm xong rồi tính. Vừa nói chuyện vừa ăn thật không tốt cho bao tử. Tắm xong xem ti vi chắc mà dễ nói chuyện, cả người đang thư giãn như thế kia cơ mà. Nhưng rốt cuộc Steven đành chờ khi Ngọc Linh coi hết phim đi rồi nói. Lúc này cô đang tập trung, thật không nhẫn tâm quấy rầy.

Cứ như vậy thẳng cho tới lúc lên giường, Steven vẫn chưa thể bàn bạc được gì. Cô tắt đèn, leo lên giường trùm chăn lại. Hán thấy mình không nói lúc này,

thì ngày mai mọi việc sẽ lại như cũ mà thôi.

- Ngọc Linh. - Steven mở lời.

- Ủ, có gì cần, mau nói. Không muốn nói thì ngủ. - Cô lạnh giọng.

- Mẹ anh muốn anh trở về nhà.

Cô không nói gì, để mặc Steven thoải mái tâm tình.

- Mẹ nói cha anh đang bệnh nặng nhưng lại giấu. Anh không tin bà, nhưng lại không thể không tin. - Rồi như sợ Ngọc Linh chưa hiểu, hần thêm vào. - Đó là cha anh.

- Ủ, dĩ nhiên. - Ngọc Linh thờ dãi. - Vậy bao giờ anh đi?

- Lần này chắc mất không ít thời gian. Anh phải viết đơn xin nghỉ phép dài hạn. Rồi bàn giao công việc và hoàn thành mấy ca mổ đã lên lịch. Dự định xong hết mọi việc thì mất một tuần.

- Hiểu rồi, em sẽ chuẩn bị.

Ngọc Linh chỉ nói đơn giản có vậy. Cô xoay qua ôm Steven. Hần hôn lên trán cô rồi cứ để mặc Ngọc Linh tựa vào ngực. Trong đêm thanh vắng không còn tiếng động nào, ngoại trừ những hơi thở dài phiền muộn.

Chủ yếu việc mà Steven còn vướng bận là bệnh nhân hần phụ trách. Còn phần bạn bè đồng nghiệp, thì chỉ một hai giờ lúc giải lao, làm một cái tiệc chia tay nho nhỏ với trà bánh là xong.

Tuy nói hần chỉ tạm về thăm nhà, nhưng không hiểu sao, ai cũng có cảm giác sẽ lâu lắm mới được gặp lại. Tuy buồn ngủ, nhưng họ chỉ biết chúc Steven lên đường khỏe mạnh, chứ không biết nói gì hơn.

Người thân cận, muốn cùng hần nhiều lời cũng chỉ có Thiên Hùng đồng chí. Họ ra hành lang uống nước rồi nói thêm vài câu.

- Cậu nói với cô ấy thế nào? - Thiên Hùng lên tiếng.

- Tôi chỉ thông báo mình về thăm ông già có thể đang bị bệnh. - Hần trả lời.

- Chỉ vậy thôi sao? Không bảo cô ấy chờ à?

- Tôi có đi lâu đâu, sẽ quay trở lại khi mọi việc ổn thoả. Bảo cô ấy chờ, thời gian sẽ trôi qua lâu hơn.

- Là do cậu ngạo mạn thôi. - Thiên Hùng cười khẩy. - Tự tin rằng mình không nói, thì cô ấy cũng sẽ chờ.

- Tôi ... - Steven nhìn Thiên Hùng ngạc nhiên. - Có lẽ Ngọc Linh đã thành công rồi. Cô ấy biến tôi thành người tự tin và ngạo mạn đến mức này ư.

Thiên Hùng cười lớn, vỗ vai Steven.

- Vậy thì mau trở lại nhé. - Nếu không tôi sẽ lại gán cô ấy cho người khác. Đã thành công một lần rồi, lần sau tôi chắc chắn cũng sẽ thành công.

- Nguyễn Thiên Hùng, tôi còn tưởng cậu là bạn tốt, định nhờ cậu trông chừng dùm Ngọc Linh. - Steven trừng mắt nhìn y.

- Còn tôi thì tưởng cậu tự tin vô địch, nên muốn tìm người thử lật đổ đại hiệp.

- Tôi đã mất cấp rồi, sẽ chẳng ai lật đổ nổi đâu. - Steven hất mặt.

- Ngạo mạn. - Thiên Hùng cười ha hả.

^ ^
_

Lúc ra sân bay cũng chỉ có Thiên Hùng và Tịch Dạ tiễn hần. Ngọc Linh vướng ca làm nên cô không đi được. Cô sợ khi ra đến sân bay, sẽ biết hần sắp đi xa đến nửa vòng trái đất. Cô sẽ khóc lóc thảm thương làm người đi cũng đau lòng. Đêm hôm trước, những gì cần nói cô đã nói hết một lần. Ngọc Linh muốn buổi sáng bước ra khỏi nhà, chính là tạm biệt hần như bao ngày khác. Đây chỉ là một buổi sáng không có gì đặc biệt, rồi chiều về sẽ lại được gặp hần thôi mà.

Một ngày kết thúc mà không thấy bóng dáng của hần đi qua đi lại trên hành lang khoa ngoại. Lúc về nhà, cô cứ đứng tần ngần trước cửa mà không ngủi thấy mùi của bữa cơm chiều. Bước vào trong, căn phòng tối om chưa có ai về trước. Cũng không có khuôn mặt mỉm cười đẹp đến nao lòng chào đón cô.

Ngọc Linh bật điện thoại, đầu dây bên kia không có ai trả lời. Giờ này cô mới sực tỉnh, biết rằng tất cả không phải trò đùa. Tự gạt mình lâu vậy cũng đến lúc vỡ mộng. Ngọc Linh sụp xuống ngay tại hành lang, khóc cho hết nước mắt kèm nén suốt cả ngày.

^ ^
_

Steven dĩ nhiên khi đến nơi sẽ gọi điện báo bình an cho Ngọc Linh biết. Nhưng hần đã quá mệt mỏi sau chuyến đường xa nên họ chỉ nói được vài câu rồi thôi. Cách nhau nửa vòng trái đất thì giờ giấc cũng trái ngược. Mỗi khi Steven rảnh rỗi muốn chuyện, lại nhớ giờ này ở Việt Quốc đang là nửa đêm rồi. Vì vậy hần đành chọn cách viết mail cổ điển. Tuy mỗi ngày chỉ một bức thư, những vẫn kết nối được hai người.

Thì ra mẹ của Steven cũng không có gat hần. Ông Wilson thật sự đã bệnh nặng, ốm liệt giường nhiều tháng rồi. Cha con họ cũng giống nhau, muốn giấu diếm không để đối phương biết bệnh tật của bản thân. Nhưng dù sao bà Wilson cũng làm đúng. Ông Wilson đã ra đi thanh thản, sau những ngày được con trai yêu quý chăm sóc. Ngay hạ huyết hần cũng không được nâng quan tài ông như những người con hiếu thảo hay làm.

Khi đọc bức thư thông báo của Steven, Ngọc Linh chảy hết cả nước mắt. Cô muốn được chạy đến bên cạnh hần lúc này, để chia sẻ bớt nỗi đau buồn. Sau đám tang của ông Wilson thì mọi việc trong gia đình lại dồn hết vai hần. Steven chỉ nói rằng có một chút rắc rối nhỏ mà hần cần xử lý cho xong.

Ngọc Linh biết khi hần gặp rắc rối sẽ tự mình tìm cách giải quyết, chứ không thích đi tâm sự cùng người khác. Khi công việc đã xong rồi, thì hần sẽ thông báo cho mọi người hay.

Những bức thư ngày càng thưa thớt, chứng tỏ việc hần làm thật không ít. Những câu thăm hỏi hằng ngày cũng bị lặp đi lặp lại đến mức sáo rỗng, nhàm chán.

Hay cho câu ‘xa mặt cách lòng’. Khoảng cách địa lý hình như cũng ảnh hưởng đến khoảng cách con tim thì phải. Ngọc Linh không còn khóc lóc mỗi đêm, mà bắt đầu tìm việc khác để làm. Cô đã thi đỗ, được tham gia lớp cao học quản lý, khi tốt nghiệp sẽ được nâng cấp lên thành y tá trưởng. Công việc và lớp học cứ thế quấn lấy cô, thời gian cứ vậy mà vụt trôi qua nhanh hơn.

Tuy chỉ mới hai mươi lăm nhưng cô đã khiến ba mẹ ở nhà lo sốt vó. Từ năm đầu đại học đến nay, họ cũng chưa thấy cô cặp bồ với ai. Khi chia tay Thiên Hùng, cô tuyên bố sẽ tìm ra bạn trai tốt hơn y gấp bội. Nhưng rốt cuộc suốt mấy năm trời, Ngọc Linh giống như quả phụ thủ tiết không gặp gỡ người nào.

Ông bà Lý đến nhà con gái, cũng chỉ thấy một cái ổ bừa bộn. Nếu có bạn trai rồi, thì làm sao ra nông nỗi này. Bóng hình đàn ông duy nhất là bức tranh Ngọc Linh cùng hồ ly tóc trắng. Ông bà nhìn tên yêu nghiệt mắt xanh thì chỉ biết thở dài. “Con gái chúng ta đang chạy trốn thực tế, đi yêu nhân vật ảo tưởng rồi. Người bạn trai tốt mà nó nói là hồ ly trong tranh vẽ.”

Mặc cho bao người mai mối, Ngọc Linh vẫn chê người ta không đủ tốt. Hẹn hò được vài lần rồi tuyên bố thà chơi game online còn thú vị hơn. Chớp mắt một cái, cũng tới ngày Ngọc Linh tốt nghiệp. Cầm cái bằng trên tay, cô mới biết hần đã đi xa được hai năm rồi.

- Hay cho cái ‘có chút rắc rối cần giải quyết’. Kiểu ngạo cũng vừa thôi, có chút xú mà cũng mất đến hai năm sao. Là hai năm trời đó, tuổi thanh xuân có bao nhiêu cái hai năm để mà chờ đợi? Đám cưới xong sinh con, bây giờ cũng kịp ăn thôi nôi rồi. - Cô hét lên.

- Nương tử trách cũng đúng, vi phu thật có tội. Trước đó không nên kê thuốc tránh thai, bây giờ là ăn xong thôi nôi rồi.

Có người từ đằng xa xuýt xoa phụ họa. Ngọc Linh giật mình nhìn về phía cổng. Bao nhiêu người ôm nhau ăn mừng, chỉ có hần đứng ở đó lặng lẽ chờ. Cái tên hồ ly đó đúng là yêu nghiệt thật. Không hơi không tiếng xuất hiện như thế này, có thật là muốn hù cô chết không.

Nhưng hình như có gì là lạ không đồng nhất với hình ảnh trong trí nhớ của cô lắm. Đành rằng tóc Steven có hơi dài ra, khuôn mặt cũng ốm hơn nhưng cũng đâu khác biệt nhiều. Chắc là do chiếc áo khoát dài mà hần mặc có hơi nổi bật. Về đến Việt Quốc này, cũng nên coi cắt đi, chứ ở đây nóng thấy mồ.

Yêu nghiệt thật đúng là yêu nghiệt, chỉ đứng im cũng khiến mọi người tránh xa bàn tán. Lại còn lấy điện thoại chụp suất ca, lại muốn đăng lên mạng nữa sao?

Cuối cùng, cái đầu óc trì độn của cô mới có thể làm việc được. Sự khác biệt ở đây, chính là hần đang đứng chứ không phải ngồi xe lăn nhìn lên cô. Ngọc Linh lựa thế, dùng hết mười thành công lực chạy bay về phía hần. Nhưng chưa kịp chạm vào người, Steven đã đưa tay ra ngăn cản lại.

Về mặt hần rất nghiêm trọng, còn không cho cô chạm vào. Có phải hần đến đây chỉ muốn nói cho rạch ròi với cô, rồi phân rõ giới tuyến.

“Xin lỗi y tá Lý, tôi về nước thấy không đâu bằng quê nhà. Tôi quyết định ở đó sinh con để cái không đến Việt quốc nữa.”

“Cha tôi trước khi chết có dặn chỉ được cưới cô Laura tóc vàng làm vợ. Để ông yên tâm nhắm mắt nên tôi đã kết hôn rồi. Đây là thiệp mời thôi nôi con trai chúng tôi.”

“À ... tôi trên máy bay gặp cô tiếp viên hàng không vô cùng xinh đẹp. Tôi nhận ra đây mới chính là người hợp với mình. Nay tôi đến đây thông báo hủy hợp đồng. Xin lỗi đã phí phạm của cô hai năm, nhưng chúng ta chia tay đi.”

Bao nhiêu lời hư ảo đột nhiên xoay vòng khiến cô choáng váng. Là trường hợp nào mới đúng đây. A, B, C hay D.

- Lý Ngọc Linh, cuối cùng em có chịu nghe anh nói không? Mau trở về hiện thực đi, anh không có nhiều sức lực đâu. - Giọng nghiêm khắc nhắc nhở.

“Cả thời gian nói lời chia tay cũng rất gấp. Hần là vội đi nghỉ trắng mặt với tiếp viên hàng không. Chính là C.”

- Em không nghe tức là tự mình phí phạm. Trước đây anh có nói rồi, trừ phi có thể đứng trước mặt một người, nếu không anh sẽ chẳng bao giờ thốt ra. - Steven nói một hơi. - Lý Ngọc Linh, anh yêu em.

Nói xong Steven liền giơ tay ôm lấy Ngọc Linh vào lòng. Hay đúng hơn là hần mượn cơ thể của cô làm chỗ trụ để ngồi xuống. Bây giờ thì giống hệt Dr.Wilson ngày trước. Khuôn mặt cau có, ngồi yên ổn trên xe lăn.

- Anh, cái này? - Nàng ngây ngốc không nói nên lời.
- Thành quả trong hai năm, có thể đứng lên ngồi xuống. - Hấn nhú mày, sẵn giọng. - Chứ em tưởng anh có thể làm gì? Thật sự chạy đua được với báo gấm hay sao?
- À, tất nhiên là không thể. Người giữ kỷ lục thế giới hiện nay cũng không thể.
- Vậy thì có gì ngạc nhiên. Thôi, mau đưa anh về nhà.
- À ... đúng vậy, về nhà nấu cơm ăn chứ. - Cô gật gù.
- Bằng thạch sữ đây hả? - Steven giật lấy tấm bằng trên tay Ngọc Linh. - Cũng khá quá ha. Được loại ưu kìa. Thôi, hôm nay khỏi nấu cơm, gọi Thiên Hùng cùng Tích Dạ ra quán ăn mừng đi.
- Việc này cũng hợp lý. Nhưng có một việc em muốn hỏi, lúc nãy hình như anh vừa nói điều gì rất quan trọng với em phải không?
- Đúng vậy? Không nghe rõ hả? Không nghe rõ thì coi như phí phạm của trời.
- Anh bây giờ cũng có thể nói lại.
- Không bao giờ.
- Về nhà nói cho một mình em nghe cũng được mà.
- Không có khả năng.
- Vậy tôi bỏ anh. Tôi đi tìm người khác tốt hơn anh.

Ngọc Linh chu môi lườm nguýt. Cô bỏ tay khỏi xe lăn của Steven không thèm đẩy nữa. Hấn tự điều khiển xe quay lại, neho mắt nhìn cô.

- Em mà còn tìm được người tốt hơn anh sao?
- Sao lại không được?
- Bởi vì anh là người tốt nhất trên đời rồi. - Steven hất mặt đầy hạnh diện.
- Lòng tự tin ở đâu mà ngọp trời vậy? - Cô nhìn hấn đầy e ngại.
- Cũng là do phụ nhân dạy dỗ mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Hái Hoa Tập Luận

Hoa đào có phải nở vì ta

Ngoại truyện

Khi ta viết quyển ‘hái hoa tập luận’ này, nương tử liền bểu môi nhìn ta kinh bỉ.

Bạch mỗ: “Đây là ta làm việc nghiêm túc. Không phải có ý đồ dâm ô gì đâu.”

Đào Hoa: “Không có ý đồ dâm ô mà viết sách dạy người ta hái hoa.”

Bạch mỗ: “Ấy là do hái hoa là một môn huyền bí cao thâm. Ta lấy thân người đi trước, đem kinh nghiệm xương máu truyền dạy cho lớp trẻ.”

Mà thôi, nàng chỉ là phụ nữ, làm sao hiểu được chí hướng của nam tử. Bỏ qua đi. Trước hết ta cứ viết quyển sách này, sau đó nổi tiếng, nàng đến nói tiếng ngưỡng mộ ta vẫn còn kịp.

Điều đầu tiên, ta muốn nói với mọi người về đối tượng mà chúng ta đang đề cập đến đến. Hái hoa, dĩ nhiên mục đích chính là hoa rồi.

Trong các loài hoa muôn sắc muôn màu, mỗi loài lại có ý nghĩa riêng trong đó. Ta không phải nông gia, cũng không có viết sách dạy mọi người cách thu

hoạch hoa sao cho bán có giá. Người ta ví kẻ đa tình chính là có số đào hoa. Cứ mỗi lần trải qua một mối tình, thì được tính bằng hoa đào nở ra một đoá. Mà ai hái được hoa đào, biểu thị mối tình là của người ấy. Ta viết quyển tạp luận này, chính là muốn bàn về cách làm sao để thu được tình cảm về tay mình.

Đừng hỏi ta vì sao lại bị vướng vào tam thế tình kiếp. Chuyện ấy xưa lâu xưa rồi, tuổi trẻ ai cũng đã từng bông bột lờ lờ. Chỉ cần biết ta trải qua ba kiếp người yêu đương sâu sắc đầy ý nghĩa, tương đương cũng học được nhiều bài học xương máu, khắc cốt ghi tâm.

Nói về nghệ thuật hái hoa thì muôn hình muôn vẻ. Người có thể bắt đầu từ rất sớm, hình thành nên một đòn thế gọi là ‘thanh mai trúc mã’. Thời cổ đại xác suất đoạt hoa là 91%, ngược lại thời hiện đại tỷ lệ chỉ còn 19% (Tin ta đi, đều là đích thân trải nghiệm hết cả đấy.)

Những chiêu hái hoa khác thì càng hao tổn tâm tư cùng công sức. Người có thể ăn mặc như chim công, xuất hiện trước mặt nàng để thi triển môn ‘tình yêu sét đánh’. Cũng có thể theo dõi rình rập nàng, thấy hiểm nguy thì ngay lập tức xông vào, biểu diễn đòn ‘anh hùng cứu mỹ nhân’.

Phàm việc trên đời, tất cả đều phải do nỗ lực và cố gắng. Trừ khi người xuất chúng như ta, độc nhất vô nhị như ta, chẳng làm gì mà cũng có cả một cây đào theo đuổi người ...

Đào Hoa: “Này tôi đã nghe rồi đấy! Đã nói tội gì tôi cũng tha, chỉ có tội ngạo mạn là không được.”

Bạch mẫu: “Vi phu biết rồi, thỉnh nương từ bớt giận.”

Lại nói ta đã trải qua nhiều kiếp người. Công đức từ âm ba trăm vạn mà mỗi kiếp chỉ tu được có mấy ngàn. Tích góp đến khi được phi thăng là cũng đủ biết ta từng trải thế nào rồi. Từ lý ngư lên rồng mà nói thì thật dễ dàng. Từ âm hồn đầy tội nghiệt mà hoá thân như ta đúng là độc nhất vô nhị. Thiên hạ vô song ...

Đào Hoa: “Ừ ừ ... Ngay bên kia hồ cũng có hai người từ âm hồn trở thành thần tiên kia.”

Nương tử không nhắc thì thôi, mà hễ nhắc đến cái nhà Phi quân ấy ta chỉ càng thêm tức giận. Vì có gì ta tu tiên hán cũng tu tiên, ta lấy vợ hán cũng nhất định lấy vợ.

Đào Hoa: “Này ông, lấy có gì không cho người ta tu tiên và lấy vợ?”

Bạch mẫu: “Này bà có thôi ngay không, sao lại cứ thích chen vào lúc bốn quân làm việc.”

Đào Hoa: “Do ông đặt sách này tên là ‘Hái hoa tạp luận’ mà. Cứ nhiều người luận, chẳng phải tốt hơn một mình ông nói à?”

Bạch mẫu: “Nương tử có lý, vi phu xin nghe theo.”

Được rồi, lại nói về tên hàng xóm đáng ghét của ta. Có gì ta đến hồ Tích Dã xây nhà, hán liền ở bên kia hồ xây nhà. Ta nhìn hán ngứa mắt đã lâu, vì cái gì ta thích nàng hán đều nhất định tranh cho được. Ta yêu nàng bốn kiếp mà chẳng có chút gì xơ múi. Hán dù xuất hiện trước hay sau cũng đều hái trước hoa của ta.

Đào Hoa: “Cái gì? Lại mở miệng tơ tưởng đến hoa nhà hàng xóm.”

Bạch mẫu: “Nương tử, nương tử thỉnh nương tay, ui chao nhẹ nhẹ ... đám nhỏ đang nhìn. Chúng nó còn cười kia.”

Đào Hoa: “Nhất, nhị, tam, tứ, ngũ, lục, thất ... các con mau nhìn đi. Mơ hái hoa nhà hàng xóm là như vậy ... rồi sẽ như vậy ...”

Đám con nhìn thấy cảnh đó đều tái mặt, hoa trên đầu đều rơi là tả vài cánh. Trời ơi, ta làm gì nên tội mà bị phu nhân chỉnh đến thế thảm đến mức này. Cả một chút uy nghiêm trước mặt đám con đều chẳng có.

Đào Hoa: “Chẳng phải do ông rảnh rồi quá sinh ảo tưởng, mơ đi hái hoa nhà người ta sao? Đây này, tôi nguyên thân là cây đào này, hoa nở đầy đầu này, còn hái chưa thoả sao?”

Bạch mẫu: “Thoả chứ, thoả chứ. Đã ra cả một đội ban lại còn mơ có thêm cổ động viên sao?”

Đào Hoa: “Vậy sao mấy kiếp trước đều yêu vợ người ta, rồi đòi sống đòi chết?”

Bạch mẫu: “Cái đó là do hiểu lầm, do canh Mạnh bà quá mạnh nên ta mới lú lẫn thôi. Nàng không nhớ sao, lần đó vừa gặp nàng, ta liền cải tà quy chính, nhất nhất chỉ yêu mình nàng.”

Đào Hoa: “Phải vậy không? Chẳng qua do ta lao khổ, bầy binh bỏ trận mới vậy bắt được chàng thôi.”

Các người thấy chưa? Trừ phi các người tuấn tú như ta, độc đáo như ta. Cả một cây đào cũng phải bỏ gốc theo đuổi ...

Đào Hoa: “Này, đừng khoe khoang nữa. Mau vào ý chính đi.”

Bạch mẫu: “Vâng, nương tử dạy phải. Vi phu xin nghe lời.”

Được rồi, bỏ qua mấy phần râu ria như: hoa là gì, phân loại hoa, các bước hái hoa từ a đến z ... ta đi thẳng vào phần kết luận luôn cho rồi.

Độc giả: “Ê ê ... cái gì vậy? Lừa tình à?”

Bạch mỗ: “Lừa cái gì mà lừa. Ta chính là đem bí kiếp chân truyền, kinh nghiệm khổ đau, khắc cốt ghi tâm ... ra truyền thụ cho các người. Vậy mà còn bảo ta lừa. Thôi im lặng, nghe ta đi vào tổng kết này.”

Tóm lại, mỗi khi đầu thai đều phải uống qua chén canh lú của Mạnh bà, ta làm sao nhớ được đâu là định mệnh của mình trong tiền kiếp. Nhìn quanh biển người bao la, biết làm sao để tìm ra hoa đào của mình?

Ta khuyên các người hãy mang trái tim ra mà soi xét. Mắt có thể bị đánh lừa, nhưng máy ai điều khiển được nhịp đập của con tim. Nếu tìm được người khiến trái tim người rộn ràng, xao xuyến thì hãy cứ cùng cảm tiến tới. Dùng kể ‘mưa dầm thấm đất’ hay trận đồ ‘nhất cự ly nhì tốc độ’ gì ấy là tùy người.

Nhưng nhớ đâu đây là hoa hàng xóm thì muối mặt lắm. Cái gì của mình thì là của mình, của người ta thì trả cho người ta. Ai mà chưa từng đối mặt với trường hợp nâng lên rồi phải hạ xuống. Dùng cảm buông tay thì người sẽ không hối hận về sau.

Để tránh những trường hợp thăm khốc đu cây nhà hàng xóm. Ta khuyên người trước khi hái thì nên hỏi một câu.

“Hoa đào của nàng, có phải nở vì ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nở Vì Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Vệ Hoa Bảo Điện

Khi ta viết quyển ‘Vệ hoa bảo điện’ này, nương tử yêu thương nhìn ta sùng bái. Nàng tưởng rằng ta đang viết tuyệt thế thần công hay binh pháp di thư gì đó. Bản thân ta cũng ước gì đây chỉ là một quyển bí kiếp võ công tầm thường. Nhưng than ôi, đời đâu bao giờ đơn giản vậy. Trong mặt trận tình yêu, đâu phải võ công cao là chiếm được mỹ nhân. Trời đã sinh hoa, sao lại còn sinh ong bướm? Rõ là đào do nhà ta trồng, mà lại có rất nhiều tên ruồi nhặng muốn bu quanh.

Mà nhắc về ruồi nhặng thì ta lại nhớ tới tên hàng xóm. Vốn đã chiếm được mảnh đất thanh tịnh, muốn cùng nương tử xây cội bồ đề, làm thần tiên quyển lữ cùng nhau. Nào ngờ tên kia ở đâu nghe được tin tức này, liền chạy tới đây tranh chấp, ở bên kia hồ xây dựng cái chòi chướng mắt của hắn.

Phi quân này chỉ muốn hỏi một câu. Do năm xưa ta đào lộn xuong cốt tổ tiên nhà người hã, Bạch quân? Tại sao bao nhiêu kiếp chuyển thế người cứ phá đám, luôn chạy tới hãm he hái hoa của ta.

Ta vẫn nhớ thù cũ, người năm xưa bắt cóc Thái Hương. Công chúa ta nuôi mười mấy năm trời, người vừa đến ba ngày liền lấy ảo thuật mê hoặc nàng. Cái tên trời đánh nhà người làm ta liên lụy phải chịu đày vào tam thế tình kiếp. Ta phải yêu người ghét mình, yêu người không có được và yêu người không tin mình ... Người biết ta đau khổ chừng nào không?

Lý gì ta yêu Như Thy trước, người lại giả bộ làm ngư sư phiêu dật xuất trần cướp mất nàng. Rõ ràng ta mới chín tuổi đã định hôn với Y Na, sống cùng nàng năm năm trời, kết cục là nàng chỉ muốn chết cùng người. Tại sao Thiên Kim xuyên không là định mệnh ban cho ta, người liền dùng khổ nhục kế khiến nàng suốt đời không quên Tùng Hiền được.

Nhưng cũng đáng kiếp người, mỗi lần đầu thai đều quên sạch hết tất cả. Cứ như ta đây, có đầy đủ ký ức, chỉ cần nhìn vào, đã nhận ra nàng trong biển người mênh mông.

Hái được hoa là điều không đơn giản, nhưng bảo vệ được hoa mới là thành công vĩ đại của nam nhân. Người làm vua một nước, có con của nàng, nhưng không có nàng kề bên thì ích gì? Người làm kẻ thù với nàng, dù có trái tim nàng, nhưng không được cơ thể nàng thì chết đi cho xong. Nàng cùng người cộng chằm nhưng tuyệt đối không tin người, lúc nào cũng nhớ nhưng về kẻ khác, thì người làm sao mà sống. Vì vậy việc ‘vệ hoa’ còn thập phần quan trọng hơn xưng bá võ lâm, thống nhất thiên hạ, hay hiệu triệu quần hùng. Đừng tin vào mấy quyển giấy lộn ‘Quy Hoa bảo điện’ gì đấy, mà tự cung kẻo uống mạng. Nếu muốn đọc tuyệt thế kỳ thư, nên xem ‘Vệ hoa bảo điện’ của ta.

Người nhìn coi, Phi quân ta mỗi lần xuất thế không làm vua, thì cũng là làm tướng. Vì sao ta có thành tựu rực rỡ thế này? Chính là vì ta tự tin tràn ngập, nương tử của ta dù luân hồi vạn kiếp cũng chỉ yêu mình ta.

Độc giả: “Xi tốp ... rốt cuộc đây có phải sách dạy võ công không? Sao toàn nghe kể về tình sử vậy nè.”

Phi mỗ: “Đúng là người phạm trần không có tính kiên nhẫn. Được rồi, để ta đi vào phần chính luôn.”

Điều đơn giản nhất, dùng đầu gối cũng có thể nghĩ ra, là muốn bảo vệ hoa thì người chỉ ít cũng phải trồng ra hoa. Người đừng thấy ta bây giờ mỹ mãn, cuộc sống hạnh phúc, kỳ thực ta trước đó đã trầm đấng ngàn cay, cực nhọc khó khăn mới có thể đạt được một phen thành tựu thế này.

Ta chẳng thể nào giờ tay lên trời cao trách cứ vì sao nương tử của mình tuyệt vời vậy. Năm tuổi đã quyến rũ được thần long, mười tám tuổi thì gây ra hoa diết thế. Phu nhân của ta tuyệt vời thế nào, tự mình ta biết được rồi, các người đừng nên tìm hiểu. Ta không muốn trong sân nhà mình lại nở ra nhiều bóng hoa đào tùy tiện khắp nơi.

Nói tóm lại, muốn được như ta các ngươi nên luyện thành một thân bản lãnh. Tuyệt đối kiên trì, tuyệt đối chung thủy, và tuyệt đối thủ đoạn.

Trước hết, các ngươi nên luyện tính cho tốt, an tĩnh cư nhiên. Dù người khác có đến ve vãn vợ ngươi, thì cứ bắt tay làm hoà với hắn. Chỉ cần phu nhân quay lưng đi, ngươi có thể sẵn sàng giết hắn. Như vậy ngươi sẽ không bị chê cười là ghen tuông vô lý, kiềm bạo lực trong gia đình.

Trước mặt xã hội phải đóng vai người tốt. Trẻ yêu, già kính, thân thiện với toàn nhân loại.

Thái Hưng: “Kìa, chàng có nói quá không. Kiếp nào cũng mang vẻ khôi băng, ăn nói gay gắt, khiến người người hoảng sợ.”

Phi mẫu: “Nàng mà biết cái gì, đây gọi là phong cách. Ta bên ngoài lạnh lùng, bên trong nhiệt tình, nàng không thích sao?”

Thái Hưng: “Á ... chàng không đứng đắn. Không nói với chàng nữa.”

Trở lại vấn đề trước đó. Ta mấy trăm tuổi vẫn đối với Thái Hưng mới năm tuổi vô cùng yêu thương. Ta lúc chín tuổi đã quý mến Y Na lớn hơn mình gấp bội. Chính vì ta tốt tính, nên sau này liền chiếm được tâm của nàng ...

Độc giả: “E hèm ... hình như ngài và nương tử Y Na vừa gặp mặt đã chém nhau suýt mất mạng.”

Phi mẫu: “Sao ngươi không có tinh thần học tập gì vậy? Giác ngộ chút đi! Đây là thương nhau lắm, đánh nhau đau. Mai mốt đi xa sẽ nhớ.”

Lại nói về vấn đề kỳ ngộ, gặp gỡ. Ấn tượng ban đầu là hết sức quan trọng. Không cần biết là gặp sớm hay gặp trễ, nhất thiết trong khoảnh khắc đầu tiên, thu hút được ánh nhìn của nàng. Trong khoảnh khắc thứ hai đi vào tim nàng, tới khoảnh khắc thứ ba thì khắc sâu vào trí nhớ nàng ...

Độc giả: “Phi quân ơi, lại đi lộn chủ đề rồi. Tên sách là ‘Vệ hoa bảo điển’. Chúng ta có nên lướt qua giai đoạn tìm hiểu, mà đi thẳng vào trọng tâm chiến đấu đi.”

Thật là phàm nhân bây giờ làm cái gì cũng gấp gáp quá, chẳng có tí tinh thần tĩnh tại an bình gì cả. Không có lòng kiên nhẫn sao mưu cầu được việc lớn. Nhớ năm xưa, ta gây ra tai kiếp, công đức bị âm đến ba trăm vạn điểm. Vậy mà mỗi kiếp tu hành chỉ lấy được mấy ngàn điểm. Ta đến nay trả hết nợ, còn dư dả công đức phi thăng thành tiên. Các ngươi có hiểu ta đã cực khổ thế nào không?

Vượt qua tam thế tình kiếp, lẽ ra ta đâu đến nỗi bị tước bỏ thân tịch. Nhưng ta mà không có nàng, thì làm thân tiên có ích gì. Cùng nàng luân hồi chuyển thế, đời đời dệt nên giấc mộng ái tình. Cùng nàng tu hành tích đức, cùng nàng phi thăng thật hào ngọt ngào.

Vấn đề mà ta bức nhất là cái tên tiểu Bạch kia lúc nào cũng bu lại gần, phát ghét. Chúng ta đầu thai ở Anh quốc, hắn cũng đến biển Maxdala làm cướp biển. Chúng ta đến kỷ hiện đại Việt quốc, hắn cũng bày đặt đi đến Tiều Thương làm ăn. Thật là còn dai hơn đĩa, lẫn lẫn lẫn.

Ta chỉ thương cho Đào Hoa tiên tử, kiếp nào cũng phải đau đầu găng bẫy để bắt hắn lại. Cứ mỗi lần chuyển kiếp, hắn quên hết tất cả, lại mưu tính hái hoa nhà ta. Hại ta không làm được việc gì lớn, suốt ngày lao tâm khổ trí để canh ngừa trộm đạo.

Độc giả: “E ...hèm...”

Phi mẫu: “Biết rồi. Ta chỉ kể một chút chuyện xưa mà ngươi cũng không có kiên nhẫn nghe. Sau này bị nương tử giận, ngươi có kiên nhẫn quỳ gối bên giường năn nỉ không?”

Bí quyết bảo vệ hoa tối thượng nhất, chính là phải để cả thiên hạ này biết đó là hoa của ngươi, cứ khẳng khái đóng dấu, cướp đoạt ... biến nàng thành người của mình ...

^ _ ^

Người đời nghe đồn, năm xưa võ tể Phi quân có viết một pho tuyệt thế kỳ thư. Ai sở hữu bảo điển tất chiếm được thiên hạ. Nhưng chẳng hiểu sao, pho kỳ thư đó chưa viết xong lại phải bỏ ngang dang dở, bị Thái Hưng tiên tử mắng là độc hại trẻ nhỏ, nên ngay lập tức đốt đi, ngay cả tro cũng nghiền nhuyễn để mặc gió cuốn bay.

Lại nghe, cả ba trăm năm nay Phi quân vẫn còn bị phạt quỳ gối trong nhà, tối đến cũng dùng hồng lên giường gần vợ.

“Cái gì chứ tư tưởng đòi bại muốn sử dụng vũ lực để đoạt bảo là không thể tha thứ được. Nếu hắn chịu khó đọc ‘Hái hoa tạp luận’ của ta thì đã không đến mức thảm khốc như hiện nay rồi.”

Trên đây là mấy lời bình luận của Bạch quân, hàng xóm thân thiết của nhà Phi quân. Tình hình là cứ quan sát nụ cười của Bạch Quân mỗi ngày, sẽ biết ngay hình phạt của Phi quân vẫn chưa được gỡ bỏ. Mỗi lần nhắc đến đau khổ của hàng xóm, Bạch quân đều ngửa cổ cười ha ha, khiến cho kẻ nào đấy, tuy không hiện thân, vẫn làm sầm chớp nổ đầy trời.

Đào Hoa: “Này, này. Lại tự mẫn cái gì đấy?”

Bạch quân: “Phu quân nào đâu có tự mẫn. Chỉ là đang trả lời phóng viên của Thiên Giới nhật báo thôi.”

Đào Hoa: “Ừ, cẩn thận đấy. Coi chừng có ngày phải quỳ”

Bạch quân: “Xin phu nhân, lưu cho ta chút mặt mũi. Ờ này ... phóng viên, không được ghi, không được chép. Người muốn gì? Có xoá ngay đi không? Bọn quân năm trăm kiếp trước đã tạo ra một hồi thiên kiếp khiến vũ trụ đảo lộn. Người có tin không, ta lật nhào toà soạn nhà người ...”

Vâng thưa quý độc giả, tình hình ở núi Thanh Chương hiện nay vô cùng ‘sóng im biển lặng’. Nhà Phi quân đóng cửa im ỉm, không nghe ra động tĩnh gì. Nhà Bạch quân thì ngược lại, chỉ toàn nghe tiếng la khóc. Chúng tôi dự đoán là bạo lực gia đình, nhưng chưa tìm hiểu được là bạo lực kiểu nào.

Thần long vạn năm trước gây ra đại tai kiếp bây giờ đang gào khóc rất thê thảm. Chẳng biết bao giờ Đào Hoa tiên tử sẽ buông tay tha thứ? Tình hình sẽ được cập nhật liên tục, các bạn nên theo dõi số báo kỳ sau.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Đào Có Phải Nỡ Vì Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.